

Giới thiệu Lưư Hương Tử Lệnh

Các bạn đang thưởng thức tác phẩm Lưư Hương Tử Lệnh thuộc thể loại kiếm hiệp đặc sắc của tác giả Đông Phương Ngọc. Tứ Đại Thế Gia là Nam Kinh Giang Gia, Hà Bắc Lý Gia, Giang Tây Tân Gia, và Đông Ngô Hứa Gia, bốn họ này coi như rường cột của võ lâm mà người ta quen gọi là Đông Hứa, Nam Giang, Tây Tân và Bắc Lý, đang lúc cực kỳ hưng thịnh thì giông tố bỗng nhiên nổi lên ....

Giang hồ tự nhiên có một bang phái ra đời: Ngũ Phụng môn là một thế lực tuy âm thầm nhưng hùng mạnh, họ tung người lũng đoạn Tứ Đại Thế Gia, họ giả trang làm xáo trộn trong nội bộ của bốn nhà ... làm cho chính cha con, vợ chồng, anh em cũng khó phân biệt được đâu là giả, đâu là thật ...

Ngay trong lúc tình hình xáo trộn, giang hồ chợt có một lực lượng mới hình thành mệnh danh là Lưư Hương Cốc, trong môn phái này có rất nhiều nhân vật hoặc tuyệt tích giang hồ đã lâu, hoặc bế môn qui ẩn, nay bỗng nhiên xuất hiện trong lực lượng Lưư Hương Cốc ...

Chuyện kỳ lạ hơn hết trong cuộc diện võ lâm hiện tại bất cứ môn phái nào, lực lượng nào, cũng đều có phe đối phương giả trang làm nội ứng, vì thế mà những truyện bí mật nội bộ của họ tự nhiên bị tiết lộ một cách lạ lùng ...

Họ bắt đầu không còn biết tin ai ... Mời quý độc giả xem tiếp những màn đấu trí kinh hồn giữa các phe phái ...

Bạn đang đọc truyện *Lưư Hương Tử Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Lưư Hương cốc chủ

Tứ đại Thế gia: Nam Kinh Giang gia, Hà Bắc Lý gia, Giang Tây Tân gia và Đông Ngô Hứa gia, bốn họ này coi như rường cột võ lâm mà người ta quen gọi là “Đông Hứa”, “Nam Giang”, “Tây Tân” và “Bắc Lý” đang lúc cực kỳ hưng thịnh thì giông tố bỗng nhiên nổi lên..

Giang hồ đột nhiên có một tân phái ra đời : Ngũ Phụng môn là một thế lực tuy âm thầm nhưng hùng mạnh, họ tung người lũng đoạn Tứ đại Thế gia, họ giả trang làm xáo trộn trong nội bộ của bốn nhà mà nạn nhân đầu tiên là cha con, anh em của họ Giang, cha con, vợ chồng họ Lý, họ giả dạng thết rồi không còn ai phân biệt giả chân vì đã có nhiều tên Lý Quang Trí, nhiều tên Giang Bộ Thanh, Giang Hàn Thanh... làm cho chính cha con, vợ chồng, anh em cũng khó mà nhận được đâu là giả, đâu là thật...

Sự việc phát sinh từ gia đình nhà họ Giang.

Giang lão tiên sinh Giang Thượng Phong đột nhiên ngã bệnh và chết một cách bất đắc kỳ tử, rồi lại bị trộm mất thây.

Giang bộ Thanh bị Hắc Kỳ lệnh chủ của Ngũ Phụng môn giả mạo, Giang Hàn Thanh bị bệnh tê liệt lạ lùng, nhưng sau cùng hắn thoát được con nguy, hắn lại tương kế tựu kế giả mạo Hắc Kỳ lệnh chủ xâm nhập Ngũ Phụng môn, khám phá được nhiều bí mật.

Ngũ Phụng môn có ba người đầu não gọi là Tam vị Cung chủ mà hình như họ đều là con gái, Đệ tam cung chủ lại nghiêng nhiều tình cảm về Giang Hàn Thanh, đã giải nguy cho hắn nhiều lần, làm cho ba phe đối địch phát sinh nhiều chuyện lạ...

Ngay trong lúc tình hình xáo trộn, giang hồ chợt có một lực lượng mới hình thành mệnh danh là “Lưư Hương cốc”.

Điều lạ thứ hai là người ta phát hiện là có rất nhiều nhân vật hoặc tuyệt tích giang hồ đã lâu, hoặc bế môn quy ẩn, nay bỗng nhiên xuất hiện trong lực lượng Lưư Hương cốc, trong đó có Thanh Phong đạo trưởng, vị thần y nổi tiếng võ lâm.

Hình như phe Lưư Hương cốc có nhiều thiện cảm với Tứ đại Thế gia và ngầm ngầm chống đối Ngũ Phụng môn.

Chuyện kỳ lạ hơn hết trong cuộc diện võ lâm hiện tại bất cứ môn phái nào, lực lượng nào, cũng đều có phe phái đối phương giả trang làm nội ứng, vì thế mà những chuyện bí mật nội bộ của họ tự nhiên bị tiết lộ một cách lạ lùng.

Họ bắt đầu không còn biết tin ai, những chuyện kín trong nội bộ vì thế mà bắt đầu thu hẹp dần dần nhưng vẫn không làm sao giữ kín, chính Giang Hàn Thanh đang đóng vai Hắc Kỳ lệnh chủ trà trộn vào Ngũ Phụng môn, nhưng lại bị họ phát giác, họ lợi dụng lẫn nhau bằng những cuộc đấu trí hư hư thực thực làm cho người trong cuộc cũng không còn dám tin mình.

Chuyện bắt đầu tại Vệ phủ, một cuộc đấu trí kinh hồn giữa các phe Giang Hàn Thanh, Lưư Hương cốc và Ngũ Phụng môn.

Hồi 1 Lưư Hương cốc chủ

Đêm tối trùng trùng, toàn Vệ phủ bốn phía đều vắng lặng...

Thanh Phong đạo trưởng đứng nhìn theo vị Đường chủ Lưư Hương cốc là Độc Nhãn Diêm La Đôn Hiểu Thiên và Phó đường chủ Cung Quan Võ đi khuất, ông ta nhè nhẹ khép cửa quay về...

Giang Hàn Thanh hé mắt sửa soạn ngồi lên, nhưng Thanh Phong đạo trưởng đã đưa tay chặn lại và thấp giọng :

- Giang nhị công tử nói đúng, Quách Diên Thọ đã bị người ám toán, bấy nhiêu đó đủ thấy Vệ phủ đã có địch nhân tiềm phục..

Giang Hàn Thanh chặn nói :

- Văn bối có điều thắc mắc muốn thỉnh giáo đạo trưởng trước tiên...

Thanh Phong đạo trưởng gật đầu :

- Giang nhị công tử cứ nói.

Giang Hàn Thanh nói :

- Tại hạ nhờ vào chút hư danh của tiên phụ mà góp mặt với giang hồ, bây giờ vì đại nạn của gia huynh nên bị kéo vào chuyện phải trái võ lâm. Điều mà tại hạ thấy rõ ràng là Ngũ Phụng môn lưng đoạn Tứ đại Thế gia âm mưu độc chiếm võ lâm, khiến cho nguy cơ đều khắp, nhưng còn Lưu Hương cốc? Họ là nhóm người lành hay dữ? Họ là môn phái hay Bang hội? Đạo trưởng vốn cùng gia phụ nhiều năm giao hảo, chẳng hay cái nhìn của đạo trưởng đối với Lưu Hương cốc ra sao?

Thanh Phong đạo trưởng nhìn sâu vào mắt Giang Hàn Thanh và khẽ gật đầu :

- Giang nhị công tử hỏi rất phải, Lưu Hương cốc không phải là tân phái mà cũng không phải là bang hội, họ là nhóm người có thiện chí quét khỏi giang hồ với mục đích là để bảo trì chính nghĩa võ lâm..

Ông ta mỉm cười nói tiếp :

- Bản đạo trả lời như thế nhất định cho rằng vì chức vụ Tham tán của Lưu Hương cốc nên bản đạo bênh vực, có thể Nhị công tử khó tin.

Giang Hàn Thanh rung động, hần nghĩ thầm :

- “Như thế thì Thanh Phong đạo trưởng lại là người của Lưu Hương cốc...”

Thanh Phong đạo trưởng nói tiếp :

- Nhưng nếu bản đạo nói thêm một người thì chắc Giang nhị công tử sẽ tin...

Giang Hàn Thanh hỏi :

- Đạo trưởng muốn nói ai?

Thanh Phong đạo trưởng nói :

- Lệnh sư Trúc Kiếm tiên sinh.

Giang Hàn Thanh trở mắt :

- Gia sư cũng đã gia nhập Lưu Hương cốc?

Thanh Phong đạo trưởng nói :

- Chẳng những gia nhập mà lệnh sư còn nhiệm chức là Đô tham tán..

Giang Hàn Thanh dường như không còn tin được.

Sư phụ của hần đã thoát sức giang hồ lâu lắm rồi, nay bỗng nhiên tái xuất mà lại nhận chức vụ của nhóm Lưu Hương cốc?

Nhưng lời nói lại từ cửa miệng Thanh Phong đạo trưởng làm cho hần muốn không tin cũng không thể được, Thanh Phong đạo trưởng cũng đã chẳng thoát tục từ lâu hay sao? Thế nhưng bây giờ ông ta cũng vẫn là trong những vị Tham tán của Lưu Hương cốc. Sư phụ của hần cũng có thể chứ sao?

Hần vội hỏi :

- Có thể thu nhập cả gia sư và Đạo trưởng, nghĩ chắc vị Lưu Hương cốc chủ không phải là nhân vật tầm thường, chẳng hay đạo trưởng có thể cho biết được chăng?

Thanh Phong đạo trưởng mỉm cười :

- Tự nhiên là được chứ sao lại không nhưng ngay bây giờ, vì cuộc diện này còn phức tạp, hơn nữa, Lưu Hương cốc chủ cũng còn nhiều việc chưa tiện

công khai, bản đạo không thể nói nhiều hơn nữa, tin rằng không bao lâu tới đây Nhị công tử sẽ biết rõ ràng.

Giang Hàn Thanh làm thỉnh.

Bằng vào cách nói của Thanh Phong đạo trưởng, hắn biết không thể gọi thế được nữa, bằng vào trực giác, hắn cảm thấy vị Lưu Hương cốc chủ này có lẽ có mối dây quan hệ gì với hắn, nếu không nhất định Thanh Phong đạo trưởng không bao giờ có thái độ như thế.

Ngưng một chút như chờ đợi, Thanh Phong đạo trưởng nói tiếp :

- Nếu Nhị công tử không hỏi gì thêm, thì xin cho bản đạo biết qua về những tào ngộ đã qua.

Giang Hàn Thanh xét thấy không nên giấu diếm, hắn thuật rõ lại việc hắn giả mạo Hắc Kỳ lệnh chủ trà trộn vào Ngũ Phụng môn cho đến khi được mật lệnh đi đến miếu hoang báo cáo tình hình.

Chỉ riêng về chuyện tình cảm giữa hắn và Tam cung chủ Tôn Phi Loan, chuyện nằng thúc giục hắn đào tẩu, hắn không đề cập tới.

Thanh Phong đạo trưởng có vẻ hoài nghi, ông ta hỏi :

- Theo công tử nói thì khi nhận mật lệnh đến miếu hoang báo cáo với Nhị cung chủ thì có một lão già còng lưng cầm đèn dẫn lộ. Giọng nói người này rất quen, nhưng chẳng hay công tử có đoán được là ai không?

Giang Hàn Thanh lắc đầu :

- Trước sau người ấy chỉ nói có hai tiếng “Thêm nữa”, người ấy lại cố tình sửa giọng, cho nên tại hạ chỉ nhận ra giọng quen chứ không thể xác nhận được là ai.

Thanh Phong đạo trưởng trầm ngâm :

- Như vậy nhất định hắn là người quen của Nhị công tử, cho nên không còn nghi ngờ gì nữa, chính vì quen nên hắn cố tình sửa dáng, sửa giọng để cho không nhận ra hắn được.

Giang Hàn Thanh gật đầu :

- Vâng, tại hạ cũng nghĩ như thế.

Thanh Phong đạo trưởng nói :

- Như thế, Nhị công tử giả mạo trọng thương với ý định như thế nào?

Giang Hàn Thanh đáp :

- Khi giả Hắc Kỳ lệnh chủ thâm nhập Ngũ Phụng môn, tại hạ đã học được của họ ba đường kiếm gọi là “Thiên Phụng tam thức” cứ theo cách nói của tên Nhị cung chủ thì cho dấu đến chân trời góc biển, họ cũng quyết đòi lại cho kỳ được ba thức ấy, nghĩa là họ phải thu tính mạng của tại hạ, vì thế đêm nay, sau khi tại hạ đột phá vòng vây chạy thoát, nhất định họ không khi nào buông tha, nếu họ biết thương tích của tại hạ trầm trọng, họ có thể truyền lệnh cho người của họ nằm phục trong Vệ phủ ra tay.

Thanh Phong đạo trưởng gật đầu :

- Hay lắm, cũng nên thêm phần kế hoạch là phao tin thương tích thật nặng, nhưng bản đạo đã tận tâm cứu chữa nên không có gì nguy hiểm, họ nghe như thế thì họ mới gấp rút ra tay, vì họ không dám để cho Nhị công tử hoàn toàn bình phục.

Giang Hàn Thanh đáp :

- Vâng như thế chuyện này chỉ có tại hạ và đạo trưởng biết thôi, đừng cho Đôn đường chủ biết thêm.

Thanh Phong đạo trưởng cau mặt :

- Nhị công tử cho rằng..

Giang Hàn Thanh vội nói :

- Không, xin đạo trưởng không nên hiểu lầm, ý của tại hạ không phải là nghi ngờ Đôn đường chủ, nhưng chuyện bí mật càng ít người biết càng dễ thành công, nhất là theo tại hạ thì người của Ngũ Phụng môn tiềm phục ở đây, rất có thể là người thân tín của Đôn đường chủ.

Thanh Phong đạo trưởng hỏi :

- Được rồi chuyện cứ thế mà làm, nhưng chẳng hay Nhị công tử có cần chi đến bản đạo hay không?

Giang Hàn Thanh đáp :

- Noidây nhất định có người của Ngũ Phụng môn tiềm phục, trong khi Lý lão trang chủ còn đang hôn mê, rất cần người bảo vệ, riêng tại hạ thì có lẽ đủ sức ứng phó với họ.

Thanh Phong đạo trưởng gật đầu :

-Đúng lắm, Lý trang chủ đang hôn mê làm cho Đon đường chủ phải túc trực bên người, nhất định bọn chúng không dám vọng động, bản đạo sẽ âm thầm trợ lực nữa là chắc ăn.

Hai người bàn bạc với nhau nhưng họ đều dùng “Truyền âm mật ngữ” để đề phòng có người ở ngoài nghe lén, vì thế từ đầu đến cuối nếu nhìn vào chỉ thấy Thanh Phong đạo trưởng chần nhạch cho Giang Hàn Thanh, khi trầm ngâm, khi cau mặt, chứ không ai biết hai người đang nói chuyện với nhau.

Sau cùng, khi câu chuyện chấm dứt, Thanh Phong đạo trưởng vỗ lên tất cả các trọng huyệt của Giang Hàn Thanh, coi như phương pháp bế huyệt cho tịnh dưỡng.

Giang Hàn Thanh nằm im nhắm mắt và bắt đầu rên siết.

Qua một lúc lâu, Thanh Phong đạo trưởng khẽ quát lên một tiếng, đưa tay vỗ mạnh lên đỉnh đầu Giang Hàn Thanh y như đang ra sức vận chuyển công lực cho người bệnh.

Giang Hàn Thanh cũng la lên một tiếng và từ từ mở mắt.

Họ cố làm cho kinh động bên ngoài.

Quả nhiên Độc Nhãn Diêm La Đon Hiếu Thiên xô cửa bước vào lo lắng :

- Đạo trưởng, có chi nguy hiểm lắm không?

Thanh Phong kéo tay về thờ phào :

- Cũng may bệnh trạng đã có cơ cứu vãn.

Đon Hiếu Thiên mừng rỡ :

- Giang nhị công tử đã tỉnh được rồi à?

Thanh Phong đạo trưởng gật đầu :

- Bản đạo cuối cùng đã truy được bệnh căn, nguyên nhân vì Nhị công tử một mình hỗn chiến đi đến kiệt sức thoát lực, kinh mạch bế tắc, ngay bây giờ thì bản đạo đã khai thông, bệnh tình không còn gì đáng gọi là nguy hiểm, chỉ có điều nguyên khí bị tổn thương nhiều quá phải có nhiều ngày tĩnh dưỡng mới mong bình phục.

Đon Hiếu Thiên vòng tay :

- Công ơn đạo trưởng khiến cho tại hạ vô cùng cảm kích.

Thanh Phong đạo trưởng cười :

- Đon đường chủ quá lời, chúng ta đều là người nhà với nhau cả, đâu có chi mà Đon đường chủ phải khách sáo như thế.

Ông ta ngửa mặt nhìn trời và nói tiếp :

- Bây giờ là đã canh tư, Đon đường chủ cũng nên ngồi nghỉ.

Đon Hiếu Thiên thờ ra :

- Tại hạ phân lo cho bệnh tình của Nhị công tử, một phần còn có chuyện cần kíp, chuyện này chắc phải cầu viện nơi đạo trưởng.

Thanh Phong đạo trưởng hỏi :

- Chẳng hay Đon đường chủ có chuyện chi muốn bản đạo góp tay?

Đon Hiếu Thiên nói.

- Quách Diên Thọ hình như bị người ám toán, tại hạ định nhờ đạo trưởng đến xem giùm.

Thanh Phong đạo trưởng hỏi :

- Bị ám toán như thế nào?

Đon Hiểu Thiên đáp :

- Tại hạ thấy đôi mắt của hân tri trệ, toàn thân không cử động được nên đoán chừng chứ không tìm thấy thương thế chi cả.

Thanh Phong đạo trưởng cau mặt :

- Đường chủ bảo trong mình hân không có một vết tích gì cả à?

Đon Hiểu Thiên gật đầu :

- Vâng, tại hạ đã kiểm nghiệm thật kỹ càng, thật là một chuyện quái lạ, tại hạ đã lăn lộn trong giang hồ bao nhiêu năm nay, chưa từng thấy thủ pháp nào không gây thương tích mà lại mê man như thế ấy, chính vì thế nên tại hạ xin thỉnh đạo trưởng giúp xem đó là thứ nội công gì, Thanh Phong đạo trưởng suy nghĩ hồi lâu rồi đứng dậy nói :

- Được rồi chúng ta hãy đến xem.

Đon Hiểu Thiên hỏi lại :

- Chẳng hay Giang nhị công tử có cần phải thế nào nữa không?

Thanh Phong đạo trưởng đã nghe Giang Hân Thanh nói hai lần mật lệnh đều có thể do từ cửa sổ cạnh hoa viên, vì thế muốn dự định là phải đưa Giang Hân Thanh trở về phòng.

Ông ta nói với Đon Hiểu Thiên :

- Bản đạo đã điểm vào Thùy Huyết cho Nhị công tử rồi, bây giờ Đường chủ nên cho người đưa trở về phòng riêng của Nhị công tử là xong.

Đon Hiểu Thiên đáp :

- Vâng, như thế là tiện lắm.

Ông ta trở ra gọi hai tên tráng đinh khiêng Giang Hân Thanh trở về phòng.

Khi hai tên tráng đinh khiêng Giang Hân Thanh đi, Đon Hiểu Thiên đưa Thanh Phong đạo trưởng theo lên lầu.

Cô nữ tỳ Hương Lan nghinh tiếp và hỏi trong giọng lo lắng :

- Kính thưa tiền bối, chẳng hay Giang nhị công tử làm sao lại mang thương tích như thế?

Đon Hiểu Thiên không trả lời mà lại bảo :

- Ngươi hãy mau mở cửa phòng.

Hương Lan không mở được, vì lúc ra đi Giang Hân Thanh theo ngõ cửa sổ, bây giờ cũng phải vòng ra hành lang vào cửa sổ rồi mới mở được cửa ngoài.

Hai tên tráng đinh định đặt Giang Hân Thanh lên giường và khiêng xuống.

Thừa lúc mọi người lo sửa soạn, Thanh Phong đạo trưởng quan sát chung quanh.

Quả đúng như lời Giang Hân Thanh nói, nơi cửa sổ là ngay vườn hoa hậu viện, người mang mật lệnh đến đây nhất định phải bằng con đường hậu viện.

Ông ta chậm chậm bước lại đưa tay bắt mạch cho Giang Hân Thanh và nói với Đon Hiểu Thiên :

- Bệnh trạng khá tốt rồi, chúng ta hãy đến xem Quách Diên Thọ.

Đon Hiểu Thiên căn dặn Hương Lan canh phòng rồi cùng với Thanh Phong đạo trưởng xuống lầu.

Thanh Phong đạo trưởng hỏi :

- Quách Diên Thọ cũng ở đây này à.

Đon Hiểu Thiên nói :

- Đây là dãy phòng dành riêng cho tân khách, hân ở vào ngôi lầu thứ ba.

Thanh Phong đạo trưởng đi theo Đôn Hiểu Thiên và hỏi :

- Những người lo việc hậu phòng ở đây đều là thuộc hạ của Đôn đường chủ cả chứ?

Đôn Hiểu Thiên đáp :

- Nơi đây trừ tên quân gia Vệ Đức ra, không có ai là đàn ông cả, tại hạ mang đến tám người, còn lại những thị tỳ đều do Vệ phủ cung ứng.

Thanh Phong đạo trưởng hỏi :

- Vị Phó đường chủ này là người ở đâu thế nhỉ?

Đôn Hiểu Thiên đáp :

- Hắn là người Nam Dương, truyền nhân của nhà họ Cung.

Thanh Phong đạo trưởng hỏi :

- Có phải là chi nhánh của Thiếu Lâm không?

Đôn Hiểu Thiên gật đầu :

- Vâng, khi Cốc chủ đến Thiếu Lâm tự, Đại Giác thiền sư mở cho Cung Quan Võ theo giúp vì hắn là gia sư của ông ta.

Thanh Phong đạo trưởng hơi yên lòng về Cung Quan Võ, ông ta nghĩ đã là người Thiếu Lâm thì thật không có gì đáng nghi ngờ.

Hai người đi qua hai dãy hành lang, đến một phòng đèn đuốc sáng trưng, Cung Quan Võ đang thủ vệ nơi đó.

Thấy Đôn Hiểu Thiên dẫn đến một vị đạo nhân, hắn vội ra nghinh.

Đôn Hiểu Thiên hỏi :

- Thương thế của Quách Diên Thọ có biến đổi gì không?

Cung Quan Võ lắc đầu :

- Cũng vẫn y như thế.

Thanh Phong đạo trưởng nói :

- Chúng ta hãy vào xem.

Đôn Hiểu Thiên dẫn đường lên lầu, Cung Quan Võ nối theo sau đạo trưởng vào phòng thấy da mặt Quách Diên Thọ vàng như nghệ, hai mắt nhắm híp không động đậy hình như hắn không hề hay biết được mọi việc chung quanh.

Cung Quan Võ hỏi nhỏ :

- Đạo trưởng có thấy được hắn bị một thủ pháp gì không?

Thanh Phong đạo trưởng trầm ngâm một lúc :

- Có lẽ phải chẩn mạch rồi mới đoán được.

Ông ta bóp hai bên thái dương của Quách Diên Thọ rồi vạch miệng xem lưỡi, Quách Diên Thọ vẫn nằm yên bất động. Thanh Phong đạo trưởng cầm xem mạch hồi lâu rồi nói :

- Cứ theo mạch mà nói thì có chút ít hiện trạng trúng phong, nhưng một con người luyện võ nội công thâm hậu như thế này, chuyện trúng phong đến mức này là chuyện chưa từng thấy và chắc không có thể.

Đôn Hiểu Thiên hỏi :

- Chắc đạo trưởng cũng xác nhận là do người ám toán?

Thanh Phong đạo trưởng chậm chậm bước lại ghế ngồi và khẽ lắc đầu :

- Kinh mạch tuy có yếu, nhưng nội phủ không có chứng tích bị tổn thương.

Cung Quan Võ hỏi :

- Hay là người bị hạ độc?

Thanh Phong đạo trưởng gật đầu :

- Cũng không có thể, bởi vì có bị đầu độc thì cũng phải có triệu chứng, tình trạng bệnh nhân bây giờ nếu bị đầu độc thì đúng là chất độc đã hoành hành cho nên nhân trạng mới hôn mê, nhưng theo bản đạo xem thì không có chút gì gọi là bị hạ độc cả.

Đon Hiểu Thiên hỏi :

- Theo cao kiến của Đạo trưởng thì Quách lão ca có thể bởi nguyên nhân nào?

Thanh Phong đạo trưởng làm thinh. Ông ta cứ ngồi vuốt râu tư lự chứ không hề trả lời.

Thật lâu, ông ta chậm chậm đứng lên nghiêm giọng :

- Bản đạo chỉ có một phương pháp có thể truy ra thương thế Đon Hiểu Thiên vội hỏi :

- Chẳng hay đạo trưởng định dùng phương pháp gì?

Thanh Phong đạo trưởng đáp :

- Dùng chân khí bản thân điều hành tiếp vận kinh huyết, khôi phục sinh mạch thì may ra có thể tìm hiểu được bệnh căn.

Đon Hiểu Thiên cau mặt :

- Phương pháp đó quá tốn hao chân khí.

Thanh Phong đạo trưởng nói :

- Có như thế, nhưng nếu không thì không làm sao tra cứu bệnh căn.

Đon Hiểu Thiên đắn đo hồi lâu, cuối cùng gật đầu :

- Đã thế, xin nhờ đạo trưởng..

Thanh Phong đạo trưởng nói :

- Xin nhờ hai người đỡ Quách thí chủ ngồi dậy mới có thể vận khí điều hành.

Đon Hiểu Thiên nói với Cung Quan Võ :

- Xin Phó đường chủ giúp với tôi một tay.

Cung Quan Võ nói :

- Xin đề cho gọi thêm một người Đường chủ nên đứng ngoài quan sát.

Đon Hiểu Thiên gật đầu :

- Phải lắm, cho gọi Trương Đắc Lộc.

Cung Quan Võ ra ngoài gọi, Trương Đắc Lộc bước vào cùng với Cung Quan Võ đỡ Quách Diên Thọ ngồi dậy.

Thanh Phong đạo trưởng ngồi xếp bằng trên giường, tay phải xòe ra ấn sát vào Linh Đài huyết của họ Quách, ông ta nhắm mắt lại, tập trung tinh thần dồn chân khí lên tay từ từ chuyển nhận.

Đon Hiểu Thiên và Cung Quan Võ theo dõi chăm chăm.

Không khí trong gian phòng như ngưng đọng lại.

Độ hơn nửa tiếng đồng hồ, Thanh Phong đạo trưởng rút tay về mở mắt, bước xuống giường.

Cung Quan Võ và Trương Đắc Lộc đỡ cho Quách Diên Thọ nằm trở xuống.

Cung Quan Võ vẫy tay ra hiệu cho Trương Đắc Lộc hỏi nhỏ Thanh Phong đạo trưởng :

- Chắc Đạo trưởng đã thấy được bệnh căn?

Thanh Phong đạo trưởng gật đầu :

- Hình như thương thế tại “Đốc Mạch” đúng ngay Não Hộ huyết.

Vừa nghe Thanh Phong đạo trưởng nói, sắc mặt Cung Quan Võ hơi biến đổi, nhưng chỉ thoáng qua, hấn lấy lại sự tự nhiên.

Đon Hiểu Thiên tỏ vẻ kinh ngạc :

- Não Hộ huyết vốn là cửa ngõ của Dương khí đưa lên, nó là đầu mối tập trung mười hai kinh mạch, đó là nơi không chế chỉ tử huyết trong thân thể con người, cho dù cao thủ về điểm huyết nếu không muốn giết người thì cũng không dám sơ xuất phạm vào nơi ấy.

Thanh Phong đạo trưởng gật đầu :

- Hình như người kèm chế huyết này không phải dùng thủ pháp thường tình mà có một cách gì đó cho nên họ điểm rất chính xác, nếu sơ hở thì cho đầu có vận chuyển kinh mạch cũng khó mà phát giác.

Ngưng một giây ông ta nói tiếp :

- Chính khi đưa chân khí lên đến đó, bản đạo chỉ nghe một đùng chạm thật nhỏ, nếu không thận trọng thì đã cho qua luôn chứ không thấy được chỗ đó bị ngưng trệ.

Toàn thể kinh mạch chỉ có một chỗ đó bị gọn lên một chút, còn ngoài ra tất cả đều thông.

Đon Hiểu Thiên hỏi :

- Bây giờ đã biết rõ rồi, chẳng hay đạo trưởng có cách chi chữa trị?

Thanh Phong đạo trưởng lắc đầu :

- Như Đon đường chủ đã biết, Não Hộ huyết là một nơi hiểm yếu, nó không thể áp dụng thủ pháp cầu thả, bản đạo không nắm chắc hậu quả cho lắm nên không dám động tới.

Một vị được thiên hạ võ lâm tôn là bậc thần y, thế mà khi biết rõ bệnh trạng, vẫn vô phương cứu chữa, đủ thấy vấn đề vô cùng nguy kịch.

Mọi người im lặng nặng nề.

Qua một lúc khá lâu Thanh Phong đạo trưởng nói bằng một giọng dè dặt :

- Não Hộ huyết bị thương, thần kinh có thể vì đó mà sai lạc, tình trạng cực kỳ nguy hiểm, theo bản đạo thì nên chế bớt vài kinh huyết làm cách phòng vệ cho bệnh nhân qua hai tiếng đồng hồ, sau khi thấy không biến chứng thì họa may chữa được.

Đon Hiểu Thiên gật đầu :

- Xin đạo trưởng cứ tự tiện, cốt làm sao có thể hy vọng là được rồi.

Thanh Phong đạo trưởng hai tay đưa ra một lượt, nhưng những ngón tay của ông ta không chạm vào mình bệnh nhân, ông ta thi triển phương pháp “Lăng Hư Chế Huyết” phong bế mấy trọng huyết của Quách Diên Thọ, cả Đon Hiểu Thiên và Cung Quan Võ đứng gần và hết sức chú ý nhưng vẫn không thấy được ông ta phong bế huyết nào.

Bế xong huyết cho Quách Diên Thọ, Thanh Phong đạo trưởng quay lại cười chầm chầm :

- Có mặt Đon đường chủ và Phó đường chủ, bản đạo thật đã làm chuyện múa rìu qua mắt thợ.

Đon Hiểu Thiên cười :

- Đạo trưởng quá lời, chính phương pháp “Lăng Hư Chế Huyết” của đạo trưởng đã làm cho tại hạ không làm sao nhận được.

Dòm dòm ra cửa sổ, thấy trời đã hừng sáng, Đon Hiểu Thiên nói tiếp :

- Suốt đêm nay đã làm cho đạo trưởng không nghỉ được bây giờ xin mời đạo trưởng về phòng nghỉ đôi chút vì trời cũng sáng rồi.

Thanh Phong đạo trưởng mỉm cười.

- Người luyện võ thức trắng một đêm là chuyện quá thường, bây giờ xin Đường chủ phái cho hai người thủ hạ nơi đây để đề phòng bất trắc.

Hiểu ý của Thanh Phong đạo trưởng, Đon Hiểu Thiên gật đầu và quay qua nói với Cung Quan Võ :

- Đạo trưởng nói đúng lắm, xin phiền Phó đường chủ cho gọi Tào Tứ đến đây và để hiệp cùng Trương Đắc Lộ canh giữ nơi này.

Cung Quan Võ tri hoãn có vẻ nghi ngại.

Tào Tứ vốn là thuộc hạ thân cận của Đường chủ, võ công và cơ trí của hắn đều vượt trội hơn tất cả, đáng lý nên thay người khác, để hắn bên cạnh Đường chủ phòng khi cấp thiết.

Đon Hiểu Thiên khoát tay :

- Không sao, nơi này mới quan trọng, riêng huynh đệ sẽ tự chiêu cố lấy mình, xin Phó đường chủ cứ cho gọi hắn.

Nói xong, ông ta cùng với Thanh Phong đạo trưởng xuống lầu.

Lúc ấy trời đã sáng tỏ.

Trong vòng một ngày đi qua, Vệ phủ không có chi động tĩnh.

Giang Hàn Thanh đã bắt đầu ăn uống rất nhiều.

Vệ thái quân được tin lo lắng cho người liên tiếp tới ngay phòng thăm viếng.

Tình trạng Lý Quang Trí vẫn hôn mê.

Mặc dù bên cạnh có Thanh Phong đạo trưởng và Độc Tẩu Chu Tiềm nhưng vẫn không có phương pháp cứu tỉnh.

Tại gian tịnh thất của Lý Quang Trí được Đon Hiểu Thiên cho người canh gác nghiêm ngặt, không một người lai vãng.

Luôn cả Chu Tiềm, khi vào rồi cũng ở luôn trong ấy chứ không hề bước ra ngoài.

Trừ Thanh Phong đạo trưởng, Đon Hiểu Thiên, Cung Quan Võ ra, không một ai được bén mảng, không một ai biết được cách chữa trị ra sao, không biết bệnh trạng có khởi sắc chút nào không?

Bạn đang đọc truyện *Lưu Hương Từ Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Hai gã họ Hàn

Cơm tối xong xuôi, Thanh Phong đạo trưởng giặt thanh trường kiếm vào mình, nhẹ bước ra khỏi phòng, men theo bóng tối vòng ra phía ngoài mấy gian khách xá.

Khách Xá chia làm ba gian, bên trái là chỗ nghỉ của Giang Hàn Thanh, bên phải là gian của Quách Diên Thọ, gian chính giữa bỏ trống.

Bên sau của gian giữa này có một cái sân rộng, trong sân tàng cây sầm uất có một cây quế thật lớn, tàng lá sum xuê y như một cây lọng, cao vút khỏi nóc lầu.

Thanh Phong đạo trưởng nhún chân nhảy tót lên tàng cây quế, ngồi ở đây vừa kín vừa thấy suốt cả hai gian lầu của Giang Hàn Thanh và Quách Diên Thọ, thấy luôn một phần hậu viện của Vệ phủ, đúng là một chỗ mai phục lý tưởng.

Trời tuy đã tối, nhưng đêm hãy còn mới bắt đầu canh.

Vì lo ngại Giang Hàn Thanh đối phó không xuê với địch nhân nên Thanh Phong đạo trưởng cố đến sớm để dễ bề quan sát.

Có mặt ông ta tại chỗ thuận lợi như thế này thì nếu có xảy ra chuyện động tĩnh gì, chẳng những có thể tiếp ứng dễ dàng mà còn có khả năng chặn đường rút lui của đối phương.

Qua gần hết canh một, Thanh Phong đạo trưởng chợt thấy phía bên trái vòng tường Vệ phủ có một bóng vút lên, ban đầu ông ta không chú ý lắm vì trời còn sớm nên cho đó là bóng người của Đon Hiểu Thiên cất đặt tuần hành.

Nhưng khi bóng ấy bay lên bờ tường, với thân pháp “Lăng Không Hư Bộ” của đối phương làm cho ông ngồi bật dậy.

Nhất định không phải là thuộc hạ của Đon Hiểu Thiên, vì với thân pháp này, luôn cả Đon Hiểu Thiên cũng chưa chắc có được.

Thân ảnh bóng đen y như một con chim én, vừa thấy thoáng lên ở đầu tường bên trái thì đã lên khỏi nóc mấy gian nhà bên phải và chỉ trong nháy mắt đã

mắt hút ở phía sau.

Không thể để vượt mắt. Thanh Phong đạo trưởng vừa bắt gặp bóng đen phía trước, nhưng cũng chỉ thoáng qua rồi cũng lại mất luôn.

Thanh Phong đạo trưởng dừng lại ngăn ngừa.

Chỗ quan trọng hơn hết là nơi khách xá, nơi đây sự nguy hiểm có thể xảy ra cho Giang Hàn Thanh và Quách Diên Thọ, những nơi khác đã có Cung Quan Võ và Đôn Hiểu Thiên lo lắng, và lại mục tiêu của kẻ địch đêm nay nhất định phải là phía trước nơi khách xá chứ không chắc ở phía sau.

Suy nghĩ chín chắn rồi, Thanh Phong đạo trưởng quyết định quay trở lại, nhưng ông ta chưa kịp quay mình thì chợt nghe hơi lạnh của mũi kiếm sau lưng và một giọng lạnh băng tiếp liền theo :

- Bằng hữu muốn sống thì hãy đứng yên.

Thanh Phong đạo trưởng rung động.

Thân pháp của người này quả là đáng sợ, bằng vào kinh nghiệm và thánh giác của ông ta, thế mà hấn đến sát lưng mà ông lại không hề hay biết.

Nhưng cho dầu thế nào đi nữa, cho dù thân pháp và thủ pháp con người ấy nhanh đến đâu, đối với một người như Thanh Phong đạo trưởng, muốn chế phục cũng không phải là điều dễ dàng.

Ông ta điềm đàm hỏi :

- Chẳng hay thí chủ có điều chi dạy bảo?

Cùng một lúc với câu hỏi, tiếng sau cùng chưa dứt thì cánh tay to rộng của Thanh Phong đạo trưởng vung lên, kèm theo đó là một luồng nội gia chân lực.

Bất cứ một món binh khí nào, bất cứ với một người nào, kể cả những đương kim cao thủ võ lâm, trừ trường hợp đương trường đối địch, còn trong trường hợp bất thành lĩnh như thế nhất định không làm sao tránh được sức cuốn của cánh tay áo rộng của ông ta.

Nhưng một việc đã xảy ra ngoài ý nghĩ, một tiếng rít lên trong gió cánh tay áo rộng của Thanh Phong đạo trưởng bị rạch một đường và xém bị thương trong đường tơ kẽ tóc, đối phương sau đó nhảy ra ngoài gần một trượng.

Không phải giật mình vì đối phương phá được thế mình, nhưng Thanh Phong đạo trưởng giật mình vì cái thế đánh vừa phản công vừa tránh né mà có thể nói trong đời ông mới gặp lần thứ nhất.

Và bây giờ thì Thanh Phong đạo trưởng đã nhìn rõ người đối diện; hấn là một gã thiếu niên da phấn môi hồng, vóc mình mảnh khảnh, mình vận áo xanh.

Xem vào gương mặt. gã thiếu niên áo xanh chỉ khoảng hai mươi, có kém chứ không hơn, và chính điều đó càng làm cho Thanh Phong đạo trưởng giật mình.

Với bằng mấy mươi năm lên luyện, nội công có thể nói là đã đạt mức thượng thừa, thế mà lại có thể bị một gã thiếu niên phá được tay áo rộng, Thanh Phong đạo trưởng bất giác...

Tia mắt như sao của gã thiếu niên áo xanh chiếu thẳng vào mặt người đạo nhân tóc bạc phơ, mặt hấn có phản diệu lại, hấn tra kiếm vào vỏ và lên tiếng :

- Đạo trưởng có lẽ là “Bác Hiệp sơn” Bạch Vân quan chủ?

Càng kinh ngạc hơn nữa khi nghe đối phương hải rõ danh hiệu của mình, Thanh Phong khẽ gật đầu :

- Đúng, bản đạo là Thanh Phong Tử. Chẳng hay thí chủ danh hiệu là chi?

Gã thiếu niên áo xanh giữ giọng lạnh lùng :

- Tại hạ tên Hàn Thiếu Sơn.

Tự nhiên, đối với Thanh Phong đạo trưởng, cái tên Hàn Thiếu Sơn vốn xa lạ vì ông ta chưa từng nghe Giang Hàn Thanh kể về chuyện ấy.

Ông ấy hỏi lại :

- Hàn thí chủ đang đêm xâm nhập Vệ phủ, chẳng hay có chuyện chi chăng?

Gã thiếu niên áo xanh đáp?

- Tại hạ đi tìm người.

Thanh Phong đạo trưởng hỏi :

- Hàn thí chủ đi tìm ai?

Thiếu niên áo xanh đáp :

- Giang Hàn Thanh.

Thanh Phong đạo trưởng hỏi :

- Chẳng hay thí chủ tìm hần có chuyện gì?

Hình như bị hỏi riết làm cho khó chịu, gã thiếu niên áo xanh đáp hơi xẵng giọng :

- Tại hạ tìm hần có chuyện, nhưng đạo trưởng hỏi mãi như thế không thấy chán à?

Thanh Phong đạo trưởng nói :

- Giang nhị công tử bị trọng thương.

Thiếu niên áo xanh cau mày :

- Thương thế nặng lắm hay không?

Thanh Phong đạo trưởng đáp :

- Vì kiệt sức nên thoát lực.

Gã thiếu niên áo xanh thẳng thốt :

- Thoát lực?

Hần mím miệng một lúc và hỏi tiếp có vẻ nôn nóng :

- Đạo trưởng, chẳng hay bây giờ hần nằm đâu, xin cho tôi đến xem một chút.

Thanh Phong đạo trưởng nói :

- Thương thế của Giang nhị công tử trầm trọng, bản đạo đã gia công chữa trị, bây giờ người đang yên nghỉ, không ai được làm kinh động.

Thiếu niên áo xanh tỏ vẻ van lơn :

- Tại hạ nhìn qua thôi mà, đạo trưởng.

Thanh Phong đạo trưởng nói :

- Chẳng những giữa Hàn thí chủ và bản đạo mới vừa gặp gỡ đêm nay, mà cho dầu Đơn đường chủ mà nếu chưa được bản đạo đồng ý thì cũng không thể vào nơi đó.

Thiếu niên áo xanh càng nôn nóng :

- Đạo trưởng cần phải như thế nào mới có thể tin tại hạ?

Thanh Phong đạo trưởng lắc đầu :

- Không phải vấn đề tin hay không tin, nhưng vì thương thế của Giang nhị công tử quá trầm trọng, nên trong vòng ba ngày không dám làm kinh động.

Thiếu niên áo xanh trầm ngâm một lúc rồi khẽ gật đầu :

- Được rồi, ba ngày sau tại hạ sẽ tới thăm.

Hắn cho tay vào lưng lấy ra một hoàn thuốc khá lớn, hắn dùng hai ngón tay kẹp trao cho Thanh Phong đạo trưởng và nói :

- Hoàn thuốc này có hiệu năng làm phục hồi nguyên khí cho những người bị thoát lực, xin đạo trưởng hãy cho Nhị công tử uống ngay, bệnh tình bình phục ngay.

Thanh Phong đạo trưởng tiếp lấy hoàn thuốc và hỏi lại :

- Chẳng hay hoàn thuốc này có tên không nhỉ?

Thiếu niên áo xanh lại trở về lạnh lùng :

- Đạo trưởng không xem thấy à?

Thanh Phong đạo trưởng cúi xuống nhìn thấy trên hoàn thuốc có mấy chữ vàng nho nhỏ “Thiên Cơ Vân Công đan”.

Ông ta rúng động.

Vì ông ta không lạ gì “Thiên Cơ đan” của Ngự Mộ.

Thế nhưng Thanh Phong đạo trưởng vẫn cố làm vẻ trầm ngâm :

- Thiên cơ vân công đơn này hình như bản đạo có nghe qua, hình như nó có lai lịch gì đó thì phải.

Thiếu niên áo xanh đáp :

- Tự nhiên là có lai lịch, nếu nó là thứ thuốc tầm thường thì tại hạ đâu phải lặn lội đến đây.

Thanh Phong đạo trưởng ngạc nhiên :

- Hàn thí chủ đã biết Giang nhị công tử thọ thương à?

Sở dĩ ông ta hỏi như thế là vì hành tung của Giang Hàn Thanh trong đêm rồi, ngoài những người của Ngũ Phụng môn, ngoài những người thân thiết của họ ra thì đâu có ai được biết?

Nhưng nếu bảo đây là người trong Ngũ Phụng môn thì làm sao giải thích?

Ngũ Phụng môn đã quyết thu hồi ba thức kiếm mà Giang Hàn Thanh đã giả trang học lấy của họ, nghĩa là phải nhất quyết thu lấy sinh mạng Giang Hàn Thanh, thì làm gì họ lại đem cho thuốc?

Hình như gã thiếu niên áo xanh không thích nói chuyện nhiều, trao hoàn thuốc xong là hất quay mình :

- Tại hạ xin kiếu từ, ba hôm sau sẽ đến đây thăm hấn.

Câu nói chưa dứt, thân ảnh hấn đã vút ngoài xa.

Hoàn thuốc có tên “Thiên Cơ Vân Công đan” đã làm cho Thanh Phong đạo trưởng có nhiều nghi vấn, vì ông biết ngoài Ngự Mộ ra, không ai có thứ thuốc này.

Chính vì nghi vấn ấy nên ông quyết lòng theo dõi.

Nhưng Thanh Phong đạo trưởng lại thêm một phen kinh ngạc khi ông ta vượt tới đầu tường, vì bằng vào khinh công trác tuyệt của ông, thế mà chỉ trong nháy mắt, gã thiếu niên áo xanh đã bước xa gần hai mươi trượng.

Khi từ giả Thanh Phong đạo trưởng, gã thiếu niên áo xanh không có vẻ gì gấp rút, hấn phi thân trong tốc độ bình thường của kẻ dạ hành nhưng khi qua khỏi đầu tường Vệ phủ thì hấn bỗng vút đi như tên bắn.

Thanh Phong đạo trưởng định tận dụng thân pháp để theo bèn gót nhưng ngay khi đó gã thiếu niên áo xanh vùng ngừng lại.

Không, hình như hấn bị người chặn lại.

Thanh Phong đạo trưởng chú ý dòm theo, quả nhiên trước mặt gã thiếu niên áo xanh bây giờ có thêm người nữa...

Đã có nhiều kinh nghiệm, Thanh Phong đạo trưởng không tiến về hướng đó, ông ta vòng theo bóng khuất đầu tường, đến một tàng cây cách chỗ hai người khoảng trên dưới ba trượng, ẩn mình quan sát.

Nói đi vòng chứ thật ra bằng thân pháp của Thanh Phong đạo trưởng cũng chỉ là trong nháy mắt.

Đứng yên một chỗ khuất vào bóng cây, Thanh Phong đạo trưởng nhìn rõ người chặn đường gã thiếu niên áo xanh và ông lại một phen kinh ngạc, vì người chặn đường cũng là một gã trẻ tuổi áo xanh, tên này ăn vận theo lối thư sinh.

Nếu bảo gã thiếu niên áo xanh khi này là một gã con trai khôi ngô thì phải nói tên thư sinh áo xanh bây giờ là tuấn tú. Với cặp mày lười kiếm, với cái miệng như cánh đào hồng, với gương mặt như vầng trăng sáng, hấn đã trội hấn hơn gã thiếu niên áo xanh khi này.

Hai người trông thật không khác gì nhau trong bóng đêm chập choạng, tuổi tác cũng xấp xỉ mà cách ăn vận cũng gần như một cách một màu, có khác chăng là gã thiếu niên áo xanh bây giờ không có món binh khí nào cả.

Bị chặn thình lình, gã thiếu niên áo xanh gằn giọng hỏi :

- Các hạ là người của Nam Bình Vệ phủ?

Tên thư sinh áo xanh lắc đầu :

- Không.

Gã thiếu niên áo xanh hỏi :

- Các hạ là người của Lưu Hương cốc?

Tên thư sinh áo xanh lại lắc đầu :

- Không.

Gã thiếu niên áo xanh có vẻ bức :

- Thế thì các hạ chặn ta lại làm gì?

Tên thư sinh áo xanh đáp :

- Muốn cùng các hạ nói vài ba câu chuyện.

Gã thiếu niên áo xanh gằn giọng :

- Ta với các hạ vốn chưa từng quen biết thì có chuyện gì mà nói?

Tên thư sinh áo xanh cười nhẹ :

- Trước lạ sau quen, đã gặp mặt nhau thì lo gì không quen biết

Gã thiếu niên áo xanh dùng dưng :

- Nhưng ta không thích.

Tên thư sinh áo xanh cười :

- Các hạ không thích thế mà ta lại thích.

Thanh Phong đạo trưởng lấy làm lạ, ông ta không hiểu tên thư sinh áo xanh là ai, hình như cố tình gây sự với tên thiếu niên mang kiếm.

Gã thiếu niên áo xanh gặng lại :

- Các hạ nghĩ rằng có thể ngăn chặn được ta à?

Tên thư sinh áo xanh lơ đãng :

- Thì cũng phải thử rồi mới biết chứ.

Tuy không có cảm tình với một tên nào, nhưng Thanh Phong đạo trưởng chợt đâm lo...

Ông ta đã biết qua kiếm pháp của gã thiếu niên áo xanh khi nãy, cho nên không biết tên thư sinh áo xanh này có thể cản hấn được chăng?

Gã thiếu niên áo xanh cười nhạt, hấn nhích mình lên và tràn sang bên phải...

Thân pháp của hấn thật nhanh, chính Thanh Phong đạo trưởng chú ý mà khi hấn lướt lên, ông ta nhìn không muốn kịp.

Nhưng điều làm cho ông ta kinh ngạc hơn nữa là không thấy tên thư sinh áo xanh nhích bước, thế nhưng khi gã áo xanh vừa dùng lại thì hấn đã có mặt trước rồi.

Hấn cười nói tự nhiên :

- Ta biết các hạ sẽ đi sang hướng này.

Gã thiếu niên áo xanh không nói, hấn khẽ động thân mình, khi tên thư sinh áo xanh chưa nói hết câu thì thân ảnh hấn vượt ra ngoài gần hai trượng.

Nhưng khi hấn vừa chạm chân xuống đất thì tên thư sinh áo xanh cũng đã có trước mặt hấn rồi.

Hắn vẫn cười nói như không :

- Các hạ vẫn chậm mất một giây.

Luôn hai phen bị chặn, hình như gã thiếu niên áo xanh nổi nóng, hắn rên hừ hừ trong miệng :

- Tốt!

Hắn nhấc mình lên và chỉ thấy hắn nhấc mình lên thôi, bóng hắn vụt như tẽ ra làm năm sáu bóng, mỗi bóng hướng về một hướng khác nhau...

Tự nhiên, hắn đâu phải là Tôn Ngộ Không trong Tây Du Ký?

Đâu phải khi cần thì bứt một “nắm lông” để biến hóa nhiều hình?

Đó chỉ là một thứ khinh thân, một phép phi thân thật nhanh, nhanh đến mức tạo thành ảo giác, người đối diện có thể thấy nhiều chiếc bóng xuyên qua vút lại, khó lòng phân biệt đâu là hình thật, đâu là hư ảnh?

Thanh Phong đạo trưởng trở mắt, nói lầm bầm trong miệng :

- “Ngư Long Bá Biến”... Đúng là môn hạ của Ngư Mục chứ không còn gì nữa.

Giống y như những luồng khói rẽ ra vì gió xé, chỉ thoáng một cái, thân ảnh của gã thiếu niên áo xanh lên đến sáu bảy bóng và mỗi bóng theo một phương hướng khác nhau.

Đã hiểu biết đó là thân pháp “Ngư Long Bá Biến” và nhãn quang của Thanh Phong đạo trưởng không phải dễ bị hoa, thế nhưng ông ta vẫn không làm sao phân biệt.

Nói thì chậm, nhưng sự việc xảy ra thật nhanh, sáu bảy cái bóng vừa nhoáng lên là mất hút hẳn, gã thiếu niên áo xanh còn lại một mình và tên thư sinh áo xanh lại đứng chặn ngay trước mặt hắn cười chum chim.

Đôi mắt của Thanh Phong đạo trưởng gần như không nháy và bây giờ ông ta buộc miệng kêu lên nho nhỏ :

- “Đĩ bất biến, ứng vạn biến”... cứ như thế này thì tên thư sinh áo xanh thân pháp cao hơn gã thiếu niên áo xanh nhiều lắm.

Nhưng rồi ông ta thất vọng. Ông ta đã biết “Ngư Long Bá Biến” của Ngư Mục nhanh đến mức làm cho người ta hoa mắt, trừ “Đông Hải song tiên” ra, có thể nói trên đời này không ai phá nổi, thế mà tên thư sinh áo xanh này lại đối phó như chơi.

Ông ta vốn biết phương pháp “Đĩ bất biến, ứng vạn biến” nhưng trong trường hợp này mang ra sử dụng thì thật không tài nào làm nổi vì muốn đối phó, không phải mất nhìn chân bước mà phải là có mắt dưới chân.

Chỉ riêng gã thiếu niên áo xanh thì biết rõ.

Thân pháp cuối cùng của hắn là “Ngư Chấn Long Vĩ”, một cái nháy mắt, thân ảnh có thể chia làm tam hướng, nhưng hắn thấy mỗi hướng cũng đều có bóng của tên thư sinh áo xanh cuối cùng, khi hắn trụ lại thì đối phương cũng trụ lại bộ vị không sai một mảy.

Con giận của gã thiếu niên áo xanh không còn dãn được nữa. Hắn rít lên một tiếng và cho tay lên đốc kiếm..

Y như chiếc móng bạc, thanh kiếm thoát ra khỏi vỏ vút thẳng vào yết hầu tên thư sinh áo xanh, sức nhanh của nó làm cho Thanh Phong đạo trưởng hơi chóa mắt.

Tên thư sinh áo xanh cười nhẹ :

- Giận chi mà dữ thế...

Thanh Phong đạo trưởng tập trung nhãn lực, ông ta biết đây là giây phút quyết liệt và cuối cùng của trận đấu nữa chơi nữa thật, ông ta cố theo dõi những động tác của hai bên.

Tên thư sinh áo xanh thông dong nói chuyện như không và cùng một lúc cánh tay phải của hắn kéo lên thật lẹ, ngón tay trở và ngón tay giữa rẽ ra như mũi kéo xấp đúng vào mũi kiếm của đối phương.

Cách đối phó thật là khủng khiếp vì mũi kiếm phóng tới quá nhanh và tự nhiên thật mạnh, cho dù cầm chiếc kềm sắt cũng chưa chắc đã nhận được, huống chi đó là hai ngón tay bằng thịt bằng xương.

Thế nhưng khi hai ngón tay của tên thư sinh áo xanh đưa lên thì ánh thép vùng tắt ngấm, mũi kiếm của gã thiếu niên áo xanh bị hai ngón tay kẹp cứng y như hắn phóng kiếm vào kẽ đá.

Đẩy tới không nổi, rút ra cũng không được, gã thiếu niên áo xanh nghiêng răng hất mạnh cánh tay trái ngang trước mặt.

Rất!

Tiếng thép khua lên khô khốc, thanh kiếm bị cái phạt của bàn tay gãy đoạn...

Tên thư sinh áo xanh buông cho mũi kiếm rơi xuống đất, hấn cau mày :

- Giao hảo với nhau chứ đâu phải tử chiến mà lại làm như thế!

Gã thiếu niên quăng mạnh thân kiếm gãy xuống đất, mặt hấn đỏ gay, tức tối :

- Đúng là thứ đàn ông đồn mạt!

Con tức lắm cho hấn buông ra tiếng chửi ầm ĩ và chính tiếng chửi vô lý ấy làm cho tên thư sinh áo xanh phải bật cười :

- Đúng, tại hạ là thứ đàn ông đồn mạt, còn các hạ không phải..., các hạ là... con gái?

Gã thiếu niên áo xanh đỏ mặt :

- Câm miệng lại, hãy báo danh tính đi Tên thư sinh áo xanh cười :

- Tại hạ đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, tại hạ tên là Hàn Thiếu Sơn.

Thanh Phong đạo trưởng giật mình :

- Sao lại... Hàn Thiếu Sơn?

Gã thiếu niên áo xanh hồi nãy cũng đã xưng như thế?

Gã thiếu niên áo xanh quắc mắt :

- À, quả là nguoi...

Thanh Phong đạo trưởng cau mặt.

Như vậy là họ có quen nhau?

Tên thư sinh áo xanh cười :

- Thì là tại hạ chứ còn ai.

Gã thiếu niên áo xanh bỗng hăm hăm :

- Nguoi không phải là Hàn Thiếu Sơn.

Thanh Phong đạo trưởng thiếu điều bật ngửa.

Như vậy không ai là Hàn Thiếu Sơn cả.

Nhưng Hàn Thiếu Sơn là ai? Tại sao cả hai lại cùng cố tình mạo nhận?

Tên thư sinh áo xanh gặng lại :

- Tại hạ có chỗ nào không phải là Hàn Thiếu Sơn?

Gã thiếu niên áo xanh gắt :

- Ta biết Hàn Thiếu Sơn, chính nguoi là người giả mạo.

Cả hai đều giả mạo rồi cả hai lại lộ mặt của nhau, đúng là chuyện tức cười, Thanh Phong đạo trưởng không ngờ đêm nay lại gặp chuyện lạ lùng như thế.

Giả như cả hai đều có bộ mặt lão hồ ly thì chẳng nói chi, vì bọn ma giáo giang hồ thường hay mạo danh nghĩa của người khác để làm càn làm bậy, đảng này mặt của hai tên này búng còn ra... sửa, thế sao họ lại làm chuyện kỳ cục như thế ấy?

Xem dáng cách của tên thư sinh áo xanh thì y như là hấn muốn giỡn chơi.

Chỉ có gã thiếu niên áo xanh là giận dữ.

Thư sinh áo xanh cười :

- Hồng phải thì thôi... Nhưng các hạ vừa rồi đã chẳng giả mạo đấy à? Đừng quên rằng tại hạ cũng là người quen của hấn đây nghe.

Bây giờ Thanh Phong đạo trưởng mới thật là giật mình.

Bằng vào lời lẽ của tên thư sinh áo xanh thì vừa rồi chuyện xảy ra giữa ông ta và gã thiếu niên áo xanh, hấn đã nghe thấy cả.

Gã thiếu niên áo xanh chừng như cũng kinh ngạc, hấn hỏi :

- Người... người là ai?

Tên thư sinh áo xanh cười :

- Các hạ không biết ta, nhưng ta rất biết các hạ.

Gã thiếu niên áo xanh cười nhạt :

- Biết ta? Người biết ta là ai?

Tên thư sinh áo xanh cười :

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì các hạ là Tam cung chủ.

Gã thiếu niên áo xanh quát lớn :

- Cường đồ, cầm hống lại.

Hai tay hấn tung một lượt, cả một vùng ánh sáng bùng lên như pháo bông.

Thanh Phong đạo trưởng buột miệng kêu lên khe khẽ :

- Phụng Vũ Long Lân!

Thứ ám khí mà mười mấy năm về trước từng làm rung động giang hồ, thứ ám khí nổi danh bá đạo của Ngự Mụ, một mụ già nổi tiếng ác ma.

Tên thư sinh áo xanh hất tay lên :

- Thù oán chi mà độc thế!

Từ trong ống tay hấn bắn ra một vùng ánh chớp xanh xanh trong y như một giải lụa án ngữ toàn thân hấn...

Nhiều tiếng khua nhỏ vang lên, bao nhiêu ám khí của gã thiếu niên bắn ra đều tắt phụt.

Vừa tung ám khí, gã thiếu niên áo xanh vừa nhún mình lao ra khỏi vòng chiến thật nhanh.

Tên thư sinh áo xanh thu kiếm lại, nhìn theo nói với :

- Tam cung chủ cứ thông thả, xin miễn cho tại hạ chuyện tiền hành.

Ba tiếng Tam cung chủ vừa thoát ra cửa miệng của tên thư sinh áo xanh, Thanh Phong đạo trưởng đưa mắt nhìn theo hướng đi của gã thiếu niên áo xanh, tia mắt ông ta có vẻ sững sờ.

Gã thiếu niên áo xanh là người của Ngũ Phụng môn?

Ông ta còn đang ngờ ngác thì tên thư sinh áo xanh đã vòng tay chào về phía ông ta :

- Xin phiền đạo trưởng chuyển lời đùm cho Giang hiền đệ mọi sự phải cẩn thận.

Nói xong, hấn quay mình thông thả bước đi.

Không ngờ chỗ ẩn của mình mà đối phương lại thấy quá rõ ràng như thế.

Thanh Phong đạo trưởng vội kêu lên :

- Tiểu thí chủ, xin dừng lại!

Thư sinh áo xanh dứng đi xem thật chậm, thân ảnh hấn y như giòng nước chảy, im và thật lạ.

Thanh Phong đạo trưởng ngân ngơ.

Bóng tên thư sinh nhỏ dần và mất hút.

Thanh Phong đạo trưởng lăm thẳm trong miệng :

- “Xúc Địa Thành Thôn”... thứ khinh công tuyệt học đã thất truyền... bằng vào tuổi ấy làm sao hấn lại có trình độ võ học siêu phẩm như thế...

Tuy không cao ngạo, nhưng với mấy mươi năm từng trải giang hồ. Thanh Phong đạo trưởng vẫn tự cho mình biết nhiều hiểu rộng, thế nhưng bây giờ đứng trước sự việc lạ lùng làm cho ông ta thấy mình chợt cảm thấy y như một kẻ mới đặt bước vào giang hồ lần thứ nhất.

Tại làm sao cả hai gã thiếu niên đều tự nhận là Hàn Thiếu Sơn? Và Hàn Thiếu Sơn là nhân vật như thế nào?

Giang Hàn Thanh xâm nhập Ngũ Phụng môn, mạo học của họ ba đường tuyệt kiếm, tự nhiên họ phải thu hồi... Hai bên đã trở thành sinh tử. Nếu gã thiếu niên áo xanh quả là Tam cung chủ thì đáng lo lắng cho thương thế của Giang Hàn Thanh? Tại sao lại mang “Thiên Cơ đàn” cứu hấn?

Ngoài “Thiên Cơ đàn” ra, hấn còn biết “Ngư Long Bá Biến” và môn ám khí đoạt mạng “Phượng Vũ Long Lân” của Ngư Mụ ngày xưa, như vậy giữa Ngũ Phụng môn và Ngư Mụ có liên hệ gì?

Tên thư sinh áo xanh với một trình độ quá cao như thế làm sao ông ta lại không thể nhìn ra vấn đề?

Vấn đề xảy ra y như cuốn tơ rơi trong đêm, không làm sao có thể mò được mối đầu.

Có thể là người đã mệnh danh là “Chu Điều Ngũ Sứ”, người đã dẫn đường cho hấn đến gặp Nhị cung chủ hôm rồi.

Sau khi cho Hương Lan lui xuống, Giang Hàn Thanh tắt đèn dùng gối mềm phủ ngay ngắn trên giường cho giống một người nằm và hấn nhảy lên cây xà ngang núp kín chờ kẻ địch...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Hương Từ Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: BẠN THÙ LẤN LỘN

Thời gian quá chậm đối với người chờ đợi.

Canh hai đã lần lượt trôi qua.

Giang Hàn Thanh nằm trên cây xà ngang đã trọn một canh rồi.

Hấn bắt đầu nôn nóng.

Ngay trong lúc mà hấn gần như không còn nhẫn nại nổi nữa thì chợt nghe một tiếng động thật nhẹ bên cửa sổ.

Tiếng động nhẹ quá, nhẹ đến mức giống như tiếng động của một con chuột bò ngang.

Nhưng đối với sự nôn nóng của Giang Hàn Thanh, tiếng động đó không phải nhỏ, hấn xem như một sự biến chuyển cả ngôi lầu.

Tiếp liền theo, một bóng người nhỏ thó, mặc áo đen, che mặt khăn đen thoáng vào cửa sổ y như một bóng ma.

Chỉ bằng vào lối nhấc thân lên của hấn, Giang Hàn Thanh nhận ngay hấn là một nhân vật không phải tầm thường và bằng vào vóc dáng đó, hấn nhận ra ngay Chu Điều Ngũ Sứ Bóng đen vừa thoáng vào cửa sổ là đi ngay lại giường của Giang Hàn Thanh, hình như hấn rất quen thuộc với gian phòng này lắm.

Điều làm cho Giang Hàn Thanh tức cười thầm là dáng đi của hấn, một tay đưa ngang lên ngực, một tay hạ thấp trong tư thế ứng chiến, rõ ràng tuy biết chắc người nằm trên giường đang đau nặng, thế mà hấn vẫn không dám tự nhiên, chứng tỏ hấn vô cùng cẩn thận.

Chờ cho hấn gần đi bên giường, Giang Hàn Thanh nhồm lên nhắm ngay sau lưng hấn lao xuống theo thế “đà điều xót mồi” nhưng....

Nhưng, thật là ngoài sức tưởng của Giang Hàn Thanh, hấn không ngờ hấn lại thính tai và phản ứng quá nhanh, hấn quay mình lại thật nhanh và hai tay tổng ra một lượt. Đúng là “tiên phát chế nhật”, hấn đánh đòn trí mạng.

Giang Hàn Thanh rúng động, hấn biết người áo đen công lực không phải tầm thường, hấn áp dụng ngay thế “thiên cân trụ” và vuron năm ngón tay xĩa tới...

Chỉ phong rít xé vào trong gió tạo thành những tiếng “re re” khủng khiếp, người áo đen hoảng hốt, vội vàng tràn mình qua tránh hẳn một vòng.

Không chờ cho hẳn trụ thế, Giang Hàn Thanh vung tay tấn công luôn, nhưng đột nhiên người áo đen vụt nghiêng mình, thân ảnh của hắn chọt biến ca nhiều bóng khác...

Giang Hàn Thanh không biết đó là “Ngư Long Bá Biến”, hắn hơi ngạc nhiên nhưng vẫn biết đó là một lối khinh thân kỳ diệu nên vội vàng vung cả hai tay, mười ngón chỉ phong xé gió bay ra...

Hai người âm thầm giao đấu, không ai chịu lên tiếng, hình như người áo đen rất sợ kinh động người trong Vệ phủ.

Chỉ phong lạng lẹ của Giang Hàn Thanh làm cho người áo đen phải thôi lui sát vách...

Không chừa cho đối phương có cơ phản công, Giang Hàn Thanh sẵn tới luôn...

Thình lình người áo đen vùng nhấc bổng mình lên lộn nhào tới hai vòng, vừa thoát khỏi tầm khống chế của chỉ phong, cả hai tay hắn đẩy ra một lượt.

Thế chiêu vừa phát, chưởng phong đã cuốn tới ào ào, trong khi thân mình của người áo đen còn đang lơ lửng trên không, đúng là lối đánh gây cho lưỡng bại câu thương, tự nhiên là hắn thấy không tài nào thoát được, chỉ còn cách đánh liều.

Giang hàn Thanh cười nhẹ, tay phải hắn kéo lên một vòng hóa giải chưởng lực của đối phương, tay trái tung ra thật nhanh, nhắm thẳng vào “thiên đột huyết”.

Chưởng thế đang tung ra với lối đánh hết mình không làm sao thu lại kịp, người áo đen chỉ còn cách bật ngửa ra sau lộn một vòng mới tránh được ngón chỉ hiểm nghèo.

Nhưng lần này thì hắn đã lâm vào thế hạ phong rõ rệt, vì khi tránh đòn bằng lối lộn ngược thân mình, chẳng những không còn có thể tấn công mà nguy hiểm hơn nữa là cũng không làm sao phòng ngự...

Giang Hàn Thanh nhích lên quát lớn :

- Ngã xuống..

Chân phải Giang Hàn Thanh tung ra một cước thật nhanh tông ngay vào mông đít người áo đen, hắn dội tung lên văng bắn vào sát vách.

Không cho đối phương có thì giờ đề kháng, Giang Hàn Thanh lao vút theo, vươn tay điểm xuống, chỉ phong xẹt tới trúng ngay vào Thiên Cơ Huyết của người áo đen.

Hắn chưa kịp đứng lên là đã từ từ quy xuống.

Thêm hai lần nhoáng tay nữa, Giang Hàn Thanh đã hoàn toàn khống chế huyết đạo tứ chi, người áo đen hoàn toàn tê liệt dựa nghiêng vào vách.

Giang Hàn Thanh giật phăng khăn đen bao mặt của mình và với tay giật luôn khăn của đối phương và hắn giật mình khựng lại.

Cung Quan Vô!

Người áo đen là Phó đường chủ Lưu Hương cốc.

Giang Hàn Thanh cười gằn :

- Hừ, không ngờ là người Bị chế huyết làm cho không cử động được, nhưng tia mắt của Cung Quan Vô vẫn chớp ngời ngời :

- Giang nhị công tử, đúng là tại hạ chẳng đoán sai.

Giang Hàn Thanh cười nhạt :

- Nhưng thật thì Cung huynh vẫn không ngờ?

Cung Quan Vô cười khẩy :

- Cũng có hơi ngoài ý nghĩ.

Hai người giao đấu không ai chịu lên tiếng, nhưng cái té của Cung Quan Vô sau cùng vẫn làm kinh động bên ngoài, Hương Lan lật đật chạy vô. Nhưng vừa tới cửa là nàng khựng lại.

Giang Hàn Thanh và Cung phó đường chủ, người nào địa vị cũng cao, nên nàng khựng lại chần chừ chưa biết nói sao cho phải.

Giang Hàn Thanh khoát tay :

- Phiên cô nương đi thỉnh Đôn đường chủ.

Cung Quan Võ cười nhẹ :

- Phải đấy, Hương Lan hãy thỉnh Đôn đường chủ đến đây.

Hương Lan cau mặt :

- Nhị công tử, chuyện làm sao thế?

Giang Hàn Thanh nói :

- Cô cứ thỉnh Đường chủ tới đây.

Hương Lan ngơ ngác bước ra.

Giang Hàn Thanh ngó Cung Quan Võ nói :

- Phó đường chủ bình tĩnh lắm đấy.

Cung Quan Võ nói :

- Giang nhị công tử đối phó tình thế cũng khá bình tĩnh có thua ai đâu.

Giang Hàn Thanh lắc đầu :

- Tại hạ thật không làm sao tưởng tượng được, đường đường một vị Phó đường chủ như thế ấy mà lại là Chu Điều Ngũ sứ của Ngũ Phụng môn.

Cung Quan Võ đáp :

- Còn nhiều chuyện mà các hạ còn chưa biết nữa đấy.

Giang Hàn Thanh hỏi :

- Chẳng hạn như thế nào?

Cung Quan Võ đáp :

- Khi Đôn đường chủ đến đây rồi ta sẽ nói.

Ngay lúc đó, Đôn Hiểu Thiên từ ngoài xăng xái bước vô.

Giang Hàn Thanh nhích lui ra :

- Hay lắm, Đôn đường chủ đã tới đây.

Vừa bước vào nhìn qua tình hình, Đôn Hiểu Thiên như đã hiểu phần nào, ông ta quay lại bảo Hương Lan :

- Người hãy lui ra, nếu không có lệnh ta thì không một ai được tự tiện vào đây cả.

Hương Lan cúi đầu bước trở ra ngoài.

Thật ra nơi khách xá này dành cho Giang Hàn Thanh không một ai được bén mảng, nhưng Đôn Hiểu Thiên không muốn cho Hương Lan nghe chuyện nên ngầm bảo nàng lui.

Hương Lan xuống lầu rồi, Đôn Hiểu Thiên quay lại cười :

- Giang nhị công tử thương thế đã lành hẳn rồi à?

Giang Hàn Thanh đáp :

- Đa tạ Đôn đường chủ, tại hạ vốn chỉ bị thương xoàng nơi da thôi.

Đôn Hiểu Thiên ngạc nhiên :

- Công tử không phải bị thoát lực à?

Không đợi Giang Hàn Thanh trả lời, Cung Quan Vô bật cười ha hả :

- Đon đường chủ tin rằng Nhị công tử bị thương nặng thật à. Làm gì có chuyện ấy? Chẳng qua Giang nhị công tử che mắt thiên hạ đấy thôi.

Đon Hiểu Thiên cau mặt :

- Che mặt? Sao lại có chuyện như thế ấy?

Cung Quan Vô nói :

- Bởi vì làm như thế cho người không chú ý mới có thể thực hiện được mưu độc chứ.

Giang Hàn Thanh rung động, hẳn cảm thấy con người này chẳng những trầm tĩnh mà cơ trí lại thật sâu.

Hắn nhìn Cung Quan Vô cười nhạt :

- Kể ra thì lời lẽ của các hạ cũng khá là bén nhọn đấy, nhưng cũng không làm sao che giấu được ai đâu.

Cung Quan Vô cười lớn :

- Đã có Đon đường chủ đến đây thì còn chuyện đâu mà che giấu.

Là người kinh nghiệm có nhiều, bằng vào lời lẽ đối đáp của hai người, Đon Hiểu Thiên đã đoán được phần nào câu chuyện, ông ta vội vàng làm ra vẻ giải hòa :

- Ở đây toàn anh em với nhau cả, có chi cứ nói thẳng là hơn, Cung phó đường chủ, hãy đứng dậy đi.

Cung Quan Vô cười :

- Đon đường chủ không thấy sao, tôi đang bị hấn chế huyết đạo tứ chi, làm sao mà đứng dậy?

Đon Hiểu Thiên cau mặt, ông ta sửa soạn bước tới giải huyết cho Cung Quan Vô thì Giang Hàn Thanh đã kêu lên :

- Khoan, Đon đường chủ hãy chậm lại, hẳn là Chu Điều Ngũ Sứ của Ngũ Phụng môn đấy.

Đon Hiểu Thiên vốn không biết Chu Điều Ngũ Sứ, nhưng nghe Giang Hàn Thanh bảo là người của Ngũ Phụng môn, ông ta giật mình dừng lại :

- Nhị công tử bảo sao?

Cung Quan Vô cười lớn :

- Đon đường chủ tin được hẳn à?

Đon Hiểu Thiên lạng khựng :

- Như thế này...

Cung Quan Vô nói :

- Đon đường chủ đừng lo về tại hạ, hãy bắt hấn trước đi.

Đon Hiểu Thiên cau mặt :

- Sao?

Cung Quan Vô đáp :

- Đêm nay huynh đệ đã chứng thực một chuyện, cái tên gọi là Nhị công tử này chính là Hắc Kỳ lệnh chủ phụng lệnh Ngũ Phụng môn tiếm phục nơi đây.

Một người bảo là Chu Điều Ngũ Sứ, một người bảo là Hắc Kỳ lệnh chủ, cả hai đều bảo đối phương là người của Ngũ Phụng môn làm cho Đon Hiểu Thiên lúng túng, hết nhìn người này lại quay nhìn người khác.

Giang Hàn Thanh giận quá nhích tới :

- Cung Quan Vô, ngươi còn nói hàm hồ thì ta sẽ giết chết ngay.

Cung Quan Vô vẫn cười như không :

- Càng tốt, trong khi ta bị không chế huyết đạo, người còn chờ gì nữa mà chưa chịu ra tay.

Tuy trong cơn giận dữ, nhưng Giang Hàn Thanh cũng đã kịp thời dừng lại, hắn cảm thấy không nên nóng giận trong lúc như thế này.

Đon Hiểu Thiên không biết làm sao, ông ta ngập ngừng một giây rồi trầm giọng :

- Nhị vị cứ đổ tội cho nhau, nhưng không biết có chi làm bằng chứng?

Cung Quan Võ nói :

- Giang nhị công tử đã thừa nhận là giả mạo Hắc Kỳ lệnh chủ đột nhập vào hàng ngũ đối phương và lại vâng lệnh họ giả dạng Giang nhị công tử để trở lại đây, bằng vào lời nói tráo trở lại ấy đã khiến cho tại hạ hoài nghi từ lâu, đêm nay nhân lúc hắn mang trọng thương định vào đây khám phá, tại hạ đã đoán không lầm hắn đúng là Hắc Kỳ lệnh chủ.

Đon Hiểu Thiên hỏi :

- Làm sao Cung phó đường chủ biết Giang nhị công tử thật là Hắc Kỳ lệnh chủ?

Cung Quan Võ đáp :

- Nếu Đường chủ không tin thì cứ xem vương lụa đen mà hắn vừa cởi bỏ trên ghế kia thì biết. Bởi vì đã nói là mang trọng thương thế sao đang đem lại mạng lụa đen che mặt để làm gì?

Giang Hàn Thanh gần giọng :

- Đừng quên rằng các hạ vào đây cũng che mặt bằng lụa đen đấy nhé.

Cung Quan Võ cười lớn :

- Đúng, tại hạ là Phó đường chủ, đối với bất cứ ai, tại hạ cũng có quyền theo dõi điều tra và vì để vạch chuyện âm mưu tiềm nhập của các hạ, nên tại hạ phải che mặt chứ sao.

Đon Hiểu Thiên quay qua hỏi Giang Hàn Thanh :

- Nhị công tử bảo Phó đường chủ vốn là Chu Điều Ngũ Sứ của Ngũ Phụng môn tiềm phục ở đây, vậy chẳng hay có chi làm bằng chứng không nhỉ?

Giang Hàn Thanh đáp :

- Có, đây Đon đường chủ hãy xem.

Hắn cho tay vào lưng lấy ra hai cái mật lệnh đem qua trao cho Đon Hiểu Thiên và nói :

- Đon đường chủ hãy xem rồi sẽ biết.

Đon Hiểu Thiên xem hai mật lệnh và tỏ ra vô cùng kinh ngạc :

- Như thế là nghĩa lý làm sao?

Giang Hàn Thanh đáp :

- Đây là chuyện xảy ra tối hôm qua, khi Đường chủ chưa về tại hạ đã có báo cáo cho Phó đường chủ, chẳng hay Đường chủ có được báo lại hay không?

Đon Hiểu Thiên quay lại Cung Quan Võ :

- Chuyện như thế này tại sao Phó đường chủ không báo lại?

Cung Quan Võ đáp :

- Tại hạ vốn không biết về chuyện đó, nếu hắn chuẩn bị mưu kế để ly gián giữa chúng ta thì Đường chủ cũng tin được hay sao?

Đon Hiểu Thiên cầm hai tờ mật lệnh trên tay, trầm ngâm do dự một lúc, ông ta quay lại hỏi Giang Hàn Thanh :

- Chuyện giả mạo thương tích đêm qua, tại sao Nhị công tử lại không cho tại hạ biết?

Giang Hàn Thanh đáp:.

- Đêm qua, khi tiếp mật lệnh báo cáo, tại hạ nhận thấy người cầm đèn tuy đã tìm cách biến đổi giọng nói nghe quen thuộc nhưng tại hạ đã phảng phất

nhận biết giọng nói của Cung phó đường chủ, chính vì thế tại hạ không tiện nói với Đường chủ, vì nếu công chuyện bị tiết lộ thì đại sự bất thành.

Cung Quan Võ cười :

- Giang Hàn Thanh, người nói năng lấp liếm quá, giá như người cho Đôn đường chủ biết trước thì chuyện này còn có thể xét lại, chứ bây giờ người tự thêu dệt như thế thì e muộn quá đi chăng?

Đôn Hiểu Thiên vùng quay lại phía cửa sổ thét lên :

- Ai?

Một bóng người thoáng vào và lên tiếng :

- Bần đạo...

Vừa trả lời cho Đôn Hiểu Thiên, Thanh Phong đạo trưởng vừa quay lại hỏi Giang Hàn Thanh :

- Nhị công tử đã phát hiện được tung tích của địch rồi à?

Và ông ta làm bộ ngạc nhiên hỏi luôn Cung Quan Võ :

- Cung phó đường chủ bị thương sao?

Giang Hàn Thanh nói :

- Có đạo trưởng đến đây hay quá, xin đạo trưởng minh chứng cho chuyện đã qua.

Thanh Phong đạo trưởng mỉm cười :

- Tự nhiên, bần đạo sẽ rất công bình.

Và ông ta lại hỏi luôn:

- Nhị công tử đã cho Đôn đường chủ biết chuyện hôm qua rồi chứ?

Giang Hàn Thanh đáp :

- Vẫn chưa nói hết.

Thanh Phong đạo trưởng cười :

- Chưa nói thì tự nhiên là Đôn đường chủ không làm sao biết được.

Giang Hàn Thanh gật đầu :

- Vâng, bây giờ thì có thể nói lại rõ ràng.

Hắn bèn thuật lại tất cả những chuyện xảy ra đêm hôm qua cho đến bây giờ, nhưng vừa kể đến đó thì Cung Quan Võ đã chặn lại :

- Đó là những chuyện bịa đặt, Đôn đường chủ đừng tin.

Đôn Hiểu Thiên cau mặt :

- Phó đường chủ nên im lặng, tin hay không, phải hay trái tại hạ tự đủ có khả năng xét đoán.

Tự nhiên với chức vụ tôn ty, Cung Quan Võ đâu không muốn cũng vẫn phải tuân lệnh làm thinh.

Thanh Phong đạo trưởng cười :

- Được rồi... bây giờ thì bần đạo xin nói.

Ông ta thuật cho Đôn Hiểu Thiên biết chuyện đêm qua khi vào chấn mạch cho Giang Hàn Thanh, hai người đã dùng truyền âm bí mật nói chuyện với nhau và cả hai sắp đặt kế hoạch lừa kẻ địch.

Đôn Hiểu Thiên gật gật đầu và khẽ liếc Cung Quan Võ.

Thanh Phong đạo trưởng lại nói thật rõ về chuyện bàn tới với Giang Hàn Thanh công chuyện dự địch đêm nay, và chính đó mới là đầu mối chuyện bắt Cung Quan Võ.

Đon Hiểu Thiên ngó Cung Quan Võ cười nhạt :

- Cung phó đường chủ đã nghe rõ rồi chứ? Như thế thì Giang nhị công tử đâu có chuyện gì khả nghi?

Câu nói đó bao hàm ý nghĩa: nếu Giang Hàn Thanh không có chỗ khả nghi thì tự nhiên chỗ khả nghi phải về phần Cung Quan Võ.

Cung Quan Võ hơi biến sắc, hắn vừa muốn nói thì Thanh Phong đạo trưởng đã chặn trước :

- Đêm nay, vì để hiệp trợ Giang nhị công tử, nhưng vì canh vừa rồi có một chuyện thình lình xảy ra, vì thế nên lỡ chuyện ở đây...

Thanh Phong đạo trưởng chưa nói dứt thì Đon Hiểu Thiên đã chặn hỏi dồn :

- Đạo trưởng đã phát hiện tung tích địch nhân?

Thanh Phong đạo trưởng nói :

- Chuyện đó có thì để nói sau, bây giờ nên giải quyết chuyện này đã, Giang nhị công tử là người trú ngụ tại đây xin công tử hãy kể lại cho biết.

Câu nói của Thanh Phong đạo trưởng cũng đã quá rõ ràng, ông ta bảo Giang Hàn Thanh kể chứ không hỏi Cung Quan Võ, như thế đủ chứng tỏ Cung Quan Võ là kẻ đáng hoài nghi.

Sau khi Giang Hàn Thanh kể lại.

Thanh Phong đạo trưởng nói với Đon Hiểu Thiên :

- Chuyện đêm nay, theo bản đạo thì cũng là chuyện hiểu lầm.

Đon Hiểu Thiên hơi lấy làm lạ, vừa rồi qua câu chuyện thuật lại của Giang Hàn Thanh và Thanh Phong đạo trưởng thì rõ ràng Cung Quan Võ là người đáng nghi ngờ, thế nhưng tại sao bây giờ ông ta lại nói ra như thế?

Nhưng vì vốn biết ông ta là người cơ trí nên Đon Hiểu Thiên chỉ gật đầu theo :

- Vâng, xin theo cao kiến của đạo trưởng.

Thanh Phong đạo trưởng nhìn chăm chú vào Cung Quan Võ rồi lại quay qua nói với Đon Hiểu Thiên :

- Thiếu Lâm quy củ nghiêm minh, Cung phó đường chủ lại từ Thiếu Lâm phái đến, thêm vào đó lại là tục gia sư diệt của Đại Giác chương môn, lẽ tự nhiên không phải là người có thể do Ngũ Phụng môn phái đến đây tiềm phục.

Câu nói của Thanh Phong đạo trưởng có hậu ý thất một cái gút khá lớn, bởi vì khi đề cập đến Thiếu Lâm, đề cập Đại Giác chương môn là ông ta đã đặt ra một vấn đề trọng đại là khi phái người ứng viện cho Lưu Hương cốc thì người đó đầu là tục gia đệ tử, hấn đến đây cũng vẫn là đại biểu cho Thiếu Lâm.

Đon Hiểu Thiên gật đầu :

- Đạo trưởng nói đúng, Thiếu Lâm hàng ngàn năm nay vẫn là môn phái lãnh đạo võ lâm, chủ trì chính nghĩa, tại hạ cũng cảm thấy Cung phó đường chủ rất khó là người tiềm phục của Ngũ Phụng môn.

Nghe khẩu khí của hai người mà Giang hàn Thanh đâm bực.

Cho dầu là ai đi nữa, cho dầu là môn phái được trọng vọng như Thiếu Lâm đâu phải không có người sai quấy?

Thế mà giọng điệu của hai người thì lại hình như quá vị nể Thiếu Lâm, một chuyện vị nể không đúng chỗ...

Thế nhưng vì còn phải chờ xem thái độ cuối cùng, nên hấn cố nhẫn nại làm thinh.

Thanh Phong đạo trưởng nói tiếp :

- Nhưng chuyện đêm nay, sau khi duyệt xét tình hình, thì Cung phó đường chủ lại là người có hành động đưa đến sự hoài nghi to tát. Bằng vào sự việc xảy ra, không thể phủ nhận là có nhiều điểm chứng tỏ là người của Ngũ Phụng môn sai đến đây tiềm phục.

Bây giờ đến phiên Đon Hiểu Thiên ngơ ngác.

Lối nói của Thanh Phong đạo trưởng thật khó dò, vừa rồi chính ông ta bảo là không có thể, thế nhưng bây giờ thì lại bảo là có thể. Ông ta không hiểu muốn giở trò gì?

Đon Hiểu Thiên chớp mắt :

- Tại hạ chưa rõ ý đạo trưởng.

Thanh Phong đạo trưởng cười :

- Không phải bản đạo nói chuyện hồ đồ, nhưng tại vì sự việc hơi phức tạp, vậy bản đạo xin nói rõ. Một khi phái người đến đây trợ lực, tự nhiên Đại Giác thiền sư thừa biết tính tình từng môn đệ của mình vì mọi hành vi của Cung phó đường chủ không phải cá nhân đơn độc mà là đại diện cho Thiếu Lâm, vì thế nếu không tường tận tâm ý, nhất định Đại Giác thiền sư không bao giờ đồng ý, như vậy nếu Cung phó đường chủ bây giờ là người tiềm phục của Ngũ Phụng môn thì có một cách giải thích khác.

Đôn Hiểu Thiên hỏi :

- Theo đạo trưởng thì có thể như thế nào?

Thanh Phong đạo trưởng gần từng tiếng :

- Có thể người này giả mạo Cung Quan Võ.

Cung Quan Võ biến sắc mà Đôn Hiểu Thiên cũng tái mặt.

Nếu người này là Cung Quan Võ giả thì tất nhiên Cung Quan Võ thật đã bị hại.

Đôn Hiểu Thiên khẽ gật đầu :

- Lời của đạo trưởng rất hữu lý...

Và ông quay qua phía Cung Quan Võ trầm giọng :

- Tung tích của bằng hữu đã bại lộ rồi, thế mà còn chưa chịu khai ra sao?

Lời lẽ của Đôn Hiểu Thiên có tính cách khẳng định chứ không còn phải nghi ngờ.

Thế nhưng Cung Quan Võ cười như không :

- Lão đạo sĩ nói chuyện hồ đồ như thế mà Đường chủ cũng tin được sao? Tại hạ nếu không phải Cung Quan Võ thì còn ai vào đây nữa?

Giang Hàn Thanh gật gù đầu...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Hương Từ Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Những điều phát hiện

Theo dây hành lang, Hương Lan thẳng đến phòng Quách Diên Thọ.

Trương Đắc Lộc bước ra cúi mình :

- Thuộc hạ ra mắt Phó đường chủ.

Hương Lan trầm giọng :

- Bản tòa có chuyện cần gặp với Quách Diên Thọ, người hãy lui xuống.

Trương Đắc Lộc vâng lời lui xuống, Hương Lan bước vào khuê tố ngọn đèn.

Nàng đi lại bên giường thấy Quách Diên Thọ nằm ngửa bất động, hai mắt nhắm nghiền.

Ước lượng đúng chỗ mà Thanh Phong đạo trưởng đã chỉ, nàng dùng hai ngón tay điểm trúng vào hai bên “Thiên Trụ huyệt” đồng thời vỗ mạnh vào huyệt Não Hộ của Quách Diên Thọ.

Quách Diên Thọ thở hắt ra một cái thật mạnh và mở mắt.

Vừa thấy Hương Lan, Quách Diên Thọ lật đặt ngồi dậy tuột xuống giường vòng tay :

- Phó đường chủ mới đến.

Hương Lan thấy hấn giữ y thái độ đề phòng, nàng biết tên này gian hoạt lắm nên vội bước tới nói nhỏ :

- Quách hộ pháp chưa biết cách xử sự cảnh nguy hiểm của chúng ta ra sao?

Quách Diên Thọ vẫn thản nhiên :

- Phó đường chủ bảo sao?

Hương Lan trầm giọng :

- Thôi cơ đã gấp lắm rồi. Quách hộ pháp lại nghi ngờ đến cả bản tòa à?

Quách Diên Thọ cúi mình :

- Thuộc hạ không dám, chẳng qua đó là lệnh của sứ giả.

Hương Lan mừng thầm vì thấy hấn đã ló đuôi, nàng giữ giọng thật nghiêm :

- Đon Hiều Thiên đã có vẻ nghi ngờ Hộ pháp vì thế ta phải tạm dùng khố nhục kế, tối hôm qua Thanh Phong đạo nhân không biết phép giải, lão lại bẻ Thiên Trụ Huyết của Hộ pháp, mãi đến hôm nay lão mới cho ta biết.

Quách Diên Thọ kinh ngạc :

- Như vậy thuộc hạ đã bị hôn mê suốt cả mấy đêm ngày rồi?

Hương Lan gật đầu :

- Đúng như thế, hiện tại có tin khá cơ mật, bản tòa phải nhân danh tuần soát tìm cách đến đây.

Quách Diên Thọ hỏi :

- Chẳng hay sứ giả nghe được tin chỉ?

Hương Lan nói :

- Tiên Nhân Chương Lý Quang Trí nhờ có Độc Tẩu Chu Tiềm và Thanh Phong đạo trưởng hiệp trợ giải độc, hiện tại đã hồi tỉnh lại, họ chuẩn bị đến Lưu Hương cốc, bây giờ bản tòa không có cách thông báo kịp, Hộ pháp lại không thể lưu lại đây được nữa, vì thế cho nên phải ra khỏi nơi này cho thật sớm.

Quách Diên Thọ bước tới hỏi nhỏ :

- Phải chăng họ cũng đã nghi ngờ sứ giả?

Hương Lan nói :

- Cũng chưa thấy triệu chứng nào.

Quách Diên Thọ nhìn ra ngoài cửa sổ và hỏi trống không :

- Bây giờ không biết đã giờ nào canh nào rồi nhỉ?

Hương Lan đáp :

- Gần đến canh tư rồi, Hộ pháp hãy đi mau.

Quách Diên Thọ vụt ngẩng mặt.

- Xin sứ giả hãy cho Đàn lệnh.

Hương Lan nói :

- Không cần...

Nàng nói chưa dứt tiếng thì Quách Diên Thọ vụt trầm giọng :

- Các hạ là ai?

Vừa hỏi, hấn vừa vung tay tổng ra một chưởng.

Hương Lan lật đật tháo lui và gắt nhỏ :

- Quách hộ pháp...

Quách Diên Thọ nói :

- Các hạ không phải Cung Quan Võ.

Hương Lan đổi trở giọng bình thường cười nói :

- Quách hộ pháp thật hồ đồ, ta đã đến đây để trực tiếp chỉ thị mà Hộ pháp còn cho là ai thể. Đàn chủ không thể tới được.

Quách Diên Thọ lật đật vòng tay :

- Thì ra cô nương là thuộc hạ của Đàn chủ, tại hạ thất kính, xin cho biết Yên đàn chủ cô chỉ thị chỉ?

Hương Lan cười :

- Đàn chủ bảo ta là phải hạ ngươi.

Vừa nói nàng vừa vung tay quạt mạnh về phía Quách Diên Thọ và nhảy lui về hướng cửa sổ.

Biết nàng lừa thể thoát thân, Quách Diên Thọ nghiêng mình lách qua và phóng theo luôn.

Nhưng Hương Lan không phóng ra cửa sổ mà lại cứ thụt lùi tự nhiên bây giờ Quách Diên Thọ lại đến gần cửa sổ.

Hấn hằm hằm lao tới cả hai tay cùng tổng ra một lúc...

Hương Lan không dám đỡ, nàng cứ thế lùi dần...

Quách Diên Thọ vừa hạ thủ xong là nhảy tháo trở lại bên giường, giờ nệm lên.

Hương Lan cười hắc hắc...

- Kim Qua Chùy của ngươi, ta đã liệng xuống hoa viên rồi.

Quách Diên Thọ quay lại hằm hừ :

- Không có Kim Qua Chùy, ta vẫn kết liễu ngươi như thường.

Hương Lan cười :

- Hiện tại ngoài kia đã bố trí thiên la địa võng, cho dầu ngươi có tháp cánh cũng khó có thể bay đi.

Quách Diên Thọ nói :

- Cho dầu ta không thể thoát khỏi phòng này thì ngươi cũng phải chết.

Câu nói chưa dứt thì chưởng phong của hấn đã cuốn đến nơi.

Hương Lan biết chưởng lực của hấn vô cùng lợi hại, nàng lật đật tháo lui...

Ngay lúc ấy từ ngoài cửa sổ một bóng người lao vào phía sau lưng Quách Diên Thọ và lên tiếng.

- Cô nương đừng sợ, hãy giao hấn cho bản đạo.

Quách Diên Thọ biết đã lâm hiểm địa, hấn vung tay phát mạnh thêm về phía Hương Lan một chưởng và tung mình phóng ra cửa sổ y như một giải lụa đen.

Ngoài cửa sổ chợt có tiếng quát lớn :

- Ngã xuống!

Nhưng Quách Diên Thọ đã đề phòng, vì hấn biết thể nào ngoài cửa sổ cũng có người phục sẵn, hấn vừa lao ra là áp dụng ngay thể “Thiên Cân Trụ” trầm mình cho rơi nhanh xuống nóc nhà phía dưới và lăn đi mấy vòng là đã cách xa gần mười trượng và tung thẳng mình đứng dậy một cách lẹ làng.

Nhưng hắn vừa đứng dậy thì một chuỗi cười ròn rã đã nổi lên :

- Quách hộ pháp nên phải ngã...

Thân pháp của Quách Diên Thọ quá nhanh, từ trên cửa sổ hắn lăn mình xuống mái nhà phía dưới không đầy nháy mắt, nhưng chính vì quá nhanh như thế nên hắn không còn phản ứng kịp nữa, tiếng cười phát ra một lượt với chỉ phong là hắn ngã xuống ngay...

Từ trên nóc nhà hắn lại bị lăn luôn xuống đất.

Thanh Phong đạo trưởng lao vút tới hỏi :

- Giang nhị công tử đã hạ hắn được rồi à?

Giang Hàn Thanh quay lại mỉm cười :

- Hắn đã bị chế huyết rồi.

Hương Lan cũng vừa tới, nàng cười nói :

- Nhị công tử nhanh quá.

Giang Hàn Thanh đáp :

- Nghe ám hiệu của cô nương, tại hạ đâu dám để cho hắn thoát.

Thanh Phong đạo trưởng vẫy tay :

- Chúng ta xuống đi.

Ba người vừa buông mình xuống đất thì Tào Tứ và Trương Đắc Lộc đã áp giải Quách Diên Thọ đến.

Mặc dù hắn đã bị Giang Hàn Thanh chế huyết, nhưng bọn Tào Tứ vẫn cẩn thận trói thúc kè hai tay hắn ra phía sau lưng.

Hai người vẫn chưa biết Hương Lan giả trang Cung Quan Võ nên thù lễ với nàng :

- Kính bẩm Phó đường chủ, chẳng hay xử trí tên này như thế nào?

Hương Lan cố nín cười :

- Hãy giải hắn đến trình Đôn đường chủ.

Hai người tuân lệnh, áp giải Quách Diên Thọ theo chân ba người thẳng về gian phòng của Giang Hàn Thanh.

Vào đến nơi, Hương Lan ra lệnh cho Tào Tứ và Trương Đắc Lộc lui ra, nàng dẫn Quách Diên Thọ thẳng vào phòng.

Đôn Hiểu Thiên hỏi :

- Quả nhiên hắn giả bị thụ thương à?

Hương Lan gỡ mặt nạ ra, nàng vuốt tóc cho suông và thuật tất cả chi tiết từ đầu đến cuối.

Đôn Hiểu Thiên gật gật đầu :

- Quả nhiên không sai dự liệu của đạo trưởng chút nào.

Thanh Phong đạo trưởng cười :

- Chu Điều Ngũ Sứ của Ngũ Phụng môn giả trang Cung Quan Võ, chính ra đã biết Đường chủ hoài nghi Quách Diên Thọ, cho nên dùng khổ nhục kế để cho mình bớt đề phòng, âm mưu của họ kẻ ra cũng thật là lợi hại.

Đôn Hiểu Thiên gật đầu :

- Việc Cung phó đường chủ bị lâm nguy, đó cũng là một chuyện mà tại hạ có nhiều sơ suất.

Hương Lan xen vào :

- Cuối cùng khi bắt đầu tấn công tiểu ty, Quách Diên Thọ có hô giờ nào canh nào, có lẽ đó là ám hiệu.

Đon Hiểu Thiên gật đầu :

- Người hãy giải huyệt cho hần, ta sẽ nói chuyện với hần, Hương Lan vâng lời giải khai huyệt đạo.

Quách Diên Thọ mở mắt ra thấy mình đang bị trói, hần nhìn một lượt và nhắm mắt lại như không muốn nói gì.

Đon Hiểu Thiên cười :

- Quách lão ca đã tỉnh lại rồi à? Huynh đệ còn khá nhiều việc muốn bàn với lão ca đây.

Quách Diên Thọ cười khẩy :

- Đã bắt được thì cứ giết đi, đừng mong khai thác gì ở ta cả.

Đon Hiểu Thiên cười lớn :

- Quách lão ca đã cứu được Lý trang chủ đưa về đến tận nơi đây, chính tại hạ vẫn còn ghi ơn ấy.

Quách Diên Thọ lạnh lùng :

- Lý Quang Trí là kẻ sắp chết đến nơi, các người không cứu được hần đâu.

Thanh Phong đạo trưởng nói :

- Quách thí chủ đã làm Lý trang chủ bệnh tình tuy nặng, nhưng đã có bản đạo và “Độc Tẩu” Chu Tiềm góp sức thì đâu có thể gọi là bất trị?

Quách Diên Thọ hỏi :

- Bây giờ Đon đường chủ định đối phó với tại hạ sao đây?

Đon Hiểu Thiên đáp :

- Huynh đệ định cho lão ca yên ổn trở về.

Quách Diên Thọ cười khẩy :

- Đon đường chủ rộng rãi đến mức ấy à?

Đon Hiểu Thiên nói :

- Thật tình huynh đệ quyết định để lão ra đi, chỉ cho huynh đệ nhấn một lời.

Quách Diên Thọ hỏi :

- Đường chủ muốn thế nào?

Đon Hiểu Thiên nói :

- Trước đó, huynh đệ muốn biết ai là người lãnh đạo Ngũ Phụng môn tại Hàng Châu?

Quách Diên Thọ nói :

- Có Giang nhị công tử đây biết, Đại cung chủ, Nhị cung chủ và Tam cung chủ đều có mặt tại Hàng Châu, còn hiện thời thì tại hạ không làm sao biết được.

Đon Hiểu Thiên gật đầu :

- Được rồi, bất luận ai là người chỉ huy, tại hạ chỉ cần nhấn một lời.

Quách Diên Thọ nói :

- Đon đường chủ nếu muốn thế thì cứ xin yên lòng, tại nhất định sẽ mang tin về đến.

Đon Hiểu Thiên gật đầu :

- Như thế là tốt lắm.

Quách Diên Thọ hỏi :

- Đường chủ muốn nói điều gì?

Đôn Hiểu Thiên vẫy tay.

- Hương Lan bước lại mở cánh cửa phòng bên trái.

Bên trong có một chiếc phản có thêm một cô gái khoảng mười tám, mười chín tuổi.

Quách Diên Thọ rúng động.

- Hắn chỉ biết Yên đàn chủ của Chu Tước đàn giả dạng Cung Quan Võ, nhưng hắn không ngờ lại là một cô gái nhỏ tuổi như thế ấy.

Bởi là Chu Tước vốn là cơ quan phụ trách những người làm chuyện tiềm phục trong lòng kẻ địch, họ tổ chức hết sức bí mật, gần như không ai được biết mặt ai, luôn cả người cũng không được biết luôn.

Đôn Hiểu Thiên cười :

- Quách lão ca không nói, tại hạ cũng đã biết rồi.

Nghĩ chắc họ cũng chỉ đoán mò nên Quách Diên Thọ vội hỏi :

- Đon đường chủ muốn gì?

Đôn Hiểu Thiên nói :

- Tại hạ muốn nhờ Quách lão ca mang dùm tin ấy.

Quách Diên Thọ gặng lại :

- Xin Đường chủ nói rõ hơn.

Đôn Hiểu Thiên hỏi :

- Quách lão ca biết Cung phó đường chủ hiện ở tại đâu rồi chứ?

Quách Diên Thọ lắc đầu :

- Điều đó tại hạ không rõ.

Đôn Hiểu Thiên cười :

- Tất cả đều trả lời không biết, Quách lão ca quên rằng hiện tại các vị đang ở trong tay lão phu đấy chứ?

Quách Diên Thọ gặng lại :

- Đon đường chủ định tra vấn đây à?

Đôn Hiểu Thiên lắc đầu :

- Không cần phải làm chuyện ấy, vì Quách lão ca không nói nhưng cấp trên của Quách lão ca đã nói rồi.

Quách Diên Thọ giật mình.

Hắn nghĩ lời của Đôn Hiểu Thiên có thể là lời thật. Cho dù Yên đàn chủ của hắn là cấp chỉ huy, nhưng đầu sao tuổi hảy còn quá nhỏ, nhất định không làm sao có thể có thủ đoạn bằng kẻ già kinh nghiệm giang hồ như Độc Nhân Diêm La...

Vì thế nên hắn vội nói xuôi :

- Nếu thế thì đã hay quá lắm rồi.

Đôn Hiểu Thiên bỗng trầm giọng :

- Quách lão ca nguy trang, đầu nhập bản môn nhưng vốn là gian tế. Còn nếu nói cách khác là đã nhập bản môn rồi còn làm gian tế thì thuộc loại phản trắc, cả trường hợp đó đều bị cực hình...

Nói đến đây ông ta dừng lại một giây và nói tiếp :

- Nhưng tại Ngũ Phụng môn, các hạ bất quá chỉ là một chức Hộ pháp, vì thế tại hạ không giết.

Vừa nói, Đôn Hiểu Thiên vừa bước lại giải khai huyết đạo cho Quách Diên Thọ và gần giọng :

- Về nói lại với người chỉ huy của các ngươi là trong vòng ba ngày, nếu không thả Cung phó đường chủ của ta về thì dư đảng của các ngươi tại Hàng Châu này sẽ không còn một mống, bằng như thả Cung phó đường chủ thì ta sẽ thả người này.

Giọng nói của Đôn Hiểu Thiên thật dữ dằn, và trong lời lẽ đã chứng tỏ là coi “Kim Giáp Thần” Quách Diên Thọ không vào đâu cả.

Quách Diên Thọ đỏ mặt vì bị sỉ nhục, hấn gầm gừ từng tiếng :

- Thả Quách mỗ vì muốn nhận tin trao đổi chứ không phải là ân huệ. Các hạ hãy nhớ kỹ điều đó mai sau, nếu các hạ lọt vào tay ta thì kẻ như không có ân trước nghĩa sau.

Đôn Hiểu Thiên cười lớn :

- Đây có chuyện ân nghĩa ở đây, nếu Đôn Hiểu Thiên này mà lọt vào tay các hạ thì chỉ muốn xin cái chết.

Quách Diên Thọ hừ hừ trong miệng :

- Tốt!

Chỉ nói một tiếng rồi hấn vùng vằng bước thẳng ra ngoài.

Đôn Hiểu Thiên quát lớn :

- Tào Tứ, truyền lệnh cho các nơi, không được ai cản trở.

Tào Tứ vâng mạng lui ra hướng dẫn Quách Diên Thọ lìa Vệ phủ.

Chờ cho Quách Diên Thọ đi rồi, Đôn Hiểu Thiên nói với Thanh Phong đạo trưởng :

- Kế của đạo trưởng nhất định vẹn toàn.

Ông ta ngần ngừ nói tiếp :

- Kế cũng lạ, trước đây một tháng, Quách Diên Thọ tìm cách liên lạc với Cung phó đường chủ, ngờ ý muốn đầu nhập bản môn, cứ theo Cung phó đường chủ nói thì mấy năm trước đã từng cứu sống hấn một lần, vì cảm ân tri ngộ ấy nên ngày nay hấn muốn cùng về một mối, cứ như thế thì lúc đó Cung phó đường chủ đã bị giả mạo rồi.

Thanh Phong đạo trưởng nhìn về phía cô gái Ngũ Phụng môn và hỏi :

- Nàng ấy có biết nhiều về nội bộ của ta không?

Đôn Hiểu Thiên lắc đầu :

- Chính Cung phó đường chủ cũng chưa biết được gì nhiều vì khi mạng thơ của Phụng trượng Thiệu Lâm đến đây thì gặp ngay tại hạ, lúc đó tại đây quá thiếu người nên tại hạ lưu Phó đường chủ lại, một mặt tại hạ báo cáo về Cốc chủ, vì thế, luôn cả Phó đường chủ cũng chưa về Lưu Hương cốc lần nào nên cũng chưa biết Cốc chủ là ai.

Giang Hàn Thanh nghe nói mới biết tổ chức Lưu Hương cốc hiện tại cũng còn hết sức bí mật, như vậy có lẽ rất nhiều người cũng còn chưa biết vị lãnh tụ của họ là ai.

Thanh Phong đạo trưởng hỏi tiếp :

- Cô gái này giả mạo Cung phó đường chủ nay cũng đã hơn tháng rồi, trong vòng thời gian ấy, cô ta có thường nói chuyện với Đường chủ hay không?

Đôn Hiểu Thiên nói :

- Rất ít, gần như là cố tránh không nói chuyện nhiều, có lẽ sợ tại hạ khám phá, nhưng cho đến bây giờ tại hạ mới hay chứ trước đây thì không chú ý, vì Cung phó đường chủ là con người cũng trầm trầm ít nói như thế.

Thanh Phong đạo trưởng gật đầu :

- Như thế thì tốt lắm.

Giang Hàn Thanh càng cảm thấy chuyện giữ bí mật về Lưu Hương cốc quả là vấn đề trọng đại, nếu không thì Thanh Phong đạo trưởng không đến nỗi

như thế.

Đôn Hiểu Thiên nhìn ra cửa sổ cười nói :

- Trời cũng gần sáng rồi, chúng ta hãy ăn một chút ít rồi phải nghỉ ngơi lấy sức.

Ông ta quay qua bảo Hương Lan :

- Người hãy cho sửa soạn thức ăn và dọn luôn lên đây.

Hương Lan vâng lệnh lui ra, Đôn Hiểu Thiên lại hỏi Thanh Phong đạo trưởng :

- Vừa rồi đạo trưởng đã phát hiện được chuyện gì?

Thanh Phong đạo trưởng cười :

- Đêm nay bản đạo gặp hai vị thiếu niên cao thủ, hình như có quan hệ với Giang nhị công tử.

Đôn Hiểu Thiên hỏi :

- Chẳng hay hai vị ấy là ai?

Thanh Phong đạo trưởng đáp :

- Bản đạo cũng không biết rõ, còn phải hỏi lại Nhị công tử.

Giang Hàn Thanh ngạc nhiên :

- Chẳng hay đạo trưởng đã gặp ai?

Thanh Phong đạo trưởng hỏi lại :

- Giang nhị công tử có biết một vị gọi là Hàn Thiếu Sơn chăng?

Giang Hàn Thanh sững sờ :

- Hàn Thiếu Sơn vốn là tên giả của tại hạ, chẳng hay đạo trưởng nghe thấy ở đâu?

Thanh Phong đạo trưởng đáp :

- Như thế là lạ đấy, bản đạo có gặp hai vị thiếu niên cao thủ và cả hai đều tự xưng là Hàn Thiếu Sơn.

Giang Hàn Thanh cau mặt :

- Sao lại có chuyện như thế nhỉ?

Đôn Hiểu Thiên hỏi :

- Chẳng hay đạo trưởng gặp họ trong trường hợp nào?

Thanh Phong đạo trưởng không đáp mà lại hỏi Giang Hàn Thanh :

- Nhị công tử có biết Tam cung chủ của Ngũ Phụng môn không nhỉ?

Câu hỏi thật là đột ngột.

Giang Hàn Thanh rung động, nhưng hấn lấy lại bình tĩnh ngay và khẽ gật đầu :

- Vâng, có biết.

Thanh Phong đạo trưởng hỏi luôn :

- Người ấy là gái chứ?

Giang Hàn Thanh đỏ mặt gật đầu :

- Vâng.

Thanh Phong đạo trưởng hỏi tiếp :

- Nàng biết “Hàn Thiếu Sơn” là tên giả của Nhị công tử?

Giang Hàn Thanh lắc đầu :

- Điều này thì tại hạ không rõ, lúc đó vì cổ giấu tung tích nên tại hạ lấy tên là Hàn Thiếu Sơn cùng với Tam cung chủ giao đấu cho đến khi bại lộ vừa rồi, Thanh Phong đạo trưởng gật gật đầu :

- Nhất định nàng đã biết “Hàn Thiếu Sơn” là Nhị công tử, bởi vì nếu không thì làm sao lại lấy tên ấy đang đem thuốc đến cho công tử.

Ông ta lấy hoàn thuốc trao ra và nói tiếp :

- Đây là “Thiên Cơ đan” của Ngự Mộc, trong giang hồ đã xem thuốc này là thần dược, chuyên trị nội thương thoát lực.

Trong vòng ba năm về trước, thuốc này không phải là dễ tìm và cho đến ngày nay cũng như vậy, chỉ có môn đồ hoặc người thân tín của Ngự Mộc mới có thể có, vì thế bản đạo lấy làm lạ là tại sao Tam cung chủ Ngũ Phụng môn lại có và tại sao lại đem thứ thuốc quý giá này mà tặng cho công tử.

Giang Hàn Thanh đỏ mặt :

- Có phải đạo trưởng đối với tại hạ đã có chỗ hoài nghi?

Thanh Phong đạo trưởng cười :

- Không phải như thế, và lại lúc đó nàng che mặt mạo danh Hàn Thiếu Sơn để trao thuốc, như vậy là cố nhiên không người nào được biết.

Ông ta ngần ngừ nói tiếp :

- Thuốc này là linh dược, bản đạo thấy công tử nên giữ để khi cần sử dụng về sau.

Giang Hàn Thanh tiếp lấy hồi thuốc và hỏi lại :

- Tại sao đạo trưởng lại biết người này là Tam cung chủ?

Thanh Phong đạo trưởng cười :

- Bản đạo làm sao biết được, chỉ nghe một vị thiếu niên áo xanh khác nói.

Giang Hàn Thanh cau mặt :

- Lại có một người khác nữa à?

Thanh Phong đạo trưởng nói :

- Bản đạo vừa nói, đêm nay bản đạo gặp lại hai vị thiếu niên cao thủ, vị áo xanh đến sau cũng tự xưng là Hàn Thiếu Sơn, người này võ công cao không lường được, bản đạo cũng không biết là ai.

Giang Hàn Thanh vụt hỏi :

- Như thế hai người ấy đã chạm mặt nhau?

Thanh Phong đạo trưởng thuật kỹ từ đầu đến cuối và ông ta chợt nhớ nói thêm :

- Sau khi từ giả, người thiếu niên áo xanh đến sau có nhắn báo với công tử một câu, hắn nói “Nhờ chuyển lời bảo Giang hiền đệ phải hết sức cẩn thận”.

Giang Hàn Thanh mừng rỡ :

- Như thế là Đồng đại ca rồi.

Thanh Phong đạo trưởng nói.

- Bản đạo cũng nghĩ đó là người quen của Nhị công tử, nhưng không biết vị Đồng công tử ấy lai lịch như thế nào, công tử có biết rõ không?

Giang Hàn Thanh đáp :

- Khi trước, trúng phải độc chất của Ngũ Phụng môn, chính tại hạ đã nhờ vị Đồng đại ca ấy chữa trị cho khỏi, tuy đã kết làm bằng hữu nhưng thật thì tại hạ cũng không biết lai lịch người ấy như thế nào.

Nói chuyện tới đó thì com đã dọn lên, Thanh Phong đạo trưởng nói với Đon Hiểu Thiên :

- Cứ theo những điều đã phát hiện thì mấy người gọi là Cung chủ của Ngũ Phụng môn có thể có nhiều liên hệ với Ngự Mụ. Chuyện này tuy Cốc chủ đã có nghe nhưng chắc chắn không biết về sự quan hệ trọng đại đó, nếu toan tính không thật sát thì lại có sóng gió nổi lên. Thêm nữa, Giang Nhị công tử học được ba đường tuyệt kiếm của họ, đó là một chuyện không phải không quan trọng, vì thế bản đạo muốn đưa công tử về Lưu Hương cốc.

Tuy không biết nội tình của họ ra sao, nhưng nghe đến chuyện đi Lưu Hương cốc làm Giang Hàn Thanh có nhiều lo nghĩ...

Hắn không muốn cho họ bàn sâu vào chuyện nên vội khoát tay :

- Tại hạ đã có bàn với Đon đường chủ là chỉ có thể lưu lại đây trong vòng đôi ba hôm thôi.

Đon Hiểu Thiên cười :

- Trong lòng Nhị công tử bây giờ nôn nóng về chuyện lệnh huynh còn kẹt trong tay địch, chuyện này nếu tại đây không lộ chuyện, Nhị công tử chưa bị bại lộ thì hiện tại có thể thẳng đến Kim Lăng, nhưng bây giờ tình thế đã khác bọn Ngũ Phụng môn nhất định đã thông báo cho mọi người về chuyện Nhị công tử giả mạo Hắc Kỳ lệnh chủ, như vậy chẳng những Nhị công tử không còn cơ hội để giải cứu lệnh huynh, mà nếu xâm nhập vào cơ sở Ngũ Phụng môn thì tính mạng cũng rất khó bảo toàn.

Giang Hàn Thanh làm thỉnh ngồi suy nghĩ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Hương Từ Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Độc Tẩu Chu Tiềm

Ngẫm nghĩ hồi lâu, Giang Hàn Thanh hỏi lại :

- Đon đường chủ nhận rằng chúng đang giăng bẫy chờ bọn tại hạ?

Đon Hiểu Thiên gật đầu :

- Chuyện đó không thể đoán mà có thể đã rõ ràng như thế, vì chúng biết công tử đang nóng ruột về sự an nguy của lệnh huynh, chắc sẽ đến Kim Lăng tìm phương giải cứu, tự nhiên chúng sẽ không khi nào bỏ qua cơ hội, nhất định chúng sẽ mai phục đợi chờ.

Giang Hàn Thanh nhíu mày :

- Chỗ lo ngại của Đường chủ thật đúng nhưng gia huynh hiện tại trong tay kẻ địch, tại hạ há lại sợ chúng hay sao?

Thanh Phong đạo trưởng mỉm cười :

- Nhị công tử hãy yên lòng, chuyện cứu vãn lệnh huynh tự nhiên không thể chậm trễ và đối với chuyện Lưu Hương cốc tập trung cũng nhằm vào chuyện giải cứu võ lâm đồng đạo, riêng về chuyện Nhị công tử học được “Thiên Phụng tam thức” thì quả là có quan hệ vô cùng, nó là cái gút giải quyết vấn đề giữa hai phe tà chính, vì thế, bản đạo muốn Nhị công tử đến Lưu Hương cốc để gặp lệnh sư, khi gặp người, tự nhiên công tử sẽ thấy rõ vấn đề quan hệ.

Giang Hàn Thanh phảng phất cảm thấy trong lời lẽ của Thanh Phong đạo trưởng còn chứa nhiều ẩn ý, nhưng nhất thời hắn nghĩ không ra nên vội hỏi :

- Đạo trưởng thâm cơ huyền diệu, tại hạ ngu muội khó nhận cho ra, chẳng hay đạo trưởng có thể nói rõ hơn chút nữa hay không?

Thanh Phong đạo trưởng mỉm cười :

- Chuyện này quan trọng lắm, khi gặp lệnh sư là Nhị công tử sẽ biết ngay.

Đon Hiểu Thiên cũng cười nói tiếp theo :

- Đạo trưởng và Nhị công tử suốt đêm không ngủ, tại hạ muốn thỉnh nhị vị hãy tạm nghỉ đôi phút và tự nhiên tại hạ còn phải bàn thêm nhiều chuyện.

Vừa nói, Đon Hiểu Thiên vừa đứng dậy.

Thanh Phong đạo trưởng cũng đứng theo lên :

- Đúng lắm, Giang Nhị công tử nên nghỉ một chút rồi hắn hay.

Giang Hàn Thanh biết Đơn Hiểu Thiên muốn chuyển vấn đề sang gút khác, hần càng thấy băn khoăn, nhưng vì hai người đã đứng lên nên hần cũng phải đứng lên.

Đơn Hiểu Thiên căn dặn Hương Lan cho thêm người canh cô gái Ngũ Phụng môn và chia tay cùng với Thanh Phong đạo trưởng để ra ngoài.

Giang Hàn Thanh trở về phòng, hần cảm thấy nhiều vấn đề quá khó giải quyết.

Hần cảm thấy Lưu Hương cốt bí mật quá, hình như có rất nhiều chuyện mà họ không thể cho người ngoài biết được.

Cái điều làm hần băn khoăn nhất là việc sư phụ hần gia nhập Lưu Hương cốc.

Ông ta là người được coi như đệ nhất cao thủ và đã gác kiếm nghỉ ngơi từ bao nhiêu năm qua, tại làm sao bây giờ lại bỗng gia nhập vào vòng phiền toái giang hồ?

Thêm vào đó lại còn chuyện Tam cung chủ Tôn Phi Loan nữa, có lẽ nàng đã được mật báo của Chu Điều Ngũ Sứ rằng mình bị kiệt sức đến thoát lực, vì thế nên nàng mạo hiểm mang tặng linh đơn, nhưng điều làm cho Giang Hàn Thanh băn khoăn nhất là không hiểu tại sao Tam cung chủ lại biết được cái tên Hàn Thiếu Sơn bí mật của hần.

Nhất định nàng phải biết hần đã bịa ra cái tên như thế, nếu không thì không khi nào nàng mạo danh.

Hần chợt nhớ lại lúc bị bại lộ trong ngôi cổ miếu, rõ ràng hần bị Nhị cung chủ và Phi Cảnh đại sư đuổi bức, rõ ràng hần thấy Tam cung chủ vùng kiếm cản đường, nhưng không hiểu sao thanh kiếm của nàng lại chạm vào Nhị cung chủ.

Bao nhiêu chuyện dồn dập xảy ra, hần chợt thấy Tam cung chủ đối xử với mình quá nhiều đặc biệt, nếu thật tình nàng quyết tâm ngăn bước chân hần thì hần không làm sao thoát được trong đêm rồi...

Bây giờ, Giang Hàn Thanh nhận thật rõ mối cảm tình mà hần phải mang nặng trên vai!

Đứng dựa bên cửa, nhìn màn sương trắng đục ban mai, Giang Hàn Thanh cảm thấy nặng nề tâm tư, hần thở dài lặng lẽ.

* * * * *

Có tiếng bước chân nhẹ bên ngoài.

Giang Hàn Thanh hỏi :

- Ai đó?

Bên ngoài có tiếng người con gái trả lời :

- Tỷ nữ Tú Lan xin bái kiến Nhị công tử.

Giang Hàn Thanh bước ra hỏi :

- Cô nương có chuyện gì không?

Tú Lan đáp :

- Đơn đường chủ sai tiểu tỷ đến đây xem Nhị công tử đã dậy chưa.

Giang Hàn Thanh hỏi :

- Đơn đường chủ có bảo chuyện gì không?

Tú Lan đáp :

- Vừa rồi có hai vị khách xa, Đơn đường chủ bảo đến xem, nếu công tử đã dậy rồi thì thỉnh công tử đến khách xá.

Giang Hàn Thanh hỏi :

- Cô nương có biết hai người khách ấy là ai không?

Tú Lan đáp :

- Tiểu tỷ không được rõ, nghe nói hình như nhị vị ấy từ Kim Lăng đến.

Giang Hàn Thanh cau mặt.

Ai ở Kim Lăng? Nhất định là người quen, hay ít ra cũng phải có quan hệ gì đó, nếu không thì chắc Đôn đường chủ không bao giờ sai mời mình đến.

Thấy Giang Hàn Thanh cứ đứng trầm ngâm.

Tú Lan vội nói :

- Xin công tử ráng đợi cho tiểu tỳ mang nước rửa mặt vào.

Nàng quay ra một chút, mang vào một bồn nước vào.

Giang Hàn Thanh rửa mặt xong bèn theo chân Tú Lan thẳng đến đại sảnh. Vừa đến cửa thấy Đôn Hiểu Thiên đang ngồi nói chuyện với hai người, một là Lý Duy Năng, con trai lớn của Thiên Nhân Chương Lý quan Tri, hai là Quân Thiên Phát. Giang Hàn Thanh mừng quá lật đật bước vào.

Đôn Hiểu Thiên đứng dậy :

- Giang nhị công tử đã đến rồi.

Lý Duy Năng đứng lên quay lại vòng tay, nhưng hấn bỗng khựng lại..

Trên mặt Giang Hàn Thanh bây giờ vẫn còn hóa trang là Giang Bộ Thanh nhưng chỉ thoáng qua, Lý Duy Năng chợt nhớ ra, hấn cười cười :

- Lý gia đã mấy phen nhờ Giang huynh tương cứu, huynh đệ thật cảm kích vô cùng.

Giang Hàn Thanh vòng tay đáp lễ :

- Lý huynh quá lời, thật ra những công việc vừa qua đều do Quân huynh đây lo liệu.

Lý Duy Năng nói :

- Đệ đã nghe Quân huynh nói qua rồi, thật ra trong chuyện này nếu Giang huynh không mạo hiểm lật ngược thế cờ thì toàn cõi Giang Nam chắc đã nằm trong bàn tay khống chế của địch nhân.

Đôn Hiểu Thiên đưa tay :

- Chúng ta bây giờ đều là người nhà cả, xin thỉnh chư vị ngồi lại đàm đạo.

Ngồi lại xong xuôi, Giang Hàn Thanh hỏi Quân Thiên Phát :

- Quân huynh đến đây thật đúng lúc, đệ đang sốt ruột, chẳng hay tình hình Kim Lăng hiện tại ra sao?

Quân Thiên Phát chưa đáp thì Đôn Hiểu Thiên cười lớn :

- Quân tổng quản chính đến đây để báo tin mừng cho Nhị công tử đó.

Giang Hàn Thanh cười :

- Chẳng hay Quân huynh có được tin chỉ?

Đôn Hiểu Thiên lại cũng cười nói :

- Chẳng những Quân huynh đệ đem tin rằng lĩnh huynh Giang bộ Thanh đã thoát hiểm, mà toàn bộ cơ sở của Hắc Kỳ lệnh chủ tại Kim Lăng cũng đã bị quét sạch cả rồi.

Giang Hàn Thanh nhướng mắt :

- Sự việc đã tốt đẹp đến thế sao?

Quân Thiên Phát gật đầu :

- Đúng như thế, từ khi Nghiêm Hữu Tam tiền bối và Thiệu Lâm Giác Minh đại sư, cùng với Thanh Lương tự Giác Thắng đại sư, Trúc Am Vô Trần sư thái, đến Vạn Vật sơn trang ở Tô Châu, sau đó cùng với Nghiêm lão tiền bối thẳng đến Kim Lăng họp với huynh đệ và Lý công tử thanh toán bọn thuộc hạ của Hắc Kỳ lệnh chủ, cứu Giang đại công tử. Họp Tứ đại Thế gia kết minh hiệu triệu võ lâm đồng đạo Giang Nam dàn thành trận tuyến chống với bọn Ngũ Phụng môn.

Giang Hàn Thanh vui mừng ra mặt :

- Như vậy thì Giang Nam Tổng phân đàn Ngũ Phụng môn, nhất định sẽ bại vong.

Nhưng khi nói đến Giang Nam tổng hành dinh của Ngũ Phụng môn là Giang Hàn Thanh nhớ đến Tam cung chủ Tôn Phi Loan, bao nhiêu vui vẻ trong lòng hẳn bỗng dưng tiêu tán hết.

Đon Hiểu Thiên cười nói :

- Lão phu vâng lệnh chấp hành lệnh đường, công việc chính là tiếp trợ Tứ đại Thế gia, không ngờ chưa làm được mà bọn giặc nơi đó hoàn toàn bị đánh phá.

Ngay lúc đó một tên tỳ nữ bước vào cúi đầu trước mặt Đon Hiểu Thiên :

- Bẩm Đường chủ, đạo trưởng thông báo ngay bây giờ có thể thỉnh Lý công tử đến thăm Lý lão trang chủ.

Đon Hiểu Thiên gật đầu nói với Lý Duy Năng :

- Thanh Phong đạo trưởng đã đồng ý, mình có thể vào viếng Lý trang chủ được rồi.

Ông ta đứng dậy nói luôn với Giang Hàn Thanh :

- Giang nhị công tử và Quân tổng quản có thể cùng đi một thể.

Lý Duy Năng đứng dậy vòng tay :

- Đa tạ Đon đường chủ.

Giang Hàn Thanh và Quân Thiên Phát cũng cùng đứng lên theo chân Đon Hiểu Thiên ra phía hậu đường.

Đến mấy gian tịnh xá chợt có hai tên đại hán đứng cạnh vội vã bước ra vòng tay thi lễ :

- Thuộc hạ xin tham kiến Đon đường chủ.

Đon Hiểu Thiên nói :

- Ta đưa Lý công tử và Giang nhị công tử vào thăm Lý trang chủ

Tên đạo hán áo đen vòng tay :

- Xin Đon đường chủ đợi cho một lúc, thuộc hạ về báo lại.

Đon Hiểu Thiên gật đầu :

- Được rồi hãy vào bẩm lại đi.

Giang Hàn Thanh ngạc nhiên, hẳn biết hai đại hán áo đen này là thuộc hạ của Đon Hiểu Thiên, thế nhưng tại sao họ lại còn phải xin lệnh ai nữa?

Nhưng hẳn chợt nhớ ra là có lẽ Đon Hiểu Thiên đã có nghiêm lệnh bất luận ai nếu không được Thanh Phong đạo trưởng cho phép thì không được vào đây, vì thế nên vị Đường chủ của họ phải tuân theo lệnh ấy.

Tên đại hán áo đen chưa bước vào thì từ trong có một thiếu nữ bước ra nói :

- Đạo trưởng thỉnh Đon đường chủ và Lý công tử sang thư phòng chờ đợi Hai tên đại hán bước tránh ra, nhường khoảng giữa cho mọi người.

Đon Hiểu Thiên mỉm cười vẫy tay cho cả bọn theo mình.

Vào đến thư phòng, tên tỳ nữ dâng trà.

Đạo trưởng thỉnh chư vị dùng trà. Đạo trưởng đang dùng kim châm thoát độc, xin chư vị ở đây chờ đôi phút.

Lý Duy Năng vừa rồi có nghe Đon Hiểu Thiên bảo là có “Độc Tẩu” Chu Tiềm và Thanh Phong đạo trưởng hiệp sức chữa bệnh cho cha mình, bây giờ nghe nói Kim châm trực độc, hẳn càng lo lắng hơn nữa, không biết khả năng của hai người có thể giải độc chất thâm nhập quá lâu trong cơ thể cha mình hay không.

Càng lo hẳn càng nôn nóng, nhưng mãi một lúc lâu bức rèm mới lay động và một người con gái bước ra.

Nàng mặc bộ đồ đen bó sát mình, mặt che một vuông lụa, nhìn kỹ chỉ thấy đôi mắt long lanh chớp động.

Nàng bung một chậu nước rải nhẹ đều đều theo lối đi ngoài cửa bước vào và rải dần vào trong.

Không thấy được mặt nhưng bằng vào vóc dáng yếu điệu, bằng vào đôi tay trắng nõn nà, ai cũng có cảm giác nàng phải là một cô gái đẹp.

Giang Hàn Thanh nhìn nàng và đâm thắc mắt.

Bằng vào trang phục, hẳn biết nàng không phải là người trong Vệ phủ như Hương Lan, Tú Lan, nhưng nếu thế thì nàng là ai?

Cô gái cảm cúi lo công việc rải nước, nàng không nhìn ai cũng không nói đến ai, những người ngồi trong phòng không ai nói lời nào.

Qua một lúc khá lâu, chung quanh phía trước và luôn phía trong được cô gái rải nước, nàng bước lại cuốn cao tấm rèm lên và quay lại nói với một giọng thật lạnh lùng :

- Các vị có thể vào được rồi đấy, nhưng nhớ đừng bao giờ đụng vào tấm rèm này.

Nói xong câu đó, nàng không chờ ai đứng dậy và cũng không chờ ai nói tiếng nào, nàng quay bước vào trong.

Giọng nói của nàng cũng khá đặc biệt, nói thật trong thật dịu nhưng âm hưởng lại làm cho người nghe cảm thấy lạnh băng băng...

Nhưng bây giờ thì không ai tiện nghĩ nhiều về chuyện đó.

Đôn Hiểu Thiên đứng lên ra hiệu cho tất cả theo mình.

Vừa bước vào, Lý Duy Năng thấy cha mình đang nằm dựa trên nhiều chiếc gối, vóc dáng như chi còn xương bọc da và vẻ mặt vô cùng hốc hác. Hắn chợt cảm thấy một luồng cay nóng xông lên mí mắt, hắn chạy lại quỳ thụp xuống.

Nhưng hai gối hắn chưa chạm đất thì một luồng tiềm lực từ dưới quạt lên làm cho hắn không còn gượng nổi phải bật dậy đưa mắt nhìn ngơ ngác...

Cùng một lượt với luồng tiềm lực đó, một giọng trầm trầm nổi lên :

- Đứng lên!

Lý Duy Năng nhìn vào thấy một người đứng trong góc tường cao lớn dềnh dàng, râu quai nón bó hàm, mình mặc áo đen trông vừa uy nghi vừa dữ tợn.

Lý Duy Năng giật mình, hẳn biết luồng tiềm lực hất hắn lên là do chính tay người ấy.

Thanh Phong đạo trưởng cười nói :

- Lý công tử khoan bước tới, lệnh tôn tuy đã tỉnh, nhưng chung quanh giường chất độc từ trong người thoát ra hãy còn chưa tan, đừng vào người nguy hiểm lắm

Lý Duy Năng hỏi :

- Nhưng chắc gia phụ đã tỉnh nhiều rồi chứ, đạo trưởng?

Thanh Phong đạo trưởng gật đầu :

- Đã tỉnh, nhờ Chu huynh tận tâm cứu trị trong vòng ba ngày, nay người đã dùng thủ thuật “Kim Châm Trục Độc” làm cho độc chất trong người của Lý trang chủ chỉ còn lại đôi ba phần, bây giờ tuy chưa tỉnh hẳn, nhưng nhờ “Tuyệt Chi đan”, có thể trong chốc lát sẽ bình phục, bây giờ thì chưa nói được.

Lão già áo đen nói :

- Trong ba trăm sáu mươi mũi kim này, mỗi mũi phải lấy ra một giọt máu có độc chất, nếu không có Tuyệt Chi đan thì lão phu cũng không dám dùng đến phương pháp ấy vì không có linh dược phục hồi thì người bệnh không làm sao chịu nổi.

Giang Hàn Thanh ngầm biết lão già áo đen đó là Độc Tẩu Chu Tiềm.

Cô gái áo đen khi nãy đang đứng rửa những mũi kim trong một cái chậu vàng, mũi kim cũng không ngần ngại, mọi người tưởng tượng ba trăm sáu mươi mũi kim như thế mà ghim vào một con người thì không ai dám tưởng tượng.

Con người khi đã ghim kim rồi chắc sẽ như như con nhím.

Đôn Hiểu Thiên chớp con mắt, mỉm cười :

- Nhị vị thần y đừng khiêm nhượng, bằng vào thời gian trong ba ngày mà có thể cứu tỉnh Lý trang chủ thì nếu Hoa Đà có tái thế thì chắc cũng không làm hơn được.

Thanh Phong đạo trưởng cười :

- Đôn đường chủ nói thế thật bản đạo không dám nhận, lúc Lý trang chủ ở tại Bắc Hiệp sơn ngót nửa tháng trời bản đạo vẫn không làm sao cứu được.

Đon Hiểu Thiên cười :

- Tại hạ quên giới thiệu với chư vị, đây là Độc Tẩu Chu Tiềm, còn đây là Lý công tử, con trai của Lý trang chủ, còn đây là Giang Nam Giang nhị công tử và Giang phủ Quân gia Quân lão đệ.

Lý Duy Năng lật đặt quỳ xuống :

- Lão tiên bối đã cứu sống được gia phụ, xin nhận cho vãn bối này một lạy.

Chu Tiềm cau mày :

- Lý công tử hãy đứng lên.

Vốn biết tính tình của vị “Độc Tẩu” này nên vội đưa tay vẫy Lý Duy Năng :

- Thôi, công tử hãy đứng lên, chúng ta là người nhà với nhau cả, không cần chi phải khách sáo.

Giang Hàn Thanh và Quân Thiên Phát bước ra vòng tay ra mắt Chu Tiềm.

“Độc Tẩu” Chu Tiềm chỉ lạnh lùng gật đầu chứ không nói tiếng nào.

Giang Hàn Thanh cảm thấy lão già này tính tình hơi kỳ cục, hình như ông ta không muốn giao thiệp với ai.

Bây giờ Lý Quang Trí đã tỉnh, ông ta chậm chậm mở mắt liếc chung quanh.

Thanh Phong đạo trưởng mừng rỡ kêu lên :

- Lý lão trang chủ đã tỉnh rồi.

Lý Duy Năng bước tới sát bên giường thấp giọng :

- Cha, trong người cha hiện tại đã thấy như thế nào rồi...

Lý Quang Trí gật đầu nhẹ :

- Con đã đến rồi à?

Ông ta thở ra và nói tiếp bằng một giọng ngậm ngùi :

- Đã suốt một đời người, thật cha không ngờ lại có được ngày nay!

Lý Duy Năng hỏi :

- Những chuyện đã qua, cha đã có biết rồi chăng?

Lý Quang Trí gật đầu :

- Cha có nghe đạo trưởng nói qua rồi, Lúc ở Bạch Vân quan, đạo trưởng vốn chưa rõ, cho đến khi thấy chuyện hồ nghi thì mọi sự đã không còn cơ hội, chính đạo trưởng thiếu chút nữa cũng đã bị kế của Thanh Kỳ lệnh chủ.

Giang Hàn Thanh nhớ lại chuyện trước hần nghĩ rằng nếu không phải chính miệng Lý Quang Trí nói ra thì chắc khó ai tin.

Lý Quang Trí nói tiếp :

- Lần này Quách Diên Thọ đưa cha đến đây là vì thấy cha không thể nào sống được, họ dùng cha để làm vật thủ tín với Đon đường chủ để đột nhập nội bộ của mình, cũng may mà sớm phát giác kịp thời chứ nếu không tình hình tới đây sẽ còn nhiều bất lợi.

Ngưng một giây, ông ta lại hỏi Lý Duy Năng :

- Tên gian tặc Ngũ Phượng môn giả mạo cha lúc cha bị bắt, con đã xử trí hần như thế nào?

Nghe cha mình hỏi như thế, Lý Duy Năng biết ông ta chưa hiểu chuyện Trầm Di Nương là gian tặc của Ngũ Phượng môn, nên vội nói :

- Những chuyện ấy nói chung con đã giải quyết xong rồi, khi nào cha hoàn toàn bình phục con sẽ tường trình cặn kẽ hơn.

Tuy nói không kể nhưng hần cũng thuật lại đại khái từ lúc Quân Thiên Phát giả dạng Hoắc Thiên Khải khám phá âm mưu của bọn gian tặc Ngũ Phượng môn, chỉ riêng về việc Trầm Di Nương thì hần không nói rõ.

Lý Quang Trí gật đầu và quay lại hỏi :

- Hai vị này có phải là Giang nhị công tử và Quân tổng quản chăng?

Giang Hàn Thanh bước tới vòng tay :

- Văn bối Giang Hàn Thanh và Quân Thiên Phát xin tham bái lão bá.

Lý Quang Trí nhìn chăm chăm vào hai người và khẽ gật đầu :

- Nhị vị hiền đệ tình anh phát xuất, bây giờ quan hệ võ lâm trông cậy nhiều vào các cháu đấy.

Giang Hàn Thanh cúi mình :

- Lão bá quá khen cho, thật tình văn bối không dám nhận. Võ lâm ngày nay đã được hợp nhất nhưng cháu vẫn còn phải trông vào chư vị thúc bá dẫn đường chỉ lối.

Lý Duy Năng vội đem chuyện đại phá sào huyệt Ngũ Phụng môn tại Kim Lăng và chuyện Tứ đại Thế gia kết minh thuật lại.

Lý Quang Trí gật gù tỏ vẻ vô cùng cảm động :

- Như thế thì tốt lắm, thật ra thì chuyện kết minh đó ta đã có ý muốn từ lâu, giả như thực hiện được trước đây thì cả vùng Giang Nam, Hoàng Hà sẽ không có chuyện đáng tiếc bấy giờ.

Thấy Lý Quang Trí vừa khỏi bệnh không tiện nói chuyện nhiều, Thanh Phong đạo trưởng vội lấy mắt ra hiệu cho Đôn Hiểu Thiên.

Đôn Hiểu Thiên cười nói :

- Lý lão trang mới khỏi căn tĩnh dưỡng, vậy xin mời Lý công tử và Nhị công tử cùng với Quân huynh đệ sang phòng bên đàm đạo, Lý Duy Năng ngăn ngừa :

- Gia phụ chưa bình phục hẳn, có lẽ phải được có người thân cận phục thị.

Đôn Hiểu Thiên nói :

- Xin Lý công tử đừng lo chuyện ấy, về bệnh tình thì đã có đạo trưởng và Chu huynh đây lo liệu, còn chuyện phục thị thì đã có người trong Vệ phủ cất đặt sẵn rồi, chúng ta có muốn cũng không làm được chi đâu.

Ông ta cười cười nói tiếp :

- Và lại trong thời gian Kim Châm Trục Độc, nơi đây không có nhiều người chọn rợn, chung quanh phòng này đã bố trí phòng vệ bằng chất độc, chuyện ra vào của chúng ta không tiện lắm đâu.

Thanh Phong đạo trưởng tiếp lời :

- Đôn đường chủ nói phải đấy, Lý lão trang chủ có lẽ phải đến bốn năm hôm nữa mới có thể đi lại tự nhiên, trong vòng bốn ngày đó, Lý công tử không cần phải ra vào chi nữa.

Lý Duy Năng hỏi lại :

- Đạo trưởng có nói chất độc trong mình gia phụ đã trục ra hết bảy tám phần, tại sao lại phải lâu như thế?

Thanh Phong đạo trưởng đáp :

- Trong mấy ngày trước đây chất độc trong mình của lệnh tôn phát ra, trong máu toàn là chất độc, Chu Huynh đây phải áp dụng Kim Châm, thủ thuật này rất khó khăn, một ngày chỉ trục độc được một phần. Lấy được bảy tám phần chất độc trong máu ra cũng phải mất ngót mười ngày chứ đâu phải ít.

Lý Duy Năng vòng tay :

- Thật tình văn bối không biết, trăm sự kính nhờ đạo trưởng và Chu lão tiên bối chiếu cố cho.

“Độc Tẩu” Chu Tiềm quay lại bảo con gái :

- Long Chu, hãy sửa soạn buồng rèm.

Cô gái đang rửa kim, vội bước ra ngoài và quay lại nói :

- Xin chư vị hãy lui ra.

Giang Hàn Thanh không tiện nói ra, nhưng hần biết ngay hai cha con của họ Chu khó tính lắm, họ hình như không chịu lễ độ hay khách sáo với bất cứ ai.

Đon Hiểu Thiên gật đầu cười :

- Thôi chúng ta hãy ra ngoài.

Vừa nói, ông ta vừa bước ra trước, đưa mọi người trở về đại sảnh.

Gia nhân Vệ phủ đã thiết tiệc, hình như Đon Hiểu Thiên đã có dặn trước, vì từ lúc Lý Duy Năng và Quán Thiên Phát đến đây, họ vẫn chưa dùng bữa.

Qua ba tuần rượu, chợt có một tỷ nữ bước vào thưa với Đon Hiểu Thiên :

- Khai bẩm Đường chủ, Cung phó đường chủ đã về.

Tiếp theo là Cung Quan Võ bước vào.

Vì thấy có mấy người khách lạ nên Cung Quan Võ không tiện lên tiếng, hần chỉ vòng tay chào Đon Hiểu Thiên.

Đon Hiểu Thiên đưa tay :

- May lắm, Phó đường chủ vừa thoát hiểm, tiệc cũng vừa mới bắt đầu, xin hãy cùng ngồi vào để vừa uống rượu vừa đàm đạo.

Đám tỷ nữ lật đặt mang thêm chén đĩa cho Cung Quan Võ Đon Hiểu Thiên cười nói :

- Giang nhị công tử và Cung lão đệ đã biết qua, còn đây là Lý công tử ở Hà Bắc và đây là Quán lão đệ ở Giang phủ.

Chờ cho tất cả chào ra mắt nhau xong, Đon Hiểu Thiên nói tiếp :

- Tất cả chúng ta đều là người nhà với nhau, chính việc phá vỡ bọn gian tế của Ngũ Phụng môn tại đây cũng vừa mới xong, vậy Cung lão đệ cứ nói thẳng những gì đã gặp chứ không cần giấu diếm.

Cung Quan Võ đặt chén xuống nói :

- Đường chủ đã không trách chuyện sơ xuất, đệ thật cảm tạ vô cùng, chuyện xảy ra ngoài sự tưởng tượng của mình, số là hơn tháng trước đây, khi bị kẻ địch bắt tại lữ điếm ở Giang Tây, mãi cho đến hôm nay được chúng tha về đệ vẫn không hiểu bị chúng giam giữ nơi đâu cả.

Đon Hiểu Thiên hỏi :

- Bọn chúng có cất vấn Cung lão đệ gì không?

Cung Quan Võ đáp :

- Hình như chúng biết nhiều về tại hạ lắm, cho nên trong ba lần hạch hỏi, chúng chỉ xoay quanh một vấn đề...

Đon Hiểu Thiên cười hỏi :

- Chắc chúng hỏi về lai lịch của Cốc chủ à?

Cung Quan Võ ngạc nhiên :

- Sao Đường chủ biết rõ như thế ấy?

Đon Hiểu Thiên cười :

- Lão phu chỉ đoán thôi, nhưng chúng cũng thừa biết có nhiều chuyện mà chúng không tìm hiểu nổi, chuyện quan trọng hơn hết của chúng nhất định là cố tìm hiểu cho kỳ được lai lịch của Cốc chủ, bởi vì ngay bây giờ trong giang hồ lực lượng mà chúng e dè nhất định là lực lượng của Lưu Hương cốc chúng ta, phần lớn là do chúng chưa biết rõ người lãnh đạo, đối với một vị Phó đường chủ như Cung lão đệ, tự nhiên chúng mong có thể tìm hiểu được về chuyện ấy.

Giang Hàn Thanh càng lấy làm lạ hơn nữa, vì cứ theo khẩu khí của Đon Hiểu Thiên thì Lưu Hương cốc chủ quả thật là một nhân vật bí mật lắm, và có lẽ còn một vấn đề quan trọng khác nữa nên họ chưa dám công nhiên cho đối phương biết được hành tung.

Đon Hiểu Thiên hỏi tiếp :

- Cung lão đệ có nhận được phương hướng nơi chỗ chúng giam giữ bấy lâu nay?

Cung Quan Võ đáp :

- Hình như thạch thất được thiết lập trong vòng một trái núi lớn lắm.

Đon Hiểu Thiên gật gù đầu :

- Có lẽ chỗ chúng giam giữ Lý lão trang chủ và Giang đại công tử trước đây.

Cung Quan Vô nói :

- Tại hạ không biết rõ được đó là đâu, chuyện bị bắt cũng như được thả ra gần giống như nhau, trước khi thả ra, chúng đánh thuốc mê vào bữa cơm, mãi đến khi tỉnh dậy, tại hạ thấy mình đang ở tại đỉnh Nam Bình Sơn rồi.

Đon Hiểu Thiên hỏi :

- Trong lúc thả ra, chúng có nói gì thêm với Cung huynh đệ hay không?

Cung Quan Vô lắc đầu :

- Không.

Như chợt nhớ ra, Cung Quan Vô cho tay vào túi lấy ra một phong thư :

- Lúc tại hạ tỉnh dậy và trước khi chúng cho đi thông thả, chúng có trao phong thư này, vì thấy đề gởi cho Đường chủ nên tại hạ không xem.

Đon Hiểu Thiên tiếp lấy, thấy ngoài bì đề “Kính chuyển Đon đường chủ thăm khấu”

Đon Hiểu Thiên mỉm cười nói với Giang Hàn Thanh :

- Bọn họ trả lời và chắc chắn thúc mình như vậy.

Cung Quan Vô đưa tay ngăn không cho Đon Hiểu Thiên xé thư :

- Xin Đường chủ hãy đề phòng.

Đon Hiểu Thiên cười :

- Họ còn có con tin ở trong tay mình, chắc chắn không dám làm gì đâu.

Và ông xé thư ra thấy viết :

“Đon đường chủ các hạ nhĩ giám,

Hộ pháp Quách Diên Thọ đã về, y theo hẹn ước phóng thích Cung phó đường chủ, mong các hạ y theo lời đã hứa, thắng bại thường tình, còn nhiều gặp gỡ ngày mai, Ngũ Phụng môn, Chu Tước đàn chủ kính thư.”

Con mắt của Đon Hiểu Thiên chớp sáng ngời ngời, ông ta cười lớn :

- Ngày mai còn nhiều gặp gỡ, lão phu cũng đang đợi cái ngày mai ấy.

Ông ta trao lá thư sang cho Giang Hàn Thanh và nói tiếp :

- Giang công tử hãy xem khẩu khí của họ cũng khá là lớn lối đấy!

Đồng thời quay ra sau bảo đám thị nữ :

- Bọn người vào bảo Hương Lan, bảo dẫn cô gái Ngũ Phụng môn đến đây.

Tên thị nữ vâng lệnh vào trong một lúc, Hương Lan dẫn cô gái bước ra.

Lẽ tự nhiên cô ta cẩn thận tránh thúc cả hai tay cô ả.

Thấy dáng cách của cô ta ủ rũ, ai cũng biết mặc dầu đã trối tay nhưng Hương Lan vẫn cẩn thận còn không chế huyết đạo của cô ta nữa.

Hương Lan bước tới cúi mình :

- Tiểu tỷ tham kiến Đường chủ.

Đon Hiểu Thiên khoát tay cho nàng lùi lại và nói luôn với cô gái Ngũ Phụng môn :

- Quý Đàn chủ đã bằng lòng trao đổi nên đã thả Phó đường chủ của ta về trước, bằng vào đạo nghĩa giang hồ lão phu cho phép cô nương ra về thông thả.

Và ông ta quay bảo Hương Lan.

- Người hãy giải huyết và mở trối cho cô ta.

Cô gái Ngũ Phụng môn ngẩng mặt lạnh lùng :

- Đón đường chủ không sợ ta báo cừu về sau à?

Đón Hiểu Thiên cười lớn :

- Đã bằng lòng thả thì làm sao lại có chuyện sợ chuyện ấy được chứ?

Cô gái Ngũ Phụng môn chiếu tia mắt về phía Giang Hàn Thanh và giọng cô ta còn lạnh lùng hơn nữa :

- Giang Hàn Thanh, người hãy nhớ cho kỹ, Yên Phi Quỳnh này suốt đời nguyện sẽ rửa cái nhục ngày nay.

Nói xong, cô ta ngang nhiên bước thẳng ra ngoài.

Giang Hàn Thanh cười nói với theo :

- Lỗi thì xin nhận vì không biết, nhưng chuyện oán thù thì tại hạ đâu có sợ làm chi?

Nói xong câu ấy, hắn bỗng giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Hương Từ Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Thuyền vượt đại giang

Nghe câu nói cô gái Ngũ Phụng môn, nghe cô ta xưng tên, Giang Hàn Thanh chợt nhớ đến Tam cung chủ Tôn Phi Loan.

Nàng đã từng nói với hắn là nàng vốn tên Tiểu Loan, nhưng sau khi nhập môn, sư phụ nàng đã thay vào đó chữ “Phi”.

Khi này cô gái tự xưng là Yên Phi Quỳnh, tên nàng cũng có chữ “Phi”...

Hắn cao mặt làm thinh, hắn nghĩ cô gái này có thể là đồng môn tỷ muội với Tam cung chủ...

Thấy Giang Hàn Thanh có vẻ tư lự, Đón Hiểu Thiên vội hỏi :

- Hình như Giang nhị công tử đã phát hiện được điều chi lạ?

Giang Hàn Thanh nói :

- Tại hạ cảm thấy người con gái này có thể không phải là Chu Điều Ngũ Sứ.

Đón Hiểu Thiên sừng sốt :

- Thế nàng là ai?

Giang Hàn Thanh đáp :

- Có thể cô ta cao hơn Chu Điều Ngũ Sứ cũng nên.

Hương Lan chợt kêu lên :

- Đúng rồi, chính Quách Diên Thọ tưởng lầm tiểu tỷ là Yên Phi Quỳnh, nên hắn gọi tiểu tỷ là “Đàn chủ” như vậy cô ta là một vị Đàn chủ của Ngũ Phụng môn chứ không phải nhỏ đâu.

Giang Hàn Thanh nói :

- Tôi cảm thấy nàng rất có thể là Tứ hoặc Ngũ cung chủ của Ngũ Phụng môn.

Bọn Cung Quan Võ vì không biết việc đã qua nên chỉ nghe chứ không nói.

Đôn Hiểu Thiên trầm ngâm hồi lâu rồi hỏi lại :

- Nhị công tử có thấy manh mối chi không?

Giang Hàn Thanh đáp :

- Cứ theo tại hạ biết thì trong năm vị Cung chủ của Ngũ Phụng môn, tên đều lót chữ “Phĩ” mà cô gái này lại tên là Yên Phi Quỳnh.

Đôn Hiểu Thiên cau mặt :

- Nàng là một vị Cung chủ sao tại hạ xem nàng nhỏ tuổi quá.

Giang Hàn Thanh nói :

- Hình như trong năm vị Cung chủ của Ngũ Phụng môn, không có người nào lớn tuổi, nàng rất có thể là Tứ hay Ngũ cung chủ vì đó.

Đôn Hiểu Thiên trầm ngâm một lúc rồi gật gật đầu :

- Ngũ cung chủ... cũng có lý vì nàng rất có thể kiêm nhiệm Đàn chủ Chu Tước đàn.

Như chợt nhớ ra, Đôn Hiểu Thiên hỏi :

- Theo Nhị công tử biết thì năm vị Cung chủ của Ngũ Phụng môn đều không phải đàn ông?

Giang Hàn Thanh lắc đầu :

- Điều đó thì tại hạ không dám đoán chắc lắm.

Ngay lúc đó chợt có tên tỳ nữ bước vào bẩm với Đôn Hiểu Thiên :

- Tiểu tỳ vâng lệnh Vệ thái quân đến thỉnh Đôn đường chủ Đôn Hiểu Thiên hỏi :

- Ngươi có biết chuyện chi không?

Tên tỳ nữ đáp :

- Tiểu tỳ không rõ, vừa rồi tiểu thư về đến nhà là Thái quân bảo đi thỉnh Đôn đường chủ, hình như có chuyện quan trọng.

Đôn Hiểu Thiên cau mặt :

- Vệ phó đường chủ về bao giờ thế? Sao ta không hay cả?

Giang Hàn Thanh bây giờ mới hiểu, cứ theo cách nói của Đôn Hiểu Thiên thì Vệ thái quân có quan hệ nhiều với Lưu Hương cốc chứ không phải chỉ có cảm tình giữa cá nhân, vì chính cháu nội của bà ta hiện đảm nhiệm chức vụ Phó đường chủ.

Tên tiểu tỳ nói tiếp :

- Tiểu tỳ thấy Vệ tiểu thư lần này về coi có vẻ bí mật lắm, có lẽ vì thế nên Đôn đường chủ không hay.

Đôn Hiểu Thiên gật đầu :

- Được rồi ta sẽ đến ngay.

Ông ta quay lại nói với người trong bàn :

- Cung lão đệ, Giang nhị công tử và Lý công tử ngồi nói chuyện, tại hạ vào xem có chuyện chi không.

Giang Hàn Thanh và Lý Duy Năng cùng đứng dậy :

- Xin Đường chủ cứ tự nhiên.

Đôn Hiểu Thiên đi rồi, bọn tỳ nữ dọn tiệc xuống và mang trà lên cho bọn Giang Hàn Thanh, Cung Quan Võ, Lý Duy Năng và Quản Thiên Phát.

Tuy mới quen nhau, nhưng cùng xấp xỉ một lứa tuổi, nên bọn Lý Duy Năng, Cung Quan Võ và Giang Hàn Thanh nói chuyện xem có vẻ tâm đầu ý hợp.

Trong bọn chỉ có Quân Thiên Phát hơi lớn tuổi và kinh nghiệm giang hồ nhiều hơn, nên tuy địa vị khiêm tốn, nhưng bọn Giang Hàn Thanh đều xem như người anh cả.

Họ bàn luận tình thế võ lâm hiện tại, nhất là hành tung của bọn Ngũ Phụng môn, mãi cho đến gần tối mới trở về phòng ăn cơm tối, trong một phòng kín, Đôn Hiểu Thiên mời Thanh Phong đạo trưởng, “Độc Tẩu” Chu Tiềm và bọn Lý Duy Năng, Cung Quan Võ, Giang Hàn Thanh, Quân Thiên Phát xây quanh bàn thương nghị.

Mọi người im lặng nhấp nhấp chén trà bốc khói, dáng sắc của họ có vẻ trang trọng lạ thường.

Trong phòng, ngoài mấy người của họ ra, không có tên tỳ nữ nào hầu trà, luôn cả cửa phòng cũng đóng kín im im.

Hình như họ đang bàn một vấn đề trọng đại.

Họ nói chuyện với nhau rất nhỏ, chỉ vừa đủ cho mọi người nghe thấy, có nhiều lúc họ còn kẻ sát tai nhau, câu chuyện càng về khuya càng có vẻ nặng nề.

Hoa viên của Nam Bình Vệ phủ khá rộng.

Phía Tây của vòng tường có một nhánh sông ăn xuyên vào hoa viên, nơi cửa tường có chấn song sắt, cánh cửa không phải mở ngang mà lại có cần trục kéo lên xập xuống.

Con sông chạy thẳng vào giữa hoa viên, hai bên tàng cây mát rượi và bây giờ nơi đó có hai chiếc thuyền mũi phủ bất bưng.

Sớm ngày hôm đó, hai tên tráng đinh khiêng một chiếc cán, trên đó có người nằm phủ mền kín mít và hai bên có bốn tên tỳ nữ đeo kiếm hộ tống thẳng xuống một trong hai chiếc thuyền.

Họ khiêng chiếc cán thẳng vào mũi, theo sau là Giang Hàn Thanh, Lý Duy Năng, Quân Thiên Phát, và sau khi tất cả vào trong thì cửa thuyền được phủ kín ngay.

Kế tiếp Đôn Hiểu Thiên cùng Cung Quan Võ đưa Thanh Phong đạo trưởng và “Độc Tẩu” Chu Tiềm xuống chiếc thuyền thứ hai.

Nhưng Đôn Hiểu Thiên và Cung Quan Võ chỉ đưa tới bờ sông rồi đứng lại chứ không theo xuống.

Hai chiếc thuyền mũi kia, ngay cả hai bên bờ cũng không trông thấy người trong thuyền, chính người trong thuyền, nếu không hé cửa thì cũng không thấy bên ngoài được.

Như đã có sắp đặt sẵn, bọn thủy thủ không đợi căn dặn gì cả, khi mọi người vào trong khoang, cửa thuyền đóng lại và họ chèo thuyền đi ngay.

Đôn Hiểu Thiên đứng trên bờ nói với :

- Chúc chư vị thuận buồm xuôi gió, tại hạ không thể tiễn xa.

Hai chiếc thuyền tách bến nhanh quá, không nghe ai đáp lại.

Tầm bùng sát bên chân tường được kéo lên, hai chiếc thuyền rời nhau ra khỏi hoa viên Vệ phủ.

Nhìn theo thuyền khuất ngoài vòng tường, Đôn Hiểu Thiên nói khẽ với Cung Quan Võ :

- Cung lão đệ, mình cũng bắt đầu soạn là vừa.

Chuyến đi của hai chiếc thuyền cũng như việc ở lại của đám Đôn Hiểu Thiên thật là bí mật.

Người ta chỉ thấy he hé một phần là hình như họ đưa Lý Quang Trí về Lưu Hương cốc.

Hình như đây là mật lệnh của Lưu Hương cốc do đứa cháu gái của Vệ thái quân là vị tiểu thư Vệ phó đường chủ mang về cho Đôn Hiểu Thiên.

Và để che mắt bọn Ngũ Phụng môn cho nên họ chia làm hai chuyến thuyền do hai tốp người điều khiển.

* * * * *

Triết Giang vốn là một vùng sông ngòi chi chít, trọn một vùng Giang Nam rộng lớn, sông đã trở thành thông lộ, thuyền bè đã là phương tiện giao thông đứng đầu của dân chúng.

Thượng du của Tiền Đường, quan trọng nhất là con sông Tân An, Hoàn Nam dẫn vào nội cảnh Triết Giang, hợp với những con sông Kim, sông Cự và sông Nghiêm đổ vào lòng Hàng Châu và thoát ra cửa biển.

Hai chiếc thuyền đóng kín cửa tuy có vẻ tù túng, nhưng nhờ khoang rộng và nhất là trà ngon, bánh ngọt đầy đủ cho nên người trong thuyền cũng cảm

thấy thoải mái khá nhiều.

Trừ Tiên Nhân Chương Lý Quang Trí nằm yên trong phía sau của lòng thuyền còn bọn Quán Thiên Phát, Giang Hàn Thanh và Lý Duy Năng đều ở phía ngoài.

Họ dựa mình trên những chiếc gối cao, họ thu ngắn thì giờ bằng những câu chuyện giang hồ và trao đổi với nhau những kinh nghiệm hữu ích.

Trong thuyền chỉ có Quán Thiên Phát là người nhiều kinh nghiệm và nhất là từng ngồi thuyền đi dọc dãy Hàng Châu, bọn Giang Hàn Thanh và Lý Duy Năng nhờ đó mà có dịp được nghe nhiều kinh nghiệm.

Khi thuyền bắt đầu ngược dòng Phú Xuân thì con sông cũng bắt đầu quanh co uốn khúc, ngồi trong thuyền tuy không nhìn rõ được bên ngoài, nhưng ai cũng cảm thấy được cách đi quanh qua lộn lại và Quán Thiên Phát cho biết là có thể đã vào trung tâm điểm của Phú Xuân rồi.

Đến trưa ngày thứ hai, thuyền cập bến Thanh Gia.

Nơi đây, thượng khách ngược xuôi đều gần như không ai là không ghé lại, hình như đó là một bến phồn thịnh nhất để mua bán và nhất là để bổ sung lương thực cho những chuyến thuyền đi xa.

Tên tài công của chiếc thuyền của bọn Giang Hàn Thanh lên bờ đốc xuất đám thủy thủ lo mua sắm lương thực, bọn Giang Hàn Thanh vẫn đóng cửa ngồi nói chuyện trong khoang.

Chợt nghe trên bờ, ngay trên đồn dãi có tiếng hỏi :

- Các anh thủy thủ, trong thuyền các anh có Hàn công tử phải không?

Tên thủy thủ đáp :

- Không, không có, chủ nhân của tôi họ Trương.

Người ấy cười nói :

- Tôi không cần biết chủ anh họ Trương hay họ Lý, tôi chỉ biết trong thuyền có một vị công tử họ Hàn, không tin các anh vào hỏi lại đi.

Bọn Quán Thiên Phát đang ngồi trong khoang, nghe thấy câu chuyện, Lý Duy Năng ngó Giang Hàn Thanh cười :

- Họ kiếm anh đấy.

Giang Hàn Thanh chưa đáp thì nghe tên thủy thủ nói :

- Không, trong thuyền chúng tôi không có ai là họ Hàn cả.

Người ấy nói :

- Tôi nói có là có, anh cứ vào hỏi đi.

Tên thủy thủ đáp :

- Không cần phải hỏi, tôi nói không có là không có.

Người ấy cười :

- Được rồi các anh không chịu hỏi thì để tôi xuống hỏi.

Một tiếng động nhẹ vang lên khe khẽ làm bọn Giang Hàn Thanh biết người ấy đã nhảy xuống thuyền.

Tiếp liền sau là đám thủy thủ la lên :

- Đứng lại, làm cái gì mà nhảy đại xuống thuyền người ta như thế?

- Tôi đã nói rồi, tôi đi kiếm người.

Một tên thủy thủ hét lên :

- Hắt hắt xuống sông đi, làm gì ngang ngược thế.

Năm sáu tiếng rập lên, chứng tỏ bọn thủy thủ đang cản người ấy lại.

Tiếng người ấy gắt :

- Các người ý đông định đánh người ta phải không?

Tiếng đám thủy thủ :

- Đừng dài dòng gì hết, hất mẹ nó xuống sông đi.

Có tiếng động mạnh, hình như có người lộn xuống sông.

Tiếng một tên thủy thủ hét lớn :

- Tiểu tử, dám xuống thuyền rồi mà còn đánh người à?

Nhiều tiếng huỳnh huých tiếp theo và có nhiều tiếng văng xuống nước.

Ngay lúc đó có tiếng binh khí tuốt ra khỏi vỏ, tiếng thủy thủ chửi thề ồm ồm, chứng tỏ họ đã bị người kia đánh ngã xuống sông và họ đang làm dữ.

Giang Hàn Thanh đứng dậy nói :

- Người đó hình như võ công khá lắm, đám thủy thủ không thể cản được đâu, để đệ ra xem sao.

Quản Thiên Phát đưa tay cản lại :

- Nhị công tử hãy để tại hạ ra coi là phải hơn.

Lý Duy Năng gật đầu :

- Phải rồi, hãy để Quản huynh quan sát tình hình trước đã.

Quản Thiên Phát xô cửa bước ra.

Trên mũi thuyền có mấy tên thủy thủ, họ tuốt đao vây quanh một người mặc áo xanh, họ chỉ vây quanh chứ không dám xông vào, hình như họ đã hơi gờm.

Hai ba tên thủy thủ khác bị văng xuống nước, đang lóp ngóp vịn be thuyền bò lên y như con gà chết nước.

Lúc bấy giờ tên tài công họ Sở vừa trở về, ông ta thấy chuyện lôi thôi nên vội hỏi :

- Có chuyện gì xảy ra thế?

Đám thủy thủ như được cứu tinh, cùng đồng loạt kêu lên :

- Kìa, Sở tài công đã về...

Người áo xanh lạnh lùng :

- Anh là tài công mà giữa thanh thiên bạch nhật để cho thủy thủ vây đánh giết người như thế phải không? Bộ anh cho cái đất Phú Dương này không có pháp luật chi cả hay sao?

Sở tài công vòng tay cười :

- Xin lỗi, chuyện đâu còn có đó, vì đám thủy thủ của tôi không biết, xin công tử bỏ qua cho.

Một mặt ông ta khoác tay về đám thủy thủ :

- Hãy lui ra sau.

Mấy tên thủy thủ thu đao lui xuống.

Sở tài công vòng tay :

- Chẳng hay công tử đến đây có chuyện chi mà lại cùng đám thủy thủ sinh ra chuyện đáng tiếc ấy.

Người áo xanh đáp :

- Tôi đến đây tìm người.

Sở tài công hỏi :

- Chẳng hay công tử tìm ai?

Người áo xanh đáp :

- Tôi đi tìm Hàn công tử.

Sở tài công cười :

- Như vậy là công tử đã tìm lắm chỗ rồi, trên thuyền không có ai họ Hàn cả.

Người áo xanh cười nhạt :

- Cứ theo tôi biết thì vị công tử họ Hàn hiện đang có mặt trên thuyền này.

Hắn liếc vào khoang, vừa đúng lúc Quân Thiên Phát bước ra, hắn hất mặt nói luôn :

- Hỏi xem có hay không thì biết.

Quân Thiên Phát vòng tay :

- Bằng hữu tìm Hàn công tử có chuyện chi?

Người áo xanh cười :

- Nghĩa là trong thuyền này có vị công tử họ Hàn.

Quân Thiên Phát nói :

- Tại hạ chỉ hỏi thế thôi. Nhưng chắc bằng hữu đến đây có chuyện cần.

Người áo xanh đáp :

- Đúng, nếu không có chuyện cần thì tại hạ đâu đã khuấy nhiễu các vị làm chi.

Hắn liếc vào khoang rồi hỏi tiếp :

- Tại hạ không có thì giờ nhiều, nếu có thể xin các hạ mời Hàn công tử ra đây để tại hạ chuyển lời nhắn tin rồi tại hạ đi ngay.

Quân Thiên Phát hỏi :

- Nhưng chẳng hay vị họ Hàn ấy tên chi?

Người áo xanh cười :

- Tên Hàn Thiếu Sơn.

Quân Thiên Phát hỏi :

- Chẳng hay bằng hữu danh tính là chi?

Người áo xanh cau mặt :

- Sao lại hỏi làm chi chuyện ấy? Tại hạ cần gặp Hàn công tử kia mà.

Quân Thiên Phát nói :

- Nếu có tin nhắn, xin bằng hữu cứ tại hạ là được rồi.

Người áo xanh chớp mắt :

- Các hạ là quân gia của Giang phủ phải không?

Quân Thiên Phát sừng sốt :

- Tại sao các hạ lại biết?

Người áo xanh cười :

- Các vị cho rằng hành tung của các vị không ai biết, thế nhưng người ta đã biết cả rồi.

Không chờ Quán Thiên Phát hỏi, người áo xanh nói tiếp :

- Tôi đến đây để trao tin, nếu các hạ là quân gia Giang phủ cũng có thể trao được.

Quán Thiên Phát hỏi :

- Như vậy các hạ trao tin miệng chứ không phải trao thơ?

Người áo xanh gật đầu :

- Đúng, chỉ đưa tin miệng.

Quán Thiên Phát cười :

- Nếu bằng hữu không nghi ngờ, tại hạ xin cứ nói.

Người áo xanh thấp giọng :

- Hãy chuyển lời với Hàn công tử là người ta đã theo dõi thuyền đến đây rồi, đêm nay người ta sẽ tấn công, các hạ hãy khuyên Hàn công tử rời khỏi nơi đây, rời khỏi chiếc thuyền này, đừng dính líu vào Lưu Hương cốc mà mang vạ vào thân.

Quán Thiên Phát hỏi :

- Chẳng hay bằng hữu có biết họ là ai và sẽ tấn công bằng cách nào không?

Người áo xanh đáp :

- Tại hạ chỉ phụng mạng đưa tin như thế ấy, còn ngoài ra thì không biết gì hơn nữa.

Quán Thiên Phát nói :

- Đã phụng mạng thì tự nhiên phải biết mệnh lệnh của ai, xin bằng hữu nói rõ để tôi chuyển lại cho Hàn công tử.

Người áo xanh đáp :

- Tự nhiên là tôi phụng mạng chủ nhân tôi, các hạ cứ chuyển lời là Hàn công tử sẽ biết ngay.

Quán Thiên Phát chợt nhớ ra hấn hỏi :

- Bằng hữu có phải là người của Ngũ Phụng môn chăng?

Người áo xanh hơi biến sắc, hấn nói nhanh :

- Tin tức tôi đã nói hết rồi, các hạ hãy chuyển lại cho Hàn công tử, nhớ dặn đừng có ý mình mà mang hại vào thân, tôi không thể ở đây lâu hơn nữa.

Nói xong, hấn nhún chân nhảy phốc lên bờ và bỏ đi thật nhanh.

Nhìn theo người áo xanh, Quán Thiên Phát lóe ngời ánh mắt. Hấn lẩm nhẩm :

- Bằng vào vóc người như thế, bằng vào cách uốn mình nhảy lên như thế, rất có thể hấn là một cô gái.

Sở tài công bước lại hỏi :

- Quân gia, chẳng hay người ấy có quyền chi thế?

Quán Thiên Phát đã nghe Đôn Hiểu Thiên cho biết Sở tài công vốn là người thân tín đặc lực, vì thế hấn hỏi :

- Hấn đến báo tin là bọn Ngũ Phụng môn đã theo dõi và có thể sẽ tấn công ta.

Sở tài công kinh ngạc :

- Làm sao lại có thể như thế được, chúng ta đi rất bí mật, làm sao họ lại biết hành tung của chúng ta?

Quán Thiên Phát cười :

- Thế mà họ đã biết thì mình làm gì họ bây giờ.

Sở tài công nói :

- Đường chủ có căn dặn, trong khi đi đường tất cả mọi việc xin tuân theo sự dạy của Quản gia.

Quản Thiên Phát nói :

- Sở tài công đừng khách sáo, bây giờ xin Sở tài công cứ cho anh em thủy thủ sắp xếp như thường lệ, đừng tỏ ra có gì khác lạ cả, công việc chúng ta sẽ định sau.

Sở tài công cúi mình :

- Vâng, xin tuân lệnh.

Hắn vừa định quay ra, thì Quản Thiên Phát vụt kêu :

- Sở tài công.

Sở tài công quay lại :

- Quản gia có điều chi dạy bảo?

Quản Thiên Phát hỏi :

- Đây là nơi đâu?

Sở tài công đáp :

- Đây là bến Thăng Gia, tới trước nữa là Đồng Lư.

Quản Thiên Phát trầm ngâm :

- Chúng ta dự định đêm nay nghỉ tại đâu?

Sở tài công đáp :

- Dự định nghỉ tại Đồng Lư.

Quản Thiên Phát hỏi :

- Ngoài Đồng Lư ra còn chỗ nào vắng vẻ nữa không?

Sở tài công đáp :

- Phụ cận Đồng Lư có một chỗ nữa gọi là Phú Thứ dọc theo bên bờ trái là xóm dân chài, bờ đối diện là một dãy núi Đại Nhạn Môn, nơi này có phần vắng vẻ.

Trầm ngâm một lúc Quản Thiên Phát nói :

- Như thế chúng ta cứ cho thuyền đậu nghỉ đêm nay ở bờ bên kia, dựa giải Đại Nhạn Môn.

Sở tài công vâng dạ lui ra sau.

Quản Thiên Phát vừa vào trong là Lý Duy Năng vội hỏi :

- Sao? Người ấy có phải tìm Giang huynh không?

Quản Thiên Phát cười :

- Đúng, người đến báo rằng Ngũ Phụng môn đã theo ta và đêm nay họ sẽ tấn công.

Lý Duy Năng cười khẩy :

- Tin tức của họ quả là bén nhọn, bọn mình ở mãi trong thuyền thế mà vẫn không qua mắt được họ, đã thế chúng ta cứ sẵn sàng ứng chiến chứ làm sao bây giờ.

Quản Thiên Phát nói :

- Đệ đã cho Sở tài công đêm nay lựa chỗ vắng vẻ mà đậu thuyền.

Giang Hàn Thanh trầm ngâm :

- Bọn Ngũ Phụng môn có tin tức nhanh như thế mà người này lại còn biết nhanh hơn chúng nữa, Quân huynh có hỏi họ là ai không?

Quân Thiên Phát lắc đầu :

- Có hỏi nhưng người ấy không chịu nói mà cứ bảo vâng lệnh đến báo cho công tử hay và khuyên đừng dính líu vào Lưu Hương cốc, hãy rời khỏi thuyền để tránh vạ lây.

Giang Hàn Thanh hỏi :

- Theo Quân huynh thì người ấy có thể là ai?

Quân Thiên Phát đáp :

- Người ấy vóc dáng nhỏ thó, cách nhún mình nhảy lên lại rất dịu mềm, tại hạ xem không giống... đàn ông.

Lý Duy Năng cười :

- Không phải đàn ông thì nhất định Giang huynh phải biết.

Giang Hàn Thanh đỏ mặt :

- Lý huynh nói đùa, thật tình đệ nghĩ hoài vẫn không biết là ai.

Suy nghĩ hồi lâu, Giang Hàn Thanh lại hỏi Quân Thiên Phát :

- Quân huynh thấy đó có phải là Từ Quyên không?

Quân Thiên Phát lắc đầu :

- Không, nếu là Từ Quyên thì tại hạ nhất định nhìn ra, theo tại hạ thì rất có thể là người của Ngũ Phụng môn.

- Người của Ngũ Phụng môn?

Giang Hàn Thanh rung động.

Ngũ Phụng môn hay tin thuyền hộ tống Tiên Nhân Chuông và dự định tấn công, chuyện như thế nhất định phải là vô cùng bí mật, trừ những người tham gia kế hoạch, không một ai khác có thể biết được.

Và lại người này từ Hàng Châu theo đến đây để đưa tin, nhất định phải lên đường từ tối đêm rồi, nếu là một cô gái thì không thể có ai khác hơn là Nã Vân, Cầm Nguyệt, hai tỷ nữ của Tam cung chủ.

Hành động lần này, Ngũ Phụng môn có thể có hai mục đích, một là khi được tin Tiên Nhân Chuông Lý trang chủ không chết, chúng dự mưu bắt lại, hai là bắt mình để thu hồi ba chiêu kiếm pháp, chính vì thế mà Tam cung chủ mới đưa tin.

Ngũ Phụng môn, ngoài Tam cung chủ ra, không ai có thể biết được kế hoạch của họ cả.

Giang Hàn Thanh còn đang suy nghĩ, thì Sở tài công từ ngoài xô cửa bước vào.

Thấy dáng cách vội vàng của hắn, Lý Duy Năng cau mặt hỏi :

- Sở tài công đã phát hiện chi chằng?

Sở tài công cúi mình :

- Tiểu nhân có chuyện xin báo cáo cùng tam vị.

Lý Duy Năng hỏi :

- Chuyện chi đã xảy ra chằng?

Sở tài công đáp :

- Từ lúc nhổ neo tại Thanh Gia Khẩu, tiểu nhân thấy có một chiếc thuyền mũi kín như thuyền mình theo dõi xa xa nhưng vì trên sông thuyền bè qua lại

quá đông nên khó mà phân biệt, chính vì thế mà tiểu nhân không lưu ý lắm.

Quản Thiên Phát hỏi :

- Nhưng vừa rồi lại có hai chiếc khinh thuyền lướt ngang qua mặt thuyền phải không?

Sở tài công kinh ngạc :

- Sao Quản gia lại biết?

Quản Thiên Phát cười :

- Tại hạ không thấy, nhưng giống theo tiếng sóng, nên tại hạ đoán ít nhất là phải có hai chiếc khinh thuyền đã vượt ngang qua.

Sở tài công gật gật đầu :

- Quản gia đoán thật đúng, ban đầu tiểu nhân cũng thấy hai chiếc nhưng sau đó lại phát hiện thêm hai chiếc nữa cách đó xa xa, theo tiểu nhân nghĩ thì sợ rằng chúng sẽ tấn công ngay trên khúc sông này chứ không chờ đến đêm đâu.

Quản Thiên Phát trầm ngâm :

- Cũng chưa chắc đã ra tay ngay bây giờ, nếu không có một nguyên nhân nào mới xảy ra thì nhất định là chúng sẽ đợi tới trời tối nhưng chiếc khinh thuyền đó có thể là chúng cho theo dò la động tĩnh thế thôi.

Giang Hàn Thanh cau mặt :

- Nếu chúng quyết định đánh trên sông, trong khi mình không quen hỗn chiến dưới nước. Quả là chuyện khó khăn...

Quản Thiên Phát hỏi Sở tài công :

- Anh em thủy thủ của mình, số có thể quen thủy chiến được nhiều hay ít?

Sở tài công đáp :

- Mười hai anh em trên thuyền đều là người mà Đôn đường chủ đã tuyển chọn, trên bộ hay dưới sông gì họ cũng đều là những tay khá.

Quản Thiên Phát hỏi :

- Trên thuyền chúng ta có cung nỏ hay không?

Sở tài công đáp :

- Trên thuyền có bốn dàn cung, ngoài ra anh em đều có cung tay.

Quản Thiên Phát gật đầu :

- Như thế là đủ rồi, bây giờ Sở tài công hãy cho anh em chuẩn bị cung tiễn và lập tức cho thuyền nhắm vào bờ bên phía vắng.

Sở tài công có vẻ nghi ngại, trì hoãn :

- Chúng ta cho thuyền tấp vào bờ bây giờ sao?

Quản Thiên Phát lắc đầu :

- Không, thuyền cứ việc đi tới, nhưng phải cho gần bờ, bởi vì như thế chúng ta có nhiều lợi điểm: thứ nhất, nếu khi phát hiện ra thuyền địch sắp sửa tấn công thì mình dựa vào bờ, tránh được sự bao vây, nếu chúng theo bằng cách này thì nhất định không thể điều động bộ binh, chúng ta dựa bờ nên chỉ phải đối địch có mỗi một mặt, chúng ta có thể tập trung, tiến lên là đánh, rút lại là thủ, sinh lộ có sẵn bên sau, như thế mới có thể nắm chắc phần không thiệt hại.

Lý Duy Năng gật đầu :

- Hay lắm, chúng ta không quen thủy chiến, hành động như thế sẽ chủ động được nhiều hơn.

Sở tài công cúi mình lui ra rồi, Giang Hàn Thanh nói :

- Lý huynh, Quản huynh, phần chúng ta số người có hạn, nhưng bọn địch thì không phải thế, chúng có nhiều ưu thế hơn chúng ta, theo đệ thì trong khi chúng chưa tới, mình nên phân công đối phó để tránh khỏi bại vong.

Lý Duy Năng hỏi :

- Giang huynh có ước lượng được chúng đến đây có những ai không?

Giang Hàn Thanh đáp :

- Theo đệ biết thì gần đây Đại cung chủ, Nhị cung chủ và Tam cung chủ đều tập trung và ở Hàng Châu, ngoài ra còn Chấp Pháp đàn chủ Cách Thiệu Ngũ, Chu Tước đàn chủ Yên Phi Quỳnh, trừ Hắc Kỳ lệnh chủ ra, còn lại ba người có lẽ cũng có mặt tại Hàng Châu, thêm vào đó còn có Phương trượng Thánh Quả tự là Phi Cảnh thiền sư và sư đệ của ông ta là Huyền Cảnh pháp sư, những người kể trên trước đây mấy ngày, có số đã đi rồi, nhưng hôm nay lại cũng có thể đã về, nói chung đêm nay những người ấy đều có thể đến đây.

Lý Duy Năng hỏi :

- Đệ có nghe Giang huynh nói thì hình như Đại cung chủ của họ có võ công cao lắm phải không?

Giang Hàn Thanh đáp :

- Đệ chưa thấy được võ công của Đại cung chủ, nhưng Nhị cung chủ thì về phương diện kiếm thuật có thể nói đã đạt mức siêu phàm, như thế Đại cung chủ của họ dĩ nhiên là cao lắm.

Quản Thiên Phát nói :

- Đại cung chủ là người đầu não của Ngũ Phụng môn, đâu có mặt tại Hàng Châu đêm nay chắc chắn cũng không thể đến đây, theo tại hạ suy đoán thì có thể đêm nay do Nhị cung chủ cầm đầu.

Giang Hàn Thanh nói :

- Nhị cung chủ kiếm thuật tinh thâm, đệ không phải là tay đối thủ của hắn.

Lý Duy Năng nhướng mắt :

- Bình đến thì tướng đánh, cho dầu lành dữ như thế nào thì chúng ta cũng phải đối đầu với họ.

Và hắn hỏi luôn :

- Thế còn hai tên Hộ pháp của họ võ công ra sao?

Giang Hàn Thanh đáp :

- Phi Cảnh và Huyền Cảnh vốn là sư huynh đệ đồng môn, họ chuyên luyện về âm công, lúc ở Yên Tử Cốc, đệ bị hắn đánh lên một luồng chi lực gọi là “Âm Cực chỉ”, cũng may nội công của đệ luyện thuần dương, nhưng cũng phải hết một đêm một ngày mới phục hồi. Gặp họ mình phải hết sức cẩn thận...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Hương Tử Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Cuộc chiến trên sông

Câu nói của Giang Hàn Thanh làm cho Quản Thiên Phát có nhiều suy nghĩ.

Nhưng Lý Duy Năng thì lại mỉm cười :

- Hay lắm, bây giờ cứ cho rằng tên Nhị cung chủ và tên trọc ấy cũng đến, thì chúng ta định như thế nào?

Giang Hàn Thanh đáp :

- Đơn đường chủ có nói rằng nếu thuyền của chúng ta đến được Đồng Lư thì sẽ có người trợ giúp, nhưng có đến kịp hay không lại là chuyện khác, vì thế cuộc chiến đêm nay mình cứ chuẩn bị coi như không có ai tiếp viện.

Quản Thiên Phát nói :

- Chúng ta không nên đương đầu với chúng.

Giang Hàn Thanh nói :

- Không, đệ không phải có ý như thế, nếu Nhị cung chủ của họ không đến đây thì chúng ta cứ thi hành theo kế hoạch bỏ thuyền mà tránh, nhưng nếu người ấy đến thì chắc chắn sẽ không thể bỏ qua được đệ và tự nhiên đệ cũng phải cùng nghinh chiến.

Quản Thiên Phát nói :

- Đon đường chủ từng căn dặn không nên cùng với họ đối diện giao tranh, người bảo khi thuyền đến Đồng Lư thì chúng ta cứ bỏ thuyền lên bộ, những chuyện gì khác sẽ do Chu Long Chu cô nương đối phó.

Giang Hàn Thanh nói :

- Không, chúng ta không phải hạng lâm trận đào vong, chúng ta đâu có thể để gánh nặng này cho một mình Chu cô nương gánh vác?

Lý Duy Năng cười :

- Đúng, đệ và Giang huynh cùng một ý với nhau, dầu gì cũng là bậc nam nhi, chẳng lẽ cứ nghe gió là chạy trốn? Làm sao mình lại có thể giao cả việc chống địch lại cho một mình Chu cô nương được?

Quản Thiên Phát vội nói :

- Xin nhị vị công tử biết rằng đây là kế, mà đã là kế thì không phải là chuyện chạy hay không chạy.

Giang Hàn Thanh nói :

- Cứ theo tin báo hồi trưa này thì chuyện địch theo ta có nửa phần là nhắm vào đệ, nhưng đệ là môn hạ của Trúc Kiếm môn, đâu có thể nghe địch là chạy trốn?

Lý Duy Năng vỗ tay :

- Đúng! Đúng, gia sư cũng thường nói với đệ rằng môn đệ của Thần Phiến Tử không bao giờ biết sợ kẻ mạnh, đêm nay đệ sẽ cùng Giang huynh thử sức một phen.

Nghe hơi nóng xông lên từ hai vị thiếu niên công tử Quản thiên Phát lắc đầu :

- Nhị vị công tử đã đem cả danh dự của tôn sư ra thì tại hạ không chen lời chi, chỉ có điều theo kế sách của Đon đường chủ đêm nay, nếu không tóm tất cả vào một mẻ thì ít nhất cũng sẽ làm cho chúng thất bại, đây là kế an định Giang Nam, tại hạ mong nhị vị không nên làm hỏng phương sách đã được định trước ấy.

Giang Hàn Thanh hỏi :

- Thế thì theo ý kiến của Quản huynh chúng ta phải hành động ra sao?

Quản Thiên Phát đáp :

- Theo tại hạ nếu nhị vị không chịu tránh né thì ít nhất cũng phải để cho kẻ chung đạt thành rồi sẽ tính đến cái riêng.

Lý Duy Năng hỏi :

- Sao gọi là chung và riêng?

Quản Thiên Phát đáp :

- Chung là phải theo kế sách để chu toàn đại cuộc, riêng là chuyện đương đầu hay không đương đầu mà nhị vị đã bàn.

Giang Hàn Thanh nói :

- Tại hạ biết rằng khi thuyền cập vào bờ, có lẽ Chu cô nương đã bắt đầu bố trí, trong khi tạm thời nhị vị tạm thời đừng lộ diện.

Giang Hàn Thanh ngạc nhiên :

- Chu cô nương đã có bố trí sao?

Quản Thiên Phát đáp :

- Đệ chỉ đoán thế thôi vì Đon đường chủ đã có căn dặn là nếu thấy địch theo dõi thì phải tìm một nơi hẻo lánh đậu thuyền vào đêm tối một cách tự nhiên, nhị vị công tử phải bảo thủy thủ bỏ thuyền ẩn mật ; nếu là ban ngày thì nhị vị công tử phải cố sức trong một thời gian ngắn rồi sau cùng phải thoái lui, như vậy rõ ràng chuyện đối phó với địch nhân là đã có kế rồi.

Lý Duy Năng gật gù đầu :

- Quân huynh có lý.

Giang Hàn Thanh trầm ngâm :

- Ngũ Phụng môn đốc tâm theo dõi là chúng tập trung cao thủ trong khi đó chỉ có mỗi một mình Chu cô nương..

Quản Thiên Phát nói :

- Hành động của Ngũ Phụng môn kỳ này hoàn toàn nằm trong kế hoạch của Đôn đường chủ, và nếu không nắm chắc thì “Độc Tẩu” Chu Tiềm làm sao dám để đưa con gái độc nhất của mình gánh vác?

Hoàng hôn.

Trên sông mà thấy hoàng hôn là trời đã sắp tối đến nơi.

Từ lúc thấy có khinh thuyền theo dõi, Sở tài công truyền cho thủy thủ cặp gần bờ mà đi, xa xa chỉ còn thấy hai chiếc chèo như cổ bằm, nhưng chỉ mấy phút sau là mất hút.

Thuyền của bọn Giang Hàn Thanh chậm chậm quẹo qua một khúc quanh.

Nơi này gọi là Xạ Khê nằm về hướng Bắc Nhận Môn Quan.

Đó là một bờ sông hoang vu cỏ cây rậm rạp, thuyền đến đó là dừng lại.

Thủy thủ trên thuyền đã lo cơm nước xong xuôi. Dưới sự điều động của Quản Thiên Phát, Sở tài công cho tất cả từ từ lên bờ lẫn vào bóng tối.

Chiếc thuyền thứ hai có ba bóng người nhẹ nhàng phóng lên, chỉ trong nháy mắt thì họ cũng lần khuất vào đêm tối.

Ba người đó chính là Lý Duy Năng, Giang Hàn Thanh và Quản Thiên Phát.

Cách đó chừng hai mươi trượng là một cái gò cao hơn mực nước, họ chọn một chỗ sầm uất nhất để ẩn mình.

Trên chỗ cao dòm xuống có thể quan sát được khúc sông dài, có thể thấy rõ những gì động tĩnh.

Bây giờ trên thuyền chỉ còn lại một mình Chu Long Chu, còn “Độc Tẩu” Chu Tiềm và Thanh Phong đạo trưởng đã rời khỏi thuyền từ tối hôm qua, họ rời khỏi thuyền mà thủy thủ cũng không hay biết.

Đó là mật lệnh của Lưu Hương cốc chỉ thị cho đám lính do Đường chủ Đôn Hiểu Thiên sắp đặt đột phá Thánh Quả tự, sào huyệt Ngũ Phụng môn tại cứ điểm Giang Nam.

Đôn Hiểu Thiên đã dùng Tiên Nhân Chương Lý Quang Trí làm mồi nhử “Điệu Hồ Ly Sơn” để phá vỡ Tổng phân đàn Giang Nam của chúng.

Thanh Phong đạo trưởng và “Độc Tẩu” Chu Tiềm đã tiến lại tiếp ứng Đôn Hiểu Thiên.

Trời mỗi lúc mỗi tối thêm.

Gió núi khua cành lá xì xào.

Trên sông, từng đợt sóng cuốn vào bờ vỗ nghe bành bịch...

Thời gian chậm chậm trôi gần giữa đầu canh, một mình ở lại trên thuyền Chu Long Chu chắc đã ngủ say.

Từ đầu đến cuối không thấy dáng nàng bước ra ngoài.

Không biết nàng có bố trí gì như Quản Thiên Phát nói hay không.

Ba người của bọn Giang Hàn Thanh ngồi xúm trên gò cao dòm xuống. Họ không thấy tầm dạng của Chu Long Chu nên càng làm cho họ bồn chồn lo lắng.

Ban đầu ẩn mình trên gò cao, mục đích là để canh chừng thuyền tập kích của Ngũ Phụng môn, nhưng với tình hình này họ lại trở thành canh chừng cô gái họ Chu mất rồi vì họ sợ nàng ngủ luôn hoặc giả nàng buồn tình bỏ đi tuốt.

Lý Duy Năng không dẫn được, hấn hỏi Quản Thiên Phát :

- Quân huynh, sao không thấy nàng động tĩnh gì cả thế?

Quản Thiên Phát thấp giọng :

- Không thể không hành động, có lẽ chưa đến lúc.

Lý Duy Năng nói :

- Bây giờ đã gần quá canh một rồi, nếu cần bố trí thì phải là lúc địch chưa tới mới phải chứ!

Quản Thiên Phát nói :

- Cái đó thì đệ không biết được, có lẽ nàng có kế sách riêng của nàng chăng?

Không thấy Giang Hàn Thanh lên tiếng, hai người quay lại thấy tia mắt hần đang hướng theo giong sông về phía xa xa.

Lý Duy Năng hỏi :

- Giang huynh phát hiện gì chăng?

Giang Hàn Thanh đáp :

- Có thể là thuyền của địch, hình như có ba chiếc đang hướng về mình.

Lý Duy Năng lấy làm lạ, vì chính hai chiếc thuyền nhà đang đậu cách đó chừng hơn hai mươi trượng mà thấy còn quá khó khăn, làm sao Giang Hàn Thanh lại có thể thấy được xa hơn?

Quản Thiên Phát hỏi :

- Giang nhị công tử thấy loại thuyền gì?

Giang Hàn Thanh đáp :

- Cũng thuyền vui phù như mình... nhưng bây giờ họ đã đậu ngoài vàm rồi.

Quản Thiên Phát hỏi :

- Thấy họ có lên bờ không?

Giang Hàn Thanh đáp :

- Đã lên rồi, khoảng hai mươi người.

Quả nhiên trong khi họ nói chuyện thì trên bãi sông đã lần lần thấy ló nhỏ bóng người.

Họ đi dọc theo bãi, hướng về phía thuyền của bọn Giang Hàn Thanh đang đậu.

Họ ẩn vào bóng tối theo hình vòng cung bao vây thuyền của bọn Giang Hàn Thanh.

Lý Duy Năng nói.

- Rất tiếc là phải chi Chu cô nương rải chất độc cho sớm thì có lẽ chúng đã ngã cả rồi.

Quản Thiên Phát nói :

- Không sao, cung thủ của mình đã sẵn sàng, có thể hạ chúng trong nháy mắt.

Khi lên bờ Quản Thiên Phát đã dặn Sở tài công dặn xạ thủ phục sẵn ở bờ rừng dựa bờ sông, tất cả khi thấy bóng người thì lấp tên chờ đợi, cứ hễ thấy hiệu lệnh thì buông tên một lượt, mỗi người phải nhắm cho trúng mục tiêu.

Ngay lúc đó, từ ngoài vàm chợt thấy một thuyền lớn chậm chậm quay mũi vào bờ, cách thuyền của bọn Giang Hàn Thanh chừng ba trượng là ngừng lại.

Giang Hàn Thanh chú ý nhìn xem, hần thấy phía khoang trước mũi có một người đeo mặt nạ...

Mặc dầu trong bóng tối, nhưng bằng vào vóc dáng đó, bằng vào mặt nạ đó, Giang Hàn Thanh biết ngay người ấy chính là Tam cung chủ Tôn Phi Loan.

Lòng hần chợt rộn lên một nỗi buồn mênh mông khôn tả.

Thì ra người chỉ huy tấn công đêm nay lại là nàng, Sau lưng Tam cung chủ có hai tỳ nữ chính là Nã Vân và Cầm Nguyệt.

Chiếc ghế bên trái, trên ghế có một gã thiếu niên tuấn tú, chỉ nhìn qua Giang Hàn Thanh nhận ra ngay là Yên Phi Quỳnh, người đã giả mạo Cung Quan Võ.

Và bây giờ thì hắn cũng biết rõ ràng nàng chính là một trong hai vị Cung chủ sau Tôn Phi Loan và tự nhiên là kiêm nhiệm Chu Tước đàn Đàn chủ.

Hai chiếc ghế bên phải của Tam cung chủ là Phi Cảnh và Huyền Cảnh pháp sư.

Chiếc thuyền vừa dừng lại, từ trên bãi, trong đám người khi nãy có một người tách hàng bước ra, thi lễ trước mặt Tam cung chủ, hình như hắn nói gì đó và vì xa quá nên không nghe được.

Quản Thiên Phát khẽ nói :

- Quách Diên Thọ.

Giang Hàn Thanh gật đầu :

- Đúng, đám người xuống bãi do hắn thống lĩnh, hình như hắn đang thỉnh ý với Tam cung chủ.

Lý Duy Năng hỏi :

- Võ công của Tam cung chủ như thế nào?

Giang Hàn Thanh đáp :

- Đệ và nàng đã giao đấu một lần lại Yên Tử Cờ, gần hai trăm hiệp mà vẫn bất phân thắng bại.

Nói đến đây Giang Hàn Thanh chợt nhớ bị “Âm Cự chỉ” của Huyền Cảnh pháp sư làm mang thương tích, Tam cung chủ đã buộc Huyền Cảnh phải trao thuốc giải...

Hắn chợt nghe lòng mình dâng lên một niềm cảm xúc vô biên.

Ngay lúc đó, ở dưới bãi, Quách Diên Thọ lui đi ra sau, hướng về phía thuyền của Giang Hàn Thanh, đưa tay vẫy vẫy.

Đám thuộc hạ của hắn núp hai bên bụi rậm ào ra thận trọng tiến về hướng đó.

Mỗi người trên tay đều cầm binh khí sáng ngời, tuy trong màn đêm nhưng vẫn làm cho người ta chói mắt.

Quách Diên Thọ nhìn đăm đăm về phía hai chiếc thuyền rồi kêu lớn :

- Bằng hữu trên thuyền hãy nghe, các người đã lọt vào vòng vây rồi, lão phu khuyên hãy tự động lên bờ để tránh được cái chết thê thảm.

Hắn không ngờ rằng hắn đang nói chuyện với chiếc thuyền.

Không, đúng hơn là hắn chỉ nói với mỗi một người, mà người đó không biết bây giờ có còn trên thuyền hay không.

Chính bọn Giang Hàn Thanh cũng tự hỏi không biết Chu Long Chu đang ngủ say hay là đã bỏ đi đâu mất.

Trên thuyền đã không có ánh lửa mà cũng không nghe tiếng trả lời, không khí im lìm đáng ngại.

Quách Diên Thọ cười sằng sặc :

- Lão phu là Quách Diên Thọ, phụng lệnh Tam cung chủ, đến mời người trên thuyền là Kim Lăng Giang nhị công tử, Thiên Thu trang Lý công tử và Thanh Phong đạo trưởng ra nói chuyện.

Bốn phía vẫn im lặng.

Quách Diên Thọ nói tiếp :

- Tam cung chủ hiện tại ở trên thuyền và sự nhẫn nại của người cũng có hạn, chư vị đã nằm trong vòng vây mà không tuân lệnh sao?

Và hắn vụt hét lớn :

- Giang Hàn Thanh, Lý Duy Năng, bọn người rõ ràng ở trên thuyền, thế tại sao không chịu xuất đầu lộ diện? Bằng vào hai chiếc thuyền như thế, các người nghĩ có thể trốn được à?

Lý Duy Năng nhướng mắt :

- Họ Quách đã đến lúc phải giết rồi.

Quản Thiên Phát là con người trầm tĩnh nhất, nhưng bây giờ hắn cũng cảm thấy bất an.

Chu Long Chu đâu?

Tại sao nàng lại không có dấu hiệu gì đối phó?

Lý Duy Năng không dẫn được nữa, hắn nói nhỏ với Quản Thiên Phát :

- Quản huynh, hãy cho hắn ném mùi cung tiễn trước đi, đệ không thể chịu được nữa rồi.

Quản Thiên Phát dè dặt :

- Chu cô nương hãy còn ở trên thuyền, chúng ta hãy cố chờ chút nữa.

Quách Diên Thọ đứng tần ngần một lúc rồi vụt quát :

- Lục soát cho ta.

Tiếng quát của hắn vừa dứt thì đám thuộc hạ đã ào ào tràn tới, nhưng khi còn cách thuyền chừng hơn trượng, chân của họ chậm lại.

Hình như họ cũng hơi ngán ngán.

Nhưng cuối cùng rồi họ cũng phải ra tay.

Năm sáu tên đầu tiên tót hết những rèm cửa và dè dặt đi từ trước đến sau...

Qua một lúc lục soát, chúng lần lượt trở ra và một tên trong bọn cúi mình trước mặt Quách Diên Thọ :

- Bẩm Hộ pháp, trong thuyền không có người nào cả.

Quách Diên Thọ sững sờ :

- Là không? Sao lại không có?

Hắn nói chưa dứt thì tên báo cáo từ từ khụy ngay xuống đất.

Trên gò cao, Quản Thiên Phát khẽ nói :

- Rồi, Chu cô nương đã ra ngòn nghè rồi đấy.

Quách Diên Thọ giật mình quát lớn :

- Kê nào ám toán?

Hắn vừa quát hỏi thì năm sáu tên thuộc hạ khác của hắn lại ngã lăn quay, chúng ngã xuống và không còn cựa cựa.

Những tên đó chính là những tên nhảy lên thuyền trước hết.

Hình như họ bị trúng một thứ ám khí có chất độc gì dữ dội, những người thụ thương không thấy gãy dựa nhiều, da mặt họ xanh um thật nhanh và cũng ngã xuống thật nhanh.

Đột biến bất ngờ làm cho hai mươi tên thuộc hạ Ngũ Phụng môn đâm ra hốt hoảng, họ không hiểu trên hai chiếc thuyền ấy chứa đựng những gì.

Là một tay thành danh trên giang hồ đã mấy mươi năm, thấy tình hình bất ổn là Quách Diên Thọ đã vung tay hét lớn :

- Tất cả hãy lui lại, chờ ta thỉnh ý Tam cung chủ rồi quyết định sau.

Hơn hai mươi tên thuộc hạ thật ra cũng chỉ mong được thế. Họ vừa được lệnh là lập tức lui ra thật nhanh.

Nếu họ đứng yên thì không thấy chi, nhưng khi được lệnh lui, lúc họ vừa nhấc thân lên thì một chuyện lạ lại phát sinh.

Gần như cùng một lượt, hơn hai mươi tên thuộc hạ Ngũ Phụng môn, không một tiếng động nhưng cùng ngã xuống y như những tên ngã trước.

Không một cái gãy giữa, không một tiếng kêu la.

Trên bãi sông bây giờ chỉ còn trơ lại mỗi một mình Quách Diên Thọ.

Chuyện xảy ra nhanh quá đã làm cho “Kim Giáp Thần” Quách Diên Thọ gần như không còn tin ở đôi mắt của mình.

Lão đứng một chỗ như trời trồng, không biết phải làm sao và ăn nói ra sao!

Tự nhiên tình hình xảy ra như thế. Trên thuyền bọn Tam cung chủ đều chứng kiến từ đầu đến cuối.

Huyền Cảnh pháp sư lật đặt đứng lên chấp tay :

- Tình hình bất ổn, xin Tam cung chủ cho bản tăng lên đó thử xem.

Tam cung chủ trầm giọng :

- Trên thuyền không người, như vậy thì họ đã đi cả rồi, thuộc hạ của ta lại bị hại, đại sư hãy lên xem còn có cứu được không? Chúng ta lui về Hàng Châu rồi sẽ tính sau.

Phi Cảnh pháp sư nói :

- Bản đạo xin Tam cung chủ cho nán lại.

Tam cung chủ hỏi :

- Đại sư có ý kiến như thế nào?

Phi Cảnh pháp sư nói :

- Theo bản tăng thì Lý Quang Tri bị chất độc ngấm vào mình nặng lắm, cho dầu có chữa trị cũng không thể sớm phục hồi, bây giờ cho dầu hấn có tỉnh lại thì cũng không thể đi đứng được, vì thế không thể có chuyện bỏ thuyền đi bộ, họ chỉ núp ẩn đâu đấy thôi.

Tam cung chủ trầm ngâm không nói.

Yên Phi Quỳnh nói :

- Tiểu muội thấy đại sư nói có lý, xin để tiểu muội cùng Huyền Cảnh đại sư xuống xem sao, rất có thể bọn Giang Hàn Thanh vẫn còn lẩn trốn, không thể buông thả chúng được.

Vừa nói nàng vừa đứng dậy.

Bằng vào lời lẽ đó, đủ thấy Yên Phi Quỳnh căm hận Giang Hàn Thanh nhập cốt.

Tam cung chủ khoát tay :

- Ngũ sư muội hãy để Huyền Cảnh đại sư xuống trước xem sao.

Huyền Cảnh pháp sư đứng lên :

- Bản tăng xin lãnh mạng.

Tiếng nói chưa dứt, thân ảnh ông ta đã lao vút xuống bãi và hỏi lớn :

- Quách huynh, họ chết bằng cách nào thế?

Đang lom khom quan sát đám thuộc hạ Quách Diên Thọ lật đặt đứng lên vòng tay :

- Đại sư đến kịp là hay lắm, bọn chúng da mặt tím bầm hình như trúng phải chất độc gì dữ lắm.

Huyền Cảnh pháp sư hỏi :

- Quách huynh có tìm ra ám khí hay không?

Quách Diên Thọ lắc đầu :

- Theo đệ thấy thì chắc không phải ám khí, vì nếu ám khí là một vật nhỏ khó thấy thì không thể ném xa như thế và lại đệ cùng đứng ngay đây, nếu bị tung ám khí thì tại sao đệ lại không bị trúng?

Huyền Cảnh gạt đầu :

- Ám khí không thể ném xa nếu là vật nhỏ, đứng lắm chắc chắn không phải là ám khí.

Quách Diên Thọ hỏi :

- Đại sư cho rằng...

Huyền Cảnh pháp sư vụt ngừng mặt hướng về phía hai chiếc thuyền quát lớn :

- Chu lão thí chủ đang ở trên thuyền, đừng ẩn mặt mắt công.

Quách Diên Thọ kinh ngạc :

- Vừa rồi chúng đã lục soát thế sao không thấy...

Hắn nói chưa dứt tiếng thì từ trong thuyền một bóng đen nhỏ thó chậm chậm bước ra.

Bóng đen mặc toàn đồ đen, mặt che khăn đen, bước đi chập chòn y như một bóng ma.

Huyền Cảnh cau mặt quát lớn :

- Ngươi là ai? Chu Tiềm đâu?

Chu Long Chu không đáp lời, cứ chậm chậm bước tới.

Quách Diên Thọ rúng động khẽ kêu :

- Đại sư cẩn thận.

Huyền Cảnh đại sư trầm giọng :

- Đứng lại, nếu còn bước tới thì đừng trách bản tăng ác độc.

Chu Long Chu cười nhạt :

- Nếu bản cô nương muốn ra tay thì các ngươi còn đứng như thế được à?

Giọng nói của nàng thật lạnh lùng và tự nhiên như giọng nói của người lớn đối với trẻ con.

Huyền Cảnh pháp sư trầm giọng :

- Những người này chết vì tay cô phải không?

Chu Long Chu đáp :

- Tự nhiên.

Quách Diên Thọ cười gằn :

- Quả đúng là thủ đoạn tàn độc vô cùng..

Chu Long Chu thần nhiên :

- Quách Diên Thọ, ngươi có biết tại sao bản cô nương còn để ngươi đứng đấy không?

Là một nhân vật ngang dọc giang hồ suốt mấy mươi năm, thế nhưng bây giờ Quách Diên Thọ bị một cô gái xem như đồ bỏ.

Hắn tức tối run bắn cả chân tay :

- Sao? Cô nương tại sao không biết đến tại hạ?

Chu Long Chu nói :

- Ta để ngươi sống là muốn ngươi hãy hỏi Tam cung chủ của ngươi có muốn sống hay muốn chết, và cho ta biết hiện tại có muốn trở về Hằng Châu thì e rằng sào huyệt cũng đã tan tành.

Huyền Cảnh pháp sư sững sốt :

- Sao, ngươi bảo sao?

Chu Long Chu gằn lại :

- Ngươi điếc rồi à!

Huyền Cảnh pháp sư hỏi :

- Những người trên thuyền đâu?

Chu Long Chu cười :

- Đi rồi.

Huyền Cảnh pháp sư gắt lại :

- Đi đâu?

Chu Long Chu cười :

- Đúng là hỏi giống như con nít, chân là chân của bọn họ, họ muốn đi đâu thì đi chứ sao ngươi hỏi ta?

Huyền Cảnh pháp sư nói :

- Tốt lắm, ngươi hãy theo ta lên thuyền.

Chu Long Chu hỏi :

- Lên thuyền ngươi làm gì?

Huyền Cảnh pháp sư nói :

- Ngươi đã giết hơn hai mươi thuộc hạ của Ngũ Phụng môn thì làm sao đi được.

Chu Long Chu cười nhẹ :

- Giết chúng thì làm sao? Cô nương muốn đi thì đi, muốn ở thì ở, ngươi có thể ngăn được à?

Huyền Cảnh pháp sư quát lớn :

- Bé con, ngươi muốn chết à.

Cánh tay của nhà sư cất lên thật lẹ trong tư thế “Lăng không điểm huyết”...

“Âm Cực chỉ” đã làm cho Huyền Cảnh được thiên hạ nể nang, vì một khi cánh tay ông ta nhấc lên thì từ trước đến nay chưa có một ai thoát khỏi.

Thế nhưng lần này thì khác, cánh tay nhấc lên nhưng chỉ lực chưa kịp nhả ra thì vóc thân cao lớn dềnh dàng của ông ta ngã lăn xuống đất.

Quách Diên Thọ hoảng hốt thối lui hai bước.

Chu Long Chu nói :

- Bây giờ thì ngươi không thấy ta nói láo đấy chứ, ngươi còn chưa chịu gọi Tam cung chủ của ngươi xuống đây à?

Biết mình không phải là đối thủ của cô bé, Quách Diên Thọ không muốn tỏ ra liều lĩnh, hấn hỏi :

- Cô nương muốn tại hạ chuyển đến Tam cung chủ lời gì?

Chu Long Chu nói :

- Bảo với Tam cung chủ của ngươi là muốn sống thì rút đi, bằng muốn chết thì lên đây.

Quách Diên Thọ chưa kịp nói thì chợt có tiếng quát lớn :

- Quách hộ pháp, hãy để con tiện tỳ ấy cho ta.

Một luồng ánh thép từ trên thuyền xẹt xuống cùng với một bóng người, thanh kiếm vút thẳng xuống ngay đầu của Chu Long Chu.

Tiếp liền theo, một tiếng nữa vang lên :

- Ngũ cung chủ, hãy khoan!

Một bóng khác vút theo, bóng cao lớn đầy đà của Phi Cảnh pháp sư.

Cả hai người gần như cùng một lúc, nhưng thanh kiếm trên tay Yên Phi Quỳnh tới trước và gặp ngay cái phát trần của Chu Long Chu hất mạnh trở lên.

Yên Phi Quỳnh bật ngửa ra sau nằm bất động.

Phi Cảnh pháp sư vừa vút tới chưa kịp ra tay thì cũng ngã xuống luôn.

Chuyện liên tiếp xảy ra làm cho Quách Diên Thọ đứng trơ như tượng gỗ, vừa rồi cái ngã của đám thuộc hạ cứ cho là hắn không nhìn kịp, nhưng bây giờ thì chuyện lại xảy ra sờ sờ trước mắt, cả ba người Yên Phi Quỳnh, Huyền Cảnh và Phi Cảnh pháp sư ngã ngay trước mắt hắn, nhưng hắn không trông thấy.

Chu Long Chu hành động ra sao thật không làm sao thấy được, từ trước đến sau nàng chỉ có một lần hất chiếc phát trần, còn nàng thì vẫn đứng yên không hề nhúc nhích.

Và bây giờ giọng nàng càng lạnh như băng :

- Trừ Tam cung chủ ra, bất cứ kẻ nào nhảy đến trước mặt ta cũng đều phải ngã xuống.

Quách Diên Thọ bây giờ mới thật đúng y như đứa trẻ mới lên ba đứng trước hành động của người trên trước, hắn há hốc mồm không biết nói làm sao và cũng không biết hành động cách nào.

Bộ mặt xương xẩu nhăn nheo của ông ta bây giờ như dài ra xuống ngực, không ra tay thì không còn mặt mũi nào nhìn thiên hạ mà ra tay thì kẻ như lãnh đủ, lão ta đứng thộn mặt như kẻ mất hồn.

Tam cung chủ đứng lên, nàng vẫy tay và cùng với Nã Vân, Cầm Nguyệt phóng ngay xuống bãi.

Hai bên cách nhau non một trượng và Chu Long Chu ngẩng mặt lên hỏi trước.

- Xem dáng cách thì hình như là Tam cung chủ đó phải không?

Tam cung chủ lạnh lùng :

- Phải, người đã dùng chất độc hại quá nhiều thuộc hạ của ta rồi đấy.

Chu Long Chu cười nhẹ :

- Nghe nói Ngũ Phụng môn quét khỏi giang hồ, đã từng coi thiên hạ chẳng có vào đâu, nhưng không ngờ cũng chỉ có thế thôi.

Tam cung chủ hỏi :

- Chất độc của ngươi sử dụng khá là cao, thế ngươi có phải là con gái của “Độc Tẩu” Chu Tiềm không nhỉ?

Chu Long Chu gặng lại :

- Nếu phải thì sao?

Tam cung chủ nói :

- Tốt lắm, vậy bây giờ ngươi hãy trao thuốc giải cho ta.

Chu Long Chu cười :

- Ngũ Phụng môn cũng chuyên dùng thuốc độc đấy mà. Những tên ấy cho đến trưa ngày mai mới chết, bây giờ thì không muộn lắm đâu, hãy mang họ về đi. Nhưng ta cũng cho ngươi biết trước là có thể không trở về Thánh Quả tự được nữa, tốt hơn là nên tìm nơi khác.

Tam cung chủ nói :

- Ta đã nghe cả nãy giờ rồi, nhưng ta cần ngươi trao thuốc giải, ta nghĩ rằng chắc ngươi đã biết., thuốc giải không trao không được.

Chu Long Chu hơi rung động, hình như nàng bây giờ mới cảm thấy chuyện khác lạ trong mình, nàng gặng hỏi :

- Ngươi đã ám toán ta phải không?

Tam cung chủ đáp?

- Khi nhảy xuống đây, ta đã dùng “Vô Tướng thần chỉ” đánh vào yếu huyệt hai vai của ngươi rồi, bây giờ thì dầu cho ngươi có muốn thi thổ độc chất

cũng không còn kịp nữa.

Chu Long Chu lớn tiếng.

- Ta không phục, người đã thừa lúc người khác không phòng bị để mà ám toán.

Tam cung chủ cười :

- Chứ vừa rồi người không làm như thế hay sao?

Chu Long Chu hình như cố đưng đậy đôi tay, nhưng Kiên Tĩnh huyết đã mang thương tích nên nàng đành buông xuôi. Cung chủ vẫy tay lên theo phương pháp cách không điểm huyết phong bế trọng huyết của Chu Long Chu và quay lại bảo Nã Vân, Cẩm Nguyệt :

- Hãy bắt cô ấy cho ta, nhưng nhớ cẩn thận coi chừng độc chất.

Quách Diên Thọ lật đật cởi ngay chiếc áo choàng đưa cho Nã Vân :

- Hãy lấy áo này trùm cô ta lại chứ đừng đưng vào người cô ta.

Nã Vân và Cẩm Nguyệt vừa nhích tới thì từ trong gò cao, ba bóng người lao ra thật lẹ và có tiếng thét lên :

- Dừng lại!

Ba người đó là Giang Hàn Thanh, Lý Duy Năng và Quân Thiên Phát.

Nã Vân và Cẩm Nguyệt khựng lại.

Tia mắt sáng quắc từ trong chiếc mặt nạ đồng của Tam cung chủ chiếu thẳng vào mặt Giang Hàn Thanh.

Giang Hàn Thanh cũng nhìn thẳng vào mặt nàng...

Bốn mắt chạm nhau, cả hai đều ngưng ngáp...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Hương Từ Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Không phân thắng bại

Trong lòng Tam cung chủ chợt dâng lên một cảm xúc vô cùng phức tạp, nàng vừa nhìn thấy Giang Hàn Thanh là tia mắt nàng dịu lại, nàng cảm nghe mừng vui nhưng lại vô cùng lo lắng, u buồn.

Nàng muốn nói thật nhiều nhưng làm sao mà nói được?

Ánh mắt của nàng như thay cho những gì ẩn khuất trong lòng.

Nàng nhìn Giang hàn Thanh khá lâu và cuối cùng nàng lên tiếng :

- Giang nhị công tử... các vị vẫn còn đây?

Nếu ai té nhị một chút sẽ thấy đó không phải là một câu hỏi mà là một câu trách móc.

Và tự nhiên, tiếng “Các vị” cũng chỉ là danh từ mượn tạm, câu nói của nàng chỉ dành để cho Giang Hàn Thanh mà thôi.

Giang Hàn Thanh nghe được câu nói đó, hẳn nghe như “Tôi đã cho người đem tin, thế sao bây giờ chàng vẫn còn nơi đây”.

Hắn lật đật vòng tay :

- Tam cung chủ tự thân đến đây với mục đích là vì Lý lão trang chủ, nhưng thật ra thì Lý trang chủ không có đi ở thuyền này.

Dứt câu nói đó, hắn dùng ngay Truyền Âm Nhập Mật nói với nàng :

- Tam cung chủ đã thương tình cho thuốc và lại sai người đem tin tại hạ vô cùng cảm kích.

Tam cung chủ giật mình, nàng cũng dùng Truyền Âm Nhập Mật trả lời :

- Công tử đã biết cả à... như thế là được rồi.

Nhưng bên ngoài nàng vẫn gằn giọng nói lớn :

- Ba vị ra mặt nơi đây ý muốn như thế nào?

Lý Duy Năng cười lớn :

- Muốn cho toàn lực lượng của các người tận diệt trong đêm nay.

Tam cung chủ ném tia mắt lạnh lùng vào mặt hắn :

- Các hạ cho rằng đã nắm chắc phần thắng trong tay rồi à?

Lý Duy Năng cười lớn :

- Cho dầu Tam cung chủ võ nghệ có hơn người nhưng bây giờ thủ hạ đã không còn, một tay làm sao võ cho kêu được chứ? Thật tại hạ không hiểu phương sách thoát thân của quý Cung chủ ra sao?

Tam cung chủ chỉ vào Chu Long Chu và nói :

- Ta đã bắt được con gái của Chu Tiềm thì làm sao nàng lại không trao giải dược cho ta.

Lý Duy Năng quay lại thấy Nã Vân và Cầm Nguyệt đang chìa kiếm vào người Chu Long Chu, hắn nổi giận rút quạt ra thét lớn :

- Hay lắm, ta xin lãnh giáo Tam cung chủ đôi chiêu rồi sẽ nói chuyện sau.

Tam cung chủ cười khẩy :

- Đệ tử của Thần Phiến Tử không xứng là đối thủ của ta.

Lý Duy Năng xóc tới :

- Hãy rút kiếm ra.

Giang Hàn Thanh lật đật bước theo :

- Lý huynh...

Tam cung chủ dòi tia mắt về phía Giang Hàn Thanh :

- Giang nhị công tử.

Giang Hàn Thanh nói :

- Xin Tam cung chủ hãy buông tha Chu cô nương.

Tam cung chủ do dự :

- Nhưng số thuộc hạ của tôi...

Giang Hàn Thanh nói :

- Xin Tam cung chủ hãy thả nàng, tại hạ sẽ khuyên nàng trao thuốc giải.

Tam cung chủ thấp giọng :

- Có chắc như thế hay không?

Lý Duy Năng tiếp lời :

- Giang huynh, một đổi một thôi.

Giang Hàn Thanh nói nhỏ :

- Làm sao được. Tôi muốn giải kết chuyện đêm nay.

Nghĩ đến chuyện cha mình chỉ nhờ vào hai cha con của Chu Tiềm cứu thoát nên Lý Duy Năng gật đầu :

- Tùy Giang huynh định đoạt.

Giang Hàn Thanh bước tới gần Tam cung chủ thêm chút nữa, giọng hấn van lơn :

- Tam cung chủ hãy thả Chu cô nương, tại hạ xin đảm bảo phần thuốc giải.

Tam cung chủ nhìn Giang Hàn Thanh bằng đôi mắt dịu dàng :

- Tôi tin...

Nhưng ngay lúc đó Quách Diên Thọ lại lên tiếng :

- Xin Tam cung chủ hãy nghĩ lại.

Tam cung chủ quay lại hỏi :

- Quách hộ pháp có ý kiến chi?

Quách Diên Thọ đáp :

- Theo thuộc hạ thấy thì thuốc giải hiện nhất định có trong mình cô gái ấy, chúng ta cứ việc lục soát chứ không nên thả.

Tam cung chủ chặn ngang :

- Đã có Giang nhị công tử bảo đảm thì cứ thả cô ta.

Quách Diên Thọ nói :

- Làm sao có thể tin hấn được.

Tam cung chủ trầm giọng :

- Ta đã bằng lòng, Quách hộ pháp không nên nói nhiều hơn nữa.

Quách Diên Thọ lùi lại, hấn không dám nói thêm.

Tam cung chủ quay lại bảo Nã Vân :

- Ngươi hãy lấy Vô Tướng thần châm ra cho cô.

Nã Vân tuân lệnh lấy trong túi ra một viên đá nam châm cúi xuống rà vào “Ma huyết” của Chu Long Chu.

Viên từ thạch hút ngay ra hai mũi kim nhỏ hơn lông thỏ.

Tam cung chủ vẫn với thế “Cách không đã huyết” giải khai hết huyết đạo cho nàng.

Chu Long Chu uốn mình đứng dậy, đôi mắt sáng như sao của nàng qua lớp lụa đen, liếc nhanh vào mặt Giang Hàn Thanh và Tam cung chủ rồi lẳng lặng bỏ đi.

Giang Hàn Thanh bước nhanh theo :

- Chu cô nương.

Chu Long Chu vẫn bước đi :

- Cái gì?

Giang Hàn Thanh cố bước theo :

- Tại hạ xin có đôi lời...

Chu long Chu vụt quay phắt lại :

- Có phải Giang nhị công tử đó chăng?

Giang Hàn Thanh đáp :

- Vâng, tại hạ chính là Giang Hàn Thanh.

Chu Long Chu hỏi :

- Công tử muốn nói gì?

Giang Hàn Thanh nói :

- Vừa rồi cô nương trúng phải Vô Tướng thần châm của Tam cung chủ rồi...

Chu Long Chu chặn ngang :

- Rồi công tử cứu tôi phải không?

Giang Hàn Thanh cảm thấy cô gái này khó nói chuyện quá, hình như nàng không thích hắn, hắn cố gắng cười :

- Không, nhưng tại hạ đã hứa bảo đảm với Tam cung chủ rằng cô nương sẽ trao thuốc giải.

Chu Long Chu cười nhạt :

- Ủa, Giang nhị công tử làm thuyết khách cho Ngũ Phụng môn bao giờ thế?

Giang Hàn Thanh lật đật nói :

- Không, không phải nhưng nếu tại hạ không hứa như thế thì Tam cung chủ sẽ không chịu thả cô nương...

Chu Long Chu nói.

- Không thả thì họ làm gì tôi chứ?

Giang Hàn Thanh khựng ngang, hắn thấy cô gái họ Chu này thật là kỳ cục, hình như cô ta không muốn hiểu thấu đến cái khó của một ai.

Hắn vội nói :

- Nhưng nếu cô nương bị người ta bắt thì ba người của bọn tôi làm sao nói lại với Chu lão tiền bối...

Giọng của Chu Long Chu hơi gắt :

- Như vậy nghĩa là sở dĩ công tử làm chuyện này là vì sợ khó nói với cha tôi phải không?

Vừa nói nàng lại vừa ngoe nguẩy bỏ đi.

Giang Hàn Thanh lại phải bước theo :

- Nhưng người ta đã thả cô nương thì chúng ta cũng không nên thất tín.

Chu Long Chu phân bua :

- Công tử hứa bảo đảm với họ chứ tôi đâu có hứa, tôi không có thuốc giải.

Giang Hàn Thanh vội nói :

- Nếu cô nương làm thế thì khó xử cho tại hạ vô cùng...

Chu Long Chu thân nhiên :

- Gánh bàn độc mướn thì rán chịu, tôi có nhờ công tử làm chuyện ấy đâu.

Giang Hàn Thanh nói :

- Nếu cô nương không trao thuốc giải thì tại hạ phải thất ơn với người.

Chu Long Chu nói :

- Đơn đường chủ đêm nay quyết định tóm một lưới cho hết phe của chúng, bây giờ trao thuốc giải thì hóa ra phá hỏng kế hoạch ấy hay sao? Ai bảo công tử hứa làm chứ?

Giang Hàn Thanh nói :

- Nếu cô nương đừng bị người ta bắt giữ thì tại hạ dù có điên cũng không hứa như thế ấy.

Chu Long Chu vụt quay phắt lại, nàng nhìn Giang Hàn Thanh và nhỏ giọng :

- Công tử hứa với người ta là... vì tôi đấy phải không?

Giọng nói lạnh như băng của nàng bỗng dịu lại như có vẻ ân hận.

Giang Hàn Thanh nói :

- Không vì cô thì không lẽ vì tôi sao?

Chu Long Chu lại liếc hần thêm cái nữa và nói :

- Nếu đừng hứa cứ để cho chúng bắt tôi về là cả bọn chúng sẽ chẳng còn một mạng nào.

Giang Hàn Thanh nói như trách :

- Như vậy là tại tôi lắm chuyện!

Chu Long Chu thở ra :

- Nhưng công tử đã hứa với người ta rồi, tôi làm sao để cho công tử thất tín được.

Nàng lấy ra một bình thuốc nhỏ thấy vẻ hướng Giang Hàn Thanh và nói tiếp :

- Trao cho người ta đi.

Giang Hàn Thanh tiếp lấy :

- Nghĩa là cô nương đã bằng lòng.

Chu Long Chu nói :

- Tôi bằng lòng vì công tử đó.

Mấy tiếng nói sau cùng, nàng nói thật nhỏ cốt chỉ để cho nàng và hần nghe thôi.

Giang Hàn Thanh bỗng giật mình.

Hần cho nàng là kẻ vô tình, không thông cảm cho kẻ khác, thế nhưng bây giờ qua lời lẽ và hành động của nàng làm cho hần vụt thấy khác đi..

Nhưng ngay khi ấy Chu Long Chu vụt nói :

- Khoan đã.

Giang Hàn Thanh hỏi :

- Cô nương còn cần chi nữa?

Chu Long Chu nói :

- Trao thuốc giải thì trao nhưng phải có điều kiện.

Giang Hàn Thanh nói :

- Xin cô nương cho nghe.

Chu long Chu nói :

- Công tử bảo cái vị Tam cung chủ ấy gỡ chiếc mặt nạ ra cho tôi xem mặt.

Giang Hàn Thanh cau mặt :

- Chuyện đó khó quá.

Chu Long Chu gắt :

- Tôi có bảo công tử lại gỡ mặt cô ta đâu mà khó với dễ?

Tôi không biết, nếu không là không trao thuốc giải.

Giang Hàn Thanh tặc lưỡi :

- Thôi, được rồi để tôi nói.

Vừa nói hần bước về phía Tam cung chủ.

- Chu Long Chu cùng bước theo sau.

Lý Duy Năng và Quân Thiên Phát thấy Giang Hàn Thanh nói lâu quá, hai người hình như muốn bước lại khuyên phụ, nhưng Quân Thiên Phát chợt nhớ tính tình cô gái họ Chu, hần vội kéo Lý Duy Năng lại.

Hần sợ nói vô đã chẳng không có kết quả mà còn có thể chọc cho cô ta nổi nóng.

Bây giờ thấy Giang Hàn Thanh trở lại, Lý Duy Năng mừng rỡ mỉm cười :

- Sao? Giang huynh đã năn nỉ được rồi à?

Giang Hàn Thanh cười :

- Năn nỉ thật đó, thiếu điều muốn gãy lưỡi.

Đến trước mặt Tam cung chủ, Giang Hàn Thanh vòng tay :

- Chu cô nương đã bằng lòng.

Tam cung chủ hỏi :

- Thuốc giải đâu?

Giang Hàn Thanh nói :

- Cô ta đã giao cho tại hạ.

Tam cung chủ nói :

- Hãy trao cho tôi.

Giang Hàn Thanh nói :

- Nhưng Chu cô nương còn có giao thêm một điều kiện kèm theo.

Tam cung chủ gằn giọng :

- Nếu không chịu điều kiện gì đó thì không chịu trao thuốc giải phải không?

Ánh mắt của Giang Hàn Thanh như nói lên sự van lơn :

- Thật ra thì cũng không có gì quá đáng.

Chính tia mắt của Giang Hàn Thanh làm cho Tam cung chủ dịu giọng ngay :

- Cô ta muốn gì?

Giang Hàn Thanh nói thật nhỏ, thứ giọng nói khẩn cầu :

- Cô ta muốn được xem dung mạo của Tam cung chủ.

Tam cung chủ hỏi :

- Và công tử đã bảo lãnh rằng sẽ nói được với tôi?

Giang Hàn Thanh ngập ngừng :

- Cũng... thật thì cũng không phải thế...

Tam cung chủ trầm ngâm :

- Được rồi công tử bảo lãnh rằng nàng sẽ trao thuốc giải, bây giờ công tử bảo lãnh rằng sẽ nói cho tôi lột mặt nạ, vậy thì hãy trao thuốc giải cho tôi.

Giang Hàn Thanh lúng túng :

- Nhưng... nhưng...

Tam cung chủ nhìn thẳng vào mặt Giang Hàn Thanh :

- Nhưng nhưng cái gì?

Giang Hàn Thanh nhăn nhó :

- Chu cô nương đã nói như thế thì tôi phải nói lại như thế!

Tam cung chủ gắt :

- Tại làm sao lại nghe lời cô ta dữ thế?

Giang Hàn Thanh thở ra.

Thật là khổ cho thân hắn, hai cô gái này hình như không phải muốn hơn thua với nhau, hình như họ cố dần hấn cho đã một cái gì đó trong lòng họ.

Quản Thiên Phát và Lý Duy Năng nhìn nhau lắc đầu, hình như họ cũng rất thông cảm cho cái khổ của Giang Hàn Thanh.

Cũng may ngay lúc đó Tam cung chủ vụt nói :

- Được rồi, cứ trao thuốc giải đi, tôi bằng lòng đó.

Giang Hàn Thanh vừa muốn trao bình thuốc thì Chu Long Chu lại gắt :

- Khoan, sao mà tin người ta dữ thế?

Giang Hàn Thanh lại thở ra :

- Tam cung chủ đã bằng lòng thì nhất định là... bằng lòng.

Chu Long Chu hỏi :

- Công tử bảo đảm phải không?

Giang Hàn Thanh nói :

- Vừa rồi, chỉ bằng vào lời nói của tôi, Tam cung chủ đã giải khai huyết đạo cho Chu cô nương, bây giờ Tam cung chủ đã hứa thì rồi phải tin...

Tam cung chủ cười :

- Được rồi, công tử đã khổ sở như thế thì để tôi gỡ mặt nạ xuống.

Nói xong, nàng đưa tay gỡ mặt nạ xuống ngay.

Tất cả những người có mặt đều ngẩn ngơ.

Họ đã biết trước Tam cung chủ là một cô gái, họ cũng đã ước lượng đó là một cô gái đẹp, nhưng họ không ngờ vẻ đẹp của nàng lại quá sức tương tượng của họ, nàng đẹp đến độ không thể diễn tả bằng lời.

Tuy trong đêm tối, nhưng khi nàng vừa gỡ mặt nạ ra, mọi người đều cảm thấy trước mặt mình như sáng rực.

Bất cứ một chỗ nào trên mặt nàng, từ cái miệng với vành môi hồng thắm, từ cái mũi dọc dừa thon nhỏ, từ đôi mắt long lanh như nước gợn hồ thu, từ cái núm đồng tiền trên đôi má mịn màng, những thứ ấy dồn lại cho một người làm cho thiên hạ bỗng đắm ra ngơ ngặc...

Luôn cả Chu Long Chu mặc dầu trong lòng mang sẵn cái tức tối và cảm thấy Giang Hàn Thanh có hơi thân cận với người con gái ấy, nhưng bây giờ thấy mặt đối phương, nàng cũng khó ghen ghét.

Chu Long Chu lẩm bẩm :

- Thảo nào...

Tam cung chủ mỉm cười :

- Thảo nào cái gì?

Chu Long Chu nói :

- Thảo nào mà hần không cố tình nói giúp.

Tam cung chủ cười :

- Nói giúp cho thiên hạ chứ đâu phải nói giúp cho tôi.

Chu Long Chu hừ hừ trong miệng và quày quả bỏ đi, dáng cách nàng có vẻ vững vàng, nhưng câu nói của Tam cung chủ cũng đã làm cho nàng cảm thấy dễ chịu...

Giang Hàn Thanh nhìn theo cô gái bướng bình họ Chu, hần nhẹ lắc đầu.

Cả Lý Duy Năng và Quán Thiên Phát cũng đều biết rằng bây giờ để cho cô ta đi có lẽ không còn làm cô ta giận, như thế còn hơn là ngăn cản.

Tam cung chủ nhìn Giang Hàn Thanh một cái nhìn thật dài :

- Hình như cô ta không muốn cho tôi là gái đây.

Câu nói thật nhiều ý nghĩa, tự nhiên là Giang Hàn Thanh cũng rất mong lỏ tai, nhưng trong tình cảnh này hần phải làm ngo như không nghe thấy.

Nhưng vì thấy Tam cung chủ nhìn mình bằng con mắt hơi khó chịu, nên hần đành khỏa lấp :

- Chu cô nương trách tại sao tôi lại bảo đảm lấy thuốc giải cho Tam cung chủ.

Tam cung chủ gặng lại :

- Cô ta đang giận công tử?

Nhưng rồi nàng vụt đổi giọng nói luôn :

- Cũng hay, ai có được người đẹp giận kẻ cũng tốt phúc.

Tự nhiên câu nói này nàng nói thật nhỏ, nhỏ đến mức chỉ vừa đủ cho nàng và Giang Hàn Thanh nghe mà thôi.

Giang Hàn Thanh làm bộ không nghe, hần trao bình thuốc và nói lảng ra :

- Đây là thuốc giải, xin Tam cung chủ hãy cứu tính những người trúng độc.

Nã Vân lật đặt tiếp lấy trao tận tay Tam cung chủ, nàng mở nút bình đưa lên mũi ngửi, sau cùng lấy móng tay khoi nhẹ một chút đưa qua đưa lại trước mũi Yên Phi Quỳnh.

Một mặt nàng trao bình thuốc cho Cầm Nguyệt và bảo Quách Diên Thọ :

- Hãy cho mỗi người ngửi một chút là họ sẽ tỉnh dậy ngay.

Quách Diên Thọ hỏi :

- Tam cung chủ, chẳng hay con nhỏ ấy sử dụng độc chất chi mà lợi hại thế?

Tam cung chủ nói :

- Đó là thứ độc chất không hình, không mùi, nhưng cái đáng sợ là phương pháp tinh diệu của người sử dụng, thật không ngờ bằng vào tuổi đó mà cô ta lại có một thủ thuật quá cao.

Yên Phi Quỳnh hắt hơi mấy cái và nàng tỉnh dậy trước nhất.

Nã Vân reo lên :

- Ngũ cung chủ đã tỉnh dậy rồi!

Khi mở mắt ra, Yên Phi Quỳnh nhìn khắp mọi nơi và nàng dừng mắt lại ngay mặt Giang Hàn Thanh, giọng nàng trầm xuống :

- Giang Hàn Thanh được lắm, người gặp ta...

Nàng vừa đứng dậy là thanh trường kiếm cũng vút theo luôn, nhưng Tam cung chủ đã kịp thời ngăn lại :

- Ngũ sư muội hãy dừng tay.

Yên phi Quỳnh vùng vằng :

- Tam sư thụ hãy để tiểu muội thử xem hần tài sức đến mức nào...

Tam cung chủ trầm giọng :

- Ngũ sư muội không được phép hỗn láo.

Trong lúc ấy, bọn Phi Cảnh, Huyền Cảnh và số thuộc hạ Ngũ Phụng môn lần lần tỉnh dậy.

Người đầu tiên mở miệng là Phi Cảnh pháp sư, ông ta nhìn Giang Hàn Thanh bằng tia nhìn oán độc :

- Ba vị thí chủ ở đây nhưng không biết vị nữ thí chủ khi nãy đâu rồi?

Lý Duy Năng phe phẩy chiếc quạt mỉm cười :

- Cái đó có lẽ hòa thượng nên tìm nàng mà hỏi.

Phi Cảnh pháp sư vẫn cười cười :

- Vị nữ thí chủ ấy không phải cùng chung với ba vị hay sao?

Lý Duy Năng nghiêng mặt :

- Giả như chung một bọn thì sao?

Huyền Cảnh pháp sư tiếp lời :

- Cũng không có sao, nếu vị nữ thí chủ đã đi rồi thì món nợ đêm nay sẽ thanh toán nơi quý vị vậy.

Vừa nói, hần vừa phất tay lên điểm ngay vào mặt Lý Duy Năng.

Giang Hàn Thanh hét lên một tiếng tung chưởng tấp thẳng vào Huyền Cảnh, Lý Duy Năng cũng hét lên :

- Tên giặc trọc, người thừa lúc nói chuyện để giờ trò ám toán đây à?

Huyền Cảnh pháp sư định âm thầm phóng chỉ lực giết Lý Duy Năng nhưng hần vừa mới đưa tay lên thì chưởng lực của Giang Hàn Thanh đã chụp tới ngang đầu, hần không còn tránh né kịp đành phải vùng tay chống đỡ.

Một tiếng dội dữ dội làm cho Huyền Cảnh pháp sư thụt lui luôn hai bước và Giang Hàn Thanh cũng bị đẩy ngược ra sau.

Lý Duy Năng xếp cây quạt lại và chỉ thẳng vào mặt Huyền Cảnh :

- Người là Huyền Cảnh hay là Phi Cảnh?

Huyền Cảnh đáp :

- Phi Cảnh là đại sư huynh của ta.

Lý Duy Năng cười nhạt :

- Thảo nào người chỉ chuyên dùng “Âm Cực chỉ” để đánh lên thiên hạ.

Huyền Cảnh pháp sư hỏi lại :

- Thí chủ có phải Thiếu trang chủ của Thiên Thu trang chăng?

Lý Duy Năng đáp :

- Đúng, ta là Lý Duy Năng.

Huyền Cảnh pháp sư quay qua phía Giang Hàn Thanh. Và vị này chắc là Kim Lăng Giang nhị công tử?

Giang Hàn Thanh gật đầu :

- Nhà sư đoán đúng đấy.

Huyền Cảnh cười ha hả :

- Hay lắm, hôm trước Giang thí chủ giả dạng Hắc Kỳ lệnh chủ trộm của Ngũ Phụng môn ba chiêu tuyệt học, bản tăng hôm nay xin lãnh giáo Giang nhị công tử đây.

Sau câu nói của Huyền Cảnh thì Phi Cảnh cũng đã nhích lên.

Dường như cả hai đều nhắm vào Giang Hàn Thanh, họ thấy hắn như thấy một kỳ công to lớn...

Tam cung chủ vụt trầm giọng :

- Dừng lại!

Huyền Cảnh và Phi Cảnh vòng tay :

- Tam cung chủ có chi dạy bảo?

Tam cung chủ chiếu đôi mắt sáng ngời ngời :

- Ta đã có giao hẹn với Giang nhị công tử khi giải độc vừa rồi, cuộc chiến đêm nay đến đây coi như kết thúc, tất cả hãy quay về thuyền.

Phi Cảnh pháp sư chấp tay :

- Tam cung chủ, lúc Nhị cung chủ ra đi có căn dặn rằng: “Bất cứ trong trường hợp nào cũng không thể để cho Giang Hàn Thanh chạy thoát”.

Giang Hàn Thanh nhướng mắt :

- Tại hạ đang đứng đây, đại sư muốn bắt thì cứ tự tiện.

Tia mắt ẩn trong chiếc mặt nạ của Tam cung chủ lờ lờ nhìn về phía Giang Hàn Thanh và chỉ có mỗi một mình Giang Hàn Thanh đọc được trong tia mắt ấy một lời gắt nhẹ :

- Làm thỉnh một chút chẳng được sao?

Và cơn giận trong lòng hắn vụt tan ngay theo tia mắt ấy.

Tam cung chủ lấy lại giọng lạnh lùng :

- Con gái của Chu Tiềm dùng ám độc làm cho tất cả những người của ta ngộ hại, trong việc thu lấy thuốc giải, ta đã có giao hẹn với Giang nhị công tử coi như cuộc chiến đêm nay không ai thắng bại.

Huyền Cảnh pháp sư nói :

- Nhưng Giang Hàn Thanh là người mà đã được Đại cung chủ ban lệnh tập nã.

Tam cung chủ chặn ngang :

- Ta biết, nhưng vấn đề phải có khi quyền khi biến, đại sư không được nói nhiều.

Vừa nói, Tam cung chủ vừa rút ra một lá cờ nhỏ trao cho Quách Diên Thọ :

- Quách hộ pháp hãy điều động tất cả xuống thuyền và nhổ neo tức khắc.

Quách Diên Thọ cúi đầu :

- Thuộc hạ xin tuân lệnh.

Hắn quay lại phát cao lá cờ, nhưng hắn chưa kịp nói gì thì từ ngoài ghềnh vòm sông chợt vang lên tiếng cười gằn làm hắn giật mình quay lại.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Hương Tử Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Thần Phiến Tử

Tiếng động cùng một lúc với bóng người lao vút xuống làm Tam cung chủ và Giang Hàn Thanh sững sốt.

Vì người mới đến không phải ai xa lạ mà chính là Nhị cung chủ.

Con người dong dong cao, với bộ áo thư sinh lưng đeo trường kiếm, đây chính là người mà Giang Hàn Thanh đã gặp trong miếu Thổ Địa, đêm mà hắn bị bại lộ hành tung.

Nhị cung chủ vừa chấm đất thì ba bóng người nữa lại tiếp theo lao đến, Giang Hàn Thanh cũng nhận ra ngay ba người này là Tử Kỳ lệnh chủ Phan Diên Niên, Bạch Kỳ lệnh chủ Lục Tường Vân, và Thanh Kỳ lệnh chủ Đào Ngọc Lan.

Thấy Nhị cung chủ xuất hiện, Phi Cảnh và Huyền Cảnh pháp sư cùng mừng rỡ kêu lên :

- Nhị cung chủ đã tới!

Tam cung chủ quay lại vòng tay, nhưng giọng nàng hết sức lạnh lùng :

- Nhị sư huynh cũng lại đến đây à?

Nhị cung chủ mỉm cười :

- Vì sự việc quan hệ trọng đại, sư huynh không an tâm ta phải đến đây tiếp viện.

Tia mắt lạnh lùng của Nhị cung chủ quét nhanh về phía Giang Hàn Thanh và vòng tay cười lớn :

- Giang nhị công tử quả đã có mặt nơi đây, còn hai vị kia như là Lý công tử và Kim Lăng Quân đó phải không?

Lý Duy Năng tiếp lời :

- Đúng, các hạ đoán đúng.

Nhị cung chủ cười ha hả :

- Hân hạnh, hân hạnh, tại hạ đêm nay quả thật đã chẳng bỏ công.

Thấy con người này vóc dáng nhỏ thó, vẻ mặt nhợt nhạt y như không phải đàn ông, Lý Duy Năng không tin rằng con người như thế mà kiếm pháp lại cao siêu như Giang Hàn Thanh đã nói.

Hắn nhìn thẳng vào mặt Nhị cung chủ đêm nay quyết đấu cùng bọn này?

Nhị cung chủ thân nhiên :

- Cũng có thể nói như thế ấy.

Hắn liếc về phía Quân Thiên Phát và nói luôn :

- Tại hạ có nghe chuyện võ lâm Tứ đại Thế gia liên hợp là do kế sách của Quân các hạ thì phải?

Quân Thiên Phát cười :

- Quý môn quật khỏi giang hồ, âm mưu thứ nhất là nhắm vào chuyện lưng đoạn, chiếm cứ Tứ đại Thế gia, tự nhiên, khi họ phát hiện được âm mưu thâm độc ấy là họ phải liên hợp nhau để bảo tồn chứ can chi cần đến kế sách của ai?

Nhị cung chủ cười gằn :

- Nghe nói Thanh Phong đạo trưởng và ‘Độc Tẩu’ Chu Tiềm cũng có ở đây, thế sao không thấy?

Giang Hàn Thanh cười :

- Ngũ Phụng môn tai mất tinh thông lắm, nhưng lần này thì tin tức hoàn toàn sai lạc.

Nhị cung chủ chớp mắt :

- Sao? Giang nhị công tử bảo sao?

Giang Hàn Thanh đáp :

- Thanh Phong đạo trưởng và Chu lão tiên bối đã đi từ tối hôm qua.

Nhị cung chủ cười gằn :

- Khá lắm, áp dụng kế “Kim Thiền Thoát Xác” khá lắm.

Và hẳn lại hỏi luôn :

- Như thế thì Lý Quang Trí cũng không có ở đây?

Lý Duy Năng đắc ý :

- Gia phụ đang tỉnh dưỡng chứ làm sao lại đến chốn này?

Giang Hàn Thanh nói :

- Nhị cung chủ đã lầm nửa rồi, đâu phải Kim Thiền Thoát Xác, phải nói là “Điệu Hồ Ly Sơn” mới đúng chứ.

Nhị cung chủ cau mặt :

- Sao gọi là “Điệu Hồ Ly Sơn”

Giang Hàn Thanh ngửa mặt nhìn trời lầm bầm :

- Bây giờ sắp hết canh hai và đã gần đến canh ba rồi...

Nhị cung chủ gằn lại :

- Các vị có tiếp ứng nữa à?

Giang Hàn Thanh cười :

- Không phải, tại hạ nghĩ nếu Nhị cung chủ cứ ở lại Thánh Quả tự thì có lẽ giờ này đã gặp được Thanh Phong đạo trưởng và “Độc Tẩu” lão tiên bối rồi.

Nhị cung chủ hơi giật mình :

- Họ đến Thánh Quả tự làm chi?

Giang Hàn Thanh đáp :

- Để “quét dọn” cho sạch cửa chùa.

Nhị cung chủ rung động, nhưng hẳn vẫn trầm giọng :

- Họ dám xâm phạm nơi ấy thì ta sẽ làm cho họ không còn có chỗ chôn thân.

Huyền Cảnh đại sư cũng lớn tiếng :

- Động vào Thánh Quả tự là chúng sẽ không còn một móng trở về.

Lý Duy Năng cười :

- Bây giờ thì họ “Động” rồi, đại pháp sư nói chi lời dữ dằn ấy cho tổn công tu.

Huyền Cảnh giận xanh mặt, nhưng Nhị cung chủ đã chặn nói :

- Đại sư không cần phải nóng giận, chúng ta hãy thanh toán cái đám ranh này trước rồi tên đạo sĩ già và cái tên chuyên dùng thuốc độc ấy cũng sẽ không chạy khỏi đâu mà sợ.

Quản Thiên Phát biết cuộc chiến đêm nay chắc không thể nào tránh được, hẳn bắt đầu lo vì không biết người tiếp viện mà Đơn Hiểu Thiên nói có đến

kịp không, vì lực lượng Ngũ Phụng môn ở đây xem chừng quá mạnh.

Lý Duy Năng chỉ vào mặt Nhị cung chủ quát lớn :

- Các hạ giàn thế mạnh ra hiếp yếu phái không?

Nhị cung chủ cười nhạt :

- Đứng, chuyện mạnh được yếu thua đâu phải là chuyện mới xảy ra trong chốn giang hồ? Các vị biết mình sức yếu thì hãy bó tay chịu trói cho đỡ nhọc đôi tay.

Giang Hàn Thanh nhướng mắt :

- Nhị cung chủ đã vì tại hạ mà đến đây, vậy tại hạ xin lãnh giáo trước rồi mọi việc sẽ tính sau cũng không phải muộn.

Nhị cung chủ cười gằn :

- Giang nhị công tử nói đúng đấy, các hạ đã giả mạo Lưu Cảnh Thăng học được ba chiêu tuyệt kiếm của bản môn, tự nhiên bằng cách nào bản môn cũng phải thu hồi.

Giang Hàn Thanh nói :

- Vâng, tại hạ sẵn sàng.

Lý Duy Năng xốc tới :

- Giang huynh, chuyện đêm nay, đệ cũng có nửa phần, cơ hội may mắn như thế này xin Giang huynh hãy nhường cho đệ.

Huyền Cảnh pháp sư cười sằng sặc :

- Lý Thiếu trang chủ nếu vui lòng, thì bản tăng xin hầu vài hiệp cho vui.

Cả hai bên bắt đầu chuẩn bị, tình thế không còn có thể chần chờ.

Và hơn ai hết Giang Hàn Thanh biết ngay đêm nay tình thế bất lợi nghiêng về phe hắn, thế nhưng bằng vào máu nóng của thanh niên, hắn nhất quyết không bằng lòng chọn con đường nào khác.

Ngay lúc sắt thép sắp sập sụ chạm vào nhau thì Tam cung chủ vùng lên tiếng :

- Hãy khoan!

Và nàng quay về phía Nhị cung chủ vòng tay :

- Nhị sư huynh.

Nhị cung chủ hỏi :

- Tam sư muội có chuyện gì?

Tam cung chủ hỏi lại.

- Cuộc chiến đêm nay do Nhị sư huynh hay là do tiểu muội chủ trì?

Thấy câu hỏi có phần gay gắt, Nhị cung chủ mỉm cười :

- Kế hoạch đã được định rõ ràng, tự nhiên trách nhiệm đêm nay do Tam sư muội đảm nhận.

Tam cung chủ lại hỏi :

- Khi Nhị sư huynh đến đây, chắc đã thấy lệnh thu binh của tiểu muội rồi chứ?

Nhị cung chủ gật đầu :

- Có, ngu huynh có thấy.

Tam cung chủ nói :

- Tốt lắm, như thế bây giờ chúng ta có thể trở về.

Nhị cung chủ cau mặt :

- Nhiệm vụ của chúng ta đêm nay...

Không chờ hần nói hết câu, Tam cung chủ chặn ngang :

- Thứ nhất Lý Quang Trí không có tại đây, thứ hai thì không thể chấp hành trong đêm nay, vì thế tiểu muội ra lệnh thu quân.

Trong câu nói của nàng, có nghĩa là nhiệm vụ thứ hai là chuyện bắt Giang Hàn Thanh đêm nay cũng không làm được.

Nhị cung chủ cau mặt :

- Thế nhưng...

Tam cung chủ lại chặn ngang :

- Nhiệm vụ đó tiểu muội rất biết, nhưng sư huynh có biết rằng vừa rồi tại đây đã phát sinh ra chuyện gì không?

Nhị cung chủ nói :

- Ngụ huynh không được rõ lắm.

Tam cung chủ nói :

- Khi chúng ta đến đây thì trên mình chỉ có một mình con gái của Độc Tẩu Chu Tiềm và trừ tiểu muội ra, luôn cả Ngũ sư muội cũng bị nàng dùng độc chất làm cho ngã hết.

Nhị cung chủ hơi giật mình :

- Có chuyện như thế được sao?

Phi Cảnh pháp sư cười cười :

- Chỉ trừ công lực của Tam cung chủ, chứ bản tăng cũng không sao thoát khỏi.

Tam cung chủ nói :

- Không phải ý vào công lực mà là nhờ vào y phục hộ thân thôi.

Và nàng quay qua nói tiếp với Nhị cung chủ :

- Cho dầu tiểu muội có không chế được Chu Long Chu thì cũng không làm sao thu lấy thuốc giải vì không ai dám đụng đến mình nàng.

Câu nói của Tam cung chủ làm cho Giang Hàn Thanh hiểu ra câu nói của Chu Long Chu khi nãy.

Bây giờ hần mới tin câu nói của nàng :

“Họ bắt được tôi thì họ sẽ giết” mà khi nãy hần vẫn nghĩ rằng nàng nói liều.

Nhị cung chủ nói :

- Đúng rồi, trên chốn giang hồ không một ai dám đứng gần Chu Tiềm, chứ đừng nói chuyện đụng vào mình hần.

Tam cung chủ nói :

- Ngũ sư huynh nói như thế là đúng rồi sau đó nhờ có Giang nhị công tử bằng lòng khuyên cô ta trao thuốc giải và chính tiểu muội cũng đã hứa sẽ tạm thời giải kết cuộc chiến đêm nay.

Nhị cung chủ gật gù đầu và quay qua phía Giang Hàn Thanh vòng tay :

- Ngũ công tử đã nói giúp cho Chu Long Chu trao thuốc giải độc, chuyện đó tại hạ thật thông cảm chân tình.

Giang Hàn Thanh vòng tay đáp lễ :

- Không dám.

Nhị cung chủ mỉm cười nói tiếp :

- Giang nhị công tử tuy có ân trao thuốc giải, nhưng chuyện giả mạo người để cưỡng đoạt ba chiêu kiếm pháp của bản môn thì bằng vào Kim lệnh của Đại sư huynh chúng tôi, chúng tôi nhất thiết phải thu hồi.

Giang Hàn Thanh cười :

- Không có chi là khó xử cả, tại hạ đã nói rồi khi này, bây giờ nếu cần, Nhị cung chủ cứ việc làm theo nhiệm vụ của mình.

Tam cung chủ chặn lại :

- Không tôi đã nói rồi, cuộc chiến hôm nay tạm thời giải kết.

Nhị cung chủ cười :

- Tam sư muội nói cũng phải, nhưng chuyện của ngu huynh và Nhị công tử cũng không có gì mâu thuẫn, vì chuyện này là chuyện cũ chứ không dính líu đến đêm nay.

Tam cung chủ trầm giọng :

- Không, tôi là kẻ chủ trì công việc, tôi là Giang Nam Tổng phân đàn Đàn chủ, tôi là đại diện cho Ngũ Phụng môn, một lời nói của tôi không ai có quyền làm ngược lại. Phụng chi, chính Nhị sư huynh cũng đã công nhận công việc đêm nay do tiểu muội trách nhiệm, tôi đã hứa rằng cuộc chiến đêm nay giải kết, đôi bên lập tức lui binh, Nhị sư huynh nếu làm thế thì phải chăng muốn hủy thể diện của tiểu muội?

Nhị cung chủ nói :

- Không phải ngu huynh muốn làm mất mặt sư muội, nhưng vì Giang Hàn Thanh là người mà Đại sư huynh ban Kim lệnh tập nã, vì thế ngu huynh không dám chống lại.

Tam cung chủ trầm giọng :

- Được rồi, Nhị sư huynh nói thế thì tùy...

Nàng quay lại bảo Quách Diên Thọ :

- Quách hộ pháp ra lệnh lui thuyền.

Từ này tới giờ Nhị cung chủ xuất hiện nên Quách Diên Thọ ngưng lệnh lại, bây giờ thấy tình hình bất ổn, hấn lật đật phát cờ...

Hấn liếc lên Nhị cung chủ và la lên :

- Tam cung chủ ra lệnh tất cả hãy xuống thuyền.

Hai mươi mấy tên đại hán áo đen dạ rần và cúi rạp mình rút nhanh xuống thuyền.

Tam cung chủ hình như còn giận vẫn còn đầy tràn, nàng trao thanh kiếm cho Nã Vân và ra lệnh :

- Tất cả những ai đến đây đều phải theo sự điều động của ta, nếu cãi lại thì chém trước và băm lại sau.

Dứt lời, nàng nắm tay Yên Phi Quỳnh và quay lại bảo Phi Cảnh, Huyền Cảnh :

- Tất cả hãy xuống thuyền.

Nàng dắt tay Yên Phi Quỳnh lao xuống thuyền thật nhanh để khỏi chào Nhị cung chủ.

Phi Cảnh pháp sư vòng tay nói với Nhị cung chủ :

- Xin Nhị cung chủ tha thứ cho thuộc hạ.

Nhị cung chủ vẫy tay, hai nhà sư tiếp tục nhảy theo Tam cung chủ xuống thuyền.

Bọn Tử Kỳ lệnh chủ, Bạch Kỳ lệnh chủ và Thanh Kỳ lệnh chủ tuy vẫn nằm dưới lệnh của Giang Nam Tổng phân đàn, nhưng họ lại cùng Nhị cung chủ đến đây, nên bây giờ lệnh ban ra làm cho họ tới lui đều gặp khó khăn.

Họ đứng nhìn nhau lưỡng lự...

Nhị cung chủ vẫy tay :

- Các ngươi cứ lui theo Tam cung chủ, đừng để trái lệnh.

Cả ba như thoát được con nguy, họ lật đặt cúi mình chào Nhị cung chủ rồi phi thân xuống thuyền.

Nã Vân cầm kiếm phóng theo sau.

Giang Hàn Thanh biết ngay rằng Tam cung chủ sợ hắn không phải là đối thủ của Nhị cung chủ, cho nên cương quyết nói về lời hứa giải binh và sau khi thấy không thể nói được, nàng làm bộ giận ra lệnh rút đi để cho Nhị cung chủ trở nên cô thế.

Giang Hàn Thanh cũng tự biết mình không phải là đối thủ của Nhị cung chủ, nếu thêm Phi Cảnh và Huyền Cảnh, hay bọn Tử Kỳ lệnh chủ thì chắc chắn là thảm bại.

Nghĩ đến đó hắn chợt nghe lòng dâng lên một niềm cảm lúc bồi hồi...

Hắn khẽ đưa mắt nhìn theo bóng nàng lao xuống thuyền và hắn chợt nghe giọng Truyền Âm Nhập Mật vọng vọng bên tai: Hãy đề phòng chiều thứ ba là “Phượng Chử Loan Hồi”.

“Phượng Chử Loan Hồi” Giang Hàn Thanh lẩm bẩm lặp lại.

- “Phải rồi, chiều đó ta không thể nào chống nổi”.

* * * * *

Chiếc thuyền chở Tam cung chủ đã ra khơi.

Hai chiếc khinh thuyền hộ tống cũng lướt sóng vượt theo.

Chỉ trong thoáng chốc, bãi sông trở lại khung cảnh im lìm.

Bọn ba người của Giang Hàn Thanh cũng đứng im lìm, họ không lên tiếng mà cũng không tỏ một cử chỉ nào gọi là khiêu khích.

Vừa rồi, khi lực lượng của Ngũ Phượng môn còn đông đảo, trừ Quân Thiên Phát ra. Lý Duy Năng và Giang Hàn Thanh đều hằm hằm vì thái độ của Nhị cung chủ, nhưng bây giờ đây họ chợt cảm thấy kém phần hăng hái.

Tự nhiên dù biết đối phương võ công có thể cao hơn mình, nhưng không phải vì thế mà họ sợ, họ chỉ cảm thấy bây giờ còn lại mỗi một mình hắn, không khí như bị giam sát quá nhiều.

Gió sông vẫn rít từng cơn, sóng vẫn vỗ rì rào vào bực đá.

Nhị cung chủ thờ dài nhưng rồi liền theo đó, hắn chiếu tia mắt như dao vào mặt Giang Hàn Thanh :

- Không đánh mà vẫn đẩy lui được địch, Giang Hàn Thanh này, kể ra ngươi cũng có nhiều bản lĩnh đó.

Lý Duy Năng tiếp lời :

- Bây giờ ngươi tính sao? Ta đang chờ đây.

Giang Hàn Thanh khẽ kêu :

- Ly huynh...

Lý Duy Năng khoác tay :

- Giang huynh đừng ngại, chúng ta đã nói trước với nhau rồi, trận này xin nhường cho đệ.

Và hắn nhích tới thêm mấy bước :

- Các hạ còn chờ gì nữa chứ?

Con tức như được gia tăng thêm, hắn gầm lên :

- Được rồi, ta cũng cần xem môn hạ của Thần Phiến Tử sở học được những gì.

Lý Duy Năng cười gằn :

- Rồi đây ngươi sẽ biết.

Hắn lại nhích tới và hất mặt :

- Hãy tuốt kiếm ra.

Nhị cung chủ cười khẩy :

- Ngươi cứ ra chiêu rồi ta sẽ có kiếm ngay.

Lý Duy Năng nói :

- Hay lắm, lần thứ nhất trong đời ta thấy một kẻ phách lối như ngươi...

Hắn vung tay chìa thẳng cây quạt tới trước và hét lớn :

- Hãy cẩn thận.

Lý Duy Năng đã có nghe Giang Hàn Thanh nói kiếm pháp của tên Nhị cung chủ này cao lắm và chính vì thế nên trong lòng không phục. Tuy nhiên, có kinh nghiệm để đối phó với kẻ đáng đề phòng, nên khi ra tay là hắn đã cố chiếm thượng phong.

Cây quạt phóng ra, hắn khẽ rung tay, chiêu thế vạt biến ra ba hướng nhắm thẳng vào diện môn của đối phương đâm tới.

Nhị cung chủ vẫn đứng yên, hắn không tuốt kiếm mà cũng không tránh né.

Lý Duy Năng càng nổi nóng trước vẻ cuồng ngạo của kẻ địch hắn tập trung sức vào cánh tay để thi triển sát chiêu.

Mãi cho đến khi cánh quạt bung ra chụp tới gần sát mặt mới thấy ánh kiếm nhoáng lên.

Không ai thấy Nhị cung chủ rút kiếm bằng cách nào, cũng không nhìn kịp chiêu thế của hắn, chỉ thấy ánh nhoáng lên và một tiếng chạm khua lên nho nhỏ là cánh quạt của Lý Duy Năng bị gãy ngang mũi kiếm và Nhị cung chủ bây giờ mới hất tay lên.

Lý Duy Năng chợt nghe chân mình hồng lên mặt đất và bị lùi luôn hai ba bước mới đứng lại được.

Nhị cung chủ không truy kích, hắn đứng cầm kiếm ngang trước ngực mỉm cười.

Lý Duy Năng giận xám mặt, hắn bước lên hai bước, hắn học :

- Hay lắm, ngươi hãy đón chiêu thứ hai này...

Chiếc quạt đang xếp thành linh xòe ra và từ cái điểm trở thành cái chém..

Tiếng gió xé lên nghe rợn lạnh...

Đánh từ trên xả xuống, ai cũng có thể tưởng tượng đến thân hình của Nhị cung chủ sẽ được xé ra hai mảnh bởi đường quạt quá nhanh.

Nhưng ngay lúc chiếc quạt của Lý Duy Năng vừa xòe ra thì mũi kiếm của Nhị cung chủ cũng vừa bật lên đúng lúc, cánh quạt của Lý Duy Năng chợt bị một bức tường thép từ dưới dội lên, cánh tay hắn tê rần, hai chân gần như hồng đất hắn loạng choạng dội lui mấy bước.

Nhị cung chủ cười khẩy :

- Thần Phiến Tử danh vang lừng võ lâm, chẳng lẽ chỉ truyền cho ngươi có thể thôi sao?

Lý Duy Năng giận xám mặt, hắn không còn do dự nữa, hắn lao mình tới với tất cả công lực dồn lên cánh tay, chiếc quạt vạt xuống đầu Nhị cung chủ như cái búa.

Nhị cung chủ nhích chân lên một bước, thanh kiếm thay vì hất lên như khi nãy, bây giờ lại dựng đứng lên và đánh tạt một cái thật nhanh...

Những đường quạt như núi đổ của Lý Duy Năng bị hóa giải ngay, hắn loạng choạng thối lui.

Nhị cung chủ giữ kiếm mở miệng cười khinh thị :

- Gia truyền của tiên nhân đây à?

Bị chạm tự ái quá mạnh, Lý Duy Năng hồng hộc nhảy dựng lên, chiếc quạt trong tay chớp chớp như muôn ngàn cánh bướm...

Nhị cung chủ một tay xòe kiếm, một tay xòe thẳng và đẩy mạnh ra.

Lý Duy Năng bị dội tung lên, chiếc quạt vọt khỏi tay bay tuốt.

Hắn lui gần năm bước.

Nhị cung chủ cười lớn.

- Môn hạ Thần Phiến Tử đâu phải là đối thủ của tại hạ, gọi sư môn ra đây cũng chỉ thế thôi.

Thấy Lý Duy Năng thất thủ, Giang Hàn Thanh dậm chân định lao ra thì vụt nghe một giọng ròn rảng nổi lên.

- Có đây, bản đạo có mặt ở đây rồi.

Giang Hàn Thanh rung động quay nhìn.

Từ trong ven rừng một lão đạo sĩ mặc áo màu tro ngang nhiên thông thả đi ra.

Lão đạo sĩ vóc người nhỏ thó, da mặt y như màu áo xám xịt, dưới cằm có chòm râu ngắn ngắn.

Nhìn vào cánh quạt phe phẩy trong tay và dáng dấp vị lão nhân, Giang Hàn Thanh đoán chắc đó là Thần Phiến Tử...

Quả nhiên, vừa thấy lão đạo sĩ Lý Duy Năng bước tới quỳ thụp xuống :

- Đệ tử bất tài làm nhục sư môn, xin lão nhân dung thứ.

Thần Phiến Tử cười lớn :

- Đứng dậy, chuyện đó không trách người được, người đã gặp môn hạ của Ngư Mục, trừ Đông Hải song tiên ngay sư phụ cũng chẳng làm được gì bà ta.

Nhị cung chủ hơi đổi sắc, hần hỏi :

- Ông là Thần Phiến Tử?

Thần Phiến Tử cười :

- Người ta thường nói đánh trò là lời mặt thầy, tiểu đồ được Nhị cung chủ giáo huấn như thế, tự nhiên bản đạo phải ra mặt tạ ân.

Ông móc chiếc quạt trao lại cho Lý Duy Năng và nói :

- Cát đi, lần sau khi xuất thủ cần phải tập trung nội lực, đừng để phải văng mất như thế nữa.

Cây quạt đúng là của Lý Duy Năng, như vậy vừa rồi Thần Phiến Tử đã đón bắt được chiếc quạt văng ra từ tay hắn.

Lý Duy Năng mừng rỡ hai tay đón lấy.

Nhị cung chủ hất mặt.

- Đạo sĩ muốn cùng ta động thủ đây à?

Thần Phiến Tử đáp :

- Nếu tránh được chuyện đó càng hay.

Nhị cung chủ lạnh lùng :

- Vậy thì ông hãy mang đệ tử đi đi.

Thần Phiến Tử gật đầu :

- Nhị cung chủ nói bản đạo chỉ chờ Nhị cung chủ nói một lời là sẽ đi ngay.

Lý Duy Năng cảm thấy lạ lùng, hắn muốn hỏi nhưng chưa kịp thì Nhị cung chủ hỏi :

- Ông chờ gì nữa?

Thần Phiến Tử vuốt râu cười :

- Khi này Nhị cung chủ đã nói với tiểu đồ về cái tên của bản đạo, bây giờ trước mặt bản đạo, chỉ cần Nhị cung chủ làm lễ diện kiến là bản đạo sẽ đi ngay.

Lý Duy Năng bật cười.

Nhị cung chủ nói trầm trầm :

- Ông tưởng tôi sợ ông à? Bộ ông tưởng ba cái tiếng Thần Phiến Tử là bất khả phạm sao chứ?

Thần Phiến Tử cười :

- Làm gì có chuyện đó, đâu có ai phải sợ ai.

Nhị cung chủ cười gằn :

- Hay lắm, bây giờ để chứng tỏ lời nói, có lẽ ta nên giải quyết các hạ bằng mũi kiếm.

Thần Phiến Tử cười lớn :

- Nhị cung chủ nói đúng, bản đạo đang đợi chuyện đó đây.

Từ lúc Thần Phiến Tử xuất hiện, Giang Hàn Thanh không nói được tiếng nào, mãi cho đến bây giờ hắn mới nhích n :

- Xin đạo trưởng cho vãn bối có đôi lời.

Thần Phiến Tử cười cười :

- Chẳng hay đây có phải là Kim Lăng Giang nhị công tử không?

Giang Hàn Thanh cung kính :

- Vâng, vãn bối là Giang Hàn Thanh.

Thần Phiến Tử gật đầu :

- Lệnh sư cũng đã đến Hàng Châu. À này, chúng ta hãy lui ra sau mấy bước đã.

Nhị cung chủ nghe Trúc Kiếm tiên sinh đã đến Hàng Châu, mặt hắn hơi biến sắc.

Thần Phiến Tử định nói gì thêm nữa, nhưng nghe Giang Hàn Thanh nói thế, ông ta vội hỏi :

- Chẳng hay công tử có ý chỉ?

Giáng Hàn Thanh đáp :

- Vì Nhị cung chủ này lưu lại một mình nơi đây là vì muốn cùng vãn bối tranh hơi cao hạ.

Thần Phiến Tử cười ha hả :

- Bản đạo đã nghe rồi, nhưng thật sự thì bây giờ hắn đã ghẹo đến bản đạo rồi chuyện này không thể là chuyện riêng của Giang nhị công tử nữa, hãy để hắn đây...

Nhị cung chủ cười gằn :

- Giang Hàn Thanh, không sao ngươi cứ đợi đó đi, ta thanh toán lão đạo sĩ này rồi tới phiên ngươi cũng không muộn gì đâu.

Lý Duy Năng giật giật vạt áo Giang Hàn Thanh :

- Giang huynh, gia sư nóng tính lắm, Giang huynh hãy lui lại đi Giang Hàn Thanh không còn cách nào hơn đành cùng Lý Duy Năng lui lại.

Nhị cung chủ cầm thanh kiếm chỉ mũi thẳng vào mặt Thần Phiến Tử :

- Thần Phiến Tử, đừng có khoa trương vô ích, hãy đỡ đây.

Thanh kiếm nhoáng lên nhiều tia sáng và cánh quạt của Thần Phiến Tử cũng bung ra.

Hai người hình như chưa muốn chạm thẳng vào nhau, họ cùng thi chiêu và cùng hăm hù như lượng sức.

Gió bỗng cuốn lên theo cánh quạt, theo đường kiếm, chung quanh hai người y như một con trốt thật lớn xoay đi.

Những tàng cây cách đó hơn một trượng là bị bút tung như đám mưa rào.

Quay được hai vòng, Nhị cung chủ vùng thét lên một tiếng, thanh kiếm trong tay hắn dựng đứng lên và lao thẳng vào yết hầu Thần Phiến Tử.

Tiếng gió rít lên y như một vắn thạch xuyên không.

Thần Phiến Tử nhún mình nhảy vọt lên, cánh quạt trong tay khép lại.

Căng.

Tiếng thép khua dội vào tai, Nhị cung chủ cảm thấy rung động.

Thanh kiếm vừa dạt ra thì ngọn quạt đã bay tới yết hầu.

Không dám khinh thường và thật sự thì cũng không làm sao tránh kịp vì Thần Phiến Tử vừa hất ngang mũi kiếm vừa đâm thẳng cây quạt tới, Nhị cung chủ dầu không muốn trực tiếp đối kháng, cũng đành phải tung thanh kiếm lên.

Lại một tiếng dội đình tai nhức óc, Nhị cung chủ đã sử dụng chiêu thế Nhất Tâm Thiêu Thiên và hai người vừa gần lại là dạt ra, mỗi người tay nắm cứng binh khí của mình, trụ bộ chứ không tiến tới.

Giang Hàn Thanh rung động, hần nhìn vào hai chiêu đó và ước lượng ngay được công lực của Thần Phiến Tử, ông ta quả nhiên có phần trội hơn Nhị cung chủ một bậc.

Ngay lúc đó, thân ảnh của Thần Phiến Tử và Nhị cung chủ lại hiện lên.

Hình như cả hai cùng đã ước lượng được sức nhau, họ vừa dạt ra là cùng lao tới.

Cả hai cùng xoắn lại, ban đầu còn thấy rõ, chỉ qua một giây người đứng ngoài không làm sao phân biệt được chiêu thế mà cũng làm sao phân biệt được ai là ai cả.

Chỉ nhìn thấy hai chiếc bóng y như hai chiếc thoi xẹt qua xẹt lại, chỉ còn một tiếng khua động của tà áo và tiếng rít của binh khí vang lên trong gió.

Đúng là một cuộc đấu làm cho người coi phải thấp thỏm từng hồi. Thần Phiến Tử đã lấy mười năm công phu dẫn vào chiếc quạt, lúc xòe ra lúc xếp lại, chiêu thế biến ảo dị thường.

Mỗi một lần cánh quạt xòe ra, người đứng ngoài cảm thấy như lưỡi búa ào ào cuốn gió, mỗi một lần xấp lại, người ta có cảm tưởng như cây thước sắt vừa đánh vừa đâm loang loáng giữa trời.

Nhị cung chủ bằng vào kiếm pháp độc môn cuốn lên như chiếc móng bạc, giữa chiêu này và chiêu khác không một kẽ hở, y như là khúc đuôi của chiêu thứ nhất là khúc đầu của chiêu thứ hai, những đường chiêu gần như liên hoàn như thế ấy cứ tiếp nối làm cho ánh kiếm không khi nào dứt.

Mỗi người có một sở trường, họ xoáy vào nhau thật lâu không phân thắng bại.

Tiếng cười của Nhị cung chủ vang lên the thé :

- Thần Phiến Tử danh tiếng như cồn, thế mà không có gì lạ nữa sao?

Hình như hần cố làm cho đối phương nổi nóng, Thần Phiến Tử cười ha hả :

- Không, chỉ có thể thôi, nhưng chưa hề gặp ai là đối thủ.

Lối ăn miếng trả miếng khá hay, Nhị cung chủ cố làm cho đối phương nổi nóng nhưng không ngờ bị trả miếng làm cho mình nóng trước.

Hần gầm lên một tiếng, thanh kiếm trong tay bắt đầu thi triển chiêu “Phi Phượng tam thức”.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Hương Từ Lệnh* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Cờ gập tay cao

Thanh kiếm trong tay Nhị cung chủ bắt đầu biến chuyển, chiêu thế bắt đầu thi triển dần dần, cao thủ giao đấu, thắng bại chỉ cần trong đường tơ kẽ tóc, hình như Nhị cung chủ muốn tranh lấy thượng phong.

Khi Nhị cung chủ vừa biến thế thì Thần Phiến Tử cũng biến theo, cánh quạt trong tay ông xòe ra xếp lại liên hồi.

Xoảng... xoảng... xoảng...

Nhiều tiếng khua liên tiếp vang lên và bóng hai người đang xoắn vào nhau vụt rẽ ra trụ lại ánh thép cùng tất ngấm.

Thần Phiến Tử và Nhị cung chủ đứng cách nhau hơn ba trượng.

Tay cầm cánh quạt của Thần Phiến Tử có vẻ không được ổn như lúc ban đầu, hơi thờ ông cũng có phần gấp rút.

Tuy nhiên, dáng cách của ông vẫn ở trong tư thế vững vàng.

Nhị cung chủ đứng dang hai chân, mặt tái xanh và thanh kiếm trên tay gây mất đoạn mũi, mũi kiếm gãy lại ghim vào vai bên trái hắn.

Một giòng máu từ bả vai nhỏ xuống ròng ròng.

Hai mắt nhắm lại một lúc khá lâu, hình như Nhị cung chủ cũng cố vận công điều hòa huyết khí.

Sau đó một lúc lâu hắn mở mắt ra nắm mũi kiếm rút mạnh khỏi vai và quăng xuống đất nghiêng răng nói :

- Thần Phiến Tử, ngươi nhớ chiêu này ta hẹn lại ba tháng sau. Ba tháng sau ta xin hoàn lại.

Thần Phiến Tử cười lớn :

- Bần đạo sẵn sàng chờ đợi.

Nhị cung chủ ném tia mắt lạnh lùng về phía Giang Hàn Thanh, nói :

- Giang Hàn Thanh, ngươi đừng vội đắc ý, cho dầu thời gian phơi pha, cho dầu phải gác lại đến thời gian nào đi nữa thì Ngũ Phượng môn nhất định cũng phải thu hồi ba chiêu tuyệt kiếm mà ngươi đánh cắp của bản môn.

Giang Hàn Thanh mỉm cười :

- Nhị cung chủ yên lòng, tại hạ quyết không khi nào ỷ tích mai danh hay cố tình lẩn tránh Ngũ Phượng môn.

Nhị cung chủ cười gằn :

- Hay lắm.

Hắn tung mình lên mấy cái, thân ảnh mất hút vào bóng tối xa xăm.

Lý Duy Năng vội kêu lên :

- Sư phụ, tên ấy không thể dung tha được.

Thần Phiến Tử nói :

- Để cho hắn đi, hắn đã mang thương tích tận nội phủ, không thể trong vòng mười bữa nữa tháng mà lành được đâu.

Tia mắt ông ta nhìn quanh và cau mặt hỏi :

- Chu cô nương đâu?

Giang Hàn Thanh đáp :

- Nàng đã đi rồi.

Lý Duy Năng thuật lại đầu đuôi câu chuyện, Thần Phiến Tử khẽ gật đầu :

- Thảo nào khi đến đây là đã không thấy bóng cô ta.

Thấy địch nhân đã rút hết, Sở tài công bèn dẫn mười hai tên cung thủ từ ven rừng bước ra chào hỏi.

Sau khi giới thiệu cho biết, Giang Hàn Thanh đem tất cả lên thuyền, đám thủy thủ lên đèn nấu trà đãi khách.

Thần Phiến Tử nhăm nháp chén trà và khẽ thở ra :

- Phi Phượng kiếm pháp quả nhiên lợi hại, đêm nay thiếu chút nữa bần đạo bị hại về tay hắn rồi.

Giang Hàn Thanh nói :

- Đường kiếm sau cùng của hắn là Thiên Phượng tam thức, ba chiêu tinh luyện nhất trong “Phi Phượng Kiếm” đấy.

Thần Phiến Tử nói :

- Giang nhị công tử làm sao biết được?

Giang Hàn Thanh nói :

- Văn bối có học qua ba chiêu kiếm pháp.

Thần Phiến Tử ngạc nhiên :

- Lệnh sư cũng biết kiếm pháp ấy sao?

Giang Hàn Thanh lắc đầu, hần thuật lại chuyện giả mạo Hắc Kỳ lệnh chủ, học ba chiêu tuyệt kiếm của Ngũ Phượng môn và nói tiếp :

- Chính vì ba chiêu kiếm pháp ấy cho nên bọn chúng quyết giết văn bối để thu hồi để không cho ba đường tuyệt kiếm ấy bị lọt ra ngoài.

Thần Phiến Tử gật đầu :

- Cứ theo Giang nhị công tử thì hần chỉ mới sử dụng hai thức trong ba tuyệt chiêu là bị bản đạo đánh hạ, nếu không ông biết đến chiêu thứ ba rồi thì bản đạo có chống nổi hay không?

Giang Hàn Thanh nói :

- Văn bối kém thông minh, chiêu thứ ba ấy thật quá nhiều phiền phức khi biến thế, văn bối chỉ nhớ được một ít, nhưng văn bối biết rất rõ rằng chiêu đó quả lợi hại hơn chiêu Phượng Ô Triều Dương nhiều lắm.

Thần Phiến Tử trầm ngâm :

- Đáng lý vừa rồi bản đạo nên để hần sử dụng cho hết ba chiêu để hần thi triển tận cùng “Thiên Phượng tam thức” thử xem nó lợi hại đến mức nào.

Chừng như nhớ lại khi đến chiêu thứ hai của hần, chính ông đã gần thảm bại, Thần Phiến Tử bật cười :

- Thật ra nói như thế cũng chỉ là tình hiếu kỳ trong võ học thôi, chứ nếu để hần dùng tận ba thức thì chắc chắn bản đạo không làm sao chống nổi.

Giang Hàn Thanh thâm nghĩ lời lẽ của ông ta quả thật là thành khẩn, bởi vì chính khi Nhị cung chủ sử dụng đến chiêu thứ hai thì hần thấy Thần Phiến Tử quả là lúng túng, nếu ông ta không áp dụng tuyệt chiêu thì chỉ bằng vào chiêu thứ hai đó chắc chắn ông ta cũng đã bại rồi. Hần nghĩ như thế nhưng không tiện nói ra, vì chính mệnh ông ta nói thì không sao, chứ nếu mình nói thì nghe khiêu khích quá.

Thần Phiến Tử nâng chén trà lên, giọng ông ta có vẻ hơi lo lắng :

- Năm xưa Ngư Mục cậy vào Phi Phượng kiếm pháp này để ngang dọc võ lâm, bà ta đã xem giang hồ như không có ai, mãi đến khi bị hạ bởi Đông Hải song tiên mới chịu thoái ẩn giang hồ, không ngờ ngày nay bà ta lại cầm cân cho đám môn đệ thành lập Ngũ Phượng môn.

Ông ta nhìn Giang Hàn Thanh thật sâu và cười cười nói tiếp :

- Cũng chính năm ấy, bản đạo và lệnh sư Trúc Kiếm tiên sinh cùng thoái ẩn và ngày hôm nay lại phải tái xuất giang hồ, quả thế giới võ lâm bước bằng những con đường giao điểm.

Lý Duy Năng hỏi :

- Thứ kiếm pháp này phải chăng do chính Ngư Mục sáng chế ra?

Thần Phiến Tử đáp :

- Nghe đâu bà ta được pho kiếm pháp này trong một vùng cốc thâm u tại Phi Phượng sơn, bà ta bèn khổ công luyện tập và ý vào đó mà tung hoành trong thiên hạ làm cho hắc bạch giang hồ phải khốn đốn không phải ít.

Lý Duy Năng hỏi :

- Phi Phượng kiếm pháp của bà ta có thật là không có địch thủ trong võ lâm hay không?

Thần Phiến Tử đáp :

- Năm xưa vị Chưởng môn nhân Hoa Sơn phái là Thương Tiết Sinh, người đã khổ công luyện kiếm mấy mươi năm, thế mà ông ta lại thảm bại dưới tay kiếm của Ngư Mục, làm ông ta phẫn chí mà bề kiếm đi luôn không trở lại Hoa Sơn nữa.

Ngưng một giây như quá cảm khái, Thần Phiến Tử bùi ngùi nói tiếp :

- Huyền Nhất đại sư, một cao tăng danh vọng của Thiếu Lâm, thanh thiên trượng của ông rất to lớn, thế mà cũng phải bại dưới kiếm của Ngư Mụ, ông ta đã bẻ gãy cây thiên trượng gãy thành tám khúc, đồng thời chặt luôn một cánh tay của mình để tỏ ra không bao giờ muốn dính líu đến võ lâm nữa.

Giang Hàn Thanh nói :

- Cứ như vãn bối nghe thì còn rất nhiều nhân vật thành danh cũng đã thảm bại dưới thanh kiếm trong tay Ngư Mụ.

Thần Phiến Từ gật đầu :

- Nếu Giang nhị công tử không liều mạng hiểm trở của chúng ba chiêu tuyệt kiếm ấy thì tất sợ luôn cái tên của nó cũng giang hồ ít người nghe đến, chứ đừng nói chi đến chuyện biết.

Ông ta ngẫm nghĩ và vụt gật đầu :

- Đúng rồi, năm xưa nghe nói những nhân vật thành danh bị bại trong tay Ngư Mụ, hầu hết không ai qua nổi ba chiêu, chắc chắn “Phi Phụng tam thức” chứ không còn nghi ngờ gì nữa.

Ông ta lại ngửa mặt cười ha ha :

- Bây giờ thì chuyện bí mật ấy phải lộ ra, hôm nay bản đạo cảm thấy hết sức khoan khoái trong lòng.

Lý Duy Năng vẫn còn thắc mắc vì câu hỏi vừa rồi, hần hỏi lại lần nữa :

- Sư phụ nay, chẳng lẽ “Phi Phụng kiếm pháp” của Ngư Mụ quả không có ai là địch thủ hay sao?

Thần Phiến Từ gượng cười :

- Năm xưa cao thủ của chín đại môn phái đều bại dưới kiếm pháp của bà ta, nghe nói có một vị lão gia qua được hai chiêu, nhưng trong mình mang thương tích không ít. Từ đó trong giới giang hồ đều tôn xưng bà ta là “Thái Thượng Ngư Mụ”. Và từ đó không còn nghe có ai là địch thủ.

Giang Hàn Thanh mỉm cười, hần cảm thấy cái tên “Thái Thượng Ngư Mụ” này nghe có vẻ cao kỳ.

Thần Phiến Từ nói tiếp :

- Cho đến ba năm sau đó, Ngư Mụ chợt biệt tích giang hồ, từ đó không nghe ai nói tới, hay có nói thì không ai biết mụ về đâu, họ xúm nhau đoán già đoán non nhưng không ai dám chắc, sau đó có người phát giác rằng mụ bị bại bởi hai thanh kiếm của một đôi thanh niên nam nữ.

Quản Thiên Phát hỏi :

- Phải chăng đó là Đông Hải song tiên?

Thần Phiến Từ gật đầu :

- Đúng, đó là Đông Hải song tiên, cứ theo truyền thuyết trong giang hồ thì đó là một thanh niên tuấn tú, và một người con gái đáng gọi là tuyệt sắc giai nhân. Cả hai nhìn vào y như tiên đồng ngọc nữ giáng trần, tự nhiên không ai biết rõ được lai lịch của họ, người ta cứ gọi họ là Đông Hải song tiên cho đến ngày nay.

Lý Duy Năng cau mặt :

- Sư phụ, có phải sau khi Ngư Mụ bị bại với hai người ấy thì bà ta biệt tích cho đến bây giờ?

Thần Phiến Từ đáp :

- Trong vòng ba mươi năm nay, không một ai trong giang hồ thấy tăm dạng của Ngư Mụ đâu nữa.

Ông ta thở dài và nói tiếp :

- Chuyện này quả nhiên không ngoài dự liệu của Cốc chủ, bởi vì nếu không thì bản đạo và Trúc Kiếm tiên sinh không bao giờ tái xuất giang hồ...

Ngưng một giây, Thần Phiến Từ vụt cười :

- Mà thôi bây giờ cũng đã quá khuya rồi, các vị hãy nghỉ, bản đạo chỉ tạt ngang một chút thôi chứ không lưu lại lâu hơn nữa...

Nói xong, ông ta nhắm mắt lại dưỡng thần khí.

Giang Hàn Thanh nhận thấy chuyện Thần Phiến Từ và sư phụ mình xuất sơn kỳ này toàn là nhằm đối phó với Ngư Mụ, nhưng ông ta hình như không muốn nói, vì thế hần không tiện hỏi.

Ba người nhè nhẹ lui vào khoang nghỉ ngơi.

* * * * *

Suốt đêm đó trên mặt sông yên tĩnh.

Sáng hôm sau, bọn Giang Hàn Thanh thức dậy bước ra thì Thần Phiến Tử đã đi mất tự bao giờ.

Lý Duy Năng cười :

- Gia sư tính tình vẫn y như trước, muốn đến là đến, muốn đi là đi, không nói với ai cả.

Giang Hàn Thanh cũng cười :

- Gia sư cũng y như thế đó, không hiểu các cụ sao thường hay có thái độ lạ lùng, có nhiều lúc mình không làm sao hiểu được.

Chiếc thuyền nhè nhẹ tách bến ra sông lớn trơ trọi buồm.

Bọn Giang Hàn Thanh biết Sở tài công phụng mạng đưa họ đến Lưu Hương cốc, nhưng không ai nghe Đôn Hiểu Thiên nói cho biết Lưu Hương cốc ở tại đâu?

Họ thấy không tiện hỏi và Sở tài công cũng không nói, hình như chuyện địa điểm của Lưu Hương cốc hiện đang được giữ hết sức bí mật. Nếu chưa tới chỗ là không có quyền nói ra.

Đến giữa trưa ngày hôm đó, Giang Hàn Thanh đứng nhìn trời đất để ước lượng về con giông phía trời Tây Bắc, chợt thấy một con bồ câu từ xa bay tới kề kề theo chiếc thuyền, hần bèn gọi Sở tài công cho biết vì nghĩ đây là tin xa đưa lại.

Quả nhiên Sở tài công đưa một lá cờ trắng nhỏ ra phát luôn mấy cái, con bồ câu sà xuống mũi thuyền.

Sở tài công bắt cầm lên tay, lấy từ dưới chân con bồ câu một cái ống trúc nhỏ, hần bóp bẻ ống trúc để lấy mảnh giấy ra xem.

Vừa liếc qua mảnh giấy, Sở tài công biến sắc.

Quản Thiên Phát nhìn qua là biết ngay có chuyện bất tường, hần đứng lên hỏi :

- Sở huynh, có phải thư báo tin của Đôn đường chủ?

Sở tài công đáp :

- Vâng vâng, vừa nhận được truyền thư của Đôn đường chủ, tiểu nhân vội mang vào cho chư vị.

Vừa nói, hần vừa trao mảnh giấy.

Quản Thiên Phát cau mày :

- Đôn đường chủ cho tin đến, chắc là có chuyện khẩn cấp.

Hần tiếp mảnh giấy lật ra xem, mảnh giấy viết :

“Lệnh ái của Chu Thần Y bị mất tích trên khoảng đường phụ cận Đồng Lư, xin Giang công tử và Lý công tử quay lại Đồng Lư tìm kiếm hộ”.

Dưới thư ký tên Đôn Hiểu Thiên.

Quản thiên Phát nói :

- Sở huynh đã có cho thủy thủ quay thuyền trở lại chưa?

Sở tài công lắc đầu :

- Không, tại hạ vào đây thỉnh ý kiến của chư vị.

Quản Thiên Phát gật đầu :

- Như thế là tiện lắm, trên giông sông này rất có thể có địch theo dõi, chúng ta không nên để cho chúng biết tung tích và hành động của mình.

Sở tài công ngập ngừng :

- Thế nhưng theo lệnh của Đơn đường chủ thì bảo phải trở lại Đồng Lư.

Quản thiên Phát nói :

- Sở huynh đệ hãy yên lòng, chuyện này tại hạ thương lượng với Nhị công tử rồi sẽ quyết định sau.

Sở tài công cúi mình :

- Vâng, tiểu nhân xin tuân lệnh các vị.

Trầm ngâm một chút, Quản Thiên Phát hỏi :

- Nơi đây thuộc về khu vực nào?

- Sở tài công đáp :

- Tại đây gọi là Thất Lý Long, tới một chút nữa là địa phận Nghiêm Châu.

Quản thiên Phát nói :

- Vậy Sở huynh cho thủy thủ tới Nghiêm Châu thì dừng lại.

Sở tài công hỏi :

- Như vậy chúng ta trở lại Đồng Lư?

Quản thiên Phát mỉm cười bước lại gần bên nói nhỏ mấy câu, Sở tài công gật đầu vâng dạ liền hỏi và lui ra phía sau của chiếc thuyền.

Quản thiên Phát vào khoang cười nói :

- Nhị công tử, nghỉ cò đi là vừa.

Lý Duy Năng quay lại hỏi :

- Quản huynh có phát hiện được gì đó à?

Quản thiên Phát nói :

- Chu Long Chu cô nương mắt tích, rất có thể lọt vào tay giặc.

Giang hàn Thanh sững sốt :

- Có phải vừa rồi tin đến từ bờ câu đó hay không?

Quản Thiên Phát trao mảnh giấy và nói :

- Đây là truyền tin của Đơn đường chủ.

Giang Hàn Thanh tiếp xem rồi nói :

- Chẳng hay ý kiến Quản huynh như thế nào?

Quản thiên Phát đáp :

- Nếu chúng ta quay thuyền trở lại Đồng Lư sẽ làm cho đối phương chú ý, vì thế huynh đệ đã cho Sở tài công đậu tại Nghiêm Châu.

Lý Duy Năng gật đầu :

- Quản huynh nói phải lắm, chúng ta dừng thuyền tại Nghiêm Châu rồi theo đường bộ trở lại là ổn nhất.

Quản thiên Phát nói :

- Trên đường sông này nhất định hiện tại kẻ địch đã bố trí, nếu nhị vị lên bờ là chúng theo liền.

Lý Duy Năng hỏi :

- Như thế thì ý kiến của Quản huynh phải làm sao?

Quản thiên Phát nói :

- Hiện tại chúng ta chưa xác định được Chu cô nương đã lọt vào tay địch hay chưa, vì thế chúng ta phải hết sức cẩn thận và giấu kỹ hành tung.

Giang Hàn Thanh nói :

- Kinh nghiệm về giang hồ của Quản huynh hơn chúng tôi nhiều lắm, vậy nhất thiết xin cho Quản huynh châm chú.

Quản Thiên Phát trầm ngâm một lúc rồi ngồi xuống thấp giọng bảo nhỏ nhỏ với Lý Duy Năng và Giang Hàn Thanh...

Cuối cùng Lý Duy Năng nói :

- Như thế là thượng sách, vậy cứ theo đó mà làm.

Thuyền đến bến Nghiêm Châu thì dừng lại, Sở tài công cho thủy thủ lên bờ mua sắm rau cải khá nhiều y như một thuyền buôn, trong lúc mua sắm, bọn công nhân từ trên những vựa trên bờ cho người khiêng xuống, kẻ bán người mua rộn rịp lảng xảng.

Cũng trong lúc đó không ai thấy bọn Quản Thiên Phát, Giang Hàn Thanh và Lý Duy Năng đâu cả.

Sau khi chất đầy hàng hóa, Sở tài công ra lệnh cho thủy thủ rời khỏi bến.

* * * * *

Tân Đông Quan, chẳng phải là một cửa ải, cũng không phải là một thị trấn, Tân Đông Quan chỉ là một địa danh hồi xưa, bây giờ chỉ là một vùng hẻo lánh.

Muốn đến đó, phía Đông phải là một sơn thôn khá xa, nó là con đường hẹp đi xuyên giữa hai Hàng Châu và Kim Hoa.

Rải rác độ năm ba nóc gia và độc một quán rượu bán lơ thơ vài món lật vặt.

Nói lơ thơ là vì quán không bao giờ đông khách, nhưng không phải vì thế mà quán ế, vì ai muốn qua con đường đó, cũng đều phải ghé quán này.

Bởi vì hai đoạn đường cách khoảng khá xa, nhất định khách bộ hành cho dù keo kiệt cách mấy cũng phải ghé đây để ăn uống chút đỉnh thì mới đi tiếp nổi.

Và cũng vì thế mà cho dù ít khách, chủ quán không cần phải, trái lại lão đập thẳng tay.

Dù không ưa lão, cũng phải ghé vào.

Trời mưa lất phất.

Lão chủ quán họ Trương ngồi vênh râu bên quầy hàng vì vốn không bao giờ bận rộn.

Bây giờ trong quán có hai người khách, trên bàn họ đã có rượu và thức ăn, lão chủ ngồi chờ họ ăn xong là lão đến thu tiền.

Hai người khách tuổi trạc trung niên, với bộ đồ vải thô mặc trong mình, với những hàng hóa đặt ngay cạnh ghế ngồi, ai nhìn qua cũng biết họ là khách buôn, thứ khách buôn quầy gói đường xa chứ không phải hạng thương buôn giàu có.

Bởi vì mưa ngày càng nặng hạt, họ như bắt cần “thượng lộ” vì họ là hạng buôn rày đây mai đó, lạnh thì đi, mưa thì trú, họ không dại gì đảm mưa cho ướt bọc hàng.

Họ ngồi nhấp nhồm tán khéo với nhau như người ăn không ngồi rồi rảnh việc.

Lão chủ quán họ Trương hình như cũng đã quá quen với hạng khách đường xa này, lão thừa biết họ không vội và tự nhận lão cũng chẳng có việc gì mà phải vội. Lão ngồi tựa ngửa lim dim.

Tên đại hán cao vút lên tiếng :

- Đây, lão Trương làm cho đĩa xào lẫn nữa coi, thêm luôn hai hồ rượu nữa nghen, coi cái điệu này chắc không làm sao đi sớm được đâu.

Tên đại hán lùn tiếp theo luôn :

- Đi cái khi khô gì nữa, làm cha nó một đĩa đậu hủ chiên nữa đi cho được việc.

Tuy đang lim dim, nhưng vừa nghe câu đầu của khách là lão Trương đã muốn nhồm dậy ngay, lão không cần hỏi lại vì lão không có đáng ngại ngủ chút nào. Lão đi làm ngay thức ăn và mang thêm rượu.

Gã đại hán rót cho gã lùn một chén, rồi hấn tự châm vào chén mình và ngẩng đầu cười :

- Lão Định xem kia, bây giờ mà vẫn có người đến thấy không? Tôi đánh cuộc với anh, nếu người ấy mà không ghé vào quán này thì thằng Vượng này sẽ thua anh hai hờ rượu đây.

Gã họ Đinh phun phèo phèo :

- Mẹ họ, anh khôn quá nhỉ, ai qua đây mà lại không ghé cho thằng cha Trương chủ quán này đập? Không ghé thì âm hồn vật chết hay sao?

Lão chủ quán họ Trương cười hề hề, lão không lấy đó làm sự mất lòng, hình như lão công nhận với mọi người rằng quán lão bán rượu và thức ăn có phần đắt hơn những nơi khác.

Công nhận như thế là tự nhiên lão có lý do của lão.

Lão không phân bua, nhưng lão vẫn nói bằng quơ để cho khách hàng chặn thấy chuyện lão đến thị trấn mang thực phẩm về đây không phải là chuyện dễ dàng.

Lão không nói đến rượu vì rượu chính tay lão cất, nhưng lão có cách khác để bán cao giá. Lão làm cho người ta hay rằng khắp cả vùng này không có ai bán, ở đây người ta không sinh nhai bằng nghề đồn cùi lấy mật. Không có ruộng, tự nhiên muốn có nếp cất rượu, lão phải đến chỗ xa xôi, con người mua nếp ấy lão mách chung vào giá rượu.

Trên con đường mòn sơn cước, quả nhiên có một người đi mua xăng xái đi về hướng quán.

Hắn là một gã có vóc dáng thư sinh, chỉ có điều cách ăn vận của hắn làm cho người ta nghĩ rằng hắn nghèo dữ lắm.

Gã thư sinh chạy vào quán, hai tay hắn phui phui những hạt mưa còn đọng trên mình, hắn ngồi xuống một chiếc bàn phía ngoài hai người khách cũ.

Hình như hắn mệt, vừa uống xong một chén trà là hắn gọi lấy :

- Ông chủ làm ơn thêm chén nữa, khát quá.

Lão Trương cười khi khi :

- Có chi, có chi khách cứ uống, đường xa mà.

Theo giọng lão nói, người ta có cảm tưởng như hắn đang bỏ thí.

Nhưng khi lão mang chén trà thứ hai đến trước mặt khách thì lão đã hỏi ngay :

- Khách dùng chi xin cho biết để làm luôn.

Tên thư sinh đáp :

- Ông cho tôi một bầu rượu, một đĩa thịt xào và sau đó cho luôn tô mì lớn.

Lão Trương ứng tiếng lui xuống, hồi lâu lão mang các món ăn dọn lên bàn và cười nói :

- Xin khách dùng thử thứ rượu này do chính tôi cất lấy và chôn đúng năm năm, thứ nào chưa đúng năm năm là nhất định không mang ra bán cho khách hàng.

Gã thư sinh áo rách hóp một ngụm rồi chếp miệng gật gù :

- Đúng, rượu này quả thật là ngon.

Lão Trương cười khà khà :

- Xin quý khách dùng thêm một vài chén nữa cho ấm lòng trong khi mưa, tiểu nhân sẽ có thức ăn kế tiếp lên ngay.

Gã thư sinh áo rách cười :

- Được rồi thông thả, đã có mấy món nhắm rồi đây, mì để chốc nữa cũng không muộn, tại hạ có một chuyện muốn hỏi nhờ chủ quán.

Lão chủ quán họ Trương cười mon tron :

- Vâng, chẳng hay khách muốn hỏi chi?

Gã thư sinh áo rách nói :

- Tại hạ muốn hỏi thăm một người.

Lão chủ quán họ Trương chớp chớp mắt :

- Chẳng hay khách muốn hỏi thăm ai?

Gã thư sinh áo rách nói :

- Tại hạ muốn hỏi thăm chủ quán là chẳng hay từ sớm đến giờ có thấy một cô gái mặc áo đen đi ngang qua đây chẳng?

Lão chủ quán họ Trương ngẫm nghĩ một giây rồi lắc đầu :

- Hình như là không có... trời chưa sáng là tiểu nhân đã dậy nổi lửa rồi, nhưng không hề thấy có cô gái mặc áo đen nào đi qua đây cả.

Hai tên đại hán thương buôn nãy giờ ngồi nghe hai người nói chuyện, hình như cả hai cũng cảm thấy ngạc nhiên vì nghe được chuyện lạ kỳ. Như họ uống rượu cũng đã lâu rồi, mưa bên ngoài vẫn chưa dứt hột nên họ buông đĩa ngồi nghe.

Gã thư sinh áo rách trầm ngâm :

- Lạ quá, ở đây chỉ có một con đường này thôi mà.

Lão chủ quán họ Trương nói :

- Chẳng hay khách hỏi thăm cô gái áo đen có chuyện chi không?

Gã thư sinh áo rách đáp :

- Cô ấy là em gái của tôi.

Lão chủ quán họ Trương nói :

- Hay là cô ấy đi lộn đường khác rồi chẳng?

Gã thư sinh áo rách trầm ngâm :

- Có thể như thế lắm, nhà tôi ở tại Hà Hoa đường, hôm xá muội đi thăm người bà con tại Đại Dịch trang, cô bảo hôm nay sẽ về, nhưng hồi trưa này tôi đến Đại Dịch trang thì ở đó cho biết xá muội đã về rồi, thế không biết đi con đường nào đâu mất, thế có chết người không kia.

Hai người đại hán thương buôn đưa mắt nhìn nhau và làm thinh.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Hương Từ Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Cô gái trong miếu hoang

Lão chủ quán họ Trương suy nghĩ một hồi lâu, lão suy nghĩ và nói với gã thư sinh áo rách rằng từ Hàng Châu, phía Nam đến Kim Hoa, dọc đường có nhiều ngã rẽ, nhưng những ngã rẽ y chỉ vào những thôn xóm hẻo lánh rồi cùng đường, rất có thể cô ấy đã lạc vào những thôn xóm đó.

Gã thư sinh áo rách nói :

- Xá muội tư nhỏ rất ít khi hay đi đâu xa ra khỏi Hà Hoa. Đường như không biết còn con đường nào khác nữa.

Lão chủ quán họ Trương gãi gãi đầu và quay qua cười nói với hai người khách buôn :

- Nhị vị đại ca thường hay mua bán trong vùng này, thường hay đi vào làng mạc, khách quan thử hỏi xem nhị vị có biết, có thấy chẳng?

Bảo gã thư sinh áo rách hỏi, nhưng lão lại hỏi ngay :

- Đình lão ca và Vương đại ca, vị thư sinh này có một cô em gái đi lạc trên khoảng đường Đại Dịch trang đến đây, chẳng hay nhị vị có thấy cô gái mặc áo đen không nhỉ?

Gã họ Đình nhướng đôi mắt :

- Ông chủ quán hỏi chúng tôi đây à?

Lão chủ quán cười cười :

- Vị khách quan đây có người em gái lạc đường, tôi nghe nhị vị từ mấy ngày nay buôn bán vùng này chắc có lẽ thấy xin nhị vị làm ơn chỉ hộ.

Gã họ Đinh đó biết lệnh muội của khách quan đây đi lạc ở đâu?

Hình như nãy giờ cả hai ngồi nghe, nhưng họ cũng không chú ý lắm, cho nên nghe mà không nghe hết đầu đuôi.

Gã thư sinh áo rách đứng dậy vòng tay :

- Tại hạ ngụ tại Hà Hoa đường, xá muội đến Đại Dịch trang thăm bà con, cứ theo ở đó nói lại thì xá muội đã về rồi thế nhưng tại hạ đi đón thì lại không gặp, nghĩ chắc em nó lạc đâu ở khoảng đường này, kính mong nhị vị đại ca có thấy thì làm ơn chỉ dùm.

Gã họ Vương nhìn đồng bạn :

- Lão Đinh nè, hồi sớm mai này anh từ Đại Dịch trang mang hàng đến đây, có thấy cô gái nào không nhỉ?

Gã họ Đinh nói :

- Lệnh muội của công tử khoảng bao nhiêu tuổi?

Gã thư sinh áo rách nói :

- Xá muội năm nay mười chín tuổi, tuy cũng lớn rồi, nhưng thật thì ít hay đi đâu xa lắm.

Gã họ Đinh nói :

- Chẳng hay lệnh muội ăn mặc như thế nào?

Gã thư sinh áo rách đáp :

- Thật không dám giấu chi nhị vị, vì gia cảnh không được như hồi xưa nữa nên anh em chúng tôi cũng lam lũ lắm, tuy đi xa nhưng xá muội cũng chỉ mặc đồ đen.

Gã họ Đinh trầm ngâm một chút rồi chột vồ tay đánh vào vế :

- Đúng rồi, như vậy là đúng rồi.

Hai mắt của gã thư sinh áo xanh vụt lóe lên :

- Lão ca đã có thấy xá muội rồi à?

Gã họ Đinh nói :

- Vừa rồi, khi vượt qua Tam Lý Lĩnh, tại Long Đồ điện tại hạ thấy có một vị cô nương mặc áo đen, hình như nghỉ chân trong miếu ấy.

Thư sinh áo rách dợm hỏi thì hần đã nói luôn :

- Thật ra lúc đó cô ấy mặc áo chi thì tại hạ cũng không để ý.

Hần vồ tay đánh bốp một cái như sực nhớ ra điều gì :

- À có điều hình như tôi thấy cô gái có choàng một vuông vải đen trên mặt...

Gã thư sinh áo rách hình như giật mình, nhưng hần bình tĩnh lại ngay, hần hỏi :

- Lão huynh khi thấy xá muội tại Long Đồ điện vào lúc nào?

Gã họ Đinh đáp :

- Mới đây lúc tôi chia tay với lão trang để rẽ vào Đại Dịch trang thì thấy cô ấy hình như ghé nghỉ chân tại Long Đồ điện.

Hần nốc một ngụm rượu nữa rồi đưa tay quệt miệng nói tiếp :

- Hình như cô ấy mỏi chân và mệt lắm, cô ấy ghé vào miếu ngồi dựa bệ thờ. Vì chung quanh không có xóm làng gần, bọn này cũng định hỏi thăm nhưng vì thấy không tiện nên bỏ đi luôn.

Gã thư sinh áo rách hỏi :

- Xin hỏi lão ca không biết từ đây đến Long Đồ điện phải đi bằng lối nào?

Lão chủ quán họ Trương mang tô mì lên cho gã thư sinh áo rách. Nghe hỏi, lão ta nhoẻn miệng cười :

- Long Đồ điện ở tại Tam Lý Lãnh, từ đây đến đó khoảng chừng hai mươi dặm, khách quan cứ ăn no đi rồi tiểu nhân sẽ kiếm cho khách quan một chiếc đèn lồng.

Gã thư sinh áo rách bụng tô mì lên lửa một hơi, hình như hân nóng lòng muốn đi cho thật gấp.

Lão chủ quán họ Trương từ sau nhà bếp mang ra cho gã một chiếc đèn lồng, lão còn cẩn thận cho gã một cây gậy tre, lão cười nói :

- Đường núi này người ta cũng có khi đi thường, đối với những người đi thường thì rất dễ dàng, nhưng với khách quan không quen thì nên xách theo cây gậy này để vừa chống đi cho dễ mà cũng để đuổi rắn rết, khách quan gặp chỗ nào có rậm thì cứ quơ quơ là không còn sợ gì hết.

Đúng là một con người tốt tuy buôn bán có đập đồ thiên hạ thật nhưng đối với khách lỡ đường thì lão cũng có lòng.

Gã thư sinh áo rách đứng dậy vòng tay cảm tạ, hân móc túi lấy ra số bạc tương đương nhiều hơn giá thức ăn trao cho lão chủ quán rồi chào hai gã thương buôn.

Bây giờ thì mưa đã dứt hột rồi nhưng bốn phía trời đã mờ tối, miền sơn cước hình như trời tối mau hơn ở đồng quê, vừa thấy bóng mặt trời lặn xuống sau núi thì nhà phải lên đèn.

Đúng như lão chủ quán họ Trương nói, gã thư sinh áo rách là một gã trời gà không chặt. Đường núi đối với khách buôn hay những kẻ xuôi ngược giang hồ thì không có gì khó khăn cả, nhưng đối với gã thì quả là chuyện gian nan.

Gã chống cây gậy và xách lồng đèn khắp khênh bước ra.

Nhìn theo dáng đi của gã ông chủ quán họ Trương chép miệng thở dài e ngại.

Nhưng đó là khi hân vừa bước ra thôi chứ khi hân đã khuất rồi thì lão chủ quán họ Trương và hai tên lái buôn cũng đưa mắt nhìn nhau. Những đôi mắt hồi nãy coi có vẻ thật thà bây giờ bỗng biến thành gian xảo lạ lùng. Họ nhìn nhau và bật cười ha hả, giọng cười rõ là của những con người dắc ý.

Cái lạ thứ hai là con người của gã thư sinh áo rách.

Từ khi vào quán cho đến khi hân ra khỏi cửa, tướng của hân đúng là tướng co ro như gà chết nước, thứ tướng bệnh đến bước đi không nổi, thứ tướng chỉ có thể nằm đọc sách ngâm thơ. Thế nhưng khi bước ra vừa khuất quán, gã thư sinh áo rách vội quăng cây gậy trúc, nhắc bổng mình lên lao nhanh như gió.

Gã đã cẩn thận tắt chiếc đèn lồng của lão chủ quán trao cho.

Chỉ mấy phút sau gã thư sinh áo rách đã trở thành một con người khác, hân là Giang Hàn Thanh.

Và cũng chỉ thời gian uống xong một ngụm trà là hân đã đến đứng Long Đồ điện.

Long Đồ điện là một ngôi miếu nằm về phía Bắc trền núi Nhạn Môn. Đó là một ngôi miếu hoang tàn.

Không những đây là một ngôi miếu bỏ hoang mà còn là một ngôi miếu quá nhỏ, không có nổi một tấm biển đề, bên trong thì hương khói lại vắng tanh. Trên trần nhện giăng tứ phía, bệ thờ bụi đóng lâu đời, tuy không rộng lắm trong bóng tối om om.

Rừng hoang núi vắng với ngôi miếu hoang tàn, thêm vào đó tiếng gió xì xào cành lá bên ngoài càng làm cho người dễ nghe ón lạnh.

Giang Hàn Thanh do dự, nhưng cuối cùng rồi hân cũng bước qua ngưỡng cửa.

Dưới bệ thờ bụi bám đầy, trên lưới nhện giăng, Giang Hàn Thanh thấy chập chờn có một bóng người.

Đúng rồi, có một cô gái đang ngủ gật.

Một cô gái áo đen và vuông khăn đen cũng vẫn còn quàng trên mặt.

Vừa liếc thấy, Giang Hàn Thanh nhận được ngay đó là cô gái họ Chu.

Lúc ở bên sông, khi hân giải kết chuyện oan cừu, Chu Long Chu tuy giận lắm, thế nhưng chỉ bằng dáng điệu chó không làm sao thấy được sắc diện của nàng qua màn lụa đen.

Giang Hàn Thanh hơi mỉm cười.

Con gái cưng của vị Độc Tẩu thật là đặc biệt, nàng luôn choàng vuông lụa đen trên mặt, hình như nàng không thích ai nhìn thấy được sự diễn biến tâm trạng của nàng.

Hắn chợt thấy mình có lý.

Một cô gái tính tình hờn mát như nàng, có lẽ nên che mặt lại mãi mãi, chứ nếu để cho người ta nhìn thấy bộ mặt dễ thương mà lại hơi nhăn nhó thì quả thật là khó coi.

Nhưng bây giờ Giang Hàn Thanh hơi thắc mắc, bằng vào một người có trình độ võ công khá cao như nàng thì không thể quá mệt mỏi như hai tên lái buôn vừa nói trong quán được, không thể vì đường xa bãi hoải mà phải nghỉ chân trong một chỗ hoang vu.

Nhưng nếu không vì thế thì tại làm sao nàng lại ngồi như trốn nơi đây?

Thêm vào đó, một con người khá cao về võ công, thánh giác của họ vô cùng bén nhạy, cho dù hắn có bước vào nhẹ nhàng thì cũng không thể làm cho nàng không nghe thấy.

Mà nếu nàng đã nghe thấy thì tại sao nàng vẫn ngồi ừ ừ không ngẩng mặt nhìn lên.

Bước tới gần bệ thờ, bắt giác Giang Hàn Thanh do dự.

Thật sự thì hắn không phải sợ vì con người của nàng đầy đầy chất độc vì chỉ khi nào nàng cố tình làm hại ai thì chất độc mới đáng sợ, chứ lúc bình thường thì nàng cũng vẫn như bao nhiêu người khác thế thôi.

Nhưng hắn cảm thấy giữa đêm hôm tăm tối, một mình thân cận với một cô gái giữa chốn hoang vu thì quả thật là bất tiện.

Hắn khẽ mỉm cười vì ý nghĩ của mình.

Cũng may là khi ra khỏi quán, hắn chỉ tắt đèn chứ không quăng hẳn ngọn đèn lồng, bây giờ ngọn đèn có thể giúp hắn thêm phần can đảm để đối phó với chuyện mập mờ trong môi miếu hoang.

Lấy đá lửa đánh lên châm ngọn đèn cho thật rõ, Giang Hàn Thanh đưa nó đến gần nàng.

Chu Long Chu vẫn như không hay biết, nàng vẫn co ro ngồi dựa bệ thờ y như một con tôm.

Giang Hàn Thanh nhích lên một bước rồi gọi nho nhỏ :

- Chu cô nương... sao lại một mình ở nơi đây?

Bây giờ thì Chu long Chu đã nghe.

Nàng hơi cự mình và rên nho nhỏ chứ không trả lời.

Tiếng rên của nàng làm cho Giang Hàn Thanh giật mình, hắn bước tới một bước nữa và ngồi xổm xuống.

Hắn đưa cao ngọn đèn và lên tiếng :

- Chu cô nương, cô làm sao thế?

Ngọn đèn khá rõ, ánh đèn rọi ngay vào mặt nàng, Giang Hàn Thanh phảng phất thấy cô gái như hé mắt.

Giang Hàn Thanh gọi tiếp :

- Chu cô nương, cô nương làm sao thế?

Giọng của Chu long Chu như người bệnh nặng :

- Có phải... Giang nhị công tử phải không?

Giang hàn Thanh đáp :

- Vâng, tại hạ là Giang Hàn Thanh đây, chẳng hay Chu cô nương làm sao thế?

Chu Long Chu khẽ cự mình :

- Không... không sao cả.

Nàng nói chỉ có mấy tiếng nhưng lại phải dứt quãng nhiều lần, hình như chỉ mấy tiếng đó thôi nhưng nàng phải dùng rất nhiều sức lực.

Giang Hàn Thanh càng giật mình hơn, hấn hỏi :

- Có phải cô nương mang thương tích?

Giọng nói của Chu Long Chu vẫn nhỏ, nhưng giọng nói tạnh lòng :

- Phải, tôi mang thương tích, nhưng chuyện đó không quan hệ gì đến công tử.

Giọng nói của nàng bây giờ càng thấp xuống, hình như nàng đang đau đớn lắm.

Giang Hàn Thanh sửng sốt.

Hắn biết nàng có giận hắn trong vụ giải quyết khi bàn chuyện với Tam cung chủ, nhưng hắn nghĩ mình đã gian khổ đi tìm nàng, ít ra phải có phần nào xúc động chứ?

Tuy nhiên, vốn biết tính tình kỳ cục của cô gái họ Chu nên hắn dịu giọng :

- Tại hạ không có làm cho nên tội với cô nương, thế tại sao cô nương lại phiền giận tại hạ như thế?

Hắn nói thật nhỏ và thanh âm cố cho thật dịu, hắn biết đối với một cô gái nhỏ hay giận như nàng, cần phải thật dịu dàng, nhất là lúc nàng đang mang thương tích.

Vì thế hắn cố nói bằng một giọng van lơn.

Quả nhiên lời nói của hắn có hiệu quả ngay.

- Dường như nàng có hơi xúc động, nàng hơi ngẩng mặt lên và giọng nàng cũng có phần dịu lại :

- Không... tôi không có giận công tử.

Chỉ cần từ cửa miệng của một người con gái nói ra lời không giận đối thì lòng nàng quả đã lắng xuống rồi, cho dầu chưa hoàn toàn hết giận, nhưng cũng không còn đáng ngại.

Giang Hàn Thanh hỏi lại :

- Cô nương mang thương nặng lắm phải không?

Chu Long Chu không nói, nàng chỉ gật đầu nhẹ nhẹ.

Giang Hàn Thanh hỏi :

- Cô nương gặp kẻ nào thế?

Chu Long Chu đáp :

- Huyền Cảnh đại sư...

Giang Hàn Thanh giật mình :

- Âm Cực chỉ...

Chu Long Chu nói tiếp :

- Cùng đi với hắn còn có con yêu nữ họ Yên.

Giang Hàn Thanh nói :

- Người ấy là Ngũ cung chủ của Ngũ Phụng môn, nhưng chẳng hay cô nương bị thương ở nơi nào?

Chu Long Chu nói :

- Tôi bị tên gác trục ấy phóng chỉ trúng bả vai, thêm vào đó còn bị tên yêu nữ phóng trúng một mũi độc tại... tại...

Nàng ngập ngừng không nói thêm được nữa. Tự nhiên Giang Hàn Thanh biết nàng trúng độc châm vào một chỗ kín đáo trong cơ thể đàn bà khó có thể nói ra.

Biết rõ như thế ấy nhưng vì hai tiếng “Độc châm” làm cho Giang Hàn Thanh không thể không hỏi, nhưng hắn cố tránh bằng cách hỏi cách khác :

- Chẳng hay cô nương đã rút độc châm ra hay chưa?

Chu Long Chu đáp :

- Độc châm đã nhỏ ra rồi, thứ ấy đối với tôi không quan hệ gì mấy, chỉ có Âm Cực chỉ của tên trọc quả đáng lo ngại...

Nàng cảm thấy hơi run và nói tiếp :

- Bây giờ tôi cảm thấy toàn thân tê điếng và hơi lạnh thấu xương..

Giọng nói của nàng càng lúc càng yếu hẳn.

Giang Hàn Thanh nói :

- Hàn công của tên hòa thượng ấy lợi hại lắm, ai bị trúng độc vào là phát lạnh ngay.

Vừa nói hẳn vừa đặt lồng đèn xuống và lấy ra một hoàn thuốc, hoàn “Thiên Cơ đan” của Tam cung chủ trao cho hẳn hôm trước.

Hắn bóp cho sáp bề ra, mùi thơm hắt nghe ngạt mũi.

Hắn trao hoàn thuốc cho Chu Long Chu và nói :

- Cô nương hãy tạm uống thuốc này, thương thế sẽ giảm ngay.

Chu Long Chu vừa run vừa hỏi :

- Thuốc chi thế?

Giang Hàn Thanh đáp :

- Đây là Linh đan chuyên trị nội thương, cô nương cứ uống thuốc vào thì sẽ giảm ngay.

Chu Long Chu run rẩy :

- Tôi... tôi lạnh quá.

Giang hàn Thanh nói :

- Cô nương hãy uống hoàn thuốc này để tôi đi tìm ít củi vào đây nhóm lửa.

Chu Long Chu tiếp lấy hoàn thuốc và nói :

- Hoàn thuốc lớn như thế này làm sao mà uống được?

Giọng nói của nàng bây giờ thật dịu, chừng như nàng có nhiều cảm kích.

Giang Hàn Thanh bật cười :

- Thì nhai đi rồi hẳn nuốt.

Chu Long Chu nói :

- Nhai ra mà không có nước thì đáng chịu sao cho nổi?

Đúng là hầu hạ một gái còn khó hơn mấy mươi bà già.

Giang Hàn Thanh mỉm cười dễ dãi :

- Được rồi, cô nương hãy chờ tại hạ đi tìm nước.

Chu Long Chu nói :

- Trước miếu, phía bên trái có một giếng nước, cạn như một cái ao, công tử hãy ra đó múc cho một chút.

Giang Hàn Thanh bước ra ngoài chặt một khúc cây, dùng lưỡi kiếm khoét ruột làm y như một cái chén, xong xuôi hẳn ra múc đầy nước mang trở vào cho nàng.

Lúc đó Chu Long Chu đã nhai xong hoàn thuốc, Giang Hàn Thanh ngồi xổm xuống đưa nước tận miệng nàng và nói :

- Nước trong ấm cô nương hãy uống đi.

Chu Long Chu uống vô một hớp nước và nàng bỗng rùng mình :

- À lạnh quá.

Mùa này không phải là mùa giá rét, nhưng vì Chu Long Chu bị trúng phải “Âm Cực chỉ” của Huyền Cảnh pháp sư, nên khi uống vào một hớp nước lạnh làm cho nàng run bắn lên..

Thấy Chu Long Chu co quắp lại, Giang Hàn Thanh bắt nhãn, hấn ngồi xích lại ôn tồn :

- Cô nương cố gắng một chút, tôi sẽ tìm củi mang vào nhóm lửa.

Chu Long Chu lắc đầu, hàm răng nàng khua cảm cập :

- Không... không... lửa không ăn nhằm gì đâu...

Giang Hàn Thanh cau mặt :

- Cô nương lạnh lắm hay sao?

Chu long Chu nói :

- Ban ngày nghe không có gì, nhưng bây giờ thì không làm sao chịu nổi...

Giang Hàn Thanh nói :

- Âm Cực chỉ của Huyền Cảnh lợi hại lắm, chính công hiệu của nó thường hành hạ về đêm...

Hắn ngẫm nghĩ và nói tiếp :

- Có lẽ cô nương bị hấn đánh trúng không chính xác, thương thế không nguy hiểm lắm chứ nếu đúng chỗ hiểm thì bây giờ không phải chỉ thế thôi đâu, theo người ta nói nếu trúng vào chỗ yếu hại thì sẽ không qua được sáu tiếng đồng hồ, con người bị Âm Cực chỉ sẽ cứng mình mà chết.

Chính lúc tại Yên Tử Cơ tôi cũng bị hấn đánh lên một lần.

Chu Long Chu hỏi :

- Nhưng có lẽ lần đó thương thế của công tử cũng không nặng lắm?

Giang Hàn Thanh nói :

- Hấn thừa lúc bất phòng, đánh trúng ngay vào “Nhập Động huyệt” của tôi.

Nhập Động huyệt là một huyệt đạo tập trung thần kinh của cơ thể con người, nếu bị trúng vào nơi ấy thì không làm sao cứu nổi, chính vì thế nên khi nghe Giang Hàn Thanh nói là Chu Long Chu giật mình giật lại :

- Thế thì công tử lúc đó làm sao trị được?

Giang Hàn Thanh cười :

- Lúc nhỏ tại hạ đã luyện thuần dương công phu, vì thế nên Âm Cực chỉ tuy lợi hại song cũng không thể làm hại được.

Như nhớ lại một chuyện gì đó, Giang Hàn Thanh chợt thờ phào :

- Bị chỉ phong tối độc của hấn đánh trúng, tại hạ nghĩ rằng Thiên Cơ đàn cũng khó mà chữa được... tôi nghĩ có thể dùng thuần dương công phu để làm cho hàn khí dạt ra ngoài.

Chu Long Chu nghiêng răng :

- Tôi đang lạnh quá... công tử... cứ đẩy hàn khí ra ngoài được không... mau đi, lạnh chết... lạnh chết...

Giang Hàn Thanh ngồi lại gần hơn và nói :

- Xin cô nương xoay người lại, phải quay lưng về phía tại hạ thì muốn cho nhập thuần dương công phu thì phải bắt từ Linh Đài trước nhất.

Chu Long Chu chậm chậm quay mình lại, nhưng vừa mới nhóm mình lên thì nàng vụt rên mấy tiếng nho nhỏ và ngã ngửa vào lòng Giang Hàn Thanh.

Bằng vào phản ứng tự nhiên, Giang Hàn Thanh dầu không muốn nhưng hấn vẫn vòng tay ôm chặt thân nàng.

Hương thơm người con gái từ trong người nàng toát ra làm cho hấn hơi ngây ngất loạn choạng.

Hấn giật mình đẩy nhẹ nàng ra, nhưng cũng không dám đẩy mạnh lắm, một phần vì sợ nàng té và tự ái.

Chu Long Chu hình như lạnh quá làm cho cô gái này không nghĩ đến chuyện ty hiềm, nàng cứ co rút dựa nghiêng vào lòng hấn.

Nàng vừa ngã vào vừa run bần bật, hai hàm răng khua nghe cảm cập.

Bất cứ người đàn ông nào cũng đều có một tâm lý như nhau là đối với bất cứ một người con gái nào dầu không đáng cho họ yêu đương, họ vẫn không hề có thái độ cự tuyệt một cách thẳng thừng, huống chi đây là trường hợp đối với một người con gái đang mang thương tích vào.

Giang Hàn Thanh chẳng những không muốn xô nàng ra mà trái lại, hấn thận trọng vòng tay ôm thân thể mềm mại của người con gái này.

Thật ra trong lòng hấn cũng chưa có chút chi gọi là tà niệm, hấn chỉ thương hại cho nàng, nhất là với một người con gái vốn là bạn chứ không phải là kẻ thù. Tâm địa của Giang Hàn Thanh là thế, giả như gặp một kẻ thù trong trường hợp đó, nhất định hấn không có thái độ phũ phàng.

Chu Long Chu càng run nhiều hơn nữa, toàn thân nàng gần như không còn tự chủ, nàng dựa hấn vào lòng hấn để mặc cho hấn làm gì tùy ý.

Trong tay ôm thân hình cô gái, bất cứ người thanh niên nào, cho dầu chân chính đến đâu cũng không thể tự nhiên.

Giang Hàn Thanh cũng thế, hấn không có chút gì gọi là tà niệm, nhưng hấn cũng cảm thấy xao xuyến lạ thường.

Hấn cố gắng nói với nàng :

- Chu cô nương, xin cô nương hãy ngồi ngay ngắn lại, tại hạ bắt đầu ra ngoài.

Chu Long Chu ừ ừ trong miệng và vụt hỏi :

- Nhị công tử, công tử có biết tại sao tôi luôn bao mặt hay không?

Giang Hàn Thanh lắc đầu :

- Không biết.

Chu Long Chu hỏi bằng một giọng thật dịu dàng :

- Nhị công tử có muốn nhìn mặt thật của tôi không?

Giang Hàn Thanh đáp :

- Tại hạ chỉ biết Chu cô nương là... Chu cô nương cũng đã rõ rồi.

Giọng Chu Long Chu vụt buồn buồn.

- Tôi theo gia phụ xông xáo giang hồ, chưa bao giờ cởi bỏ chiếc khăn bao mặt, cha tôi cũng có nói, khi nào gặp được người vừa ý thì hãy lột khăn cho người ấy thấy được gương mặt thật.

Giang Hàn Thanh cười :

- Bây giờ thương thế của cô nương đang lúc hoành hành, xin cô nương đừng nên nói chuyện nhiều, vì như thế có thể làm cho hao sức.

Chu Long Chu chậm chậm ngẩng mặt lên :

- Tôi muốn... tôi muốn công tử hãy cởi dùm chiếc khăn bao mặt của tôi ra...

Giang Hàn Thanh nói :

- Tôi thấy cô nương cứ để y như thế cũng không sao.

Hai tay của Chu long Chu vẫn ôm choàng lấy Giang Hàn Thanh, nàng nói :

- Chẳng lẽ công tử không thích nhìn mặt tôi sao?

Sợ nàng hiểu lầm nên Giang Hàn Thanh dịu giọng :

- Xin cô nương đừng nghĩ không hay về tại hạ, thật tình thì bây giờ tâm trí của tại hạ đang tập trung cốt làm sao cho thương thế của cô nương chóng giảm mà thôi...

Chu Long Chu lại run lên và giọng nàng như nghẹn lại :

- Tôi biết... tôi biết công tử chỉ vì thương hại tôi chứ không có chút cảm tình nào với tôi cả, tôi không cần sự thương yêu ấy đâu, tôi chỉ cần công tử nhìn vào mặt tôi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Hương Từ Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Cô gái và rắn độc

Cách nói và thái độ của Chu Long Chu làm cho Giang Hàn Thanh sững sốt, hấn tặc lưỡi :

- Có chi mà Chu cô nương phải bận tâm như thế.

Hắn nói chưa dứt tiếng thì Chu Long Chu vụt rít lên :

- Lòng dạ của công tử quả là sắt đá... công tử không phải là con người... tôi thù oán công tử lắm.

Giang Hàn Thanh giật mình, hắn không hiểu tại sao cô gái họ Chu lại nói những lời như thế.

Nhưng hắn chưa xác định kịp ý nghĩ của câu nói của nàng thì hắn chợt nghe bên hông hắn tê rần.

Hắn giật mình thét lớn :

- Cô nương...

Từ trong lòng của Giang Hàn Thanh, Chu Long Chu vụt nhảy phắt lên, nàng cười hăng hắc :

- Giang Hàn Thanh, ngươi đã mắc bẫy ta rồi. ngươi hãy xem ta là ai đây?

Giang Hàn Thanh ngẩng mặt nhìn lên, hắn sững sốt ngạc nhiên nhưng rồi lại bật cười gằn :

- Yên Phi Quỳnh!

Cô gái giật chiếc khăn trên mặt và đáp lời :

- Đúng, Ngũ cung chủ Yên Phi Quỳnh.

Giang Hàn Thanh ngồi bất động, đôi lông mày hơi cau lại :

- Đúng là thứ ám khí vừa độc vừa lợi hại.

Yên Phi Quỳnh xòe ngửa bàn tay, trong lòng bàn tay nàng có một cây kim thật nhỏ, nàng cười tươi :

- Đây là Thiên Tỵ châm một thứ kim trổng ruột của Xà Cô Bà cho ta, nó chứa đựng chất độc của hàng trăm con rắn, chỉ cần phạm vào da là người sắt cũng không còn. Chỉ cần trong vài phút nữa, trong lòng ngực của ngươi sẽ bị muôn ngàn con kiến bò châm chích, ngươi sẽ phát điên lên và đập banh lồng ngực của ngươi.

Tĩa mắt nàng nhìn Giang Hàn Thanh cực kỳ oán độc, nàng chậm chậm nói tiếp :

- Bây giờ thì ngươi đã cảm thấy toàn thân tê cứng rồi đó chứ. Hừ, ngươi đừng vận công vô ích, vì càng vận dụng công lực, chất độc càng dễ mau vào huyết quản, đã chẳng có công dụng gì, trái lại càng làm cho ngươi mau chết mà thôi. Nàng nói mà đôi mắt không rời gương mặt của Giang Hàn Thanh. Ban đầu tĩa mắt nàng cực kỳ oán độc nhưng lần lần bộc lộ ra vẻ kinh hoàng.

Giang Hàn Thanh vẫn ngồi bất động.

Yên Phi Quỳnh đứng dậy, đột nhiên thân nàng phát run khan, đôi mắt căm hờn của nàng vùng tối lại và nước mắt tuôn ra đầm đìa, nàng quăng cây độc châm trong tay và nhảy phốc đến ôm Giang Hàn Thanh khóc lớn :

- Giang Hàn Thanh, tại sao? Tại sao ngươi lại không chịu nói? Có phải ngươi đang căm hận vì ta thừa lúc bất phòng ám toán phải không? Giang Hàn

Thanh, Giang nhị công tử... sự thật thì tôi chỉ vì nhất thời tức giận mà thôi...

Giang Hàn Thanh mở mắt, hần nhìn nàng bằng thái độ ngạc nhiên và cuối cùng hần nói :

- Cô có thể đi, tôi không chết đâu.

Yên Phi Quỳnh ràn rụa nước mắt :

- Công tử đã bị “Thiên Ty châm” đâm trúng vào mình, bằng vào chất độc của hàng trăm rắn độc trên đời này, nó sẽ làm cho không ai chịu nổi, luôn cả xà Cô Bà chế ra nó cũng không làm sao giải được.

Giang Hàn Thanh nói :

- Bây giờ chính là lúc tại hạ đang dùng bản thân công lực để chống cự với độc chất, nếu cô nương muốn giết tôi thì đây là lúc tốt nhất, xin đừng bỏ qua.

Yên phi Quỳnh lấy ống tay lau nước mắt, giọng nàng rung rức :

- Hôm đó công tử xé toạt thân áo của tôi, làm cho tôi vì thẹn mà sinh ra oán hận, tôi thề sẽ tự tay giết chết công tử vì thế tôi đã cố xin ba mũi độc châm

Giang Hàn Thanh vẫn thản nhiên :

- Lúc đó, tôi không biết người giả mạo Cung Quan Võ là gái, nên nhất thời ra tay thô lỗ, cứ việc đó làm cho tôi cứ phải mang mối hận trong lòng và chính vì thế cho nên đầu tôi có phải bị chết bởi tay cô nương thì tôi cũng không hề oán trách.

Yên Phi Quỳnh nói như khóc :

- Tôi thật tình oán hận công tử, hận đến mức quyết giải cho được mới nghe, nhưng vừa rồi, khi tôi phóng độc châm vào mình công tử, tôi mới chợt thấy rằng tôi không có oán hận công tử như tôi đã nghĩ và không có lòng muốn giết công tử.

Giang Hàn Thanh mỉm cười :

- Nhưng chuyện cô nương phóng độc châm vào người tôi thì đúng là chuyện đã có thật rồi..

Yên Phi Quỳnh vội nói :

- Tôi đã nói rồi, tôi đã nói vì nhất thời khí uất, cho nên khi nãy... khi nãy.

Mặt nàng ửng đỏ bừng bừng, giọng nói của nàng cũng hơi thấp xuống :

- Tôi muốn cho công tử giờ khăn che mặt tôi ra để cho công tử giặt mình, không ngờ... không ngờ...

Nàng muốn nói chính vì thái độ đứng đắn của Giang Hàn Thanh làm cho nàng mạnh mẽ phát sinh mối yêu đương thế nhưng nàng không nói hết cạn lời.

Giang Hàn Thanh tuy nội công thâm hậu, thế nhưng đúng như Yên Phi Quỳnh đã nói, chất độc xâm nhập vào huyết dịch rồi nên quả nhiên vô cùng lợi hại, càng vận công đề kháng, chất độc càng thấm vào nhanh.

Chính vì thế cho nên hần vừa nói dứt câu thì cảm thấy toàn thân như không còn cảm giác, da thịt tê cứng không còn biết gì nữa cả, đầu muốn cử động cũng không còn được nữa.

Hần âm thầm thở ra và thấp giọng nói với nàng :

- Yên cô nương, nếu quả cô nương không có ý giết tại hạ thì cô nương hãy đi đi.

Hần biết giờ phút chất độc hành hạ đã sắp tới rồi, hần không muốn có mặt một ai, hần không muốn ai chứng kiến cảnh khốn đốn khi chất độc phát ra vì hần biết sức hần không làm sao đề kháng nổi.

Yên Phi Quỳnh nhìn hần bằng con mắt nào nề :

- Tại làm sao... tại làm sao công tử cứ bảo tôi đi hoài như thế?

Ngọn đèn lồng tuy nhỏ đỏ tím, nhưng ánh sáng vẫn hầy còn, tuy nhiên khi Yên phi Quỳnh nhìn Giang Hàn Thanh, nàng cảm thấy gương mặt hần tối sầm, cái màu u ám của con người sắp chết.

Nàng thừa biết chất độc đã ngấm vào người hần, đã ăn vào huyết quản hần rồi.

Yên Phi Quỳnh vụt ngồi bệt xuống, hai tay nàng ôm mặt Giang Hàn Thanh, nước mắt nàng trào ra :

- Công tử vừa nói đang tận dụng nội công đề đề kháng độc chất, thế sao bây giờ độc chất lại phát ra sớm như thế?

Là một cô gái cao ngạo, tính tình lạnh nhạt, thế nhưng bây giờ trước tình cảnh của Giang Hàn Thanh, nàng chợt như thay đổi thành một con người khác hẳn, từ gương mặt đến giọng nói đều thấy thật thê lương.

Giang Hàn Thanh vẫn thản nhiên :

- Cô hãy đi đi, tôi vẫn có thể vận công để kháng độc chất, nếu cô nương cứ luẩn quẩn nơi đây thì tôi làm sao còn đủ tinh thần để tập trung vào sự vận công.

Câu nói của Giang Hàn Thanh quả chạm lòng tự ái của cô gái quá nhiều, nhất là đối với Yên Phi Quỳnh, lòng tự ái của nàng càng cao hơn ai hết, chính vì thế nên khi hần nói vừa dứt câu thì nàng đã tát vào mặt hần.

Tuy trong cơn giận không dẫn được, nhưng cái tát của nàng vẫn nhẹ và mặc dù nhẹ cũng đủ làm cho Giang Hàn Thanh nghiêng ngã, vì chất độc đã làm cho hần không còn ngồi được nữa.

Vừa thấy Giang Hàn Thanh té xuống là Yên Phi Quỳnh đã bật khóc ré lên :

- Giang nhị công tử.

Nàng ôm xúc hần vào lòng, vừa lay vừa gọi :

- Giang nhị công tử, công tử làm sao thế? Công tử tôi không cố ý đánh công tử đâu., tôi chỉ..

Thật đúng là một cô gái dị kỳ, tâm tính của nàng quả là bất thường, đang lúc giận thì đánh người, bất kể là người ấy đang mang thương tích nặng nhưng khi đánh xong thì lại hối hận ngay.

Nước mắt nàng tuôn ra như suối.

Có thể nói Yên Phi Quỳnh là một cô gái từ khôn lớn đến giờ không biết chảy nước mắt là gì, thế nhưng bây giờ không hiểu tại sao từ lúc phóng độc vào mình Giang Hàn Thanh rồi thì y như lúc nào nàng cũng rất dễ rơi nước mắt.

Chính nàng cũng không hiểu tại sao, trước mắt một kẻ mà nàng căm thù tột độ, nàng lại có thể rơi nước mắt một cách dễ dàng như thế.

Nửa giờ đồng hồ trước đây, chính nàng đã có âm mưu giết hần, nhưng chỉ cách một khoảng thời gian rất ngắn thì nàng lại thấy... thương tâm.

Bây giờ thì Giang Hàn Thanh không còn cử động gì được nữa, thế nhưng thần trí của hần vẫn còn bình tĩnh, hần chậm chậm mở mắt ra và nói :

- Tại hạ bây giờ sợ không còn có thể trì chậm lâu hơn được nữa, xin cô nương hãy đi đi..

Yên Phi Quỳnh phục sát vào lòng Giang Hàn Thanh, giọng nàng đứt quãng :

- Không... tôi không thể để cho công tử chết... tôi không thể đi tôi không thể để công tử chết, một mình.

Giang Hàn Thanh nhìn nàng đầm đìa :

- Sao cô nương lại nói như thế? Chính cô nương đã nói Thiên Ty châm là một thứ thuốc độc không có thuốc nào giải được, bây giờ thì tôi nghe độc chất đã truyền vào huyết quản tôi tự biết nội lực của mình vô hiệu, cô nương cố nấn ná nơi đây cũng chẳng có ích lợi gì.

Yên Phi Quỳnh ngồi như chết trên một chỗ, đôi mắt nàng đỏ hoe, nàng ngồi như một kẻ thất thần.

Hồi lâu nàng vụt lảo bầm, như tự nói với mình :

- Đúng rồi, tôi phải mang công tử đến tìm Xà Cô Bà.

Nàng không đợi phản ứng của Giang Hàn Thanh nữa mà ôm xúc hần lên chạy bay ra cửa miếu.

* * * * *

Gió lạnh cắt da.

Đêm tối như băng bốn phía.

Giang Hàn Thanh nhờ vào công phu thuần dương đã luyện tập từ lúc nhỏ, hần cố dồn lực vào tim khiến cho độc chất không thể xâm phạm. Chính vì thế cho nên mặc dầu toàn thân hoàn toàn tê liệt nhưng thần trí hần vẫn minh mẫn như thường.

Hần thấy Yên Phi Quỳnh bỗng hần thoát ra cửa miếu thật nhanh.

Nàng tận lực dùng khinh công, chạy như bay theo triền núi.

Giang Hàn Thanh lấy làm lạ nên lên tiếng hỏi :

- Cô nương định mang tôi đến nơi nào?

Yên Phi Quỳnh vừa chạy vừa nói :

- Đến Mao Sơn.

Giang Hàn Thanh hỏi :

- Cô nương đưa tôi đến Mao Sơn để làm gì?

Yên Phi Quỳnh đáp :

- Đến đó tìm Xà Cô Bà.

Giang Hàn Thanh tuy rất ít qua lại giang hồ, nhưng hẳn nhớ lần gặp Tam cung chủ chính cũng tại một cái am nhỏ ở Mao Sơn, chính vì thế nên hẳn thờ dài :

- Tôi thấy cô nương dùng phí công vô ích...

Yên Phi Quỳnh hơi ngạc nhiên và hỏi lại :

- Sao công tử bảo tôi là vô ích?

Giang Hàn Thanh đáp :

- Tôi tự biết được bây giờ chất độc phát ra rồi, tôi chỉ sợ không còn đến kịp Mao Sơn...

Yên Phi Quỳnh nói :

- Nội công của công tử thâm hậu lắm, công tử cứ vận công tại tâm mạch, nhất định sẽ còn thừa thì giờ cho mình đến Mao Sơn...

Yên Phi Quỳnh mang Giang Hàn Thanh vừa chạy vừa nói, nàng vẫn còn đủ sức, nhưng giọng nói đã cho thấy rằng nàng đang thở gấp dồn...

Tuy thế, có lẽ vì sự quyết tâm nên sức khinh công của nàng không hề giảm sút.

Nàng ôm Giang Hàn Thanh thật chặt, nàng sợ hắn dao động và rơi khỏi vòng tay ôm của nàng. Tai hắn nghe rõ tim nàng đập mạnh.

Giang Hàn Thanh thấy nàng vận dụng khinh công nên bắt đầu cảm thấy cảm động, hắn nói :

- Yên cô nương hãy nghỉ một chút cho khỏe rồi đi tiếp.

Yên Phi Quỳnh hơi chậm lại hỏi :

- Công tử có nghe khó chịu lắm không?

Giang Hàn Thanh lo cho nàng mệt nhọc, nhưng nàng thì lại lo cho hắn không chịu đựng được vì bị xúc, bây giờ có lẽ sự an nguy của hắn mới đáng làm cho hắn quan tâm, còn đối với nàng thì không có gì lo nghĩ cả.

Đó là một tâm trạng thông thường, bất cứ một cô gái nào khi đã quan tâm đến một người thanh niên thì hình như họ không còn kể gì đến mình nữa cả.

Giang Hàn Thanh vội nói :

- Tôi thì không sao cả, chỉ thấy cô nương quá nhọc bởi đường xa...

Yên Phi Quỳnh nhoen miệng cười :

- Không sao đâu, tôi không nghe mệt nhọc chi cả.

Giọng nói của nàng bây giờ thật dịu, có lẽ cô gái nào cũng thế, khi trong lòng họ đang vui thích thì bất cứ có nhọc mệt cách mấy thì giọng nói của họ vẫn êm dịu.

Chỉ mấy phút sau, Yên Phi Quỳnh đã bỗng Giang Hàn Thanh đã chạy tới bờ sông, ngay lúc ấy trước mặt bỗng có bóng người nhoáng lên và tiếp theo có tiếng hỏi :

- Đàn chủ đã thắng lợi rồi à?

Yên Phi Quỳnh quát lớn :

- Hãy mau cập thuyền đến Nghiêm Châu.

Tuy bảo cập thuyền nhưng chân nàng đã nhún mạnh và nhảy lên thuyền cùng với câu nói và đám thủy thủ gần như không kịp phản ứng gì cả. Họ lật đặt nhỏ neo theo lệnh của nàng Hình như đám thủy hạ của Ngũ Phụng môn rất biết tình tình của Đàn chủ kiem Đàn chủ Chu Tước đàn của họ.

Thuyền khá rộng, chính giữa đã bày sẵn một cái sạp.

Giang hàn Thanh được đặt nằm lên đó.

Yên Phi Quỳnh nói nhỏ với hần :

- Hãy nghỉ ngơi đi, Nàng dặn hần, rồi nhẹ nhàng trở ra sau thuyền, nàng cảm thấy vừa lo lắng lại vừa khoan khoái.

Chiếc thuyền này không nhỏ nhưng là thuộc về loại khinh thuyền vì thế chỉ mấy phút sau, đám thủy thủ đã cho thuyền ra khơi kéo buồm dong ruổi.

Yên Phi Quỳnh trở vào trong khoang, nàng rót một chén trà bưng lại cho Giang Hàn Thanh, nàng nói với hần thật nhỏ :

- Chắc công tử khô cổ lắm, để tôi đỡ công tử ngồi dậy uống một hớp nước cho thấm giọng.

Giang Hàn Thanh nghe cô mình khô đắng, hần nhìn Yên Phi Quỳnh và khẽ thở ra :

- Cô nương có lòng đối xử tốt với tôi như thế, thật khiến cho tôi vô cùng cảm kích.

Yên Phi Quỳnh cười thật dịu :

- Chính tôi đã làm hại công tử cho dầu tôi phải phục vụ công tử đến mức nào chẳng nữa thì cũng không thể chuộc lại được lỗi lầm được.

Vừa nói, nàng vừa nâng cổ Giang Hàn Thanh ngồi lên kê chén cho hần uống từng ngụm nhỏ.

Dáng cách thân thiết lo lắng của nàng y như đối với một người chồng đang đau bệnh.

Giang Hàn Thanh cảm kích lên tiếng :

- Đa tạ cô nương.

Yên Phi Quỳnh đỡ hần nằm xuống và nói nhỏ :

- Tôi không bằng lòng công tử nói với tôi hai tiếng đa tạ nữa đó nha...

Thật đúng là thái độ của người vợ đối với chồng.

Thật không ai có thể ngờ được một người con gái kiêu kỳ lạnh lùng gần như độc ác ấy mà lại cũng có lúc dịu dàng như thế.

Đỡ Giang Hàn Thanh nằm xuống xong, Yên Phi Quỳnh lại lật đặt trở ra sau thò thúc đám thủy thủ cho thuyền đi thật lẹ.

Không đầy nửa tiếng đồng hồ sau, chiếc thuyền đã cập vào bờ.

Yên Phi Quỳnh gọi hai tên đại hán áo xanh bảo đỡ Giang Hàn Thanh dậy và cổng lên bờ.

Hai tên đại hán áo đen không dám chậm trễ, chúng cẩn thận vào khoang cổng Giang Hàn Thanh lên lưng.

Yên Phi Quỳnh không nói gì cả, nàng cứ âm thầm đi trước dẫn đường.

Hai tên đại hán áo xanh luân phiên cổng Giang Hàn Thanh theo sau.

Hai tên đại hán áo xanh vốn khinh thân cũng khá, nhưng so với Yên Phi Quỳnh thì hãy còn kém rất xa, dầu vậy cả hai cũng không dám chậm lại sau, chúng cố gắng cổng Giang Hàn Thanh chạy theo và thở muốn đứt hơi.

Cũng may thỉnh thoảng Yên Phi Quỳnh cũng có hơi chậm bước. Thêm vào đó, hai tên nhờ thay đổi luân phiên nên cũng không đến nỗi bị nàng bỏ quá xa.

Sau hơn nửa tiếng đồng hồ, hai tên đại hán đã thờ hồng học, mồ hôi đổ ướt áo ngoài.

Thế nhưng Yên Phi Quỳnh không hạ lệnh nghỉ, thành thử chúng tuy đã mệt đừ nhưng vẫn cố bước theo, thêm một lúc khá lâu, Yên Phi Quỳnh dẫn tới một dốc vắng tênh, càng đi vào càng thấy hoang vu y như chỗ không có bước chân người đến bao giờ.

Càng đi vào sâu, bóng tối càng thêm dày đặc, cho dù khinh công trác tuyệt cũng rất khó đi nhanh, huống chi hai tên đại hán cổng Giang Hàn Thanh đã

mặt đừ thành ra chuyện đi vào sâu thì càng lúc càng thấy khó khăn thêm.

Phía trước, bước chân của Yên Phi Quỳnh có phần chậm nhưng vẫn không dừng hẳn, nàng chỉ hơi chậm chậm về trước.

Quanh qua một eo núi, rồi lại đi vòng theo sườn núi một khoảng xa xa. Bây giờ thì hai bên vách núi cao ngút trời mây, chính giữa có một con đường y như địa đạo.

Cả bọn đi vào một đồi xa xa nữa, chợt thấy vách đá dựng đứng như cánh cổng, bên trên khắc hái chữ Xà cốc thật to.

Bên dưới vách đá còn có hàng chữ nhỏ: Trong núi có rắn độc, cấm không được bước vào.

Đúng là Xà cốc của Mao Sơn, nơi đã nổi tiếng là không người bén mảng.

Giả như dừng chân bên ngoài chú ý nhìn vào trong, tất sẽ thấy từ trong những đường mòn, trong những lùm cỏ, rắn độc bò qua bò lại thông dong như khách...nhàn du.

Hình như nơi đây chúng là gia chủ.

Tòa Sơn Cốc này địa thế thật rộng, bên trong bằng phẳng chứ không dốc như sườn núi, nhưng những con đường dẫn vào thì lại nhỏ hẹp, ngoằn ngoèo.

Có một điều lạ là những con rắn độc này tuy thông dong nhưng chỉ bò quanh theo lùm cây bụi cỏ, theo những con đường trong cốc chứ không hề bò quá ra ngoài phiến đá giống như khung cổng nhà phía trước.

Một điều lạ khác là không biết cái tên “Xà cốc” có trước rồi mới có rắn do người nuôi sau, hay là vì có rắn rồi nơi đó được mệnh danh là Xà cốc. Chỉ có điều nơi đó vốn hoang vu, từ trước đến giờ không có người lui tới, vì thế nên không một ai chứng minh được điều đó.

Điều người ta có thể biết được là Xà Cô Bà đã ở nơi đây mười mấy năm nay rồi.

Trong giang hồ chỉ cần nói đến ba tiếng Xà Cô Bà là mọi người thấy thấy đều kinh hồn táng đờm, bởi vì bà này chuyên dùng độc chất lấy ra từ thứ nước giải của những con rắn cực độc trong những con rắn độc mà bà ta nuôi dưỡng.

Ngoài ra bà còn sử dụng bầy rắn độc này làm thuốc hạ giữ nhà và giúp đỡ tay chân trong khi giao đấu với kẻ thù.

Nói đến “Xà Cô Bà” là nói đến cái gì độc địa ghê gớm lắm, không một ai dám héo lánh đến Xà cốc, mà cũng không một ai dám gây sự với bà ta.

Thêm vào đó, người ta còn biết thêm rằng bất cứ loại rắn độc nào cắn vào, cho dầu đó là thứ rắn cực độc, chỉ cần cầu được thuốc giải của Xà Cô Bà thì sẽ khỏi ngay.

Về thuốc thì ngoài thứ giải độc, Xà Cô Bà còn có một thứ thuốc bổ khác gọi là “Xà Đàm hoàn”, nó là thứ thuốc bổ cho nội lực, nó rất hữu dụng cho người luyện võ.

Chính vì những môn thuốc thần hiệu ấy cho nên Xà Cô Bà rất nổi danh trong võ lâm.

Chỉ có điều ai cũng biết rằng những món thuốc được gọi là thần dược ấy, phái võ lâm muốn cầu rất khó.

Trừ những người thuộc về đồng bọn, ai muốn được thỉnh những món thuốc của Xà Cô Bà đều phải có sự đổi chác bằng muôn vạn lượng hoàng kim.

Nói như thế, không phải không có ai mua được thuốc hay của bà ta, vì hàng năm đều có những đồ đệ của bà mang thuốc đến những nơi có bậc Thế gia vọng tộc trong võ lâm, hoặc đến các hiệu thuốc giàu có nhất để trao đổi mua bán, Xà Cô Bà đã lấy nghề nuôi rắn làm thuốc để làm giàu. Tự nhiên, đối với Xà Cô Bà này không bao giờ có chuyện làm nghĩa hay cứu nhân độ thế.

Nhưng Xà Cô Bà còn có một chuyện coi như kỳ nhất là ngoài chuyện cho nữ đồ đệ mang thuốc ra ngoài bán, còn không bằng lòng cho bất cứ ai lân la tới Xà cốc, cho dù cho là hạng bệnh nhân thập tử nhất sinh hay là hạng bệnh nhân dám đãi vàng ra để mua cho được thuốc.

Bất cứ ai cho dầu có gánh vàng đến cửa cốc thì bà ta cũng nhất định không cho bước qua ngưỡng cửa.

* * * * *

Yên Phi Quỳnh bước tới cửa cốc thì dừng lại bảo hai tên thuộc hạ :

- Hãy buông hấn xuống.

Hai tên đại hán lập tức đặt Giang Hàn Thanh xuống đất.

Yên Phi Quỳnh bồng xốc Giang Hàn Thanh lên tay và bảo hai tên đại hán thuộc hạ :

- Hãy theo ta Nàng bằng mình đi trước, tay cầm lăm lăm mũi Thiên Tỵ châm.

Hai tên đại hán thuộc hạ tuân lệnh theo sau.

Xà cốc vốn là nơi có thể gọi là “Tuyệt mạng”, nếu không được Xà Cô Bà cho phép thì không một ai được phép bước qua khỏi cổng, mặc dầu cửa cổng không có bố trí chất độc, nhưng nơi đó có bầy rắn ẩn nấp canh phòng.

Cho đầu cao thủ nhất nhì trong chốn võ lâm cũng không một ai qua khỏi.

Thế nhưng bây giờ thì Yên Phi Quỳnh lại dẫn thuộc hạ xông vào.

Phía trong khu cửa đó là một cho rậm rạp um tùm, hai bên thế đất hơi nghiêng, chính giữa có con đường nhỏ ngoằn ngoèo hun hút.

Ánh trăng lờ mờ làm cho khung cảnh càng thêm rợn lạnh. Từng làn gió lạnh thổi qua khua động cành lá, bất cứ ai nghe thấy cũng đều rợn ớn và đều có cảm tưởng như tung đàn rắn độc bò quanh.

Yên Phi Quỳnh là một cô gái xem trời bằng vung, nhưng khi đặt chân vào Xà cốc, nàng cũng cảm thấy ghê rợn.

Vừa bước vào thì tay chân nàng nghe như mềm rùng, nàng cắn răng dần bước mà không dám nhìn quanh.

Vì nàng thừa biết xung quanh, từng cành cây kẽ đá, nơi nào cũng có một con rắn độc đang chực chờ.

Vừa bước qua khỏi cánh cửa đá bên ngoài, phía sau Yên Phi Quỳnh chợt nghe hai tiếng rú tiếp liền và hai tiếng người ngã xuống.

Hai người đại hán không kêu được tiếng thứ hai.

Chúng đều bị những tên “Quân” giữ cửa của Xà Cô Bà ngăn cản.

Yên Phi Quỳnh không hề nhìn lại, nàng bước thẳng vào trong.

Con đường nhỏ dẫn vào trong dài khoảng hơn một dặm, địa thế càng vào sâu càng thấy rộng ra.

Yên Phi Quỳnh bỗng Giang Hàn Thanh đi thẳng vào khu rừng rậm.

Bốn phía đều có núi vây quanh, trong cốc giống như một lòng chảo, vừa rộng vừa sầm uất.

Nàng bỗng Giang Hàn Thanh đi thẳng tới một con suối nhỏ vắt ngang qua một dòng nước có cái cầu bằng đá.

Yên Phi Quỳnh không ngừng lại, hình như nàng nóng vì bệnh tình của Giang Hàn Thanh, nàng bước lên cầu đá nhỏ và đi thẳng vào trong.

Ở ngoài nhìn vào thì đó là một khu rừng cũng như bao nhiêu khu rừng khác, nhưng khi vào trong thì cảnh vật biến đi ngay.

Trong khu rừng đó có hồ nước lớn y như một bãi sông, bên hồ có ba gian thạch thất, bên trong ba gian thạch thất thì tối bùng bùng y như một dãy nhà hoang.

Bây giờ thì trời đã gần sáng, bên trong mấy gian thạch thất có lẽ mọi người đang ngủ say, chính vì lẽ ấy cho nên không có một bóng đèn.

Yên Phi Quỳnh bước thẳng vào sát cửa và lên tiếng gọi :

- Cô bà...Cô bà...

Bên trong thạch thất có giọng một người đàn bà đáp lại :

- Ai đấy? ai đấy?

Yên Phi Quỳnh lên tiếng :

- Cô bà, tôi đây, tôi là Yên Phi Quỳnh đây.

Tiếng người đàn bà bên trong cười khè khè :

- Ngủ cô nương đấy à? Chờ đó, ta sẽ ra mở cửa ngay.

Ánh lửa được bùng lên, cánh cửa cũng được mở ban ra.

Một người đàn bà vừa mập vừa lùn, tay cầm đèn miện cười toe toét :

- Ngủ Cô nương đến bao giờ thế.

Đôi mắt “ba góc” của bà ta liếc nhanh vào Giang Hàn Thanh mà Yên Phi Quỳnh đang bồng trên tay, bà ta có vẻ ngạc nhiên khựng lại...

Vừa thấy Xà Cô Bà, Yên Phi Quỳnh y như nhìn thấy Quan Âm Bồ Tát, nàng lật đật nói ngay :

- Cô Bà, hãy mau mau cứu giùm hần với.

Xà Cô Bà cười hăng hắc :

- Ngủ cô nương hình như mệt lắm phải không? Hãy đặt hần lên giường đi, Ngủ cô nương có mang theo thuốc giải của tôi ấy mà? Hần bị thứ rắn gì cắn thế?

Vừa nói bà ta vừa gài cửa lại và quay theo vào.

Yên Phi Quỳnh đặt Giang Hàn Thanh nằm xuống giường và quay lại nói :

- Cô bà, hần không cẩn thận nên đã bị Thiên Ty châm chàm phải. Cô bà hãy mau mau cứu hần đi.

Nụ cười trên môi Xà Cô Bà tắt hần khi nghe ba tiếng Thiên Ty chàm, bà ta nhìn đăm đăm vào Yên Phi Quỳnh :

- Ngủ cô nương... sao? Hần bị Thiên Ty chàm à?

Yên Phi Quỳnh gật đầu nói nhanh :

- Đúng rồi không phải tại hần mà tại tôi vô ý làm trúng hần.

Xà Cô Bà nhìn đăm đăm vào Giang Hàn Thanh, đôi mắt bà ta có nghĩ ngợi, bà ta không lên tiếng.

Yên Phi Quỳnh sốt ruột :

- Cô Bà hần còn có thể cứu được không?

Xà Cô Bà cầm chiếc đèn rọi vào mặt Giang Hàn Thanh và hỏi :

- Hần có bị dị dung hay không?

Yên Phi Quỳnh chột nhó kêu lên :

- Phải rồi, chút nữa tôi quên.

Nàng lấy chiếc khăn tay nhúng nước mang lại lau mặt cho Giang Hàn Thanh, nàng lau thật nhẹ tay như sợ làm rách da mặt hần.

Tuy là một cử chỉ nhỏ nhặt nhưng dưới mắt của Xà Cô Bà không làm sao giấu được sự trù mến thương yêu, sự yêu thương của một cô gái động tình.

Bởi vì Xà Cô Bà là người hiểu Yên Phi Quỳnh hơn ai hết, bà ta biết cô ta là một cô gái lạnh lùng tàn nhẫn, một cô gái không hề biết động lòng trắc ẩn là gì, nếu Giang Hàn Thanh không phải là một gã thanh niên đã lọt vào mắt xanh của cô ta thì nhất định cô ta không bao giờ chịu khó không bao giờ có cử chỉ đó đâu.

Nhất là một cô gái đang lứa tuổi dậy thì, dù là bạn thân cách mấy nhưng chỉ là bạn thân suông thì không làm sao lại có thể dùng khăn tay của mình lau mặt cho.

Xà Cô Bà hiểu Yên Phi Quỳnh bằng tia mắt hữu ý và bà buông một nụ cười thâm.

Yên Phi Quỳnh lau xong mặt Giang Hàn Thanh, bây giờ tuy mắt hần nhắm khít nhưng không vì thế mà giảm đi khuôn mặt tuấn tú khôi ngô, khuôn mặt đó càng làm cho Xà Cô Bà càng nghi ngờ Yên phi Quỳnh đã thâm yêu trộm nhớ người thanh niên này.

Bà ta biết chắc rằng cô gái họ Yên này đã mê một gã thanh niên.

Xà Cô Bà vạch mí mắt của Giang Hàn Thanh ra xem, bà ta xem rất kỹ nhưng không nói năng gì cả.

Yên Phi Quỳnh nổi nóng hỏi :

- Cô Bà, hần còn có thể cứu được không?

Xà Cô Bà nói :

- Ta đã cho Ngủ cô nương biết trước rồi, Thiên Ty chàm là thứ ám khí tối độc, độc chất của nó là sự hô trộn rất nhiều nước giải của hàng trăm con rắn độc khác nhau, mỗi thứ một độc tính đặc biệt, cho dù thuốc tiên cũng không làm sao trị được hàng trăm con rắn độc như thế...

Yên Phi Quỳnh cảm thấy trái tim mình như bị ai nắm giật lại, nàng trào nước mắt hỏi một câu tuyệt vọng :

- Như thế là không còn cứu được nữa sao?

Xà Cô Bà sững sốt, bà ta đã ngỡ rằng Yên Phi Quỳnh đã phải lòng gã thanh niên này, nhưng bà ta không ngờ cô ta lại nặng tình như thế...

Bà ta buột miệng hỏi :

- Ngũ cô nương, hắn là ai thế?

Yên Phi Quỳnh không trả lời, mắt nàng nhìn vào gương mặt khả ái của Giang Hàn Thanh và qua một lúc nàng bật khóc lên :

- Giang công tử, tôi không có ý giết công tử, nhưng bây giờ thì mặc nhiên tôi đã hại chết công tử, thôi thì hãy chò tôi Nàng lấy từ trong tay áo một mũi Thiên Ty châm và đâm ngược vào mình.

Xà Cô Bà hoảng hốt giật mạnh tay nàng đoạt lấy mũi độc châm và gắt lớn :

- Ngũ cô nương làm gì kỳ cục thế?

Yên Phi Quỳnh vừa khóc vừa nói :

- Cô Bà, tôi không còn muốn sống làm gì nữa... Cô Bà hãy để tôi chết...

Xà Cô Bà xúc động khẽ vuốt tóc nàng :

- Cô bé đừng có nói bằng giọng con nít như thế này. Nín đi hãy cho ta biết hắn là ai thế?

Yên Phi Quỳnh chỉ khóc chứ không lên tiếng.

Xà Cô Bà dịu giọng :

- Nói đi, đừng khóc nữa, từ nhỏ chắc cô nương cũng thừa biết là ta thương cô nương như con đẻ, đừng khóc nữa xấu lắm.

Yên Phi Quỳnh cúi đầu tức tưởi :

- Hắn đã sắp chết rồi... tôi...tôi...

Xà Cô Bà bật cười :

- Thôi đừng khóc nữa, để thông thả tìm cách chứ.

Ánh mắt của Yên Phi Quỳnh vụt sáng lên :

- Cô Bà, Cô Bà bảo là còn cách cứu được hắn phải không?

Xà Cô Bà lắc đầu :

- Đâu có, ta đâu có bảo là còn cứu được...

Thấy Yên Phi Quỳnh tái mặt, Xà Cô Bà vội nói tiếp :

- Nhưng cũng không phải hoàn toàn như thế, vì dù sao đi nữa ta cũng còn có phương pháp mà.

Yên Phi Quỳnh vụt nhoẻn miệng cười, mặt nàng còn ràn rụa nước mắt nhưng cái cười của nàng thật tươi, đúng là một cô gái dễ cười dễ khóc.

Xà Cô Bà nói :

- Thật tình thì ta cũng không dám giấu cô nương, Thiên Ty châm là một thứ chất độc khủng khiếp lắm, không có một thứ thuốc nào có thể giải được.

Về mặt vừa mới tươi vui của Yên Phi Quỳnh chợt như khựng lại, nàng buột miệng kêu lên thảng thốt :

- Cô Bà như vậy là hắn không còn cứu được?

Xà Cô Bà lắc đầu :

- Cô bé, tại làm sao hôm nay lại biến tính nhanh như thế, ta đâu có nói không cứu được hoid nào đâu? Chẳng lẽ ngoài thuốc giải ra, không còn cách nào khác hơn để khử độc hay sao?

Yên Phi Quỳnh nhoẻn miệng cười :

- Cô Bà, hãy mau giải độc cho hấn đi.

Xà Cô Bà nói :

- Khoan, không có gì vội lắm đâu, cô nương hãy cho ta biết hấn là ai đã.

Bà ta nhìn thẳng vào mặt Yên Phi Quỳnh và hỏi tiếp :

- Hấn là ai và hấn đã quen biết với cô nương đã bao lâu rồi?

Yên Phi Quỳnh đỏ mặt :

- Bà hỏi chuyện ấy làm chi?

Xà Cô Bà cười :

- Cô bé này tệ thì thôi, cô giầu mù già này để làm gì chứ? Chẳng lẽ cô tưởng Cô Bà không thấy tình ý của cô à?

Yên Phi Quỳnh càng đỏ mặt hơn nữa, nàng gất :

- Cô Bà thấy cái gì? Tôi vô ý...làm độc chàm phạm vào mình hấn cho nên...cho nên.

Thấy nàng ngập ngừng, Xà Cô Bà bật cười :

- Cô bé, cô không nói thì ta cũng đoán trúng phóc rồi, nhất định là hai cô cậu cãi lộn nhau, cô nổi nóng lên phóng cho hấn một mũi, có phải thế không nào? Hừ, cái thứ ghen bóng ghen gió rồi cự nhau ấy, hồi thuở nhỏ mù già này cũng từng rành quá rồi, hồi đó chính ta cũng đã cho con Bạch Tuyền Xà tấp cái tên mắc dịch của ta một cái tường chết luôn rồi đấy.

Yên Phi Quỳnh đỏ mặt dậm chân :

- Cô Bà, cô bà mà còn nói kỳ cục như thế là tôi đi đấy.

Xà Cô Bà cười :

- Thôi thôi ta không nói nữa...nhưng mà cô vẫn chưa cho ta biết hấn là ai?

Yên Phi Quỳnh nói :

- Hấn họ Giang..

Xà Cô Bà cau mặt :

- Hấn là môn hạ của ai thế nhỉ?

Yên Phi Quỳnh nhăn nhó :

- Sao mà Cô Bà hỏi chi kỳ thế?

Xà Cô Bà cười khèn khẹt :

- Cô bé, cái chú nhai này thật không có gì đáng hỏi hay sao?

Yên Phi Quỳnh biến sắc :

- Cô Bà nghi hấn điều gì?

Xà Cô Bà nhướn mắt :

- Thật thì ta không phải nghi ngờ hấn, nhưng vì khi cô nương vào đây, đã có ý để cho hai tên thuộc hạ bị rắn độc cắn chết. dụng ý ấy rất rõ ràng, chính cô nương muốn làm thế để diệt khẩu. Vì thế nghĩ tới nghĩ lui, tên tiểu tử này nhất định có chuyện quan hệ trọng đại lắm chứ không phải tầm thường.

Yên Phi Quỳnh rúng động, nàng lật đật nói lắp :

- Bây giờ thì Cô Bà không còn tin tôi nữa phải không?

Xà Cô Bà mỉm cười :

- Không phải là không tin, cụ già này đã nuôi cô nương từ lúc nhỏ, tại sao lại có chuyện không tin? Nhưng có điều...

Yên Phi Quỳnh nặng mặt :

- Chỉ có điều như thế nào?

Xà Cô Bà nói :

- Chỉ có điều là khi muốn cứu khỏi Thiên Tỵ châm là phải vận dụng nhiều công phu, nhưng nếu hấn quá là phe địch thì cụ già này làm sao trình lại được với Đại cung chủ Yên Phi Quỳnh vội nói :

- Nhưng hấn không phải là phe địch.

- Xà Cô Bà gật đầu :

- Nếu Ngũ cô nương bảo rằng hấn không phải thì ta tin rằng không phải vậy.

Bà ta cười hi hi nói tiếp :

- Chỉ có điều là ba ngày trước đây, Đại cung chủ nghe nói có một tên địch đã đột nhập vào bản môn học lén ba đường tuyết kiếm, vì thế Kim lệnh ban xuống cho tất cả là nếu gặp người đó, đầu bắt sống hoặc giết chết cũng phải chấp hành và nghe đâu tên đó cũng họ Giang.

Yên Phi Quỳnh tái mặt, nhưng nàng cố làm ra vẻ như không.

- Cô Bà cho rằng người này là hấn à?

Thấy vị Ngũ cung chủ nổi nóng, Xà Cô Bà vội cười :

- Sao mà Ngũ cung chủ giận dữ như thế? Chẳng qua vì nghĩ đến nên cụ đề cập thể thôi, chứ đâu đã muốn ám chỉ người này.

Yên Phi Quỳnh hỏi :

- Bây giờ hấn đã trúng độc hôn mê. Cô Bà làm sao cho hấn tỉnh lại.

Xà Cô Bà đáp :

- Phương pháp thì có, chỉ có điều phải tốn công phu.

Yên Phi Quỳnh định hỏi nhưng Xà Cô Bà đã nói tiếp ngay :

- Nhất là không phải trong một đôi ngày mà có thể trị được đâu.

Yên Phi Quỳnh hỏi :

- Phải bao lâu mới trị được?

Xà Cô Bà đáp :

- Phải mất bảy ngày đêm mới xong.

Yên Phi Quỳnh trở mặt :

- Bảy ngày đêm? Nhưng nếu như thế Cô Bà trị bằng cách nào?

Xà Cô Bà đáp :

- Chỉ có một cách là bỏ hấn vào trong một cái xừng thật lớn, chung mãi cho đến bao giờ trục hết độc là được.

Yên Phi Quỳnh ngơ ngác :

- Chung à, chung như thế nào?

Xà Cô Bà cười :

- Thì chung hấn như chung cá vậy chứ làm thế nào nữa.

Chỉ có điều là phải dùng dấm chua và rượu lâu năm chung trọn bảy ngày bảy đêm thì mới trục hết chất độc trong mình.

Yên Phi Quỳnh la lớn :

- Trời ơi... chừng đến bảy ngày đêm lu thì chín “múp” đi còn gì?

Xà Cô Bà cười :

- Cái gì mà chín múp lận? Nói chừng ở đây là người ta cho lửa thật nhỏ, làm cho người toát mồ hôi thôi chứ bảo chừng thật như chừng cá sao mà chín múp? Thật ra thì cũng khốn đốn lắm, nhưng ngoài phương pháp đó ra thì không còn thuốc nào cứu được.

Yên Phi Quỳnh cắn môi :

- Được rồi, đã không có cách nào khác nữa thì Cô Bà hãy chuẩn bị, chứ nếu để lâu sợ sẽ vô hiệu chẳng?

Xà Cô Bà cười :

- Đầu có thể làm nhanh được, ít nhất còn phải chuẩn bị đầy đủ phải có một cái xúng có chân thật lớn, phải có một cái nồi tương xứng. ở đây tuy có sẵn, nhưng cũng phải cho rửa lại thật sạch sẽ, nhất là còn phải lo đầy đủ dấm và rượu, chừng suốt bảy ngày đêm đầu phải là ít.

Yên Phi Quỳnh thôi thúc :

- Vậy Cô Bà hãy lo đi.

Xà Cô Bà cười :

- Cô bé cưng của tôi ơi, cô đừng thôi thúc gì cả, tự nhiên phải đi lo gấp chứ đâu dám để trễ sao.

Bà ta sửa soạn bước ra ngoài thì chợt nghe có tiếng động nhẹ và phía trong hóc bò ra một con rắn to bằng cái bắp chân...

Con rắn trông thật là kinh khiếp, nó không đen không trắng. Nó là một con rắn nửa xanh nửa vàng và có cái đầu đẹp lép.

Xà Cô Bà dừng lại lằm bằm :

- Lạ nhỉ, “Hoàng xà” đến báo tin. Hay là bên ngoài có động.

Con rắn thè cái lưỡi đỏ như máu, bò lại gần chân của Xà Cô Bà và bỗng nhiên nó lăn tròn mấy vòng rồi nằm ngay bất động.

Xà Cô Bà hơi thất sắc, bà ta ngồi xuống quan sát con rắn và nắm nó đứng lên.

Con rắn mềm mại dịu dàng như không có xương sống.

Xà Cô Bà hoảng hốt kêu lên :

- Kè nào to gan thật...

Câu nói của bà ta chưa dứt thì cánh cửa bỗng bị đập tung, từ bên ngoài ló vào một lão già có hàm râu quai nón.

Xà Cô Bà giận dữ :

- Hoàng Xà của ta bị người giết có phải không?

Lão già quát lớn :

- Tiểu nữ của ta có phải bị người bắt giữ phải không?

Xà Cô Bà trừng mắt :

- Người nói gì?

Lão già không trả lời mà lại nói :

- Phải, ba con rắn độc của người do ta giết đấy.

Xà Cô Bà lớn tiếng :

- Người giết? Người giết đã bao nhiêu con rồi?

Lão già râu quai nón đáp :

- Trên con đường đi của ta, bất cứ con rắn nào bò ra cản đường là ta giết hết, không ai rảnh đâu mà đếm.

Câu nói của lão già làm cho Xà Cô Bà tái mặt.

Những con rắn có nhiệm vụ gìn giữ cửa cốc, tuy không phải là những con rắn độc nhất của bà ta nhưng chúng vẫn được mệnh danh là “Tuần Sơn bát tướng”, không phải ai cũng có thể giết chúng được một cách dễ dàng..

Nhưng bây giờ lão già có râu quai nón đã vào tận nơi đây nhất định là hắn không hề khoác lác, nhất định hắn đã giết hết những con rắn tiền phong rồi.

Những giọt mồ hôi trên trán của Xà Cô Bà rụng xuống từng hột, bà ta gằn giọng :

- Hay, thủ đoạn của ngươi cũng được gọi là cao minh đấy...

Lão già râu quai nón hình như hơi ngạc nhiên, ông ta gằn lại :

- Ngươi biết ta à?

Xà Cô Bà đáp :

- Ta tuy không biết, nhưng những kẻ thành danh trong chốn giang hồ là những kẻ mà có thể cự nổi với bầy rắn của ta, ít nhất ta cũng nghe danh.

Lão già râu quai nón gật đầu :

- Ta là Độc Tẩu Chu Tiềm.

Xà Cô Bà gật gật :

- Như thế là đúng rồi, ta cũng đã có nghe.

Chu Tiềm cũng gật đầu :

- Tốt lắm, biết ta là tốt lắm, thế có phải ngươi bắt con gái ta không?

Xà Cô Bà gằn lại :

- Ngươi cho rằng ta bắt con gái ngươi à?

Chu Tiềm đáp :

- Ta đến đây là để hỏi ngươi về chuyện ấy đây.

Xà Cô Bà nói :

- Ta vốn có thể trả lời với ngươi là chuyện con gái của ngươi mất tích không liên quan gì đến ta cả, thế nhưng bây giờ thì khác.

Chu Tiềm hỏi :

- Tại sao khác?

Xà Cô Bà cười sằng sặc.

- Ngươi đã giết “Tuần Sơn bát mãnh” của ta. Tuy nhiên, ta cũng chưa có ý giết ngươi, ta có thể cho ngươi bình an ra khỏi Cốc này, thế nhưng bọn thủ hạ của ta. Ta e rằng chúng không chịu thể.

Hai tiếng “thủ hạ” có lẽ bà ta muốn ám chỉ đám rắn độc chung quanh.

“Độc Tẩu” Chu Tiềm cười lớn :

- Nếu ngươi chỉ dùng cái số rắn độc này để đối phó với ta thì ta cũng cần cho ngươi biết một điều là không nên phí công vô ích.

Xà Cô Bà cười gằn :

- Ta vẫn biết ngươi là người chuyên dùng độc chất, tuy không giống với ta, song cũng có chỗ tương đồng. Vì thế ta cũng không muốn làm thương tổn hòa khí “Đồng nghiệp”, thế nhưng bây giờ thì hơi trễ, đầu ta có thiện ý cũng không làm sao cứu vãn được nữa...

Bà ta quay lại lấy mắt Yên Phi Quỳnh :

- Ngủ cô nương hãy mang hắn ra sau...

Yên Phi Quỳnh biết ý Xà Cô Bà muốn mình ly khai khỏi nơi này để rành rang sử dụng độc xà đối phó với Chu Tiềm và cũng có thể là cách để kéo dài thời gian dò xét đối phương vì hình như bà ta thật sự chưa biết được Chu Tiềm lợi hại đến mức nào.

Hai bên, một người chuyên dùng độc chất mà thành danh trong thiên hạ, một người lại nhờ vào rắn độc để uy hiếp vô lâm. Trong trường hợp này có thể gọi là “Kỳ phùng địch thủ”.

Tự nhiên chung quanh một mảnh đất đựng độc của họ toàn là rắn độc và chất độc, người ngoài ở gần đó là cả một vấn đề thật nguy hiểm.

Yên Phi Quỳnh không trả lời, nàng bước lại bỗng xóc Giang hàn Thanh.

Nhưng ngay lúc đó “Độc Tẩu” Chu Tiềm đã quát lên :

- Hãy khoan, có phải Giang nhị công tử đó không? Ta không bằng lòng cho người chạm vào người ấy.

Yên Phi Quỳnh gặng lại :

- Người nói chuyện với ai?

Chu Tiềm gặng giọng :

- Ta nói với người.

Phi Quỳnh nhướng mắt :

- Nhưng tại sao ta lại phải nghe lời của người chứ?

Chu Tiềm nói :

- Ta bảo người không được động đến hắn là người không được động đến nghe chưa.

Yên Phi Quỳnh cười hăng hắc :

- Người tưởng bằng vào cái danh “Độc Tẩu” là có thể hù ta được chăng.

Thình lình một giọng nói lạnh lùng như băng tiếp liền :

- Chu tiên bối bảo người đừng động thì không nên động đến, người phải tuân theo.

Một bóng người mặc áo bạc từ ngoài bước vào cùng một lúc với câu nói ấy.

Yên Phi Quỳnh tái mặt nhưng Xà Cô Bà thì lại hé nụ cười.

Chu Tiềm quay lại nhìn chăm chú vào người áo bạc :

- Các hạ là ai?

Người áo bạc cười :

- Chu tiên bối chưa gặp tại hạ lần nào thành thử không biết là ai.

Chu Tiềm gặng lại :

- Chẳng hay lệnh sư là ai?

Xà Cô Bà cười :

- Ngay đến Nhị cung chủ của Ngũ Phụng môn mà người cũng không còn biết nữa thì còn biết cái gì nữa chứ?

Chu Tiềm chớp mắt :

- A, thì ra đây là Nhị cung chủ?

Nhị cung chủ gật đầu :

- Vâng, tại hạ chính là Kinh Phi Suong.

Chu Tiềm cười :

- Tốt lắm, thật là may, lão phu cũng đang muốn thỉnh giáo với Nhị cung chủ đây.

Kính Phi Sương gật đầu :

- Vâng, xin Chu tiền bối cứ nói.

Chu Tiềm nói :

- Giang nhị công tử bị các người bắt nơi đây, như vậy tiểu nữ của ta chắc chắn đang ở trong tay các người đấy chứ?

Kính Phi Sương đáp :

- Chu tiền bối nói đúng, lệnh ái quả thật đã được bản môn mời đến Tổng đàn.

Chu Tiềm hỏi :

- Các người bắt con gái ta với mục đích làm gì chứ?

Kính Phi Sương cười :

- Bản môn nghe danh Chu tiền bối đã lâu, vì thế nên muốn mời...

Chu Tiềm chận hỏi :

- Các người định dùng tiểu nữ để uy hiếp lão phu phải không?

Kính Phi Sương lắc đầu :

- Xin Chu tiền bối đừng hiểu lầm như thế.

Chu Tiềm cau mặt :

- Hiểu lầm? Các người đã bắt con gái của ta làm con tin, thế mà còn nói hiểu lầm cái gì?

Kính Phi Sương nói :

- Nếu Chu tiền bối nói thế thì tại hạ thật không còn biết phải nói sao...

Chu Tiềm quát lớn :

- Chuyện này có phải do ý kiến của lệnh sư không?

Kính Phi Sương lắc đầu :

- Từ lâu gia sư đã phóng kiếm quy ân, người đâu còn dính dáng gì đến chuyện ân oán giang hồ.

Chu Tiềm gặng lại :

- Thế thì chuyện bắt con gái ta là do lệnh của ai?

Kính Phi Sương đáp :

- Do ý kiến của đại sư huynh tại hạ. Bởi vì đại huynh chúng tôi rất muốn được gặp Chu tiền bối.

Chu Tiềm hỏi :

- Con gái của ta bây giờ ở tại đâu?

Kính Phi Sương đáp :

- Tại hạ đã vâng lệnh đưa lệnh ái đến chỗ của Đại sư huynh chẳng hay Chu tiền bối có thể đi đến đó được chăng?

Chu Tiềm cười ha hả :

- Cho dầu Ngũ Phụng môn là long đàm hổ huyệt đi nữa, ta cũng vẫn đến như thường.

Kính Phi Sương cũng cười :

- Chu tiên nói đã quá lời, cho dầu Ngũ Phụng môn chúng tôi có xem thường thiên hạ, nhưng riêng đối với lão tiên bối thì vẫn một lòng kính trọng.

Chu Tiềm lặp lại :

- Sư huynh của người hiện tại ở đâu?

Kính Phi Sương hỏi :

- Như thế nghĩa là Chu tiên bối đã bằng lòng?

Chu Tiềm gật đầu :

- Đúng, nhưng đây là ta bằng lòng đến gặp sư huynh của người để thử xem các người dám làm gì cha con ta thế thôi.

Kính Phi Sương vòng tay :

- Bên ngoài đã sẵn sàng xe ngựa, xin thỉnh lão tiên bối lên đường.

Và Nhị cung chủ lại quay qua gọi Yên Phi Quỳnh :

- Ngũ sư muội.

Yên Phi Quỳnh trán đượ mồ hôi, giọng nàng đã phát run :

- Nhị sư huynh...

Bình thời, gặp Nhị sư huynh hay đại sư huynh đi nữa, Yên Phi Quỳnh không hề mấy may sợ sệt, nhưng bây giờ thì nàng cảm thấy toàn thân rung động, nàng biết chuyện nàng bảo hộ lo lắng cho Giang Hàn Thanh đã đổ bể rồi...

Kính Phi Sương cười nhẹ :

- Đêm nay mừng sư muội đã đập được đại công.

“Đại công”, tự nhiên câu nói ấy đã ám chỉ rõ ràng về vụ Giang Hàn Thanh. Tuy nhiên, Yên Phi Quỳnh vẫn nghe thấy cái giọng khó chịu của người lớn đối với lỗi lầm của thuộc hạ. Nàng thừa biết hai tiếng đó không phải là hai tiếng thật tình.

Kính Phi Sương lại nói :

- Bây giờ cũng đã quá khuya, chúng ta không nên quấy rầy Xà Cô Bà mãi, vậy Ngũ sư muội hãy sửa soạn lên đường.

Yên Phi Sương rung động, nàng ngập ngừng :

- Nhị sư huynh, hấn...

Nàng khựng ngang, không thể nói thêm tiếng nào nữa cả vì chuyện Giang Hàn Thanh vốn là chuyện mà nàng đã biết không xong khi Nhị cung chủ xuất hiện.

Xà Cô Bà cười thâm độc..

- Phải rồi, Ngũ cung chủ đã phóng Giang Hàn Thanh một mũi Thiên Ty châm...

Kính Phi Sương cười :

- Đã phóng Thiên Ty châm thì cũng đâu còn có gì mà bàn nữa.

Nàng quay qua nói với Yên Phi Quỳnh :

- Ngũ sư muội, Chu tiên bối đợi đã lâu rồi, sư muội hãy mang hấn ra xe ngay.

Như đã hạ quyết tâm, Yên Phi Quỳnh ngẩng mặt lên quả quyết :

- Nhị sư huynh, xin Nhị sư huynh và Chu tiên bối hãy đi đi, tiểu muội không đi được.

Kính Phi Sương cau mặt :

- Tại sao thế?

Yên Phi Quỳnh đáp :

- Giang Hàn Thanh đã bị tiểu muội phóng trúng Thiên Tỵ châm, tính mạng của hần chi còn trong đường tơ kẽ tóc, vì thế vì thế nên tiểu muội mới mang hần đến tìm Xà Cô Bà...

Nàng nói một câu không dài lắm, nhưng nàng lại toát mồ hôi, hình như nàng phải cố gắng lắm mới nói được tròn câu ấy.

Xà Cô Bà cười sáng sặc :

- Đã trúng Thiên Tỵ châm thì không còn thuốc chi chữa được, thế mà vừa rồi Ngũ cung chủ còn bức bách muội phải cứu hần đấy.

Tự nhiên, Yên Phi Quỳnh biết Xà Cô Bà quyết tâm mét chuyện nàng với Nhị cung chủ, mặt nàng đỏ bừng bừng và thoáng chốc lại tái xanh.

Kính Phi Sương cười :

- Tính tình của Ngũ sư muội vốn như thế ấy, thật ra thì phóng Giang Hàn Thanh một mũi Thiên Tỵ châm cũng không có gì đáng nói nữa đâu, vì Đại sư huynh đã có ban Kim lệnh là đối với Giang Hàn Thanh, chỉ cần trừ tuyệt là xong, bắt sống hay giết chết gì thì công lao cũng ngang nhau chứ không hề giảm sút.

Yên Phi Quỳnh nói :

- Không, tiểu muội đã thề rằng sẽ bắt sống hần mang về, chính tiểu muội cũng đã có nói cho Xà Cô Bà biết rồi, bây giờ hãy giải độc cho hần rồi mới đưa về Tổng đàn được, vậy xin Nhị sư huynh hãy về trước đi.

Xà Cô Bà gật đầu :

- Vâng, quả thật vừa rồi Ngũ cô nương cũng đã có bảo muội phải tìm mọi cách giải độc cho Giang Hàn Thanh.

Kính Phi Sương nhìn Yên Phi Quỳnh bằng tia mắt lạnh lùng :

- Cô Bà không cần phải nhọc công, chúng ta cứ để như thế mang đi.

Yên Phi Quỳnh ngẩng mặt, nửa van lơn nửa như tức tối :

- Nhị sư huynh, tiểu muội không khi nào muốn cãi lệnh, nhưng chuyện Giang Hàn Thanh bị bắt thuộc về nhiệm vụ Phân đàn của sư muội, như vậy sư muội có toàn quyền giải quyết, sư muội cần bắt sống hần giải về thì ông ta cũng có cách cứu thoát...

Vì nghĩ thế cho nên cứ đứng yên mà không nói một lời nào, vì ông ta thừa biết Yên Phi Quỳnh không thể nào phản lệnh.

Kính Phi Sương nhìn Yên Phi Quỳnh cười nói :

- Chắc Ngũ sư muội sợ ta tranh công chứ gì? Không đâu, chuyện bắt Giang Hàn Thanh dầu đi tới đâu thì vẫn là công đầu của sư muội đấy mà.

Và giọng của nàng vụt nghiêm lại, đôi mắt thật lạnh như băng :

- Nhưng cho dầu sư muội có nghĩ như thế nào thì nhất định cũng phải mang hần đi ngay về Tổng đàn mới được.

Yên Phi Quỳnh tái mặt :

- Tiểu muội đã nói rồi, chờ cho Xà Cô Bà giải xong chất độc trong người hần rồi tiểu muội sẽ mang hần về Tổng đàn, nếu, Nhị sư huynh nói thế thì chẳng hóa ra không tín nhiệm tiểu muội nữa hay sao?

Kính Phi Sương thò tay vào áo lấy ra một lá cờ nhỏ có thêu hình chim Phượng đưa lên trước mặt và nói bằng một giọng lạnh lùng :

- Không phải không tín nhiệm sư muội, nhưng hiện nay Đại sư huynh đã ban Kim lệnh, giao cho sư huynh toàn quyền quyết định về chuyện bắt giết Giang Hàn Thanh, đồng thời ra lệnh cho sư muội phải lập tức trở lại Tổng đàn phục mạng.

Yên Phi Quỳnh run giọng :

- Nhị sư huynh, tại làm sao thế?

Nàng vừa nói ra câu ấy thì chợt nghe bên tai có giọng Truyền Âm Nhập Mật của một người nào đó :

- Ngũ cung chủ, nếu Ngũ cung chủ muốn cứu Giang Hàn Thanh thì tốt hơn hết nên giả đồ tuân lệnh, mang Giang Hàn Thanh ra xe, ta sẽ tiếp ứng cho khi ra đến cửa.

Yên Phi Quỳnh nghĩ nơi đây không còn ai khác ngoài “Độc Tẩu” Chu Tiềm, nàng đưa mắt nhìn qua, nhưng lúc bấy giờ Chu Tiềm chấp tay sau đít đứng nhìn ra phía ngoài y như không hề chú ý đến câu chuyện riêng của họ...

Kính Phi Sương lạnh lùng hỏi tiếp :

- Ngũ sư muội thấy Kim bài lệnh mà vẫn còn phản kháng hay sao?

Yên Phi Quỳnh cắn răng gật đầu :

- Vâng, tiểu muội xin tuân mạng.

Vừa nói, nàng vừa quay vào bỗng xốc lấy Giang hàn Thanh bước mạnh ra ngoài.

Kính Phi Sương liếc nhìn nàng và khẽ nghiêng mình nói với Chu Tiềm :

- Xin thỉnh Chu tiên bối.

Yên Phi Quỳnh bước ra đến cửa, quả nhiên nàng thấy hai cỗ xe có sẵn bên bờ hồ, lòng nàng chợt nghe rung động và dừng ngay lại.

Nàng còn đang dự dự thì lại chợt nghe giọng Truyền Âm Nhập Mật khi nãy dội vào tai :

- Cô nương chẳng chịu bỗng hấn chạy đi cho kịp, chẳng lẽ muốn về Tổng đàn Ngũ Phụng môn thật hay sao?

Giọng nói tuy nhỏ như tiếng muỗi kêu, nhưng lọt vào tai Yên Phi Quỳnh thật rõ.

Nàng hơi sững sốt và tự nói lầm thầm :

- Không, ta phải cứu chàng... ta phải cứu chàng...

Và cũng không biết bằng động cơ “Tình yêu” để tăng thêm sức mạnh hay vì một bản năng nào khác, Yên Phi Quỳnh nghiêng rặng ôm cứng Giang Hàn Thanh rồi nhún chân phóng thẳng.

Kính Phi Sương thét lớn :

- Yên Phi Quỳnh, hãy mau trở lại..

Đã bước một bước thì không thể nào làm khác nữa được, mặc cho Kính Phi Sương kêu réo, Yên Phi Quỳnh vẫn cắm đầu chạy miết.

Kính Phi Sương giận dữ thét lên :

- Ngũ a đầu, ngươi dám phản kháng Kim lệnh của Đại sư huynh à?

Vừa thét, chân hấn vừa nhún mạnh, thân ảnh vụt bay lên như một mũi tên xé gió.

Thân pháp của Kính Phi Sương thật đáng kinh, chỉ thấy thân người mới nhón lên thì đã tới sát bìa rừng.

Nhưng ngay khi ấy, từ trong ven rừng, một bóng người vụt phóng ra.

Bóng người ấy để cho Yên Phi Quỳnh lướt qua là đứng chặn ngay trước mặt Kính Phi Sương, hai người ấy chấp tay sau đít đứng một cách thật thông dong y như người ngoạn cảnh.

Dáng cách của hấn tuy thật chậm rãi, nhưng động tác thật nhanh, Yên Phi Quỳnh vừa lướt qua là hấn đã chặn ngay phía sau, tỷ như hấn quyết tâm không cho ai lên được.

Kính Phi Sương kịp dừng chân lại và bây giờ mới thấy rõ người ấy là một thiếu niên thư sinh mình vận áo xanh.

Kính Phi Sương nhận ra đó đúng là gã thiếu niên thư sinh đã cản mình một lần khi cứu Giang Hàn Thanh tại cửa miếu Nam Bình Sơn, người đã thi triển “Bát Kiếm Thuật”, là thứ kiếm pháp thất truyền trong võ lâm đã mấy mươi năm.

Kính Phi Sương rung động, nàng nắm chặt đốc kiếm trầm giọng :

- Lại cũng là người!

Gã thư sinh áo xanh vòng tay cười :

- Nhị cung chủ vẫn còn nhớ tại hạ? Thật là vinh hạnh cho tại hạ biết bao.

Kính Phi Sương lạnh lùng :

- Ngươi cản ta với ý định gì?

Gã thư sinh áo xanh vòng tay cười?

- Đã cùng một gốc mà ra, sao lại nở bức nhau như thế? Nhị cung chủ nữ đối xử với người sư muội nặng tay đến thế sao?

Kính Phi Sương hừ hừ trong miệng :

- Đó là chuyện riêng của bản môn, người không cần can thiệp.

Gã thiếu niên thư sinh cười :

- Chuyện của quý môn, tự nhiên tại hạ không có quyền can thiệp, thế nhưng trong tay của nàng lại là người huynh đệ kết nghĩa với ta, Nhị cung chủ bảo ta làm sao không can thiệp?

Sát khí bùng lên trong ánh mắt của Kính Phi Sương, nàng phóng ra một kiếm và hét lớn :

- Người cho rằng ta sợ người đây à?

Gã thư sinh áo xanh đứng im im, trong tay của hắn có một ánh sáng lóe lên cùng theo câu nói :

- Đêm nay tại hạ vốn không muốn cùng Nhị cung chủ giao đấu.

Kính Phi Sương gắt lớn :

- Người cho rằng thanh kiếm trong tay không đủ bén hay sao?

Gã thư sinh áo xanh cười :

- Không phải thế, tại hạ chỉ muốn trình bày một chiêu thế để cho Nhị cung chủ xem giải buồn thế thôi...

Câu nói chưa dứt là thân hình hắn đã nhoáng lên tới trước, tay trái đặt ngay lên phía trên, trong khi mũi kiếm nơi tay phải của hắn chĩa thẳng vào giữa ngực Kính Phi Sương.

Thật là lạ lùng, là một vị Nhị cung chủ của Ngũ Phương môn, thế nhưng khi đối phương chỉ thẳng mũi kiếm thủ thế là Kính Phi Sương đã tái mặt...

Nàng bước lui luôn ba bước và hét lớn, giọng bắt đầu run :

- Người... người là môn hạ của ai?

Gã thanh niên thư sinh thu thế về một cách chậm chậm và mỉm cười :

- Làm nhiều chuyện ác thì không thể nào tồn tại, xin Nhị cung chủ nói lại cho Lệnh sư rằng lời nói năm xưa vẫn còn vang vọng bên tai...

Nói xong, cũng bằng một thân pháp chậm rãi nhưng thật nhanh khi cử động, thân ảnh gã thiếu niên thư sinh mất hút vào rừng..

Bạn đang đọc truyện *Lưu Hương Từ Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Lưới tình khó thoát

Yên Phi Quỳnh bỗng Giang Hàn Thanh chạy thẳng vào rừng, thoát khỏi vùng Xà cốc.

Thật không biết vì một sức mạnh nào làm cho nàng không biết mệt mỏi, nàng quên tất cả nguy hiểm để chạy thẳng một mạch không dám nghỉ.

Đêm vắng giữa rừng hoang, gió lạnh cắt da và sự dùng tận sức lực con người quả là một điều khôn đốn, bây giờ thì chẳng những nàng không nghe lạnh mà mình lại còn đầm mồ hôi. Hơi thở của nàng dồn dập, thế nhưng nàng không dám nghỉ.

Cũng không biết nàng đã chạy được bao nhiêu giờ, không biết chạy đã bao xa.

Bây giờ thì phương đông bóng tối đã nhạt dần, mây trắng lằng lằng bay ngang.

Yên Phi Quỳnh tóc tai rối bù, quần áo xác xơ, mồ hôi từ trên mặt trên lưng đầm ra cả áo ngoài.

Bây giờ hai tay ôm Giang Hàn Thanh của nàng gần từ trần, hai chân nàng bủn rủn, nàng chậm dần và dừng hẳn lại.

Nhè nhẹ đặt Giang Hàn Thanh xuống dựa cội cây, nàng chầm chậm ngồi xuống sát bên hắn vừa thở vừa dùng ống tay áo lau mồ hôi trên mặt.

Nàng chợt cảm thấy tình cảnh của mình thật mơ hồ, thật sự thì nàng đã cứu Giang Hàn Thanh thoát khỏi tay của Nhị sư huynh, nhưng rồi tới đây nàng sẽ đi đâu và sẽ làm sao? Thiên Tỵ châm là độc không thuốc cứu vào bất cứ giờ nào bị trúng, nhưng nhất định gặp giờ ngộ là mạng vong.

Nghĩa là nếu trúng nó vào buổi chiều hay buổi sáng mà ngay lúc đứng giờ ngộ là kẻ như phải chết.

Bây giờ thì trời đã sáng rồi, bóng tối âm u của đêm dài đã nhường chỗ cho ánh sáng, không khí lạnh lẽo đã tan dần để ánh nắng đem hơi ấm lại cho con người, thế nhưng ánh sáng ấm áp này sẽ dẫn mau tới giờ ngộ, giờ mà đối với người bị trúng độc châm, giờ mà đối với Giang Hàn Thanh là giờ của tử thần.

Gió núi ban mai thốc mạnh, da thịt của Yên Phi Quỳnh nghe lạnh buốt và tâm nàng cũng tê theo.

Quan một đêm dài vì độc chất ngấm vào nên đôi mắt nhắm nghiền hôn mê, da mặt hắn mét xanh như người chết.

Nếu không bằng vào hơi thở yếu ớt của hắn còn sót lại thì bất cứ ai cũng thấy đó là một thây ma.

Yên Phi Quỳnh cảm thấy cô độc hơn bao giờ hết, nàng cảm thấy không còn một đốm hy vọng nào, không còn một ai để cho nàng dựa vào để mong cứu vãn tình thế bi đát.

Nhất thời, bao nhiêu dồn nén trong lòng vụt bật ra, nàng phục xuống mình của Giang Hàn Thanh, nàng bật khóc lên thành tiếng. Giọng khóc của nàng nghe bị thấm tận cùng.

Thôi rồi, bao nhiêu công phu, bao nhiêu sự hy sinh của nàng bây giờ trở thành vô dụng, cuối cùng rồi hắn cũng phải chết mà thôi.

Những giọt nước mắt nóng hổi của nàng rơi trên thân thể lạnh ngắt của Giang Hàn Thanh.

Những giọt thiết tình cũng trở thành như băng giá.

Nàng thò tay vào ngực áo của hắn thì bỗng giật mình, chỗ cần phải còn một chút ấm áp của hắn là nơi ngực, bây giờ cũng đã lạnh rồi!

Nàng không còn khóc được nữa, mắt nàng ràn rụa và nàng bỗng cười như rú :

- Giang Hàn Thanh, chàng đã chết rồi, cuối cùng rồi chàng cũng chết, nhưng tôi sẽ cùng chàng trên đường đến âm tuyền, chàng sẽ không khi nào cô tịch.

Nàng dụi đầu vào ngực Giang Hàn Thanh hồi lâu rồi như quyết tâm nàng ngừng mặt lên nói một cách tỉnh khô :

- Không, chàng không thể chết tức tưởi như thế này. Ta quyết tìm cho được Xà Cô Bà, ta buộc người phải cứu cho chàng sống.

Tia mắt nàng chợt lóe trở lại một tia hy vọng, nàng bỗng xốc Giang Hàn Thanh lên tay, nhưng nàng vừa đứng tên thì, không biết từ bao giờ, gã thiếu niên áo xanh đã đứng sát bên nàng.

Yên Phi Quỳnh giật mình.

Gã thiếu niên thư sinh cũng giật mình, hắn hỏi :

- Sao? Hắn mạng thương tích nặng lắm phải không?

Cách điệu và giọng nói của gã thư sinh thật vô cùng thân thiết.

Khi đứng lên và khi vừa thấy gã thư sinh, Yên Phi Quỳnh không biết bạn hay thù, nàng thi triển thân pháp Ngự Long Bá Biến, nhảy ra cách một khoảng xa, nhưng nàng không nhận được gã thư sinh áo xanh dùng thân pháp nào mà khi nàng dừng lại thì hắn đã ở ngay trước mặt.

Nàng giật mình nhìn kỹ, trước mặt nàng là một gã thư sinh thiếu niên, mi thanh mục tú, hắn chỉ đứng nhìn Giang Hàn Thanh trong tay nàng chứ không hề tỏ ra có ý muốn đối địch.

Yên Phi Quỳnh sững sờ hồi lâu rồi bỗng nàng vụt có một sự so sánh trong lòng :

Giang Hàn Thanh là một người đẹp trai nhất mà ta được gặp, không ngờ bây giờ gã thư sinh áo xanh này lại còn đẹp hơn nữa.

Thật nàng so sánh cũng không phải là vô lý vì vẻ đẹp của gã thiếu niên thư sinh này còn mang theo dáng dấp mỹ nhân nữa.

Nàng nhìn hắn trân trân và hỏi :

- Các hạ là ai?

Gã thiếu niên thư sinh cười và hỏi :

- Hắn là chi của cô nương?

Yên Phi Quỳnh áp ứng :

- Hắn là là ca ca của tôi.

Gã thiếu niên thư sinh cười :

- Thế còn tôi lại là ca ca của hắn.

Yên Phi Quỳnh bỗng Giang Hàn Thanh thụt luôn mấy bước.

Gã thiếu niên thư sinh nghiêng mình, hắn đã đứng ngay trước mặt nàng, hắn cười :

- Thương thế của hắn nặng lắm, xin cô nương hãy đặt xuống cho tôi xem thử.

Yên Phi Quỳnh lừ mắt :

- Ngươi xem cái gì?

Thiếu niên thư sinh đáp :

- Tôi cần xem xét vì tôi có biết qua y thuật.

Yên Phi Quỳnh lắc đầu :

- Y thuật có tinh thâm đến đâu thì cũng không thể cứu được đâu. Hãy tránh ra cho ta đi.

Thư sinh áo xanh nói :

- Cô nương không nên như thế, chẳng lẽ trong đời này chỉ có một mình Xà Cô Bà mới cứu được hắn sao?

Yên Phi Quỳnh ngơ ngác :

- Tại sao... sao các hạ biết chuyện ấy?

Thiếu niên thư sinh đáp :

- Chính vừa rồi tôi có nghe cô nương bảo như thế ấy.

Yên Phi Quỳnh nói.

- Hắn đã trúng phải Thiên Tỵ châm vì thế nên ngoài Xà Cô Bà ra, không còn ai có thể cứu được.

Gã thiếu niên thư sinh cau mặt :

- Thiên Tỵ châm? Thứ gì lại gọi là Thiên Tỵ châm?

Thấy mặt trời một lúc mỗi lên cao, trong lòng Yên Phi Quỳnh nóng như lửa đốt, nàng cau có nói dần từng tiếng một :

- Nói ra ngươi cũng không biết được và bây giờ đã quá trưa rồi, hãy tránh cho ta đi.

Thiếu niên thư sinh lắc đầu :

- Cô nương không thể đến tìm Xà Cô Bà.

Tuy nóng nảy muốn đi, nhưng khi nghe gã thiếu niên thư sinh nói thế.

Yên Phi Quỳnh vội dừng lại hỏi :

- Tại làm sao không thể tìm Xà Cô Bà?

Thiếu niên thư sinh nói :

- Lệnh huynh đã truyền Kim lệnh truy tập Giang Hàn Thanh, dầu bắt sống hay giết chết gì cũng được, buộc phải mang về tận Tổng đàn Ngũ Phụng môn, nếu cô nương đến tìm Xà Cô Bà tức là mang hắn đến nạp mạng đấy.

Yên Phi Quỳnh do dự :

- Có phải vừa rồi các hạ đã dùng truyền âm.

Gã thiếu niên thư sinh gật đầu :

- Nếu không thì làm sao tôi lại biết mà truy cản Nhị cung chủ và theo cô nương đến đây.

Yên Phi Quỳnh hỏi :

- Hẳn quả thật là anh em với các hạ à?

Thiếu niên thư sinh đáp :

- Tại hạ đâu có gì phải lừa cô nương đâu, xin cô nương đừng ngại.

Yên Phi Quỳnh gặng lại :

- Các hạ là Giang đại công tử?

Thiếu niên thư sinh lắc đầu :

- Không, tại hạ là Đồng Nhựt Băng, là anh em kết nghĩa với Giang nhị công tử.

Yên Phi Quỳnh cúi xuống nhìn Giang Hàn Thanh và đột nhiên nước mắt chảy ra :

- Thật ra thì đâu có tìm được Xà Cô Bà, tôi nghĩ cũng khó mà cứu sống.

Đồng Nhựt Băng nói :

- Cũng không chắc như thế, nhưng tôi thấy chúng ta nên tìm chỗ vắng để xem xét lại cho thật kỹ.

Yên Phi Quỳnh thở ra :

- Trúng Thiên Tỵ châm thì không thể sống qua giờ Ngọ, tôi xem tình hình đã hết hy vọng.

Đang lúc lênh đênh cô độc, bỗng gặp được Đồng Nhựt Băng, gặp được người anh kết nghĩa của Giang Hàn Thanh thì thật không có gì an ủi cho bằng, chính về thế cho nên Yên Phi Quỳnh cũng chẳng muốn đi đâu.

Đồng Nhựt Băng thúc giục :

- Đã thế thì chúng ta càn đi cho sớm, đi chỗ nào thuận tiện để tìm cách chứ không lẽ đứng đây nhìn hán chết hay sao?

Vừa nói hán vừa vạch cây đi trước.

Yên Phi Quỳnh bỗng Giang Hàn Thanh lẻo đẻo theo sau.

Đã được một hồi, hai người gặp một chỗ cây cối rậm rạp dựa bên hóc núi, Đồng Nhựt Băng lại nói :

- Chỗ này nghỉ được rồi.

Và hán chỉ khoảng đất sạch rồi bảo Yên Phi Quỳnh :

- Hãy đặt hán nằm xuống đó.

Yên Phi Quỳnh nhẹ nhàng đặt Giang Hàn Thanh nằm xuống.

Đồng Nhựt Băng ngược mặt nhìn lên trên không và hú một tiếng thật lớn.

Tiếng rú cao vút kéo dài không dứt.

Yên Phi Quỳnh tái mặt, nàng rút thanh trường kiếm chỉ thẳng vào mặt Đồng Nhựt Băng :

- Các hạ muốn làm gì?

Nàng hỏi chưa dứt thì trên không bỗng sáng rực, một vùng trắng xóa từ trên ập xuống.

Hơi gió dồn ép, làm cho Yên Phi Quỳnh đứng dưới cũng cảm thấy lung lay. Tiếp liền theo, một con hạc từ trên sà xuống, nó đi lại cúi đầu nhúi nhúi cái mỏ vào thân áo của Đồng Nhựt Băng ra chiều thân mật vô cùng..

Chưa bao giờ thấy một con bạch hạc to lớn như thế cho nên Yên Phi Quỳnh cảm thấy lạ kỳ và bây giờ nàng mới biết tiếng hú vừa rồi là do Đồng Nhựt Băng gọi con hạc ấy.

Nghĩ đến đó nàng chợt đỏ bừng đôi má vì hành động thất thố của mình và vội vàng thu kiểm tra vào vỏ.

Đồng Nhựt Băng vuốt đầu con bạch hạc và nói nhỏ nhỏ :

- Tuyết Vu, bọn ta cần nghỉ tại đây, phiền người tuần thám ở trên không, nếu thấy bóng dáng địch nhân thì hãy cấp tốc cho ta biết.

Con chim quả nghe được tiếng người, nó nhúi đầu vào áo Đồng Nhựt Băng tỏ vẻ tuân lời và vỗ cánh bay vút lên không.

Đồng Nhựt Băng ngồi xổm xuống đặt ba ngón tay thăm mạch cho Giang Hàn Thanh.

Vừa nắm vào động mạch Giang Hàn Thanh là tái mặt hỏi ngay :

- Hắn bị trúng độc được gì như thế?

Yên Phi Quỳnh lo lắng :

- Nhưng có cứu được hay không?

Đồng Nhựt Băng ngừng lên nhìn thẳng vào mặt nàng, hắn cảm thấy cô gái này đối với Giang Hàn Thanh quả là nặng tình, vì nàng hỏi mà vẻ mặt thật vô cùng thăm thẳm.

Đồng Nhựt Băng thở ra lắc đầu :

- Chất độc đã ăn thông vào huyết quản, cũng may là hắn có để phòng dùng chân khí hộ tâm, vì thế chất độc không phạm vào tim.

Hắn móc trong túi ra một bình thuốc trúc lấy một hoàn cho vào miệng Giang Hàn Thanh...

Yên Phi Quỳnh hỏi :

- Nếu đã có chân khí hộ tâm thì chắc không đến nỗi nào.

Đồng Nhựt Băng âm thầm lắc đầu :

- Tuy chân khí của hắn thật mạnh, nhưng sau khi hôn mê thì khó mà bảo trì được lâu dài.

Yên Phi Quỳnh bật khóc :

- Như vậy không còn cách nào cứu được hay sao?

Nàng không còn dằn được nữa, nàng phục xuống mình Giang Hàn Thanh khóc nức lên.

Đồng Nhựt Băng vội nói :

- Xin cô nương đừng khóc nữa, hãy cho tôi biết Giang hiền đệ bị trúng chất độc chi để tôi nghĩ cách cứu chữa.

Yên Phi Quỳnh lau nước mắt nói.

- Hắn bị trúng một mũi Thiên Ty châm, độc châm chứa đựng nước dãi của những con rắn cực độc, nó là thứ mà chính người tạo ra cũng không có thuốc giải được.

Ngừng nhìn mặt trời, Đồng Nhựt Băng chợt cau mày :

- Bây giờ cũng là gần giờ Ty, giờ Ngọ cũng sẽ chẳng bao xa, Tuyết Vu bay mau thế nào cũng không làm sao đến kịp Lạc Hoa đảo được.

Yên Phi Quỳnh hình như không nghe gì, nàng cứ lẩm nhẩm trong miệng :

- Nhất định phải tìm Xà Cô Bà, nhất định là bà ta có cách chữa.

Đồng Nhựt Băng cau mặt :

- Bà ta có nói với cô nương là chữa được không?

Yên Phi Quỳnh gật đầu :

- Bà ta nói như thế.

Đồng Nhục Băng trầm ngâm :

- Trúng phải Thiên Ty châm đã là không thuốc giải thì bà ta làm sao cứu được?

Yên Phi Quỳnh nói :

- Xà Cô Bà đã nói rằng bà ta sẽ dùng cách chung để trục độc. Khi mà phải chung như thế trong bảy ngày đêm thì độc khí mới trục khỏi cơ thể được.

Đồng Nhục Băng hỏi :

- Nhưng cô nương có nghĩ rằng bà ta không lừa cô nương đấy chứ?

Yên Phi Quỳnh đáp :

- Xà Cô Bà với gia sư vốn là chỗ cựu tình, lúc nhỏ tôi đã từng ở với bà ta khá lâu, tuy bà ta là người gian tham xảo trá nhưng đối với tôi thì nhất định không.

Đồng nhục Băng cắn răng :

- Được rồi, chúng ta hãy đi tìm Xà Cô Bà.

Yên Phi Quỳnh vừa lộ vẻ mừng, nhưng sau đó nàng lại ủ rũ ngay :

- Tôi sợ... hông xong vì Đại sư huynh của tôi đã ban Kim lệnh thì Xà Cô Bà nhất định không dám cưỡng lại.

Đồng Nhục Băng trầm giọng :

- Chỉ cần Xà Cô Bà có thể có thể phương pháp trị được, còn chuyện bà ta làm hay không thì không ngại lắm đâu.

Đã từng biết qua trình độ võ công của Đồng Nhục Băng, và trong tình thế này cũng không còn cách nào hơn nữa, nên Yên Phi Quỳnh đành phải nghe theo.

Được rồi, chúng ta cứ đi đến đó rồi sẽ hay sau.

Đồng Nhục Băng đưa tay ngăn lại :

- Khoan, cô nương hãy đợi tôi.

Hắn bước ra ngoài ngựa mặt hủ một tiếng thật dài. Thì trên không, con Bạch hạc khi nãy lại vờn qua và đáp xuống.

Đồng Nhục Băng bảo Yên Phi Quỳnh :

- Thời giờ gấp lắm, cô nương hãy bồng Giang hiền đệ lên lưng Tuyết Vu thì mới mong đi kịp.

Yên Phi Quỳnh cau mặt :

- Thế còn công tử?

Đồng Nhục Băng đáp :

- Tôi sẽ theo sát một bên, không sao đâu mà sợ.

Yên Phi Quỳnh ngẫm nghĩ con đường mà nàng đã chạy suốt một đêm, bây giờ quả thật nếu đi bằng chân thì nhất định không thể nào đến kịp trước giờ Ngọ được, vì thế nàng không nói thêm tiếng nào cả, nàng bồng Giang Hàn Thanh vội vã nhảy lên lưng hạc.

Đồng Nhục Băng căn dặn :

- Cô nương hãy ngồi cho vững.

Và quay qua hắn dặn con Bạch hạc :

- Tuyết Vu, ngươi hãy đưa nàng đến Xà cốc thật nhanh nghe.

Đúng là con chim nghe rõ được tiếng người, nó vừa nghe tiếng củ a Đồng Nhục Băng là nó gật đầu và chớp cánh bay lên.

Ngồi trên lưng con Bạch hạc, Yên Phi Quỳnh cảm thấy như ruột gan mình dồn lên ngực vì sức bay thẳng lên quá nhanh, và chỉ một thoáng sau, đám rừng bên dưới chỉ còn là một đám xanh mờ.

Tuy đã từng phi thân nhanh như gió, nhưng lần này Yên Phi Quỳnh cũng phải choáng váng vì sức bay quá nhanh, cao của con Bạch hạc, nàng nghĩ bây giờ mà rơi xuống thì nhất định đầu có một thân pháp Thiên Căn Trụ hay đến cách mấy cũng tan xương nát thịt.

Nhưng thật ra thì cuối cùng nàng vẫn yên tâm vì mặc dầu bay cao và nhanh, con vật tinh khôn như biết rất rõ vấn đề bảo trọng người trên lưng nó, vì thế cách bay của nó vừa ổn vừa có vẻ giữ gìn cẩn thận. Chính điều đó đã làm nàng không còn sợ sệt, như thế một lúc lâu, thỉnh thoảng con Bạch hạc cúi mình xuống thật nhanh làm cho Yên Phi Quỳnh bị giật mình dòm xuống thì nàng thấy cảnh vật bên dưới khá rõ ràng.

Chỗ móng lưng mơ hồ toàn mây trắng, đến chỗ rừng lại hiện ngay trước mắt quá mau, Yên Phi Quỳnh biết con hạc xuống thật nhanh chứ không là lấy đà đáp xuống như những con chim to lớn khác.

Chỉ bấy nhiêu đó đủ thấy con Bạch hạc này có một sức mạnh phi thường.

Bây giờ Yên Phi Quỳnh nhìn rõ, nàng thấy đúng là Xà cốc, chỗ mà nàng đã bỏ lại sau suốt một đêm dài chạy không dám nghỉ, thế mà chỉ trong vòng mấy phút, con vật đã đưa nàng trở lại quá nhanh.

Khi con chim chân vừa chấm đất, Yên Phi Quỳnh mừng rỡ, nàng lật đật tuột xuống chạy nhanh vào cửa động.

Nhưng khi vừa đến cửa, nàng bỗng giật mình dừng lại.

Nàng bỗng cứng Giang Hàn Thanh trong tay và cất tiếng kêu thật lớn :

- Xà Cô Bà, Xà Cô Bà.

Ngay khi ấy, từ sau nàng bỗng có tiếng của Đồng Nhựt Băng :

- Xà Cô Bà không có mặt ở đây.

Yên Phi Quỳnh ngạc nhiên hơn tên, vì khi nàng quay lại và thấy họ Đồng chấp tay sau đít đứng sát nên nàng không biết tự bao giờ.

Đúng như Đồng Nhựt Băng đã nói khi vừa vào đến đây thì Yên Phi Quỳnh đã phát hiện ra chuyện ấy trước rồi.

Xà Cô Bà đã vắng bóng trong thạch động.

Nàng vội hỏi Đồng Nhựt Băng :

- Công tử đến bao giờ?

Chuyện Xà Cô Bà không có ở đây, nàng không lấy làm lạ lắm vì có thể bà ta đi đâu đó, chứ còn chuyện hàng trăm dặm đường xa mà Đồng Nhựt Băng lại theo kịp sức bay của con Bạch hạc thì quả là việc mà nàng không làm sao tưởng tượng được.

Đồng Nhựt Băng nhìn nàng mỉm cười :

- Cô nương tưởng tại hạ biết bay, được như con Bạch hạc à? Không phải thế đâu, chính tôi cũng đeo theo chân nó mà tới đây đây chứ.

Yên Phi Quỳnh hiểu ra, nàng gật đầu và hỏi :

- Công tử, bây giờ chúng ta phải làm sao?

Đồng Nhựt Băng đáp :

- Xà Cô Bà đã không còn ở đây, vậy chúng ta hãy mang Giang Hàn Thanh hiền đệ vào trong rồi sẽ tính.

Vừa nói, cánh tay của hắn cũng vừa phất nhẹ.

Một luồng tiềm lực bay ập vào cánh cửa, hai khoen sắt to khóa cửa cũng lập tức gãy ra.

Yên Phi Quỳnh rùng động.

Con người này nội lực thật không sao lường được.

Nàng bỗng Giang Hàn Thanh chậm chậm theo sau Đồng Nhựt Băng vào thạch động, bên trong quả nhiên trống rỗng, hình như Xà Cô Bà đã bỏ đi chứ không phải còn lẫn quần gần đây.

Đồng Nhựt Băng bước vào nhưng hình như hắn quên cả Yên Phi Quỳnh ở sau lưng, hắn đứng chấp tay sau đít nhìn trần nhà trần trụi, còn Phi Quỳnh

lắm lắm một mình :

- Là nhi, không hiểu bà ta đã đi đâu?

Đồng Nhực Băng nói theo luôn :

- Cứ theo tình hình này thì có lẽ Xà Cô bà đã theo Nhị cung chủ về Tổng đàn của Ngũ Phụng môn rồi.

Yên Phi Quỳnh hỏi :

- Rồi. Chúng ta phải làm sao?

Đồng Nhực Băng quay lại nhìn Giang Hàn Thanh và khẽ nói :

- Cô nương hãy bồng hấn đặt trên chiếc phản kia rồi sẽ tính.

Giọng nói của Đồng Nhực Băng bây giờ thật là trầm lắng, lạnh lùng. Hình như bao nhiêu tâm tư của hấn cũng trầm trọng, nhưng Yên Phi Quỳnh chỉ lo lắng cho Giang Hàn Thanh nên nàng không để ý, nàng vội bồng hấn rồi đặt nằm ngay ngắn trên chiếc phản.

Đặt xong Giang Hàn Thanh nằm xuống, Yên Phi Quỳnh đứng sát một bên nhìn hơi thở thoi thóp của hấn, mặt nàng trông như kẻ mất hồn.

Nhưng gian thạch thất trầm trầm không một tiếng động, cả hơi thở của Yên Phi Quỳnh cũng như không còn có nữa.

Lặng như thế một lúc thật lâu, nàng vội quay lại quỳ xuống bên Đồng Nhực Băng và giọng nàng như nghẹn lại :

- Đồng công tử, tôi có một yêu cầu, xin công tử nhận lời.

Đồng Nhực Băng nhìn nàng thấp giọng :

- Cô nương cứ nói.

Yên Phi Quỳnh nức nở :

- Thời giờ không còn bao lâu nữa, Giang nhị công tử chắc không thể nào sống được, tôi... tôi cũng không còn muốn sống nữa, tôi cầu xin công tử hãy chôn đùm chúng tôi một chỗ.

Về mặt của Đồng Nhực Băng có phản kính ngạc :

- Cô thật yêu hấn đến mức ấy hay sao?

Yên Phi Quỳnh nghẹn ngào :

- Tôi phải chết, đáng lý tôi không nên ám toán hấn, nhưng tôi không thể cứu được hấn, tôi phải chết cùng hấn cho linh hồn hấn khỏi cô đơn.

Đồng Nhực Băng chớp mắt :

- Chính cô đã phóng độc châm?

Yên Phi Quỳnh khóc rống lên :

- Tôi thừa lúc hấn không đề phòng mà phóng độc châm. Bây giờ tôi phải chết, đem cái chết mới chuộc được lỗi lầm.

Đồng Nhực Băng nhấc tay lên, hấn định điểm vào tử huyệt của nàng nhưng không biết nghĩ sao, hấn buông tay xuống và chỉ trong thoáng chốc, bao nhiêu sát khí trên mặt hấn tiêu tan.

Qua một lúc khá lâu, Đồng Nhực Băng mới nói :

- Chưa chắc hấn đã phải chết đâu, cô nương không nên làm như thế.

Không biết rằng mình vừa thoát chết dưới bàn tay của người đối diện, Yên Phi Quỳnh vừa khóc vừa nói :

- Thiên Tỵ châm là vật mà không ai có thể thoát qua gờ ngo, bây giờ thì hấn sắp chết đến nơi rồi.

Đồng Nhực Băng nói :

- Tôi đã cho hấn uống một hoàn đan được chắc chắn có thể bảo trì tâm mạch cho hấn được lâu hơn.

Yên Phi Quỳnh cứ khóc :

- Nhưng nhưng thử chất độc bằng nước giải hàng trăm con rắn độc này thì không còn thuốc chi chữa được.

Đồng Nhực Băng lâm thâm :

- Trăm thứ rắn độc, trăm thứ rắn độc.

Yên Phi Quỳnh chợt thấy trong ánh mắt của Đồng Nhực Băng lóe lên những tia sáng ròn rợn, những tia sáng trong mắt hấn làm cho nàng không dám nhìn lâu.

Dầu là một vị Cung chủ của Ngũ Phụng môn, nhưng Yên Phi Quỳnh cũng vẫn là một cô gái còn non, chính vì thế nên cái nhìn của Đồng Nhực Băng khiến cho nàng cúi mặt.

Đồng Nhực Băng lại gật gù nói một mình :

- Đúng, đúng chỉ còn cách dùng độc công mà thôi.

Yên Phi Quỳnh chớp mắt hỏi nhanh :

- Sao? Công tử bảo sao?

Đồng Nhực Băng không trả lời, hấn đi đến cầm tay của Giang Hàn Thanh bắt mạch.

Hồi lâu hấn lộ vẻ mừng :

- Linh đan hộ tâm của ân sư quả là thần diệu rất hiệu nghiệm, tâm mạch của hấn quả mạnh hơn nhiều.

Yên Phi Quỳnh thở phào :

- Đồng công tử có biện pháp cứu được rồi chăng?

Đồng Nhực Băng nói :

- Tôi vốn đã nghĩ ra một cách, nhưng vừa rồi tôi không dám thi hành vì tôi sợ tâm mạch của hấn yếu quá không chịu nổi.

Yên Phi Quỳnh thoáng vẻ mừng :

- Nhưng bây giờ thì được chứ?

Đồng Nhực Băng đáp :

- Tâm mạch của hấn không bị chất độc công phá, như thế ta có thể thử xem.

Yên Phi Quỳnh hỏi :

- Nhưng biện pháp ấy là chi?

Đồng Nhực Băng vừa bước ra ngoài vừa nói :

- Phải lấy độc trị độc.

Yên Phi Quỳnh chực hỏi, nhưng thấy Đồng Nhực Băng đã đi thẳng ra ngoài nên nàng phải dừng lại để hộ vệ cho Giang Hàn Thanh.

Một lúc sau Đồng Nhực Băng trở vào, theo sau hấn là con Bạch hạc.

Đồng Nhực Băng đi thẳng lại chỗ Giang Hàn Thanh nằm, đưa tay vạch miệng hấn ra, con Bạch hạc vội bước tới dứt mở nó vào ngay miệng hấn.

Hình như đã được Đồng Nhực Băng căn dặn, con Bạch hạc vừa dứt mở vào miệng Giang Hàn Thanh thì một chất nước trắng trắng trong mở nó chảy ra, đúng là nước giải con vật.

Yên Phi Quỳnh hơi lấy làm lạ, nàng nghĩ Đồng Nhực Băng vừa nói là lấy độc trị độc, không lẽ chất nước giải của con vật này độc lắm và nó có thể dùng trị được chất độc của hàng trăm con rắn của Xà Cô Bà?

Thế nhưng nàng không dám hỏi, vì thần sắc của Đồng Nhực Băng bây giờ thật nghiêm túc.

Đồng Nhực Băng ngồi nhìn chăm chỉ một hồi lâu và vẩy vẩy tay :

- Thôi Tuyệt Vu, đủ rồi.

Con vật tinh khôn ngừng mở lên và quay bước đi ra.

Đồng Nhực Băng nói theo :

- Tuyệt Vu cảm ơn nhe, hãy canh chừng đùm bên ngoài cho cẩn thận.

Con vật lại gật đầu và bước thẳng ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Hương Từ Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Bại lộ chân tướng

Yên Phi Quỳnh đứng nhìn theo, nàng ước lượng nước giải của con Bạch hạc phun vào bụng của Giang Hàn Thanh khoảng có đến gần nửa chén.

Nàng nhớ Đồng Nhực Băng đã nói rằng đó là cách dùng độc để giải độc, nhưng không biết chất độc nước giải của con vật vào bụng Giang Hàn Thanh rồi phản ứng sẽ ra sao?

Nàng chợt nghe lòng lo lắng.

Nếu vạn nhất mà không hiệu quả, hoặc phản ứng bất lợi thì chắc chắn Giang Hàn Thanh phải chết.

Và bây giờ thì đã gần đúng giờ ngộ rồi.

Qua một phút sau, trong bụng Giang Hàn Thanh bỗng sôi lên ừng ực, Đồng Nhực Băng lật đật đưa tay chắn mạch.

Yên Phi Quỳnh bước lại gần hơn :

- Bây giờ thì bệnh chứng đã như thế nào rồi?

Đồng Nhực Băng đáp :

- Bây giờ chính là lúc mà chất nước giải của con Bạch hạc lưu thông trong huyết quản.

Hắn vén tay áo lên vo nhẹ nhẹ khắp các huyết trong người Giang Hàn Thanh.

Yên Phi Quỳnh nhìn hai bàn tay như ngọc của Đồng Nhực Băng mà lòng nàng chợt cảm thấy nghi ngờ.

Một bàn tay mà chỉ có những cô gái đẹp nhất mới có thể có được, đàn ông dầu yếu tướng tới bậc nào thì bàn tay cũng chỉ nhỏ nhắn thôi chứ không làm sao trắng dẹt và mềm như thế được.

Vỗ vào trọng huyết Giang Hàn Thanh một hồi, Đồng Nhực Băng đứng dậy lui ra rồi bỗng vung tay điểm thẳng vào mình của hắn.

Bàn tay thật dịu thật mềm như Yên Phi Quỳnh đã thấy, nhưng bây giờ khi điểm thẳng thì chỉ phong chợt nghe xé vào không khí nghe đến lạnh người.

Yên Phi Quỳnh giật nảy mình.

Nàng có nghe sư phụ nói những người áp dụng được phép “Hư Không Phát Chi”

là khi nào người ấy đã luyện được “Vô Tướng thân công”, chẳng lẽ vị thư sinh họ Đồng này đã đạt đến mức tuyệt diệu như thế ấy?

Trong thời gian nàng suy nghĩ thì Đồng Nhực Băng đã phát chi điểm khắp vào ba mươi sáu huyết trong người của Giang Hàn Thanh, nội một chuyện thật nhanh và chính xác như thế thật đủ khiến cho Yên Phi Quỳnh khiếp đảm.

Nhưng đồng thời, nàng cũng biết được rằng người áp dụng hư không phát chi mà lại cùng một lúc nhiều như thế nhất định là phải hao tổn chân khí thật nhiều.

Thế nhưng lúc bấy giờ vẻ mặt của Đồng Nhực Băng không hề đổi sắc, hắn chỉ đứng yên một chỗ, hơi thở vẫn điều hòa.

Chuyện đó càng làm cho Yên Phi Quỳnh biết ngay rằng chẳng những con người này võ công cao mà nội lực lại cực kỳ thâm hậu.

Nhưng một vấn đề khác xảy ra làm cho Yên Phi Quỳnh phải giật mình thêm.

Vì khi Đồng Nhực Băng nhắm mắt dưỡng thần sau khi đã tận dụng Hư không phát chỉ điểm huyết cho Giang Hàn Thanh thì Yên Phi Quỳnh đứng quá gần, và cũng chính vì đứng quá gần như thế nàng cảm thấy hơi hám trong người Đồng Nhực Băng tỏa ra kỳ lạ.

Một người đàn ông, cho dầu người đó là bậc thư sinh con nhà giàu có, cũng không làm sao có hơi hám trong người như thế ấy...

Là con gái, tự nhiên Yên Phi Quỳnh dễ dàng nhận ra hơi hám từ con người của Đồng Nhực Băng là hơi hám của người con gái.

Sự phát giác đó phù hợp với bàn tay trắng nõn nà và dịu mềm của họ Đồng và Yên Phi Quỳnh đã ngò vực tự bao giờ.

Sự việc ngẫu nhiên, nhưng đã giúp cho nàng tin Đồng Nhực Băng chắc chắn không phải là đàn ông.

Bất cứ người đàn bà nào, dù hiền hậu đến đâu, cũng có lòng đồ kỵ, điều đó đối với Yên Phi Quỳnh còn nhiều hơn những người con gái khác chứ không kém thua.

Từ lúc phát giác Đồng Nhực Băng là con gái, trong lòng nàng chợt nghe nóng bừng bừng.

Danh xưng là “Nghĩa huynh” đối với Giang Hàn Thanh bây giờ không còn được nàng tin nhiệm, cả đến chuyện cố tâm cứu Giang Hàn Thanh của Đồng Nhực Băng bây giờ đang trở thành cây đinh trong mắt nàng.

Yên Phi Quỳnh tự biết võ công cũng như nội lực của Đồng Nhực Băng cao hơn nàng gấp bội, nếu không thừa lúc họ Đồng đang nhắm mắt dưỡng thần này mà ra tay trước thì sau này nàng có muốn giết thì cũng không còn cơ hội.

Trong tay nàng hãy còn có cái độc châm, lòng nàng đã cả quyết phải hạ ngay tình địch, nàng tin chắc Đồng Nhực Băng phải là người yêu của Giang Hàn Thanh chứ không phải là đồng song hay kết nghĩa bằng hữu gì cả.

Nàng phải thừa cơ hội này mà loại ngay một tình địch cực kỳ nguy hiểm cho hạnh phúc của nàng.

Nhưng nàng chưa kịp ra tay thì Đồng Nhực Băng đã mở mắt ra, bước tới đưa tay dò mạch Giang Hàn Thanh. Cơ hội tốt coi như đã mất!

Yên Phi Quỳnh hoảng hồn thu tay lại và hỏi vội :

- Đồng công tử, thương thế bây giờ đã ra sao?

Về mặt Đồng Nhực Băng lộ sắc mừng rỡ :

- Tình hình khá tốt, có lẽ hần sẽ đại tả thật nhiều vì chất nước giải của Bạch hạc đã bắt đầu phá độc.

Yên Phi Quỳnh mừng rỡ :

- Thế thì công hiệu của chất nước giải của con vật quả nhiên hiệu nghiệm, có lẽ còn hơn cách trực độc của Xà Cô Bà khá nhiều.

Đồng nhực Băng đáp :

- Cô nương không biết là cả hai chất độc cùng chống chọi lẫn nhau như thế, thân thể con người tự nhiên hóa thành bãi chiến trường, cho dầu có một bên chiến thắng thì chiến trường cũng nhất định nát tan, thân thể con người cũng vì đó mà bị hao tổn nhiều chân lực.

Ngưng một giây, Đồng Nhực Băng nói tiếp :

- Cứ tình trạng đó mà suy thì Giang hiền đệ có khỏi chẳng thì cũng phải mất cả hàng trăm ngày không thể không dùng công lực.

Yên Phi Quỳnh thất sắc :

- Không thể dùng công lực?

Đồng Nhực Băng gật gật đầu :

- Đúng, trong vòng một năm ngày, Giang Hàn Thanh phải được tĩnh dưỡng, nếu không biết mà làm thì hậu quả sẽ không sao lường được.

Yên Phi Quỳnh cau mặt :

- Hậu quả ấy như thế nào?

Đồng Nhực Băng đáp :

- Chắc chắn là trọn đời sẽ thành phế nhân, không làm sao nói đến chuyện luyện võ được nữa.

Một con người trong giang hồ mà không còn luyện võ được thì còn khốn khổ hơn là chết, Yên Phi Quỳnh nói bằng một giọng buồn buồn.

Thật ra thì đáng lo sợ lắm, nhưng trong vòng một trăm ngày nghĩa là trong vòng ba tháng, tôi nghĩ có thể bảo trì.

Đồng Nhực Băng cười hỏi :

- Nhưng trong thời gian như thế, liệu Ngũ Phụng môn của cô nương có buông tha cho hấn hay không?

Yên Phi Quỳnh lại bắt đầu hoảng hốt.

Nhưng ngay khi ấy thì chợt nghe bụng Giang Hàn Thanh lại sôi lên, Đồng Nhực Băng vội nói :

- Hấn sắp sửa đại tả rồi đấy, cô tìm đi tìm một cái chậu nhanh lên.

Yên Phi Quỳnh không dám chậm trễ, nàng chạy ra sau lưng tới một cái chậu khá to.

Đồng Nhực Băng đỡ Giang Hàn Thanh ngồi dậy và nói với Yên Phi Quỳnh :

- Cô nương chịu khó mở thất lưng và hứng cái chậu ngay ở dưới.

Dầu yêu Giang Hàn Thanh cách mấy, Yên Phi Quỳnh cũng vẫn là một cô gái đang xuân, làm sao cô ta có thể làm chuyện ấy đối với một thanh niên cho được?

Nàng ấp úng và nói nhỏ :

- Đồng công tử không thể làm gì được hay sao?

Đồng Nhực Băng nghiêm mặt :

- Tôi phải đỡ hấn bằng cả hai tay đây, cô thấy làm sao tôi làm được, nhanh lên, hấn gần đi đấy.

Không còn cách nào nữa, Yên Phi Quỳnh đành phải cắn môi nghe theo.

Quả thật, trong bụng Giang Hàn Thanh lại sôi lên vì thiếu chút nữa là Yên Phi Quỳnh làm không kịp.

Qua một lúc sau, chất độc của Giang Hàn Thanh mới trục được ra, mùi hôi tanh nghe lợm giọng.

Chờ cho Giang Hàn Thanh đại tả xong rồi, Yên Phi Quỳnh mới khệ nệ bụng chậu phân đi thẳng ra ngoài đổ.

Nhìn theo người con gái từng làm mưa làm gió miệt Giang Nam ấy, Đồng Nhực Băng bất giác thờ dài.

Lúc Yên Phi Quỳnh trở vào thì Đồng Nhực Băng đã đặt Giang Hàn Thanh nằm xuống.

Yên Phi Quỳnh bước lại gần lấy ra một hoàn thuốc, lột giấy bao bên ngoài sửa soạn cho vào miệng Giang Hàn Thanh.

Đồng Nhực Băng vội hỏi :

- Thuốc chi thế, cô nương?

Yên Phi Quỳnh đáp :

- Hoàn này là do Giang nhị công tử cho uống khi tôi giả bị thương để lừa người, vì thế tôi không uống để dành lại đây, bây giờ nguyên khí của Giang nhị công tử bị hao tổn quá nhiều, uống hoàn thuốc này nhất định sẽ khôi phục được nhanh hơn.

Nàng không đợi Đồng Nhực Băng nói gì thêm, nói xong là vội vàng cho hoàn thuốc vào miệng Giang Hàn Thanh.

Đồng Nhực Băng không cản mà lại hỏi :

- Cô nương thật tình yêu hấn lắm à?

Yên Phi Quỳnh đỏ mặt, nàng ngần ngại hỏi lại :

- Chứ không lẽ công tử không yêu hấn?

Bị hỏi bất ngờ Đồng Nhực Băng đỏ mặt ấp úng :

- Tôi đang hỏi cô nương đây mà.

Yên Phi Quỳnh giận lắm, nàng căm tức vì không thể phóng độc châm giết phức tình địch cho rồi.

Nàng nhìn thẳng vào mặt Đồng Nhực Băng và giọng hơi gằn :

- Tôi hỏi lại thì cũng thế chứ đâu khác chi?

Đồng Nhực Băng mỉm cười :

- Thật sự khi không hỏi tôi cũng biết, nhưng chính tôi muốn tự tiểu muội nói ra.

Tiểu muội này, hãy nói cho tôi nghe đi, có phải tiểu muội toàn tâm toàn ý yêu hấn hay không?

Yên Phi Quỳnh cố nén cơn tức tối và hỏi lại :

- Nhưng tại sao công tử lại cứ phải hỏi tôi như thế chứ?

Đồng Nhực Băng nghiêm giọng :

- Bởi vì tôi cần cho cô nương biết một điều bất hạnh.

Yên Phi Quỳnh nhảy dựng lên hỏi lớn :

- Sao? Hấn không thể cứu được phải không? Phải không?

Đồng Nhực Băng nói thật chậm :

- Cứ bằng vào thái độ nôn nóng của cô nương, tôi biết ngay rằng trong lòng cô nương đối với hấn như thế nào rồi. Tôi xin nói thật để cô nương được biết là hiện tại tuy chất độc đã hoàn toàn trục xuất, nhưng nội lực của hấn đã bị tổn thương quá nặng nếu không nói rằng hoàn toàn mất hết.

Yên Phi Quỳnh hoảng hốt kêu lên :

- Như thế thì... thì làm sao?

Đồng nhực Băng nói :

- Chính vì thế nên tôi cần phải giao hấn lại cho cô.

Yên Phi Quỳnh trầm nghĩ :

- Như thế thì người cũng chẳng có tốt gì, khi thấy võ công hấn đã mất nên tìm cách trút cả gánh lại cho ta.

Nghĩ thế nên nàng nói bằng một giọng hơi khó chịu :

- Giả như hấn có chết, tôi cũng sẽ tìm một nơi thanh tịnh để mai táng cho hấn, công tử muốn đi thì cứ việc đi đi.

Đồng Nhực Băng cười :

- Như thế thì tôi sẽ được yên lòng, tôi giao hấn cho cô là cốt để cho cô bảo vệ hấn, bởi vì bây giờ vì tổn thương nguyên khí cho nên hấn bị mất võ công, tôi phải về cầu ân sư ban cho một viên linh đan mới mong làm cho hấn được phục hồi.

Yên Phi Quỳnh ngừng mặt lên hỏi :

- Linh đan của linh sư có thể khôi phục được võ công sao?

Đồng Nhực Băng đáp :

- Tự nhiên là có thể làm cho hấn khôi phục công lực, chi hiềm vì từ đây về đến chỗ gia sư phải vượt qua hàng ngàn dặm, cho dù nhờ vào sức bay của Tuyệt Vu thì vừa về vừa trở lại cũng phải mất mấy ngày.

Yên Phi Quỳnh vội nói :

- Không sao đâu, trong vài ba ngày tôi sẽ đủ sức để bảo vệ cho hấn.

Đồng Nhực Băng mỉm cười :

- Tôi biết, tôi biết cô nương sẽ hết lòng bảo vệ, nhưng linh sư huynh làm sao có thể buông tha hấn được, nhất là một khi Kim lệnh được ban ra, cô nương lại phản kháng, tự nhiên trở thành phản đồ của Ngũ Phụng môn, làm sao người ta lại có thể dung tha cho cô được.

Yên Phi Quỳnh nghiêng rằng :

- Tôi không sợ.

Đồng Nhực Băng cười :

- Vấn đề đặt ra không phải là sợ hay không sợ, mà là cần xem có đủ khả năng để bảo vệ cho hấn hay không mà thôi.

Thật tình mà nói nếu có mặt tôi ở đây thì cho họ dốc hết lực lượng cũng không phải dễ dàng hạ được chúng ta, nhưng một khi mà chỉ còn có một mình cô ở đây thì tôi thật chẳng yên lòng.

Yên Phi Quỳnh trầm ngâm :

- Hay là công tử hãy nhờ Bạch hạc đưa hấn đi tìm lĩnh sự để cứu trợ.

Đồng Nhực Băng lắc đầu :

- Bây giờ thì hấn không nên di động như thế vì sẽ làm bất lợi cho việc cứu trợ, thêm vào đó, chuyện đưa hấn đến gặp ân sư là chuyện mà tôi không thể tự tiện làm.

Hấn cười cười và nói tiếp :

- Thật ra thì võ công của cô nương cũng đủ để bảo vệ cho hấn, nhưng vì mục đích an toàn cho cả hai người, tôi muốn cho cô nương một chiêu chưởng pháp, không biết cô nương có thuận chăng?

Câu nói của Đồng Nhực Băng làm cho Yên Phi Quỳnh cảm động, nàng chợt thấy hối hận vô cùng.

Vì ghen tức với Đồng Nhực Băng từ khi phát hiện ra hấn là con gái giả trai, nên có lúc nàng muốn giết ngay tình địch, nhưng bây giờ thì nàng xúc động đến rơi nước mắt :

- Đồng thư thư, chị quá tốt mà tiểu muội...

Ba tiếng “Đồng thư thư” làm cho Đồng Nhực Băng tái mặt, nàng vội gắt lớn :

- Cô nương, tại sao.

Yên Phi Quỳnh gạt nước mắt, nhoen miệng cười :

- Đồng thư thư, chị tưởng tôi không nhìn ra chị là gái hay sao? Chị đừng che giấu tiểu muội vô ích, những cử động của chị chỉ qua mặt bọn đàn ông chứ làm sao có thể lừa được bạn gái với nhau.

Đồng Nhực Băng đỏ mặt, nàng nhìn Yên Phi Quỳnh một cái thật sâu và gật gật đầu.

- Tiểu muội quả không hổ là một vị Cung chủ của Ngũ Phụng môn, tiểu muội đã biết thì tôi không dám giấu làm chi nữa, sở dĩ tôi phải cải trang để hành động cho dễ dàng mà thôi, bây giờ chỉ có mỗi một mình tiểu muội biết mà thôi.

Yên Phi Quỳnh liếc nhanh vào mặt Giang Hàn Thanh và nhếch môi :

- Thế còn Giang nhị công tử? Hấn cũng không biết nữa à?

Đồng Nhực Băng lắc đầu :

- Không, hấn không hề biết, sau này xin tiểu muội cũng đừng cho hấn biết nhé.

Yên Phi Quỳnh hỏi :

- Tại làm sao thế?

Đồng Nhực Băng điềm đạm nói với Yên Phi Quỳnh như một người chị nói với người em :

- Tiểu muội nên biết cho chị, đối với hấn, chị vẫn là một người bạn kết nghĩa. Riêng phần chị, chị cũng xem hấn như một đứa em trai.

Như thêm phần hối lỗi, Yên Phi Quỳnh cảm động :

- Đồng thư thư, chị quả là con người tốt.

Câu nói của nàng chứa đầy cảm kích, quả thật lòng nàng cảm thấy cần phải bộc lộ chân thành.

Đồng Nhực Băng nói :

- Bây giờ tôi dạy cho tiểu muội một chiêu chưởng pháp phòng thân, tiểu muội nhìn cho kỹ.

Tay trái nàng cùng với câu nói chậm chậm đưa lên, từ trong đây ra, động tác vừa chậm vừa nhẹ nhàng.

Biết rằng một khi đã gọi là chiêu pháp phòng thân, nhất định nó không phải là thứ tầm thường.

Yên Phi Quỳnh chú ý nhìn theo, không dám để cho mắt mình lơ đãng.

Quả nhiên, chưởng thế thật lạ lùng, khi bàn tay đưa ra, chỉ thấy sang qua tráo lại hải bên phải trái mấy lần rồi thỉnh thoảng năm ngón tay cũng hơi co lại trong tư thế tập trung để ngưng tụ chưởng tâm và đẩy thẳng ra ngoài thật lạ.

Yên Phi Quỳnh chỉ thấy hơi là lạ, nàng cố tập trung nhãn lực và trí tuệ để khám phá nhưng thực tế thì nàng vẫn không làm sao thấy được chỗ kỳ diệu của nó.

Đồng Nhượng Băng thu thế lại và giải thích :

- Đây là một chiêu thức nhưng có bốn khẩu thuyết, tiểu muội phải nhớ cho thật kỹ. Khí chuyển ngũ hành lực, tụ chưởng tâm, nhất thu nhất phóng và tích lịch vạn quân.

Vừa đọc khẩu quyết, nàng vừa giải thích kỹ càng làm cho Yên Phi Quỳnh những thế biến của chiêu thức tuy đơn giản chỉ có một chiêu nhưng căn bản thật là phức tạp.

May nhờ Yên Phi Quỳnh có một trình độ võ công khá cao, chứ nếu như hạng tầm thường thì nhất định không làm sao hiểu nổi.

Dẫu vậy, cũng phải mất hơn nửa tiếng đồng hồ, Yên Phi Quỳnh mới có thể một mình biểu diễn được tương đối toàn vẹn.

Đồng Nhượng Băng nhìn nàng lần sau cùng và khẽ gật đầu :

- Tốt rồi, chỉ cần tư thế thật đúng, còn chuyển vận khí làm cho chưởng pháp nhiều hiệu nghiệm thì phải nhiều lần luyện tập, phải cố công lắm mới đem lại kết quả tốt đẹp.

Nói xong, Đồng Nhượng Băng bước thẳng ra ngoài.

Yên Phi Quỳnh vội vã bước theo, nhưng khi nàng vừa tới cửa thì Đồng Nhượng Băng đã lên lưng hạc.

Quay trở vào thạch động, Yên Phi Quỳnh đóng cửa cài then cẩn thận, nàng bước lại nhìn Giang Hàn Thanh, nhờ uống được Thiên Cơ Vận Công hoàn nên da mặt hắc bấy giờ đã có vẻ hồng hào trở lại.

Giang Hàn Thanh thì còn trong trạng thái hôn mê, Đồng Nhượng Băng thì đi rồi.

Yên Phi Quỳnh bây giờ mới cảm nhận được cái tịch mịch cô quạnh của nàng.

Nghĩ đến lúc Giang Hàn Thanh tỉnh dậy nhất định hẳn sẽ đói lắm, nên Yên Phi Quỳnh vội đi ra ngay phía sau, nàng định tìm xem trong bếp còn có những gì ăn được.

Cũng may trong bếp hãy còn có gạo, Yên Phi Quỳnh bèn nấu một nồi cơm nhỏ, nói thật thì Yên Phi Quỳnh chưa bao giờ biết việc bếp núc, nhưng bây giờ thì nàng nấu nướng cũng không đến nỗi phải khốn đốn cho lắm.

Trong lúc lục đục lo vo gạo nấu cơm, Yên Phi Quỳnh chợt thấy bên sau khung bếp có một tấm sắt vuông vuông lạ mắt.

Vì tấm sắt bị cùi chấu lên khuất mắt nên bình thường rất khó thấy. Bây giờ Yên Phi Quỳnh lấy cùi nhóm lửa nên phân nửa tấm vì sắt lộ ra.

Tính háo kỳ nổi dậy, Yên Phi Quỳnh bèn cào đồng cùi cho trống hẳn, rồi nàng lấy thanh sắt đẩy lửa nạy tấm vì sắt bật lên, nàng nghĩ có lẽ bên dưới là một cái hầm, tự nhiên chỗ che giấu như thế phải là cái hầm bí mật.

Nhưng cố sức cho đến thế nào đi nữa, Yên Phi Quỳnh vẫn không nạy nổi tấm vì sắt dày đến gần cả tấc. Sau cùng nàng thấy đầu tấm vì sắt, ẩn về phía kín nhất có một núm tròn nho nhỏ. Nhất định đó là cơ quan mở nắp, Yên Phi Quỳnh thử nắm cái núm ấn mạnh và xoay nhẹ một vòng.

Quả nhiên nhiều tiếng động nổi lên, tấm vì sắt từ từ dạt hẳn về phía bên trái để lộ miệng hầm vuông vức.

Yên Phi Quỳnh dòm xuống thấy dưới hầm tối om, thấp thoáng thấy có nhiều bậc thang đá đi xuống, sâu hun hút.

Yên Phi Quỳnh muốn xuống dưới ấy xem thử, nhưng nghĩ Giang Hàn Thanh còn đang hôn mê một mình ở trên, Đồng Nhượng Băng lại ân cần không nên lìa nửa bước, nàng sợ khi xuống đó mà vạn nhất có chuyện gì xảy ra nguy hiểm cho hắn, nên nàng đành dẹp tính hiếu kỳ mà vội nắm lấy cái núm xoay trở lại, tấm vì sắt khép kín ngay.

Nàng thầm nghĩ khi mà Xà Cô Bà tạo ra cái hầm bí mật này, tự nhiên phải là chỗ mà không muốn cho ai biết được, nàng quyết ý chờ cho Giáng Hàn

Thanh tỉnh dậy hoặc khi Đồng Nhục Bạng trở lại là phải thám hiểm xem cho biết.

Trở lại khung bếp, Yên Phi Quỳnh dở nồi com ra xem nằng chọt bật cười.

Vì chưa từng làm bếp, nên com của nằng tuy không sống nhưng nhão nhẹt, nhưng nằng nghĩ cũng không sao, cho dầu nó nhão đến mức thành cháo vẫn hơn không có.

Trở lên nhà trên, Giang Hàn Thanh vẫn còn thiêm thiếp.

Nằng đâm ra thắc mắc, không hiểu tại sao hần lại cứ ngủ vui như thế ấy.

Thật thì Yên Phi Quỳnh đâu có biết là hễ bất cứ ai uống “Thiên Cơ Vận Công hoàn” cũng đều phải mất đến hai ba tiếng đồng hồ vì nó là thứ thuốc bổ khí hồi công, con người thường không ai có thể tỉnh nổi khi chất thuốc ngấm vào cơ thể Trời bắt đầu đã trở lại hoàng hôn.

Hoàng hôn của núi rừng đến sớm hơn bất cứ nơi nào.

Yên Phi Quỳnh để cho Giang Hàn Thanh nằm nghỉ rồi mới xuống nhà bếp ăn vội mấy chén com, khi nằng dùng com xong thì trời đã hoàn toàn tối hẳn.

Yên Phi Quỳnh không dám nằm ngủ vì sợ ngủ quên, nằng cứ ngồi dựa bên phía phải của Giang Hàn Thanh lim dim dưỡng sức.

Bên ngoài trời lại đổ mưa. Con mưa không lớn lắm nhưng khá nặng hạt và khá dai, tiếng nước đổ lên mái thạch thất và rơi xuống hiên nghe mỗi lúc một nhiều.

Dưới con mưa của đêm tối núi rừng như thế ấy, bỗng có tiếng động của bước chân.

Nếu ai đặc biệt lưu tâm sẽ dễ dàng nhận ra tiếng bước chân của hai người.

Và tiếp theo, khi tiếng chân đến gần thạch thất, người đi trước lên tiếng :

- Trên đường này, cho dầu đã có Xà Cô Bà nhưng cũng phải hết sức đề phòng. Rắn độc ở đây ớn lắm. Đúng là trời không chịu giúp người, đã sợ mà ông trời lại còn mưa xối xả.

Ngưng một giây, người ấy nói tiếp :

- Nhưng cũng không biết chắc họ còn có ở đây không nữa chứ?

Tiếng người thứ hai nói :

- Tất cả hang cùng ngõ hẻm trong Mao Sơn đã lục soát hết rồi, chính vì không có tầm dạng gì nên mới có lệnh phái bọn mình đến đây đây chứ.

Tiếng người thứ nhất nói :

- Nhưng nếu Đàn chủ trốn trong Xà cốc thì không lẽ lại không sợ rắn?

Người thứ hai nói.

- Đàn chủ đã có Thiên Tỵ châm của Lão hộ pháp thì làm sao rắn độc lại dám xâm phạm, hần nói “Lão hộ pháp” tức là ám chỉ Xà Cô Bà, vì bà ta cũng như những người khác như Quách Diên Thọ chẳng hạn, họ đều có địa vị quan trọng trong Ngũ Phụng môn.

Người thứ nhất nói :

- Theo huynh đệ thì cho dầu mình có tìm gặp cũng chẳng làm được gì vì dầu gì mình cũng chỉ là thuộc hạ, còn người ta là Ngũ cung chủ vì kiêm nhiệm Đàn chủ kia mà.

Người thứ hai nói :

- Bất luận ra sao, đã đến đây rồi tự nhiên là phải xem xét chứ.

Người thứ nhất nói :

- Trời mưa lớn quá, hãy núp vào hiên đá một chút rồi sẽ tính Người thứ hai nói :

- Đá bên kia là thạch thất của Lão hộ pháp, mình qua bên mái hiên đó núp chờ hết mưa hần hay.

Tiếng bước chân thay cho tiếng nói, rõ ràng hai người đã bước qua và dừng ngay ngoài cửa.

Yên Phi Quỳnh mơ mơ màng màng tỉnh dậy vừa lúc nằng nghe tiếng nói bên ngoài :

- Chà, mưa lớn quá rồi đây.

Người thứ hai nói :

- Xem chừng cơn mưa này dai lắm đó.

Yên Phi Quỳnh lấy làm lạ, nàng không biết họ là ai.

Điều lạ lùng hơn hết là tại sao họ lại dám đến tận Xà cốc? Chẳng lẽ họ không sợ rắn?

Tiếng bên ngoài lại nói :

- Thật là khổ mái hiên này có che chở được gì đâu? Ướt mướt hết rồi.

Người thứ hai hình như đồ quạu, hấn chưởi thề :

- Mẹ con a đầu này hại mình hết sức, cái thứ thấy mà bắt thềm thế mà lại sợ ế, cứ đeo theo cái tên ôn dịch vật ấy làm cho mình thất công, giá như ả để cho mình.

Người thứ nhất gắt :

- Kim lão nhị, ăn nói phải dè chừng một chút chứ.

Người thứ hai cười sằng sặc :

- Sợ cái con mẹ gì, nó đã phản kháng Kim lệnh tức là phạm vào từ tội, bắt được thì mình cứ mần mẹ nó cái cho đã rồi giết phứt đi là êm chuyện.

Người thứ nhất nói :

- Có giận nhau cho lắm thì người ta vẫn là sư huynh, sư muội với nhau, bắt quá mình chỉ là hạ tay sai, cho dầu mình có bắt được nàng về, họ cũng chỉ răn đe với nhau qua loa chứ đã giết nhau sao? Coi chừng nói bậy họ nghe được là mất mạng đấy.

Người thứ nhất cười :

- Lão Lý, anh sao mà thô để thế? Mẹ họ, cứ có lệnh là làm, nhất định khi bắt được là phải “lột” hết ra quần một trận, con nhỏ thấy mà rõ giải chứ đồ bỏ hay sao.

Người thứ nhất tặc lưỡi :

- Cũng cứ cái giọng lớn lối đó hoài, bằng vào sức mình, cho dầu gặp được thì lại mất đi vạt áo người ta sao?

Bên ngoài tiếng mưa càng lúc càng nặng, gió núi ào ào.

Hai người cứ nói lòng vòng chứ không biết làm sao hơn được.

Qua một lúc lâu im lặng, chợt nghe một tiếng động khá lớn, cánh cửa bị xô bật vào trong.

Hai người bên ngoài vì dựa vào mạnh quá, làm cho cánh cửa ngã và vì thế họ cũng ngã theo luôn.

Cả hai giật mình lồm cồm bò dậy.

Người thứ nhất lên tiếng :

- Mẹ, Lão hộ pháp đi mà sao không khóa cửa nhỉ?

Người thứ hai cười :

- Kệ cha nó, cứ vào được là vào cho đỡ khổ.

Người thứ nhất gắt :

- Kim lão nhị, bộ điên rồi sao? Thạch thất của Lão hộ pháp làm sao mình lại dám vào?

Người thứ hai nói :

- Mình vâng mạng đi tìm kiếm, cánh cửa lại không khóa, có thể cô ta có mặt trong này cũng chưa biết chừng đấy nghe.

Người thứ nhất hơi do dự, hấn thò đầu vào dòm quanh bốn phía.

Người thứ hai cười :

- Sợ con mẹ gì, nếu cô ả mà có trong này thì đúng là mình được kỳ công và không chừng được một bữa đã đòi nữa đấy.

Thình lình, một giọng nói lạnh băng từ trong thạch thất ầy vọng ra :

- Đúng, ta có mặt nơi đây, hai người hãy vào đi.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Hương Từ Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Đồng môn và tình địch

Y như vừa nghe sét đánh, cả hai người nhanh như cắt ra làm hai, và cùng thét lớn :

- Kẻ nào trong thạch thất đó?

Yên Phi Quỳnh cười :

- Sao mà chóng quên thế? Cả đến giọng của ta mà hai người cũng không nhận ra nữa hay sao?

Người thứ nhất lên tiếng khi nãy vụt kêu ngang :

- Yên... Yên đàn chủ!

Yên Phi Quỳnh cười :

- Các ngươi đã phụng lệnh đến đây thế sao lại chẳng chịu vào?

Người thứ nhất đáp :

- Tiểu nhân không dám.

Yên Phi Quỳnh thét lớn.

- Nhưng ta bảo các ngươi phải vào mà.

Hai người đưa mắt nhìn nhau và người thứ nhất lên tiếng :

- Chẳng hay Yên đàn chủ có điều chi dạy bảo?

Yên Phi Quỳnh nói :

- Ta có chuyện cần hỏi các ngươi, nếu các ngươi không vào thì coi chừng mất mạng đấy.

Hai người lại đưa mắt ra hiệu cho nhau và người thứ nhất gật gật đầu :

- Thuộc hạ xin tôn mạng.

Cả hai cùng nắm chặt binh khí thận trọng bước vào từng bước một.

Trong thạch thất tối đến nỗi giữa bàn tay không thấy, cả hai bước vào tới bên trong là cùng dừng lại nghe ngóng.

Yên Phi Quỳnh lên tiếng :

- Hãy giải cửa lại.

Người đi sau tuân lời, hẳn không có một ý thức nào cả, hình như giọng nói lạnh băng băng của Yên Phi Quỳnh đã làm hẳn không còn tự chủ.

Cửa vừa đóng lại, bên trong bóng tối như lại dày thêm, cả hai đứng tựa vào nhau không dám tới mà cũng không dám có một cử động nào.

Yên Phi Quỳnh hỏi :

- Hai người tên gì?

Người thứ nhất đáp :

- Thuộc hạ tên Lý Trung Lương, còn hần là Kim lão nhị.

Yên Phi Quỳnh hỏi :

- Hai người là thuộc hạ Đàn nào?

Lý Trung Lương đáp :

- Bẩm Đàn chủ, thuộc hạ là người của Cháp Pháp đàn.

Yên Phi Quỳnh hỏi :

- Cách Thiệu Ngũ cũng đến đây rồi phải không?

Lý Trung Lương đáp?

- Chúng là thuộc hạ đã thuộc về Quách đàn chủ, vì thế Đàn chủ không có đến đây.

Yên Phi Quỳnh hỏi :

- Quách đàn chủ là ai?

Lý Trung Lương đáp :

- Bẩm, Quách đàn chủ là Quách hộ pháp, Quách Diên Thọ vì Yên đàn chủ không về nên lệnh trên đã cho Quách đàn chủ thay thế Đàn chủ.

Yên Phi Quỳnh chớp mắt :

- Đó là lệnh của ai?

Lý Trung Lương đáp :

- Thuộc hạ không rõ lắm, hình như là do Nhị cung chủ ban lệnh.

Yên Phi Quỳnh hỏi :

- Nhị sư huynh có đến đây không?

Lý Trung Lương đáp :

- Bẩm đã đến rồi.

Yên Phi Quỳnh hỏi :

- Nhị sư huynh ở đâu?

Lý Trung Lương đáp :

- Nhị cung chủ hiện ở tại Vạn Phúc Di Cung trước núi.

Yên Phi Quỳnh hỏi :

- Còn có ai nữa?

Lý Trung Lương đáp :

- Còn có Tam cung chủ.

Yên Phi Quỳnh hỏi :

- Họ định đối phó với ta như thế nào.

Lý Trung Lương đáp :

- Thuộc hạ không rõ lắm, hình như là bảo Ngũ cung chủ trở về.

Yên Phi Quỳnh cười nhạt :

- Tại làm sao ta lại phải về?

Hai người nói chuyện một hồi, bọn Lý Trung Lương lần lần quen mắt, họ đã phảng phất thấy bóng Yên Phi Quỳnh, vì nhãn lực của họ cũng thuộc vào hạng khá.

Yên Phi Quỳnh lại hỏi :

- Hai người đã tìm được ta, bây giờ định xử trí như thế nào?

Cả hai người làm thinh, hình như họ bắt đầu sợ sệt.

Yên Phi Quỳnh gần lại :

- Hai người vừa rồi đã nói những gì? Ai đã nói những gì?

Cả hai người phát run khan.

Yên Phi Quỳnh thét lớn :

- Ta hỏi ai nói?

Cả hai lại làm thinh.

Yên Phi Quỳnh trầm giọng :

- Các ngươi bảo rằng được lệnh bắt ta, chết hay sống gì cũng được, ta hỏi ai ra lệnh ấy?

Lý Trung Lương đáp :

- Lệnh do ai thì thuộc hạ không được biết, thuộc hạ chỉ được khẩu lệnh của Quách đàn chủ.

Yên Phi Quỳnh hừ hừ trong miệng :

- Quách Diên Thọ lớn gan quá nhỉ? Các ngươi có biết hắn được mấy cái đầu không?

Ngưng lại một giây, Yên Phi Quỳnh nhướn mắt :

- Kim lão nhị.

Kim lão nhị rung động, hấn vội cúi mình :

- Thuộc hạ có mặt.

Yên Phi Quỳnh hỏi :

- Vừa rồi ngươi đã nói những gì?

Kim lão nhị run lấy bầy :

- Bẩm, bẩm, thuộc hạ không có nói.

Yên Phi Quỳnh lạnh lùng :

- Chính miệng ngươi vừa nói ra mà bây giờ lại không còn nhớ hay sao?

Kim lão nhị gạt mồ hôi :

- Bẩm... thuộc hạ thật tình không có nói.

Yên Phi Quỳnh gần lại :

- Vừa rồi ngươi định lột cả quần áo của ta rồi làm gì đó nữa mà? Sao? Bây giờ còn có hứng nữa không? Vào đi, ta đang đợi ở đây này.

Kim lão nhị vút quỳ thụp xuống :

- Trăm lạy ngàn lạy Đàn chủ, thuộc hạ thật tội đáng chết vì thuộc hạ không ngờ Đàn chủ có mặt nơi đây.

Yên Phi Quỳnh cười nhẹ :

- Ủa, làm sao thế. Người bảo rằng cứ gặp được ta là lập được đại công kia mà?

Và ngoài ra còn được “Đã” cái gì đó nữa mà?

Kim lão nhị run cầm cập :

- Thuộc hạ đã biết tội, xin Đàn chủ khai ân.

Yên Phi Quỳnh gặng lại :

- Nghĩa là người thừa nhận rằng người đã có nói những chuyện ấy phải không?

Kim lão nhị càng run hơn nữa :

- Xin... xin Đàn chủ khai ân.

Tiếng nói cuối cùng của hắn chưa dứt thì cánh tay của hắn đã phát lên.

Một luồng ánh sáng từ tay hắn vút thẳng vào chỗ ngồi của Yên Phi Quỳnh.

Yên Phi Quỳnh đứng phắt lên :

- Khá lắm, người quả là xương đồng da sắt.

Từ trong tay của Yên Phi Quỳnh, một mùi khói xám bay ra.

Không, nàng chưa phản kích, vầng khói đen đỏ chỉ là ống tay áo của nàng, bao nhiêu ám khí của Kim lão nhị đều bị nàng thu gọn.

Bao nhiêu ám khí xuất kích thỉnh linh đều bị thu hết, Kim lão nhị biết cái chết đã đến nơi rồi, hắn không còn do dự nữa, hắn vung cả hai tay và hét lớn :

- A đầu, hãy tiếp phi đao.

Đúng là con thú đã đến đường cùng, thực tế ai cũng thừa biết hắn đang làm chuyện chết.

Nhưng hắn vẫn còn lạnh trí, khi hai ngọn phi đao chưa bay tới chỗ Yên Phi Quỳnh thì hắn đã phóng nhanh ra phía cửa.

Nhưng hắn chỉ mới nhún chân là Yên Phi Quỳnh đã đứng lên và khi câu nói của nàng chưa dứt thì hắn đã ngã sấp về phía trước.

Thì ra, hai mũi phi đao của hắn phóng đi thật nhanh mà lại cũng thật nhanh, hai mũi phi đao ghim đúng vào hai chân của hắn.

Vừa rồi, Lý Trung Lương có nói một câu với hắn: “Người không phải là da đồng xương sắt”, câu nói ấy quả là xác đáng.

Và bây giờ thì da mặt của Lý Trung Lương cắt không còn chút máu, hắn đứng sững nhìn Kim lão nhị mà hai chân run cầm cập.

- Hắn làm sao dám giúp Kim lão nhị để nhờ hai mũi đao.

Yên Phi Quỳnh ngồi trở xuống giọng nàng vẫn lạnh như băng :

- Lý Trung Lương.

Đã run sẵn rồi, bây giờ nghe gọi đến tên Lý Trung Lương lại càng run hơn nữa :

- Bẩm, bẩm thuộc hạ có mặt.

Yên Phi Quỳnh hỏi :

- Người có nhớ vừa rồi người đã nói gì với Kim lão nhị hay không?

Y như nghe phán từ hình, Lý Trung Lương nói gần như không ra tiếng :

- Thuộc... hạ, thuộc hạ quả không nói.

Yên Phi Quỳnh nói :

- Vừa rồi ngươi đã nói với hấn rằng: Nếu những lời nói đó lọt đến tai ta thì không còn mạng sống, đại khái ngươi nói như thế, ngươi đã quên sao?

Lý Trung Lương đập đầu xuống đất :

- Vâng, vâng, quả thật thuộc hạ có nói với hấn ta như thế ấy.

Yên Phi Quỳnh hỏi :

- Ngươi cho rằng như thế là hấn đã phạm thượng, là tội đáng chết phải không?

Lý Trung Lương vẫn cứ đập đầu :

- Vâng.

Yên Phi Quỳnh nói :

- Như thế là tốt lắm, vậy ngươi hãy tuân lệnh hành hình.

Lý Trung Lương run lập cập :

- Lão Nhị tội phạm đến Ngũ cung chủ thật tình đáng chết, chỉ có điều, có điều.

Yên Phi Quỳnh trầm giọng :

- Ngươi ở trong Cháp Pháp đàn, tự nhiên ngươi thừa biết, pháp bất vị thân, ta vốn không thích nói nhiều, ngươi đã biết rồi chứ?

Hai mũi đao từ phía sau của Kim lão nhị đã lộ ra phía trước thân hình của hấn đã co quắp lại, nhưng hấn cố nhịn đau nói với Lý Trung Lương :

- Lão Lý, huynh đệ không thể sống nổi đâu, lão hãy xuống tay đi.

Lý Trung Lương còn đang lúng túng thì một bóng người vút tới tung ngay một đá vào Quyền Du Huyết của Kim lão nhị và cười nhạt :

- Ngươi dám nói thì phải dám chịu hành hình.

Lý Trung Lương hoàn hồn nhìn lại thì thấy người đó là Ngũ cung chủ Yên Phi Quỳnh.

Nàng chế huyết Kim lão nhị xong rồi quay qua nói với Lý Trung Lương :

- Ngươi chưa chịu hành hình, nghĩa là ngươi không tuân lệnh của ta?

Biết thế nào rồi cũng tới phiên mình, Lý Trung Lương cắn răng :

- Không dám, thuộc hạ xin tuân lệnh.

Vừa nói, thanh đao trong tay hấn vừa bỏ xuống ngay vào đầu Kim lão nhị.

Nhưng khi thanh đao vừa trút xuống thì hấn đã nương đà chúi về phía trước và cánh tay hấn vung ngược lại đập thẳng vào Thiên Linh cái của chính mình.

Thân pháp của hấn thật nhanh mà tay hấn cũng thật nhanh.

Và Yên Phi Quỳnh cũng không ngờ, vì thế khi nàng nghe tiếng động thì máu óc của Lý Trung Lương đã bắn vọt ra ngoài.

Yên Phi Quỳnh đá hất thi thể của Lý Trung Lương sang một bên và cúi nhặt thanh đao :

- Quân khốn kiếp, chúng bay phải chết.

Nàng vừa nhấc tay lên thì chợt có tiếng kêu :

- Ngũ cung chủ, xin hãy lưu tình.

Yên Phi Quỳnh giật mình nhảy tránh một bên :

- Quách Diên Thọ, ngươi dám đến đây à?

Cánh cửa ban ra, Quách Diên Thọ đứng nhìn với nụ cười thâm hiểm.

Hắn vừa cười vừa nói :

- Ngũ cung chủ, thuộc hạ vâng lệnh cung nghinh Ngũ cung chủ trở về.

Yên Phi Quỳnh gần giọng :

- Quách Diên Thọ, người đã phái chúng đến đây, bây giờ người hãy chứng kiến chúng thọ hình...

Thanh đao nàng giáng xuống thật nhanh, chiếc đầu của Kim lão nhị rời ra khỏi cổ.

Vừa chặt vừa tung chân, hành động của nàng thật là nhanh đầu của Kim lão nhị vừa rời ra là theo chân của nàng bay vọt ngay vào mặt Quách Diên Thọ.

Quách Diên Thọ nhảy tránh sang một bên và bây giờ Yên Phi Quỳnh mới thấy sau lưng hắn cách đó năm sáu bước, còn có một người.

Không, không phải một người mà là đến bảy, tám người.

Yên Phi Quỳnh gần giọng :

- Quách Diên Thọ, chúng theo người đến đó phải không?

Quách Diên Thọ đáp :

- Phải.

Yên Phi Quỳnh hỏi tiếp :

- Chúng nó là ai?

Quách Diên Thọ đáp :

- Chúng là...

Yên Phi Quỳnh chận nói :

- Ta bảo chúng phải trả lời.

Quách Diên Thọ quay lại :

- Các người nghe chưa? Ngũ cung chủ bảo các người lên tiếng đây.

Một trong tốp người đứng sau lên tiếng :

- Vâng, thuộc hạ đã nghe.

Yên Phi Quỳnh cau mặt :

- Các người là Chu Điều Thất Tinh?

Đám người đứng ngoài lên tiếng :

- Vâng ạ.

Yên Phi Quỳnh giận lắm vì Chu Điều Thất Tinh vốn là người của Chu Tước đàn, nghĩa là đám thuộc hạ của nàng, thế nhưng bây giờ chúng lại đứng sau lưng Quách Diên Thọ đối với nàng điều ấy là một điều đáng sỉ nhục.

Yên Phi Quỳnh xanh mặt gầm lên :

- Tốt lắm, các người hãy giết Quách Diên Thọ cho ta.

Quách Diên Thọ giật mình.

Hắn thừa biết đầu ғì Yên Phi Quỳnh cũng vẫn là Chu Điều đàn chủ, thuộc hạ của nàng một sớm một chiều làm sao lại dám không tuân lệnh?

Bọn Chu Điều Thất Tinh lạng thình một lúc rồi một trong bọn họ khúm núm vòng tay :

- Bẩm Ngũ cung chủ, thuộc hạ vâng Kim lệnh đến đây chứ không phải theo Quách đàn chủ.

Yên Phi Quỳnh giận dữ :

- Các ngươi vâng lệnh đến bắt ta phải không?

Người cầm đầu Chu Điều Thất Tinh cúi đầu :

- Thuộc hạ không dám, tuy nhiên, chắc Ngũ cung chủ cũng thừa biết quy củ của Ngũ Phụng môn, một khi đã được ban Kim lệnh thì không còn lệnh của ai còn hiệu quả.

Quách Diên Thọ nói luôn :

- Xin Ngũ cung chủ bớt giận, chuyện này không thể trách họ được, bởi vì tại hạ cũng vâng Kim lệnh chấp hành Chu Tước đàn chủ, như thế mặc nhiên trở thành thượng cấp của chúng rồi.

Yên Phi Quỳnh nghiêng rằng :

- Quách Diên Thọ, ngươi cho rằng ta không dám giết ngươi à?

Tiếng thép khua lên, một ánh hào quang vút thẳng vào đầu Quách Diên Thọ nhanh như điện chớp.

Đã sẵn phòng bị, Quách Diên Thọ tung mình nhảy tránh một cách dễ dàng, hấn vòng tay cười nói :

- Ngũ cung chủ đã được Kim lệnh tập nã, mặc nhiên là tội phạm, thế nhưng tại hạ vẫn chưa dám mạo phạm Ngũ cung chủ, điều đó Ngũ cung chủ biết cho.

Câu nói tuy có vẻ lễ độ, nhưng giọng điệu thật chẳng còn coi vị Ngũ cung chủ vào đâu, điều đó làm cho nàng hơi ngờ vực.

Nàng thừa biết võ công của hấn không làm sao sánh với mình, thế nhưng thái độ cao ngạo như thế, chắc chắn hấn còn dựa vào nơi nào vững chắc lắm.

Và nàng chợt nhớ khi nãy, khi nàng phát hiện ra Quách Diên Thọ thì hấn đã vội nhảy vọt ra sau gần tám trượng, phải chăng hấn muốn áp dụng kế dụ địch để cho bọn Chu Điều Thất Tinh vào nhà lục soát?

Nghĩ thế nên nàng không theo mà lại dừng ngay giữa cửa, thanh kiếm trong tay nàng chỉ thẳng vào mặt hấn :

- Quách Diên Thọ, ngươi dám nói với ta những lời như thế phải không?

Quách Diên Thọ đáp :

- Tại hạ thật tình không dám giấu, khi vâng Kim lệnh đến đây thì hạ đã truyền hiệu lệnh rồi, bây giờ cho dầu Ngũ cung chủ có giết tại hạ thì Ngũ cung chủ cũng không làm sao thoát khỏi Xà cốc. Huống chi, Ngũ cung chủ không giết được tại hạ kia mà.

Yên Phi Quỳnh thừa biết hấn tìm lời nói khích để cho mình bước ra xa để chúng đột nhập vào thạch thất và nàng biết hấn nói cũng có đúng, tuy hấn không phải là đối thủ của mình, nhưng nếu giao đầu tay đôi, trong vòng trăm chiêu cũng chưa chắc mình đặt hấn vào tử địa. Trong khi đó, viện binh bên sau lưng hấn nhất định sẽ thừa thì giờ đến kịp.

Đây là lần thứ nhất trong đời, Yên Phi Quỳnh chưa bao giờ gặp kẻ nào dám sỗ sàng trước mặt, vì thế cơn giận của nàng càng nói càng bùng lên dữ dội, nàng nghiêng rằng quát lớn :

- Quách Diên Thọ, ngươi hãy nhớ là nhất định rồi có ngày ngươi sẽ lọt vào tay ta đấy.

Quách Diên Thọ cười lớn :

- Tại hạ chỉ cần giữ chặt nơi đây là Ngũ cung chủ dầu có thấp cánh cũng không làm sao thoát được, vì thế nên Ngũ cung chủ nán lại giây phút là sẽ biết ai sẽ lọt vào tay ai.

Yên Phi Quỳnh giận run, nàng chỉ mũi kiếm vào mặt hấn và hét lớn :

- Quách Diên Thọ, ta thề nếu không giết được ngươi là sẽ không đội trời chung.

Quách Diên Thọ cười thâm hiểm :

- Chỉ cần qua đêm nay là Ngũ cung chủ sẽ không còn cơ hội.

Hấn vừa nói dứt tiếng thì trên tàng cây phía sau lưng hấn một luồng ánh sáng bay phập xuống.

Những ánh sáng bay xuống thật nhanh và khi đến sát đầu Quách Diên Thọ thì mới nhận rõ đó là thanh kiếm...

Nhưng khi nhận ra thì Quách Diên Thọ đã mở tròn đôi mắt hấn không những không thể nào tránh đỡ nổi mà cũng không nói được một tiếng nào.

Thanh kiếm vừa tắt ánh sáng thì một bóng người đã hiện ra và thêm một lần nữa, ánh sáng của thanh kiếm lại lóe lên Chu Điều Thất Tinh cùng một lượt ngã rạp ngay tức khắc.

Cùng một lúc với tiếng rú của đám thuộc hạ, Quách Diên Thọ vụt biến hình, thân của hắn vụt rã ra làm hai y như thân cây chuối bị ngọn đao bén từ trên bổ xuống.

Tám người của bọn Quách Diên Thọ bị hạ trong nháy mắt.

Vừa rồi khi bị thanh kiếm từ trên bổ xuống, thân hình của hắn bị xẻ làm đôi, nhưng vì nhanh quá nên cho tới khi bảy người của bọn Chu Điều Thất Tinh ngã hết rồi thì thân hắn mới kịp ngã theo.

Người sử dụng thanh kiếm đứng là nhanh đến nỗi không làm sao hình dung bằng lời nói.

Từ khi phát kiếm nhắm vào Quách Diên Thọ, cho đến khi hạ luôn Chu Điều Thất Tinh thật là chỉ trong vòng không đầy chớp mắt.

Và Yên Phi Quỳnh thấy rõ hơn ai hết, chính người đó đã dụng chiêu thế “Phượng Minh Triều Dương” thứ ba trong Thiên Phượng tam thức, tuyệt chiêu bất truyền của Ngũ Phượng môn.

Yên Phi Quỳnh hốt hoảng, nàng không chờ cho bóng người ấy sát tới gần, thanh kiếm trong tay nàng đã đâm thẳng tới.

Xoảng!

Hai thanh kiếm chạm vào nhau, người ấy đã bắt thanh kiếm của Yên Phi Quỳnh và la lớn :

- Ngũ sư muội.

Nghe giọng nói, Yên Phi Quỳnh càng hoảng hốt, nàng cũng kêu lên :

- Tam sư thư...

Tam cung chủ Tôn Phi Loan thu kiếm lại và hỏi nhỏ :

- Họ đâu cả rồi?

Có lẽ vì quá gấp và quá lo ngại, cho nên câu hỏi của Tôn Phi Loan trở thành câu hỏi không đầu đuôi chi cả.

Chính Yên Phi Quỳnh cũng phải ngơ ngác vì câu hỏi đó, cho nên nàng gặng lại :

- Tam sư thư hỏi ai?

Tôn Phi Loan hơi đỏ mặt, nàng nói ngập ngừng :

- Giang Hàn Thanh? Hắn không có một cho cùng sư muội sao?

Yên Phi Quỳnh lạnh lùng :

- Hắn đã đi rồi.

Tôn Phi Loan kinh ngạc :

- Nghe Xà Cô Bà bảo hắn đã trúng Thiên Ty châm không cứu chữa được cơ mà?

Yên Phi Quỳnh vẫn lạnh như băng :

- Tôi không biết, hắn không có ở đây.

Tôn Phi Loan thờ dãi :

- Nếu thế thế Ngũ sư muội hãy đi đi.

Yên Phi Quỳnh cứ đứng ngay giữa cửa và thanh kiếm cứ lăm lăm trong tay :

- Tôi không đi, nếu Tam sư thư vâng lệnh đến đây bắt tôi thì tôi cứ ở đây chờ đợi.

Tôn Phi Loan nói :

- Tôi đến đây trợ cứu sư muội chứ không phải bắt, nếu không thế thì tôi làm sao giết Quách Diên Thọ và Chu Điều Thất Tinh? Ngũ sư muội, đừng có làm như thế, hãy mau lánh khỏi chỗ này đi.

Đôi mắt của Yên Phi Quỳnh đỏ hoe, nàng vẫn nói bằng một giọng cứng rắn :

- Không, tôi không đi, có chết thì đành chết ở đây thôi.

Nàng cứ đứng giữa cửa chứ không chịu đi ra.

Tôn Phi Loan nhìn nhanh vào thạch thất và vụt cất giọng :

- Ngũ sư muội, đừng lừa chị, em giấu Giang Hàn Thanh trong thạch thất, em hãy cho chị biết tình trạng của hắn hiện giờ ra sao?

Yên Phi Quỳnh đáp :

- Thiên Tỵ châm là vật không thể sống qua giờ ngo, hắn đã chết rồi.

Tôn Phi Loan tái mặt kêu lên :

- Phi Quỳnh, em bảo sao?

Là cô gái tinh ranh, làm sao Yên Phi Quỳnh lại không thấy sắc thái nặng tình của Tôn Phi Loan, thế nhưng nàng vẫn lạnh lùng :

- Hắn đã chết rồi.

Tôn Phi Loan không còn dần được nữa, nước mắt nàng tràn ra như suối, giọng nàng run rẩy :

- Phi Quỳnh... chắc... chàng hiện tại đây?

Bây giờ thì Yên Phi Quỳnh biết rõ về viên Thiên Cơ Vận Công hoàn.

Nàng thấy Giang Hàn Thanh có được hoàn thuốc đó là trong lòng cứ ngỡ vực mải, nhưng đến bây giờ thì nàng đã thấy rồi.

Đúng là họ yêu nhau, hoàn thuốc đó tự nhiên là của Tôn Phi Loan tặng cho hắn...

Một cơn ghen tức vụt trào lên chặn ngang nơi ngực, nàng vừa ghen vừa có mặc cảm thấp kém hơn Tôn Phi Loan về nhiều mặt, nàng bỗng nghe lòng căm hận.

Nàng chợt thấy chuyện giết Quách Diên Thọ và Chu Điều Thất Tinh không phải là oan mà là vì Tôn Phi Loan muốn cho nàng mang tội phản nghịch nặng hơn.

Yên Phi Quỳnh chợt nhận rằng đây là âm mưu thâm độc, vì muốn chiếm Giang Hàn Thanh nên Tôn Phi Loan định trừ tuyệt cho được nàng mà không màng tiếng, chỉ có cách hay nhất là đẩy nàng thành tử tội của Ngũ Phụng môn.

Trong khoảnh khắc, bao nhiêu cảm kích lúc ban đầu bỗng tiêu tan mất hết chỉ còn lại trong lòng nàng oán hận mà thôi.

Nàng nhìn chăm chú vào mặt Tôn Phi Loan và nói :

- Tôi đã chôn hắn rồi.

Tôn Phi Loan thấy sắc diện của Yên Phi Quỳnh thay đổi, nàng hơi nghi ngờ nên gần lại :

- Sư muội chôn hắn ở đâu?

Yên Phi Quỳnh cười gằn.

- Hắn đã chết rồi, Tam sư thúc còn muốn moi thầy hắn lên để báo công sao?

Tôn Phi Loan nói :

- Ngũ sư muội vẫn còn không tin ở chị hay sao? Khi chị nhận được tín hiệu của Quách Diên Thọ, chị đã không dám thông tri với Nhị sư huynh, một mình chị lên đến đây cốt để đưa hai người, không ngờ... không ngờ bây giờ hắn đã chết rồi, chị chỉ còn mong thấy được mặt một lần cuối cùng..

Nói đến đây nàng vụt nghẹn ngang không làm sao nói được thêm nữa.

Yên Phi Quỳnh càng thêm oán hận, nàng gật gật đầu :

- Nếu Tam sư thúc muốn thấy mặt hắn lần sau cùng thì hãy theo tiểu muội.

Nói xong, nàng cúi đầu bước thẳng ra ngoài và đi về phía ven rừng...

Tôn Phi Loan không biết đó là kế độc nên vội vã bước theo.

Đi được một khoảng khá xa, Tôn Phi Loan cảm thấy lòng mình như muối xát khi nghĩ đến cái chết bị thảm của Giang Hàn Thanh, nàng chảy nước mắt hỏi :

- Sư muội mai táng hắn ở nơi nào?

Yên Phi Quỳnh không quay đầu lại, nàng vẫn nói bằng một giọng lạnh lùng :

- Tôi chôn hắn trong rừng sau, lát nữa đây chị sẽ thấy.

Hai người lại lâm thinh đi riết vào trong.

Đi thêm một khoảng xa nữa, Yên Phi Quỳnh dừng lại chỉ vào một gốc cây thật lớn :

- Tôi chôn hắn dưới gốc cây đó.

Vừa nói đến đây, nàng vụt khóc rống lên và phục xuống gốc cây như không còn cử động gì nổi nữa.

Tôn Phi Loan xúc động, nàng quỳ xuống ôm lấy Yên Phi Quỳnh khuyên nhủ :

- Ngủ sư muội, em đừng quá thương tâm mà sinh ra.

Nàng nói chưa dứt câu thì Yên Phi Quỳnh vùng quay lại, năm ngón tay như móc sắt của cô ta đã điểm nhanh vào nhiều trọng huyệt trong người của Tôn Phi Loan.

Thật không thể ngờ được sự tình lại diễn biến ra như thế.

Tôn Phi Loan không kịp có một phản ứng nào thì đã bị khống chế ngay.

Khi nhận được tín hiệu của Quách Diên Thọ, Tôn Phi Loan liền nghĩ đến một việc hy sinh, nàng quyết tâm đến tận nơi hỗ trợ cho Giang Hàn Thanh và Yên Phi Quỳnh thoát khỏi Mao Sơn, nàng muốn cho hai người nên nghĩa vợ chồng.

Riêng nàng, nàng đã chọn sẵn một thái độ, nàng nhất quyết dứt tình để cho người tiểu sư muội được tròn hạnh phúc.

Nàng đã hạ quyết tâm vì người mà hy sinh tất cả, nàng không muốn cho Giang Hàn Thanh lâm vào cảnh khó xử, nàng cũng không muốn cho người tiểu sư muội không thỏa nguyện ba sinh, nàng nghĩ chỉ cần cho hai người yên ổn thoát khỏi hang hùm, riêng nàng thì có lẽ không bao giờ còn gặp lại.

Bây giờ thình lình bị Yên Phi Quỳnh hạ độc thủ, tay chân nàng không thể cử động, miệng nàng cũng không thể nói, nàng chỉ giương mắt nhìn người tiểu sư muội bằng tia mắt kinh ngạc.

Yên Phi Quỳnh mỉm cười thâm độc :

- Tam sư thụ, chắc chị cảm thấy lạ lùng lắm phải không? Chị cảm thấy tại làm sao chị đến cứu tôi mà tôi lại hạ thủ như thế này, chị thấy sự việc gần giống như một con ác mộng, có phải thế không?

Nàng nói đến đây chợt cảm thấy cách đó không xa có một tiếng động thật nhẹ, tiếng động tuy nhẹ, nhưng bằng vào thính giác tinh nhuệ của Yên Phi Quỳnh, nàng nhận ra ngay rằng sự việc lại gặp phải nguy khốn gấp trăm ngàn lần khi chưa hạ được Tôn Phi Loan...

Nàng chợt rung mình khi nghĩ đến hậu quả tai hại sẽ xảy đến trong nháy mắt.

Nàng biết người đến đây nhất định không phải bạn mà là một con người sát đá.

Nhất định nàng không còn được may mắn như khi gặp Tôn Phi Loan.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Hương Từ Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Dưới hầm bí mật

Là một con người sâu hiểm, nên khi nghe tiếng động báo nguy, tiếng động mà Yên Phi Quỳnh định chắc là ai thì nàng lập tức có ngay phản ứng.

Nàng nhìn Tôn Phi Loan và cau giong nói tiếp :

- Tam sư thư có biết tại sao tiểu muội lại hành động như thế này không, đó là tại vì trong Ngũ Phụng môn chỉ có mỗi một mình hửu muội là biết được tâm sự bí mật của chị, biết được chuyện chị và Giang nhị công tử đã tha thiết yêu nhau, biết rõ ràng chị đã nhiều phen cứu thoát người tình.

Ngay đến hoàn thuốc linh ứng nhất mà sư phụ chỉ cho chị, chị cũng đã dâng cho Giang nhị công tử trị thương tích.

Một mặt nói, một mặt Yên Phi Quỳnh lắng nghe, rõ ràng sự nhận định của nàng quá đúng, bên sau đằng không xa, quả nhiên có người đang ngóng nghe.

Nàng mừng và nói tiếp :

- Ngũ Phụng môn đã có nội gián, một nội gián cực kỳ nguy hiểm, thế mà nực cười thay cho đại sư huynh, người lại đem cái tội danh phản kháng Kim lệnh, bội phản sư môn mà gán vào đầu tiểu muội.

Nàng ngưng lại một giây như để nghĩ thâm và nói tiếp :

- Thật ra thì đâu phải thế, chỉ vì tiểu muội căm hận Giang Hàn Thanh, lập mưu bắt sống cho được hắc đế trừng trị cho đích đáng, không ngờ việc làm đó lại bị chụp vào đầu một cái tội tày trời.

Tuy có âm mưu làm hại Tôn Phi Loan, nhưng trong lòng đối với Giang Hàn Thanh nàng hãy còn nhiều lo lắng, nên nàng nói tránh đi.

Bây giờ Giang Hàn Thanh đã chết rồi, tiểu muội đâu có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không làm sao rửa sạch oan, khiến tiểu muội căm hận Giang Hàn Thanh, mà cũng căm hận Tam sư thư, vì thế cho đầu đêm nay Tam sư thư đã cứu tiểu muội, đã giết Quách Diên Thọ và Chu Điều Thất Tinh, tiểu muội nhất định cũng không bao giờ chịu nhận lấy ân tình ấy.

Nàng ngưng lại cầm thanh kiếm trên tay, cười gằn nói tiếp :

- Nhưng thật ra thì Tam sư thư cũng đâu phải vì tiểu muội, chỉ vì Tam sư thư chưa biết Giang Hàn Thanh sống chết ra sao, vì thế nên Tam sư thư mạo hiểm vì phản Kim lệnh, chứ Tam sư thư đâu phải vì tiểu muội? Bây giờ sau khi trừ được Giang Hàn Thanh, còn lại là vấn đề nội gián, chuyện đó là chuyện của Tam sư thư, tội đó không thể nào dung tha được, nhân danh đệ tử Ngũ Phụng môn, tiểu muội đâu thương cũng phải dứt tình, xin Tam sư thư hãy cố mà theo cho kịp Giang Hàn Thanh, đừng để hắc cô độc một mình.

Nàng đứng phắt lên, trở mũi kiếm nhắm ngay giữa ngực Tôn Phi Loan đâm xuống.

Xoảng!

Thanh kiếm vừa mới nhấc lên, một viên đá từ đâu bay đến hắt thanh kiếm dạt ra, làm cho Yên Phi Quỳnh hoảng hốt thối lui hai bước.

Nàng đóng kịch thật tài tình nàng giả bộ mà nhìn vào như thiết.

Một bóng người y như một làn khói xám vút tới đứng sững trước mắt nàng : người đó là Nhị cung chủ.

Sự ước đoán của Yên Phi Quỳnh thật đúng và nàng hành động cũng thật hay.

Đã biết trước như thế, nhưng Yên Phi Quỳnh cũng làm bộ giật mình kêu lớn :

- Nhị sư huynh.

Kinh Phi Sương nghiêm mặt :

- Ngũ sư muội, những điều mà sư muội vừa nói ra đã nghe rõ cả rồi bây giờ cả hai hãy theo ta về bái kiến Đại sư huynh.

Vừa nói Kinh Phi Sương vừa vung tay giải huyệt cho Tôn Phi Loan và trầm giọng :

- Tam sư muội hãy theo ta.

Tôn Phi Loan lặng thinh cúi đầu bước theo Kinh Phi Sương bằng bước đi nặng nhọc.

Yên Phi Quỳnh cũng lặng lẽ bước theo, nàng tuy làm bộ sợ sệt nhưng trong bụng lại làm thầm Giang Hàn Thanh, hãy cố mà thoát hiểm, bây giờ thì không ai làm chi nữa đâu, nếu may mắn thì ngày sau chúng ta còn gặp lại. Thật ra tuy vì ghen tức, vì độc hiểm, Yên Phi Quỳnh cố tâm ám hại Tôn Phi Loan, nhưng chính nhờ vào hành động của nàng làm cho Nhị cung chủ bỏ đi không tìm kiếm, nếu không, trong đêm nay mạng của Giang Hàn Thanh rất khó bảo toàn.

* * * * *

Trời đã sáng hẳn.

Xà cốc vẫn trầm trầm trong không khí tử vong.

Ánh nắng ban mai chiếu xuyên đầu cây kẻ lá, rọi xuống mặt đất những đóm vàng hoe.

Trong lùm cỏ bụi cây, những con rắn độc nằm lổn ngổn, con thì đã chết, con ngất ngư phơi bụng tênh hênh. Xà cốc, nơi nổi danh bất khả xâm phạm, bây giờ đã thành chỗ tiêu điều xơ xác.

Nhiều con rắn đã bắt đầu sinh thú, mùi hôi nồng nặc bay lộng cả một vùng.

Trước thềm thạch thất còn y nguyên tám cái cây, Kim Giáp Thần Quách Diên Thọ và Chu Điều Thất Tinh, nhưng kẻ đã từng thét ra khói lửa, bây giờ cũng chung số phận với bầy rắn độc.

Từ đêm qua, sau khi Kinh Phi Sương dẫn hai người sư muội đi rồi thì Xà cốc trở về với núi rừng lặng lẽ, không ai nghe một tiếng động, không ai nghe tiếng phi phò của bầy rắn độc bò quanh.

Từ một nơi hiểm nhất trần gian, bây giờ bỗng trở thành nơi thanh tịnh nhất trong chỗ sâu hiểm của núi rừng.

Xà cốc, một nơi vốn không ai dám bén mảng, bây giờ giá như du khách có người lạc tới thì chắc chắn không ai còn nhận ra nơi đây là nơi kinh khủng nữa, có chăng cũng chỉ vì mấy chiếc cây ma và cây rắn nằm ngổn ngang ánh nắng trước núi đã có phần gay gắt.

Xà Cô Bà mang thân hình phi nộn đang theo con đường quanh co dẫn vào cửa cốc.

Bà ta đi có mỗi một mình.

Vừa vào gần tới, bỗng có năm con rắn to bằng bắp tay từ trong bụi bò ra, hình như chúng trốn kín dưới lớp cỏ rậm, bây giờ nghe hơi hám của chủ nhân nên mới lộ đầu ra.

Chúng bò ra tới chân Xà Cô Bà là nằm phục xuống im lìm bất động y như năm con rắn chết.

Năm con rắn đầu hơi ngẩng lên thở hơi đỏ lòm, chúng nhè nhẹ ngoắt đuôi, dáng cách trông thật nản.

Là người nuôi dưỡng rắn từ thuở nhỏ, có thể nói là gần rắn hơn là gần người. Xà Cô Bà biết rõ cử động của từng con rắn một bà ta vừa thấy chúng là vội cười ngay :

- Không sao, những người đêm qua đều có Xà bài lệnh của ta, họ không khuấy phá gì nơi đây và bọn người cũng không có lỗi gì cả.

Năm con rắn đầu hơi cất lên nhưng thân hình vẫn bất động.

Xà Cô Bà có vẻ ngạc nhiên :

- Chẳng lẽ trong cốc đã có gì không phải hay sao?

Năm con rắn ngóc đầu lên một chút nữa như muốn công nhận những ước đoán của Xà chủ nhân.

Xà Cô Bà khẽ gật đầu :

- Được rồi bọn người hãy dẫn đường.

Năm con rắn quay đầu đi trước.

Xà Cô Bà theo sau, vừa xuyên qua một cụm rừng phía trước là bà ta nhăn mũi.

Hơi hám chết chóc đã bắt đầu xâm nhập.

Bên phía, gần trăm con rắn bễ đầu banh bụng nằm lổn lóc mùi hôi bốc lên nồng nực.

Xà Cô Bà tái mặt :

- Lạ nhỉ, hình như chúng bị một thứ chim to lắm, nhưng ở đây làm gì có thứ chim nào dám bén mảng.

Bà ta không làm sao biết được số rắn độc này đã bị con chim Bạch Hạc của Đồng Nhược Băng mổ chết.

Vừa làm thăm, Xà Cô Bà vừa cúi xuống vỗ về vào đầu con rắn đầu đàn :

- Ta biết rồi, các người hãy trở về chỗ cũ đi.

Năm con rắn y lời lùi vào cỏ rậm.

Nhìn tám cái cây của bọn Quách Diên Thọ, Xà Cô Bà khẽ lắc đầu :

- Con gái lớn không chồng quả là nguy hiểm, Tam cô nương là con người ôn hòa nhất trong năm cô, thế mà chỉ vì tên con trai Giang Hàn Thanh, đã không nương tay đối với đồng môn thuộc hạ.

Bà ta cho tay vào lưng lấy ra một bình thuốc nhỏ, trong đó có thứ bột trắng trắng, những cái cây được rất thứ bột ấy lên trong giây phút tan thành những bãi nước vàng.

Bước vào trong lại gặp thêm hai cái cây của bọn Lý Trung Lương, bà ta lại rải thuốc lên hủy diệt.

Bà ta lại lầm bầm :

- Hai cô con gái này thật là quá quắt, đàn ông con trai thiếu gì, vậy mà cứ xúm nhau dính lấy một tên, kết quả thật là khốn nạn.

Vừa nói lầm bầm vừa bước thẳng ra sau nhà bếp, hình như bà ta đã đói tới nơi rồi.

Nhưng bà ta lại phải giật mình.

Đồng cùi nguy trang cái miệng hầm bí mật đã bị người vạt trống.

Miệng hầm bí giờ, có nghĩa là nhất định là đã có người xuống đó.

Đưa tay bấm vào nút sắt, Xà Cô Bà xoay tròn một vòng.

Tám vĩ sắt từ từ hé rộng, một tay cầm bó đuốc, một tay vịn miệng hầm, Xà Cô Bà nhún chân nhảy xuống tận cùng đáy.

Dưới hầm bí mật cũng khá rộng, bóng tối lơ mờ, âm khí bốn bên tỏa ra rợn lạnh.

Khêu ngọn đuốc cho thật rõ, Xà Cô Bà chậm chậm bước về phía trước.

Dưới hầm bí mật vốn là chỗ chế thuốc của Xà Cô Bà, trên vách đá có nhiều hốc nhỏ, trong đó chất đầy những bình những lọ màu sắc khác nhau.

Dưới nền đá cũng là chỗ làm thuốc, hiện tại vẫn có nhiều thứ rễ cây, lá thuốc và có cả cái khay tán thuốc để dựa bên.

Ngoài ra, trên một chiếc sập, còn có những dụng cụ làm thuốc đặt để lung tung không thứ lớp.

Nhưng rất lạ là Xà Cô Bà không hề để ý đến những thứ ấy bà ta cứ cầm cây đuốc đi mò theo hướng trước, hình như bà ta còn có một vật gì quan trọng hơn nhiều.

Tận cùng phía trong hầm là một cái ao nước đen sì óng ánh, Xà Cô Bà khom mình xuống đưa cây đuốc rọi khắp trên mặt nước, mùi hôi tanh từ dưới xông lên nồng nặc.

Mặt nước đen mờ trông như một tấm gương.

Xà Cô Bà khom mình dòm gần sát mặt nước, hình như bà ta đang tìm vật gì dưới đáy hồ.

Thình lình bà ta rướn mình tới, miệng bà ta cứ lầm bầm :

- Lạ quá, lạ quá.

Xà Cô Bà như không còn dần được nữa, bà ta tay cầm đuốc men lần xuống bậc đá dưới ao nước.

Hình như bà ta đụng phải một vật mềm mềm dưới chân, nhưng bà không để ý, bà ta cứ bước ngang qua, đó là một cây người.

Lần xuống tận đáy ao, nước đã thấm thấp dưới chân, bà ta cố dòm ra xa, giữa hồ có một vật nửa nổi nửa chìm.

Đó là một con rắn to bằng bắp tay dài hơi hai sải, con rắn chết nổi lơ lờ.

Y như một cái bong bóng bị xì hơi, Xà Cô Bà dậm chân la lớn :

- Thôi rồi.. thôi rồi, ba mươi năm nay kể như đã toi công..

Bà ta đứng nhìn và lái nhai một mình :

- Tìm kiếm cho được một cặp, cho nhảy nhau lấy công ấp công nuôi.. Bây giờ gần thành công thì.. hủy diệt.

Chợt nhớ ra cái cây người lúc nãy, bao nhiêu sự giận dữ của Xà Cô Bà đổ trút vào người đó, bà ta quay trở lên nắm chặt chuỗi đào nhắm ngay người ấy bura xuống một nhát thật mạnh.

Nhưng thanh đao xuống được nửa chừng thì Xà Cô Bà chợt dừng ngay lại.

Bà ta lẩm bẩm :

- Không, không, hần phải trả lại cho ta những gì đã mất.

Bà ta thở phào và nói tiếp một mình :

- May quá, chút nữa đã bỏ đi một món quý giá trên đời nhất định hần đã rơi xuống đây và đã uống nhầm mắng xà huyết, nếu bây giờ thì máu hần thì có lẽ còn hơn.

Bà ta ngắm nghía cái thầy và gật gật đầu :

- Đúng rồi, đúng rồi. Mắng xà đã chết, nhưng hần uống nhầm huyết mắng xà, máu của hần bây giờ nhất định trị được bệnh của Thái Thượng.. nhất định máu của hần phải là hữu hiệu.

Và để cho mắng xà huyết không bị phân tán, Xà Cô Bà vội khom mình điểm nhanh vào người của cái thầy nằm dưới đất, bà ta điểm luôn một hơi mười hai trọng huyết.

Xong xuôi, bà ta bỗng xóc cái thầy trở lên trên.

Ánh sáng phía trên rọi vào khuôn mặt người ấy làm cho Xà Cô Bà buột miệng kêu lên :

- Giang Hàn Thanh. Làm sao hần lại xuống đây?

Rờ vào tâm mạch, thấy Giang Hàn Thanh hãy còn sống.

Xà Cô Bà gật gù :

- Khá lắm, may lắm.

Càng nhìn vào khuôn mặt tuấn tú của Giang Hàn Thanh hãy còn sống. Xà Cô Bà càng như đắc ý :

- Hần khá đẹp trai, thảo nào bọn con gái xúm nhau giành giật. Giá như hồi bốn mươi năm về trước thì nhất định ta cũng chẳng buông tha.

Đặt Giang Hàn Thanh nằm yên xuống phản, Xà Cô Bà xoa xoa tay mỉm cười, bà ta không còn sợ đắc tội với Thái Thượng nữa, vì bà đã nghĩ ra chuyện có thể lấy huyết của Giang Hàn Thanh để thay thế huyết mắng xà trị bệnh hiểm nguy cho Thái Thượng.

Vì đã bao nhiêu năm nay, từ sau ngày Ngư Mục tự xưng là Thái Thượng, vết thương của bà ta cũng không lành theo ý muốn, chỉ có huyết mắng xà nuôi đúng ba mươi năm theo một cách riêng thì mới có cơ may chữa được.

Chỉ còn mấy tháng nữa là đúng ngày lấy huyết, bất ngờ Giang Hàn Thanh lại làm cho hỏng chuyện.

. Ba mươi năm trước đây, Ngư Mục còn là một trung niên thiếu phụ, bà ta không may có một nhan sắc vừa xấu vừa hung ác. Cái tên Ngư Mục có lẽ vì đó mà phát sinh. Con người xấu vừa ác, lại thêm vào đó, thanh kiếm trong tay bà ta đã từng hạ không biết bao nhiêu hào kiệt anh hùng, cả hai phía hắc bạch giang hồ nghe tên là khiếp vía.

Cả vùng Trung Nguyên và Quan Ngoại, không người nào có thể qua nổi hai chiêu với bà.

Cũng may là từ khi xuất hiện giang hồ cho đến khi mai danh ẩn tích chỉ vồn vẹn có ba năm, nhưng trong ba năm đó cũng làm cho võ lâm rung động.

Nghe nói bà mai danh ẩn tích vì bị một cặp thanh niên nam nữ đánh bại. Chỉ vì cặp thanh niên nam nữ này mà bà phải uất hận rút lui.

Xà Cô Bà này vốn là một thuộc hạ tâm phúc của Ngư Mục. và vì cánh tay phải của Ngư Mục bị tàn phế, bà ba bèn cố công nghiên cứu trong võ lâm, tìm ra được một thứ thuốc phối hợp với huyết mắng xà, thứ thuốc này có thể làm cho cánh tay lành trở lại.

Căn cứ theo bí truyền trong bí phổ, bà ta dùng chất mê được làm cho hai con mắng xà giao cấu với nhau, rồi bằng một phương pháp đặc biệt, còn với những thứ thuốc và máu người dùng nuôi con mắng xà mới sinh cho đúng ba mươi năm, sau đó, dùng huyết con mắng xà ấy uống vào, tự nhiên cánh tay trở lại bình thường.

Nhưng “Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên” chuyện tình cờ là sau khi Yên Phi Quỳnh dụ Tôn Phi Loan đi rồi thì Giang Hàn Thanh tỉnh dậy, hần đã được Bạch hạc giải độc, rồi được uống Thiên Cơ Vạn Công Hoàn nên ngủ một giấc ngót ba tiếng đồng hồ.

Khi tỉnh dậy, con khát đã làm cho hần gần như mê loạn, hần mò ra sau bếp và tình cờ đụng phải cái núm hầm bí mật. Miệng hầm bày ra và hần đi xuống luôn dưới ấy.

Vì bóng tối âm u, hần lần mò xuống hầm và bị lọt xuống cái ao huyết nuôi mắng xà.

Hắn chưa kịp thoát lên thì lại bị con mãng xà quấn lấy. Bao nhiêu sức lực dồn lại, Giang Hàn Thanh vẫn không chống cự nổi, hắn bị con mãng xà quấn chặt gần nghẹt thở. Trong cơn nguy khốn, Giang Hàn Thanh nảy sinh ra một kế hay, hắn chụp lấy ngay cổ con mãng xà cắn mạnh, máu từ trong con mãng xà phun vọt vào họng hắn làm cho hắn hôn mê.

Dư lực còn lại, hắn rần rì chí và cứ như thế, hắn uống gần hết huyết con mãng xà to lớn rồi mới bò lên khỏi được miệng ao.

Nhưng hắn cũng chỉ lên được khỏi miệng ao là bất tỉnh.

Mãi cho đến khi Xà Cô Bà trở lại phát giác ra mọi chuyện thì cũng đã gần trọn một đêm, máu của mãng xà đã lưu thông huyết quản của Giang Hàn Thanh, sự hỗn hợp giữa huyết mãng xà và Thiên Cơ Vận Công hoàn hảo làm cho sức hắn tăng trưởng cả một giáp thành công lực, giá như không gặp Xà Cô Bà thì chỉ cần mấy tiếng đồng hồ sau đó, hắn sẽ thoát khỏi nơi xà cốc.

Đúng là việc may không bao giờ đến trọn.

Giang Hàn Thanh thoát chết vì Độc châm, lại được uống huyết mãng xà, thế nhưng hắn chưa tận dụng công lực vừa khôi phục thì lại bị Xà Cô Bà điểm huyết.

Trong thạch thất bóng tối vẫn âm u, bốn phía không một tiếng động.

Giang Hàn Thanh được đặt trên chiếc phản, hắn vẫn còn trong trạng thái hôn mê.

Xà Cô Bà đi lại vòng quanh suy nghĩ.

Bà ta biết nếu mang Giang Hàn Thanh về cho bọn sư huynh muội Ngũ Phụng môn thì chắc chắn không làm sao hắn có thể đến tay Ngư Mục, mà nếu như thế thì trách nhiệm của bà ta vẫn không sao tránh được về chuyện huyết mãng xà.

Bà ta thấy chỉ còn cách mang thẳng Giang Hàn Thanh về cho Ngư Mục thì công lao của bà ta chẳng những không mất mà càng không sợ bị ai khiển trách.

Nghĩ xong diệu kế, Xà Cô Bà vào trong phòng thuốc lấy ra một cái rương, trong đó có đầy đủ dụng cụ hóa trang không bao lâu, bà ta đã làm cho Giang Hàn Thanh biến thành một cô gái đương xuân..

Đứng ngắm nghía Giang Hàn Thanh một hồi, Xà Cô Bà bỗng bật cười :

- Bây giờ mang hắn ra so sánh với Tam cung chủ hay Ngũ cung chủ gì cũng đều ăn đứt.

Bây giờ thì Giang Hàn Thanh đã hoàn toàn như một cô gái, chuyện đi cả khoảng đường xa về dâng cho Ngư Mục không còn là vấn đề khó khăn gì nữa.

Bà ta đắc ý bỗng Giang Hàn Thanh đi thẳng ra ngoài.

* * * * *

Giờ Ngọ đã qua mau.

Phía Bắc thành Nghiêm Châu, một tửu quán tuy không lớn lắm nhưng cũng khá là phồn thịnh.

Gần bên ngoài cửa, một lão già ăn bận theo lối đạo sĩ có ba chòm râu dài dậm dột.

Trước mặt ông ta chỉ có đơn sơ một đĩa đậu phong rang và một bầu rượu, ông ta một mình nhắm nháp như đang chờ đợi người nào.

Tự nhiên, đối với nhà quán, một đĩa đậu phụng, một bầu rượu, không được họ xem là khách quý.

Thế nhưng phong thái của lão đạo sĩ thật là quá thướt, đôi mắt ông ta sáng ngời và nhất là thái độ đối với bọn tiểu nhị cũng khá rộng rãi. Vì thế cho nên những kẻ trong quán không một ai dám có vẻ gì bất mãn, mặc dầu thức ăn thức uống không bao nhiêu mà ông ta lại ngồi quá lâu giờ.

Nhất là trên lưng ông còn có một thanh trường kiếm, nó càng tăng vẻ uy phong, dáng cách đó đủ làm cho người ta kính nể.

Trong quán có bao nhiêu khách thấy đều tan cả, bao nhiêu chiếc bàn đã trống lán, thế nhưng lão đạo sĩ vẫn ngồi yên một chỗ nhâm nhi.

Ngay lúc đó, từ bên ngoài cửa quán lại có thêm một người nữa bước vào.

Một gã công tử mặc áo màu lam.

Gã có một vóc người tầm thước, thêm vào đó gương mặt khá khôi ngô, tay hắn cầm chiếc quạt luôn phe phẩy, dáng cách thật phong lưu.

Căn cứ vào phong độ của hắn, người ta đoán ngay hắn là một gã thanh niên vào bậc Thế gia.

Hai tên tiểu nhị vừa thấy gã công tử là bọn chúng đã vội vàng chạy ra nghinh tiếp :

- Xin thỉnh công tử an tọa.

Gã công tử áo lam đi ngay lại bàn lão đạo sĩ và lễ phép vòng tay :

- Tiểu nhân xin tham kiến đạo trưởng, có lẽ đạo trưởng đã đến lâu rồi.

Bằng vào câu nói ấy, ai cũng biết là họ đã hẹn với nhau.

Lão đạo sĩ đặt chén xuống, đứng dậy vòng tay :

- Lý công tử, bản đạo cũng mới đến đây thôi.

Cả hai cùng ngồi đối diện, họ hình như có chuyện bí mật nên đều lưu ý chung quanh.

Bọn tiểu nhị mang khay trà lên cười nói :

- Xin thỉnh công tử dùng trà.

Đạo trưởng mỉm cười :

- Hãy sửa soạn thức ăn, hình như Lý công tử chưa dùng gì phải không?

Tên tiểu nhị cúi đầu vâng dạ lui xuống nhà sau.

Lý công tử gọi lại dặn thêm :

- Bên sau còn mấy vị nữa, bọn ngươi hãy chuẩn bị thức ăn và vài bầu rượu ngon đấy nhé.

Bọn tiểu nhị vừa lui xuống thì bên ngoài đã nghe tiếng vó ngựa khua rần.

Bọn họ gồm có sáu người.

Dẫn đầu là hai người vận trường bào cùng mang trường kiếm.

Phía sau bốn người, họ đều dùng binh khí cặp, một dùng song câu một dùng song côn, một dùng song kích và một dùng song tiên.

Những kẻ từng qua lại giang hồ đều nhận ra ngay đó là Yên Sơn song kiệt và Tứ hổ tướng của Hà Bắc Lý gia.

Nếu thế thì gã thanh niên cầm quạt hồi nãy nhất định là công tử Lý Duy Năng..

Thấy lão trưởng, Yên Sơn song kiệt vội vòng tay :

- Khang Văn Huy và Dương Sĩ Kiệt xin tham kiến đạo trưởng.

Lão đạo sĩ đứng dậy mỉm cười :

- Không dám xin mời các vị ngồi đàm đạo..

Yên Sơn song kiệt và Tứ hổ tướng Lý gia cùng ngồi vào một bàn.

Lý Duy Năng hỏi :

- Chẳng hay đạo trưởng đã có gặp Chu tiên bối chưa?

Lão đạo sĩ lắc đầu :

- Chuyện ấy quả thật có nhiều ẩn khuất, bản đạo và Chu lão huynh khi nghe tin vội chia tay tại Nghiêm Châu, và từ đó không nghe tin tức chi nữa cả, nhưng nhất định gần Chu lão huynh chắc chắn không khi nào bị hại vào tay kẻ địch.

Lý Duy Năng gật đầu :

- Văn bối cũng nghĩ thế, riêng về Giang huynh, văn bối cũng không tin có điều chi nguy hiểm, vì bằng vào sở học, Giang huynh có hơn văn bối thập bội, nhất định cũng không thể nói ra điều đáng tiếc. Thế nhưng không hiểu tại sao không có tin vì.

Chỉ bằng mấy câu đối đáp, ai cũng có thể lão đạo sĩ đó là Thanh Phong đạo trưởng.

Từ lúc Chu Long Chu mất tích, họ chia tay nhau tìm kiếm, đến nay thì Chu Tiềm và Giang Hàn Thanh cũng mất tích luôn..

Chuyện đó đã làm cho Hành Lệnh đường chủ Độc Nhân Diêm La Đon Hiểu Thiên đành phải bó tay.

Họ đã dùng kế diệu hồ ly sơn để phá vỡ sào huyệt của Ngũ Phụng môn tại Hàng Châu, trong đó có những nhà giam bí mật và Thánh Quả tự của Phi Cảnh đại sư.

Nhưng sau đó thì lại có chuyện xảy ra, trước hết là Chu Long Chu và kế tiếp là Chu Tiềm và Giang Hàn Thanh cùng chung số phận.

Chính vì thế cho nên trong vòng ba hôm nay, Đon Hiểu Thiên, Thanh Phong Đạo Trưởng, Lý Duy Năng, Thần Phiến Tử và bọn Quân Thiên Phát đã phải dốc toàn lực ra tìm kiếm, thế nhưng vẫn bất tâm vô tín.

Hôm nay, nơi từ điểm này chính là chỗ họ hội diện với nhau.

Họ còn đang nói chuyện thì bên ngoài lại có thêm hơn mười người nữa, dẫn đầu là Độc Nhân Diêm La Đon Hiểu Thiên, bên sau Cung Quan Võ và có thêm nhiều thuộc hạ.

Vào tới quán là Đon Hiểu Thiên đã lên tiếng trước :

- Đạo trưởng và Lý công tử đã đến đây còn Thần Phiến huynh đâu không thấy?

Lý Duy Năng đứng dậy vòng tay :

- Gia sư có nói là phải đến khoảng xế chiều mới đến được nơi đây..

Cả đoàn người ngồi lại, họ bắt đầu trao đổi với nhau về những tin tức thu lượm được.

Tên quản lý tửu quán vừa mừng vì đông khách nhưng đồng thời cũng vừa lo ngại vì hẳn biết đoàn người đông đảo này đều là những nhân vật võ lâm.

Tửu quán thường thường nhờ vào võ lâm hào kiệt, vì họ là những người chi tiền nhiều nhất, nhưng bất cứ quán nào, ít nhất là cũng một lần sạt nghiệp vì những chuyện náo động xảy ra.

Tuy nhiên, chuyện thua lỗ vì xung đột vẫn không làm cho quán nào bị tiêu tan, chính vì thế cho nên dầu có sự cũng không ai dẹp quán.

Ngồi vào xong cả, Thanh Phong đạo trưởng mở lời :

- Trong ba đêm nay, chúng ta vẫn không phát hiện được vết tích nào cả, theo bản đạo thì có thể cả ba đều mất tích miệt Phú Xuân Giang.

Đon Hiểu Thiên cau mặt :

- Làm sao lại có thể đoán được như thế?

Thanh Phong đạo trưởng nói :

- Phía bên này tuy cũng có rừng rú, nhưng rừng không liên tiếp núi cũng không sâu, khó lòng cho Ngũ Phụng môn làm sao huyệt, chỉ có bên kia Phú Xuân Giang có rừng già thông về tới ven đồng, có nhiều chỗ chưa từng có dấu chân người, đừng nói chi đến chúng ta, mà cho dầu cố điều động mấy vạn anh binh cũng không làm sao lục soát cho nổi.

Đon Hiểu Thiên gật gật đầu :

- Đúng, liên tiếp những giải núi trùng trùng từ Thiên Đài sơn, Nhạn Đãng sơn trở đi, đúng là chỗ mà chân người chưa bao giờ đặt tới, chúng ta muốn tìm về hướng đó quả thật là chuyện mò kim đáy biển.

Lý Duy Năng cau mặt :

- Nhưng Chu lão tiền bối và Giang huynh làm sao lại lọt vào tay giặc?

Đon Hiểu Thiên đáp :

- Chuyện đó không thể giải thích bằng một câu đơn giản, khi mình đi tìm người thì địch đại gì không biết dùng người làm mồi để nhử mình vào chốn thâm sơn?

Ông ta vuốt râu cười nói tiếp :

- Chúng ta có nhiều người đây, nhưng nếu đơn độc một mình qua hướng đó thì bác rằng ai thoát được.

Thanh Phong đạo trưởng gật gật đầu :

- Rất có thể là như thế, bằng vào võ công của Chu huynh và Giang nhị công tử mà lại cùng mất tích, thế mà chúng ta lại không tìm ra được một dấu vết nào thì đủ thấy chúng đã dụ họ vào tận thâm sơn và bằng vào việc đó, rất có thể rồi đây chúng lại có thể dụ đến chúng ta.

Ngay lúc đó, chợt thấy một thanh niên mặc áo màu xanh từ ngoài cửa bước vào, mọi người nhìn nhận ngay đó là Quán Thiên Phát.

Đon Hiểu Thiên đưa tay :

- Quán tổng quản hãy ngồi đây rồi nói chuyện sau.

Hình như đường xa khát nước, Quán Thiên Phát uống luôn một hơi hai chén trà đầy rồi mới nói :

- Hôm nay tại hạ đến Thất Lý Long ở phía Tây Nhạn Môn quan, nơi đó tại hạ nghe được một tin.

Đon Hiểu Thiên chồm tới :

- Tin gì thế?

Quán Thiên Phát nói :

- Vùng phụ cận Đông Tân Quan có một cái tiểu điểm, tuy nhỏ nhưng cũng có vài gian phòng cho ngụ. Chủ quán Trương Lão Thực, lão vừa là chủ quán mà cũng vừa là tiểu nhị, nghe đầu lão ở đó đã mấy mươi năm, nhưng ba ngày trước đây thỉnh linh lão ta mất tích.

Đon Hiểu Thiên cau mặt :

- Lại có người mất tích?

Tất cả những người có mặt hết thấy đều lặng lẽ trầm ngâm.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Hương Từ Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Bỏ lỡ cơ hội

Hồi lâu, Cung Quan Vô hỏi :

- Chuyện tên chủ quán mất tích theo Quán huynh thì có liên hệ gì đến chuyện mất tích của Chu lão tiền bối và Giang huynh hay không?

Quán Thiên Phát đáp :

- Ban đầu tại hạ cũng cho rằng chuyện trùng hợp ngẫu nhiên, nhưng sau khi phát hiện một bãi nước vàng huynh đệ nhận ra là thứ “Hóa Cốt tán” mà người trong giang hồ thường dùng để làm tiểu thi thể, bãi nước ấy ngay trong phòng của Trương Lão Thực, điều đó đủ chứng tỏ rằng Trương Lão Thực không phải mất tích mà bị hại vào tay một người trong giới giang hồ.

Đon Hiểu Thiên cau mặt

- Theo Quán lão đệ thì có thể Chu huynh và chẳng hề nhiên diệt thường nghi trong tiểu điểm đó, nếu bọn gian sợ bại lộ khi chúng ta theo dõi, nên chúng giết Trương Lão Thực để bịt miệng phải không?

Quán Thiên Phát nói :

- Đúng, tại hạ chính đã nghĩ như thế bởi vì Đông Tân Quan là con đường duy nhất mà Chu cô nương nhất định phải đi qua.

Đon Hiểu Thiên gật gù đầu.

Quán Thiên Phát nói tiếp :

- Vì phát hiện được chuyện như thế nên tại hạ hỏi thăm chung quanh, nghe nói trước đó ba ngày, chỉ có hai tên buôn hàng nghỉ chân trong đó.

Đon Hiểu Thiên cau mặt :

- Phải chăng hai tên thương buôn đó là bọn của Ngũ Phượng môn?

Quán Thiên Phát nói :

- Nghe nói hai tên thương buôn đó thường hay qua lại vùng, thêm vào đó tại hạ lại phát hiện trong ngôi miếu hoang cách đó mấy dặm có một vuông khăn

đen của đàn bà, có thể đó là vuông khăn của Chu cô nương.

Vừa nói, hấn vừa móc vuông khăn đen đưa cho mọi người xem.

Ngay trong lúc đó, ngoài cửa quán chột có hai người nữa nước vào, hình như đó là hai mẹ con, người mẹ đã khá già, còn cô con gái thì dung nhan tiêu tụy nhưng không kém về đài trang.

Cô con gái tuổi hầy còn nhỏ, nhưng hình như có bệnh, vì người mẹ diu đi không vững.

Người mẹ dẫn con vào đặt ngồi trên ghế và thấp giọng :

- Con, nghe trong người con có khỏe được chút nào chẳng?

Người con gái hình như quá mệt mỏi nên nàng không thấy trả lời.

Bọn tiểu nhị bước lại hỏi :

- Lão bà cần dùng chi đó?

Lão bà đáp :

- Con tôi có bệnh, bây giờ đang trên đường về nhà, chỉ ghé mua vài cái bánh bao thôi.

Vừa nói, bà ta vừa móc mấy đồng tiền đặt trên bàn.

Hình như bà ta ít tiền, hoặc vì gấp quá nên không ăn gì cả.

Tên tiểu nhị nói :

- Bà hãy uống một chung trà đi rồi tôi sẽ gói bánh cho.

Hấn cầm lên rồi quay trở vào trong gói bánh.

Một lúc sau, tên tiểu nhị đem ra một gói trao cho lão bà bà ta nói nhỏ với tên tiểu nhị :

- Chú em nè, không biết chú em có thể làm ơn mượn dùm ta một cỗ xe chẳng?

Tên quản lý hình như cũng là kẻ có lòng, hấn gọi bảo với ra :

- Tiểu nhị, hãy để khách đó cho ta, người đi thuê dùm xe cho bà đi, tội nghiệp người ta đang đau mà.

Lão bà quay vào nhovn miệng cười :

- Đa tạ quản lý.

Tên tiểu nhị đi rồi, lão bà bung chén trà bảo nhỏ :

- Con hãy uống một chút trà cho thấm giọng.

Bà ta vừa sẵn sóc cho con, vừa len lén đưa mắt nhìn về phía bàn của bọn Thanh Phong đạo trưởng dò xét.

Cô gái hình như bệnh khá nặng, cô ta không nói được câu nào.

Lão bà tặc lưỡi nói một mình mà dường như cố cho những người chung quanh nghe thấy :

- Tội nghiệp con tôi hết sức, bệnh chi mà bệnh hoài không hết.

Bọn Thanh Phong đạo trưởng không chú ý lắm đến chuyện mẹ con mụ già, họ đang chăm chú nhìn chiếc khăn đen, họ nhận đó là chiếc khăn của Chu Long Chu thường che mặt.

Thanh Phong mạo trưởng cau mày :

- Cứ như thế này thì rất có thể Chu cô nương đã bị bọn Ngũ Phụng môn bắt thật rồi.

Quản Thiên Phát mở gói ra lấy mũi độc châm trao cho mọi người xem và nói :

- Đây là mũi độc châm, tại hạ lượm được từ dưới đất lại chỗ chiếc khăn, không biết có phải là vật của Chu cô nương hay không nữa?

Đon Hiểu Thiên cảm mũi độc châm do dự :

- Đây là một thứ kim rỗng ruột, có thể là độc châm lợi hại!

Ông ta trao cho Thanh Phong đạo trưởng và hỏi :

- Đạo huynh có thể nhìn ra vật này xuất xứ từ đâu không?

Thanh Phong đạo trưởng cầm xem và đưa vào mũi hít hít vồn mấy cái :

- Kim này chứa đựng một thứ nước độc có mùi hôi lạ lùng có thể là chai nước này chế ra từ nước giải của rắn độc.

- Lão bà ngồi bên kia uống nước, khi nghe Thanh Phong đạo trưởng nói câu đó làm cho bà ta rúng động, tay run đến đến nước bắn ra ngoài.

Bọn Thanh Phong đạo trưởng vẫn không để ý.

Cung Quan Vô nhìn cây kim độc và nói :

- Chu lão tiên bối dùng độc chất không giống thứ trong độc châm này, vì thế theo tại hạ thì vật ấy không thể là của Chu cô nương.

Thanh Phong đạo trưởng gật đầu :

- Đúng, nhìn cây độc châm này, bản đạo chợt nhớ đến một người.

Quản Thiên Phát hỏi :

- Đạo trưởng muốn nói ai?

Thanh Phong đạo trưởng đáp :

- Xà Cô Bà.

Lý Duy Năng cau mặt :

- Xà Cô Bà? Tại làm sao vẫn bối không nghe tên bao giờ thế nhỉ?

Mụ già ôm đứa con gái ngồi chờ xe, những bây giờ thì hình như bà ta không còn ngồi vững nữa.

Thanh Phong đạo trưởng nói :

- Ba mươi năm về trước, thủ hạ của Ngự Mụ có một người đàn bà chuyên nuôi rắn độc, người ấy gọi là Xà Cô Bà, người ấy thường mặc áo đen, nghe nói trong cổ tay thường đeo hai chiếc vòng xanh, nhưng theo bản đạo biết thì không phải vòng mà là hai con rắn độc. Từ lúc Ngự Mụ mai danh ẩn tích, Xà Cô Bà mất đi chỗ dựa, nên chỉ chuyên nghề nuôi rắn làm thuốc bán để kiếm tiền.

Quản Thiên Phát hỏi :

- Nhưng chẳng hay bà ấy ở đâu?

Thanh Phong đạo trưởng mỉm cười :

- Xà thì xa có thể xa muôn vạn dặm, nhưng gần thì cũng có thể trước mắt mình thôi.

Mọi người bất giác nhìn ra, mụ già có người con gái bệnh cũng vận bộ áo đen, bà ta nhìn ra ngoài có vẻ bất an, nhưng vẫn cố làm ra vẻ trông đợi người mướn xe dùm.

Chuyện đó đối với mọi người cũng không có chi lạ, vì con bà ta mang trọng bệnh, nên bà ta gấp rút lên đường.

Thanh Phong đạo trưởng mỉm cười :

- Các vị đừng hiểu lầm, bản đạo muốn nói Xà Cô Bà hiện ở tại Mao Sơn, trong một hốc núi đầu gọi là Xà cốc, nghe nói từ khi bà ta về đó nuôi rắn thì nơi đó mới có tên, cứ theo người ta nói thì trong vùng đó không dưới hàng ngàn con rắn độc, có nhiều thứ rắn mà người ta không hề gặp không hề biết đến tên, nếu không có Xà Cô Bà trao cho vật kỳ thì không làm sao có thể vào Xà cốc được.

Lý Duy Năng trầm ngâm :

- Cứ theo vãn bối đoán thì trong miếu hoang đó. Độc châm của Xà Cô Bà thì Chu cô nương rất có thể bị Xà Cô Bà bắt mất, cũng có thể Giang huynh đã phát hiện tung tích nhưng không kịp thông báo cho mình biết để theo dõi và cũng có thể đã bị nguy hiểm nơi Xà cốc, vì thế chúng ta không nhận ra tin.

Quán Thiên phát hỏi :

- Theo đạo trưởng biết thì Xà cốc thì không còn có cách nào vào được hay sao?

Thanh Phong đạo trưởng nói :

- Trong Xà cốc nơi nào cũng toàn rắn độc, ngoài vật kỳ ra. Bản đạo nghĩ chỉ có mỗi một thứ có thể làm cho lấy rắn độc ấy phải tránh mà thôi.

Quán Thiên Phát hỏi dồn :

- Vật ấy là vật gì?

Thanh Phong đạo trưởng đáp :

- Hùng Hoàng

Ông ta không đợi hỏi thêm, vội nói tiếp luôn :

- Người ta cũng còn gọi nó là Hùng Hoàng Tinh, vì cũng là Hùng Hoàng nhưng phải là thứ lâu năm, phải từ năm mươi năm trở lên, nó lóng lánh như hổ phách, bất cứ loại rắn độc nào cứ nghe hơi là phải tránh xa.

Lý Duy Năng thở ra :

- Như thế nó là bảo vật, dễ gì mình tìm cho được.

Thanh Phong đạo trưởng cười :

- Lý công tử quên cây quạt của lệnh sư rồi à?

Lý Duy Năng trở mặt :

- Viên ngọc theo cây quạt của gia sư là Hùng Hoàng Tinh đấy sao?

Thanh Phong đạo trưởng gật đầu :

- Đúng, năm xưa, khi du ngoạn Miêu Cương, nghe đâu có một vị thầy thuốc nào đó tặng cho lệnh sư khối Hùng hoàng quý giá ấy.

Đôn Hiểu Thiên gật gù :

- Thế nhưng sao cho đến bây giờ mà Thần Phiến huynh chưa tới nhỉ?

Lý Duy Năng đáp :

- Gia sư có nói trễ lắm là đến giờ mùi thì gia sư cũng tới, bây giờ có lẽ cũng đã gần đến đây rồi.

Ngay lúc ấy thì tên tiểu nhị đã đi thuê dùm cho mụ già một cỗ xe, hấn đi vào gọi lớn :

- Lão bà, xe đã có rồi đây, hãy kíp mà đi đi.

Lão bà mừng rỡ tạ ơn và quay lại nói với con gái :

- Hãy gắng đi con, có xe rồi, không bao lâu sẽ về đến nhà, rồi mẹ sẽ lo thang thuốc cho con.

Vừa nói, bà ta vừa đỡ đứa con gái ra xe, Như đã được tên tiểu nhị cho biết trước về giá cả và nơi đến nên tên đánh xe không hỏi han gì cả, khi hai mẹ con mụ già lên xe rồi thì hấn ra rồi.

Trong túp quán không ai nhận ra là Xà Cô Bà và đứa con gái mang bệnh ấy là Giang Hàn Thanh.

Bởi vì Xà Cô Bà đã hơn ba mươi năm không lộ diện giang hồ và vì bà ta cũng đã dị dung, thành thử đâu có ai có biết mặt trước kia bây giờ cũng khó lòng biết được.

Chỉ tiếc cho đám Thanh Phong đạo trưởng, bạn và thù chỉ trong gang tấc, thế mà họ vô tình để cho vượt khỏi tầm tay.

* * * * *

Xe đã đến Cự Châu

Tường thành cao vút đã án ngay tầm mắt.

Gã đánh xe vút roi cho ngựa chạy mau và khi đến mặt thành hấn lại cho xe chạy chậm chậm để quay lại hỏi :

- Lão bà, định đến nơi đâu?

Xà Cô Bà đáp :

- Thắng đến Nam môn.

Tên đánh xe gằn lại :

- Sao lại phải đến Nam môn?

Xà Cô Bà cau mặt :

- Chẳng lẽ sang Nam môn là không còn phải Cự Châu sao?

Tên đánh xe nhú mày :

- Nhưng mà theo lời giao hẹn, thì chuyện mượn xe chỉ xảy ra tại Cự Châu.

Xà Cô Bà cười :

- Lỗi đó là do tên tiểu nhị nói lầm. Thôi được rồi, người cứ đánh đến chỗ rồi ta sẽ trả thêm tiền.

Tên đánh xe gật gù :

- Có thể chứ, nói thế còn nghe có vẻ thuận tai, tốt lắm, nhưng nhớ trả thêm đó nhé.

Gã hất mạnh cánh tay, cỗ xe chuyển ngoặt qua và thẳng xuống hướng Nam.

Xuyên qua nhiều khoảng đường lớn và dài, mãi một lúc khá lâu mới đến thành Nam, gã đánh xe quay lại hỏi?

- Lão bà, đến đâu nữa đây?

Xà Cô Bà đáp :

- Cứ đi thẳng tới.

Tên đánh xe nói :

- Tới nữa là Nam khu rồi đấy.

Xà Cô Bà cười :

- Nam khu không phải là chỗ người ở hay sao?

Tên đánh xe đáp :

- Không phải thế, tôi muốn nói là tới nữa thì xe không còn đi được.

Xà Cô Bà hỏi :

- Nhưng bây giờ còn có thể đi được chứ?

Tên đánh xe đáp?

- Nhiều nhất cũng chỉ chừng thêm mười mấy dặm là cùng.

Xà Cô Bà cười :

- Người cứ việc đến tận cùng đi, nhà ta cũng ở ngay nơi đó

Tên đánh xe chửi thầm : Con mụ già này thật là kỳ cục tại làm sao không chịu nói trước mẹ đi cho được việc!

Chửi thì chửi thầm, thực tế thì hấn vắn cứ cho xe đi tới.

Bây giờ thì đã rẽ vào con đường nhỏ gồ ghề.

Con đường này tự nhiên là không giống như quan lộ, nó vừa ngoằn ngoèo, vừa gập ghềnh, gập gù, cỗ xe chao qua chao lại y như cái võng đưa.

Xà Cô Bà nhắm nghiền đôi mắt, hình như sự chòng chành của cỗ xe làm cho bà ta ngủ gà ngủ gật.

Ngon roi của tên đánh xe cứ quất nghe trong tróc, thế nhưng con ngựa vẫn không thể nhanh hơn.

Tên đánh xe chửi thề ồm ồm :

- Mẹ họ, bộ hết cỏ trong bụng rồi sao chứ.

Hai bên đường rừng mỗi lúc một rậm thêm, đường càng vào sâu càng quanh co khúc khuỷu.

Cỗ xe nghiêng qua nghiêng lại rồi dừng hẳn.

Xà Cô Bà ngóng cổ ra hỏi :

- Tới rồi à?

Tên đánh xe lau mồ hôi, hần có hơi đỏ quạu :

- Lão bà, ai biết nhà của hần ở đâu? Thôi, xuống xe đi, bây giờ đã hết đường rồi đấy.

Xà Cô Bà gật đầu :

- Tốt lắm.

Bà ta vén rèm lên cười hỏi :

- Ngươi có biết đây là đâu không nhỉ?

Tên đánh xe đáp :

Đây là Học oa Khâu, đến chút nữa là Hồ Lãnh.

Xà Cô Bà hỏi :

- Tới nữa là gì?

Tên đánh xe đáp :

- Tới nữa là Ngự Thương sơn, sao lão bà chưa tới đó bao giờ à?

Xà Cô Bà cười, giọng cười nghe ón lạnh :

- À có chứ, nhưng tùy tiện thì ta hỏi thế thôi, hỏi để thử xem ngươi có biết không mà.

Tên đánh xe cười :

- Làm cái nghề đánh xe này đâu có chỗ nào là không biết, biết mới có cơm ăn chứ, lão bà! Nhưng thật thì tài chỗ này, ta cũng chỉ mới tới lần thứ nhất.

Xà Cô Bà cười :

- Lần thứ nhất mà cũng có thể là lần sau cùng.

Tên đánh xe cảm thấy hình như cái mụ già này nói chuyện hơi kỳ cục, nhưng hần nghĩ từng cái tuổi đó, lại có thêm một đứa con bệnh nặng, có thể bà ta bắt đầu lâm cảm!

Xà Cô Bà cười cười nói tiếp :

- Giả như con gái của ta không mang trọng bệnh thì ta cũng không cho ngươi đến đây làm gì, bởi vì nơi này trước đây đã nổi danh là tử địa.

Tên đánh xe hơi ón lạnh, nhưng mụ già đã nói luôn :

- Được rồi thôi thì ngươi hãy trở về, có lẽ suốt đời ta sẽ ghi nhớ ơn người.

Vừa nói, Xà cô Bà vừa bỗng Giang Hàn Thanh nhảy phóc xuống.

Việc bồng người và chuyen nhảy xuống xe của Xà Cô Bà làm cho tên đánh xe giật nảy mình, vì khi này chính hắn đã phải đỡ người con gái, còn cụ già chỉ len xe có một mình mà hắn còn vịn phụ, thế nhưng bây giờ thì khác, bây giờ bà ta vừa bồng con vừa nhảy xuống rất nhẹ nhàng.

Nhưng hắn chưa kịp thì cụ già nói :

- Đây là một nén bạc đền công, người hãy cầm về chi dùng.

Thấy nén bạc khá nhiều, có lẽ cũng đến bốn năm lượng, gã đánh xe lật đật nói :

- Không đâu, sao mà nhiều thế? Chúng ta đã có nói.

Xà Cô Bà nói như gắt :

- Ta không có thì giờ, hãy cầm lấy đi.

Tên đánh xe lộ vẻ cảm động, hắn đưa tay nhận nén bạc, bạc vào tay nghe lạnh băng băng, nhưng khi hắn vừa nắm lại thì nén bạc vùng động đậy.

Gã đánh xe chưa kịp nắm chặt nén bạc thì cổ tay hắn bị nén bạc quắp ngang.

“Nén bạc” mà lại biết cắn người thì quả là chuyện lạ lùng, gã đánh xe hốt hoảng rẩy xin lại.

Nhưng hắn chỉ rẩy được có hai cái là từ từ quỵ xuống, bọt mép hắn xùi ra dễ sợ.

Xà Cô Bà vẫy tay, nén bạc phóng trở lại chui vào tay áo.

Mang danh là Xà Cô thật là quá đúng, cho đến nén bạc cũng trở thành rắn độc, chỉ có điều con rắn độc mà có thể khoanh lại và màu da y như nén bạc thì quả là chuyện kinh người.

Nhìn cái thầy của gã đánh xe co quắp dưới đất, Xà Cô Bà cười khe khẽ :

- Làm cái nghề đánh xe là phải thông thuộc nhiều nơi, nhưng ai bảo người biết Ngự Thương sơn làm chi? Biết chỗ đó là phải chết.

Bà ta bồng xóc Giang Hàn Thanh phi thân lướt qua trũng núi vượt thông về hướng trước.

Qua được bốn đỉnh núi thấp cao, phía sau lưng bây giờ chỉ còn là một giải khói lam nghi ngút, cây rừng khói núi tạo thành một khung cảnh mờ mờ hun hút về xa, đến một vùng cây cỏ thụ chọc trời, hai bên vách đá dựng lên y như hai vách thành cao tận mây xanh, bên dưới càng vào Xa càng sâu xuống.

Phơi qua khỏi những núi đá nhỏ nhỏ xen nhiều cỏ thụ, nơi ấy không có lối mòn và nơi nào cũng giống như nhau, mãi đến tận đầu mới gặp một khoảng bằng phẳng, nơi đây bông cỏ cỏ không có cây vì bên dưới là một phiến đá láng bóng như gương, có điều phiến đá này quá rộng, rộng đến hơn một mẫu đất.

Thẳng vào phía bên trái, một vách đá lại dựng lên và chính giữa có khuôn hình vòng cung, đúng là một cửa động, bên trên có khắc sâu hai chữ “Long môn” thật lớn.

Xà Cô Bà bước lại gần cửa động, buông Giang Hàn Thanh xuống và đưa tay gõ mạnh vào một núm đá nhô ra.

Thật là lạ rõ ràng là núm đá, thế mà khi Xà Cô Bà đưa tay gõ vào lại nghe tiếng boong boong y như tiếng chuông đồng.

Tiếng khua vừa dứt, tấm vách đá từ từ vệt ra, bày rõ một cửa động và khi cửa động vừa vệt ra thì bên trong hiện ra hai lão già mặc áo vàng vòng tay thi lễ :

- Tưởng ai, không ngờ Xà Hộ pháp đã về.

Xà Cô Bà bồng xóc Giang Hàn Thanh lên và nói :

- Xin nhị vị không nên khách sáo với nhau như thế.

Lão già áo vàng chỉ Giang Hàn Thanh và hỏi :

- Vị cô nương này là ai thế

Xà Cô Bà đáp :

- Là người của Thái Thượng.

Lão già áo vàng cười :

- Xin lão Hộ pháp thông cảm, vì Long Môn là cấm địa, cho dầu vị cô nương đây là người của Thái Thượng, nhưng nếu chưa có lệnh của Thái Thượng thì

tại hạ cũng không dám tự chuyên.

Xà Cô Bà gật gù đầu :

- Vâng, xin nhị vị không nên khách sáo, đã là cấm lệnh thì ta đâu dám miễn cưỡng.

Lão già áo vàng vòng tay :

- Xin lão Hộ pháp tha thứ cho, tại hạ phải trở vào.

Lão áo vàng vào trong một lúc, chợt có hai lão già khác đi ra, hai lão này tóc bạc phơ phơ và lưng có hơi khòm.

Xà Cô Bà nhận ra ngay lão già lưng cong ấy là “Phi Đà” Bảng Công Nguyên, người mà năm xưa đã một thời lừng danh trong hắc đạo giang hồ, hiện tại đảm nhận chức vụ Hoàng Y thị vệ Đô thống.

Chỉ nghe chức vụ, người ta có cảm giác Ngự Mụ là một vị Hoàng Đế đương triều.

Vừa thấy Xà Cô Bà, Bảng Công Nguyên cười ha hả :

- Lão Hộ pháp về đây nhất định là có công việc quan trọng, huynh đệ thật là thất lễ.

Và lão lại vòng tay nói luôn :

- Xin thỉnh lão Hộ pháp vào trong rồi sẽ nói chuyện sau.

Xà Cô Bà cười :

- Đa tạ, nhưng đi như thế này không biết có tiện chăng?

Bảng Công Nguyên cười :

- Lão Hộ pháp là cánh tay của Thái Thượng, lão Hộ pháp đã mang người đến thì đâu có ai dám nói chi.

Vừa nói ông ta vừa đứng nép một bên đưa tay ra hiệu mời vào.

Xà Cô Bà bỗng Giang Hàn Thanh đi thẳng vào trong.

Thạch Động này được ăn sâu trong lòng núi, bắt đầu là một con đường ngầm hơi hẹp, nhưng càng vào sâu thì hang núi càng rộng hẳn ra.

Vào được một khoảng xa nữa là gặp một giải thạch thất, bên trong đó là chỗ của cấm quân thị vệ, qua khỏi giải phòng đó là một tấm cửa sắt chắn ngang, nơi đó có hai tên cấm vệ bổng kiểng đứng bên ngoài.

Bảng Công Nguyên lên tiếng trước :

- Xin lão Hộ pháp vào phòng bên đây dùng trà, giải khát xong rồi sẽ hầu Thái Thượng.

Tự nhiên là một câu nói khéo, vì lão không bằng lòng mang người vào trong, lão còn phải chờ lệnh của Ngự Mụ.

Làm sao Xà Cô Bà lại không hiểu được ẩn ý của lão, nên bà ta cười đáp :

- Vâng xin Đô thống cứ tự nhiên.

Bảng Công Nguyên cười :

- Có câu này tại hạ hơi tọc mạch không biết lão Hộ pháp có thể cho biết được không?

Xà Cô Bà hỏi :

- Chắc Đô thống muốn biết người này chứ gì?

Bảng Công Nguyên gật đầu :

- Vâng, tại hạ muốn biết xem người đó là ai mà xem dáng cách lão Hộ pháp có phần quan trọng.

Xà Cô Bà cười :

- Chức lão Đô thống cần xem vạn vật, được rồi, chuyện gì còn đó, còn tín vật thì chắc mụ già này không thể nào ngụy tạo

Vừa nói, bà ta vừa móc ra một tấm lệnh bài hình con cá trao qua cho Bảng Công Nguyên.

Đúng là tín vật của Thái Thượng Ngư Mục!

Bảng Công Nguyên cười ha hả :

- Xin lão Hộ pháp hãy thu lại cho, huynh đệ được lệnh trấn giữ tại đây nên không có cách nào làm khác hơn được, xin lão Hộ pháp lượng thứ cho. Bây giờ xin thỉnh lão Hộ pháp cứ tự nhiên.

Nói xong, ông ta vòng tay thối lui ra ngoài.

Xà Cô Bà bỗng Giang Hàn Thanh đi thẳng vào trong.

Chỉ mấy phút sau là đi đến tận cùng con đường ngầm, trước mặt bây giờ là khoảng đất trống rộng mênh mông, cỏ thụ cao ngút trời, nhìn qua y như một cái sân của một tòa nhà lớn.

Đúng là một chỗ thần tiên, trong lòng núi trở ra, lại gặp ngay thung lũng, chung quanh cây cối um tùm, chính giữa có khe có cầu, lại có những ghế đá dài dưới cành cây xanh tối nếu không vào bằng con đường hầm thì không ai có thể tưởng tượng đó là thung lũng trong giữa ngọn núi cao.

Nhiều mỏm núi xoay quanh tạo thành một bức vách thiên nhiên, đứng dưới nhìn lên, cho dầu có cánh cũng không làm sao vượt khỏi.

Trong thung lũng ấy về phía bên trái có một giải thạch thất nhưng không phải là thứ thạch thất thấp lè tè như những thạch thất khác trong lòng núi, ở đây thạch thất được chạm trổ thật xinh và cao vút y như những tòa biệt thự bên ngoài.

Từ xa nhìn vào, bên hành lang mênh mông của những gian thạch thất ấy, thấp thoáng thấy nhiều thiếu nữ ăn vận cung trang, xem y như cung nữ của triều đình.

Thật không ai tưởng tượng được trong vùng núi âm u này lại có người đẹp dễ uy nghi như bậc mẫu nghi thiên hạ.

Có vào đây người ta mới biết danh xưng Thái thượng của Ngư Mục thật không phải là dụng ý khoa trương.

Xà Cô Bà theo những cấp đá lên đến bình đài, bỗng thấy một mục già cao cao đứng nhìn. Bà ta cười cười và vẫy vẫy tay.

Xà Cô Bà nhận ra ngay người đó là Quế Cô Bà, vị Tổng quản của Long Môn thạch phủ.

Quế Cô Bà nhìn Giang Hàn Thanh bà cười nói :

- Từ đại thư, đại thư đã quên cấm lệnh của Thái Thượng rồi à? Người đâu có cho ngoại nhân vào đây?

Như vậy Xà Cô Bà chỉ là danh hiệu, bà ta chính là họ Từ, có lẽ sau khi chuyên nghề nuôi rắn độc, người ta mới tặng cho biệt danh như thế ấy.

Xà Cô Bà cười :

- Chị có biết không? Người này không phải như những người thường đâu.

Quế Cô Bà ngạc nhiên :

- Cô ta là người của Thái Thượng à?

Xà Cô Bà cười hi hi :

- Chứ sao, đừng có nói lớn, nàng là người của Thái thượng đấy.

Quế Cô Bà cau mặt :

- Ủa, người mà Thái Thượng cần đến nhưng sao lại không nghe Thái Thượng nói nhỉ?

Xà Cô Bà cười bí mật :

- Huyết người này có thể trị lành cánh tay cho Thái thượng.

Quế Cô Bà gật gật đầu :

- Biết rồi, vậy cứ để nàng ta lại đây.

Xà Cô Bà ngạc nhiên :

- Thế còn Thái Thượng.

Quế Cô Bà nói :

- Thái Thượng đã bế môn nhập thất, trong ngày chỉ chừa một tiếng đồng hồ để gặp thuộc hạ thân tín mà thôi.

Xà Cô Bà gật gật đầu :

- Được rồi, thế thì tôi đợi Thái Thượng ra thất, tôi sẽ bái yết vãn an.

Quế Cô Bà gật đầu và vỗ tay nhẹ nhẹ.

Từ bên trong, hai thiếu nữ cung trang bước ra cúi đầu :

- Tổng quản có điều chi dạy bảo?

Quế Cô Bà chỉ vào Giang Hàn Thanh :

- Hãy đem người này giam vào nhà đá sau cùng.

Tên thiếu nữ cung trang cúi đầu :

- Bẩm Tổng quản, gian dưới chỉ còn có một và cũng đã có một người.

Quế Cô Bà chặn ngang :

- Ta biết, cứ mang nó vào đó giam nó đi.

Hai tên thiếu nữ cung trang cúi đầu và quay qua nói với Xà Cô Bà :

- Xin lão Hộ pháp trao người ấy cho bọn tiểu tỳ.

Xà Cô Bà do dự nhìn Quế Cô Bà :

- Quế đại thư, đây là vấn đề quan trọng.

Quế Cô Bà cười :

- Không sao, đã đến Long Môn Thạch phủ rồi thì cho dầu ai có cánh cũng phải bó tay. Từ đại thư cứ yên tâm.

Xà Cô Bà gật đầu :

- Vâng, tôi biết, nhưng con người này có nhiều quan hệ lắm, chúng ta cần phải hết sức cẩn thận mới được.

Quế Cô Bà nhướng mắt :

- Hình như Từ đại thư bây giờ không còn tín nhiệm tôi nữa rồi đấy nghe.

Xà Cô Bà cười :

- Quế đại thư hiểu lầm rồi..

Quế Cô Bà hình như hơi giận :

- Thôi được rồi, nếu Từ đại thư thấy quan trọng quá thì có thể cứ ôm giữ người ấy ở đây chờ Thái Thượng vậy.

Xà Cô Bà lật đật cười mon :

- Quế đại thư giận tôi à? Chị em đã cùng sống với nhau từ lúc nhỏ đến bạc đầu, đâu có chuyện gì mà lại không tin cậy ở nhau.

Vừa nói vừa trao Giang Hàn Thanh cho tên thiếu nữ cung trang và nói tiếp :

- Tiểu cô nương, xin phiền mang vào thạch thất nghe.

Cô gái ngẩng mặt nhìn Quế cô Bà, thấy bà ta gật đầu, nàng mới chịu bồng Giang Hàn Thanh đi thẳng vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Hương Từ Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tình thâm nghĩa trọng

Gian thạch thất tối om om.

Trong gian thạch thất không rộng lắm, chỉ vừa đủ đặt một cái giường cây và một cái bàn nhỏ để trà.

Trên giường có một nàng con gái nhắm mắt như hôn mê.

Trên đầu giường, một người con gái khác mặc áo màu lam, nàng ngồi cúi đầu và trên má hấy còn ngấn lệ.

Hai chân và hai tay của nàng đều bị xích bằng sợi dây lòi tói thật lớn làm cho những cử động của nàng thật khó khăn.

Giang Hàn Thanh nằm trên giường, hấn vẫn còn hóa trang là một người thiếu nữ, có lẽ người ngồi ở đầu giường cũng nhận không ra.

Qua một lúc thật lâu, Giang Hàn Thanh cự mình định dậy, mắng xà huyết bây giờ đã hòa tan vào huyết quản, hấn đã trở lại trạng thái bình thường và công lực có phần tăng trưởng hơn nhiều.

Cộng với mắng xà huyết là viên Thiên Cơ Vận Công đan, hai thứ linh dược hòa với nhau khiến cho nội lực của hấn khôi phục và tăng trưởng thật nhanh.

Xà Cô Bà tuy đã điểm chế huyết đạo, nhưng điều mà bà ta không thể nghĩ tới được là khi mà mắng xà huyết và Thiên Cơ Vận Công đan hòa trộn vào cơ thể, nội lực con người vận động không ngừng, chính sự vận động đó đã làm cho huyết đạo tự giải khai.

Vừa tỉnh dậy là thấy người thiếu nữ đang ngồi tiên đầu giường Giang Hàn Thanh vội kêu lên :

- Cô nương là ai?

Nghe giọng đàn ông của Giang Hàn Thanh, người thiếu nữ cũng giật mình :

- Cô nương là... đàn ông?

Nàng giật mình nhồm người lên làm cho tiếng lòi tói khua rỏn rảng.

Giang Hàn Thanh càng giật mình hơn nữa hấn không biết tại sao người con gái này lại hỏi mình như thế và hấn nhìn chăm chập vào mặt cô gái như cố tìm xem nàng ấy là ai.

Hồi lâu, hấn vội kêu lên :

- Tam cung chủ!

Giọng kêu hót hải của Giang Hàn Thanh làm cho Tam cung chủ Tôn Phi Loan càng giật mình thêm, nàng ngờ vực ngập ngừng :

- Các hạ là ai?

Giang Hàn Thanh vì không biết mình đã bị Xà Cô Bà cải trang nên nghe Tôn Phi Loan hỏi thì hấn càng trở mắt :

- Tại hạ đây mà Tam cung chủ không nhận ra sao?

Tôn Phi Loan nhìn sững sốt :

- Các hạ... công tử.

Hình như nàng đã có phần nhận ra, nhưng nàng quá xúc động nên không nói ra tiếng.

Giang Hàn Thanh chân nói :

- Tại hạ là Giang Hàn Thanh.

Tôn Phi Loan bật khóc :

- Hàn Thanh.. Giang lang mình đã chết hay còn sống?

Nước mắt nàng trào ra như xối và nàng nghẹn ngang không thể nói ra lời.

Giang Hàn Thanh ngơ ngác :

- Không lẽ mình đã chết thật rồi sao.

Tôn Phi Loan nghen ngào :

- Công tử trúng phải Thiên Ty châm. Ngũ sư muội tuy cố tâm vu hãm tôi nhưng, nàng thật tình yêu thương công tử, nàng bảo đã chôn cất công tử rồi.

Giang Hàn Thanh lắc đầu :

- Không, tôi hãy còn sống.

Tôn Phi Loan thê thở :

- Người là Giang nhị công tử thật sao? Chàng chưa chết thật sao?

Giang Hàn Thanh vuốt tóc nàng và cười đau đớn :

- Tam cung chủ, hãy định thần lại mà xem, chẳng phải tôi còn sống đây sao? Nhưng, nhưng tôi không hiểu ai lại hóa trang tôi ra như thế này đây.

Tôn Phi Loan ửng mặt :

- Công tử đã trúng phải Thiên Ty châm thì làm sao, làm sao lại còn sống được?

Giang Hàn Thanh lắc đầu :

- Thật là lạ quá hình như tôi đã mê man lâu lắm.

Chợt nhớ lại khi tỉnh dậy tại Xà cốc, Giang Hàn Thanh liền thuật lại chuyện đi lạc xuống hầm bí mật bị măng xà cắn và cắn cổ măng xà.

Tôn Phi Loan mừng quá nhoèn miệng cười :

- Hay là mình nằm mộng đây chàng?

Giang Hàn Thanh lắc đầu :

- Không, nhất định không phải là mộng, sau khi đó tôi lại bị hôn mê, chắc chắn là tại uống phải xà huyết. lúc đó tôi nghe nội lực bành trướng, hình như có một luồng tiềm lực lưu thông trong huyết quản.

Tôn Phi Loan lắng tai nghe và hỏi lại :

- Bây giờ công tử cảm thấy nội khí như thế nào?

Giang Hàn Thanh đáp :

- Sau đó bị hôn mê, và mãi cho đến bây giờ trong người ra trở lại bình thường.

Tôn Phi Loan nói :

- Ngũ sư muội chắc đã cho công tử uống Thiên Cơ Vận Công hoàn, nhưng cũng không chắc lắm. Nó vốn không có Thiên Cơ đan mà dầu cho có uống vào cũng không thể giải được độc xà.

Nàng ngẩng mặt lên và nói tiếp :

- Có thể công tử uống nhầm huyết độc xà, vì thế nên trúng vào nguyên tắc “lấy độc trị độc”..

Giang Hàn Thanh lắc đầu :

- Không phải, lúc chưa xuống hầm bí mật, tại hạ đã cảm thấy trong người đầy đặn nội lực, chứng tỏ độc chất đã tan rồi chứ không phải đợi đến lúc uống huyết măng xà, bởi vì nếu thể lực chưa khôi phục thì làm sao tôi lại có thể chống cự được với măng xà?

Tôn Phi Loan thở phào :

- Thật là lạ nhưng thôi, miễn công tử thoát chết là được rồi.

Năng nhìn bộ y phục con gái trong người Giang Hàn Thanh và bật cười nói tiếp :

- Nhưng tại làm sao bị người đồ y phục phụ nữ mà cũng không hay biết như thế?

Giang Hàn Thanh nói :

- Bị hôn mê luôn tới bây giờ thì làm sao mà biết được.

Tôn Phi Loan hỏi :

- Như thế thì công tử cũng không biết đây là đâu sao?

Giang Hàn Thanh cau mặt :

- Đây là đâu thế?

Tôn Phi Loan cúi mặt :

- Đây là Long Cung thạch phủ.

Giang Hàn Thanh hỏi :

- Long Cung thạch phủ là đâu?

Tôn Phi Loan buồn buồn?

- Là thạch động của gia sư.

Giang Hàn Thanh giật mình :

- Đây là sào huyết của Ngự Mụ?

Tôn Phi Loan buồn bã lắc đầu.

Giang Hàn Thanh nhảy phắt xuống giường, hai tay nắm mặt lấy vai của Tôn Phi Loan giật mạnh :

- Tam cung chủ cũng bị lệnh sư giam cầm nơi đây à?

Tôn Phi Loan ửng mặt cúi đầu :

- Bị Ngũ sư muội vu hãm, chứ tôi cũng chưa gặp được sư phụ.

Giang Hàn Thanh hỏi :

- Chứ ai bắt giang Tam cung chủ vào đây?

Tôn Phi Loan rơi nước mắt :

- Nhị sư thư người bảo rằng tôi bội phản sư môn.

Giang Hàn Thanh cau mặt :

- Nhị cung chủ nói như thế mà lệnh sư lại cũng tin sao?

Tôn Phi Loan đáp :

- Có nhân chứng là Ngũ sư muội.

Nàng thuật lại từ lúc gặp Yên Phi Quỳnh tại Xà cốc, cho đến khi gặp Nhị sư thư buộc trở về yết kiến sư phụ cho Giang Hàn Thanh nghe và vừa khóc vừa nói tiếp :

- Không ngờ công tử thoát được hiểm nguy, nhưng bây giờ bây giờ thì nếu có chết mình cũng được chết chung.

Nàng ngã vào lòng Giang Hàn Thanh nức nở.

Giang Hàn Thanh ôm lấy thân nàng, hấn bâng hoàng tìm lời an ủi :

- Phi Loan hãy nín đi, cho dầu lệnh sư là người như thế nào nhưng ít nhất người cũng phải biết đâu là phải trái.

Tôn Phi Loan lật đật đưa tay bịt miệng Giang Hàn Thanh :

- Anh đừng nói như thế, nếu trước mặt thái sư phụ mà mình cúi đầu nhận tội thì may ra còn có con đường thoát, chứ nếu luận lý với người thì nhất định phải chết nhanh hơn.

Giang Hàn Thanh bị giam giữ như thế này, trong lòng hấn bức tức vô cùng, nhưng khi thân hình mềm mại của Tôn Phi Loan dựa vào người hấn, hơi hương dịu dịu từ trong người tỏa ra làm cho hấn chợt nghe lòng mình như mềm nhũn, hấn nghĩ rằng sư phụ nàng như thế, nhất định rất khó mà phân phải trái.

Tôn Phi Loan nhìn người yêu mà lòng nàng đau như cắt, giọng nàng như muốn nghẹn ngang :

- Khi gặp gia sư, chàng hãy nhớ cho kỹ, chỉ có một lối thoát mà thôi.
- Lạy lục van xin cho chúng ta được thả phải không?

Tôn Phi Loan buồn bã gật đầu :

- Gia sư là con người rất thương những chàng trai trẻ tuổi khôi ngô, hình như bà ta vì muốn một đứa con mà không có được nên bất cứ gặp người trai nào anh ngô là nổi con hung ác, chính vì thế nên năm chị em chúng tôi lúc theo sư phụ thì người buộc phải cải nam trang, nếu chàng có thể xuống nước yêu cầu người thanh toán cho chúng mình thì tôi nghĩ chắc chắn là được việc.

Giang Hàn Thanh hỏi :

- Trong hoàn cảnh này, chúng ta có thể con đường nào để thoát hay không?

Tôn Phi Loan lắc đầu :

- Trốn thoát thì quả là một chuyện nằm mộng mà thôi, nơi đây được xem như là thiên la địa võng, cho dầu chúng ta có thể thoát khỏi Quế Cô Bà, nhưng rồi cũng không làm sao qua được Long Môn.

Giang Hàn Thanh cau mặt :

- Long Môn là chỗ thế nào mà ghê gớm thế? Nơi đó giăng mắc nhiều cơ quan bí mật lắm hay sao?

Tôn Phi Loan nói :

- Chỗ này là chỗ thanh tịnh vô vi của gia sư, không có cơ quan mai phục.

Giang Hàn Thanh hỏi :

- Thế tại sao không thể thoát khỏi Long Môn?

Tôn Phi Loan đáp :

- Long Môn là một con đường ngầm trong núi, nơi đó được sự thống suất canh giữ của Hoàng Y Đô thống Bằng Công Nguyên, người đã khét tiếng trong hắc đạo giang hồ hồi ba mươi năm về trước.

Giang Hàn Thanh hỏi :

- Bằng Công Nguyên võ công cao lắm phải không?

Tôn Phi Loan đáp :

- Ba mươi năm về trước, Bằng Công Nguyên đã nổi tiếng trong giang hồ, bất cứ ai nghe đến danh hiệu “Phi Đà” thì đã kinh tâm táng đờm, hiện tại, dưới tay ông ta còn có ba mươi sáu tên Hoàng Y thị vệ, họ cùng là bậc cao thủ thành danh năm xưa đã được gia sư thu phục sao bao nhiêu năm huấn luyện, gia sư đã nói rằng chỉ cần ba mươi sáu tên Hoàng Y thị vệ cũng đủ để quét sạch võ lâm.

Nàng ngần ngừ hồi lâu rồi nói tiếp :

- Bình thường, trừ nam chị em chúng tôi ra, bất cứ ai muốn ra Long Môn đều phải được Quế Cô Bà cho phép và đưa lệnh cho ra cửa. Anh nghĩ xem, bằng vào sức của hai chúng mình, có thể thoát ra được hay sao?

Nàng nhìn Giang Hàn Thanh và mím miệng ngậm ngùi :

- Anh đã biết tình hình bên ngoài rồi, tự nhiên, cho dầu chúng ta có thoát ra khỏi được Long Môn, cũng không làm sao thoát khỏi tai mắt của Ngũ Phượng môn ở bên ngoài, vì bây giờ gần phân nửa bờ cõi võ lâm đã bị kiểm soát dưới tay của họ, chúng ta làm sao có chỗ để dung thân.

Giang Hàn Thanh mỉm cười :

- Dã tâm của Ngũ Phượng môn là thống lĩnh giang hồ, làm bá chủ võ lâm, nhưng bây giờ các chính phái và Tứ đại Thế gia võ lâm đã liên kết thành một

khó để đối kháng, bây giờ lại thêm một lực lượng của Lưu Hương cốc, lực lượng này qui tụ thật nhiều cao thủ, đúng là một lực lượng đáng kể về công chuyện đối kháng với Ngũ Phụng môn, Phi Loan cũng đã biết rồi, tình hình hiện tại là tình hình bất lợi của Ngũ Phụng môn, chứ đâu phải là lúc mà Ngũ Phụng môn dễ bề thao túng.

Tôn Phi Loan thoáng hơi sợ sệt, nhưng nàng không ngắt lời cứ lặng thinh nghe Giang Hàn Thanh nói tiếp :

- Và lại Phi Loan cũng đã biết con người của tôi, cho dầu phải nát thân cũng không thể cùng Ngũ Phụng môn chung chạ, nói rõ hơn là cho dầu thình thế ra sao, tôi cũng không thể cúi đầu trước Ngũ Phụng môn. Đã thế, thì tại sao lại không thể mạo hiểm để tìm sinh lộ?

Tôn Phi Loan chảy nước mắt lãch đầu :

- Không thể nào thoát được, Giang lang, Long cung không phải là nơi mà chúng ta có thể phô trương sức mạnh, tôi xin chàng hãy cố hết sức nhẫn nại vì bản thân chàng cũng như vì tương lai cho cả hai ta, van chàng không nên đụng chạm đến gia sư, bởi vì từ trước đến nay, người có một điều xem như đại kỵ, điều ấy là : thuận thì sống, nghịch thì chết, điều ấy đã trở thành qui củ.

Nàng ngã vào lòng chàng, nước mắt như mưa.

Cho dầu một con người lòng sắt dạ đá thì trong hoàn cảnh này cũng không làm sao tránh được cơn xúc động.

Giang Hàn Thanh đứng lặng ngẫm nghĩ.

Thật lâu, hần nghiêng răng cương quyết :

- Không, Phi Loan, nàng hãy nhận thức cho rõ ràng cái mạng của một con người phải do mình nắm giữ, không thể trao vào tay người khác với ý thức mong chờ. Chính vì thế cho nên chỉ cần có cơ hội là mình phải nắm lấy vào tay, quyết định không nên do dự.

Hần ngần ngại một lúc rồi nói tiếp :

- Và lại Phi Loan cũng đã biết tôi vốn là một con người bẩm sinh quật cường quen nết, tôi không thể cúi đầu xin lệnh sư khoan dung, riêng với Phi Loan nếu không bằng lòng thì mình tôi cũng phải thoát khỏi nơi đây mà thôi.

Phi Loan rơi nước mắt :

- Chàng nói đúng lắm, đại trượng phu cần phải có chí quật cường bất khuất, tôi không nên khuyên chàng cầu xin trước gia sư. Giang lang, tôi đã hân hạnh vì không chọn lầm người. Giang lang, chàng hãy đi đi, nhớ là khi xô cửa bước ra thì hãy rẽ sang bên mặt, em mong cho chàng được an trên phò hộ thoát khỏi cơn nguy phò hộ cho chàng thoát khỏi Long Môn. Giang lang, xin chàng đừng vì em mà tưởng nhớ, em phải đi trước rồi.

Nàng đưa tay quật ngược lên đầu bằng tất cả công lực của mình.

Giang Hàn Thanh giật mình, phản ứng của hần thật nhanh, hần chụp lấy tay nàng và ôm nàng vào lòng rơi nước mắt :

- Phi Loan, sao em lại làm thế. Phi Loan.

Tôn Phi Loan khóc nức nở :

- Giang lang, chàng cứ để mặc em. Em không thể nào theo chàng được.

Giang Hàn Thanh nghiêng mặt :

- Phi Loan, nàng đã có dũng khí để tự hủy mình, chẳng lẽ lại không có được cái dũng khí đi tìm cái trong trong hoàn cảnh chết hay sao?

Tôn Phi Loan đưa hai tay đang khóa xiềng ra, nàng cười đau đớn :

- Giang lang, em làm sao đi được?

Đúng rồi, bằng vào sự dính với sợi dây xích vào hai chân hai tay như thế thì nàng dầu muốn, cũng không làm sao đi được

Giang Hàn Thanh cau mặt :

- Không thể bứt đứt được sao?

Phi Loan lắc đầu :

- Làm sao bứt đứt được? Sợi dây này tuy không lớn lắm nhưng nó được tôi luyện bằng một thứ thép đặc biệt, cho dầu võ công cao đến đâu cũng không thể nào bứt nổi.

Giang Hàn Thanh đưa tay sờ vào lưng.

Hắn chớp mắt lộ vẻ vui mừng.

Khi cài trang cho Giang Hàn Thanh, Xà Cô Bà chỉ cài áo choàng ngoài, bên trong vẫn còn để y bộ đồ, vì thế thanh Song Long nhuyền kiếm của Vệ thái quân thân tặng vẫn còn quần trong người hắn.

Giang Hàn Thanh mở thắt lưng bụng thanh kiếm ra tay.

Thanh kiếm ngời ngời, ánh thép lóe lên, những sợi dây lòi tói trên người của Tôn Phi Loan đứt rơi xuống đất.

Đúng là thanh kiếm báu, một thanh kiếm chém suýt như bùn.

Tôn Phi Loan sà vào lòng Giang Hàn Thanh, nàng vừa mừng vừa tủi :

- Giang lang, bắt đầu từ giờ phút này, sống là người của nhà họ Giang mà chết thì cũng làm ma nhà họ Giang.

Nàng nằm trong lòng của Giang Hàn Thanh, mở đôi mắt nhìn chàng tha thiết.

Giang Hàn Thanh lắng nghe tim mình rộn rã, hơi hương người trinh nữ làm cho chàng ngây ngất.

Bây giờ chính là lúc vô thanh thắng hữu thanh.

Không ai nói với ai một tiếng nào, nhưng thật ra thì họ đang nói với nhau bằng thiên ngôn vạn ngữ.

Hai thân hình quyện sát vào nhau thành một khối.

Cả hai đều nghe tim mình rộn rã, điệp khúc yêu đương dào dạt dâng cao.

Trong thạch thất không khí chừng như ngưng đọng lại.

Nàng như một con cừu non ngoan ngoãn nép vào vòng tay âu yếm của chàng và lòng chàng bỗng nghe thương yêu dạt dào hơn bao giờ hết.

Thật lâu, Giang Hàn Thanh nhớ ra hoàn cảnh của mình, liền nói :

- Bây giờ thì đúng là lúc nên đi, thuận nhất là khi trời tối.

Tôn Phi Loan gật gật đầu :

- Đúng rồi. nếu lúc sự phụ tình dậy thì đầu mình có tháp cánh cũng không làm sao thoát khỏi.

Giang Hàn Thanh nắm tay nàng :

- Đi mau đi.

Tôn Phi Loan vuốt mớ tóc rối bời trước trán và nói :

- Giang lang hãy trao kiếm cho em.

Giang Hàn Thanh trao thanh kiếm cho nàng và nàng nói tiếp :

- Nhớ nhé Giang lang, khi ra khỏi cửa thạch thất này thì hãy rẽ sang bên phải, cứ như thế là đi thì sẽ đến bình đài, xuống bình đài là một chiếc sân rộng, chàng phải dùng thân pháp thần để thoát qua sân ấy mà ẩn ngay vào bụi rậm, chúng ta gặp nhau tại đó.

Giang Hàn Thanh ngạc nhiên :

- Phi Loan không đi chung sao?

Tôn Phi Loan nói :

- Độc Tẩu Chu Tiềm và con gái của người là Chu Long Chu bị giam trong một gian thạch thất trong thông đạo, thiếp phải đến đó để cứu hai người.

Giang Hàn Thanh nói :

- Nếu thế thì mình cùng đến đó cứu người.

Tôn Phi Loan lắc đầu :

- Những tỷ nữ có nhiệm vụ trong thông đạo ấy khó lòng biết được khi thấy thiếp nhất định không hô hoán. Nhân đó thiếp mới dễ dàng khống chế chúng để cứu người, chứ có chàng theo thì khó lòng hành động.

Giang Hàn Thanh hỏi :

- Còn các ngã mà tôi ra không có bọn tỳ nữ canh giữ hay sao?

Tôn Phi Loan nói :

- Con đường chàng đi vốn là cấm địa, nó rất chật và là con đường tắt để đến Long Môn, nơi đó không có ai lai vãng cả.

Nàng thấp giọng nói tiếp :

- Chàng chỉ nên nhớ một điều là tuy không có ai ngăn cản, nhưng khi ra đó phải nhớ dùng khinh thân bước đi thật nhẹ và thật nhanh thì mới có thể đến Long Môn.

Giang Hàn Thanh gật đầu :

- Nhớ rồi, Phi Loan cũng cố mà thận trọng.

Tôn Phi Loan nói :

- Được rồi bây giờ chúng ta hãy thoát ra cửa.

Nói xong, nàng đưa tay lên cái núm đá nhỏ ấn luôn hai cái.

Cánh cửa đá khua động và từ từ hé mở.

- Một tên tỳ nữ đứng canh bên ngoài, vừa thấy Tôn Phi Loan là tái mặt thối lui.

Tôn Phi Loan trầm giọng :

- Cẩm Văn, ngươi hãy lại đây, ta có chuyện muốn hỏi.

Tỳ nữ Cẩm Văn không dám trái lệnh, cô ta chậm chậm bước tới vòng tay :

- Tam cung chủ có điều chi dạy bảo.

Tôn Phi Loan hỏi :

- Ngươi có nhiệm vụ canh gác ta đấy phải không?

Cẩm Văn khúm núm :

- Tiểu tỳ không dám.

Tôn Phi Loan hỏi :

- Đại sư huynh đã đến hay chưa?

Cẩm Văn đáp :

- Chưa không?

Tôn Phi Loan hỏi tiếp :

- Còn nhị sư huynh?

Cẩm Văn đáp :

- Đã đi hồi hôm nay.

Tôn Phi Loan hỏi :

- Ngũ sư muội?

Cẩm Văn đáp :

- Ngũ cung chủ hãy còn tại đây, hình như người còn phải yết kiến Thái Thượng rồi mới đi.

Nghe nói Đại sư huynh và Nhị sư huynh không có ở đây, Tôn Phi Loan mừng quá, nàng gật gật đầu :

- Thôi, được rồi ta cảm ơn người đây.

Nàng nói chưa dứt thì thân hình đã nhónh lên xẹt thẳng ra ngoài.

Cầm Văn thấy Tôn Phi Loan phóng ra, trên mình không có sợi dây xích nào cả, nàng hết hồn hết vía, nhưng chưa kịp la là đã bị điểm vào trọng huyệt.

Tôn Phi Loan kéo Cầm Văn bỏ vào thạch thất và vẫy tay nói với Giang Hàn Thanh :

- Giang lang, hãy đi đi, nhớ nhé, trong bụi cây rậm dưới bình đài, mình gặp nhau nơi ấy.

Giang Hàn Thanh gật đầu và tung mình băng vào thông đạo

Thông đạo thật sạch sẽ, cả bậc đá dưới chân và vách đá hai bên như được mài thật kỹ, bóng loáng như mặt kiếng

Cách mỗi một trượng là có một ngọn nến lồng bao giấy bạc, ánh sáng tỏa ra hòa dịu, nếu không phải là tù nhân thì khung cảnh này quả thật đẹp mắt vô cùng.

Đi được một khoảng, quả nhiên gặp ngay ngã rẽ, Giang Hàn Thanh vội quẹo qua bên phải theo lời dặn của Phi Loan.

Cứ như thế mà đi, đúng là con đường này không có ai canh gác.

Giang Hàn Thanh chợt hơi do dự, vì con đường này sao lại có vẻ rộng rãi chứ không hẹp như Phi Loan đã nói, và nàng cho biết đó là con đường tắt, thế sao đi hoài vẫn chưa thấy tới Long Môn?

Đang còn suy nghĩ, Giang Hàn Thanh chợt thấy phía đầu thông đạo có hai tên tỳ nữ song song đi tới.

Tuy hãy còn xa, nhưng vì luôn luôn cảnh giác, nên Giang Hàn Thanh phát hiện ra ngay.

Có lẽ hai tên tỳ nữ không ngờ lại có kẻ lại dám vào cấm địa, nên hai người vừa đi vừa nói chuyện chứ không lưu ý để phòng chi cả.

Cũng may, phía trước không xa lại có ngã ba, Giang Hàn Thanh nhanh như cắt, nhún chân lao mình tới ngay ngã rẽ và nép sát vào vách đá.

Hai tên tỳ nữ cứ song song đi tới và lướt qua, hình như không hề hay biết là có biến động trong cấm địa.

Giang Hàn Thanh thấy hai ả qua rồi, rặng rờ vội băng mình nhẹ bước đi nhanh tới trước.

Con đường này hình như không dài lắm mà cũng không có ngã rẽ, Giang Hàn Thanh nghĩ bụng chắc chắn là đã gần tới Long Môn.

Chỉ trong một phút là đến tận cùng thông đạo, quả nhiên, Giang Hàn Thanh thấy một khung cửa hiện ra.

Khung cửa được phủ bằng tấm rèm đá ngọc lung linh và chung quanh không có một bóng người.

Thật là ngoài sức tưởng tượng của con người, tấm rèm kết bằng đá quý và cứ cách khoảng những viên đá quý lại có một hạt châu bằng ngón tay. Chỉ bằng tấm rèm đó không thôi cũng đủ thấy chủ nhân ở đây giàu có hơn cả ông hoàng bà chúa.

Giang Hàn Thanh e ngại bên ngoài có người canh, hấn đưa tay phải lên hộ tiền thân, tay trái vén nhẹ tấm rèm.

Vừa nhẹ lách ra ngoài, Giang Hàn Thanh đứng lại sững sốt.

Không phải bên ngoài mà lại là vẫn ở bên trong. Đây không phải là một khung cửa thoát ra mà lại là khung cửa để vào một gian thạch thất.

Một gian thạch thất trang trí cực kỳ trang nhã.

Trên trần treo nhiều chiếc hoa đăng, không phải là thứ đèn lồng thường thấy mà nó là những “vũ đá” thông xuống, đã được người tu sửa, những chiếc đèn vừa tự nhiên vừa lộng lẫy vô cùng đẹp đẽ.

Ngay giữa gian phòng có một chiếc phản bằng cây quý, bên trên trải nệm gấm thêu hoa.

Chiếc phản này khá đặc biệt, nó có thể dùng để nằm mà cũng có thể dùng để ngồi, bởi chân nó được uốn cong, phía trước có hai cái đôn bằng gỗ đàn hương, trên hai chiếc đôn có hai chậu hoa mùi hương phung phức. Bốn bên phải trồng hoa Linh Chi, bốn bên trái trồng Thủy Diệp Lan, cả hai thứ đều là hân hữu.

Trên chiếc phản có một lão bà mặc áo gấm, bà ta nhắm mắt y như đang nhập định.

Bà lão này hình dáng khá đặc biệt, tóc bà ta thưa thớt và sới trọt lên trên, mặt bà ta dài như mặt ngựa, hai lỗ tai nhỏ như tai chuột, da mặt trắng bệch và rỗ hoa mè.

Con người của lão bà này nếu chỉ nói chữ xấu cũng chưa đủ nghĩa, phải nói bà ta có tướng mạo thật dị kỳ.

Giang Hàn Thanh cực kỳ kinh dị, hấn chưa đứng yên là dọm thối trở ra..

Thình lình, hấn nghe bên tai có tiếng kêu thật nhỏ :

- Cô bà, cô là ai thế?

Giang Hàn Thanh vẫn không tin vào thánh giác của mình, tiếng nói thật nhỏ gần giống như tiếng “Truyền Âm Nhập Mật” nhưng lại hết sức rõ ràng.

Hấn tin chắc tiếng nói ấy phát ra từ cửa miệng của lão bà này, nhưng hấn vẫn thấy mắt bà ta vẫn nhắm khít lại.

hấn buộc miệng hỏi lại :

- Bà là ai thế

Giọng nói nho nhỏ vang lên :

- Ngươi là con trai à? Sao lại cải trang làm gái?

Giang Hàn Thanh cố tập trung thánh giác để xem tiếng nói ấy phát ra từ hướng nào, nhưng hấn không làm sao phân biệt được.

Hấn đảo mắt nhìn quanh thật nhanh, cuối cùng hấn biết chắc tiếng nói ấy xuất phát từ cửa miệng của lão bà này chứ không còn ai khác nữa, hấn cau mày gần lại :

- Là con trai hay con gái thì mặc mớ chi đến bà chớ.

Mụ già vẫn nói bằng một cái giọng rì rì :

- Bé con mấy mươi năm nay, hãy còn có người nói trước mặt ta như thế, ngươi đáng gọi là kẻ to gan lắm đấy.

Giang Hàn Thanh bây giờ thì biết chắc giọng nói như muỗi kêu ấy đúng là giọng nói của mụ già ngồi trên phản, hấn nói :

- Tại hạ không biết lão bà là ai thì có chi đâu mà dám hay không dám.

Mụ già nói :

- Là nhĩ? Ngươi đã thấy ta rồi mà còn không biết ta là ai à?

Giang Hàn Thanh buột miệng kêu lên :

- Bà.. bà là.. là Ngư Mụ?

Mụ già chột hơi nhăn mặt và bà ta từ từ mở mắt.

Giang Hàn Thanh chột thấy từ trong hai con mắt của bà ta phát ra hai luồng sáng xanh như điện, đó là thứ nhãn quan mà hấn chưa gặp thấy bao giờ.

Mặc dầu cố trấn tĩnh, Giang Hàn Thanh cũng không sao tránh khỏi cảm giác hơi ớn lạnh.

Hấn tuy không quay ra chỗ khác nhưng gần như không dám nhìn không vào mắt bà ta.

Từ quang lực của đôi mắt ấy, Giang Hàn Thanh nhận ra con người này nội lực đã đến mức siêu thần nhập thánh.

Ngư Mụ hừ một tiếng lạnh lùng :

- Bé con, ngươi đã phạm thượng rồi đấy

Bây giờ Giang Hàn Thanh mới nhớ ra rằng khi nãy, vì tránh hai ả tỷ nữ nên hấn đã đi lầm vào con đường cụt dẫn tới thạch thất của Ngư Mụ, đúng là chỗ mà bà ta đang nhập thất

Thấy Giang Hàn Thanh đứng ngẩn ngơ, Ngư Mụ hỏi tiếp :

- Bé con, ngươi làm sao vào được nơi đây?

Giang Hàn Thanh đáp :

- Tại hạ cũng không biết rõ, khi tỉnh dậy thì thấy mình nằm trong thạch thất, như thế, có lẽ thủ hạ của bà bắt tại hạ vào đây.

Ngư Mục hỏi :

- Người tên họ là gì?

Giang Hàn Thanh đáp :

- Tại hạ tên là Giang Hàn Thanh.

Ngư Mục trầm ngâm hồi lâu rồi vụt gắt gỏng đầu :

- À người tên Giang Hàn Thanh à?

Giang Hàn Thanh đáp :

- Tại hạ là người đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, chẳng lẽ đến đây để gạt bà sao?

Tia mắt như hai mũi kiếm của Ngư Mục xói không vào mặt Giang Hàn Thanh :

- Lão thân đã từng nghe Nhị a đầu nói qua, rằng người đã lôi kéo con Tam a đầu của lão thân, sau đó lại còn muốn lôi kéo đến Ngũ a đầu của lão thân nữa, chuyện đó có thật như thế hay không?

Câu hỏi của bà ta, Giang Hàn Thanh không lấy làm lạ, nhưng hấn hơi giật mình khi thấy con người của mục giả này bình tĩnh lạ thường.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Hương Từ Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Hồ huyết long đàm

Bấy giờ thì Giang Hàn Thanh mới nhìn thẳng vào mặt Ngư Mục. Hấn nhận ra con người này quả nhiên lợi hại và câu hỏi của bà ta đã làm cho hấn bất đầu lúng túng, nhưng hấn lấy lại bình tĩnh thật nhanh :

- Giang mỗ đường đường là một tu mi nam tử, há phải là hạ đẳng như Nhị cung chủ hay sao?

Ngư Mục nhìn chăm chăm vào Giang Hàn Thanh hồi lâu rồi bà ta vụt vỗ tay :

- Bấy đâu?

Bà ta vẫn nói bằng một giọng bình thường, nhưng Giang Hàn Thanh biết ngay đó là khẩu lệnh.

Quả nhiên, chỉ một giây sau, có tiếng bước chân nhẹ tiếng người con gái bên ngoài :

- Khái bẩm Thái Thượng, tiểu nữ xin ứng hầu.

Ngư Mục nói :

- Vào đây

Bức rèm động nhẹ, một tên tỳ nữ bước vào, thấy Giang Hàn Thanh trong lớp áo con gái, cô tỳ nữ hơi ngạc nhiên, vì cô ta không hiểu tại sao lại có người con gái trong tịnh thất của Thái Thượng, cô ta khẽ liếc hấn và quỳ sụp xuống :

- Thái Thượng có điều chi dạy bảo?

Ngư Mục chỉ Giang Hàn Thanh :

- Người hãy ra ngoài bưng vào một chậu nước cho hấn rửa lớp phấn sáp trên mặt đi.

Tên tỳ nữ vâng dạ lui ra, một thoáng sau cô nàng bưng vào một chậu nước đặt trên một ghế nhỏ và gất gồng với Giang Hàn Thanh :

- Thái thượng truyền cho người rửa phấn sáp trên mặt, người có nghe chưa?

Sực nhớ đã bị người cải trang làm con gái, Giang Hàn Thanh đỏ mặt bước nhanh lại rửa ngay.

Bây giờ thì gương mặt thanh niên tuấn tú của hắn trở lại bình thường và hình như Ngư Mục có vẻ hài lòng, bà ta cười nói :

- Khá lắm, quả nhiên là người có một nhân phẩm phi thường.

Y như một bà mẹ mợ hiền hòa nói với chú rể cung, Ngư Mục cười cười :

- Bé con khá lắm, chưa lớn bao nhiêu tuổi mà luyện được võ công đến trình độ đó, quả là chuyện không phải tầm thường.

Thấy Ngư Mục không phải hung ác như người ta đồn đãi, cũng không phải hung ác như bộ mặt của bà ta, Giang Hàn Thanh vội vòng tay thi lễ :

- Lão tiên bối quá khen.

Ngư Mục nói :

- Lão thấy người là một thiếu niên anh hoa đỉnh ngộ, căn cứ vào trình độ rèn luyện của người quả là già dặn trước tuổi, không phải ai cũng thành tựu được như thế đâu, chàng hay sư phụ người là ai vậy?

Giang Hàn Thanh trả lời :

- Gia sư là người được võ lâm biết đến khá nhiều.

Ngư Mục hơi nhướng mắt :

- Trúc Kiếm tiên sinh cũng đã được đến mức ấy, “Bát thức Long Hình kiếm” của ông ấy khá lắm nhưng không làm sao truyền dạy cho người như thế đâu?

Nghe giọng nói người khác khinh nhờn sư phụ như thế, Giang Hàn Thanh hơi nóng mặt, hắn cười nhạt :

- Tại hạ cũng không nhìn ra được môn hạ của tiên bối có tài nghệ chi đáng kể.

Ánh mắt của Ngư Mục chợt sáng ngời, nhưng bà ta lại cười :

- Đúng là đứa bé quật cường, trong mấy mươi năm nay, ngoài người ra, không một ai dám nói trước mặt ta như thế.

Bà ta quay lại bảo tên tỷ nữ.

- Hãy vào lấy cho hắn một chiếc áo choàng.

Tên tỷ nữ vâng lệnh lui ra.

Giang Hàn Thanh lại vòng tay :

- Đa tạ lão tiên bối.

Thấy hắn mặc áo chên của đàn bà mà dùng cung cách của đàn ông, Ngư Mục bật cười :

- Bao nhiêu năm nay giang hồ đều xem ta là hung thần ác sát, bé con, người xem ta có phải như thế không?

Giang Hàn Thanh đáp :

- Người ta thường nói nghe không bằng thấy, tại hạ cảm thấy tiên bối rất hiền từ.

Ngư Mục lộ sắc vui ra mặt, bà ta cười hi hi :

- Bé con, ta tin rằng bằng vào đôi mắt nghề nghiệp của ta không đến nỗi phải nhìn lầm người. Ta đã bằng lòng người đấy.

Ngay khi ấy, tên tỷ nữ đã mang vào bộ áo choàng và một đôi giày đàn ông.

Ngư Mục nói :

- Bé con, người hãy thay đổi đi, lão thân sẽ bàn chuyện với người.

Giang Hàn Thanh y lời mặc áo choàng vào và thay đổi đôi giày.

Bây giờ thì con người hắn hoàn toàn đổi khác, lúc này thì hắn mới đúng là một gã thiếu niên tuấn tú hiền ngàng.

Ngư Mục chừng như thích thú lắm, bà ta bảo tên tỷ nữ :

- Trầm Hương, người hãy pha trà cho hấn.

Tỳ nữ Trầm Hương có phần ngạc nhiên, cô ta không hiểu tại sao hôm nay Thái thượng của mình lại vui quá như thế, chuyện mà từ trước đến giờ, cho dù có tỏ ra thương yêu năm người đệ tử cách mấy, bà ta cũng chưa có thái độ như thế bao giờ.

Nhưng Trầm Hương vẫn không dám chậm trễ, nàng lật đật đi rót trà trên kỷ mang ra.

Ngư Mục cười vui vẻ :

- Bé con, người hãy ngồi xuống đó đi.

Giang Hàn Thanh y lời ngồi xuống.

Ngay lúc đó, phía ngoài chột có tiếng tỳ nữ vọng vào :

- Bẩm Thái Thượng, có Xà Cô Bà xin vào ra mắt.

Tình thế nguy hiểm vô cùng, Xà Cô Bà mà vào đây thấy Giang Hàn Thanh thì nhất định chuyện mạng xà huyết sẽ bị lộ ra.

Ngư Mục cau mày :

- Chuyện chi mà gấp thế? Bảo nó chờ ta một lát.

Và bà ta quay qua hỏi Giang Hàn Thanh :

- Bé con, năm nay người được bao nhiêu tuổi?

Giang Hàn Thanh đáp :

- Tại hạ chưa đầy mười chín.

Ngư Mục tính trên đầu ngón tay :

- Tam a đầu năm nay hai mươi, hơn người một tuổi, Ngũ a đầu năm nay mười tám, nhỏ hơn người một tuổi.

Và bà ta ngẩng mặt lên hỏi tiếp :

- Thế trong nhà người hiện có những ai?

Giang Hàn Thanh bắt đầu nôn nóng khi nghe Ngư Mục nhắc đến Tôn Phi Loan, hấn đã cùng nàng ước hẹn tại bình đài, thế mà hấn lại kẹt nơi đây, thật là khốn đốn quá.

Thế nhưng hấn vẫn trả lời :

- Trong nhà hiện tại chỉ có gia huynh và tại hạ.

Ngư Mục hỏi :

- Người chưa có vợ à?

Giang Hàn Thanh đỏ mặt lắc đầu :

- Tại hạ niên kỷ hãy còn nhỏ quá.

Ngư Mục hỏi :

- Đã có hứa hôn chưa?

Giang Hàn Thanh lắc đầu luôn :

- Chưa.

Ngư Mục cười :

- Như vậy thì tốt quá, như vậy thì quá tốt.

Bà ta chớp chớp mắt hỏi luôn :

- Bé con, người có bằng lòng ở lại đây để học võ với ta không?

Giang Hàn Thanh đáp :

- Tại hạ đã có sư môn, lão tiền bối có lòng tốt thì tại hạ xin nguyện ghi nhớ vào lòng.

Ngư Mục gật gù :

- Tốt lắm, không thay lòng đổi dạ đúng là bậc tu mi nam tử nhưng lão thân không cần người phải làm môn hạ, nếu người bằng lòng lưu lại đây thì lão thân sẽ tận tình chỉ điểm, cam đoan không quá một tháng người sẽ vượt qua tất cả.

Giang Hàn Thanh nói :

- Lão tiền bối có công tốt muốn tại hạ thành công, tại hạ cảm kích vô cùng, chỉ có điều..

Ngư Mục cười và chân nói :

- Sở dĩ lão thân muốn lưu người lại đây học võ, một là vì thấy người là một đón kỳ hoa, nếu được người giỏi thành thật truyền dạy thì nhất định người sẽ thành bậc siêu phàm; thứ hai là.

Bà ta không chịu nói hết câu mà lại cười híp mắt.

Giang Hàn Thanh nôn nóng sợ Tôn Phi Loan chờ đợi, hấn vội vàng đứng lên vòng tay :

- Nếu lão tiền bối không còn điều chi khác nữa thì xin cho tại hạ kiếu từ.

Ngư Mục khoát khoát tay :

- Bé con, người hãy ngồi xuống, lão thân còn có chuyện muốn hỏi người.

Giang Hàn Thanh hỏi lại :

- Không hay lão tiền bối có điều chi dạy bảo?

Ngư Mục thấp giọng :

- Người cùng Ngũ a đầu và Tam a đầu của ta thân thiết lắm phải không? Nói đi, người thích đứa nào?

Giang Hàn Thanh thật không tưởng tượng được là Ngư Mục lại hỏi mình như thế.

Hắn đỏ mặt ngẩn ngừ.

Nhưng chợt như nghĩ ra, hấn vội nghiêm mặt lại :

- Có lẽ lão tiền bối đã hiểu lầm, quả thật tại hạ đã có cùng với Tam cung chủ và Ngũ cung chủ gần gũi ít nhiều nhưng thật thì không phải vì chuyện quan hệ giữa nam nữ.

Như thông cảm tuổi trẻ e dè. Ngư Mục cười cười :

- Bé con, trước mặt lão thân thì người không nên mắc cỡ như thế, người cứ nói thẳng rồi lão thân sẽ chiếu cố theo ý nguyện.

Giang Hàn Thanh đỏ mặt hỏi hột, hấn nói :

- Lão tiền bối, thật tình tại hạ không có ý như thế.

Ngư Mục cười :

- Tuổi trẻ ai cũng như thế cả, thấy ai yêu nấy, đến chừng hỏi kỹ thì lại ập a ập ứng. Thôi, như thế này nhé, người cứ yên lòng ở đây, lão thân sẽ hỏi lại hai con nhỏ kia rồi hấn tính.

Giang Hàn Thanh lật đật nói :

- Lão tiền bối, quả thật tình đây là chuyện hiểu lầm.

Ngư Mục cứ cười :

-Đừng có lo, tuy Nhị a đầu bảo trọng người dẫn dụ Tam a đầu và Ngũ a đầu, nhưng trước mặt lão thân thì không bao giờ có chuyện hiểu lầm như thế, tuy chúng nó không phải là con ta sinh ra, nhưng ta đã nuôi dưỡng và xem chúng như con đẻ, một khi ta đã đồng ý thì người đã được xem như là con rể

rồi.

Bà ta không đợi phản ứng của Giang Hàn Thanh mà cứ cười cười nói tiếp :

- Người cứ việc ở đây, bắt đầu ngày mai, ta sẽ chỉ điểm võ công cho, ta nhất định không để cho người nói rằng ta dạy con mà không dạy rể.

Cứ nghe vào lời lẽ và hơi hướm nói chuyện của bà ta, không một ai không nhận rằng Giang Hàn Thanh chắc hẳn đã là rể của mẹ rồi.

Giang Hàn Thanh đã quỳnh. Hắn nghĩ rằng tranh luận với bà ta bây giờ là đại, không còn cách nào hơn là trì hoãn cầu mưu.

Chủ tâm đã quyết, Giang Hàn Thanh vội vã cúi đầu xuống thật sâu :

- Đa tạ lão tiên bối.

Ngư Mục cười khoái trá :

- Tốt lắm, người hãy ngồi xuống đó đi, lão thân sẽ cho gọi Tam a đầu, Ngũ a đầu đến đây hỏi qua rồi quyết định.

Giang Hàn Thanh hoảng hốt :

- Lão tiên bối.

Ngư Mục vừa muốn ra lệnh cho tên tỷ nữ đi gọi, thấy dáng cách của Giang Hàn Thanh như thế thì nheo mắt hỏi :

- Gì thế? Có gì thế?

Giang Hàn Thanh nói :

- Lão tiên bối muốn hỏi Tam cung chủ và Ngũ cung chủ, thế mà văn sinh ngồi tại đây thì bất tiện quá, tiên bối cho văn sinh đi ra đó.

Thấy đáng điệu lính quỳnh của Giang Hàn Thanh, Ngư Mục bật cười :

- Cũng được, tránh ra ngoài cũng được.

Giang Hàn Thanh như trút một viên đá nặng trên vai, hắn vội vòng tay :

- Văn sinh xin cáo lui...

Ngư Mục khoát tay :

- Khoan đã..

Bà ta mò trong mình lấy ra một vật, trao cho Giang Hàn Thanh và cười nói :

- Long cung là chỗ khó khăn lắm, không phải như bất cứ nơi nào, nếu đi lầm một chút là vô cùng nguy hiểm, người hãy đeo vật này vào mình đi.

Giang Hàn Thanh tiếp lấy, hắn thấy đó là một khối ngọc chạm hình con cá, có đính theo một sợi lụa hồng, đeo ngang lưng như một sợi dây đai tuyệt đẹp.

Hắn cung lệnh vòng tay :

- Văn sinh đa tạ lão tiên bối.

Ngư Mục khoát tay :

- Người hãy đi ra ngoài chơi một chút đi.

Y như một con chim được sổ lồng, Giang Hàn Thanh ra khỏi thạch thất bằng mình đi thẳng, nhưng hắn vẫn không dám đi nhanh quá vì sợ bị nghi ngờ.

Qua khỏi một khúc quanh nơi thông đạo, hắn mới gia tăng chạy bộ chạy riết về hướng trước.

Qua được hai khúc quanh là thấy đại sảnh.

Trước sân, ngoài xa có hai cánh cửa bên ngoài đã thấy ánh sáng lộ thiên.

Giang Hàn Thanh lao nhanh qua đại sảnh, ra tới sân quả chiến nhận thấy bình đài.

Bây giờ là đang lúc nửa đêm, bốn phía đáng núi dựng lên một màu đen và bên dưới bình đài, đúng là có nhiều bụi hoa cao rậm.

Giang Hàn Thanh không dám chậm trễ, hấn phóng nhanh xuống hướng mà Tôn Phi Loan căn dặn.

Vừa xuống tới nơi là đã nghe tiếng nói nồn nã của Tôn Phi Loan :

- Làm sao mà lâu quá thế!

Giang Hàn Thanh hỏi :

- Chu tiền bối và Chu cô nương có con được ra không?

Tôn Phi Loan than thở :

- Họ đang ở ngoài phía trước, từ nãy giờ trông Giang lang gần muốn chết.

Giang Hàn Thanh nói :

- Anh mới vừa gặp lĩnh sư.

Tôn Phi Loan hoảng hốt :

- Sao? Giang lang đã đi vào tịnh thất à?

Giang Hàn Thanh gật đầu :

- Bây giờ không thể nói hết được đâu, chúng ta hãy kịp thoát khỏi nơi này đã.

Biết không thể nói nhiều, Tôn Phi Loan trao nhanh thanh nhuyễn kiếm cho Giang Hàn Thanh và nói :

- Chàng hãy theo thiếp cho mau.

Nói xong, nàng băng mình đi trước.

Giang Hàn Thanh quán thanh nhuyễn kiếm vào mình và lật đật phóng theo.

Quả nhiên, hai cha con Chu Tiềm đã có mặt bên ngoài.

Tôn Phi Loan chỉ đưa tay ra hiệu và băng mình đi thẳng.

Hai cha con của Chu Tiềm cũng không dám hỏi, cứ chạy theo hướng của nàng.

Cả bốn người xuyên qua khỏi hoa viên, trước mặt khung cửa rộng.

Tôn Phi Loan dừng lại nói :

- Chư vị hãy theo sát sau lưng tôi, không nên nói gì cả, cứ để mặc tôi ứng phó.

Vừa nói vừa bước thẳng ra sái cửa.

Vừa tới bên cửa thì có hai lão già áo vàng song song bước ra cung kính :

- Ba vị đi sau lưng Tam cung chủ là ai thế?

Tôn Phi Loan trầm giọng :

- Họ là người trong Phân đàn Giang Nam của ta.

Lão già áo vàng cười :

- Xin Tam cung chủ tha thứ, bất luận là ai, có lệnh ban rằng muốn ra khỏi Long Môn thì phải có lệnh của Thái Thượng.

Tôn Phi Loan nói :

- Ta vâng mật lệnh của sư phụ đi công tác trọng yếu, các vị không nên làm mất thì giờ!

Lão già áo vàng vòng tay :

- Thuộc hạ không dám thế, nhưng.

Tôn Phi Loan vẫy tay cho bọn Giang Hàn Thanh :

- Đến đây, các ngươi hãy đến ra mắt Bàng đồ thống.

Vừa nói nàng vừa bước tới thêm mấy bước.

Giang Hàn Thanh và hai cha con Chu Tiềm nổi gót theo sau.

Hai lão già áo vàng bên phía trái len lén nắm một sợi dây màu đen bên vách đá giật mạnh mấy cái.

Đó là dây báo hiệu cho bên trong biết là có biến, khi giật sợi dây đó thì nơi thạch thất của “Phi Đà” Bàng Công Nguyên có nhiều loạt chuông ra.

Tín hiệu báo cáo với Đồ thống cảm vệ rằng có việc mà hai người gác cửa không quyết định được.

Là người rất am hiểu sự thiết trí ở Long cung, nên khi thấy lão già áo vàng giật dây báo hiệu, Tôn Phi Loan biết ngay chúng báo cáo sự việc đến Bàng Công Nguyên.

Nhưng nàng không thể do dự được, tình thế bây giờ ra được hay không thì vẫn cứ phải liều.

Nàng đã hạ quyết tâm nên bình tĩnh lạ thường, mặc cho lão áo vàng làm gì thì năng cứ dẫn ba người đi thẳng về hướng trước.

Đoạn đường đó không dài, chỉ nháy mắt là đến tận đầu.

Nơi đó đã có một lão già lưng gù tóc trắng bước lại vòng tay :

- Lão phu Bàng Công Nguyên xin tham kiến Tam cung chủ

Tôn Phi Loan lạnh lùng :

- Bàng đại thúc đã tiếp được mật báo rồi phải không? Thật không ngờ thủ hạ của đại thúc lại khinh nhờn tiện nữ đến như thế ấy.

Bàng Công Nguyên cười :

- Tam cung chủ hiểu lầm.

Tôn Phi Loan gắt giọng :

- Ta phụng mật lệnh của gia sư, bọn họ là người trong phân đàn Giang Nam của ta, chính ta đích thân đưa họ đi mà sao lại có chuyện giả mạo được?

Bàng Công Nguyên nhìn ba người của Giang Hàn Thanh và cười nói :

- Tam cung chủ đã nói thì làm sao giả được, thế nhưng thông hành qua Long Môn là phải có thủ lệnh của Thái Thượng, điều đó chắc Tam cung chủ đã biết lâu rồi.

Tôn Phi Loan rung động nhưng nàng cố làm ra vẻ thản nhiên :

- Bàng đại thúc muốn làm khó dễ tiện nữ đây chứ gì?

Bàng Công Nguyên đáp lời :

- Tam cung chủ quá lời, đó chẳng qua là trách nhiệm của lão phu.

Tôn Phi Loan nhượng mắt :

- Bây giờ Bàng đồ thống muốn gì?

Bàng Công Nguyên cười :

- Xin Tam cung chủ bớt giận, lão phu chỉ cần cho người đến xin thủ tục.

Tôn Phi Loan cười nhạt :

- Ta vâng mật lệnh của gia sư, chính Quế Cô Bà cũng không làm sao biết được, nếu Bàng đại thúc không tin thì cứ theo ta vào bái kiến gia sư vậy.

Giang Hàn Thanh đứng sái sau lưng Tôn Phi Loan, thấy tình hình căng thẳng, hần chột nhớ tới Ngọc Ngu của Ngự Mụ ban cho, vội vã mở dây đai trao cho Tôn Phi Loan và hỏi :

- Tam cung chủ, có cần trao tín vật ra không?

Tôn Phi Loan giật mình, nàng không hiểu tại sao Giang Hàn Thanh lại có tư vật quan trọng này, nàng trầm ngâm và nói :

- Mật lệnh của gia sư cấm không cho tiết lộ..

Giang Hàn Thanh nói :

- Ý của thuộc hạ là nghĩ vì thời gian của chúng ta rất quý giá, và lại Bàng đô thống cũng không phải là người ngoài, nên có thể trao cho ông ta cho được việc..

Rồi hắn không đợi Tôn Phi Loan trả lời, hắn nhích lên gắt giọng :

- Bàng đô thống, thấy lệnh của Thái thượng mà hãy còn cản trở hay sao?

Vừa nói, hắn vừa chia khối Ngọc Ngự ra phía trước.

Quả nhiên Bàng Công Nguyên nhận ra ngay.

Lão thấy tín vật của Ngự Mộ, tự biết bọn Tam cung chủ quả có vâng mật lệnh, nên cúi mình bước lui :

- Vâng, lại hạ xin tôn mạng.

Lão bước lại thêm mấy bước, đưa tay ấn vào núm đá, cánh cửa từ từ hé mở.

Lão vẩy tay ra phía ngoài :

- Hãy khai Long Môn, cung tiền Tam cung chủ.

Hai lão già áo vàng ban ngoài nắm hai cánh cửa kéo thoát ra.

Ngay trong lúc ấy, thanh la từ trên nóc gác vụt nổi lên.

Đó là tiếng thanh la do lệnh từ nội cung ban xuống, đó là tín hiệu đóng chặt Long Môn.

Hai lão già áo vàng vừa kéo cửa ra, chợt nghe tiếng thanh la vội vã khép nhanh cửa lại.

Phản ứng thật nhanh, khi vừa nghe tiếng thanh la, Tôn Phi Loan lật đật kéo tay Giang Hàn Thanh và gắt nhỏ :

- Đi mau.

Bốn người y như bốn khối lưu tinh cùng vút thẳng ra ngoài.

Bàng Công Nguyên tái mặt :

- Tam cung chủ hãy dừng lại.

Cùng một lượt với tiếng hét, lão phóng theo như chớp.

Đi đoạn hậu sau cùng, Độc Tẩu Chu Tiềm quay lại cười nhạt :

- Không dám để đưa xa.

Cánh tay áo rộng của ông ta phát lên, một luồng tiềm lực ập xông vào giữa mặt Bàng Công Nguyên.

Với danh hiệu “Phi Đà” Bàng Công Nguyên tuy đang phi thân lưng chừng, nhưng ông ta phản ứng cũng thật nhanh, ông ta cũng phát ổng tay áo lên y như Chu Tiềm, đồng thời né dạt sang bên trái.

Hai luồng tiềm lực chạm vào nhau.

Nhưng vừa chạm phải kinh lực của Chu Tiềm, Bàng Công Nguyên biết đã chạm vào nguy hiểm, ông ta lật đật thủ thế và cho tay vào lưng lấy ra một bình thuốc cần nút nhét nhanh vào miệng hai hoàn và vẩy tay quát lớn :

- Hãy đuổi theo và đề phòng độc chất.

Ra lệnh xong là ông ta từ từ nhắm mắt và đứng yên một chỗ dưỡng thần.

Rõ ràng trong cái phát tay của Chu Tiềm đã có chuyện hay về nghề nghiệp.

Lệnh của Bàng Công Nguyên vừa ra, hai bên cửa ào ào tuôn theo mười mấy người, bám riết theo bọn Giang Hàn Thanh.

Bọn Tôn Phi Loan lướt đi nhanh như gió, mười mấy tên thuộc hạ của Long Môn cứ bám sát theo sau, khinh công của họ quả xứng đáng là cao thủ trấn Long cung.

Tôn Phi Loan bảo nhỏ :

- Đó là bọn Hoàng Y thị vệ, cứ để cho tôi đối phó.

Nàng quay nhanh lại, đưa ngang thanh trường kiếm :

- Hãy đứng cả lại.

Mười mấy tên Hoàng Y vội dừng chân lại vòng tay :

- Thuộc hạ xin tham kiến Tam cung chủ.

Cả mười mấy tên áo vàng đều bao mặt bằng khăn vàng, hình như chúng đã chuẩn bị sẵn để phòng chất độc.

Tôn Phi Loan giận dữ :

- Các ngươi đuổi theo ta đây à?

Tên Hoàng Y cầm đầu vội vòng tay :

- Thuộc hạ không dám.

Tôn Phi Loan gần lại :

- Thế các ngươi định làm gì?

Tên cầm đầu đáp :

- Bàng đô thống đã ra khẩu lệnh đóng chặt cửa thông đạo, xin Tam cung chủ không nên cho người vượt qua.

Tôn Phi Loan cau mặt :

- Cầm miệng lại, An Lý Đạo, ngươi ngăn cản công vụ của ta là có ý muốn tạo phản phải không?

Tên cầm đầu vòng tay :

- Thuộc hạ chỉ tuân theo lệnh của thượng cấp, xin Tam cung chủ lượng thứ và chờ đợi giây phút.

Tôn Phi Loan trầm giọng :

- Ta vâng Ngọc lệnh của gia sư, chính Bàng Công Nguyên cũng đã khám phá Ngọc lệnh và cho phép khai môn, thì tại sao các ngươi dám cãi lại ta chứ?

Tên cầm đầu đáp :

- Nhưng cấm lệnh của nội cung là khi nghe tiếng thanh la thì lập tức phải bế môn chờ lệnh.

Tôn Phi Loan giận dữ :

- An Lý Đạo, ngươi dám nói chuyện với bản Cung chủ như thế phải không?

An Lý Đạo chưa kịp trả lời thì từ bên trong vụt lướt ra sáu ngọn đèn lồng màu lục.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Hương Từ Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Đại náo Long cung

Sáu ngọn đèn lồng vừa xuất hiện, tiếp theo là có một giọng lạnh lạnh vang lên :

- Hoàng Y Vệ hãy nghe, Tam cung chủ tư thông với địch nhân, hãy bắt mang trở lại nội cung phục lệnh.

Rõ ràng là giọng nói của Ngũ cung chủ Yên Phi Quỳnh.

Tôn Phi Loan tái mặt nói nhỏ :

- Quế Cô Bà đã đến, Giang lang hãy lo đi trước, mọi chuyện cứ để cho thiếp đối phó.

Giang Hàn Thanh nghiêng rằng :

- Không, chờ xem họ làm gì ta được.

Tôn Phi Loan nhìn bốn phía và khẽ thở dài :

- Bây giờ thì chắc đi cũng không kịp nữa rồi.

Hai người chỉ nói có mấy câu thì sáu chiếc đèn lồng đã lướt đến nơi, chỉ còn cách khoảng chừng ba trượng.

Dưới sáu ngọn đèn lồng, có ba bóng người lướt tới.

Người đi bên phải là Quế Cô Bà, người bên trái là Xà Cô Bà và theo sáu là “Ngũ cung chủ” Yên Phi Quỳnh.

Bên sau nữa là sáu tên tỷ nữ cầm sáu ngọn đèn lồng đứng giăng hàng chữ nhất, mười mấy tên Hoàng Y Vệ của làm hai hàng đứng tiếp theo sau rốt.

Bằng vào thế trận bày ra, Tôn Phi Loan biết ngay rằng cho dầu bốn người cao thủ hạng nhất võ lâm cũng không mong gì thoát khỏi chứ đừng nói bốn người của bạn nàng.

Tuy trong lòng bấn loạn, nhưng bên ngoài nàng cố giữ vẻ điềm nhiên không hề phát lộ một sắc thái sợ sệt nào.

Giang Hàn Thanh đã bước lên một bước. Hắn so vai cùng Tôn Phi Loan trong tư thế quyết cùng sống chết, chỉ bằng một cữ chỉ đó thôi, lòng nàng cũng đã được an ủi khá nhiều trong lúc lâm nguy.

Quả đúng như Ngự Mụ đã khen, Giang Hàn Thanh xứng đáng là một con người dũng cảm, hắn không tuốt kiếm, hai tay chấp sau đít đứng thông dong như không có chuyện gì.

Hai cha con họ Chu đứng về bên trái, Độc Thủ Chu Tiềm hai tay vẫn rút sâu vào ống tay áo rộng, thái độ ông ta thật chẳng coi phe địch vào đâu.

Chu Long Chu tay phải lăm lăm thanh trường kiếm. Tay trái chống ngang hông, thái độ của nàng càng kêu ngạo hơn ai hết.

Cả hai bên đều giữ thế, tình hình căng như sợi dây cung đã lắp tên.

Thấy Giang Hàn Thanh và Tôn Phi Loan đứng sát vào nhau, Yên Phi Quỳnh nóng mặt, nàng không đợi Quế Cô Bà, nàng chỉ mặt Tôn Phi Loan :

- Khá lắm.

Và quay qua tên cầm đầu Hoàng Y Vệ, nàng quát lớn :

- An Lý Đạo, có mặt Quế Cô Bà nơi đây, ngươi không bắt tên phản nghịch ấy cho mau còn chần chờ gì nữa?

Tôn Phi Loan gắt giọng :

- Ngũ sư muội, nói nàng phải thận trọng hơn một chút chứ.

Yên Phi Quỳnh cười nhạt :

- Thứ phản nghịch mà còn có thể buộc người khác nói nặng thận trọng nữa à? Sao không xem lại mặt mình đã dày đến mức nào rồi?

Tôn Phi Loan xanh mặt :

- Ngũ a đầu, hãy câm miệng lại.

Yên Phi Quỳnh bĩu môi :

- Làm gì ta chứ?

Quế Cô Bà lên tiếng :

- Ngồi cô nương, hãy để ta hỏi lại.

Và nhìn thẳng vào mặt Tôn Phi Loan, Quế Cô Bà nghiêm giọng :

- Tam cô nương, chuyện vừa rồi đã làm kinh động đến Thái Thượng, Tam cô nương hãy theo ta vào bái kiến.

Lời lẽ và thái độ của bà ta thật là hòa hoãn, nhưng ai cũng thấy rõ một sự cương quyết lạ lùng, sự cương quyết gần như sắt đá.

Tôn Phi Loan cúi đầu rơi nước mắt :

- Quế Cô Bà, tôi xin theo lệnh của Cô Bà, nhưng tôi xin một điều kiện, xin Cô Bà hãy tha hết những người này, bao nhiêu tội lỗi một mình tôi gánh chịu hết.

Xà Cô Bà chận nói :

- Tam cô nương, cô nương đã làm rồi, Thái Thượng rất cần đến cái tên Giang Hàn Thanh lắm đấy.

Giang Hàn Thanh nhún mắt :

- Giang mỗ đang có mặt tại đây, các người muốn làm gì thì cứ tự nhiên hành động.

Tôn Phi Loan khóc lớn :

- Giang lang, đừng có nói gì cả mà. tôi đã sống từ nhỏ với Quế Cô Bà và nhất định Cô Bà sẽ giúp tôi thừa lại với sự phụ, xin chàng hãy đi đi.

Yên Phi Quỳnh cười gằn :

- Lưu luyến không rời nửa bước, chung tình quá há? Hay lắm, không ai thoát khỏi nơi đây đâu mà sợ.

Chu Tiềm cười mỉa :

- Bằng vào cái thứ trò chơi con nít của các người, khi nào cần đi là lão phu đi ngay chứ có gì đâu mà khó hay không khó!

Quế Cô Bà hất mặt :

- Chu lão, hình như ông đến đây tìm Thái Thượng, bây giờ Thái Thượng đã ra tiếp khách, thế ông không định gặp người sao?

Chu Tiềm bĩu môi :

- Bây giờ thì không cần nữa, các người bắt cóc tiểu nữ của ta, ta đến tìm Ngư Mục để đòi lại, bây giờ ta đã gặp con ta rồi, chuyện gặp Ngư Mục không còn cần thiết nữa.

Chu Long Chu thừa lúc họ đang nói chuyện, nàg bước lên khẽ nín áo Phi Loan :

- Tôn thư thư, không cần nói chuyện với họ nữa, chúng ta đi thôi

Nàng sợ Tôn Phi Loan nghe theo lời của họ mà trở vào, nên cố kéo tay để giữ lại.

Tôn Phi Loan rơi nước mắt nói nhỏ :

- Chu Muội, các vị hãy đi trước đi, tôi sẽ ở sau ngăn chặn, tôi đã hứa với Quế Cô Bà là trở lại nên không thể nào đi được.

Chu Long Chu không chịu buông tay :

- Không được, chúng ta phải cùng thoát khỏi nơi đây.

Tôn Phi Loan lắc đầu :

- Làm sao có thể như thế được? Chỉ khi nào tôi bằng lòng trở lại thì chư vị mới đi được khỏi nơi đây.

Chu Long Chu cười nhỏ :

- Chị điên quá, đã thoát ra được tới đây, tội gì lại nghe lời họ mà trở về.

Một mặt nàng ra hiệu bằng mắt cho Giang Hàn Thanh, nhưng lại sợ hắn không hiểu nên nàng lại dùng truyền âm nhập mật nói :

- Công tử hãy cùng cha tôi đi đoạn hậu, tôi đưa chị Phi Loan đi trước.

Nói xong, nàng kéo vội Phi Loan đi thẳng ra ngoài.

Yên Phi Quỳnh như đoán được ý đồ, vội vàng thét lớn :

- Đừng mong chạy thoát, hãy đứng lại ngay.

Giang Hàn Thanh tràn qua, chân ngay trước mặt Yên Phi Quỳnh :

- Ngũ cung chủ, xin niệm tình đừng bức bách..

Thấy Giang Hàn Thanh tay không đứng chắn ngang trước mặt, Yên Phi Quỳnh sợ thanh kiếm của mình phạm vào mình hấn nên vội thu lại lách ngang :

- Công tử hãy tránh ra.

Nhưng vẫn sợ Giang Hàn Thanh không chịu, tay trái nàng đưa lên chụp lấy bả vai của hấn.

Giang Hàn Thanh nghiêng mình tránh khỏi rồi cười nói :

- Ngũ cung chủ, hai người là thù muội với nhau, đáng lý phải thương nhau chứ sao lại bức bách nhau như thế?

Yên Phi Quỳnh nổi nóng :

- Còn nói thay cho nó nữa à? Có đang ra hay không?

Nàng liếc qua thấy Chu Long Chu đã kéo Phi Loan đi xa, nàng càng giận dữ.

Lại thấy bọn Hoàng Y thị vệ vì không có lệnh nên cứ đứng chờ ra đó, Yên Phi Quỳnh càng nổi nóng la lớn :

- Hoàng Y Vệ, các ngươi bị trời trừng đấy à? Có đuổi theo chúng cho mau không?

Chu Long Chu cười :

- Chúng nó thật là bị trời trừng lâu rồi, còn sắp chết nữa đấy.

Nàng vừa nói dứt lời thì hàng Hoàng Y thị vệ phía bên phải đã tiếp tục hết người này đến người kia ngã xuống.

Bọn ở bên phải vừa ngã xuống thì bọn bên trái cũng tiếp tục ngã theo, mười sáu tên Hoàng Y thị vệ của Long cung quả đúng là người chết.

Đáng lý bọn Hoàng Y một khi đã bao mặt phòng hơi độc thì không thể ngã dễ dàng như thế, nhưng vì cách phòng bị của chúng chỉ có thể đối kháng với những thứ chất độc tầm thường, đằng này họ gặp phải Độc Tẩu Chu Tiềm thì sự phòng bị đó trở thành vô hiệu.

Quê Cô Bà tái mặt :

- Các người vào đây mà xem như chỗ không người thế à?

Đứng cách bà ta khoảng chừng hai trượng, Độc Tẩu Chu Tiềm nghe hỏi bèn bật cười :

- Định ra tay à? Hay lắm, lão phu đang đợi này giờ đây.

Xà Cô Bà đột nhiên thấp giọng :

- Quê đại thư, hãy lo bắt giữ Giang Hàn Thanh trước đã.

Quê Cô Bà gật đầu :

- Như thế cũng được.

Xà Cô Bà lướt tới sát bên Yên Phi Quỳnh cười nói :

- Ngũ cô nương, cái tên tiểu tử ấy hãy để đó cho ta.

Thân thể bà ta xem có vẻ phục phịch, thế nhưng khi hành động thì lại nhanh nhẹn phi thường, bà ta chỉ nói một câu thì đã lướt tới sát cạnh Giang Hàn Thanh.

Chân vừa tới thì tay đã vươn ra, năm ngón tay của Xà Cô Bà y như năm móc sắt, bà ta vừa vươn tay vừa cười sằng sặc :

- Tiểu tử, hãy đưa tay chịu trời cho mau.

Thấy năm ngón tay của bà ta xé gió thật nhanh, Giang Hàn Thanh lật đặt né ngang và thuận tay tung ra một chưởng.

Đã từng nâng niu từng con rắn trong suốt nửa đời người, cử động và thân pháp của Xà Cô Bà gần như đã hòa đồng với rắn, cho nên khi thấy ngọn trào của mình bị vượt và kinh lực đối phương đã tập tới bên mình, vội vàng phóng mình nhảy dựng lên y như một làn khói xám.

Tuy chưa biết Xà Cô Bà nhưng thấy thân pháp của bà ta quái dị, đã không tránh chưởng phong mà lại còn cứ lao mình tới làm hấn bật cười ha hả :

- Lão bà, coi chừng.

Tay phải hấn vừa thu về thì tay trái đã tung ra, một ngọn oai khí lạnh người ập thẳng vào thân thể của Xà Cô Bà, nhưng bà ta không tránh, bà ta ý mình có một thân pháp siêu nhân nên khinh thường tất cả.

Không dè một chú bé dưới mắt bà ta lại có thần lực kinh hồn như thế, đến chừng nhận ra sự bất ổn thì đã không còn kịp nữa.

Bình!

Một tiếng dội vang lên, thân thể phì nộn của Xà Cô Bà y như một bao cát bị hất tung ra xa, lăn lóc trên bãi cỏ, thế nhưng bà ta vẫn không bị mang trọng thương..

Có lẽ nhờ vào vóc thân no tròn của bà ta, cũng có thể nhờ vào cách thu thân thành chiếc cầu da như thế nên bà ta chỉ lăn mấy vòng rồi tung mình đứng dậy như không. Tuy không mang trọng thương, nhưng Xà Cô Bà cũng phải tận dụng khí lực khá nhiều để tránh cú đòn thần tốc đó, nên khi đứng lên bà ta cũng phải thở dốc :

- Tiểu tử, khá lắm, nhưng rồi ngươi cũng phải nếm mùi lợi hại của bà đây nhé.

Vừa nói, bà ta vừa rầy mạnh, cái vòng cảm thạch, trong cổ tay của bà ta vượt ra bay tới.

Yên Phi Quỳnh liếc thấy thế hoảng hốt kêu lên :

- Cô Bà. Đừng hại hấn.

Xà Cô Bà cười khèn khẹt :

- Đừng có nóng ruột Ngủ cô nương, cô bà không làm chết hấn đâu.

Lúc bấy giờ Chu Long Chu đã kéo Tôn Phi Loan chạy ra xa hơn tám trượng, nàng yên lòng quay đầu nhìn lại.

Đúng lúc Xà Cô Bà vừa tung “vòng rắn độc” Tôn Phi Loan hét hải kêu lớn :

- Giang lang, coi chừng rắn độc

Nhưng tiếng kêu vẫn chậm hơn hai con rắn, bên phải một con, bên trái một con, phóng thẳng vào người Giang Hàn Thanh.

Thủ pháp “ném rắn” của bà ta giống như như thủ pháp “Lưỡng Nghi Hoàn” của phái Võ Đang, một thủ pháp cực kỳ hiểm độc.

Thế đó đối với Giang Hàn Thanh, vẫn không có gì nguy hiểm, nếu đúng là hai chiếc ngọc hoàn.

Bằng vào thủ pháp tuyệt luân của hấn, nếu đúng là hai chiếc vòng và ném theo “Lưỡng Nghi hoàn” của phái Võ Đang là hấn bắt như trò chơi.

Chính vì thế nên hấn không có gì hốt hoảng.

Và tai hại là tiếng kêu của Tôn Phi Loan lại chậm hơn hấn rất nhiều, khi nàng vừa cất tiếng thì tay hấn đã đưa ra.

Hai chiếc vòng cảm thạch vừa nằm vào tay của Giang Hàn Thanh thì vụt nhúc nhích mình sống động.

Khi Giang Hàn Thanh biết đó là hai con rắn thì hấn cũng vừa nghe tiếng của Phi Loan và cũng là lúc mà miệng con rắn độc đã ngoạm vào cổ tay của hấn.

theo đúng lối thông thường, khi con rắn độc của Xà Cô Bà đã ngoạm vào tay ai thì người đó ngã xuống hôn mê ngay và cho đến khi nào Xà Cô Bà huyết sáo, con rắn mới chịu nhả ra để phóng mình trở lại.

Nhưng lần này thì khác, khi Giang Hàn Thanh đưa tay bắt con rắn mà hầu tưởng chiếc vòng, đến khi con rắn há miệng ngoạm vào tay hấn, ai cũng tin chắc rằng hấn sẽ ngã xuống, không ngờ con rắn vừa há miệng là đã nhả ngay và Giang Hàn Thanh vẫn đứng ngay chứ không ngã xuống.

Nhận biết đó là rắn độc, Giang Hàn Thanh giật dử, hấn không kể đó là chuyện nguy hiểm hay không, hấn nắm cả

hai tay bứt hai con rắn ra từng khúc và quăng xuống đất.

Xà Cô Bà đứng trùng trùng đôi mắt, da mặt bà ta trắng bệch, bà ta nhìn hai con rắn bị bứt đứt từng khúc mà tưởng chừng như ruột mình muốn đứt theo.

Thật lâu bà ta chợt cười khan :

- Giỏi lắm, bà đã quên rằng nguoi đã uống huyết mãng xà.

Vù!

Xà Cô Bà vẩy tay, từ trong ống áo lại rút ra một ngọn roi đen thẫm.

Ngọn roi nhắm vào đầu Giang Hàn Thanh giáng xuống.

Thấy đối phương đã dùng binh khí, Giang Hàn Thanh không dám giỡn nguoi, hấn thối ra sau một bước và rút nhanh thanh nhuyễn kiếm.

Keng!

Thanh nhuyễn kiếm bung ra, tiếng thép khua và ánh sáng tung ra chớp nhoáng.

Giang Hàn Thanh hét lớn :

- Hãy khoan, ta hỏi.

Xà Cô Bà hét lên :

- Hỏi cái gì?

Giang Hàn Thanh hỏi :

- Tại sao bà biết tôi uống huyết mãng xà?

Xà Cô Bà nghiêng rằng :

- Gần ba mươi năm tâm huyết của ta mới có được con mãng xà quý giá thế mà huyết của nó bị nguoi uống hết, tiểu tử khôn hồn hãy theo ta vào bái kiến Thái Thượng ngay đi.

Yên Phi Quỳnh ngạc nhiên :

- Cô Bà, cái hàm bí mật sau bếp là chỗ Cô Bà nuôi mãng xà đấy à?

Xà Cô Bà gật đầu :

- Nó là thứ thuốc để cho Thái Thượng trị thương đấy, ta đã bỏ công gần ba mươi năm mới có. Nguoi xem tên tiểu tử ấy có ác hay không?

Càng nói tới chuyện ấy, Xà Cô Bà càng giận dữ, bà ta nghiêng rằng trèo trẹo :

- Tiểu tử, nguoi có theo ta vào bái kiến Thái Thượng hay không thì bảo.

Giang Hàn Thanh chợt biết đầu đuôi. Hấn nhớ lại chuyện lọt xuống hàm bí mật, nhớ lại chuyện bị mãng xà quấn và uống huyết mãng xà, hấn biết ngay trong cái rủi của hấn bỗng hóa thành cái may quá tốt.

Hấn cười và nói :

- Cần chi phải vào, vừa rồi tại hạ có gặp qua Ngư Mụ.

Xà Cô Bà hét lớn :

- Tiểu tử, nguoi dám gọi xách mé như thế à?

Giang Hàn Thanh đáp :

- Tên như thế thì gọi như thế chứ có làm sao khác hơn được

Xà Cô Bà giận run :

- Gọi là Thái Thượng.

Giang Hàn Thanh gật đầu :

- Được rồi Thái Thượng thì Thái Thượng, chính tại hạ có gặp rồi, khối ngọc này vốn của bà ta đấy.

Xà Cô Bà nói :

- Lúc đó Thái Thượng còn chưa biết ngươi đã uống huyết mạch xà.

Giang Hàn Thanh hỏi :

- Nếu biết thì sao?

Xà Cô Bà nói :

- Ta không có thì giờ đâu mà nói chuyện với ngươi, ta hỏi ngươi có chịu trời hay là chờ Bà phái ra tay?

Giang Hàn Thanh nhướn mắt :

-Chứ vừa rồi đã chẳng ra tay rồi đó hay sao? Nhưng bà không phải là đối thủ của tôi đâu.

Xà Cô Bà quát :

- Tiểu tử, ngươi phải chết.

Chiếc Xà Tiên trong tay bà lại vung lên, tiếng gió vù vù cuốn nghe rợn tóc gáy.

Nhờ uống huyết mạch xà, công lực gia tăng mà nhãn lực cũng rõ ràng lạ thường, mặc dù trong đêm tối nhưng hắn vẫn nhìn thấy rõ như ban ngày..

Hắn chợt nhận ra hình như ngọn roi trong tay Xà Cô Bà là con rắn sống.

Hình như tất cả binh khí, ám khí của bà đều là rắn.

Đúng như hắn đã liệu, ngọn nhuyễn tiên trong tay Xà Cô Bà quả thật là một con rắn dị thường, những vảy trong mình nó cứng như kim khí, những binh khí tầm thường không làm sao chém đứt.

Con rắn dùng làm ngọn roi của Xà Cô Bà rất là lợi hại, nó là con rắn thật dài, chỉ cần ai chạm vào bằng tay hay bằng kim khí, lập tức sẽ bị nó quấn ngay.

Và khi đã bị nó quấn rồi, chỉ cần Xà Cô Bà giật mạnh một cái là món binh khí của đối phương sẽ vượt. Vì thế nên mỗi khi mà Xà Cô Bà đã sử dụng Xà Tiên là không người nào chịu nổi quá trăm chiêu.

Nhưng sự thật thì bà ta rất ít hay dùng đến, vì bất cứ ai khi bị bà ta quăng hai chiếc “vòng cảm thạch” thì đã không còn.

Không có người nào thấy được ngọn Xà Tiên.

Thấy đầu ngọn Xà Tiên bay tới, Giang Hàn Thanh chú ý nhìn thật rõ mục tiêu, hắn dùng mũi kiếm nhắm ngay đầu ngọn roi chĩa tới.

Xà Cô Bà giật mình thu roi thối lui một bước, bà ta bây giờ mới thật hoảng hồn nhận thấy thanh kiếm trong tay Giang Hàn Thanh quả đã vượt đến mức tuyệt luân.

Giang Hàn Thanh không vội đuổi theo, hắn cười nói :

- Bây giờ thì bà có cần tại hạ bỏ tay chịu trời nữa chăng?

Xà Cô Bà nghiêng răng :

- Tiểu tử! ngươi đừng vội ý vài chiêu kiếm pháp khá khá ấy mà lớn lối, ta thề không hạ được ngươi thì ta sẽ bỏ luôn cái tên của ta từ bây giờ nay.

Vừa nói, ngọn Xà Tiên lại vù bay tới.

Lần này thì trong gió lại nghe có mùi tanh ỏi.

Quả đúng ngọn Xà Tiên đó là con rắn sống và có lẽ bây giờ nó đã mệt nên phì phò hơi độc.

Giang Hàn Thanh cười :

- Xà Cô Bà, cái gì cũng bằng rắn cả, chắc bữa ăn của bà ta cũng toàn là rắn?

Xà Cô Bà cười đánh ác :

- Tiểu tử, ngươi đã biết thì cố mà đề phòng.

Bà ta nghiêng nghiêng mình như con vượn, ngọn xà tiền bây giờ bỗng linh động lạ thường.

Ngọn “roi răn” ấy bây giờ không thẳng nữa, mỗi khi Xà Cô Bà tung ra một đòn, bất cứ nhằm vào đâu, nhưng khi tới sát đối phương thì đầu con rắn cứ quẹo theo những trọng huyết, làm như nó đã được huấn luyện về cách tìm huyết một cách khá thuần thục.

Giang Hàn Thanh ban đầu không nhận ra, hấn cứ tưởng ngọn roi con rắn đó do tay Xà Cô Bà điều khiển, mãi cho đến khi qua thấy chiêu, hấn mới giật mình.

Hấn đã phát giác ra chuyện đầu voi cứ uốn qua uốn lại ngay vào những trọng huyết trên mình hấn.

Giang Hàn Thanh bắt đầu chú ý. Thanh kiểm trong tay hấn loĩ dần. Thanh kiểm chậm lại và đôi mắt Giang Hàn Thanh tập trung vào ngọn roi, hấn nhắm thật kỹ..

Thình lình mũi kiếm của Giang Hàn Thanh đang thẳng chọt quặt ngang như lá me bay theo chiều gió.

Tách!

Cái đầu ba góc của “ngọn roi” con rắn trong tay của Xà Cô Bà bị tiện đi gần phân nửa. Con rắn mang thương tích vùng thun mình lại thành một vòng tròn, góc đầu lên và hát lên không.

Xà Cô Bà vùng tay thật mạnh, nhưng con rắn vẫn cứ cuốn lại không chịu bung ra.

Xà Cô Bà giật mình dòm lại thấy đầu con rắn máu nhỏ xuống rờn rờn, bà ta giận dữ ném luôn con rắn vào trong bụi cây và hồng học quát tháo :

- Tiểu tử, ám khí của ta nguoi đã phá, bây giờ món binh khí còn lại của ta nguoi cũng phá luôn. Ta sẽ sống chết với nguoi.

Hai tay bà vươn thẳng ra, mười ngón tay như mười cái móc sắt nhắm thẳng vào mặt của Giang Hàn Thanh chụp tới

Quế Cô Bà trầm giọng :

- Tử đại thư, hãy dừng tay lại.

Xà Cô Bà trụ bộ, mặt bà ta xám xanh :

- Quế đại thư, chuyện chi thế?

Quế Cô Bà điềm đạm nói :

- Thanh kiếm trong tay Giang Hàn Thanh là thanh kiếm chém sắt như bùn, hãy để cho ta đối phó với hấn.

Tự nhiên, ai cũng nghe thấy ẩn ý của Quế Cô Bà.

Bà ta nhận ra ngay là Xà Cô Bà không phải là đối thủ của Giang Hàn Thanh

Xà Cô Bà làm sao không biết ẩn ý đó. Sự thật thì bà ta cũng đã biết như thế rồi, nhưng vì sĩ diện nên bà ta phải liều như thế nay được Quế Cô Bà mở ngõ, bà ta tự nhiên là phải nghe theo.

Bây giờ nếu giao đấu thì chỉ dùng sức thôi, chứ Giang Hàn Thanh đã uống huyết măng xà, cho dầu rắn độc cách nào, bây giờ đối với hấn cũng thành vô hiệu.

Một con người sống nhờ rắn độc, chỗ dựa vững chắc nhất là rắn độc, bây giờ gặp một kẻ mà rắn độc không làm gì được tự nhiên là người chủ động cũng đã thất cơ.

Ngay lúc Xà Cô Bà vừa lui lại. thì chợt nghe một tiếng quát không lớn nhưng rền vang và một bóng người lao tới.

Mọi người xem lại thì nhận ra đó là “Phi Đà” Bàn Công Nguyên.

Ông ta cầm chiếc búa hình mặt trăng thật lớn, xóc tới trước mặt Chu Tiềm, mặt ông ta hầm hầm :

- Độc Tẩu Chu Tiềm! May không chút nữa là ta đã bỏ qua cơ hội.

Ông ta như không xem Giang Hàn Thanh vào đâu cả, cứ mạnh bước thẳng tới trước mặt Chu Tiềm.

Giang Hàn Thanh sau khi chặt đứt đầu con rắn của Xà Cô Bà, hấn không thấy ai truy kích, cứ đứng chấp tay sau đít mỉm cười ngạo nghễ.

Đó là qui củ của Trúc Kiếm môn hạ, bất cứ giao đấu với ai, khi người đó đã bị bại lui thì tuyệt đối không được truy kích.

Nhưng khi thấy Bàn Công Nguyên lướt tới, hấn tràn qua chân lại :.

- Họ Bàng, hãy dừng ngay lại.

Bàng Công Nguyên đứng lại cau mày :

- Người muốn khiêu chiến với ta đây à?

Giang Hàn Thanh mỉm cười :

- Đúng như thế, nếu tôn giả có thể thắng được tại hạ thì sau đó sẽ hầu tiếp Chu tiên bối cũng đâu có muộn.

Bàng Công Nguyên cười gằn :

- Tốt lắm, người đã tự lượng sức mình rồi chứ?

Quế Cô Bà vụt nói :

- Bàng đô thống hãy để tên tiểu tử ấy cho tôi.

Chu Tiềm lướt tới cười ha hả :

- Giang nhị công tử, cứ để lão ấy cho tôi. chính tôi rất muốn thỉnh giáo Hoàng Y Đô thống thử xem bản lĩnh đến mức nào đây.

Giang Hàn Thanh bước sang bên trái khoát tay :

- Cứ tới.

Bàng Công Nguyên giận dữ :

- Nếu không có lời của Quế Tổng quản thì ta đã băm người ra làm trăm mảnh rồi.

Vừa nói, ông ta vừa hần học bước tới phía Chu Tiềm.

Nghe Quế Cô Bà định ra tay, Tôn Phi Loan sợ sệt kêu lên :

- Giang lang, chàng không phải là đối thủ của Quế Cô Bà đâu cứ lo chuyện đưa người ra khỏi nơi này, hãy để cho thiếp đoạn hậu.

Quế Cô Bà chậm chậm bước tới hỏi :

- Tam cô nương, hình như người muốn cùng ta giao đấu đó phải không?

Tôn Phi Loan ứa nước mắt :

- Nếu Cô Bà muốn ra tay thì tất hơn hết là hãy bắt tiểu nữ trước đi.

Giang Hàn Thanh vụt nhích lên :

- Tôn cô nương, Quế Tổng quản đã gọi đích danh tại hạ thì tại hạ phải lãnh giáo mới phải phép.

Quế cô Bà cười nhạt :

- Người là người mà Thái Thượng đang cần, ta muốn hay không cũng phải mang người trở lại.

Bà ta nói thật chậm, vẫy cánh tay đưa lên cũng thật chậm.

Chưởng thế của bà ta đã không có hơi gió mà cũng không nghe có tiềm lực trong đó, cánh tay đưa lên thật chậm và đẩy ra thật nhẹ.

Quế Tổng quản muốn bắt sống tại hạ, điều đó không dễ lắm đâu.

Hắn cất thanh kiếm vào mình, chứng tỏ rằng đối phương đã không dùng binh khí thì hắn cũng phong bao giờ muốn chiếm thượng phong.

Quế Cô Bà hơi ngưng tay và tự nhủ thầm :

- Khá lắm, võ công và nhân phẩm của gã công tử họ Giang này quả là có chỗ hơn người, chỉ tiếc.

Trong lúc bà ta suy nghĩ, tuy chưởng thế có phần hơi chậm hơn nhưng cuối cùng vẫn phải tới và Giang Hàn Thanh cũng đã dồn toàn lực để chuẩn bị đánh một đòn đối kháng.

Tôn Phi Loan khóc lớn :

- Cô Bà hãy giết tiểu nữ trước đi.

Thân ảnh nàng theo câu nói mà nhoáng lên, nhắm ngay vào vòng chưởng lực của Quế Cô Bà mà lao tới.

Yên Phi Quỳnh bấu môi :

- Thật là cái thứ không biết xấu hổ, trước mặt Cô Bà mà còn dám làm cái trò dị hợm đó à.

Hình như sợ phạm thượng đụng đến Tôn Phi Loan nên Quế Cô Bà giật mạnh cánh tay cho đà chưởng dạt ra ngoài và thu tay trở lại.

Giang Hàn Thanh lật đặt kéo Tôn Phi Loan ra và nói :

- Phi Loan, nàng ảm ỉ thế?

Ngon chưởng của Quế Cô Bà tuy né tránh Tôn Phi Loan, nhưng chưởng phong vẫn còn y nhiên đầy tới, vì thế, khi Giang Hàn Thanh vừa hỏi thì cảm thấy một nguồn kinh lực đã tới bên mình.

Hắn lật đặt đẩy Tôn Phi Loan sang một bên và tay phải hất lên thật lẹ.

Chưởng lực hắn vừa đẩy ra thì...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Hương Từ Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Thoát khỏi Long Môn

Nhưng chỉ thoáng qua là Quế Cô Bà chợt hiểu.

Giang Hàn Thanh đã uống huyết Mãng xà, công lực đã nhờ đó mà tăng hơn bình thường thập bội.

Nghĩ đến vụ huyết mãng xà, Quế Cô Bà đột nhiên giận dữ, bà ta cười nhạt :

- Giang Hàn Thanh, đêm nay nếu ngươi thoát khỏi Ngư Thương sơn thì ta thề sẽ không bao giờ mang họ Quế nữa.

Tôn Phi Loan kinh hãi kêu lên :

- Cô Bà.

Quế Cô Bà gắt giọng :

- Tha tên đó đi thì cánh tay phải của sư phụ của ngươi kẻ như không còn nữa.

Yên Phi Quỳnh châm chọc :

- Bây giờ trong lòng nó chỉ có mỗi một người con trai chứ có sư phụ nữa đâu mà Cô Bà còn nhắc tới chi cho mất công.

Tôn Phi Loan nức nở :

- Cô Bà, không lẽ bây giờ Cô Bà không còn thương tiểu nữ chút nào nữa hay sao?

Quế Cô Bà trừng mắt :

- Không cần phải nói nhiều, ta cho cả hai người cùng xông lên một lúc đấy.

Giang Hàn Thanh cười nhẹ :

- Tại hạ có luôn cả mấy thanh kiếm còn không chịu hàng, đó là tại hạ muốn công bằng giáo đấu với Long tổng quản. Bây giờ làm sao lại hai người đánh một.

Quế Cô Bà gắt giọng :

- Hãy rút kiếm ra, ta cho ngươi được thế đấy.

Câu nói chưa dứt thì chương ảnh của bà ta đã nhoáng lên ngay.

Giang Hàn Thanh chồm mình tới, tay hấn bắt từ dưới đưa lên theo đúng thế Long Khôi Vân Tông. Nội lực của hấn nặng hơn khi nãy.

Tôn Phi Loan lĩnh quýnh.

Nàng biết Quế Cô Bà là người có một nội lực cực kỳ thâm hậu, chính đại sư huynh của nàng cũng không dám đỡ khi tập duyệt thì làm sao Giang Hàn Thanh đỡ nổi?

Nhưng nàng lại biết con người của Giang Hàn Thanh không dễ gì chịu thối lui như thế, nên nàng phần đứng sát bên hấn để ngầm trợ sức.

Thấy Giang Hàn Thanh trực tiếp đối kháng, Quế Cô Bà tuy xem thường nhưng cũng có đôi phần nể sợ, bà ta vội vã dồn thêm công lực.

Hai tiếng “bùng bùng” nổi dậy, chương phong của bà làm cho Tôn Phi Loan đứng gần nghe như một ngọn cuồng phong, tim nàng nhảy rộn lên vì lo sợ cho Giang Hàn Thanh bị hại.

Quả nhiên, sau khi hai ngọn chương ập vào nhau, Giang Hàn Thanh loạn quạng thối lui hơn hai bước.

Tôn Phi Loan hoảng hốt lật đặt bám sát theo sau lo lắng hỏi :

- Giang lang hãy vận khí thử xem?

Giang Hàn Thanh hít mạnh một hơi rồi cười đáp :

- Không có sao đâu.

Sát khí của Quế Cô Bà dồn lên mặt như một màn sương lạnh :

- Tiểu tử, khá lắm, hãy đón đây.

Cánh tay bà ta lại nhoáng lên.

Tôn Phi Loan kêu thất thanh :

- Quế Cô Bà. Cô Bà quả không nghĩ đến tiểu nữ chút nào hay sao?

Giang Hàn Thanh bây giờ cũng đã nổi nóng rồi, hấn không còn nghe giọng đau xót của Phi Loan, hấn vùng tay đẩy tới.

Lần phát chương này, Quế Cô Bà đã vận đúng tám phần công lực, bà ta nghĩ rằng Giang Hàn Thanh khi đón ngọn chương này nếu không chết thì cũng trọng thương, không ngờ sau một tiếng dội kinh hồn, khác hơn hai lần trước, Giang Hàn Thanh vẫn đứng trơ không nhúc nhích.

Tôn Phi Loan càng không dám tin như thế, nàng không dám tin rằng Giang Hàn Thanh có thể đỡ nổi một chương của Xà Cô Bà mà không hề hấn gì, thế nhưng nàng vẫn phải tin vì chuyện xảy ra trước mắt.

Chính Quế Cô Bà cũng không ngờ, chương thứ nhất làm cho hấn thối lui một bước. chương thứ hai làm hấn phải lui hai bước, thế mà chương thứ ba, ngọn chương của bà ta đã dồn tám phần công lực, thế mà hấn vẫn đứng trơ.

Bà ta làm sao biết được chuyện Giang Hàn Thanh đã uống một hoàn Thiên Cơ Vận Công rồi sau đó mới gặp huyết mạch xà?

Hai ngọn chương trước của Quế Cô Bà tuy đánh lui Giang Hàn Thanh, nhưng cũng chính vào ngọn “Huyền Âm Cửu Chuyển” đó mà khiến cho hai chất lạ trong người hấn có cơ hòa trộn lại cho nên chương thứ ba làm cho chính công lực của hấn tăng trưởng dị thường.

Lửa giận của Quế Cô Bà bốc lên ngàn ngút, bà ta cười sằng sặc :

- Giang Hàn Thanh, giỏi lắm, ngươi ý vào cái trò múa rối của Trúc Kiếm mà lừa ta đấy à. Hãy coi chừng đấy.

Vừa nói, thân hình của bà ta vừa nhóng lên, hai tay cùng phát ra một lượt.

Tôn Phi Loan biến sắc :

- Giang lang, hãy lui lại cho mau..

Keng!

Miệng thì la, tay nàng thì rút nhanh thanh kiếm bên mình, lao thẳng tới sát bên Quế Cô Bà, triển khai “Thiên Phượng tam thức”, thanh kiếm của nàng lúc bấy giờ trở thành một vòng lưới thép.

Nghe Quế Cô Bà đùng chạm tới sự phụ của mình, Giang Hàn Thanh không còn dần được nữa, hấn chồm tới thét lớn :

- Quế Cô Bà, ngươi không được hỗn láo như thế.

Hai tay hấn cũng cùng một lúc đưa lên, một vòng chưởng lực cuốn mạnh y như con thốt.

Tôn Phi Loan thấy Giang Hàn Thanh đã không lui mà lại tiến, trong khi kiếm quang của nàng đã tỏa ra chu vi gần hai trượng, tình thế dễ dàng trộn lẫn vào nhau, nàng không dám chậm trễ, vội vàng lật đật thu kiếm trở về.

Ngay trong lúc ấy, chợt nghe một tiếng dội bởi hai luồng chưởng lực chạm vào nhau làm cát bụi tung lên mù mịt. Tiếp theo là một tiếng “hự” nghe như nghẹn tức và một bóng người lao đảo dạt ra.

Bộ áo choàng của Giang Hàn Thanh bị kinh phong xé toạc ra một mảnh, thế nhưng con người hấn vẫn đứng yên.

Người bị chưởng lực hất tung không phải hấn mà lại là Quế Cô Bà.

Thật là một chuyện mà không ai có thể tin nếu không chứng kiến tận mắt..

Người kinh khiếp nhất tự nhiên là Quế Cô Bà.

Bà ta thật không thể tưởng tượng rằng “Huyền Âm Cửu Chuyển” của mình được vận đả mười hai thành công lực, đã không lay chuyển nổi Giang Hàn Thanh, trái lại còn bị hấn chấn lui hơn ba bước..

Luôn cả Giang Hàn Thanh càng không thể ngờ như thế nữa, công lực của hấn, hấn tự biết rõ hơn ai hết, hấn không ngờ sau khi uống Thiên Cơ Vận Công hoàn và măng xà

huyết mà công lực lại có thể tăng nhanh như thế ấy.

Xà Cô Bà tái mặt lắm bầm một mình :

- Hồng rồi.. hồng rồi.. ba mươi năm tâm huyết của ta đã bị tên tiểu tử này hưởng hết.

Ngay trong lúc ai cũng còn đang ngỡ ngác phân vân, Yên Phi Quỳnh nhaoáng lên như một cái bóng ma, nàng tới sát bên Giang Hàn Thanh vờn năm ngón tay nhọn hoắc của nàng chụp tới.

Đã đánh lên mà lại còn đánh thật nhanh trong khi cả Giang Hàn Thanh và Tôn Phi Loan hãy còn đang bàng hoàng trước sự diễn biến bất ngờ..

Kịp đến khi hai người cùng phát hiện Yên Phi Quỳnh đánh lên thì năm ngón tay nhọn của nàng đã sát vào ngực áo.

Giang Hàn Thanh vẫn phản ứng thật nhanh, tuy đối phương đã sát tới một bên nhưng hấn vẫn trở tay thật lẹ.

Nhưng Yên Phi Quỳnh quả nhiên lợi hại, nàng đánh sát vào mình như thế nhưng vẫn còn là một hư chiêu, cho đến khi Giang Hàn Thanh phản ứng thì nàng vội vàng biến.

Một tiếng dội tuy nghe không nặng lắm, nhưng Giang Hàn Thanh cũng đã bị đẩy lui hơn tám thước.

Chuyện xảy ra thật bất ngờ và cũng quá nhanh, trong lúc Quế Cô Bà chưa đứng vững kịp vì chưởng thế của Giang Hàn Thanh thì chính hấn cũng đã bị Yên Phi Quỳnh đánh

thối lui.

Tôn Phi Loan không kịp nói tiếng nào, nàng lao như bay tới sát trước mặt Giang Hàn Thanh và Chu Long Chu cũng đã lao tới và nói bằng một giọng lo âu :

- Giang nhị công tử... có sao không?

Giang Hàn Thanh cảm thấy vai trái của mình chỉ hơi tê tê, hấn không chú ý cho lắm nên cười đáp :

- Không sao cả.

Họ chưa nói được nhiều thì Quế Cô Bà và Xà Cô Bà đã song song lướt tới.

Tôn Phi Loan đưa thanh kiếm ra ngang ngực và trầm giọng hỏi :

- Nhị vị Cô Bà định làm gì?

Quế Cô Bà hét lên :

- Tam cô nương hãy tránh ra, đêm nay ta nhất quyết phải trói tên tiểu tử này để mang lại Long cung.

Xà Cô Bà cũng gằn giọng :

- Phải đấy, cánh tay của Thái Thượng lành hay không là do ở tên này, không thể để cho hắn thoát khỏi được.

Tôn Phi Loan cau mặt :

- Chuyện cánh tay của sư phụ có quan hệ gì đến hắn?

Xà Cô Bà trừng mắt :

- Quan hệ lớn lắm chứ sao không? Tam cô nương là người mà đã được Thái Thượng nuôi dưỡng từ nhỏ cho tới nên người, chẳng lẽ cô nương lại không nhớ đến cái ân đức cao dày ấy hay sao? Cánh tay phải của Thái Thượng đã tàn phế hơn ba mươi năm nay, chẳng lẽ cô nương không có một chút đau lòng?

Quê Cô Bà hần học :

- Không cần phải nói nhiều, đêm nay ta quyết bắt Giang Hàn Thanh chứ không để cho hắn xông nữa đâu mà sợ.

Chu Long Chu rút thanh đoản kiếm cùng đứng song song với Tôn Phi Loan án trước mặt Giang Hàn Thanh, nằng cặt giọng trầm trầm :

- Đừng có lớn lối, các người tưởng bọn ta sợ lắm à?

Giang Hàn Thanh bây giờ chợt nghe vết đau trên vai trái càng lúc càng nặng, hắn âm thầm vận khí, nhưng vừa đến bả vai trái thì dội lại, không cách nào thông được, hắn bất giác hoảng hồn.

Nhưng vốn là một con người sinh tính quật cường, tuy thấy Quê Cô Bà và Xà Cô Bà lao tới cùng một lúc, và tuy thấy Tôn Phi Loan và Chu Long Chu đứng án trước mặt, hắn vẫn tràn tới cười lớn :

- Quê Tổng quản, Xà Cô Bà, tại hạ xin lĩnh giáo, nếu cần thì cả hai vị cùng lên một lúc cho vui.

Quê Cô Bà không lên tiếng, bà ta thừa lúc Giang Hàn Thanh đang nói thì tràn mình tới và năm ngón tay đã vuron ra.

Năm ngón tay của bà ta chẳng những thật nhanh mà thể đánh và tiềm lực gần như dòn lên thật dữ.

Giang Hàn Thanh tràn qua nửa bước, cánh tay phải hắn :vang lên, chưởng ảnh và chưởng phong ào ào nổi dậy.

Xà Cô Bà liếc thấy tình thế khẩn trương, bà ta len lén cho tay vào túi.

Tôn Phi Loan lóe mắt, mặt nàng bỗng bùng bùng sát khí, nàng chỉ mũi kiếm thẳng vào mặt Xà Cô Bà và hét lớn :

- Xà Cô Bà biết bà ta là người chuyên dùng rắn độc, trong mình của bà có rất nhiều ngón nghề, nhưng ta cũng cho bà biết trước là nếu hiện giờ bà còn thì thổ một thứ gì thì đừng trách sao ta không nể tình chút nào đấy nghe.

Chu Long Chu cười nói tiếp theo :

- Tam thư thư, cha tôi mới nói rằng, trong năm người của chúng ta tại đây, nếu không may có một ai bị hại thì cha tôi sẽ làm cho tất cả nhân vật trong cái gọi là Long cung này không còn một mảnh thịt nguyên.

Tất biết tính tình của vị Tam cung chủ nên Xà Cô Bà vừa cho tay vào túi là đã lật đật lấy ra và cười nói :

- Tam cô nương, có mặt Tam cô nương tại đây, già này không dám làm chuyện chi không phải đâu.

Trong khi đó thì phía bên kia Độc Tẩu Chu Tiềm và Phi Đà Bàng Công Nguyên cũng đã đánh vui với nhau gần năm mươi hiệp.

Không hiểu nghĩ sao, giữa lúc đang đánh nhau, Bàng Công Nguyên chợt ngừng tay nói lớn :

- Lão phu đã từng nghe Chu huynh chuyên dùng độc và chính mắt cũng đã vừa nhận thấy, quả nhiên danh bất hư truyền, thế nhưng không biết Chu huynh có thể giao đầu nhau thuận về binh khí không nhỉ?

Chu Tiềm cười ha hả :

- Cứ theo cách nói của Bàng huynh thì hình như Bàng huynh nhận rằng ngoài chuyện dùng chất độc ra, tại hạ không còn có thể chịu nổi với ai về binh khí?

Bàng Công Nguyên nói :

- Chu huynh nói thế có nghĩa là đã đáp ứng yêu cầu của tại hạ?

Chu Tiềm gật đầu :

- Đúng như thế, chúng ta cứ tự nhiên giao đấu bằng binh khí, lão phu không bao giờ dụng độc đối với một người khi giao đấu bằng binh khí.

Bàng Công Nguyên cười :

- Hay lắm, chúng ta hãy bắt đầu.

Bàng Công Nguyên nổi danh nhờ vào thanh búa, ba mươi năm về trước đã không có người nào chịu nổi quá trăm chiêu, từ khi đảm nhiệm chức vụ Hoàng Y đô thống cho Long cung đến nay, ông ta thường nói chỉ bằng vào ba mươi sáu tên Hoàng Y Vệ là đã thừa sức quét sạch giang hồ, đủ biết con người đó vô cùng cao ngạo.

Tự nhiên sự cao ngạo đó đã được bảo đảm bằng tài lực của ông ta qua gần nửa đời người ngang dọc giang hồ.

Riêng Độc Tẩu Chu Tiềm thì chỉ vốn vẹn có một thanh đoản kiếm.

Người ta cho rằng Chu Tiềm nổi danh nhờ dụng độc và ông ta cũng chỉ giỏi về chất độc mà thôi, thanh đoản kiếm đeo ở bên mình chỉ bất quá là một món đồ trang sức mà thôi vì nó là một thanh cổ kiếm mà người ta cho rằng chỉ vì thích đeo bên mình, chứ kiếm pháp thì chưa ai chứng minh được là trình độ tới đâu.

Thế nhưng Bàng Công Nguyên không thể ngờ rằng tuy không ai thấy Chu Tiềm dùng kiếm, nhưng thực tế thì hiện tại thì kiếm pháp của ông ta không dưới một vị Chương môn nào trong hàng kiếm phái võ lâm.

Cả hai người quả xứng với câu cờ gấp tay cao, tướng cùng tài xứng.

Và người kinh ngạc nhất là Phi Đà Bàng Công Nguyên, ông ta cứ cho là Chu Tiềm chỉ giỏi về độc chứ không ngờ kiếm pháp cũng cao như thế.

Không những kiếm pháp cao mà nội lực của Chu Tiềm cũng không kém thanh đoản kiếm là môn binh khí coi như bị thế hạ phong đối với cây búa quá lớn của Bàng Công Nguyên, thế nhưng nhờ vào nội lực phi thường mà họ Chu vẫn không chút nào kém thế.

Chính vì phát hiện cái hay của Chu Tiềm cho nên bao nhiêu cao ngạo của Bàng Công Nguyên nhất thời tan mất, ông ta phải dè chừng từng nhất một chứ không dám khinh địch như lúc ban đầu.

Chỉ trong nháy mắt, hai người đã giao đấu với nhau hơn một trăm chiêu.

Càng đánh Phi Đà Bàng Công Nguyên càng bốc lửa, ông ta chưa từng gặp một địch thủ nào xem đáng ngoài tầm thường mà lại đối kháng mãnh liệt như thế.

Độc Tẩu Chu Tiềm thấy họ Bàng đã tận dụng nội gia bản lãnh, ông ta lừa thế tràn ngang qua để tránh ngọn búa hùng hổ của họ Bàng và bằng một thế thần tốc, ông ta trở ngược thanh kiếm bắt từ dưới đâm ngược lên một nhát.

Cái đánh dữ dằn chưa trúng địch là thấy ngay thế yếu, Bàng Công Nguyên giật mạnh cánh tay và nhảy phóng mình lên, từ trên giáng xuống một búa như trời sét.

Không dám đưa, thanh đoản kiếm đề đỡ ngọn búa quá nặng cân, ông ta lật đặt nghiêng mình tránh qua bên trái.

Bàng Công Nguyên thuận thế uốn mình xoay tròn tròn ốc và vọt phóng lên lần nữa để tung ngọn búa tiếp liền theo.

Chỉ trong khoảnh khắc, ánh sáng của lưỡi búa đã gần như bao bọc chung quanh, bóng của Chu Tiềm chỉ còn thấy được mù mờ.

Thanh búa nặng chiếm lợi thế, nhưng thanh đoản đao nhờ biến hóa cực nhanh nên cũng không bị hạ phong, hai người giao đấu đến hai trăm chiêu thì cũng biến thế.

Cả hai không dùng thế thần tốc nữa, họ cùng đi bộ thật chậm, mỗi bước chân của họ gần như lún tận đất sâu.

Càng chậm, thế đánh của hai bên càng đi vào sinh tử.

Hình như họ không còn cố tâm áp chế nhau được nữa, họ đang tìm lựa thế để đánh đòn tới hậu.

Trận chiến có phần chậm lại, nhưng chính vì thế mà hung hiểm hơn bao giờ hết.

Lúc đó, phía bên kia, Quế Cô Bà và Giang Hàn Thanh cũng đang bức nhau đến tận bờ vực thẳm.

Mặt của Quế Cô Bà đánh lại như thép nguội, thân pháp bà ta mỗi phút mỗi nhanh, bất cứ một ngọn chưởng nào của bà ta tung ra đều chắc mạch như một ngọn núi từ trên cao đổ xuống.

Vai trái của Giang Hàn Thanh đã bị Yên Phi Quỳnh đánh trúng, có lẽ thương thế đã thấm nhập đến tận gân cốt, cho nên đến bây giờ hắn vẫn còn cảm thấy tê nhức, cử động

gần như không còn được nữa.

Hắn chống ngán với Quế Cô Bà kẻ như còn có mỗi một tay. Bằng vào một tay chống với kẻ vừa cao thế, tinh thần nội lực của riêng hàn Thanh đã lâm vào thế khó khăn, thế nhưng hắn vẫn giữ vững bộ pháp quân bình, hắn cố không để cho phải thối lui, vì hắn biết chỉ cần nữa bước bất lợi là đối phương sẽ đẩy mình vào tử địa.

Tôn Phi Loan ghim thanh kiếm chực chờ, nàng thấy Giang Hàn Thanh chỉ còn sử dụng được có một tay, cho nên đầu chương pháp không dưới Quế Cô Bà, nhưng bằng vào một tay như thế, chắc chắn hắn không làm sao chịu nổi quá năm mươi chiêu.

Nàng không dám lơ đãng, nàng chuẩn bị thật đầy đủ để đón chờ cơ hội bất lợi đến với chàng để cứu giúp.

Thế nhưng nàng không ngờ bây giờ đã gần ngoài hai trăm chiêu mà Giang Hàn Thanh vẫn giữ mức quân bình, bất giác lòng nàng cảm thấy nhẹ nhõm.

Giang Hàn Thanh uống nhầm hai thứ tuyệt được trong một lúc hắn không thấy lạ nhưng khi gặp một tay kinh địch như Quế Cô Bà làm cho hắn phải tận dụng công lực, vì thế có đủ cơ hội để cho linh dược hòa đồng cơ thể, chính vì thế mà càng đánh lâu chừng nào thì nội lực của hắn càng gia tăng chừng ấy.

Chỉ có điều mà Giang Hàn Thanh không biết là hắn vừa trúng phải “Ngũ Hành Tuyệt Mạch chương” của Yên Phi Quỳnh.

Chương pháp này không phải Yên Phi Quỳnh thụ huấn của sư môn bởi vì chính năm xưa Ngư Mục cũng vì trúng phải chương pháp này mà đến bây giờ cánh tay vẫn còn tàn phế.

Chương pháp đó do Đồng Nhược Băng truyền thụ cho Yên Phi Quỳnh khi hắn báo nâng ở lại Xà cốc canh giữ Giang Hàn Thanh để cho hắn đi tìm thuốc.

Truyền chương pháp để cho nàng hộ vệ Giang Hàn Thanh, không ngờ bây giờ chính tay nàng sử dụng chương pháp đó để làm cho Giang Hàn Thanh mang thương tích đến lâm nguy.

Cũng may, nhờ vào Long Hình chương vô cùng linh động, tay chỉ dùng một tay nhưng không thấy Giang Hàn Thanh lúng túng, và nhất là Quế Cô Bà cứ tưởng môn hạ của Trúc Kiếm chỉ cần dùng tay phải để đối phó với địch nhân.

Nhờ vào tường làm như thế nên Quế Cô Bà không lợi dụng được thế nguy của Giang Hàn Thanh trong khi giao đấu.

Nhưng bất cứ vấn đề nào rồi cũng phải đến phút cuối cùng, cái chỗ yếu của Giang Hàn Thanh cũng thế, cả hai đang tận dụng phi thể cực nhanh và lừa nhau từng chương một. Thành linh một tiếng dội vang lên, Giang Hàn Thanh vì không sử dụng được tay trái trong khi Quế Cô Bà có lợi thế cả hai tay, nên cuối cùng hắn bị trúng phải một chương vắng tuốt ra ngoài.

Được thế một chiêu, Quế Cô Bà không dám chần chờ, nhanh trong lúc Giang Hàn Thanh chưa đứng vững, bà ta nhảy phóng tới giang tay chụp xuống.

Tôn Phi Loan đã chực sẵn từ lâu, nàng thấy Giang Hàn Thanh bị đánh văng ra và thấy Quế Cô Bà vừa nhảy tới thì thanh kiếm trong tay nàng đã tung lên như chớp.

Thế kiếm chưa đựng nhiều căm thù được đánh ra một cách thành linh, chỉ cần Quế Cô Bà không thủ thế kịp là cánh tay bà ta đứt tiện.

Quế Cô Bà hoảng hốt, nhưng bà ta phản ứng thật nhanh, trong khi đang đà lao tới, bà ta kịp thời dừng đứng lại và rút hẳn tay về.

Lưỡi kiếm phớt qua làm cho cánh tay áo rộng của bà ta bay đi một mảng.

Quế Cô Bà vừa sợ vừa tức giận, bà ta lồng lộn lên :

- Tam cô nương muốn chúng ta động thủ phải không?

Tôn Phi Loan rơi nước mắt, nhưng nàng vẫn thủ kiếm và gần từng tiếng :

- Quế Cô Bà, tôi đã nhiều lần cầu khẩn, thế nhưng Cô Bà vẫn một mực bức bách, bây giờ, nếu cô bà bước tới thêm bước nữa là cô bà sẽ thấy kiếm của Tôn Phi Loan này nhuộm đỏ máu.

Vốn từ nhỏ bên cạnh Tôn Phi Loan và nhất là nàng được xem là một cô gái thuần hậu nhất trong năm chị em Ngũ Phụng môn, bây giờ tình hình quả đã đến mức không còn

nuơng nhau được nữa, Quế Cô Bà bỗng nghe lòng bất nhẫn, bà ta thấp giọng :

- Tam cô nương, đừng có làm như thế. Thôi, các người hãy đi đi.

Tôn Phi Loan nhìn Quế Cô Bà bằng đôi mắt đầm nước mắt, giọng nàng chột nghẹn ngào :

- Đa tạ Cô Bà.

Nàng quay mình đi về phía Giang Hàn Thanh.

Xà Cô Bà vụt kêu lên :

- Quế đại thư, không thể buông tha cho Giang Hàn Thanh được

Quế Cô Bà lạnh lùng :

- Tứ đại thư muốn tôi bức tử Phi Loan phải không? Hãy trở vào, trước mặt Thái Thượng, trách nhiệm này ta chịu hết, Ngũ cô nương, hãy theo ta trở về.

Nói xong, bà ta quay mình đi trở vào trong.

Yên Phi Quỳnh tuy bất mãn nhưng không dám cãi lệnh, nàng liếc về phía Phi Loan một cái đầy vẻ căm hờn và hằn học đi theo Quế Cô Bà.

Xà Cô bà lẩm bẩm :

- Tôi công... đúng là ba mươi năm làm cho chúng hương..

Bà ta đậm chân thỉnh thịch nhưng rồi cũng phải quay trở vào theo.

Bây giờ thì Chu Long Chu đang đỡ lấy Giang Hàn Thanh, hắn đã có vẻ xiêu xiêu không còn đứng vững.

Giang Hàn Thanh nhìn nàng cảm kích :

- Không sao, nội lực không hề chi cả, chỉ có bả vai trái không còn cử động được.

Trông mặt long lanh của Chu Long Chu vụt đầy nước mắt, nàng nghẹn ngào :

- Mồ hôi công tử tuôn ra như thế ấy, chứng tỏ gân cốt đã phạm trọng thương, bây giờ công tử hãy thử vận công xem sao?

Vừa nói, nàng vừa lấy khăn tay lau mồ hôi cho Giang Hàn Thanh, cử chỉ nàng thật vô cùng quan tâm tha thiết.

Tôn Phi Loan thuyết phục cho Quế Cô Bà buông tay lưới, nàng lật đật chạy lại và khi thấy da mặt Giang Hàn Thanh tái mét, nàng lo lắng hỏi :

- Giang quân! Chàng bị thương nơi nào?

Chu Long Chu nghe tiếng Tôn Phi Loan, nàng e ngại lật đật nhét khăn vào túi.

Giang Hàn Thanh gượng mỉm cười :

- Không nặng lắm đâu, hình như nơi bả vai bị chỉ phong quét trúng.

Tôn Phi Loan thở phào, nàng đưa tay chân lên ngực mình như để trấn an cơn sợ sệt vừa qua khỏi.

- Nếu không nặng lắm thì đỡ biết bao, họ đã đi vào cả rồi. Chúng ta nên mau thoát khỏi nơi này càng sớm càng tốt

Chu Long Chu nói :

- Cha tôi và Bảng Công Nguyên hãy còn giao đấu..

Và nàng quay lại kêu lớn :

- Cha, chúng ta đi thôi.

Chu Tiềm hãy còn đang cùng với Bảng Công Nguyên đánh vui bất phân thắng bại, khi nghe tiếng kêu của Chu Long Chu, ông ta quát lớn :

- Bảng Đà Tử, hãy dừng tay lại.

Bảng Công Nguyên thờ hồng học :

- Không được, hãy còn ba chiêu nữa mới hết cuộc.

Chu Tiềm cười lớn :

- Ba chiều còn lại xin hẹn về sau, bây giờ tại hạ xin thất lễ.

Vừa nói, ông ta vừa tung mình nhảy vọt về phía bọn Giang Hàn Thanh.

Bàng Công Nguyên rống lên :

- Không được, phải đánh hết.

Cùng một lúc với câu nói đó, ông ta nhảy dựng lên, ngọn búa lớn từ trên không giáng xuống theo thế Lôi Công Phạt Mộc, gió cuốn theo như con bão.

Chu Tiềm bật cười ha hả và vẩy mạnh cánh tay.

Một vật đen thui lù bay lên nổ một tiếng nho nhỏ và bùng thành một làn khói xám

Tới đã nhanh, Phi Đà Bàng Công Nguyên lui lại càng nhanh hơn khi nhận thấy mùi khói bùng lên, và chờ cho đến lúc ông ta nhảy ra xa thì núi khói đen đã biến tính một bức tường chắn mắt bóng bọn Chu Tiềm.

Là một con người nổi danh dùng độc chết, trong bầu khói xám này làm sao lại không rõ?

Bàng Công Nguyên nhớ tới chuyện ấy, ông ta không dám đứng gần lại vừa dùng khăn ngừa độc che mũi vừa nhảy thối lui ra xa hơn nữa.

Từ xa vọng lại tiếng cười của Chu Tiềm :

- Bàng đà từ, nhớ nhé, sau nay khi gặp lại nhau, tại hạ chờ cho hết ba chiều còn lại đến nay rồi mới bắt đầu dùng chết độc.

Tiếng nói càng lúc càng xa, chứng tỏ họ đã vượt khỏi vòng khống chế của Long Môn.

Bàng Công Nguyên tức giận đi mặt xạch, đã gần hết ba trăm chiều giao hẹn mà vẫn chưa đụng được chân lông của Chu Tiềm, bây giờ hắn đã đi một cách quá dễ dàng, coi Long Môn như chỗ không người.

Bàng Công Nguyên đứng y một chỗ, con giận chia ông ta làm cho thân thể nặng xuống như thái sơn, đất dưới chân lún xuống y như người đi trên bùn, con thóc của Bàng Công Nguyên càng lúc càng làm cho ông ta đỏ mặt.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Hương Từ Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Lưu Hương động

Hai bên bờ cây xanh mướt, giòng An Giang nước chảy lờ lờ.

Đúng là phong cảnh đẹp miền thôn dã Giang Nam.

Một chiếc thuyền buồm nhẹ lướt trên giòng sông. Chiếc buồm trong nhô lên hụp xuống làm cho cảnh vật dù ở xa cũng trông thấy rõ ràng.

Tồn Phi Loan và Chu Long Chu ngồi dựa bên cửa sổ, gió nhẹ đưa hai mái tóc phát phơ, cả hai hình như mạng nặng tâm tình.

Chu Tiềm ngồi sát bên chiếc phản chắn mạch cho Giang Hàn Thanh, sắc diện có phần trầm trọng.

Cả bọn cùng gặp được bọn Quân Thiên Phát và Lý Duy Năng nhờ đó ra họ mới biết đám Thanh Phong đạo trưởng, Thần Phiến Tử và Đôn Hiểu Thiên đã đến Cự Châu.

Vì Chu Tiềm là một trong tám vị Tham tán của Lưu Hương cốc đột nhiên mất tích, nên Lưu Hương cốc chủ tâm phái Âu Dương đường chủ của Tổng Vụ đường hiệp trợ để tìm kiếm.

Chính vì thế mà Cự Châu bỗng trở thành nơi tập trung các bậc anh hùng hào kiệt.

Quân Thiên Phát gặp được bọn Giang Hàn Thanh, bèn lật đặt cùng với Lý Duy Năng phát ưu hiệu lưu mãi tới Cự Châu, rồi cũng chuẩn bị khinh thuyền ngược dòng về Lưu Hương cốc.

Vì đã có lệnh của Lưu Hương cốc chủ, bất cứ cánh nào, khi gặp được bọn Chu Tiềm và Giang Hàn Thanh thì tức tốc phải về Lưu Hương cốc.

Trong thuyền, chuyện trở ngại đáng kể là Giang Hàn Thanh bị Yên Phi Quỳnh dùng Ngũ Hành chương pháp đánh trúng bả vai và sau một cuộc quyết chiến tại Long Môn, thương thường ngày càng thêm trầm trọng.

Là một người đã từng chữa trị rất nhiều nội, ngoại thương, thế nhưng khi chẩn mạch cho Giang Hàn Thanh, Chu Tiềm vẫn thấy mơ hồ không tìm ra bệnh chính xác.

Trầm ngâm một lúc thật lâu, ông ta thận trọng nói :

- Hình như Giang nhị công tử bị Âm Thủ Bế Huyệt vì thế kinh mạch bên cánh tay trái không còn sống động, lão phu không nhận thấy thủ pháp này nên không dám động đến, vì sợ chẳng những không có hiệu quả mà trái lại sẽ làm tăng thêm sự đau đớn.

Lý Duy Năng cau mặt :

- Lão tiên bối bảo Âm Thủ Bế Huyệt nhưng không biết thủ pháp ấy như thế nào?

Chu Tiềm nói :

- Âm Thủ Bế Huyệt vốn là bàng môn Âm công, người trúng phải nếu gặp được người có thể giải khai thì cũng hao tổn nguyên khí thật nhiều, nhưng nếu không giải được thì quá trăm ngày sẽ bị chung thân tàn phế.

Chu Long Chu tức tối, nàng nói :

- Giả như biết Yên Phi Quỳnh tàn ác đến thế thì sớm giết quách đi cho rồi.

Và nàng quay lại hỏi Tôn Phi Loan :

- Tôn thư thư, công phu của Ngũ Phụng môn, chắc thư thư biết cách giải chứ?

Tôn Phi Loan ứa nước mắt lắc đầu :

- Sư môn chúng tôi không có thứ công phu này, thật là lạ lùng, không hiểu Ngũ sư muội học được của ai?

Quách Thiên Phát chen vào :

- Chu tiên bối có biết võ lâm hiện tại ai là người biết về thủ pháp đó hay không?

Chu Tiềm trầm ngâm :

- Rất khó mà biết được, thứ thủ pháp này quá thâm độc, võ lâm chân chính không ai thích luyện, thứ hai là thứ thủ pháp này nghe đâu đã thất truyền từ lâu, rất khó có người biết được, lão phu cũng không nghe nói đến thủ pháp này.

Tôn Phi Loan nói :

- Sư phụ của vãn bối hồi ba mươi năm về trước bị Đông Hải song tiên dùng trường pháp phá mất một cánh tay, tôi nghĩ rằng rất có thể là thủ pháp Âm Thủ Bế Huyệt này cũng chưa biết chừng.

Chuyện này cũng hơn ba mươi năm nay, và rất ít người biết được nên khi nghe Tôn Phi Loan nói, Chu Tiềm lấy làm ngạc nhiên :

- Đông Hải song tiên được võ lâm xem như kẻ thoát tục, thế không hiểu tại sao lại dùng thủ pháp độc ác như thế nhỉ?

Lý Duy Năng thở dài :

- Nếu nói như thế thì bệnh trạng của Giang huynh đành thúc thủ hay sao?

Giang Hàn Thanh gượng cười :

- Một con người sinh ra vốn có số mạng số, cho dầu huynh đệ bị tàn phế cánh tay trái này thì thật ra cũng là chuyện tầm thường.

Cái gượng cười và câu nói ấy làm cho Giang Hàn Thanh bị động nội thương, hấn nhãn mặt không nói nữa.

Tôn Phi Loan đứng phắt lên :

- Ngũ sư muội, nếu biết sử dụng tất cũng phải biết phép giải, tôi sẽ đi tìm cho.

Chu Tiềm khoát tay :

- Tôn cô nương xin hãy nán lại vì Lưu Hương cốc tập trung rất nhiều danh y cao thủ, tôi tin rằng đến đó sẽ có người giải được.

Ông ta nhìn Lý Duy Năng và nói tiếp :

- Rất tiếc là bây giờ không gặp lệnh sư, tôi tin rằng cho dầu không giải được thủ pháp này, ít nhất ông ta sẽ có cách hay.

Lý Duy Năng sáng mắt :

- Nếu gia sư có thể tìm được phép hay thì tốt lắm, vì chúng tôi đã có lưu ám hiệu tại Cự Châu, sớm muộn gì rồi người cũng sẽ về gặp mặt.

Hắn vừa nói vừa ra lệnh cho chèo nhanh.

Sáng ngày hôm sau, thuyền vào Tế Hạ.

Đây là giáp giới giữa hai tỉnh Triết Mân.

Thuyền vừa cập bến thì có một đại hán áo xanh cung kính bước xuống nói với Chu Tiềm :

- Thuộc hạ phụng mạng Vệ phó đường chủ đến cung nghinh lão gia, ngựa đã có sẵn rồi.

Chu Tiềm hỏi :

- Vệ phó đường chủ đã đến rồi sao?

Gã đại hán áo xanh đáp :

- Thuộc hạ được lệnh Vệ phó đường chủ bảo đến trước nơi đây để cung thỉnh lão gia.

Chu Tiềm gật đầu :

- Được rồi, để ta cho sửa soạn lên thuyền.

Và ông ta quay lại hỏi Giang Hàn Thanh :

- Giang nhị công tử có thể đi ngựa được chăng?

Giang Hàn Thanh đáp :

- Bị thương nơi vai thôi, chớ toàn thân chưa có chỉ trở ngại, chắc có lẽ vẫn búi đi ngựa được như thường.

Chu Tiềm gật đầu;

- Như thế là tiện lắm.

Ông ta truyền lệnh cho tất cả lên bờ, quả nhiên dựa mé rừng có sáu tên đại hán đang dẫn ngựa đứng đợi.

Tôn Phi Loan hỏi nhỏ Giang Hàn Thanh :

- Vai đau làm sao đi ngựa cho ổn được?

Giang Hàn Thanh cười :

- Ngồi ngựa đâu phải bằng vai.

Hắn cầm lấy dây cương, nhưng Quân Thiên Phát đã vội bước tới nói :

- Huynh đệ xin đỡ Giang huynh một tay.

Sau khi đỡ Giang Hàn Thanh lên yên rồi, tất cả đều so dây cương cho ngựa phi nước kiệu.

Tuy vẫn ngồi vững trên yên, nhưng vì ngựa chạy xốc nên.

Giang Hàn Thanh nghe bả vai đau nhức, hắn cố đi một khoảng không xa thì thân hình lao đảo.

Đã luôn luôn chú ý, nên khi thấy Giang Hàn Thanh lao đảo là Tôn Phi Loan đã vội nhảy bay xuống đưa hai tay đỡ lấy hắn ngay.

Quân Thiên Phát vội hỏi :

- Giang huynh làm sao thế.

Giang Hàn Thanh chỉ rên được vài tiếng thì Tôn Phi Loan đã điểm ngay vào “Thụy huyết” cho hắn ngủ yên.

Nàng vừa đỡ Giang Hàn Thanh vừa nói với Quán Thiên Phát :

- Xin Quán huynh hãy lên yên, tôi sẽ cũng ngồi một ngựa để đỡ Giang nhị công tử.

Vừa nói, nàng vừa nâng Giang Hàn Thanh cùng nhảy lên yên.

Chu Long Chu giục ngựa lướt lên đi song song với Tôn Phi Loan và hỏi nhỏ :

- Tôn thư thư, Giang công tử có nặng lắm không?

Tôn Phi Loan nói :

- Tôi đã điếm vào “Thụ huyết” của chàng rồi, bây giờ thì ngủ rất ngon chứ không đau đớn gì nữa đâu.

Chu Long Chu cười nhỏ :

- Giang nhị công tử thật có phúc vô cùng.

Tôn Phi Loan háy háy mắt :

- Chu muội muội, nếu lát nữa mà tôi mỏi thì tôi nhờ Chu muội đó nghe.

Chu Long Chu ứng mặt :

- Thôi không được đâu tôi không dám làm thế đâu.

Tôn Phi Loan cười :

- Chu muội nói như thế là không đúng rồi đấy nghe, Giang nhị công tử đã vì đi tìm Chu muội nên mới bị Ngũ a đầu ám toán, lại bị Xà Cô Bà bắt giải đến Ngự Thượng sơn may chút nữa thì mất mạng vì Chu muội, thế mà bây giờ Chu muội lại không thể đỡ giữ được một đôi đường hay sao?

Chu Long Chu cười e thẹn :

- Em nói không lại chị đâu, thôi, nếu chị cho phép thì em sẽ sẵn sàng làm bất cứ những gì.

Tôn Phi Loan nháy mắt :

- Ngoan lắm, dễ dạy như thế là chị thương.

Đoàn người ngựa cứ chậm rãi hành trình, đến khoảng hoàng hôn thì đến một thôn nhỏ miền sơn cước.

Ngoài Độc Tẩu Chu Tiềm ra không ai biết nơi đó là đâu cả.

Chỉ thấy có một số đại hán ăn vận theo thôn trang đứng chầu chực sẵn.

Đám đại hán này người nào da cũng xám đen, xem có vẻ cực kỳ tráng kiện và nhanh nhẹn không giống như những nông phu thường thấy.

Họ nghênh đón đoàn người ngựa và lo dẫn ngựa vào tàu.

Tôn Phi Loan nhảy xuống ngựa, giải huyết cho Giang Hàn Thanh và dìu hắn đi chậm chậm.

Giang Hàn Thanh nhìn nàng cảm kích :

- Suốt con đường xa, Phi Loan có mệt lắm không?

Tôn Phi Loan cúi mặt mỉm cười :

- Chưa, lại sắp nói đến bưng cảm kích rồi đấy.

Và nàng quay lại cười nói tiếp :

- Có muốn tạ ơn thì tạ ơn Chu cô nương kia, chính cô ấy mệt nhiều hơn hết.

Chu Long Chu đỏ mặt vì thẹn :

- Không có đâu, tôi chỉ giúp phụ cái nhọc của Tôn thư thư thôi Giang nhị công tử có cảm ơn thì cảm ơn chị ấy.

Giang Hàn Thanh nghiêm giọng :

- Tôi mang thương tích làm một nhọc cả hai người, tôi xin cảm ơn cả hai vậy.

Tôn Phi Loan bĩu môi :

- Thôi không ai bảo cảm ơn, lần sai đừng có ý mạnh là được rồi.

Vào trong nhà thì đã lên đèn.

Trên một cái bàn dài giữa nhà đã bày sẵn tiệc, họ cùng được thỉnh ngồi vào.

Giang Hàn Thanh và mọi người đều nhận ra sự tổ chức khá chu đáo của Lư Hương cốc.

Sáng ngày hôm sau, đám đại hán thôn trang lại đưa tất cả vào sau núi, nơi đây có một con sông và đã có sẵn thuyền.

Có lẽ vì sông nhỏ nên họ dùng toàn tiểu thuyền, mỗi thuyền chỉ có thể chở được ba người.

Hai cha con Chu Tiềm một chiếc, Giang Hàn Thanh và Tôn Phi Loan một chiếc. Quản Thiên Phát và Lý Duy Năng một chiếc, ba chiếc tiểu thuyền do phu thuyền nhỏ sào tách bến.

Sông ở vùng núi thật quanh co mà cũng thật đẹp, hai bên vách núi dựng đứng trông vô cùng hùng vĩ.

Đi được chừng hơn nửa dặm, nước càng chảy mạnh hơn, nhiễm buồm đã nhô lên, có khi chắn giữa giong làm cho thuyền không thể đi nhanh.

Thuyền cứ đi như thế mãi, thật lâu, mọi người nhìn tới trước thấy một trái núi chắn giữa giong, nước chảy xuyên vào một cái hàng hình vòng nguyệt. Có lẽ đây là thiên nhiên tạo ra như thế chứ không phải nhân tạo.

Khi thuyền đến gần cửa núi, bên trên thấy rõ ba chữ khắc sâu vào đá Lư Hương cốc.

Tiếng Lý Duy Năng nói vọng ra sau :

- Chu tiên bối, đã đến Lư Hương cốc.

Thuyền của Chu Tiềm lướt tới và ông ta gật đầu :

- Đúng rồi chúng ta đi vào thạch môn thì đã là địa phận của Lư Hương cốc. Nhưng hãy còn một đoạn đường thủy nữa mới đến Tổng đàn.

Giang Hàn Thanh nói :

- Cảnh vật nơi đây đẹp quá, con người nếu có thể quăng bỏ cả lợi danh để vào đây ẩn dật thì chắc chắn là thần tiên.

Tôn Phi Loan cười :

- Thế nhưng Cốc chủ ở đây cũng đâu quên nổi chuyện hồng trần.

Giang Hàn Thanh nhìn lên trên không và chỉ khoảng đất cao có tám bảng đề ba chữ Thiên Tâm bình.

Đây là một địa điểm mà chung quanh là núi cao hiểm trở, chính giữa là một khoảng đất bằng có khuôn viên chừng mấy dặm.

Con sông thẳng đứng vào khoảng đất đó và có một chỗ xây bằng đá xanh thật đẹp làm chỗ đậu thuyền.

Hai bên bờ chỗ Bình Đài có liễu rủ thướt tha và gió đưa man mát.

Thuyền chưa cập bến là thấy một cô gái vận chiếc áo choàng màu bạc đứng trên bờ nghinh đón.

Vị cô nương ấy má hồng mày liễu y như một thiên tiên, chi có điều vênh môi của nàng thỉnh thoảng hơi nhếch lên bộc lộ bản chất tự cao kênh kiệu của nàng.

Bên sau cô gái là bốn cô thiếu nữ mình bận áo chên, lưng đeo trường kiếm uy nghi. Chi nhìn vào tư thế thì cũng đủ biết họ là những nhân vật trọng yếu của Lư Hương cốc.

Thuyền từ từ cập bến, tất cả lần lượt lên bờ.

Vị cô nương mặc áo choàng màu bạc bước tới trước mặt Chu Tiềm nghiêng mình thi lễ :

- Diệt nữ phụng mệnh Cốc chủ cung nghinh Chu lão tham tán.

Chu Tiềm cười :

- Hiền diệt nữ không nên quá lễ, để lão phu xin giới thiệu.

Và ông quay lại nói với bọn Giang Hàn Thanh :

- Đây là Vệ Tinh Cô, Phó đường chủ Tổng Vụ đường của Lưu Hương cốc.

Một mặt ông ta giới thiệu tất cả những người mới đến với Vệ Tinh Cô.

Giang Hàn Thanh chợt biết vị Vệ phó đường chủ này là cháu nội của “Nam Bình” Vệ thái quân.

Vệ Tinh Cô thì lễ với mọi người, nhưng đôi mắt cô ta chú ý nhiều nhất vào Giang Hàn Thanh và Tôn Phi Loan.

Sau cùng nàng nhìn Giang Hàn Thanh cười nói :

- Lúc về Nam Bình sơn, tôi thường nghe bà nội tôi kể chuyện Giang nhị công tử đã từng bao phen trá hình đánh bại cường địch, thêm vào đó tại Thánh Quả tự đoạt ba chiêu tuyệt kiếm của Ngũ Phượng môn, tôi đã vô cùng ngưỡng mộ và có ý muốn lĩnh giáo với nhị công tử, nhưng lúc đó nghe nói nhị công tử thương thế chưa lành, nhưng nay chắc là toại nguyện.

Nàng vừa nói vừa cười, giọng kiêu và cung cách của nàng thật đúng là xem dưới mắt không người vì không đợi ai hỏi đáp, nàng nhìn Tôn Phi Loan và nói luôn :

- Gió nào có thể đưa Tam cung chủ của Ngũ Phượng môn đến đây thật là vinh hạnh cho Lưu Hương cốc biết bao nhiêu, đúng là chuyện ngàn năm một thuở.

Câu nói của nàng với Tôn Phi Loan nghe lạnh băng băng, làm cho mọi người có mặt thầy đều ái ngại.

Tôn Phi Loan hơi đổi sắc nhưng nàng làm thinh.

Vệ Tinh Cô quay qua nói luôn với Độc Tẩu Chu Tiềm :

- Gần đây khách đến Lưu Hương cốc khá nhiều họ đang ở tại Đông viện, xin thỉnh luôn Chu lão tham tán Giang nhị công tử và Lý công tử từ đó đến nghỉ ngơi.

Chu Tiềm hỏi :

- Ai đến Lưu Hương cốc thế Vệ cô nương?

Vệ Tinh Cô đáp :

- Vạn Vật sơn trang Hứa Kính Bá, Nam Giang Giang đại công tử, Thái Bình bảo Tàn cô nương và Hồng Liễu Phán Quan Nghiêm Hữu Tam, ngoài ra còn có Thiên Thu trang Lý lão trang chủ, nghĩa là Vô lâm Tứ đại Thế gia đều đã có mặt nơi đây.

Nghe nói anh mình cũng đã đến Lưu Hương cốc, Giang Hàn Thanh mừng quá, hỏi :

- Chẳng hay gia huynh đến đây từ bao giờ thế Vệ cô nương?

Vệ Tinh Cô nhìn Giang Hàn Thanh cười thật dịu :

- Giang đại công tử đã đến đã mấy hôm rồi.

Cả đoàn người dưới sự hướng dẫn của Chu Tiềm đi theo con đường trời đá tảng dựa bờ sông, hai bên có những cội tùng gió mát rượi.

Mọi người vì đi như thế cho nên không làm sao thấy rõ được bên trong thực cảnh của Lưu Hương cốc, họ không biết trên Thiên Tâm bình là thôn trang hay là đồi núi.

Cứ như thế đi được một khoảng khá xa bằng con đường sầm uất quanh co thì đột nhiên phía trước rộng hẳn ra, nơi đây có khoảng đất bằng phẳng ước độ mười mấy mẫu và một tòa nhà đồ sộ bên trong khung của vòng nguyệt được xây bằng đá xanh kiên cố.

Bây giờ Giang Hàn Thanh càng thấy rõ sự thần bí của Lưu Hương cốc, ngay cả khoảng Thiên Tâm bình tuy bày ra trước mặt nhưng thật sự thì rất khó lòng biết rõ được bên trong.

Độc Tẩu Chu Tiềm dẫn đoàn người bước vào đại môn và quay lại nói với Vệ Tinh Cô :

- Hiền diệt nữ hãy đưa chư vị vào đông hiên nghỉ ngơi. Lão phu vào yết kiến Cốc chủ rồi sẽ đến sau.

Chu Long Chu hỏi :

- Còn con thì sao, cha?

Chu Tiềm đáp :

- Con hãy bầu bạn cùng Tôn cô nương vào Đông hiền, để cha vào yết kiến Cốc chủ.

Vừa nói, ông ta vừa đi thẳng vào trong. Vệ Tĩnh Cô khoát tay về phía sau, bốn ả thì tỳ cùng lui lại.

Nàng bước đến trước mặt Giang Hàn Thanh cười nói :

- Xin chư vị hãy theo tôi.

Nàng hướng dẫn mọi người rẽ vào cánh cửa nhỏ phía bên trái.

Tất cả theo Vệ Tĩnh Cô vào một khung cửa khác, tuy nhỏ hơn khung cửa ngoài, nhưng nơi đây chừng chặc hùng dũng uy nghiêm.

Vừa vào tới bên trong, trước hành lang có giàn hoa thật đẹp dưới giàn hoa đó có hai người thanh niên nam nữ đang đứng trò chuyện với nhau, khi thấy đoàn người bước vào,

người thạch mền giòn giã bước ra, hấn đi nhanh tới trước mặt Giang Hàn Thanh kêu lớn :

- Hiền đệ.

Giang Hàn Thanh thấy anh mình là rơi nước mắt :

- Đại ca.

Cả hai nhìn nhau ngập ngừng, họ không nói thêm được lời nào.

Hồi lâu, chừng như qua cơn xúc động, Giang Bộ Thanh mới chỉ người thiếu nữ đứng bên mình giới thiệu :

- Giang hiền đệ, đây là Hứa Trinh Tường và Hứa Doanh Doanh tiểu thư.

Bây giờ mọi người mới thấy thêm một vị thanh niên tuấn tú đứng khuất trong giàn hoa, người ấy đúng là Thiếu trang chủ của Vạn Vật sơn trang, cả hai huynh muội đều là con của Trang chủ Hứa Kính Bá.

Giang Hàn Thanh bước tới nghiêng mình :

- Đệ xin ra mắt Hứa huynh.

Hứa Trinh Tường cười lớn :

- Hân hạnh, hân hạnh, nhờ Giang nhị huynh mấy phen phá vỡ sào huyệt địch nhân, ngày nay chúng ta mới được có cơ hội họp mặt, đệ phải mừng rượu. Chỉ Giang nhị huynh mới được đẩy nghe.

Giang Hàn Thanh nói :

- Hứa huynh quá khen, tiểu đệ thật tình không dám nhận như thế.

Hứa Doanh Doanh khẽ liếc Giang Hàn Thanh rồi nhìn Giang Bộ Thanh mỉm cười e lệ, nàng thụt dần ra sau khép nép cúi đầu..

Giang Bộ Thanh ngó Tôn Phi Loan và hỏi Giang Hàn Thanh :

- Hiện đây vị cô nương này là ai thế?

Giang Hàn Thanh hơi đỏ mặt :

- Nàng là... Tôn Phi Loan...

Và hấn quay qua nói nhỏ với Tôn Phi Loan :

- Đại ca của tôi đó.

Tôn Phi Loan thận trọng cúi đầu, nàng có hơi sợ sệt khi nghe nói có người anh của người yêu mình trong số đó.

Chưa ai nói với ai, nhưng Giang Bộ Thanh nhìn dáng cách của Tôn Phi Loan, hấn biết ngay giữa em trai mình và cô gái này đã có vấn đề quan hệ.

Vệ Tĩnh Cô cười nói :

- Giang Đại công tử không biết sao, vì Tôn cô nương đó chính là Tam cung chủ của Ngũ Phụng môn, kiêm nhiệm Phân đàn chủ Phân đàn Giang Nam đây.

Giang Bộ Thanh và Hứa Trinh Tường ngạc nhiên nhìn sững Tôn Phi Loan càng làm cho nàng thêm lúng túng.

Giang Hàn Thanh và Tôn Phi Loan cùng nhìn nhau đỏ mặt cúi đầu.

Giang Bộ Thanh cười :

- Vệ cô nương đùa đấy nhé..

Hắn nói như thế nhưng tia mắt lại nhìn nhanh vào mặt Giang Hàn Thanh dò ý.

Quần Thiên Phát lừ mắt nhìn Lý Duy Năng, Lý Duy Năng hội ý nói ngay :

- Vệ cô nương nói thật đấy, vị Tôn cô nương đây quả thật là Tam cung chủ, lần này Giang nhị công tử, Chu lão tiền bối và Chu cô nương bị vây khốn tại Ngự Thương sơn, nếu không có Tôn cô nương thì chắc chắn không làm sao thoát khỏi.

Giang Bộ Thanh giật mình :

- Tại Ngự Thương sơn. Có phải là Long cung không?

Lý Duy Năng gật đầu :

- Đúng là chỗ cư ngụ của Ngự Mụ.

Giang Bộ Thanh tái mặt :

- Lý huynh nói người mà ba mươi năm xưa đã tự xưng là Thái Thượng đó chẳng

Lý Duy Năng gật đầu :

- Đúng rồi, Ngự Mụ cũng là sự phụ của ngũ vị Cung chủ của Ngũ Phụng môn. Tôn cô nương vì cứu người nên không thể lưu lại Ngự Thương sơn, Tôn cô nương đã làm một chuyện hết sức sáng suốt là khước ám đầu mình, một việc làm đối kháng với chúng thật là may mắn.

Tự nhiên câu nói có nhiều ẩn nghĩa của Lý Duy Năng đã làm cho Giang Bộ Thanh hiểu được khá nhiều về sự liên hệ của em mình và Tôn Phi Loan, hắn vội vòng tay nói với nàng :

- Xá đệ mang ơn cứu trợ, tại hạ thật vô cùng cảm kích.

Thấy anh mình không có vẻ chi trách móc, Giang Hàn Thanh thở phào nhẹ nhõm.

Tôn Phi Loan liếc hắn và cúi đầu đáp lời Giang Bộ Thanh :

- Giang đại công tử nói quá lời, thật tình tiện nữ không dám nhận như thế.

Hứa Trinh Tường cười nói :

- Đã đến đây thì chúng ta đều là người cùng chung một nhà, không nên khách sáo chi cả, chừ vị đường xa mệt mỏi, xin thỉnh khách vào nghỉ ngơi rồi chúng ta tiếp tục hầu chuyện với nhau.

Trong đại sảnh đã sẵn có Hồng Diện Phán Quan.

Nghiêm Tú Hiệp lên tiếng trước :

- Giang nhị công tử đã đến kìa.

Đang ngồi chăm chú vào bàn cờ với lão áo ưa, Nghiêm Hữu tam ngẩng mặt lên hỏi :

- Đầu? Giang nhị công tử đâu?

Và khi nhận ra Giang Hàn Thanh, ông ta vội buông cờ đứng dậy cười lớn :

- Nhị công tử, nghe nói Nhị công tử và Chu lão huynh mất tích tại Cự Châu, Cốc chủ đã phái thêm người gia tăng tìm kiếm, không ngờ bây giờ chúng ta cùng hội diện nơi đây.

Giang Hàn Thanh vòng tay cung kính :

- Tiểu diệt xin tham kiến Nghiêm tiền bối.

Giang Bộ Thanh cung kính cúi đầu :

- Tiểu diệt xin bái kiến Nghiêm tiền bối.

Giang Bộ Thanh chỉ lão già áo tía mà nói với Giang Hàn Thanh :

- Hiền đệ, đây là lão bá, Trang chủ Vạn Vật sơn trang, hiền đệ hãy ra mắt người.

Giang Hàn Thanh cung kính cúi đầu :

- Tiểu diệt xin bái kiến Hứa bá bá.

Hứa Kính Bá nhìn chằm chằm vào mặt Giang Hàn Thanh cười nói :

- Giang gia quả nhiên phúc đức. Các vị hiền diệt đều có nhân phẩm siêu phàm, nhất định sau này các vị hiền diệt sẽ làm rạng rỡ cho Võ lâm Tứ đại Thế gia chúng ta.

Giang Hàn Thanh vòng tay :

- Hứa thế bá thương mà khen cho chứ thật tình chúng cháu không dám có cao vọng như thế ấy đâu.

Tiếp theo đó hẳn giới thiệu Chu Long Chu và Tôn Phi Loan với mọi người.

Tự nhiên, khi nghe nói Tôn Phi Loan là Tam cung chủ của Ngũ Phượng môn. Hứa Kính Bá và Nghiêm Hữu cùng kinh ngạc, nhưng nhờ Lý Duy Năng thuật lại từ đầu câu chuyện này nên mọi người lộ vẻ vui mừng.

Nghiêm Hữu Tam nói :

- Tôn cô nương về với chúng ta, điều đó đủ để chứng minh rằng vĩnh viễn tà bất thắng chính Ngũ Phượng môn đã làm nhiều điều bất nghĩa với giang hồ, nhất định phải có ngày bị hậu quả diệt vong.

Hứa Kính Bá cười :

- Nói gì thì nói, nhưng nhớ là bọn này chưa có một chút nước vào miệng đấy nghe.

Nghiêm Hữu Tam gật gật đầu :

- Đúng, đúng, xin lỗi, vậy chúng ta hãy vào trong.

Như sức nhớ ra điều gì, ông ta quay lại nói với Lý Duy Năng :

- Lý công tử. lệnh tôn gần đây đã hồi phục sức lực khá nhiều, hiện đang nằm bên sau, chúng ta nên vào đó thăm người.

Sau đó, tất cả được Vệ Tinh Cô hướng dẫn hướng dẫn đến chỗ dinh dưỡng của Lý Quang Trí.

Sau khi được Thanh Phong đạo trưởng và Độc Tẩu Chu Tiềm tận tâm chữa trị, Lý Quang Trí bây giờ coi như đã thoát được hiểm nghèo, chỉ có điều vì thâm nhập quá lâu thành thử vẫn phải còn tịnh dưỡng thêm nhiều ngày nữa.

Hai cha con gặp lại nhau, tự nhiên họ hàn huyên không dứt, vì bọn Giang Hàn Thanh, sau khi vãn an Lý Quang Trí xong là tạm lui ra khách xá, họ muốn để cho hai mẹ con ông ta có được nhiều thì giờ bàn chuyện an nguy bấy lâu nay của Hà Bắc.

Sau khi sắp xếp xong chỗ nghỉ ngơi, Vệ Tinh Cô cũng từ giả lui ra để lo việc khác. Trước khi chào mọi người, nàng mỉm cười thật dịu dàng và nói với Giang Hàn Thanh :

- Nhị công tử đường xa mỗi mệt, xin cứ yên trí nghỉ ngơi ở đây bất cứ phòng nào cũng có cất đặt sẵn người hầu hạ, nếu cần chỉ xin công tử cứ tự nhiên dạy bảo chứ đừng khách sáo.

Nàng khẽ liếc về phía Tôn Phi Loan thật nhanh và nói tiếp với Giang Hàn Thanh :

- Nghe Nhị công tử có trộm được của Ngũ Phượng môn ba chiêu tuyệt kiếm, tôi mong sau khi khỏe lại, công tử cho tôi được lĩnh giáo để thử xem tuyệt kiếm của họ nó tuyệt đến mức nào.

Nàng không đợi ai trả lời, sau khi nói xong câu nói ấy, nàng lại liếc Tôn Phi Loan một cái nữa rồi bỏ đi thẳng ra ngoài

Chu Long Chu kéo tay Tôn Phi Loan nói nhỏ :

- Nghe nói cái vị Vệ phó đường chủ này vốn là cháu nội của Vệ thái quân. thuộc giòng vọng tộc Nam Bình, vì được cưng yêu từ lúc nhỏ nên cô ta không coi ai dưới mắt ra gì cả.

Tôn Phi Loan cười :

- Mình là khách mới quen thì để ý chuyện đó làm chi.

Giang Bộ Thanh đưa Giang Hàn Thanh vào ngoa phòng, con đau nơi bả vai của Giang Hàn Thanh bây giờ càng thấm nặng, hấn ngồi và nắm chặt thành ghế cắn răng.

Thấy sắc diện em mình xanh mét, Giang Bộ Thanh kinh ngạc :

- Hiền đệ làm sao thế?

Giang Hàn Thanh cắn răng nói nhỏ :

- Không sao, tiểu đệ chỉ bị thương nhẹ nơi vai.

Quản Thiên Phát vội nói :

- Xin nhị công tử hãy nằm nghỉ để cho vết thương không bị động.

Giang Bộ Thanh lo lắng :

- Hiền đệ hãy đề ngu huynh xem thử vết thương coi nó ra sao?

Quản Thiên Phát nói :

- Xin đại công tử cứ để nhị công tử nằm yên một chút, vì đây là do Âm Thủ đoạn mạch chứ không phải bị thương ngoài da.

Giang Bộ Thanh ngạc nhiên :

- Đoạn mạch nếu bị bể thì làm sao giải khai cho được?

Quản Thiên Phát nói :

- Cứ theo Chu lão tiên bói thì thủ pháp này không những làm cho huyết mạch ngưng trệ mà nó còn làm cho tổn thương gân cốt, nếu giải theo phương thức thông thường thì không những không thuyên giảm mà còn tăng thêm nguy hiểm nữa.

Giang Bộ Thanh tái mặt hỏi dồn :

- Chẳng lẽ không có người giải được thủ pháp ấy hay sao?

Quản Thiên Pháp đáp :

- Cứ theo Chu lão tiên bói thì chỉ có Thần Phiến Tử lão tiên bói vì nghiên cứu tinh thâm huyết mạch nên ông ta có thể biết được phép giải này, bây giờ thì phải chờ ông ta đến mới quyết định được phải làm sao.

Giang Bộ Thanh nhìn ra ngoài tắc lưỡi :

- Không hiểu Thần Phiến Tử lão tiên bói tại sao đến bây giờ vẫn không thấy tin gì cả?

Hắn buồn bã bước ra ngoài và nghĩ cách đi tìm linh dược.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Hương Từ Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Hợp công giải huyết

Tại Lưu Hương cốc sáng ngày thứ ba.

Tổng Vụ đường chủ Bát Bộ Truy Phong Âu Dương Nguyên, Hành Lệnh đường chủ Độc Nhân Diêm la Đôn Hiểu Thiên, Phó đường chủ Cung Quan Võ

cùng đưa Thần Phiến Tử và Thanh Phong đạo trưởng đến khách đường.

Vừa thấy sư phụ mình đến, Lý Duy Năng vội thuật lại chuyện Giang Hàn Thanh bị thủ pháp Âm Thủ Bể Huyệt cho ông ta nghe và cầu xin giải pháp.

Thần Phiến Tử cau mày hỏi lại :

- Tại sao biết đó là thủ pháp Âm Thủ Bể Huyệt.

Lý Duy Năng đáp :

- Đó là do Chu lão tiên bối xem xét và cho biết.

Thần Phiến Tử trầm ngâm :

- Âm Thủ Bể Huyệt là ngoài môn âm công, trị nó cũng không phải là khá lắm, chỉ có điều là vấn đề trị liệu hơi phức tạp.

Nghiêm Hữu Tam cau mặt hỏi :

- Ai bị Âm Thủ Bể Huyệt?

Vì từ mấy hôm nay, Lư Hương cốc có rất nhiều chuyện bận rộn, hình như cả Lư Hương cốc chủ cũng không còn có thì giờ nào để ra mặt, chính vì thế nên chuyện Giang Hàn Thanh bị thương, không ai muốn nói rộng ra, vì ai cũng thừa biết chưa đến lúc mà phải nhờ Thần Phiến Tử.

Chính vì lẽ đó, cho nên ngoài bọn Giang Hàn Thanh ra, thêm vào chỉ có một mình Giang Bộ Thanh biết chuyện đó mà thôi.

Nghe Hồng Liễm Phán Quan Nghiêm Hữu Tam hỏi, Giang Bộ Thanh vội đáp :

- Thưa lão tiên bối, chính xá đệ của tiểu đệ phạm thương.

Nghiêm Hữu Tam giật mình :

- Thảo nào khi thấy Giang nhị công tử thì lúc đó đáng sắc có phần ử dột, nhưng vì bận quá nhiều khách cho nên lão phu không tiện hỏi.

Và ông ta quay qua nói với Thần Phiến Tử và Thanh Phong đạo trưởng :

- Hai ngài là người tinh thâm huyệt đạo một người là nổi tiếng thần y, chẳng lẽ thương thế đó không có phương pháp trị hay sao?

Thanh Phong đạo trưởng cười :

- Nếu nói về bệnh thì bản đạo quyết không khi nào từ chối, nhưng nếu nói về đã huyệt thì xin nhường lại cho Thần Phiến Tử lão huynh.

Nghiêm Hữu Tam nói :

- Bất luận bằng cách nào, xin nhị vị hãy đến thăm Nhị công tử rồi sẽ tính sau.

Thần Phiến Tử lừ mắt nhìn Nghiêm Hữu Tam :

- Nghiêm lão huynh nói chuyện dễ như không, Âm Thủ Bể Huyệt chứ đâu phải chuyện tầm thường?

Ông ta bấm đầu ngón tay đếm nhẩm và nói :

- Nếu quả thật Giang nhị công tử bị Âm Thủ Bể Huyệt thì ở đây chừ vị phải nhọc công mới được.

Nghiêm Hữu Tam hỏi :

- Có cần phải đông người lắm không?

Thần Phiến Tử đáp :

- Nhiều thì không cần nhiều lắm, nhưng nhất định phải có đủ sáu vị công lực tinh thâm.

Nghiêm Hữu Tam hỏi :

- Trị bệnh mà cần sáu người như thế để làm gì?

Hứa Kính Bá nói :

- Theo lão phu biết thì chắc chắn là dùng nội lực của sáu người cùng một lúc vận công để đã huyệt.

Thần Phiến Tử cười :

- Như thế thì hay quá rồi, không ngờ Hứa lão huynh cũng khá tinh thông về huyết đạo như thế ấy. Có Hứa huynh thì nhất định phải thành công.

Hứa Kính Bá cười :

- Huynh đệ chỉ nghe nói như thế, chứ thật sự phương thức ra sao thì hoàn toàn không biết.

Thần Phiến Tử nói :

- Âm Thủ Bế Huyết vốn là công phu của bàng môn, khi đánh thì sáu ngón tay cùng thi công một lượt, trong bảy ngày không giải được thì huyết mạch sẽ bế tắc, trăm ngày không giải được thì chung thân tàn phế.

Giang Bộ Thanh biến sắc :

- Không biết hiền đệ mang trọng thương đã bao lâu rồi?

Lý Duy Năng đáp :

- Vừa đúng năm ngày.

Đon Hiểu Thiên nói :

- Thần Phiến Tử đạo huynh đã biết nguồn gốc của nó thì chắc chắn là giải được.

Thần Phiến Tử cười :

- Tự nhiên là phải giải được, năm xưa bản đạo đã từng nghiên cứu, chính vì nó dùng lực chỉ thi công, cho nên bản đạo phải chế cây quạt có sáu sườn.

Nghiêm Hữu Tam cự nự :

- Đạo huynh nói cái chuyện hồi còn nhỏ làm gì, lo chuyện giải cho người ta đây.

Thần Phiến Tử háy mắt :

- Cũng vậy nữa nè, con người ta sao mà bạc tóc vẫn không chừa cái nóng, có chuyện hồi nhỏ mới tính chuyện bây giờ được chứ không, nhớ chuyện.. độc nhân kia sao?

Đon Hiểu Thiên cười ha ha :

- Ủa sao tính thua bài tứ sắc rồi gỡ bài cào hay sao đây?

- Già này chưa đụng chạm đến ai đấy nghe.

Thần Phiến Tử cười :

- Đừng có lộn xộn, cả hai phải giúp bây giờ đây.

Nghiêm Hữu Tam nói :

- Tự nhiên, tự nhiên, nói làm thì làm đi chứ.

Thần Phiến Tử nói :

- Âm Thủ Bế Huyết và dùng lực của thi công, cho nên người bị trúng thì lục kinh bị khổng chế vì thế cần phải có sáu người công lực tinh thâm, cùng dùng nội lực một lúc xung khai lục mạch, đó là trường hợp bị đối phương tấn kích một lần, chứ nếu bị hai lần thì trong bảy ngày mười hai kinh mạch đóng kết lại thì không phương thuốc nào mà trị nổi.

Lý Duy Năng nói :

- Giang huynh bị đánh trúng bả vai có một cái thôi.

Thần Phiến Tử gật gù :

- Như vậy là nhẹ nhưng vẫn phải cần đến sáu cao thủ nội lực tinh thâm.

Đon Hiểu Thiên đảo mắt nhìn qua nghiêng người có mặt và nói :

- Trừ Âu Dương đường chủ ra, tại đây có Thanh Phong lão huynh, Thần Phiến Từ lão huynh, Hứa lão huynh, Nghiêm lão huynh và lão phu nữa cũng chỉ mới năm người.

Ông ta nghĩ Giang Bộ Thanh tuy tuổi hãy còn nhỏ, nhưng xuất thân từ Giang phủ cho nên rất có thể học lực thành công.

Chính vì thế nên khi kể danh, ông ta khẽ liếc về phía hắn.

Giang Bộ Thanh vội nói :

- Chư vị tiền bối nội công thâm hậu, chi sợ vẫn bối không hợp đủ.

Thần Phiến Từ nói :

- Giang đại công tử cần phải chăm sóc bên cạnh Giang nhị công tử và lại khi bọn mình thi công thì cũng còn phải có thêm người canh giữ đề phòng, chính vì thế cho nên Giang đại công tử không thể kể trong sáu người ấy được.

Nghiêm Hữu Tam nói :

- Chu lão độc và Âu Dương đường chủ cũng có thể hợp công. Âu Dương đường chủ vốn là Đại tổng quản ở đây, công việc phiên toái lắm, có lẽ nên thỉnh Chu lão độc là hơn.

Thần Phiến Từ nói :

- Chuyện phải cần tiến hành cho thật sớm, Lý Duy Năng hãy đến thỉnh Chu lão đến đây để cùng thương lượng.

Lý Duy Năng bái mạng lui ra.

Giang Bộ Thanh lật đặt đưa bọn Thần Phiến tử và Thanh Phong đạo trưởng đến phòng của Giang Hàn Thanh.

Giang Hàn Thanh nằm trườn mình trên chiếc gối, dáng sắc của hắn bơ phờ mệt nhọc.

Tôn Phi Loan và Chu Long Chu lo phục thị nên không dám rời ra.

Thấy anh mình đưa chư vị tiền bối vào thăm, Giang Hàn Thanh lật đặt nhếch mình ngồi dậy nhưng Thần Phiến Từ vội khoát tay :

- Giang nhị công tử hãy nằm yên, nằm như thế cho dễ xem mạch.

Ông ta quay lại nói với mọi người :

- Để bản đạo xem lại cho thật kỹ.

Ông ta bước lại vạch vai áo của Giang Hàn Thanh, nơi này da dễ vẫn như thường, người ngoài nhìn vào rất khó mà thấy triệu chứng mang trọng thương.

Thần Phiến Từ đưa mấy ngón tay ấn chung quanh bả vai của Giang Hàn Thanh, vẻ mặt ông có nhiều biến đổi.

Thật lâu, sau khi xem xét kỹ càng, Thần Phiến Từ quay qua nói với Thanh Phong đạo trưởng :

- Đạo huynh hãy tuần mạch lại thử xem kinh huyết có phải bị Âm Thủ Bế Huyết hay không?

Thanh Phong đạo trưởng cau mặt :

- Đạo huynh thấy có gì khác lạ chăng?

Thần Phiến Từ đáp :

- Cứ theo bản đạo thì Giang nhị công tử không phải bị Âm Thủ Bế Huyết.

Chu Tiềm bước lại gần hỏi nhỏ :

- Thần Phiến tử đạo huynh đã thấy có điều khác lạ hay sao?

Thần Phiến Từ nói :

- Âm Thủ Bế Huyết là thứ âm công hàn độc, chính vì âm hàn nhập huyết cho nên huyết mạch ngưng kết, người bị thương kinh mạch khó vận thông, da dẻ hơi tím, thế nhưng Giang nhị công tử thì lại không thấy triệu chứng gì cả.

Chu Tiềm nói :

- Huynh đệ thấy linh mạch bên vai trái của Giang nhị công tử không thông suốt, quả đúng là do Âm Thủ Bế Huyết mà ra..

Chu Tiềm ngoài chuyện tinh thâm độc chất, phương thức châm cứu của ông ta đã nổi tiếng trong giang hồ, còn Thần Phiến Tử thì lại nhất nhĩ về môn đả huyết danh gia, thế mà cả hai lại có quan điểm không giống nhau về thương thế của Giang Hàn Thanh thì quả là một chuyện rất kỳ lạ.

Thanh Phong đạo trưởng làm thỉnh không nói, ông ta dồn hết tinh thần bắt mạch, thật lâu, ông ta mở mắt ra mỉm cười :

- Nhị vị đạo huynh đều nói đúng: cứ kinh mạch bên trái thì quả là Âm công thủ pháp thế nhưng cái lạ mà cả ba chúng mình có lẽ không làm sao nghĩ ra là không biết thương thế ở nơi nào chính xác.

Nghiêm Hữu Tam hỏi :

- Nếu như thế thì làm sao cô được phương thức giải trị?

Thanh Phong đạo trưởng nhìn Thần Phiến Tử :

- Cứ theo bản đạo thì Giang nhị công tử vẫn bị bế tắc kinh mạch về phía trái, chúng ta có thể theo đó mà trị thương.

Thần Phiến Tử gật đầu :

- Đúng thế, tuy không hoàn toàn giống như Âm Thủ Bế Huyết nhưng kinh mạch hiện trạng hơi tương tự, chúng ta cứ theo phép Lục Công Xung Huyết mà giải khai thì vẫn công hiệu như thường.

Chu Tiềm gục gặc :

- Giang nhị công tử tuy không bị hàn khí như Âm Thủ Bế Huyết nhưng chân khí rất dung hợp với chân khí của chúng ta. Cứ theo phép của Thần Phiến Tử đạo huynh thì rất có thể có nhiều công hiệu.

Thanh Phong đạo trưởng nói :

- Chu huynh nói đúng, bởi vì ngoài phương thức ấy ra, chúng ta không còn cách nào khác được.

Hồng Liễm Phán Quan Nghiêm Hữu Tam nói :

- Đã thế thì chúng ta thì hành càng sớm càng tốt.

Thần Phiến Tử quay lại nói :

- Giang đại công tử và Duy Năng trong lúc vận công điều trị đừng cho một ai bén mảng vào đây.

Giang Bộ Thanh và Lý Duy Năng vâng lời bước ra đứng nép hai bên.

Thần Phiến Tử lại nói với Chu Long Chu và Tôn Phi Loan :

- Nhị vị cô nương hãy lưu lại trong phòng để giúp khi cần.

Tôn Phi Loan và Chu Long Chu cúi đầu tuân lệnh đứng tránh qua một bên.

Thần Phiến Tử nói với Giang Hàn Thanh :

- Nhị công tử hãy ngồi xếp bằng, điều cần phải làm là làm cho thần trí khoan hòa, chân khí tịnh tiêu, đến bao giờ chúng bản đạo vận công thì công tử cố điều hòa lục hợp, nếu thấy khó chịu thì cũng cố ngồi cho trọn hết thời gian.

Giang Hàn Thanh vâng lời ngồi dậy.

Thần Phiến Tử nói với mọi người :

- Thanh Phong đạo huynh ấn thủ âm kinh, dùng chân khí thâm nhập Trung Phủ huyết cho đến Thiếu Thương huyết, Đôn đường chủ ấn vào Thiếu Âm kinh, công nhập Thiên Trì cho đến huyết Trung Xung, Hứa trang chủ ấn Thái Dương kinh, công nhập huyết Thỉnh Cung dẫn vào Thiếu Trạch huyết, Chu đạo huynh ấn Dương Minh Kinh công nhập Hòa Giao huyết dẫn cho đến tận huyết Thương Dương, bản đạo sẽ cho chân khí vào Ngã Nhi Môn để đưa đến Quan Hoàn.

Đôn Hiểu Thiên cau mặt :

- Nếu như thế thì có phạm vào nghịch xung chăng?

Thần Phiến Tử cười :

- Phải vận nghịch xung thì mới giải thông, chứ nếu chỉ thuận xung thì không giải được đâu.

Ông ta đưa tay ra hiệu cho mọi người án đúng phương vị của mình và trầm giọng :

- Nhất tề công huyệt!

Cả sáu người từ từ nhắm mắt, họ vận Đan điền cho chân khí đưa lên đồn cả ra ngoài..

Sáu nguồn chân nguyên khí lực dồn cả vào kinh mạch bên vai trái của Giang Hàn Thanh.

Cả sáu người đều là cao thủ nhất nhì trong võ lâm hiện tại họ cùng một lúc vận công làm cho Giang Hàn Thanh rung động ngay tức khắc, hắn không dám chậm trễ, vội vận công lên tâm mạch từ từ cho ra “bản mạch kinh” để tiếp xúc với chân khí bên ngoài xâm nhập.

Chỉ trong thoáng chốc, Giang Hàn Thanh nghe toàn cơ thể sắp nổ tung, tâm hồn hấn vụt nghe như không còn phụ thể, thân ảnh hấn hơi ngả về sau.

Tôn Phi Loan giật mình đưa tay ra đỡ và kêu nho nhỏ :

- Giang lang... Giang lang..

Giang Hàn Thanh nhắm nghiền đôi mắt, da mặt hấn càng trắng bệch.

Sáu người trong bọn của Thần Phiến Tử cũng hơi ngạc nhiên, vì trạng thái xảy ra hơi ngoài dự liệu.

Nghiêm Hữu Tam bảo nhỏ :

- Nhi công tử hôn mê.

Thần Phiến Tử xịch ra cau mặt :

- Lạ thật, công lực chưa xung huyệt thì tại sao lại hôn mê?

Thanh Phong đạo trưởng trì hoãn nghi ngại, ông ta đưa tay án vào kinh bên phải của Giang Hàn Thanh chăm chú theo dõi.

Hồi lâu, ông ta khẽ cau mày :

- Bị công vào tâm mạch nên hôn mê, chứ không có gì nghiêm trọng, điều lạ là bản đạo không hiểu trong người của nhị công tử có một tiềm lực gì lạ lắm chính luồng tiềm lực ấy đã làm cản trở công lực của chúng ta vì cũng chính sức công và kháng ấy đã làm cho tâm mạch bị đầu, thật không hiểu luồng tiềm lực ấy từ đâu mà có?

Giang Bộ Thanh thấy các vị cao thủ đều gần như thúc thủ vô sách khiến cho hấn nhìn mà rơi nước mắt, hấn hỏi nhỏ Thanh Phong đạo trưởng :

- Đạo trưởng! Chẳng hay xá đệ có cứu được hay chăng?

Thanh Phong đạo trưởng nói :

- Từ Thủ Tam Huyệt âm cho đến Thủ Tam Huyệt Dương đều là đầu mối của lục kinh dẫn và tâm huyệt, vì thế, khi bị công kích tức nhiên phi hôn mê chứ không có gì tồn hại, chỉ có điều nếu luồng tiềm lực kỳ lạ trong người ta Nhị công tử cứ luôn tồn tại thì rất khó mà dùng chân khí hỗ trợ bên ngoài để khai thông kinh mạch.

Thần Phiến Tử gật đầu :

- Đạo huynh nói đúng, chính chân kinh của bọn ta vận vào đều bị luồng tiềm lực đó chống cản lại ngay.

Tôn Phi Loan chảy nước mắt nắm tay Giang Hàn Thanh gọi nhỏ :

- Giang lang... Giang lang.

Thình lình, Giang Hàn Thanh từ từ mở mắt và hấn nói ngay :

- Phi Loan, đừng khóc..

Và hấn quay qua cười nói với Giang Bộ Thanh :

- Đại ca, tiểu đệ không có sao đâu.

Mất hấn đạo khắp nơi, thấy dáng sắc của bọn Thần Phiến Tử có vẻ lo âu Giang Hàn Thanh nói luôn :

- Chư vị tiền bối, cánh tay của vân bối cho dầu có bị phế cũng không đến nỗi nào, xin chư vị đừng phí lực.

Thần Phiến Từ nói :

- Nhị công tử hãy yên lòng, trong đời này cứ hễ có người bế huyệt thì tự nhiên có người giải được, thông thả chúng bản đạo nhất định sẽ nghĩ ra.

Thanh Phong đạo trưởng nói :

- Nếu như có thể trục xuất nguồn tiềm lực luôn luôn đề kháng trong người của nhị công tử ra thì chúng ta có thể vận khí trị thương.

Nói đến đây chư chột nhớ ra, ông ta quay qua hỏi Độc Tẩu Chu Tiềm :

- Chu lão huynh, không hay phương thức Kim Châm Quá Huyệt của Chu lão huyệt có thể áp dụng để trục xuất luôn tiềm lực kỳ dị trong người của Giang nhị công tử hay không?

Chu Tiềm thờ ra :

- Trục xuất thì tự nhiên là được, nhưng phương pháp kim châm ấy chuyên dùng để trục độc, nay nếu áp dụng trong trường hợp này thì bao nhiêu chân khí trong người của Giang nhị công tử sẽ ra theo, thể lực sẽ do đó mà không còn tồn tại, trong khi thương thể chỉ hại một cánh tay mà làm cho toàn thân bạc nhược thì đúng là một chuyện nguy hiểm vô cùng.

Mọi người nghe nói hết thấy đều đưa mắt nhìn nhau tuyệt vọng.

Tôn Phi Loan vụt đứng lên nói bằng một giọng cực kỳ cương quyết :

- Giang lang hãy yên tâm tĩnh dưỡng, tôi sẽ đi tìm Ngũ sư muội.

Chu Long Chu giật mình bước tới kéo tay Tôn Phi Loan :

- Tôn thư thư.

Tôn Phi Loan nói :

- Chu muội, ai buộc thì người ấy mở, Ngũ sư muội đã bế huyệt thì nhất định phải biết cách giải.

Chu Long Chu cau mặt :

- Nhưng Tôn thư thư không thể đến Long Môn.

Nàng muốn nói bây giờ Tôn Phi Loan đã mặc nhiên mang tội phản đồ nếu trở về Long cung thì chẳng khác nào đem thân mà nạp.

Tự nhiên Tôn Phi Loan biết rõ ý của Chu Long Chu, nhưng nàng cương quyết :

- Cho dầu tôi phải chết, nhất định cũng phải đổi cho kỳ được Yên Phi Quỳnh để giải huyệt cho Giang lang.

Thanh Phong đạo trưởng nói :

- Tôn cô nương không nên mạo hiểm như thế, ngay bây giờ Nhị công tử cũng chưa đến nỗi nguy hiểm. Một người thôi bó tay nhưng chúng bản đạo cùng có mặt nơi đây nhất định sẽ tìm ra giải pháp, bản đạo có ý đến như thế này, trong vòng ba ngày, nếu không tìm được cách nào giải huyệt, chừng đó không riêng một mình Tôn cô nương mà nếu muốn tìm lệnh muội thì ở đây có thể dốc hết toàn lực ra giải quyết.

Chu Long Chu nói :

- Tôn thư thư, đạo trưởng tình thâm y lý, thêm vào đó còn chư vị tiền bối có mặt nơi đây, trong vòng ba ngày tôi tin chắc rằng có giải pháp hay, giải pháp cuối cùng sẽ tính đến chuyện đi tìm Yên Phi Quỳnh.

Giang Hàn Thanh thờ ra :

- Thật ra thì dầu thế nào cũng chỉ có một cánh tay nhất là cánh tay trái, có người bị rắn độc phải chặt tay, như vậy chuyện không có gì hiểm nguy đến tánh mạng. Xin Phi Loan và chư vị hãy cứ thông thả mà tính lại.

Tôn Phi Loan rơi nước mắt :

- Không kể đến tính mạng, nhưng nếu Giang lang hao mất một ngón tay đi nữa, thiếp cũng sẽ buộc nó đền mạng ngay.

Thanh Phong đạo trưởng nói :

- Bây giờ xin thỉnh chư vị lão huynh ra ngoài, rồi chúng ta thương lượng lại.

Giang Bộ Thanh lật đặt vòng tay nghiêng mình :

- Vì thương thể của xá đệ mà chur vị tiền bối phải nhọc lòng, tại hạ xin thay mặt tất cả cúi đầu bái tạ.

Thanh Phong đạo trưởng nói :

- Giang đại công tử không nên khách sáo như thế, cho dầu thế nào, chúng ta cũng đều có nhiệm vụ trị thương cho nhị công tử.

Giang Bộ Thanh cúi đầu đưa đoàn thể ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại Chu Long Chu và Tôn Phi Loan sẵn sóc cho Giang Hàn Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Hương Tử Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Tụ hội Lưu Hương cốc

Một ngày nữa trôi qua.

Qua một đêm tĩnh dưỡng, cơn đau nơi vai của Giang Hàn Thanh giảm hẳn, mặc dầu hẳn chưa vận động thông được, nhưng không còn đau đến mức rũ liệt như cũ.

Và ngày hôm nay đúng là ngày Lưu Hương cốc chủ thiết tiệc đãi tân khách.

Địa điểm tại đại sảnh, nơi đây không giống những đại sảnh của những tòa nhà rộng lớn khác, có thể nói đây là một đại sảnh mà nếu cần thì cũng có thể trở thành đại võ trường.

Vì nó vừa rộng lớn mà lại vừa trang hoàng theo cung cách võ phòng.

Tân khách mà Lưu Hương cốc long trọng tiếp đãi ấy là Võ lâm Tứ đại Thế gia: Đông Hứa, Tây Tàn, Nam Giang và Bắc Lý.

Tất cả tân khách đều chưa ai diện kiến Lưu Hương cốc. Tự nhiên, tuy chưa từng thấy mặt, nhưng một lực lượng mà dám công nhiên đối kháng với Ngũ Phụng môn, người ta ước đoán chắc chắn vị lãnh tụ Lưu Hương cốc chủ này phải là một nhân vật siêu phàm.

Ngoài chuyện công nhiên đối kháng Ngũ Phụng môn, còn một chuyện khác mà người ta tin rằng nếu Lưu Hương cốc chủ là bậc tầm thường thì không khi nào lâm nổi, đó là chuyện thỉnh Thanh Phong đạo trưởng, Trúc Kiếm tiên sinh, Thần Phiến Tử và Độc Tẩu Chu Tiềm ra làm Tham tán.

Bởi vì những người kể trên đều là bậc tiền bối cao thủ. Họ đều là những người gần như quảng kiếm ẩn dật, không màng danh lợi, không thích chuyện ân oán giang hồ, thế mà Lưu Hương cốc chủ lại có thể khiến cho họ ra mặt, nội một chuyện ấy không thôi cũng đủ thấy Lưu Hương cốc chủ là một nhân vật đầy đủ uy tín cao trội trong võ lâm hiện tại.

Bàn thứ năm gồm mấy vị tân khách của Lưu Hương cốc, Thần Phiến Tử, Độc Thủ Chu Tiềm và con gái của ông ta là Chu Long Chu. Đặc biệt bàn này có Thanh Phong đạo trưởng ngồi bối tiệc.

Bàn thứ sáu là bàn của chủ nhân, nhưng hiện thời hãy còn để trống, không một ghế nào có người cả, chắc chắn là chờ Lưu Hương cốc chủ.

Lúc bấy giờ, hai bên dãy bàn tiệc, có Hành Lệnh đường chủ Đôn Hiểu Thiên, Phó đường chủ Cung Quan Võ, Tổng Vụ đàn chủ Âu Dương Nguyên và Phó đường chủ Vệ Tinh Cô.

Mỗi bàn tiệc đều có hai tên nữ tỳ mang rượu túc trực ứng hầu.

Tôn Phi Loan ngồi kế Giang Hàn Thanh. Nàng “bị” sắp vào bàn của Nam Giang thật đúng là một an ủi khá lớn lao, bởi vì như thế có nghĩa là tất cả đều công nhận nàng là người của Giang gia rồi.

Là một người con gái, cho dầu nàng đã từng thống lĩnh Tứ Kỳ oai vang lừng Nam Giang, nhưng bây giờ nàng vẫn cứ ửng hồng, tư thái e dè khép nép, một khi nàng đã ý thức được rằng bây giờ nàng đang thủ vai trò của một cô dâu chưa cưới.

Ngồi vào bàn và qua vai tuần rượu thì có mười mấy tên đại hán luân lưu bưng dọn thức ăn.

Có điều hơi lạ là vị chủ nhân vẫn chưa thấy bóng.

Đây là vấn đề ngoại lệ trong vấn đề tiếp khách.

Vì bất cứ một tiệc rượu nào, nếu trễ lắm thì khi khách vừa ngồi vào bàn là chủ nhân phải ra mặt. Đàng này khách đã nhập tiệc mà Lư Hương cốc chủ vẫn chưa ra.

Nhưng hình như không một ai thắc mắc, họ chỉ trông đợi chứ không ai trách vị chủ nhân đặc biệt này cả.

Tự nhiên, trong đó tất cả đều có phần kính trọng, mặc dù họ chưa biết vị chủ nhân ấy là ai.

Riêng Hành Lệnh đường chủ Đôn Hiểu Thiên và Tổng Vụ đường chủ Âu Dương Nguyên thì sắc mặt hiện đầy lo lắng.

Họ hiểu rằng như thế là bất ổn, vì nguyên tắc thỉnh khách đã sai.

Không một ai khi đã mời khách vào bàn mà chủ nhân chưa có, vì thế, những kẻ rước khách như Đôn Hiểu Thiên và Âu Dương Nguyên đâm ra bối rối.

Cũng may, ngay khi ấy thì sau bình phong bước ra một chú tiểu đồng vận áo màu lam.

Tự nhiên Đôn Hiểu Thiên và Âu Dương Nguyên biết ngay đó là tiểu đồng hầu cận Lư Hương cốc chủ.

Tên tiểu đồng bước tới trước mặt Đôn Hiểu Thiên cung kính làm lễ và nói nhỏ với ông ta.

Đôn Hiểu Thiên luôn gật gật đầu và tên tiểu đồng vái chào bước vào trong.

Sau khi tên tiểu đồng vào trong rồi, Đôn Hiểu Thiên đứng dậy vòng tay nhìn khắp các bàn và nói lớn :

- Chư vị huynh đệ, vừa rồi Cốc chủ phái môn hạ đến đây ngỏ lời xin lỗi, vì hôm nay đáng lý Cốc chủ phải có mặt trước đây để đón tiếp chư huynh đệ, người đã có chuẩn bị vì rất hoan nghênh và kính trọng chư huynh đệ chúng ta, nhưng chuyện xảy ra ngoài ý muốn là người vừa tiếp một cố nhân trong trường hợp không thể dành thì giờ khác được vì ngoài tình cố cựu, việc tiếp xúc đó còn có nhiều đại sự, người ngỏ lời xin lỗi và xin chư vị cứ thật tình dùng tiệc trong vòng nửa tiếng đồng hồ sau, người sẽ hết sức thu ngắn thời gian để đến đây cáo lỗi và bồi tiếp.

Ông ta nâng chén lên và nói tiếp :

- Huynh đệ được Cốc chủ cử làm đại diện, vậy xin thỉnh chư vị nâng chén đầu tiên.

Mỗi người không biết Lư Hương cốc chủ đang tiếp vị bằng hữu ấy là ai, nhưng bằng vào lời lẽ của Đôn Hiểu Thiên, người ta đoán ngay vị bằng hữu ấy nhất định phải là một nhân vật quan trọng và nhất định cuộc gặp gỡ đó phải có nhiều quan hệ đến đại cuộc võ lâm.

Tất cả cùng đứng lên nâng chén để cùng Đôn Hiểu Thiên đối ẩm và buổi tiệc bắt đầu.

Đôn Hiểu Thiên cười nói với Âu Dương Nguyên :

- Cốc chủ biết Âu Dương đường chủ tử lượng khá hơn hết, nên đặc biệt căn dặn Âu Dương đường chủ nên tiếp chư vị đây mỗi người một chén.

Âu Dương Nguyên cười lớn :

- Câu nói đó tại hạ có quyền hồ nghi là giả truyền thánh chỉ đó nghe.

Đôn Hiểu Thiên cũng cười :

- Không chính Cốc chủ đã hạ lệnh cho tại hạ và Âu Dương đường chủ phải ân cần tiếp đãi Tứ đại Thế gia, nhất là trong buổi tiệc hôm nay có Thần Phiến Từ đạo huynh.

Thần Phiến Từ đưa tay chặn nói :

- Ủa, thay mặt chủ nhân, chưa bồi tiếp đúng mức mà lại chụp trách nhiệm lên lưng người khác, Đôn đường chủ bộ tính ăn gian ăn em sao chứ.

Đôn Hiểu Thiên cười :

- Vạn Vật sơn trang Hứa lão huynh và Nghiêm đại ca vốn là tay tử lượng trên đời có một, thêm vào đó Thần Phiến Từ đạo huynh cũng thuộc vào hạng cặn chén không say, nếu huynh đệ không có Âu Dương Nguyên gánh lấy chuyện này thì chắc chắn không dám nói chuyện mời chén nào cho xứng đáng.

Thần Phiến từ cười lớn :

- À lão hôm nay bảo bản đạo là chủ chìm đáy nhé.

Hứa Kính Bà khoát khoát tay :

- Huynh đệ xin đầu hàng trước đấy nghe, ai chứ còn có mặt Thần Phiến Từ đạo huynh ở đây thì đệ không dám nói đến hai tiếng tử lượng nữa rồi.

Thần Phiến Tử nói :

- Có điều này hơi lạ đấy nghe, vì thật ra tuy quen nhau khá nhiều gặp nhau không ít, nhưng thật thì bản đạo và Hứa trang chủ chưa cụng chén lần nào, thế không hiểu tại sao Hứa trang chủ lại biết từ lượng kém hơn bản đạo?

Hứa Kính Bá cười :

- Phải biết người biết ta thì trăm trận mới... khỏi trăm say chứ.

Thần Phiến Tử vỗ tay :

- Hay, bình thư Tôn Tử mà đem ra áp dụng cho tiệc rượu thì có khác..

Âu Dương Nguyên đứng dậy nói :

- Bây giờ ở đây không có ai dám xác nhận nhị vị là ai hơn ai, tại hạ xin phép thỉnh nhị vị uống trước mỗi người vài trăm chén rồi tất cả sẽ theo đó mà nhận xét lần lần.

Hứa Kính Bá cười :

- Âu Dương đường chủ bộ muốn cho huynh đệ té luôn ở đây sao chứ?

Đôn Hiểu Thiên cười :

- Không sao đâu, nếu Hứa huynh mà bị say trước thì đệ thề quyết sẽ đổ cho họ say luôn.

Nghiêm Hữu Tam cười :

- Được rồi tại hạ xin nâng chén.

Vừa nói qua một tuần rượu, chúng nhân đang ngồi nói cười cười bỗng từ bên trong bước ra hai tên tiểu đồng, họ đứng đặt hai bên và nói lớn :

- Cốc chủ ra tiếp khách.

Tất cả mọi người ngưng ngay câu chuyện, không khí buổi tiệc đột nhiên trầm trọng, bao nhiêu cặp mắt đổ dồn về hướng tám bình phong..

Ngay lúc đó, từ bên trong có tiếng :

- Đạo trưởng vốn là thượng khách, xin thỉnh đạo trưởng cho lão phu được theo sau.

Một giọng nói nghe qua thì biết là người nói đã già, nhưng âm thanh và cao tiếp theo câu nói trước :

- Vâng, Cốc chủ đã nói thế thì bản đạo xin vô lễ.

Bên ngoài nghe đối đáp, ai cũng biết ngay là chủ khách đang dùng lời khiêm nhường, đồng thời ai cũng biết vị đạo trưởng nào đó nhất định phải có danh vị trọng vọng nhất vô lâm.

Kế tiếp là từ trong tám bình phong bước ra hai vị.

Người đi trước là một lão đạo sĩ râu tóc bạc phơ, lưng đeo thanh cổ kiếm, mình vận áo màu tro, tướng mạo coi uy nghi quắc thước.

Theo sau là một lão già da mặt hồng hào, mình vận hồng bào, râu tóc hoa râm, tướng mạo cực kỳ dũng mãnh.

Người đi sau nhất định là Lưu Hương cốc chủ.

Hai người bước ra khỏi tám bình phong. Vị mặc áo hồng đi sau đưa mắt nhìn qua khắp tiệc và vòng tay nói lớn :

- Chư vị lão ca già lâm mà tại hạ tiếp nghinh chậm trễ, rất mong chư huynh đệ niệm tình tha thứ.

Tất cả những người trong tiệc cùng đứng lên cung kính vái chào.

Đôn Hiểu Thiên cũng đứng lên và nói với mọi người :

- Chư vị lão ca, có lẽ huynh đệ không phải giới thiệu thì chư vị lão ca cũng biết đây là Cốc chủ.

Và kể đó ông ta giới thiệu mọi người với vị chủ nhân.

Hứa Kính Bá thay mặt Tứ đại Thế gia đứng quay mặt nhìn Lưu Hương cốc chủ và nghiêm giọng :

- Chúng tôi vốn đã ngưỡng mộ uy danh Cốc chủ, hôm nay được diện kiến, thật là vô cùng hân hạnh.

Những người trong Tứ đại Thế gia cùng theo đó mà vòng tay thi lễ.

Lưu Hương cốc chủ mỉm cười :

- Không dám, huynh đệ xin có lời kính chào chư vị.

Và ông ta trang trọng nói tiếp :

- Vị đạo trưởng đây vốn cùng với huynh đệ thân giao mười mấy năm nay, bình thường ngày đạo trưởng vân du bất định, hôm nay nhân nghe có Tôn cô nương vốn là cao đệ của Ngự Mộ, nên đạo trưởng đặc biệt lưu lại với ý định được tham kiến Tôn cô nương.

Giang Hàn Thanh chú ý nhìn lão đạo trưởng, trong lòng hấn phân vân.

Tại sao ông ta lại đặc biệt lưu ý Tôn Phi Loan như thế ấy, phải chăng năm xưa ông ta đã có ân oán gì với Ngự Mộ chăng?

Hắn nhìn Tôn Phi Loan để xem phản ứng của nàng.

Tôn Phi Loan khép nép nghiêng mình :

- Lão đạo trưởng đáng kính, vì tiểu nữ mà lưu lại thì tiểu nữ thật vô cùng thâm cảm, có lẽ đạo trưởng đã từng biết gia sư, chẳng bay Đạo trưởng tôn hiệu là chi?

Lão Đạo trưởng chớp đôi mắt sáng ngời nhìn Tôn Phi Loan và ông ta dịu giọng :

- Bản đạo là Tây Ly Tử, năm xưa đã từng có diện kiến lệnh sư, hôm nay nghe Cốc chủ báo là có Tôn cô nương ở đây bản đạo quá vui mừng vì thấy cô nương thoát được nơi u tối. Vì thế bản đạo cố lưu lại đây để gặp mặt và có đôi lời cảm tạ.

Tôn Phi Loan cúi đầu :

- Đa tạ đạo trưởng chỉ giáo.

Tất cả mọi người nghe ba tiếng Tây Ly Tử đều ngơ ngác nhìn nhau.

Vì những người có mặt nơi đây không ai nghe đến danh hiệu ấy bao giờ.

Tuy nhiên, bằng vào sự trang trọng giới thiệu của Lưu Hương cốc chủ, ai nấy đều đồng ý đó là một vị đạo cao đức trọng.

Lưu Hương cốc chủ đưa tay :

- Xin thỉnh chư vị hãy cùng ngồi rồi chúng ta đàm đạo.

Ông ta lại trân trọng thỉnh Tây Ly Tử ngồi trên rồi tự mình mới ngồi vào kế bên ngôi chủ.

Tất cả mọi người tuy chú ý lão Đạo trưởng Tây Ly Tử, nhưng họ cũng đặc biệt lưu ý Lưu Hương cốc chủ, vì họ biết ông ta có những đặc điểm trên cương vị chủ nhân.

Riêng Giang Bộ Thanh, khi mới nghe qua giọng nói của Lưu Hương cốc chủ là hấn hơi ngơ ngẩn.

Hắn nghe giọng nói của ông ta quen lắm, nhưng nhất thời hấn moi óc cố nhớ xem đã gặp nơi đâu, hấn nghĩ người này phải là người quen biết nhiều với gia đình hấn.

Rượu được ba tuần, Lưu Hương cốc chủ lại đứng dậy vòng tay :

- Huynh đệ kính thỉnh chư vị đến hàn sơn, chắc chắn trong lòng chư vị phải có nhiều thắc mắc không hiểu dụng ý của huynh đệ như thế nào.

Ông ta đảo mắt nhìn quanh và nói tiếp :

- Quả đúng là có chuyện mà huynh đệ cần báo cáo cùng chư vị. Tất cả mọi người đều đặt chén xuống bàn, họ nhìn chăm chú vào Lưu Hương cốc chủ, vì họ biết câu chuyện mà họ thắc mắc sắp được nói ra. Trong tiệc bỗng nhiên im lặng một cách khác thường, hình như tất cả đều hồi hộp vì câu nói của chủ nhân.

Lưu Hương cốc chủ nói tiếp :

- Chắc tất cả đã biết Lưu Hương cốc có mặt sau khi Ngũ Phượng môn không chế cả đại giang Nam Bắc thì cái tên Lưu Hương cốc mới ra đời, nhưng thực tế thì không phải vậy vì Lưu Hương cốc đã được thành hình hồi mười năm về trước do huynh đệ và Trúc Kiếm tiên sinh cùng với Thần Phiến Tử

đạo huynh sáng lập.

Bây giờ thì tất cả mới biết những nhận định của mình trước kia đều sai hết. Luru Hương cóc ra đời không phải nhằm đối phó với Ngũ Phụng môn.

Luru Hương cóc chủ nói tiếp :

- Bởi vì trong khoảng mười năm về trước, Trúc Kiềm tiên sinh tình cờ khám phá ra rằng Ngự Mụ đã phái người đại đệ tử âm thầm khởi động, âm thầm thu nhận những cao thủ phía hắc đạo giang hồ... Trong khi đó, hơn ba mươi năm phía trước, Ngự Mụ đã cậy vào sức mạnh khống chế các phái võ lâm, bà ta không tiêu diệt được, nhưng lại có sức giao ước không cho các phái hoạt động, sự khống chế đó có hiệu quả đến ngày nay. Vì thế cho nên Ngũ Phụng môn được thành lập, khi Ngũ Phụng môn thành lập, khi Ngũ Phụng môn khống chế tất nhiên sẽ không có một ai vì chính đạo mà đưa vai gánh vác nguy hại cho võ lâm.

Tất cả những người có mặt kinh ngạc, họ nhận ra nguyên nhân thành lập lực lượng Luru Hương cóc, tuy có trước Ngũ Phụng môn, nhưng chính lại là để đối kháng Ngũ Phụng môn.

Luru Hương cóc chủ lại nói :

- Lúc bấy giờ, sau khi bàn luận, Trúc Kiềm tiên sinh, Thần Phiến Tử đạo huynh và tại hạ mới ước kết với nhau đứng ra đảm nhiệm bảo trì để tránh cho giang hồ khỏi bị tại ách, vì biết chắc các phái sẽ không có nhân vật nào hoạt động, chỉ còn cách phải liên kết với võ lâm Tứ đại Thế gia.

Hứa Kinh Bá vòng tay :

- Thật sự thì tuy cũng có cảm giác rằng giang hồ sẽ mang tai họa nhưng thật thì Tứ đại Thế gia vẫn chưa có cách nào liên hiệp nếu không có Cốc chủ và liệt vị tiền liệu thì đến bây giờ tình thế khó mà ước đoán, võ lâm có lẽ đã lâm nguy.

Luru Hương cóc chủ mỉm cười :

- Không dám, Hứa lão huynh quá khen thế thôi, chứ vấn đề quan trọng của võ lâm phải do tất cả những người có tâm huyết đứng ra đảm nhiệm, mà trong đó Tứ đại Thế gia là những thế lực quan trọng hơn hết trong tích hình hiện tại.

Ông ta lại nhìn quanh và nói tiếp :

- Lúc bấy giờ khi nhận thấy nguy cơ, chúng tôi mới bàn luận và quyết định chia nhau tiến hành công việc. Trúc Kiềm tiên sinh thu nhận Giang nhị công tử, Thần Phiến Tử đạo huynh thu nhận Lý công tử, còn Luru Hương cóc thì do tại hạ phụ trách tiến hành công việc triệu tập đồng đạo võ lâm để tăng bồi thực lực..

Luru Hương cóc chủ vừa nói đến đó, chợt có một nữ tỳ hốt hải bước vào đến sát bên Vệ Tinh Cô kẻ tại nói nhỏ.

Vệ Tinh Cô biến sắc, nàng quay qua nói nhỏ với Tổng Vụ đường chủ Âu Dương Nguyên..

Âu Dương Nguyên khẽ gật đầu và Vệ Tinh Cô đứng dậy nghiêng mình bước ra khỏi tiệc cùng đi với tên tỳ nữ.

Luru Hương cóc hỏi Âu Dương Nguyên :

- Âu Dương huynh, phải chăng bên ngoài có xảy ra biến cố.

Âu Dương Nguyên vội vòng tay :

- Huynh đệ xin báo cáo với Cốc chủ là Trúc Kiềm tiên sinh cùng với một vị Đạo trưởng đã sắp đến nơi, ngoài ra bên ngoài cũng vừa được báo cáo là hình như có điểm khả nghi, nên Vệ phó đường chủ đã ra ngoài tính toán suy nghĩ.

Luru Hương cóc chủ khẽ gật đầu, mặt ông ta không đổi sắc hình như ông ta rất tin vào lực lượng bố phòng của Luru Hương cóc.

Chờ cho mọi người tập trung trở lại vào câu chuyện, Luru Hương cóc chủ mới lấy ra một tấm họa, sai đệ tử treo lên ngay gian phía sau, nơi dễ nhìn hết cho tất cả mọi người.

Mọi người nhìn lên thấy bức họa một người quay mặt ra và một người quay mặt vào trong, trong thân thể hai người này từ trên xuống dưới mười mấy trọng huyết đều có những lần kẻ bằng màu đỏ.

Những lần đỏ này không đều nhau, có chỗ thành một gạch dài, có chỗ hơi ngắn và có chỗ chỉ chấm một chấm mà thôi. Nhìn thật kỹ, những đường mực đỏ, những chấm mực đỏ ấy đều trùng vào tử huyết trên thân thể người trong bức họa.

Mọi người đều trở mặt nhìn. Họ không hiểu bức họa ấy chỉ vào việc chi và tại sao Luru Hương cóc chủ lại cho treo bức họa ấy.

Tôn Phi Loan nhìn hồi lâu, nàng vụt thấp giọng hỏi Giang Hàn Thanh :

- Nhị công tử có thấy rõ bức họa ấy không?

Giang Hàn Thanh lắc đầu :

- Không nhận rõ vấn đề. Phi Loan có biết không?

Tôn Phi Loan nói nhỏ :

- Bức họa đó chỉ những chỗ do một mũi kiếm gây thương tích.

Giang Hàn Thanh cau mày :

- Kiếm thương?

Tên Phi Loan gật gật đầu :

- Giang lang đã học rồi mà lại quên sớm thế! Người trong bức họa bị Phụng Minh Triều Dương kiếm pháp gây ra thương tích, trên dưới tả hữu cộng cả thầy mười tám chỗ.

Giang Hàn Thanh nhìn chăm chú, hình như bây giờ hắn mới nhớ ra..

Lưu Hương cốc chủ mỉm cười :

- Chư vị hãy nhìn cho rõ, đây là một vị hảo tâm, năm xưa đã đem thân mình để chịu đựng và lưu lại bức họa này.

Tia mắt của ông ta đưa qua một lượt và nói tiếp :

- Ba mươi năm về trước, trong giang hồ xuất hiện một người đàn bà xấu xí mà rất tàn độc, bà ta ý vào thứ kiếm pháp dữ dằn kỳ dị không chế võ lâm, chỉ trong vòng ngắn ngắn ba năm, người trong võ lâm đã chết dưới kiếm pháp của bà ta quá nhiều, người đàn bà ấy bây giờ chính là Ngự Mộ, người được Ngũ Phụng môn tôn xưng là Thái Thượng

Chỉ nghe mấy câu giáo đầu, quần hùng trong tiệc đều biết ông ta muốn nói đến Ngự Mộ nên cả thầy đều lắng tai nghe, họ đều biết cuộc họp hôm nay là một cuộc họp quyết định vấn đề sống còn của võ lâm, cũng là sự quyết định sự tồn tại hay cần phải diệt vong đối với Ngự Mộ.

Tuy đã nhất quyết ra khỏi Ngũ Phụng môn, nhưng khi nghe nói đến sư phụ, nói đến người nuôi dưỡng từ lúc nhỏ, Tôn Phi Loan bỗng nghe lòng bứt rứt, xoắn xang.

Lưu Hương cốc chủ nói tiếp :

- Nghe nói kiếm pháp Ngự Mộ tìm được trong vùng Phi Phụng sơn, vì thế pho kiếm ấy được mệnh danh “Phi Phụng kiếm pháp” một lẽ nữa là triển khai kiếm pháp, đường kiếm y như phụng vũ, không ai thoát khỏi dưới thanh kiếm của bà ta. Trong số không thoát khỏi có vị Chương môn phái Thương Cát Đại Du, ông ta bị điểm huyết chung thân tàn phế. Hoàng Pháp đại sư, Đường chủ La Hán đường, vị cao tăng của phái Thiếu Lâm, cũng chỉ có một chiêu mà cây thiết trượng bị đứt thành tám đoạn và một cánh tay bị đứt đến tận vai.

Ngưng lại một giây như câu chuyện hãy còn xúc động, Lưu Hương cốc chủ đằng hắng và nói tiếp :

- Một vị khác là Chương môn phái Hoa Sơn là Thương Thiết Sinh người này luyện kiếm đã mấy mươi năm mà cũng bị bại dưới kiếm của bà ta. Trong một chiêu đầu mang trong mình bảy vết, vì tức tối ông ta đã bẽ gãy thanh kiếm báu, không trở về Hoa Sơn từ đó.

Tất cả mọi người trong buổi tiệc chưa một ai nghe được câu chuyện ở trên, vì thế nên ai ai cũng đều biến sắc.

Lưu Hương cốc chủ nói tiếp :

- Năm thứ ba sau khi Ngự Mộ thành danh, vào một buổi mùa xuân, có một lão già vô danh đến tìm Ngự Mộ, kết quả là cổ gãy qua được hai chiêu dễ rồi trong mình mang cả bảy mươi tám vết thương. Chính ông này đã căn cứ theo thương thế trong mình mà vẽ ra bức đồ bình.

Hứa Kính Bá nói :

- Huynh đệ cũng đã từng có nghe chuyện ấy, chỉ có điều không biết vị lão nhân ấy là ai? Cốc chủ đã được tấm họa đồ này, chắc có biết vị lão nhân ấy chứ?

Lưu Hương cốc chủ thấp giọng :

- Vị lão nhân ấy là phụ thân của tại hạ.

Tất cả những người có mặt đều hết thảy giật mình.

Câu chuyện thật là đột ngột, không ai có thể ngờ rằng người qua được hai chiêu dưới thanh kiếm của Ngự Mộ năm xưa, người đã dùng thân mình để ghi thế thế kiếm hiểm ác của bà ta chính lại là phụ thân của Lưu Hương cốc chủ.

Nghiêm Hữu Tam gật gù đầu :

- Võ lâm cao thủ đương thời không ai qua được một chiêu dưới thanh kiếm của Ngư Mụ, thế mà lệnh tôn ông lại có thể qua được hai chiêu nên có thể gọi đó là một chuyện Thế gian hy hữu, thảo nào Cốc chủ lại không lãnh đạo được quần hùng đối kháng Ngũ Phụng môn.

Lưu Hương cốc chủ cười :

- Nghiêm lão ca khéo nói thì thôi, thật ra tại hạ từng nghe Nghiêm phụ nói rằng người cũng chỉ chống đỡ nổi một chiêu thôi, nhưng sở dĩ được hai chiêu là vì người cố dùng thân để thử kiếm.

Nghiêm Hữu Tam tặc lưỡi :

- Lệnh tôn ông muốn chứng minh lộ số về kiếm pháp của Ngư Mụ để lại cho người sau nghiên cứu.

Lưu Hương cốc chủ gật đầu :

- Vâng, bởi vì phụ thân tôi cảm thấy bao nhiêu cao thủ võ lâm đều lần lượt bại vong dưới thanh kiếm dữ dằn của Ngư Mụ, vì Ngư Mụ quyết tâm hạ tất cả những ai có tâm đối kháng để tình chuyện thôn tính võ lâm mà bà ta đã định chỉ trong vòng mười năm thì trong võ lâm sẽ không còn ai đối địch với bà ta nữa. Cũng chính vì thế nên tiên phụ mới đem thân mình ghi lại lộ số kiếm pháp ấy để mong những kẻ sau này nghiên cứu để tìm ra thể phá toàn diện.

Lý Quang Trí thờ ra :

- Lệnh tôn quả thật là một người nhân, so với chuyện chín đại môn phái co đầu rút cổ để mưu lấy sự tồn tại cho mình thật đáng làm hổ thẹn.

Lưu Hương cốc chủ nói :

- Mùa thu năm ấy, thanh linh Ngư Mụ mất tích giang hồ và năm sau đó gia phụ lại yếu nặng. Lúc lâm chung, người có căn dặn tại hạ rằng tuy Ngư Mụ tuyệt tích giang hồ, nhưng kiếm pháp lợi hại ấy chưa chắc sẽ tuyệt tích theo, chỉ cần thứ kiếm pháp ấy tồn tại là có cơ xuất hiện, nó là cái họa diệt vong của toàn thể võ lâm, người bảo tại hạ phải gia tâm chú ý. Quả nhiên, hai mươi năm sau, lời của gia phụ trở thành sự thật, vì Ngư Mụ vẫn không ra mặt nhưng Ngũ Phụng môn xuất hiện thì tai ương quả nhiên trùng xuất võ lâm.

Hứa Kính Bá cau mày :

- Cốc chủ sở học uyên thâm, thêm có đồ họa của lệnh tôn lưu lại chắc là đã có phương thức phá thứ kiếm pháp của Ngư Mụ rồi chứ?

Lưu Hương cốc chủ khẽ lắc đầu :

- Nói ra thật hổ thẹn, bao nhiêu năm nay, tại hạ đã gia tâm nghiên cứu nhưng hiềm vì trí lực bất tề nên sự việc không thành. Trong gần mười mấy năm nay, tại hạ kết giao với Tây Ly Tử đạo huynh thêm vào đó có Trúc Kiếm tiên sinh và Thần Phiến Tử đạo huynh hiệp lực, tuy tình hình cũng có tiến triển, nhưng cũng chỉ có thể tự vệ chứ không thể nào phá nổi.

Ông ta trầm ngâm giây phút rồi nói tiếp :

- Huống chi, trong vòng ba mươi năm nay, Ngư Mụ vẫn còn tồn tại mặc dù chưa ra mặt, bao nhiêu đó đủ thấy kiếm pháp của bà ta ngày một tăng tiến, cho dầu chúng ta cố được thể phá, nhưng chỉ là thể phá đối với kiếm pháp của bà ta trong ba mươi năm về trước chứ ngày nay thì kiếm pháp ấy chắc chỉ còn đứng yên một chỗ, thể phá của chúng ta nếu có cũng trở thành lạc hậu.

Mọi người có mặt nghe lời lẽ phân tích của Lưu Hương cốc chủ thật là xác đáng, khiến cho ai nấy đều lẳng lặng không nói một lời, sắc mặt người nào cũng có vẻ đăm chiêu trăn trở lo âu.

Lưu Hương cốc chủ khẽ liếc Tôn Phi Loan và nói :

- Tại hạ cùng với Tây Ly Tử đạo huynh, Trúc Kiếm tiên sinh và Thần Phiến Tử đạo huynh bao nhiêu năm nay, đối với kiếm pháp của Ngư Mụ, chỉ bằng vào bức đồ họa này mà nghiên cứu, công việc tiến hành có tính cách mò mẫm, dò dẫm thế thôi, chuyện đáng mừng lâu ngày nay Tôn cô nương bỏ ám đầu mình, chẳng những ý nghĩa của nó rất cao đẹp mà trên thực tế đối với “Thiên Phụng tam thức” chắc chắn sẽ có nhiều công hiến.

Ông nhìn qua phía Tây Ly Tử và nói tiếp :

- Tây Ly Tử đạo huynh vì muốn nhìn tận mắt nên mới ở lại đây diện kiến Tôn cô nương, nhưng chẳng biết Tôn cô nương có vui lòng cho chúng huynh đệ ở đây được dịp chứng kiến hay không?

Tôn Phi Loan khép nép đứng lên :

- Cốc chủ đã quá khen như thế thôi, chứ thật ra thì Thiên Phụng tam thức quả đúng là tuyệt kỹ truyền, nhưng đối với võ lâm mệnh mông, kiếm pháp ấy quả là chuyện ích lợi cho chính nghĩa võ lâm thì tiểu nữ đâu dám chẳng vâng.

Lưu Hương cốc chủ cười :

- Tôn cô nương quả đúng là bậc cân quốc anh hùng, tại hạ xin có lời cảm tạ.

Ông ta vừa nói vừa cười, thái độ thật vô cùng hoan hỉ.

Nhưng cái cười của ông ta đã làm cho Giang Bộ Thanh và Giang Hàn Thanh rúng động.

Cả hai không hẹn mà đưa mắt nhìn nhau.

Tây Ly Tử vội đứng lên vòng tay về phía Tôn Phi Loan :

- Hơn hai mươi năm nay, bản đạo nhân nhục mang chút sống thừa vô dụng này chính là vì kiếm pháp lợi hại của Ngự Mụ, nhưng bị Thiên Phụng tam thức thì đến bây giờ mới nghe Cốc chủ nói qua và nhất là được Tôn cô nương bằng lòng cho thấy. Điều này khiến bản đạo cảm kích vô cùng.

Nghiêm Hữu Tam từ nãy đến giờ cứ nhìn chăm chăm vào mắt Tây Ly Tử như cảm thấy hơi quen, bây giờ sau câu nói ấy ông ta vùng cười ha hả :

- Ôi trời tưởng ai chứ không ngờ Chương môn phái Hoa Sơn.

Tây Ly Tử cười :

- Thật không ngờ Nghiêm huynh trí nhớ còn dai quá, vì chuyện chung cần thiết chưa tiện nhắc nhau, xin Nghiêm huynh và chư vị thứ lỗi cho.

Mọi người lại một phen ngỡ ngàng. Họ không ngờ vị đạo trưởng này lại là Thương Thiết Sinh, vị Chương môn của phái Hoa Sơn hồi hai mươi năm về trước.

Tây Ly Tử từ từ nói tiếp :

- Hoa Sơn lập phái đã ngót ba trăm năm nay, từ lâu không bao giờ bị bại trước hắc đạo giang hồ, không ngờ đến đời bản đạo lại bị bại vào tay Ngự Mụ. Bản đạo nếu không rửa được cái nhục cho môn phái thì làm sao dám nhìn tiên sư nơi chốn tuyền đài? Cũng chính vì thế nên bản đạo không dám mang cái họ Thương bất hạnh này, mong Nghiêm huynh và bằng hữu võ lâm tha thứ.

Chưa ai kịp có lời lẽ gì thì chợt từ phía bên ngoài Vệ Tinh Cô hét hải chạy vào.

Lưu Hương cốc chủ và tất cả thầy đều quay lại.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Hương Tử Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Biến động Lưu Hương cốc

Thấy thái độ bất thường của Vệ Tinh Cô, Lưu Hương cốc chủ cau mày :

- Vệ hiền đệ, có chuyện chi thế?

Vệ Tinh Cô vòng tay :

- Khai bẩm Cốc chủ, vừa rồi trước Thiên Tâm bình có hai tên gian tế, họ đột nhập và đã thương huynh đệ canh phòng khá nhiều, hiện thuộc hạ đã bắt giữ chúng lại. Hai tên gian tế ấy khai rằng chúng đến đây để tìm Tam cung chủ của Ngũ Phụng môn.

Tôn Phi Loan tái mặt đứng lên :

- Không hay Vệ phó đường chủ có hỏi tính danh và mục đích của chúng đến tìm tôi có chuyện chi?

Lưu Hương cốc chủ lật đật đưa tay :

- Xin Tôn cô nương cứ để tại hạ lo liệu.

Và ông ta quay qua bảo Vệ Tinh Cô :

- Hiền đệ nữ hãy đưa cho hai người ấy vào đây.

Vệ Tinh Cô cúi đầu :

- Thuộc hạ tuân mạng.

Nàng quay ra gọi lớn :

- Hãy dẫn hai tên gian tế ấy vào đây cho ta.

Bên ngoài có tiếng dạ rân và tiếp liền theo có bốn cô gái áo xanh, lưng đeo trường kiếm áp dẫn hai lên ăn mày đầu bù tóc rối vào đại sảnh.

Hai tên tiểu đồng này trông đáng sắc rất tiêu tụy, chúng còn rất nhỏ tuổi, cả hai tên đều có một vài vết thương nhẹ nơi mình, chúng bị trói cả hai tay và huyết đạo đã bị không chế.

Chính bốn tên tỳ của Vệ Tinh Cô cũng có hai người mang thương nhẹ, chứng tỏ trước khi bắt được hai tên ăn mày này, họ đã phải chiến đấu cam go, kể cả Vệ Tinh Cô cũng hãy còn đầm mồ hôi, có lẽ vì thế mà nàng tỏ ra khó chịu.

Hai tên ăn mày vừa vào tới đại sảnh là đã quỳ thụp xuống kêu lên :

- Tam tiểu thư, nô tỳ là Nã Vân và Cầm Nguyệt.

Tôn Phi Loan sững sốt :

- Tại làm sao các người lại đến đây và tại làm sao lại cãi tranh như thế ấy?

Nã Vân nói :

- Nhị cung chủ bắt chúng tiểu tỳ giam cầm hành hạ, chúng tiểu tỳ tìm cách thoát thân.

Tôn Phi Loan gật gù đầu và quay qua nói với Vệ Tinh Cô :

- Vệ phó đường chủ, chúng nó là tiểu tỳ của tiểu muội, không biết Phó đường chủ có thể cho phép cời trói được chăng?

- Tam cung chủ có thể bảo đảm chúng không phải là gian tế hay không?

Tôn Phi Loan mím miệng :

- Tiểu muội hiện tại không còn phải là Tam cung chủ của Ngũ Phụng môn, thêm nữa, chúng là tỳ nữ theo cận bên mình, tiểu muội đã nhiều năm, tiểu muội có thể bảo đảm chắc chắn như thế.

Vệ Tinh Cô cười nhạt :

- Cô nương mà cũng còn có thể bảo đảm cho người khác nữa sao?

Câu nói của Vệ Tinh Cô tuy không rõ ràng, nhưng ai cũng nghe biết rằng nàng muốn nói chính bản thân của Tôn Phi Loan còn chưa có gì bảo đảm thì làm sao mà bảo đảm được ai?

Tôn Phi Loan tái mặt, nàng đứng phắt lên :

- Xin Vệ phó đường chủ nên thận trọng, chính tôi đang tôn kính một vị Phó đường chủ của Lư Hương cốc.

Vệ Tinh Cô bĩu môi :

- Nếu không tôn trọng thì sao. Xin nhớ cho rằng nơi đây không phải là Tổng đàn của cô nương tại Giang Nam đâu nhé.

Thật không ai hiểu được tại sao Vệ Tinh Cô lại có vẻ khó chịu trước sự có mặt của Tôn Phi Loan, nếu tính ý, người ta nhận ra ngay ra là không phải đến bây giờ vì có chuyện “gian tế” thì nàng mới khó chịu ra mặt, mà từ lúc Tôn Phi Loan song song với Giang Hàn Thanh vào đây là nàng tỏ ra bất mãn.

Thấy hai cô gái có vẻ bất hòa, Lư Hương cốc chủ lật đật đưa tay can thiệp :

- Vệ hiền đệ; Tôn cô nương là tân khách của Lư Hương cốc hiền đệ nữ không nên thất lễ.

Một mặt ông ta ra hiệu cho bọn nữ tỳ :

- Hãy mở trói cho hai người ấy.

Bốn tên tỳ nữ của Vệ Tinh Cô không dám cãi lệnh, chúng lật đật mở trói cho Nã Vân và Cầm Nguyệt.

Tôn Phi Loan vẫn còn giận dữ, nàng đứng lên vòng tay nói với Lư Hương cốc chủ :

- Tiểu nữ không biết đã đắc tội với Vệ phó đường chủ chỗ nào nhưng từ khi đặt chân vào Lư Hương cốc, tiểu nữ cảm thấy Vệ phó đường chủ đối với tiểu nữ không có chút nào thiện ý, tiểu nữ thật tình không muốn làm tổn thương hòa khí, vì thế kính xin cho tiểu nữ cáo từ.

Luru Hương cốc chủ lật đặt khoác tay :

- Xin Tôn cô nương bớt giận, Vệ diệt nữ của tại hạ vốn quan tính như thế ấy, xin Tôn cô nương vì thể diện của tại hạ mà bỏ qua cho...

Và không đợi có phản ứng, ông ta quay qua nói luôn với Vệ Tinh Cô :

- Hiền diệt nữ, Tôn cô nương vì đại nghĩa mà đến với ta, chúng ta cảm kích và hoan nghênh không hết lời, hiền diệt nữ không nên làm như thế. Thôi, hãy vào đây, vào đây để cho thúc thúc thay hai cô rót một chén hòa giải.

Vệ Tinh Cô vẫn lừ lừ mắt về phía Tôn Phi Loan cười nhạt :

- Cô nương vì đại nghĩa. như thế là tôi đã làm sai từ bấy lâu nay..

Và nàng quay qua nói với bốn tỳ nữ :

- Đi.

Không cần chào hỏi một ai, nàng dẫn bốn tên tỳ nữ đi thẳng ra ngoài.

Luru Hương cốc chủ cau mày im lặng nhìn theo.

Nhưng chỉ một thoáng qua, ông ta quay ngay lại nói với Tôn Phi Loan :

- Xin Tôn cô nương bỏ qua cho, Vệ diệt nữ vốn mất cha từ ngay còn bé, nó được Thái quân nuôi dưỡng cung yêu, vì thế nên đã quen tính háo thắng, ganh tỵ, xin cô nương để tại hạ trình lại với Vệ thái quân và lựa lời dạy bảo.

Tôn Phi Loan chưa kịp nói gì, chợt nghe có nhiều tiếng bước chân dồn dập và tiếng binh khí tuốt ra khỏi vỏ.

Tổng Vụ đường chủ Âu Dương Nguyên lao mình ra hô lớn :

- Các vệ sĩ hãy khóa cửa Thiện Tâm Bình lại..

Bên ngoài có một giọng rồn rọng vọng vào :

- Âu Dương đường chủ bây giờ cũng gọi lão phu là địch nữa à? Nhớ có khách đây nghe.

Sau câu nói là một chuỗi cười ha hả, Giang Hàn Thanh nhồm dậy, hấn nhận ra ngay giọng cười của sư phụ Trúc Kiếm tiên sinh

Quả nhiên sau câu nói ấy, từ ngoài bước vào một lão già râu tóc hoa râm, nhưng sắc mặt hồng hào và đặc biệt hơn hết là trên vai đeo thanh Trúc Kiếm.

Theo bên ông ta là một vị đạo sĩ mặt trắng râu đen, mình vận áo xanh, dung mạo cực kỳ uy vũ.

Hồng Liễm Phán Quan Nghiêm Hữu Tam đứng dậy rời bàn tiệc mừng rỡ kêu lên :

- Tản đại ca!

Mọi người nhận ra rằng người đi theo Trúc Kiếm tiên sinh đó chính là Tản Nhân Khanh, Giang Tây Thái Bình bảo chủ người đã được coi như mất tích từ lâu.

Tản Tố Trần chạy ra ôm lấy rơi nước mắt :

- Cha!!

Nàng ghen ngào nói không ra tiếng.

Luru Hương cốc chủ cũng bước ra khỏi tiệc :

- Tản lão ca đệ xin kính mừng.

Trúc Kiếm tiên sinh cười lớn :

- Khoan, xin cho giới thiệu đây là Luru Hương cốc chủ chính là “Kim Lăng” Giang Thượng Phong đại huynh, còn đây là Tản Nhân Khanh, Thái Bình bảo chủ..

Mọi người kinh ngạc đứng lên, ai nấy thấy đều mừng rỡ.

Nhất là hai anh em họ Giang như từ trên trời rơi xuống, họ không ngờ cha mình còn sống mà lại là Luru Hương cốc chủ

Giang Hàn Thanh chạy ra quì thụp trước Trúc Kiếm tiên sinh :

- Ân sư, gia phụ đây sao?

Bây giờ đến lượt Trúc Kiếm tiên sinh ngỡ ngác, ông ta nhìn Luru Hương cốc chủ :

- Ủa, sao thế? Giang huynh chưa nói chuyện này sao?

Luru Hương cốc chủ mỉm cười :

- Đáng lý đệ đã nói ra, nhưng nghĩ rằng cho đến ngày nay, Ngũ Phụng môn vẫn không biết lai lịch của đệ, vì thế đệ nghĩ cũng nên nán lại cho họ vì nghi nghi ngờ ngờ mà đâm ra không dám buông lung, nhưng nay đạo huynh đã nói ra thì cũng chẳng hề chi.

Vừa nói, ông ta vừa đưa tay lột màn mặt giả, rõ ràng vì Luru Hương cốc chủ bây giờ chính là “Kim Lăng” Giang Đại tiên sinh.

Giang Bộ Thanh, Giang Hàn Thanh quì xuống trước mặt cha ghen ngào :

- Cha, quả nhiên chuyện nghi ngờ của chúng con rất đúng

Luru Hương cốc chủ ngạc nhiên :

- Như vậy là hai con cũng đã biết chuyện cha trá tử hay sao?

Giang Bộ Thanh lắc đầu :

- Không, trước kia chúng con cũng vẫn tin rằng cha đã tuyệt thế nhưng vừa rồi nghe tiếng cười của cha, chúng con bắt đầu ngờ vực, nhưng vì nơi đây không dám thật tình bày tỏ thế thôi..

Luru Hương cốc chủ cười :

- Đúng, ai biết cha cho bằng con, chỉ vì không gặp, chứ một khi đã gặp thì cho dầu có cái trang cách nào thì nhất định các con cũng sẽ khám phá ra ngay.

Hai anh em Giang Bộ Thanh đứng dậy, nhưng khi quì xuống vì quá vui mừng nên Giang Hàn Thanh quên cả vai đau nên khi đứng dậy bỗng nhăn mặt và mồ hôi tuôn ra ướt áo.

Trúc Kiếm tiên sinh cau mặt :

- Đồ nhi con làm sao thế?

Giang Hàn Thanh nói :

- Đệ tử bị Ngũ cung chủ của Ngũ Phụng môn dùng Âm Thủ Bế Huyệt.

Trúc Kiếm tiên sinh cau mày :

- Thế sao con không nói sớm vì có Thần Phiến Tử đạo huynh..

Thần Phiến Tử nói thêm :

- Lão huynh nói ra càng thêm hồ thẹn, bản đạo đã nghiên cứu mấy mươi năm nay về môn bế huyệt, thế mà bây giờ đành phải bó tay..

Trúc Kiếm tiên sinh kinh ngạc :

- Sao lại có chuyện như thế nhỉ?

Và ông ta quay qua hỏi Thanh Phong đạo trưởng :

- Đạo huynh cũng không nhận ra thương thế của đệ đồ sao?

Thanh Phong đạo trưởng lắc đầu :

- Theo thương thế thì giống như Âm Thủ Bế Huyệt. Nhưng khi đã thông thì không hiệu quả, bản đạo chưa từng thấy hiện tượng như thế bao giờ.

Luru Hương cốc chủ vội nói :

- Đệ đã có nghe về thương tích của Hàn Thanh rồi, nhưng bây giờ chưa có tiện nghiên cứu được đâu, xin tạm gác lại ngày mai, bây giờ chúng ta hãy lo

chuyện tẩy trần đối với Tần Nhân huynh sau mấy năm xa cách đã chứ.

Chưa ai nói gì thì từ bên ngoài có một tên tỳ nữ hót hải chạy vào bẩm báo :

- Khải bẩm cốc chủ, Vệ phó đường chủ đã dẫn bốn tỳ nữ ra đi khỏi sơn cốc.

Âu Dương Nguyên hội hỏi :

- Vệ phó đường chủ có nói là đi đâu không?

Tên tỳ nữ nói :

- Cứ theo lời lẽ giận dữ của Vệ phó đường chủ thì hình như người định đến Hàng Châu.

Lưu Hương cốc chủ mỉm cười :

- Thôi cứ để cho nó đi, về đó rồi Vệ thái quân sẽ cho nó một trận.

Tên tỳ nữ vừa lui ra thì chợt nghe bên ngoài Thiên Tâm bình có nổi chuông báo động.

Âu Dương Nguyên cau mặt :

- Tại sao lại có kẻ đã theo mình.

Ngay lúc đó, bên ngoài đã nghe tiếng binh khí khua vang vang. Âu Dương Nguyên vòng tay nói với Lưu Hương cốc chủ :

- Thuộc hạ xin ra ngoài đối phó.

Bên ngoài vụt nổi lên một giọng lạnh lạnh :

- Ta không muốn giết người vô tội. các ngươi hãy vào thỉnh Cốc chủ ra cho ta nói chuyện.

Tiếng nghe còn xa lắm nhưng thanh âm rất rõ ràng, chứng tỏ con người đó có một nội lực phi thường.

Âu Dương Nguyên gần giọng :

- Đúng là bọn cuồng đồ, đến nơi này mà lại còn dám giờ giọng buông lung.

Hắn dậm bước ra thì Lưu Hương cốc chủ vội khoác tay :

- Âu Dương đường chủ hãy nán lại, người ấy đã đến tận nơi đây, lại còn gọi đích danh tại hạ, vậy chúng ta cùng ra một lượt thử xem họ muốn nói gì.

Tôn Phi Loan tái mặt bước lên :

- Cốc chủ, người đến đây chính là đại sư thư của tiểu nữ tên là Biên Phi Phụng.

Lưu Hương cốc chủ hỏi :

- Nghĩa là Đại cung chủ của Ngũ Phụng môn?

Tôn Phi Loan đáp :

- Vâng, đúng là người ấy.

Tây Ly Tử cười nói :

- Đại cung chủ đến tận Thiên Tâm Bình thì quả là một chuyện hay, bản đạo chính đang muốn xem thử “Thiên Phụng tam thức” Cốc chủ nhớ khi lâm trận thì hãy để người ấy cho bản đạo.

Lưu Hương cốc chủ gật đầu :

- Xin chư vị huynh đệ hãy tạm ngồi đây đàm đạo, để tại hạ ra đó xem sao

Nói xong ông ta vòng tay chân mọi người rồi bước thẳng ra ngoài.

Trúc Kiếm tiên sinh hất hàm nói với Thần Phiến Tử :

- Minh cũng nên ra xem thử.

Thần Phiến Từ gật đầu :

Đúng rồi chúng ta đi.

Hứa Kính Bá nói :

- Có đi thì cũng đi cho vui, chứ làm gì mà lè tè như thế?

Tất cả mọi người trong tiệc cùng đứng dậy đi theo.

Tại Thiên Tâm bình đã đứng chờ sẵn bảy người.

Đứng đầu là một trung niên hán tử, da mặt vàng bệch nhưng mắt phượng mày ngài, mình vận cẩm bào lưng đeo trường kiếm: Đại cung chủ Biên Phi Phượng.

Bên trái Nhị cung chủ Kinh Phi Sương và bên phải là Ngũ cung chủ Yên Phi Quỳnh.

Đứng bên trái về phía sau, gồm có Xà Cô Bà, Phi Cảnh đại sư và sư đệ là Huyền Cảnh.

Phía bên phải còn có một lão già mình vận áo đen, tay cầm thiết trượng, đó là Hắc Trượng Ông, người đứng ngang hàng với Chu Tiềm, rất giỏi về khoa dụng độc. Hiện đảm nhiệm chức vụ Đàn chủ Huyền Võ đàn của Ngũ Phượng môn.

Bên ngoài bảy người ấy là một vòng rào vệ sĩ của Lư Hương cốc, Có nhiều người đã mang thương tích nhưng vẫn giữ chặt vòng vây.

Lư Hương cốc chủ đảo mắt một vòng và khoác khoác

- Các ngươi hãy lui ra.

Bọn vệ sĩ dạ rân lên nhột tiếng, họ cùng dạt ra ngoài, nhưng bằng một cách rất qui củ, họ dạt ra nhưng thế trận vẫn còn đủ tiềm năng không chế.

Đại cung chủ ngẩng mặt nhìn Lư Hương cốc :

- Tôn giá là Lư Hương cốc chủ?

Lư Hương cốc chủ gật đầu :

- Đúng, các hạ là Đại cung chủ Biên Phi Phượng?

Biên Phi Phượng lạnh lùng :

- Đúng.

Lư Hương cốc chủ cười :

- Đến tận nhà người, làm mang thương tích khá nhiều người. Chắc Đại cung chủ không nghĩ nơi đây còn những ai nữa chứ?

Biên Phi Phượng hất mặt :

- Ai cản đường ta là chết, nhưng hôm nay vì nể thể diện Cốc chủ, nên ta chưa giết một ai.

Lư Hương cốc chủ cười :

- Nếu đúng như thế thì tại hạ phải cảm ơn Đại cung chủ đã lưu tình.

Biên Phi Phượng nói :

- Ta đã ra lệnh cho thủ hạ, trước khi gặp mặt Cốc chủ, không được sát hại bất cứ một ai.

Lư Hương cốc chủ cười :

- Nếu sau khi đã gặp mặt?

Biên Phi Phượng đáp :

- Cái đó còn tùy ở thái độ của Cốc chủ rồi tại hạ mới có thể định sau.

Lư Hương cốc chủ gật gù đầu :

- Tốt lắm, Đại cung chủ đến Thiên Tâm bình bằng một lộ trình xa xôi diệu vợi, vậy nếu có điều chi dạy bảo, lão phu xin rửa tai để xin nghe.

Biên phi Phụng nói :

- Cốc chủ nói thật khéo quá, tại hạ thật đang có chuyện muốn thỉnh giáo Cốc chủ.

Lưu Hương cốc chủ gật đầu :

- Xin Đại cung chủ cứ nói.

Biên Phi Phụng hỏi :

- Tại hạ xin hỏi. Chẳng hay Kim Lăng Giang nhị công tử đã đến quý cốc?

Lưu Hương cốc chủ gật đầu :

- Đúng, Giang nhị công tử hiện đang có mặt tại đây.

Biên Phi Phụng hỏi :

- Đồng hành với Giang nhị công tử còn có một người con gái tên Tôn Phi Loan phải chăng cũng đang có mặt nơi đây?

Lưu Hương cốc chủ gật đầu :

- Đại cung chủ nói đúng, Giang nhị công tử cùng với Tôn cô nương cùng đang làm tân khách của tệt cốc.

Biên Phi Phụng nói :

- Hay lắm, nếu Cốc chủ không muốn đạo nghĩa giang hồ sứt mẻ thì xin giao hai người ấy lại cho tại hạ.

Lưu Hương cốc chủ vuốt râu cười :

- A.. như vậy Đại cung chủ vì hai người ấy mà đến đây?

Biên Phi Phụng gật đầu :

- Đúng như thế.

Lưu Hương cốc chủ hỏi :

- Thế còn Tôn cô nương?

Biên Phi Phụng gằn lại :

- Cốc chủ định giả vờ hay là không biết thật?

Lưu Hương cốc chủ nói :

- Nếu Đại cung chủ không nói thì tại hạ làm sao biết được?

Biên Phi Phụng gật đầu :

- Tốt, vậy tại hạ xin nói, Tôn Phi Loan vốn là phản đồ của bản môn. Sao? Cốc chủ thấy thế có đủ chưa?

Lưu Hương cốc chủ mỉm cười :

- Nếu như thế quả là câu chuyện có hơi khó khăn rồi đấy.

Biên Phi Phụng hỏi :

- Chẳng hay cốc chủ có điều chi khó khăn?

Lưu Hương cốc chủ nói :

- Đừng nói chi tới Giang nhị công tử, chỉ nói riêng về Tôn cô nương thôi cũng đã là khó xử rồi. Chuyện phản đồ hay phản loạn thuộc về chuyện của quý môn, tại hạ không có quyền can thiệp, nhưng hiện tại Tôn cô nương vốn là tân khách của bản cốc, chuyện đó trên đạo nghĩa giang hồ, chắc Đại cung chủ cũng thừa biết, một khi đã là khách của mình, không một ai có thể làm cái chuyện mang trao cho người khác.

Biên Phi Phụng cười nhạt :

- Nhưng nếu tại hạ dùng sức mạnh đem cả hai người ấy đi thì Cốc chủ liệu ra sao?

Lưu Hương cốc chủ cười lớn :

- Đại cung chủ nói chuyện mà hãy còn quên đi một chuyện.

Biên Phi Phụng hỏi :

- Tại hạ quên chuyện gì?

Lưu Hương cốc chủ nói :

- Nơi đây là Thiên Tâm bình, Tổng đàn của Lưu Hương cốc.

Biên Phi Phụng nói :

- Không, tại hạ không quên, tại hạ thừa biết đây là Lưu Hương cốc, nhưng tại hạ tin rằng không một ai giữ được hai người ấy một khi Ngũ Phụng môn muốn mang đi.

Lưu Hương cốc chủ gắt gù :

- Căn cứ theo khẩu khí của Đại cung chủ thì bản cốc không giao hai người ấy thì nhất định là không được.

Biên Phi Phụng nói :

- Tôi khuyên Cốc chủ nên giao hai người ấy là tốt hơn cả.

Lưu Hương cốc chủ hỏi :

- Nếu như không giao thì sao?

Biên Phi Phụng nói :

- Nếu không thì Lưu Hương cốc mặc nhiên trở thành đối địch với Ngũ Phụng môn.

Lưu Hương cốc chủ cười lớn :

- Tại sao Đại cung chủ lại đặt Lưu Hương cốc vào một vị trí quá muộn như thế? Vì đạo nghĩa giang hồ, vạn bất đắc dĩ Lưu Hương cốc đã tự động đặt mình vào hàng đối địch với Ngũ Phụng môn từ lâu rồi chứ đâu phải đến ngày nay.

Bộ mặt của Biên Phi Phụng chợt rắn lại một cách dễ sợ, giọng nàng gần mạnh :

- Nếu Cốc chủ buộc tại hạ phải ra tay thì tại hạ sợ e rằng thuộc hạ của quý cốc khó mà tránh khỏi một trường tai kiếp!

Nhìn vào sát khí xông đầy lên mặt của Biên Phi Phụng, Lưu Hương cốc chủ tặc lưỡi lo lắng.

Cho dầu nàng là một kẻ cầm đầu một bang phái, nhưng bản chất căn bản nàng là một người đàn bà. Nếu với cung cách như thế mà nàng trường tồn trong giang hồ, tai ách nàng gây ra cho võ lâm sau này còn gấp mười lần hơn Ngự Mộ..

Ông ta nhìn thẳng vào mặt Biên Phi Phụng rồi cười nói :

- Khẩu khí của Đại cung chủ hơi to đấy, tại hạ nghĩ rằng câu nói ấy cho dầu chính miệng của lệnh sư cũng chưa dám nói ra như thế.

Biên Phi Phụng cau mặt :

- Cốc chủ có biết gia sư không?

Lưu Hương cốc chủ nói :

- Không những biết mà trong số chúng tôi có mặt tại đây. Ít nhất cũng có đến ba người là bạn ngày xưa của lệnh sư.

Biên Phi Phụng cười nhạt :

- Sư phụ của tại hạ hùng cứ võ lâm, bá chủ thiên hạ, từ trước đến nay không hề có một người bạn nào cả.

Lưu Hương cốc chủ cười :

- Nếu không phát là bằng hữu thì có thể là địch nhân.

Biên Phi Phụng nhếch nhếch môi :

- Cốc chủ bảo những người ấy có mặt tại đây thế sao không để họ ra mặt để tại hạ được chiêm ngưỡng dung nhan?

Bởi vì lúc Lưu Hương cốc chủ ra mặt nói chuyện với Biên Phi Phụng thì chỉ có Hành Lệnh đường chủ Đơn Hiểu Thiên và Tổng Vụ đường chủ Âu Dương Nguyên.

Ngoài bốn tên thư đồng mang kiếm theo hầu thì không có một ai nơi đó cả.

Khi Biên Phi Phụng nói dứt câu ấy thì chợt nghe phía trong có một giọng nói như chuông gió :

- Có đây bản đạo tức là địch nhân của lệnh sư đây.

Từ trong đại môn cũng theo tiếng nói, Tây Linh Tử chậm rãi bước ra, dáng đi của ông ta thật chậm và chắc nịch từng bước một.

Tiếp theo sau, Trúc Kiếm tiên sinh, Thần Phiến Tử, Thanh Phong đạo trưởng, Độc Tẩu Chu Tiềm, Hứa Kính Bá, Tần Nhân Khanh, Lý Quang Trí, Nghiêm Hữu Tam và số nam nữ thiếu hiệp Giang Bộ Thanh, Giang Hàn Thanh, Lý Duy Năng, Hứa Trình Tường, Nghiêm Tú Hiệp, Tôn Phi Loan, Chu long Chu, Hứa Doanh Doanh, và Tần Tổ Trân.

Ngoài ra còn có Quân Thiên Phát, Yên Sơn song kiệt Khang Văn Huy và Dương Sĩ Kiệt.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Hương Tử Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Ác chiến Thiên Tâm bình

Tia mắt của Biên Phi Phụng quét qua một lượt và cười khẩy :

- À thì ra Cốc chủ cậy vào thế đông hiệp yếu chẳng?

Và nàng dò ánh mắt về Giang Hàn Thanh và Tôn Phi Loan trầm giọng :

- Giang nhị công tử, Tam sư muội, hai người hãy bước sang bên này.

Giang Hàn Thanh nhướng mày, hần chưa kịp nói gì thì Tôn Phi Loan đã kéo đến hần và nói nhỏ :

- Giang lang đừng ra, hãy để cho thiếp nói chuyện với đại sư huynh..

Vừa nói nàng vừa chậm chậm bước ra nghiêng mình :

- Tiểu muội xin tham kiến đại sư huynh.

Đúng là thói quen, rõ ràng là đàn bà, thế nhưng họ vẫn gọi “Đại sư huynh”.

Biên Phi Phụng lạnh lùng :

- Dưới con mắt của người bây giờ sư phụ không có, huống hồ chỉ là thứ sư huynh.

Tôn Phi Loan nói :

- Một ngày là thầy thì chung thân không thể nào quên, ân sư như núi thái sơn, tiểu muội làm sao quên được, chỉ có điều tiểu muội có chuyện vạ bất đắc dĩ không thể nói ra..

Biên phi Phụng gắt giọng :

- Vạ bất đắc dĩ phải phản thầy theo trai phải không?

Trước mặt mọi người, câu nói của Biên Phi Phụng làm cho Tôn Phi Loan đỏ mặt, nàng quất mắt lạnh lùng :

- Đại sư huynh muốn cho người tôn trọng thì trước nhất phải tự tôn trọng lấy mình.

Biên Phi Phụng trầm giọng :

- Tiệp tỷ, người dám hỗn láo với ta phải không?

Và quay lại sau lưng, nàng quát lớn :

- Hãy trói con tiệp tỷ ấy lại cho ta.

Tự nhiên, đó chỉ là một lời ra uy, chứ thật sự thì Biên Phi Phụng sao lại không biết võ công của Tôn Phi Loan, chỉ có một mình nàng và Kinh Phi Sương mới có thể bắt được Tôn Phi Loan mà thôi, đám thuộc hạ không một ai có thể làm được chuyện ấy.

Nhị cung chủ Kinh Phi Sương lách mình bước tới :

- Phi Loan bội phản sư môn, tiểu muội xin bắt về trừng phạt.

Và nàng quay qua chỉ thẳng vào mặt Tôn Phi Loan :

- Tam sư muội, trước mặt đại sư huynh mà không chịu bó tay chịu trói hay sao?

Tôn Phi Loan nói :

- Tiểu muội đã ly khai Ngũ Phụng môn, kiếp này tiểu muội không còn mong sum họp cùng chư vị sư huynh muội.

Kinh Phi Sương cười nhạt :

- Tam sư muội buộc ta phải động thủ phải không?

Tôn Phi Loan nói :

- Nhị sư thư không nên bức tiểu muội đến đường cùng.

Kinh Phi Sương vùng thét lớn :

- Tiệp tỷ, người cho rằng các bọn Lưu Hương cốc này có thể chống đỡ cho người đây phải không?

Lưu Hương cốc chủ cười nói :

- Nhị cung chủ không nên nặng lời như thế, thật ra cho dầu lực lượng hùng hậu đến đâu, tài ba cách mấy, nhưng nếu hành động phi chính nghĩa thì lực lượng hùng mạnh đó cũng kẻ như kẻ “hình nộm” vô năng, nhưng nếu là người đi vào con đường đúng đắn, thì dầu cho cô độc cũng không có ai làm gì được, đó là chân lý muôn đời.

Kinh Phi Sương nhượng mất :

- Cốc chủ muốn ra tay rồi đó phải không?

Thần Phiến Tử bước tới cười :

- Nhị cung chủ có tài thật đấy, nhưng làm sao lại xứng đáng nói chuyện động thủ với bản Cốc chủ, nếu Nhị cung chủ muốn ra tay thì có lẽ bản đạo phải hầu tiếp thêm lần nữa.

“Hầu tiếp thêm lần nữa”, câu nói của Thần Phiến Tử muốn nhắc lại trận đấu hôm nọ và tự nhiên, câu nói đó làm cho Kinh Phi Sương đỏ mặt, nàng hăm hăm thét lớn :

- Thần Phiến Tử, người cho rằng cây quạt rách trong tay người mạnh lắm phải không?

Thần Phiến Tử phe phẩy cây quạt cười nói :

- Bản đạo không dám ngông cuồng như thế, nhưng nếu chuyện phải đến thì bản đạo không dám chối từ.

Câu nói này càng làm cho Kinh Phi Sương giận dữ, da mặt nàng tái mét, giọng nói của nàng gần như lạc giọng :

- Tốt lắm, Thần Phiến Tử, chúng ta hôm nay thử lại tài sức của nhau xem.

Nàng nhún mình tung lên khi câu nói còn chưa dứt, ngân quang từ thanh trường kiếm vút thẳng tới bên mình của Thần Phiến Tử.

Thế đánh y như điện chớp, chỉ thấy nàng nhún chân là đã tới sát một bên.

Đã chú ý đề phòng, cho nên vừa thấy đối phương phát thế công là Thần Phiến Tử đã trở mình qua, cây quạt trong tay xòe rộng hất lên thật mạnh.

Hình như Kinh Phi Sương không muốn trực tiếp đấu lực, nàng cho mũi kiếm nghiêng qua và tràn mình đâm luôn hai nhát

Thần Phiến Tử kêu lên :

- Hào kiếm pháp?

Cánh quạt trong tay ông ta vùng xếp lại, thuận theo thế kiếm điểm nhanh về phía lên phải của Kinh Phi Sương và từ khởi điểm ấy lại cuốn ngược trở lại, bắt từ phía dưới đánh hất lên trong một chiều biến luôn hai thức.

Kinh Phi Sương vốn biết cánh quạt lợi hại của Thần Phiến Tử, nàng vừa lách qua tránh thức thứ nhất thì đồng thời cũng hơi chệch mình về phía sau để tránh luôn thức thứ hai, tiếp liền theo bằng vào thế “Điều Chuyển Tinh Di”, thanh kiếm của nàng xà đứng vào cánh quạt.

Biết đối phương muốn hủy binh khí của mình, Thần Phiến Tử xếp nhanh cây quạt lại, nhún chân thụp xuống bắt từ dưới đâm thốc trở lên.

Nói thì dài, nhưng thực tế hai người từ lúc bắt đầu cho tới bây giờ chỉ trong tíc tắc, thanh kiếm dữ dằn và cánh quạt ghê gớm vẫn chưa ai có thể chạm vào ai.

Lưu Hương cốc chủ bảo nhỏ với Tôn Phi Loan :

- Xin Tôn cô nương hãy lui lại ra sau.

Tôn Phi Loan nhìn Lưu Hương cốc chủ như muốn nói gì đó, nhưng rồi nàng lại làm thinh lui về phía sau lưng của Giang Hàn Thanh.

Biên Phi Phụng quắc mắt nhìn nàng :

- Phi Loan, ngươi hãy bước qua bên này.

Lưu Hương cốc chủ mỉm cười :

- Đại cung chủ đã đến Lưu Hương cốc thì bao nhiêu chuyện dầu lớn bằng trời, tại hạ cũng xin đảm nhận.

Phi Cảnh đại sư cười lớn :

- Đại cung chủ, bản tăng cảm thấy giọng nói của Lưu Hương cốc chủ này quen quá, và bản tăng muốn lãnh giáo người ấy đôi chiêu.

Phi Cảnh đại sư là người trụ trì Thánh Quả tự, đã tự lâu ở miệt Giang Nam, tự nhiên ông ta rất biết Giang Đại tiên sinh, vì thế khi nghe giọng nói khiến ông ta ngờ ngợ, những nhất thời không dám quyết đoán, ông ta muốn giao đấu để thử qua chiêu số.

Biên Phi Phụng chưa kịp nói thì bên kia Tổng Vụ đường chủ Âu Dương Nguyên đã nhích tới cười nhạt :

- Phi Cảnh, bằng vào tài sức của ngươi, làm sao lại có thể nói chuyện giao đấu với bản Cốc chủ, nếu ngươi muốn động thủ thì có ta đây.

Huyền Cảnh đại sư lướt tới :

- Âu Dương Nguyên, đừng lớn lối, ngươi muốn siêu thắng thì bản tăng sẽ độ cho.

Âu Dương Nguyên nhướng mắt :

- Hay lắm, ta đang đợi đây.

Huyền Cảnh đại sư gần lại :

- Ngươi có tin rằng ngươi chịu nổi ba chiêu hay không đã chứ?

Âu Dương Nguyên giận dữ :

- Cứ thử xem, ta sợ rằng ngươi không qua được ta ba chương đấy.

Cánh tay của hắn tung lên một lượt với câu nói, thành ra khi câu nói vừa chấm dứt thì chương phong đã cuốn dậy lên..

Mang ngoại hiệu là “Bát Bộ Truy Phong” thân pháp của Âu Dương Nguyên làm cho giang hồ nể mặt, chính nhờ vào thân pháp ấy Tiên nhân chương của hắn trở nên dữ tợn.

Chính vì thế, cự ly giữa hai người hãy còn cách nhau hơn tám bước nhưng khi Âu Dương Nguyên vừa nhấc tay lên thì thân ảnh và chương ảnh đã tới sát bên mình Huyền

Cảnh đại sư.

Huyền Cảnh đại sư rung động chỉ thấy thân pháp, chỉ nghe hơi gió của chưởng lực là ông ta biết ngay con người này có một nội lực kinh người, ông ta không dám khinh địch, vội và nhún mình xuống vận hết công lực lên đôi tay, dùng thế “Lực Thác Tam Sơn” nương theo đà tới của chưởng phong, bắt từ dưới chậm chậm đẩy lên làm cho ngọn chưởng của đối phương vọt thẳng lên không trung và tiêu mất.

Âu Dương Nguyên hét lớn :

- Giỏi lắm, hãy đỡ chiêu kế tiếp.

Hắn vừa hét vừa nhún mình nhảy dựng lên, cả hai tay bắt từ trên không đan vào nhau, vận hết kinh lực bắt từ trên chụp xuống.

“Truy Phong chưởng” của Âu Dương Nguyên nhờ vào sức lệ thần tốc, vì thế cho nên khi thân mình còn ở giữa không trung là đã đánh luôn một hơi năm chưởng.

Đã biết qua nội lực của đối phương, Huyền Cảnh đại sư không dám chậm trễ, ông ta vừa lách mình tránh né, vừa đẩy mạnh cả hai tay, chỉ trong khoảnh khắc đã đánh ra bốn ngọn chưởng và luồn trong chưởng lực tiềm tàng, âm thầm tấn công luôn bằng ba ngọn chỉ phong.

Cả hai vì biết sức nhau, nên chỉ bắt đầu là họ đã cùng ra tay sát thủ, nhưng hơn ba chiêu rồi vẫn chưa có ai chạm được vào ai.

Thế trận diễn ra vì độc thủ nên vô cùng ác liệt.

Phía bên kia, Thần Phiến Tử và Kinh Phi Sương cũng đã dồn nhau vào vòng sinh tử, đứng bên ngoài chỉ thấy binh khí loang loáng chứ không làm sao phân biệt được đâu là

Kiểm quang, đâu là cánh quạt, cả thân hình cũng thế, tuy hai màu đều khác nhau, nhưng vẫn không làm sao thấy được rõ bóng của Kinh Phi Sương và Thần Phiến Tử.

Thình lình một tiếng thép khua lên đỉnh tai nhức óc, hai bóng người xoắn vào nhau vọt dạt hẳn ra.

Ánh thép cũng theo đó mà tắt hẳn.

Kinh Phi Sương thất thế vì thanh kiếm phóng ra khi thân mình đang ở trên cao, vì thế khi va chạm mạnh ở đòn đánh cuối cùng, thân ảnh của nàng bị bật ra rơi xuống phải thụt luôn mấy bước mới dừng chân đứng lại.

Thần Phiến Tử cũng thụt lùi một bước, thân áo bên hông rách toát một đường, một giòng máu từ nơi đó rỉ ra. Không, không phải máu từ nơi hông, mà đúng là nơi cánh chỏ tay trái một nhát kiếm làm rí máu. Phần nửa mũi kiếm của Kinh Phi Sương bị gãy gãy còn tồn teng nơi đai áo của Thần Phiến Tử.

Chính vì mũi kiếm bị gãy ngang, cho nên thương thế của Thần Phiến Tử chỉ xót ngoài da chứ chưa phạm sâu vào thịt.

Nhìn vào tư thế đôi bên, Thần Phiến Tử tuy có máu, nhưng Kinh Phi Sương vẫn ở thế hạ phong.

Vì khi đánh nhau đến khoảng trăm chiêu vẫn chưa phân thắng bại, Kinh Phi Sương nổi nóng, nàng phi triển ngay “Thiên Phượng tam thức” quyết hạ cho được Thần Phiến Tử.

Nhưng vì đã biết sự lợi hại của ba chiêu tuyệt kiếm của Ngũ Phượng môn, Thần Phiến Tử không để cho nàng thi triển hết, chỉ vừa đến chiêu thứ hai thì ông ta tạo ngay thế mạnh bẻ gãy ngang thanh kiếm.

Nhưng lần này khác hơn lần trước, vì Kinh Phi Sương cũng đã đề phòng, nàng không để cho mũi kiếm ghim trúng vào mình, nàng cố tràn mình qua hướng khác nhưng thanh kiếm vẫn không làm sao giữ được.

Kinh Phi Sương thở dốc, nhưng mặt nàng vẫn đờ đờ sát khí và lên tiếng :

- Thần Phiến Tử, người còn chiến đấu được nữa sao?

Kep mũi kiếm ném ngay trước mặt Kinh Phi Sương, Thần Phiến Tử cười ha hả :

- Cây quạt của bản đạo hãy còn nguyên, trong khi thanh kiếm của Nhị cung chủ gãy thêm lần nữa, nếu muốn giao đấu lại, xin Nhị cung chủ hãy thay kiếm khác.

Lưu Hương cốc chủ từ từ bước tới mỉm cười :

- Một trận như thế cũng đã đủ rồi, xin nhị vị hãy nghỉ đi cho khỏe, đường đời còn dài, thắng bại hãy còn nhiều thì giờ định đoạt, chúng ta chưa có chi phải vội.

Vì thấy đối phương hãy còn đông người và nhất là chưa nắm vững lắm về võ công của họ, Biên phi Phượng vội khoác tay :

- Nhị sư muội hãy lui lại.

Kinh Phi Suong vì thất thế nên đành phải riu ríu lui lại phía sau.

Trong khi thế trận của Kinh Phi Suong và Thần Phiến Tử coi như đã giải quyết xong, thì trận đấu của Âu Dương Nguyên và Huyền Cảnh đại sư lại đến hồi gay cấn.

Đã ngót trăm chiêu vẫn chưa thấy phân biệt cao thấp, Âu Dương Nguyên nổi nóng đánh luôn ba chưởng và nương thế nhảy thối ra sau cách Huyền Cảnh đại sư chừng bảy thước, hai tay chậm chậm kéo lên ngang ngực đứng yên.

Bằng vào tư thế đó, ai cũng thấy rõ Âu Dương Nguyên đang vận công dồn lên song chưởng và thế đánh này là thế đánh dữ dằn.

Huyền Cảnh đại sư cũng biết như thế, ông ta tràn mình qua nửa bước định khởi thế công, nhưng chỉ trong nháy mắt, từ khi thấy Âu Dương Nguyên vận lực cho đến khi Huyền Cảnh tràn qua thì chưởng phong từ đôi tay của Âu Dương Nguyên đã cuốn dậy ào ào.

Đã sẵn chuẩn bị khi thấy đối phương vận công, Huyền Cảnh đại sư lật đặt dụng đứng bàn tay đối diện lên đẩy ra thật mạnh.

Chưởng lực chạm nhau đã vốn là nguy hiểm, đằng này cả hai lại vận công và quyết tâm cho chạm, quả là một chuyện kinh hồn.

Bằng!

Bốn ngọn chưởng chạm vào nhau, Huyền Cảnh đại sư lắc mình luôn mấy cái và thụt lui hai bước, sắc mặt lão ta hơi biến đổi.

Bát Bộ Truy Phong Âu Dương Nguyên mím môi thụt lùi một bước.

Chỉ nhìn thoáng qua cũng đủ thấy công lực của Âu Dương Nguyên trội hơn công lực của Huyền Cảnh đại sư một bậc.

Sau khi đứng vững lại, Huyền Cảnh đại sư cười sằng sặc :

- Bát Bộ Truy Phong khá lắm, quả là danh phù kỳ thực, nhưng cổ mà đeo thêm đây nhé.

Âu Dương Nguyên khoát hai tay :

- Tại hạ cố gắng.

Vừa nói là cả hai tay vừa đẩy ra, chỉ đẩy ra một cái thôi nhưng đã đánh luôn ba chưởng.

Huyền Cảnh đại sư đứng y một chỗ dựng hai tay.

Bùng!

Tiếng chạm của chưởng lực bùng lên rung rinh cành lá, Huyền Cảnh đại sư da mặt tái mét, hơi thở như trâu rống.

Âu Dương Nguyên trùng trùng đôi mắt, trán rịn mồ hôi.

Phi Cảnh hòa thượng đứng bên ngoài cau mày trầm nghĩ :

- Tại là ai sao sư đệ cứ đối chưởng như thế nhỉ?

Ngay trong lúc ấy, Huyền Cảnh đại sư vụt cười sằng sặc :

- Âu Dương đường chủ, bây giờ đón bàn tăng vài chiêu nhé.

Vừa nói ông ta vừa vươn bàn tay xia luôn tới trước. Thấy đối phương đón luôn mình bốn chưởng, Âu Dương Nguyên hét lên một tiếng rồi đảo ngược tay đập tới bằng một thế rất lạ lùng và chợt thấy bóng chưởng y như vùng cát đỏ.

Chu Sa chưởng!

Âu Dương Nguyên đã động sát cơ “Chu Sa chưởng” là một thứ công phu khủng khiếp giang hồ.

Nhưng ngay lúc ấy, bên ngoài chợt có tiếng kêu nho nhỏ :

- Âm Cực chi!

Huyền Cảnh đại sư cũng đã động sát cơ.

Tất cả mọi người đều rung động.

Rất nhiều người đã biết qua “Chu Sa chương”, thứ chương lực cực kỳ nguy hiểm của Âu Dương Nguyên, nhưng đồng thời ai cũng biết “Âm Cực chỉ” lại là thứ sát thủ của Huyền Cảnh đại sư.

Nhưng cái nguy hiểm nhất của trận đấu là không bên nào tránh né, hình như họ cùng quyết tâm hạ đối phương cho kỳ được bằng thể đánh cuối cùng.

Quả nhiên Huyền Cảnh đại sư hự lên một tiếng nghe như nghẹn thở, ông ta thối lui luôn ba bốn bước, một vòi máu từ trong miệng ọc ra..

Bên kia, Âu Dương Nguyên rung mình, ông ta mím miệng vận công nhưng cũng phải thối lui một bước.

Tuy sức chịu đựng khác nhau nhưng Huyền Cảnh đối nhiều hơn và trào máu hơn, còn Âu Dương Nguyên tuy thối lui ít hơn và không thấy thương thế rõ ràng nhưng da mặt cũng đổi màu và gần như muốn té.

Hình như cả đôi bên trước trận đấu đều đã dự liệu tình hình sẽ diễn ra như thế, nên Phi Cảnh hòa thượng đã bước nhanh ra đỡ lấy Huyền Cảnh và tay luôn điểm vào trọng huyệt để bảo tồn sinh khí.

Bên kia Thiết Thủ Sinh Nghiêm Tú Hiệp cũng lướt trận, cùng với Quán Thiên Phát đỡ lấy Âu Dương Nguyên trở lại phía sau,

Bên Phi Phụng bỗng đâm ra do dự.

Hai cuộc chiến tuy bất phân thắng bại, nhưng phần bất lợi về phía Ngũ Phụng môn đã thấy rõ ràng, một gãy kiếm, một trọng thương, trong khi đối phương chưa bị thương tích quá nặng để nhận ra hoàn cảnh không thuận lợi lắm của mình. Thêm vào đó số còn lại của đôi bên, cũng nghiêng đòn cân nặng về phía Lưu Hương cốc.

Nhưng trước tình hình đã leo lên lưng cọp, vả lại cũng ý vào công lực của mình, Biên Phi Phụng sau phút đắn đo đa mình, vội bước nhanh ra trước.

Thấy Đại cung chủ của mình lâm trận, Kinh Phi Sương, Yên Phi Quỳnh, Phi Cảnh hòa thượng, Hắc Trượng Ông và Xà Cô Bà cũng lật đật tiến theo.

Biên Phi Phụng dừng chân quay lại khoát tay :

- Lo giữ phía sau.

Bọn Kinh Phi Sương tuân lời dừng lại, nhưng họ bắt đầu lo lắng.

Vì hiện tại, phía Lưu Hương cốc còn quá đông người, nhất là những người mà họ chưa biết rõ ràng thực lực, bên này chỉ còn có lại Cung chủ của họ, chứ ngoài ra không có người nào có thể duy trì đòn cân thăng lợi về cho Ngũ Phụng môn.

Biên Phi Phụng nhìn thẳng vào mặt Lưu Hương cốc chủ và nói gần từng tiếng :

- Tại hạ đến đây vốn không có ý tranh phân với Lưu Hương cốc, thế nhưng Cốc chủ lại không chịu đàm phán ôn hòa, tệ môn đầu muốn nói chuyện yên lành cũng không còn được nữa, vì thế chỉ còn có cách là lấy võ công để quyết định cuộc diện hôm nay, tại hạ xin trực tiếp cùng với Cốc chủ giải quyết ngay cho nhanh sự việc.

Lưu Hương cốc chủ cười :

- Đúng lắm, Đại cung chủ nhận định tình hình đúng lắm, lão phu tình nguyện vâng theo.

Vừa nói, ông ta vừa quay ra sau lưng cầm lấy thanh kiếm từ trên tay của một gã thư đồng.

Độc Nhân Diêm La Đôn Hiểu Thiên lật đật mở cây Cửu Tiết tiên và nhanh chân bước tới :

- Cốc chủ là tôn trưởng của bản cốc, xin hãy lui lại để lược trận, tên ấy xin giao cho thuộc hạ.

Lưu Hương cốc chủ hơi do dự. Ông ta rất biết võ công của Đôn Hiểu Thiên phải nói là bây giờ điểm mặt giang hồ, Đôn Hiểu Thiên cũng là hàng cao thủ nhất nhì, nhưng vẫn không thể là địch thủ của Biên Phi Phụng, tuy nhiên, cũng cần đề ra mặt một người mới

có thể lược qua võ công của vị Đại cung chủ của Ngũ Phụng môn.

Nghĩ thế nên ông ta quay lại và khẽ nói với Đôn Hiểu Thiên :

- Đôn huynh cũng đã từng nghiên cứu qua Kiếm Hương đồ của tiên phụ. Nàng là chủ não của Ngũ Phụng môn, tự nhiên đã được chân truyền của Ngự Mụ, vậy xin Đôn huynh phải hết sức thận trọng.

Đôn Hiểu Thiên cúi đầu :

- Vâng, thuộc hạ xin nhớ.

Ông ta chậm chậm bước ra, cho tới khi cách Biên Phi Phụng chừng tám bước là ông dừng lại và lớn tiếng :

- Đơn mỗ xin lĩnh giáo Đại cung chủ đôi chiêu.

Huyền Vô đàn chủ Hắc Trượng Ông đứng phía sau lưng, Kinh Phi Surong lật đặt nhích lên cúi mình :

- Đại cung chủ, xin cho thuộc hạ thanh toán tên ấy.

Biên Phi Phượng khoác tay :

- Không cần.

Và nhích thêm một bước, Biên Phi Phượng nhướng mắt hỏi :

- Có phải Độc Nhãn Diêm La Đơn Hiểu Thiên đó phải không?

Thấy cách hỏi của đôi phương hơi “xác”, Đơn Hiểu Thiên cười khẩy :

- Ngươi là đại đệ tử của Ngự Mụ đây à?

Ngũ Phượng môn tối kỵ nhất là danh tính của Ngự Mụ, bất cứ ai nói tiếng hai tiếng ấy thì họ xem như điều sỉ nhục, chính vì thế mà sau câu hỏi của Đơn Hiểu Thiên, sát khí của Biên Phi Phượng bùng bùng lên mặt :

- Muốn lĩnh giáo của ta thì hãy đỡ đây..

Và không cần rút kiếm, nàng bước lên co mấy đầu ngón tay búng mạnh vào Trung bình huyết của Đơn Hiểu Thiên.

Từ cách nói cho đến cách đánh thật đơn giản, hình như Biên Phi Phượng cố ý làm cho mọi người thấy rõ ràng nàng không xem Đơn Hiểu Thiên vào đâu cả.

Ngọn roi Cửu Khúc trong tay của Đơn Hiểu thiên cũng không hất lên, ông ta nghiêng mình tránh qua cửa bước và quát lớn :

- Hãy tuốt kiếm ra.

Biên Phi Phượng ngạo nghễ :

- Chờ khi nào ta thấy là cần thiết lúc bấy giờ ta sẽ rút kiếm chứ không cần ngươi phải nhắc, nhưng hình như đối với ngươi thì ta không cần phải làm chuyện ấy.

Là một nhân vật thành danh trong giang hồ đã mười mấy năm rồi, và tuy đã từng có bại vài ba trận, nhưng Đơn Hiểu Thiên chưa bao giờ bị đối phương xem thường như thế ấy, cho nên câu nói của Biên Phi Phượng quả tình như sỉ nhục, khiến cho ông nổi nóng trợn dọc con mắt :

- Khá lắm, khẩu khí như thế thì nhất định bản lĩnh phải siêu phàm, tốt lắm, xem đây

Nói chưa dứt liếng thì ngọn roi Cửu Khúc đã cuộn lên không khí như bị xé quá nhanh, phát lên những tiếng nghe vót vót nghe thật dễ sợ.

Ngọn roi tuy nhanh, nhưng thân pháp của Biên Phi Phượng còn nhanh hơn nữa, nàng chỉ lay động thân mình một cách nhẹ nhàng, nhưng những đường roi ác hiểm của Đơn Hiểu Thiên thấy đều vượt mặt.

Và càng nguy hiểm hơn nữa là lối tránh đòn của Biên Phi Phượng khá lạ lùng, thông thường gặp đối phương lẹ quá thì người tránh phải lần lần nhích ra ngoài tầm? Đàng này càng tránh thì thân ảnh nàng lại càng tiến sát đối phương và y như chiếc lá vàng khô, nàng vụt lao thẳng vào vùng tay chụp mạnh lên vai của Đơn Hiểu Thiên.

Tất cả những người đứng ngoài thấy đều hoảng hốt, Giang Hàn Thanh kêu lên nho nhỏ :

- Ngự Long Bá Biến thân pháp.

Nhưng chuyện xảy ra thật y như điện chớp, câu nói của Giang Hàn Thanh chưa dứt thì đã bị bức phải thu hồi rồi nhảy ngược ra sau gần một trượng mới thoát khỏi cái đánh của Biên phi Phượng. Bỗng vào ngọn roi dài chín lông tay và với thể đánh chưa từng thấy ai tránh khỏi, thế mà chẳng những không hề hấn gì đến đối phương, trái lại còn bị đẩy lui làm cho Đơn Hiểu Thiên nóng như lửa cháy, ông ta găm lên một tràng như con cọp vọt mồi, đồng thời phản thoái nhi tiến, ngọn roi lỏng lộn như măng xà uốn khúc.

Đã tức mà còn có hơi ngán đối phương, Đơn Hiểu Thiên đã áp dụng chiêu số thần tốc làm cho ngọn roi bây giờ vụt tra rộng ra y như một núi khói xám bao bọc lấy thân vút vào người Biên Phi Phượng.

Bị cuốn vào vòng bóng roi không còn thấy được bóng cười thế nhưng Biên Phi Phượng vẫn thản nhiên như không, nàng lặn mình vào mỗi lúc một gang hơn, hai tay luôn luôn điểm tới.

Từng đợt vòng roi cuốn phủ hết lớp này sang lớp khác thân ảnh của Biên Phi Phượng phiêu phiêu y như người nhảy vòng vây một cách nhẹ nhàng,

chẳng những không thể động chạm đến nàng mà tà đến rộng bằng lụa mỏng của nàng cũng không để cho ngọn roi điểm tới.

Chỉ trong khoảnh khắc, Đôn Hiểu Thiên đã đánh trọn tám chín chiêu, thế nhưng vẫn không làm sao khiến cho Biên Phi Phượng lâm vào cảnh bị động.

Thình lình, Biên Phi Phượng cười lớn :

- Thôi như thế đã qua đủ rồi..

Vừa nói, tay nàng vừa vươn tới chụp vào ngọn của Đôn Hiểu Thiên.

Cái chụp chỉ mới nhìn qua thì y như thuận tay chụp lấy cho có lệ khi giao đấu, bởi vì nó không có một chiêu thế nào cho rõ ràng, hay một thủ pháp nào kỳ dị, thế nhưng không hiểu tại sao, khi tay nàng vừa đưa ra, khi ngọn roi hãy còn trên đà vun vút, vẫn bị nàng nắm cứng.

Đôn Hiểu Thiên bây giờ mới thật là khủng khiếp, tay của ông lại giật mạnh ngọn roi đồng thời tay trái tung ra một chưởng cực kỳ ác liệt.

Cách đánh tuy không phải dùng chiêu pháp cao siêu, nhưng vì tình trạng quần bách quá khiến cho bản năng tự vệ dồn đầy công lực đè tung ngọn chưởng ra, vì thế, có một lực đạo phi thường.

Biên Phi Phượng thét lên :

- Dang ra!

Tay nàng vừa đẩy tới vừa buông lỏng, ngọn roi bung ra theo đà giật và cái đẩy của Biên Phi Phượng làm cho Đôn Hiểu Thiên mất trớn bật ngửa ra sau.

Biên Phi Phượng đã chẳng truy kích mà cũng chẳng thềm nhìn tới Đôn Hiểu Thiên, nàng qua quay hỏi trống :

- Bây giờ đến vị nào?

Đôn Hiểu Thiên đứng dậy, ông ta vốn là người từng trải đã từng thắng mà cũng đã từng thua, thế nên chuyện này đối với ông ta không có chi gọi là khó chịu, nhưng trước Lư Hương cốc chủ, ông ta vẫn phải cúi đầu :

- Xin Cốc chủ dung cho thuộc hạ vô năng.

Lư Hương cốc chủ cười :

- Sao lại nói thế, Đôn huynh. Thắng bại đối với chúng ta đâu phải là vấn đề si nhục.

Ngay lúc đó Hứa Kính Bá đã bước lên :

- Kính xin Cốc chủ cho huynh đệ thử một vài chiêu.

- Chiêu pháp của đối phương kỳ dị lắm, xin Hứa huynh thận trọng.

Hứa Kính Bá gật đầu :

- Vâng, huynh đệ đã thấy rồi.

Vừa nói ông ta vừa bước ra ngoài.

Biên Phi Phượng hất mặt :

- Vạn Vật trang chủ phải không?

Là một con người già dặn cả về tuổi tác và kinh nghiệm, tuy thừa biết đó là một cách nói khinh mạn, nhưng ông ta vẫn điềm nhiên :

- Tại hạ từ trước đến nay vốn giữ tâm niệm là giữ đúng qui luật giang hồ, lo chuyện phát triển học thuật chứ không muốn cùng ai tranh bá nhưng nay thì tình thế bắt buộc, tại hạ đành phải dấn thân.

Biên Phi Phượng cười mỉm :

- Tốt lắm.

Hình như nàng cũng chưa hề xem Hứa Kính Bá là một nhân vật gì quan trọng vào đây vì thế giọng nàng vẫn đầy khinh khinh :

- Trang chủ định giao đấu với ta?

Và nàng lại neho mắt hỏi luôn :

- Nhưng không biết Trang chủ liệu được mấy chiêu?

Hứa Kính Bá vẫn cười :

- Tùy ý Cung chủ, ban cho mấy chiêu thì tại hạ lãnh mấy chiêu.

Biên Phi Phụng lại nheo mắt nhìn ngạo nghễ :

- Theo những đệ nhất cao thủ trong thiên hạ thì khó qua được mười chiêu, nhưng vì thể diện của Hứa trang chủ, có lẽ mười chiêu cũng được.

Mười Chiêu cũng được!

Câu nói đó có nghĩa là nếu không muốn đến mười chiêu thì nàng cũng có thể thanh toán như không, quả đúng là một câu nói mà bất cứ cao thủ nào cũng không dám buông lung như thế ấy, dầu cho có nắm chắc phần thắng trong tay.

Hứa Kính Bá cười :

- Cũng được, tại hạ xin nghe theo vậy.

Tuy cười nói như không, nhưng da mặt của Hứa Kính Bá một lúc một đỏ và lần lần trở thành màu tím.

Lưu Hương cốc chủ liếc thấy gật gù..

Chỉ có ông ta và Trúc Kiếm tiên sinh biết sắc diện của Hứa Kính Bá, vì hai người đã biết chuyện họ Hứa chuyên luyện Từ Sát thần công.

Ông ta quay lại nhìn Trúc Kiếm tiên sinh, ông này cũng khẽ gật đầu..

Biên Phi Phụng nói :

- Nhưng nếu Hứa trang chủ mà qua được mười chiêu thì bất cứ ra sao thì tại hạ vẫn tự xem là bị bại.

Hứa Kính Bá vẫn mỉm cười :

- Hào khí của Đại cung chủ quả thật ít người sánh kịp, nhưng nếu lỡ ra Đại cung chủ bị bại thì tính sao đây?

Biên Phi Phụng nói :

- Tại hạ vốn là người cầm đầu môn phái, chỉ cần khi tại hạ bị bại thì Ngũ Phụng môn sẽ lập tức giải tán, từ đây sẽ không lộ diện với giang hồ nữa.

Câu nói quả đúng là dao chém sắt, chẳng những quần hùng Lưu Hương cốc trở mắt nhìn mà những môn hạ của Ngũ Phụng môn cũng rung động, vì một vị lãnh tụ môn phái mà nói như thế thì không phải là tiếng nói đùa.

Hứa Kính Bá mỉm cười :

- Như thế cũng hay.

Và tiếp liền theo, ông ta vòng tay :

- Xin thỉnh Đại cung chủ ra chiêu.

Biên Phi Phụng cau mặt :

- Hứa trang chủ không dùng binh khí sao?

Hứa Kính Bá xoa tay cười :

- Binh khí của tại hạ là ở nơi bàn tay đây.

Biên Phi Phụng bắt giắc nhìn chăm chú vào hai bàn tay của Hứa Kính Bá và nói thật chậm :

- Hay lắm, xin thỉnh Hứa trang chủ.

Nàng không muốn ra tay trước, một phần vì đang trớn ngạo nghễ, một phần vì muốn thử xem hai bàn tay của Hứa Kính Bá ra sao...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Hương Từ Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Kiểm pháp Hoa Sơn

Thấy đối phương không chịu ra tay trước, Hứa Kính Bá bật cười ha hả :

- Đại cung chủ đã không thích đánh trước thì tại hạ xin vô phép vậy.

Hai bàn tay đang xoa của Hứa Kính Bá bỗng banh ra và quạt tới theo thế Song Quyền Nhật Nguyệt, một thế đánh được xem là quyền phép đẹp nhất trong quyền phổ.

Nhưng nếu nhìn kỹ thì không phải đó là một chiêu biểu diễn vì khi ông ta dựng hai bàn tay lên, những người chú ý thấy ngay lòng bàn tay của ông ta ửng đỏ.

Lưu Hương cốc chủ kêu thầm :

- Đúng là Từ Sát chương.

Từ Sát chương vốn là chương pháp lợi hại nhất trong Ngũ Sát chương, nó vốn là thứ chương cực kỳ lợi hại, nhưng mới đầu mà Hứa Kính Bá đã sử dụng ngay, có nghĩa là ông ta muốn giải quyết thật nhanh.

Từ Sát chương vốn là thứ chương không có tiếng động, người bị trúng trong bảy ngày phải chết vì nó là thứ công phu luyện tập đòi hỏi một trình độ nội lực phi thường, và tự nhiên, Biên Phi Phụng có biết sự lợi hại của nó nên nàng vội trần mình ra tránh qua phía khác.

Từ ngày khai sáng Vạn Vật sơn trang, Hứa Kính Bá chỉ thành danh trong giang hồ là nhờ vào tư thế và sự chính nghĩa, chứ chưa một ai biết được căn bản võ học của ông ta và cũng chưa ai từng thấy ông ta thi triển căn bản đó.

Bây giờ, chỉ một chiêu đầu, ông ta đã buộc Biên Phi Phụng thối lui một bước, chỉ bằng vào sự việc ấy thôi cũng đủ thấy ông ta cố tâm không để cho đối phương chiếm thượng phong.

Nhưng không ai ngờ đến chương thứ hai, khi bàn tay của ông ta vừa hợp lại rồi vụt banh ra thì từ trong hai ống tay xẹt hai luồng khói đen, vừa xẹt ra vừa cuốn lại ngay từ đầu Biên Phi Phụng.

Khi hai luồng khói đen cuốn vòng trên đầu Biên Phi Phụng thì người ta mới nhận ra nó không phải là khói mà là hai túi da tròn tròn, nhưng vì trôn bay nhanh quá, làm cho người ta thấy y như hai cuộn khói.

Biên Phi Phụng vụt xoay mình theo vòng tròn ốc, hai tay nàng xòe thẳng ra phạt qua phạt lại, hai chiếc túi da đứt từng mảnh nhỏ rơi xuống đất y như những chiếc lá khô.

Trong đà quay mình tròn ốc đó, Biên Phi Phụng nhảy vút lên, hai tay chụp thẳng xuống đầu Hứa Kính Bá.

Và bây giờ, bên ngoài mới thấy trên tay Hứa Kính Bá có hai vòng ánh vàng lóe mắt.

Người ta hiểu ra là hai cái túi da khi nãy là hai cái bao ngoài của hai chiếc vòng này.

Bình khí của ông ta là Kim Quyện Khí.

Thấy hai chiếc vòng vàng của đối phương thì hai cánh tay của Biên Phi Phụng cũng không còn thu về kịp nữa, cứ nhìn từ phía bên ngoài thì bất cứ ai cũng đều tin chắc rằng hai cánh tay bằng xương bằng thịt của nàng nhất định sẽ bị tiện ngang, khi chạm phải cặp vòng vàng của Hứa Kính Bá.

Nhưng bọn Ngũ Phụng môn thờ ra nhẹ nhõm, y như phía sau lưng có sợi gậy lại, trôn đang bay thẳng vào mình Hứa Kính Bá, Biên Phi Phụng vụt bắn lùi một cách thật nhanh.

Cách phi thân tấn kích của nàng thật nhanh mà khi thoái bộ lại càng nhanh hơn nữa, nhất là trong trường hợp bất thành linh, trình độ phi thân và phản ứng của Biên Phi Phụng thật là hy hữu.

Cả hai người xáp nhập vào nhau y như hai luồng điện, tất cả ba phen lượt trận thấy đều nín thở và cho đến khi cả hai người cùng dang ra là họ cảm thấy như vừa trút xong khối đá nghìn cân vừa đè nặng trên ngực mình.

Biên Phi Phụng nhảy vút ra sau hơn một trượng, đôi mắt phượng của nàng thổ lộ, nàng gần giọng hỏi?

- Hứa trang chủ dùng bình khí hay dùng ám khí?

Có thể nàng đã nhận ra trong cặp vòng vàng của đối phương có nhiều lợi hại nên nàng mới hỏi như thế ấy.

Hứa Kính Bá mỉm cười :

- Có thể nói cả hai cách cũng đều trúng cả.

Biên Phi Phụng mím môi :

- Cũng tốt.

Nàng rút thanh trường kiếm bên mình cầm lăm lăm trên tay và nói tiếp :

- Hãy còn lại bảy chiêu.

Hứa Kính Bá đưa cặp vòng lên cao cười nói :

- Trong cặp vòng của tại hạ có chứa ả huyền cơ, xin Đại cung chủ hãy nên cẩn thận..

Biên Phi Phụng cười khẽ :

- Cứ việc tận dụng.

Hình như khi đã có thanh kiếm trong tay thì nàng không còn biết sợ bất cứ chuyện gì, vì thế từ giọng nói đến dáng cách ca nàng thật vô cùng tự tin.

Hứa Kính Bá vẫn cười :

- Đại cung chủ hãy tiếp chiêu.

Hai chiếc vòng trong tay ông ta nhấc lên và thân hình cũng nhấc lên theo ánh vàng của cặp vòng biến tính hai đạo Kim Quang vút thẳng lên không và từ trên không lại xé gió chụp thẳng xuống đầu Biên Phi Phụng.

Không tránh mà cũng không nhích chân, Biên Phi Phụng đứng yên một chỗ để xóc thanh kiếm từ dưới lên trên, nàng không nhắm Hứa Kính Bá mà lại nhắm vào cặp vòng vàng.

Thanh kiếm trên tay của Biên Phi Phụng vừa ra khỏi vỏ là tất cả mọi người phía bên Lưu Hương cốc đều gia tâm chú ý, vì nàng là Đại cung chủ của Ngũ Phụng môn, tự

hiên thanh kiếm của nàng phái khác hơn những người khác kể cả kẻ đứng sau nàng một bậc là Kinh Phi Sương.

Về phía Ngũ Phụng môn tuy là lãnh tụ của họ, nhưng thật sự thì họ cũng chưa từng thấy dùng binh khí, vì từ trước đến nay gần như mọi việc giải quyết chiến trường cao lắm là đến Tam cung chủ, hay hơn chút nữa là Nhị cung chủ chứ Đại cung chủ thì gần như chưa bao giờ ngộ địch.

Trên khoảng đất bằng rộng lớn nơi Thiên Tâm bình bồng như không còn chút gió, cả hơi thở của mọi người đều như ngưng đọng lại, họ dồn tất cảm tính thần theo dõi trận đấu mà họ thừa biết là sẽ dẫn tới chuyện kinh thiên động địa.

Thế nhưng kiếm đầu của Biên Phi Phụng gần như tùy tiện đánh ra chứ không thấy gì gọi là biến hóa, nhưng dầu vậy, khi nàng hất mũi kiếm lên, ánh thép vẫn tỏa ra làm cho mọi người đứng xa nhưng đều cảm thấy sát khí bùng bùng.

Chính người đó có đủ tư cách để nói về kiếm thuật như Trúc Kiếm tiên sinh cũng phải cau mày trầm nhủ : Bằng một nhát đó thôi đủ thấy vị Đại cung chủ của Ngũ Phụng môn, kiếm thuật đã đến trình độ phi thường, nàng chưa thi triển kiếm pháp mà trước hết sát khí đã bùng lên, quả đúng như mọi người đã nói, nếu không khéo sợ sau này sẽ không còn ai là người đối thủ với nàng.

Ông ta chợt cảm nhận ra rằng vị Trang chủ Vạn Vật sơn trang không thể quá mười chiêu.

Hình như Hứa Kính Bá không muốn va chạm với thanh kiếm của Biên Phi Phụng, cho nên khi tung hai chiếc vòng lên, ông ta dùng thế ảo quang khiến cho đối phương nhìn vào khó phân biệt đâu là vòng đâu là bóng.

Nhưng chỉ trong một nháy mắt đầu, khi thanh kiếm của Biên Phi Phụng khai triển thế công, cặp vòng của Hứa Kính Bá chuyển hướng, từ chỗ ông ta chỉ thi triển loạn chiêu tạo thành một màn lưới chung quanh, chợt hai tay ông ta dang hẳn ra khá xa, khiến cho cặp vòng đang đi một chiều vụt tách làm hai, bên phải từ trên chụp xuống bên trái từ dưới hất lên và cứ thế làm cho hai bên phải trái của Biên Phi Phụng nhiều đợt kinh phong bốc lên chụp xuống chồng chếp y như từng con sóng nhỏ nhô lên hụp xuống.

Theo sự biến chiêu kỳ dị đó, thanh kiếm trong tay Biên Phi Phụng quay tròn, thế nhưng nàng vẫn không bị động, nàng vẫn tung ra những thế kiếm tuyệt luân.

Thình lình, Hứa Kính Bá vụt nhún mình nhảy vút lên hơn một trượng, từ trên cao, hai chiếc vòng của ông ta đập vào nhau làm nổi lên hàng loạt tiếng kêu kinh.. kinh không dứt.

Và cũng từ khi phát động thanh âm lạ lùng đó, cặp vòng của Hứa Kính Bá chợt án theo phương vị Càn Khôn, rồi luân theo bát quái, tạo thành một chiếc mâm vàng từ trên cao chụp xuống ngay đầu Biên Phi Phụng.

Biên Phi Phụng cười khẩy, thanh kiếm trong tay nàng cũng vụt biến ra như ngàn vạn mũi từ dưới đầm thẳng lên trên.

Đang phi thân giữa lưng chừng và đang dùng cặp vòng nhắm ngay đầu Biên Phi Phụng, Hứa Kính Bá vùng đổi hướng, ông ta chệch tay qua một chút, cặp vòng nhắm ngay thanh kiếm của nàng chứ không giăng thẳng xuống đầu như lúc mới khởi thế công.

Cả hai động tác y như điện chớp, chỉ trừ những kẻ có đủ nhãn lực của con nhà võ, còn thì không phân biệt nổi họ đánh nhau bằng chiêu thế ra sao. Ngay khi cặp vòng từ trên bủa xuống và thanh kiếm từ dưới chĩa lên, bên ngoài vụt nghe một tiếng khua kim khí, tiếng khua thật ngọt, thật thanh, hai chiếc vòng của Hứa Kính Bá bị thanh kiếm của Biên Phi Phụng chém xả làm đôi.

Chưa ai kịp nhìn lại vì động tác của họ quá nhanh, nhưng khi cặp vòng bị tiện ngang thì mọi người đều thấy một đám bụi vàng từ trên phủ xuống.

Đổng bụi vàng óng ánh chụp ngay xuống đầu Biên Phi Phụng.

Trong cặp vòng của Hứa Kính Bá nếu đã chứa tàng ám khí thì thứ ám khí đó nhất định không phải là trò chơi, nhất định phải là một thứ giết người.

Bằng vào mắt của người kinh nghiệm, ai cũng biết rõ, đổng bụi vàng óng ánh đó phải có đầy độc chất.

Nói thì chậm nhưng sự việc xảy ra rất nhanh, nhanh đến mức người ở ngoài khó nhìn thấy rõ.

Đổng bụi vàng vừa rơi xuống, Biên Phi Phụng lật đật đưa ống tay đến che phủ lấy mặt và đầu, bao nhiêu bụi vàng rơi xuống, rơi trên đến của nàng và rơi tuột luôn xuống đất.

Nhưng ngay lúc đó nhiều tiếng xèo xèo nổi lên từ mặt đất bao nhiêu bụi vàng rơi xuống đất y như cụm thủy ngân, nó gom lại thành nhiều cục tròn bằng đầu đũa ăn và vụt bốc lên thành những cụm khói vàng.

Đôi vòng trên tay của Hứa Kính Bá bị đứt một, trên tay ông ta còn lại một vòng và chiếc vòng ấy đang bay tới Biên Phi Phụng.

Thanh kiếm trên tay nàng lại một bận phải đưa lên chống đỡ và một tiếng khua sắt thép lại nổi lên.

Chiếc vòng còn lại của Hứa Kính Bá bị tiện luôn, nhưng khi chiếc vòng này vừa bị đứt thì từ trong ruột vòng bỗng phát ra một làn khói xám.

Ám khói xẹt đúng vào giữa mặt Biên Phi Phụng.

Thân pháp của nàng quả nhanh thông thể tưởng, vừa tiện ngang chiếc vòng thì làn khói bốc ra và cũng là lúc thân hình đã bắn vọt ra sau hơn nửa trượng.

Tuy khá lẹ nhưng vẫn còn chậm một giây vọt đến phía sau của nàng bị làn khói phốt qua, y như chiếc áo chôn dưới đất lâu ngày cả phần vạt đến bị làn khói phạm vào vụt rớt xuống như giấy mỏng bị mưa.

Tất cả những thuộc hạ của Ngũ Phụng môn phát rùng mình.

Làn khói chỉ trúng vào vạt đến mà vạt bị mục rơi như thế ấy, giả như thân người bị trúng chắc sẽ không hơn gì áo mục?

Biên Phi Phụng hai lần khốn đốn, có lẽ trong đời nàng mới bị lần thứ nhất, nàng giận dữ thét lên :

- Hãy đỡ lấy chiêu cuối cùng..

Nàng nhón mình lên và thanh kiếm cuộn thành nhiều chiếc cầu vòng.

Giang Hàn Thanh kêu lớn :

- Hứa bá phụ coi chừng Thiên Phụng tam thức.

Nhưng tiếng kêu của hắn lại chậm mất một giây, những đường kiếm y như chiếc bóng đã bay tới bên mình họ Hứa.

Là một con người cơ trí, Hứa Kính Bá vừa thấy ánh kiếm là đã biết ngay tình hình bất ổn, thêm vào đó còn có tiếng thét thất thanh của Giang Hàn Thanh, ông ta đã vội ngả ngang xuống lăn tròn mấy vòng.

Thân pháp của ông ta tuy không kém, nhưng đường kiếm kỳ dị lại tới quá nhanh, tuy đã lăn mấy vòng nhưng vẫn bị luôn bảy nhát.

Cũng may, nhờ thân pháp nhanh chóng, nên tuy bị luôn bảy nhát kiếm nhưng cũng chỉ có vài nhát phạm vào da và phạm phốt bên ngoài.

Hai anh em Hứa Trinh Trường và Hứa Doanh Doanh lật đật chạy ra đỡ xóc lấy cha mình.

Biên Phi Phụng không truy kích vì thật ra thì nàng cũng đã thở chẳng kịp hơi.

Cho tay lên lưng rút thanh Trúc Kiếm thanh kiếm đã làm nên danh Trúc Kiếm tiên sinh, ông ta cầm thanh dị kiếm trên tay cười lớn :

- Đại cung chủ quả nhiên thân hoài tuyệt học, tuy biết mình kém thế nhưng lão phu cũng mạo muội xin lãnh giáo đôi chiêu.

Tây Ly Tử vội bước lên nghiêng mình :

- Xin Trúc Kiếm đạo huynh cho phép đệ được hân hạnh lãnh chuyện này.

Biên Phi Phụng nhếch lên gần giọng :

- Cả ba vị đều có mặt nơi đây, tại hạ xin được phép hầu luôn một lượt.

Mọi người nhìn lại, thấy Trúc Kiếm tiên sinh, Tây Ly Tử và Thần Phiến Tử đang đứng giảng hàng một.

Trúc Kiếm tiên sinh mỉm cười điềm đạm :

- Đại cung chủ nói như thế không sợ người ta cho rằng cuồng ngạo lắm hay sao?

Biên Phi Phụng nói :

- Tại sao đạo trưởng lại nói như thế. Phàm những ai đã từng nghiên cứu hay luyện tập võ công thì ai cũng đều biết rằng nó là một thứ không phân đẳng cấp, tuổi tác và nhất là mệnh được yếu thua. Như thế thì khiêm nhượng hay tự cao cũng đều vô ích.

Tây Ly Tử gật gù :

- Hay, hay lắm, một câu nói thật hay.

Rồi ông ta quay qua nói với Trúc Kiếm tiên sinh :

- Bản đạo đã đợi gần ba mươi năm nay, rất khó mà gặp được Đại cung chủ, vì thế, cuộc chiến này xin đạo huynh nhường lại cho bản đạo.

Trúc Kiếm tiên sinh khẽ đưa mắt cho Thần Phiến Tử và hai người cùng lui trở ra sau.

Biên Phi Phụng nhìn chăm chăm vào Tây Ly Tử :

- Ba mươi năm về trước, phải chăng đạo trưởng đã bị bại dưới kiếm của gia sư

Tây Ly Tử nói :

- Đúng, năm xưa bản đạo quả thật đã bại vào tay Ngư Mục, vì thế nên ngày nay hạnh ngộ, bản đạo muốn xem lại những đường kiếm ngày xưa.

Biên Phi Phụng hỏi :

- Chẳng hay đạo trưởng danh hiệu là chi?

Tây Ly Tử đáp :

- Bản đạo tên là Tây Ly Tử.

Biên Phi Phụng cau mày :

- Là nhi, tại sao tại hạ chưa từng nghe gia sư nói về danh hiệu của đạo trưởng nhi?

Tây Ly Tử cười :

- Chính Đại cung chủ vừa mới nói, võ công không phân biệt chi cả, cứ là mệnh được yếu thua, vì thế danh tính cũng không thành vấn đề, có thể năm xưa khác và năm nay lại khác

Biên Phi Phụng cười lớn :

- Năm xưa, dưới thanh kiếm của gia sư, chưa có một ai qua được chiêu đầu, nếu đạo trưởng đã bại rồi thì hôm nay cung không thể qua được ba chiêu.

Bản tính của Biên Phi Phụng hình như càng nói càng cuồng ngạo, càng nói càng dễ làm cho đối phương nổi nóng.

Thế nhưng Tây Ly Tử vẫn thản nhiên :

- Hay lắm, Đại cung chủ nhận xét như thế có thể đúng lắm.

Và ông ta quay ra sau nói với Trúc Kiếm tiên sinh :

- Đạo huynh đã nghe Đại cung chủ nói đầy chứ, như thế là chắc chắn lời nói của Đại cung chủ không thể nào sai.

Biên Phi Phượng gần giọng :

- Có thể đạo trưởng không tin vào lời nói của tại hạ, nhưng không sao, chỉ một chút nữa đây rồi đạo trưởng cũng biết.

Nàng hát mũi kiếm về phía Tây Ly Tử và trầm giọng :

- Tại hạ rất ít thì giờ xin đạo trưởng hãy tuốt binh khi ra.

Tây Ly Tử gật đầu :

- Hay lắm, bản đạo xin tuân mạng.

Thanh kiếm trong tay ông ta rung lên theo giọng cười ha hả và bỗng lóe lên y như năm đóa hoa mai bay tới trước mặt Biên Phi Phượng.

Chỉ một nhát đầu, Tây Ly Tử đã bộc lộ kiếm pháp bất phàm, chuỗi kiếm nằm trong tay thật vững, bất cứ đứng bao xa cũng vẫn thấy rõ ràng bất động, nhưng mũi kiếm cứ rung bần bật, tỏa ra nhiều ánh thép tủa về chiều hướng, chứng tỏ nội lực dồn lên mũi kiếm khi chuẩn bị phát chiêu.

Hình như Biên Phi Phượng không muốn đối đầu, không muốn va chạm, nàng nhấc mình lên lướt sang bên trái tránh khỏi đường kiếm đầu tiên.

Nhưng chỉ tránh qua phút đầu, kẻ tiếp thân ảnh nàng lại vút lên, thanh kiếm trong tay vượt tỏa ra bảy tám đạo kiếm quang y như những đường chớp trong cơn mưa búa thẳng vào đầu Tây Ly Tử.

Vì có nhiều thì giờ chuẩn bị, Tây Ly Tử lại rung mũi kiếm lóa bảy tám hoa mai xẹt qua xẹt lại và tiếp theo đó là những tiếng thép chạm vào nhau, những đường chớp bởi mũi kiếm của Biên Phi Phượng và những đóa hoa từ mũi kiếm của Tây Ly Tử tắt ngấm cùng một lúc.

Thân hình của Biên Phi Phượng bị dội lui năm sáu bước, nàng dừng lại cười gần :

- Chiêu thứ nhất đấy nghe.

Chiêu đầu kể như không hơn không kém về kiếm pháp, nhưng về nội lực thì hiển nhiên Tây Ly Tử hơn nhiều.

Một lần nữa Biên Phi Phượng lại phóng mình lên, bây giờ thì đường kiếm không như lúc nãy, thay vì tỏa ra nhiều đạo kiếm quang, bây giờ cả kiếm lẫn người y như một làn mỏng bạc vút chúi xuống đầu Tây Ly Tử.

Nhưng cũng chỉ nửa chừng, khi vàng mỏng bạc từ trên không chúi xuống chưa tới thì bỗng nhiên ngưng lại, trầm xuống và từ nơi đó ánh thép lại tỏa ra nhiều hướng.

Chiêu kiếm pháp đó, tất cả những người có mặt, ngoài Kinh Phi Sương, Yên Phi Quỳnh phía bên Ngũ Phượng môn và Giang Hàn Thanh, Tôn Phi Loan phía bên Lưu Hương cốc còn thì không một ai thấy rõ.

Bởi vì chiêu đó chính là Phượng Minh Triều Dương vốn là một thức trong Thiên Phượng tam thức.

Chiêu thể vừa phát ra vốn chỉ có một đường thẳng giăng ngang nhưng khi được nửa chừng thì phân làm mười tám tia tua tủa, chiêu thể vừa biến ảo vừa uy mãnh dị thường.

Kể cả những người không biết trong đám Lưu Hương cốc, họ không biết tên đúng của chiêu kiếm ấy, nhưng nhìn vào biến thể của nó, ai cũng dễ dàng nhận thấy sự lợi hại vô cùng.

Bởi vì có nhiều người đã từng xem tám đồ hình, họ đã biết sự nguy hiểm của vấn đề phá giải, họ biết chỉ cần một đường tơ kẽ tóc là mất mạng như chơi.

Vừa thấy Biên Phi Phượng thi triển Thiên Phượng tam thức Tây Ly Tử hình như đã nhận ra, khi thấy mười tám đạo kiếm quang bay chụp xuống đầu mình, ông ta đã chẳng những không có gì bấn loạn mà lại bật cười ha hả đặt dọc thanh kiếm theo chiều đứng của thân mình nhún chân nhảy dựng lên nghênh đón..

Đường kiếm này ông ta đã tích chứa vào tận tâm khảm đã ngót ba mươi năm nay. Năm xưa, cũng đường kiếm này, ông ta đã bị bại dưới tay Ngự Mộ.

Mười mấy năm gia tâm luyện kiếm, thêm hơn mười năm cố công nghiên cứu giải chiêu, tất cả sự si nhục và công phu rèn luyện đều dồn vào một nhát kiếm hiện tại.

Tự nhiên, nhát kiếm đó không thể kể vào loại tầm thường.

Thanh trường kiếm của ông xốc lên, một đường sáng xanh rờn rợn cuốn theo hình bầu dục chu vi hơn một trượng, y như một con rồng xanh uốn khúc giữa không trung.

Bây giờ là đang chính ngọ và ánh nắng đang chiếu chói chang. Một người thanh kiếm trong tay tỏa ra mười tám đạo kiếm quang, một người thanh kiếm như một cái mỏng dài lồng lộn, ánh nắng chói vào ánh thép làm cho những người chung quanh muốn mở mắt cũng không ra.

Cả hai người thi triển kiếm pháp thần tốc, chỉ nghe tiếng thép khua, lửa nhoáng gần như không thấy bóng người.

Thình lình, từ trong tiếng chạm nhau nhỏ nhỏ, bỗng vang lên một tiếng thật lớn, một đường lửa xẹt lên và tất cả đều tắt ngấm.

Tiếng thép không còn khua và ánh lửa cũng mất luôn.

Tây Ly Tử thần trí rồi bời, đầu óc rung động thể nhưng ông ta vẫn đứng yên bất động.

Biên Phi Phụng bị đánh bật văng ra ngoài gần một trượng, ngực nàng phập phồng chứng tỏ sự mệt nhọc qua hơi thở dập dồn.

Sau một lúc thật lâu, Biên Phi Phụng vẫn chưa dần được huyết khí nghẹn ngang, Tây Ly Tử vẫn đứng yên không trảy lệch.

Mấy phút sau, Biên Phi Phụng bắt một hơi dài, đưa thanh kiếm lên trước mặt nói gần từng tiếng :

- Vừa rồi là chiêu thứ hai, bây giờ hãy đón chiêu thứ ba.

Tiếng cuối cùng chưa dứt thì thân ảnh nàng đã phóng lên, lần này thì nàng phóng lên thật cao và nàng phóng lên bằng cách thẳng đứng cao đến mức người ta tưởng chừng như canh gió sẽ bật con người ra ngoài mười trượng.

Mọi người còn đang theo dõi, thình lình Biên Phi Phụng đổi hướng, đang trón lên nàng vụt cắm đầu trở xuống như một con chim cắt chụp mồi, thanh kiếm trong tay nàng lóe lên choa mắt.

Ánh kiếm y như một núi hoa từ trên không rơi xuống, ánh kiếm trông như những chiếc rìe nôm bằng thép chụp xuống chu vi gần một trượng.

Ánh kiếm từ trên chụp xuống không ai nhìn kịp vì trón đi của nó quá nhanh, người ta có cảm tưởng như có muôn ngàn thanh kiếm từ không trung phóng xuống chứ không phải do tay người sử dụng.

Trúc Kiếm tiên sinh và Thần Phiến Tử thấy đều tái mặt, thể kiếm của Biên Phi Phụng đã làm cho họ kinh hoàng.

Cả hai không hện mà cùng nắm chắc binh khí, họ hợm sẵn để cứu viện vì họ rất sợ Tây Ly Tử chống đỡ không kham, mà thể kiếm đó nếu không chống đỡ nổi thì nhất định mạng sống khó bảo toàn.

Tây Ly Tử là con người luyện kiếm mấy mươi năm, tự nhiên ông ta thừa biết đường kiếm đối phương cực kỳ lợi hại, ông ta thét lên một tiếng vung mạnh thanh trường kiếm, cuốn thành một vòng bao phủ trên đầu.

Chiêu thế y như ông mới sử dụng lần rồi, nghĩa là chuỗi kiếm vẫn nắm cứng, nhưng mũi kiếm tủa ra và xoay quanh với một chu vi rộng lớn.

Tự nhiên, thể kiếm này ông ta đã gia công nghiên cứu từ Kiếm Trọng Đồ của Lưu Hương cốc chủ, nó chuyên để đối phó với chiêu thức Phụng Minh Triều Dương của Ngũ Phụng môn.

Thật ra, Phụng Minh Triều Dương là một thể đánh ra mười tám đường khác nhau. Người đối phó chỉ cần làm sao tung ra cho được một đường kiếm mà có thể biến thể đối đầu đủ hướng thì tự nhiên sẽ giải khai không khó.

Nhưng lần này thì khác, lần này Biên Phi Phụng thi triển không phải Phụng Minh Triều Dương mà lại là Phụng Chữ Loan Hồi, thức chót trong Thiên Phụng tam thức

Và Phụng Chữ Loan Hồi khi áp dụng đã lấy một phần trong Tiên Nữ Tán Hoa, một phần phối hợp với Lăng Không Luận Kiếm, nó không phải mười tám đường đơn thuần như Phụng Minh Triều Dương, nó không có phương hướng tấn kích nhất định, thành thử do về mục tiêu đối kháng khó có cách nào chế ngự.

Tây Ly Tử sử dụng phương thức đối phó với Phụng Minh Triều Dương để đối phó với Phụng Chữ Loan Hồi quả là chuyện cực kỳ nguy hiểm.

Và chính khi tung kiếm ra, ông ta đã thấy ngay cái không thể được của nó rồi, nhưng bây giờ thì có muốn biến chiêu cũng không làm sao biến được.

Tây Ly Tử bị văng một mảng tóc, trên tay có hai vết kiếm thương tích, ông ta không té nhưng cũng phải thối lui liên tiếp.

Trúc Kiếm tiên sinh chỉ còn lại một phần ba thanh Trúc kiếm, trên bả vai bị một đường kiếm phốt xót bên ngoài.

Cây quạt của Thần Phiến Tử bay xuống đất, trên mình cũng có nhiều nơi huyết đạo bị toạc tả to.

Biên Phi Phụng rơi xuống cách đó xa xa, chiếc mặt nạ không biết đã văng mất từ bao giờ, mồ hôi trên trán nàng hãy rùng rùng đổ hào quang.

Nàng đứng y một chỗ, hơi thở dập dồn đứt quãng.

Phía Lưu Hương cốc giật mình, tuy mấy vị cao thủ không bị thương nặng lắm, nhưng không thể chối cãi điều thảm bại.

Biên Phi Phụng đứng một lúc như thể thật lâu, mặt nàng từ từ hồng hào trở lại và sát khí lại bùng lên.

Nàng chậm chậm nhích lên nhìn thẳng vào mặt Luru Hương cốc chủ :

- Tại hạ đã thắng luôn mấy lượt, thế nhưng Cốc chủ vẫn không chịu trao trả Giang Hàn Thanh và Tôn Phi Loan, như thế chỉ còn có cách là tại hạ và Cốc chủ phân định cao thấp để giải quyết cho xong cuộc diện hôm nay.

Luru Hương cốc chủ thân nhiên :

- Tốt, tại hạ cũng thấy như thế ấy.

Ông ta quay lại vẫy tay.

Tên thơ đồng đứng sau lưng bỗng kiếm bước lên tới trước.

Bạn đang đọc truyện *Luru Hương Tử Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Đông Hải môn nhân

Nhặt lấy thanh kiếm trong tay tên thơ đồng, Luru Hương cốc chủ dậm bước ra thì Giang Hàn Thanh lật đật bước theo :

- Cốc chủ, xin cho vãn bối tham chiến với Đại cung chủ của Ngũ Phụng môn.

Hắn không dám làm bại lộ thân phận của cha mình nên vẫn tự xưng vãn bối, và tiếp theo sau Giang Hàn Thanh, Tôn Phi Loan cũng nhích tới, nàng biết trận này không thể để một mình Giang Hàn Thanh đơn độc.

Tôn Phi Loan đã ra thì Chu Long Chu cũng bước ra theo, tiếp đó Tần Tổ Tần và Hứa Doanh Doanh cũng quyết không để bạn mình lâm trận một mình.

Hàng “nữ tướng” của Luru Hương cốc quả là hùng hậu.

Đám thanh niên biết bây giờ không phải là lúc nói chuyện đạo nghĩa suông, nhất là thấy các cô đã ra, bọn Hứa Trinh Trường, Lý Duy Năng và Nghiêm Tú Hiệp cũng phải tiến theo.

Luru Hương cốc chủ cau mày nói :

- Chư hiền diệt không phải là đối thủ của người ấy, hãy lui lại sau đi.

Ánh mắt của Luru Hương cốc chủ thật uy nghiêm, ông ta không nói nặng giọng, nhưng thần thái uy nghi ấy đã làm cho đám thanh niên nam nữ thiếu hiệp không dám cãi lời.

Luru Hương cốc chủ chậm chậm bước ra, khi ông ta cầm lấy thanh kiếm lên tay thì bốn tên thơ đồng cũng bước nhanh theo, chúng chia làm những góc xoay quanh Luru Hương cốc chủ.

Nhiều tiếng thép khua lên nho nhỏ, mỗi tên thơ đồng đều tuốt kiếm ra khỏi vỏ, họ không dùng một mà lại cùng sử dụng song kiếm giống nhau.

Cách dùng kiếm của họ thật là ngoạn mục, hai tay họ bắt chéo ra sau và khi song kiếm ra khỏi vỏ, người ta thấy một thanh ngang ngực, một thanh hơi chúc xuống phía hông bên trái.

Cả bốn người cùng một động tác như nhau, chỉ cần nhìn qua là người ta biết ngay là kiếm trận.

Trong khi giằng trận, thanh kiếm của bốn tên thơ đồng đều tuốt ra, người ta cũng khó lòng phân biệt đó là kiếm báu hay là thứ tầm thường.

Nhìn thế trận bày ra, Biên Phi Phụng khẽ cau mày :

- Cốc chủ định dùng kiếm trận để đối phó với tại hạ đấy?

Luru Hương cốc chủ mỉm cười :

- Đúng, đây là Lạc Phụng trận đồ là thế trận mà lão phu đã công phu luyện tập mấy năm nay mà chưa có dịp thi thử nay nhờ Đại cung chủ mới có cơ hội đây.

Lạc Phụng trận cứ theo danh mà hiểu nghĩa thì chắc chắn thế trận này dành cho Ngũ Phụng môn.

Những đại hiệp như Hứa Kính Bá chợt hiểu ra, họ có nghe Giang Thượng Phong nói rằng đã đến Luru Hương cốc hơn mười năm nay để làm một công

chuyện mà không thể nào tiết lộ, công chuyện đó nhất định là chuyện lập Lạc Phượng trận này đây.

Nghe đến danh xưng của kiếm trận, Biên Phi Phượng giận xám mặt, nàng nhếch môi cười nhạt :

- Ta rất khó tin rằng bốn tên thơ đồng như thế mà có thể đối phó được với ta.

Vừa nói, nàng vừa nhấc tay lên tung thẳng một kiếm vào mặt một tên thơ đồng, hình như nàng muốn xem phản ứng ra sao.

Tuy nói là đánh thử, thế kiếm tung ra cũng có tính chất tùy tiện nhưng đường kiếm vẫn bay tới ác hiểm vô cùng.

Tên thơ đồng thử kiếm thật nhanh mà thân pháp cũng thật nhanh, cánh tay của Biên Phi Phượng vừa máy động thì hắn đã nhún chân nhảy vọt lên, thanh kiếm trong tay cũng đã bay tới diện môn của Biên Phi Phượng.

Lạ một điều là hắn chỉ sử dụng thanh kiếm bên tay trái, còn thanh kiếm bên tay phải vẫn giữ y vị trí.

Cùng một lúc, hai tên thơ đồng đứng hai bên cùng đồng thời phát kiếm, họ đánh vào một lượt, ba mũi kiếm giao khít vào nhau.

Sự phối hợp của họ thật là kỳ diệu, không phải thế kiếm hiểm ác mà là sử dụng kiếm quá nhanh.

Có lẽ Biên Phi Phượng cũng bất ngờ, nàng không tưởng tượng mấy tên thơ đồng mà kiếm pháp lại quá nhanh như thế, nên nàng vội tràn mình tới trước, thanh kiếm đưa lên tránh khỏi vòng vây.

Lưu Hương cốc chủ vọt thét lên :

- Đại cung chủ hãy đón đây.

Câu nói chưa dứt thì một đạo kiếm quang đã bay tới như điện vọt.

Biên Phi Phượng cười khẩy, nàng đưa tượng thanh kiếm lên đón ngay chính diện.

Tiếng thép khua chất chúa, nhiều đóm lửa văng bắn tứ tung.

Mới một kiếm đầu, Biên Phi Phượng đã cảm thấy nội lực của Lưu Hương cốc chủ trội hẳn hơn những người giao đấu trước nội lực vừa mạnh vừa kỳ lạ..

Nàng giật mình thối lui một bước.

Sự việc xảy ra quá nhanh, nên khi Biên Phi Phượng bước trở về vị trí cũ thì tên thơ đồng khi nãy tung mình lên lại đưa hạ xuống thật là đúng lúc và khi thấy thanh kiếm trong tay của tên thơ đồng vừa giáng xuống đầu mình thì nàng đã vọt mình lên.

Hai tên thơ đồng đứng hai bên cùng một lúc vọt lên, khi thanh kiếm của tên thứ nhất chưa thu về thì hai thanh kiếm của hai tên này đã vừa giao tới.

Cũng trong lúc ấy, tên thơ đồng còn lại vọt ngã người lăn tròn một vòng, thanh kiếm trong tay gã lia ngang ống chân của Biên Phi Phượng.

Lưu Hương cốc chủ kêu lớn :

- Đại cung chủ hãy đề phòng, Lạc Phượng trận là sự giao tiếp của những thanh kiếm tẩm đầy chất độc, chỉ có máu là vô phùng cứu chữa đấy nghe.

Vừa nói, từ trong tay ông ta, mũi kiếm xẹt ngang, bay đúng vào yết hầu Biên Phi Phượng.

Đó là một ngọn tiểu đao mỏng như lá lúa và ngắn cỡ gang tay, ở chuôi nó có buộc theo một sợi dây xích nhỏ dùng để phát dao ra và thu lại.

Năm mũi kiếm đều nhắm vào nơi hiểm yếu, cái hay không ở chỗ kỳ diệu mà ở chỗ chúng đều phát xuất quá nhanh.

Tất cả mọi người, trong đó kể luôn đám Lưu Hương cốc, thấy đều nín thở, họ thấy thế trận quả là lợi hại.

Tôn Phi Loan khẽ giật vạt đến Giang Hàn Thanh và bảo nhỏ :

- Tôi thấy kiếm trận đó cũng khó mà không chế được Đại sư huynh.

Giang Hàn Thanh hỏi lại :

- Làm sao thấy được chuyện đó?

Tôn Phi Loan nói :

- Tất cả đều căn cứ vào Kiếm Trọng đồ mà diễn biến đối kháng, không biết kiếm pháp của Cốc chủ như thế nào, chứ chỉ bằng vào bốn tên thơ đồng thì nhất định không làm sao vây được Đại sư huynh.

Giang Hàn Thanh gật đầu :

- Đúng rồi, không vây được vì Ngự Long Bá Biến thân pháp.

Quả nhiên, không ai nhìn rõ được cách né tránh như thế nào, chỉ thấy Biên Phi Phụng nhìn qua nghiêng lại mấy lần ung dung thoát ra khỏi trận.

Nàng nhìn Lưu Hương cóc chủ lạnh lùng :

- Lạc Phụng trận của Cốc chủ khá lắm, nhưng cũng chỉ dùng để biểu diễn thế thôi, xin Cốc chủ hãy bảo họ lui về để ta và Cốc chủ phân biệt hơn thua, ta không muốn oan uổng thêm nhiều..

Lưu Hương cóc chủ cũng đã thấy một thực tế là khi Biên Phi Phụng thoát ra khỏi trận, ông ta rất ngạc nhiên vì nàng ra khỏi trận quá dễ dàng, vì thế ông ta vội nói :

- Đúng, nếu Đại cung chủ muốn thế càng hay.

Và ông khoác tay về phía bốn tên thợ đồng :

- Các ngươi lui lại.

Bốn tên thợ đồng hơi sững sốt vì họ chưa tới lúc diễn trận thế mà Cốc chủ lại lui ngang, họ còn đang ngờ ngẩn thì từ phía bên kia Thiên Tâm bình bỗng có tiếng vọng vào :

- Xin nhị vị dừng tay lại.

Cả Lưu Hương cóc chủ và Biên Phi Phụng cảm thấy cách nói ấy đều không phải là người của mình, nên họ cùng thu kiếm quay nhìn lại.

Cách đó chừng ba trượng, một gã thiếu niên thư sinh mình vận áo xanh thông dong bước tới.

Dáng đi của hắn thật chậm rãi nhẹ nhàng.

Ai cũng nhìn thấy dáng đi đó không phải là người trong giang hồ mà đúng là dáng đi của một thư sinh.

Giang Hàn Thanh mừng quá kêu lên nho nhỏ :

- Đồng đại ca.

Biên Phi Phụng quát mắt hỏi :

- Các hạ là ai?

Đồng Nhựt Băng lạnh lùng :

- Ngươi không xứng là người hỏi danh tính của ta.

Biên Phi Phụng trừng trừng đôi mắt :

- Ngươi muốn tìm đến đây để chết phải không?

Kinh Phi Sương đã từng nhận diện Đồng Nhựt Băng tại Hàng Châu mấy lượt cứu Giang Hàn Thanh nên nàng vội nhích tới nói nhỏ với Biên Phi Phụng..

Yên Phi Quỳnh cũng vội nhích tới nói thêm, có lẽ nàng nói về chuyện Đồng Nhựt Băng dạy nàng về chưởng pháp.

Hình như có vẻ không tin, Biên Phi Phụng nhìn chăm chăm vào Đồng Nhựt Băng và hỏi :

- Ngươi là Đồng Nhựt Băng?

Đồng Nhựt Băng khẽ liếc Yên Phi Quỳnh và hình như nhận ra người đối diện nên nàng hỏi lại :

- Ngươi là Biên Phi Phụng?

Biên Phi Phụng nghiêng răng, sát khí đằng đằng trên mặt :

- Chưởng pháp mà ngươi đánh Ngũ sư muội của ta là thứ chưởng pháp gì?

Đồng Nhựt Băng mỉm cười :

- Cô đó đã kể lại tự sự rồi phải không?

Đã có vị Đại sư huynh gần bên mình, Yên Phi Quỳnh không còn xem Đồng Nhục Băng vào đâu nữa, nàng cười nói :

- Đại sư huynh của ta thì tự nhiên ta phải nói chứ sao.

Biên Phi Phụng quát lớn :

- Đồng Nhục Băng, ngươi hãy nói rõ sư môn cho ta biết.

Đồng Nhục Băng nhếch môi cười khẩy :

- Lạc Hoa đảo Đông Hải song tiên.

Biên Phi Phụng hơi biến sắc, nhưng nàng vẫn cười nhạt :

- Tốt lắm, ta cần lãnh giáo môn nhân của Đông Hải song tiên để thử xem bản lĩnh đến mức nào.

Đồng Nhục Băng điềm đạm :

- Băng vào tài lực của ngươi rất khó mà đối địch với ta, ngươi hãy về bám lại với sư phụ của ngươi, đã hơn ba mươi năm ẩn mặt giang hồ, đáng lẽ bà ta phải thấu triệt chuyện lỗi lầm nên phải cố làm lãnh lãnh dữ, niên kỷ đã cao rồi, không nên để cho vô lâm vãn tội.

Biên Phi Phụng gắt lớn :

- Cầm mồm lại, ngươi không được xúc phạm đến sư phụ của ta.

Đồng Nhục Băng nói :

- Lỗi phải thường hay trái tai nhưng sư phụ ta bảo ta nói rõ một lần chót với sư phụ ngươi như thế.

Biên Phi Phụng trừng mắt :

- Đông Hải song tiên ý thể khinh người, chính sư phụ của ta cũng lăm le vãn tội, ngươi đã là môn nhân của họ, vậy bây giờ hãy nói chuyện với ta trước đã, ngươi hãy chứng minh cho được sự thấp cao chứ đừng nên lớn lối.

Đồng Nhục Băng gật đầu :

- Chưa lên núi cao thì không biết trời cao bao nhiêu, ngươi có bao nhiêu tài nghệ thì hãy thi thố cả đi rồi về nói lại cho sư phụ ngươi biết.

Biên Phi Phụng quát mắt :

- Hãy tuốt kiếm ra mau.

Đồng Nhục Băng cười :

- Muốn đánh nhau bằng kiếm à?

Biên Phi Phụng nói :

- Ngươi không từng khoe khoang kiếm pháp hay sao? Chính ta rất cần thử xem kiếm pháp của Đông Hải song tiên đây.

Đồng Nhục Băng chậm chậm rút thanh kiếm ra nơi tay nói :

- Từ lâu ngươi ý vào Phi Phụng kiếm pháp mà khinh dễ giang hồ lắm phải không?

Biên Phi Phụng đáp :

- Ngươi cứ nếm xem rồi sẽ biết.

Đồng Nhục Băng xóc thanh trường kiếm vòng tay nói với Lưu Hương cốc chủ :

- Xin tha cho vãn bối đã thất lễ, mong Cốc chủ lui lại phía sau.

Lưu Hương cốc chủ lắng nghe hai bên đối đáp này giờ, xác nhận Đồng Nhục Băng quả là môn nhân của Đông Hải song tiên làm cho ông ta vững bụng.

Thêm vào đó, thật sự cuộc giao đấu với Biên Phi Phụng. Ông ta cũng không nắm chắc lắm, bây giờ Đồng Nhục Băng xuất hiện thì ầu cũng là một chuyện may mắn, vì thế ông ta không nói thêm lời nào nữa cả, ông khẽ gật đầu và lui lại phía sau.

Trong lúc Lưu Hương cốc nghe Đồng Nhực Băng nói chuyện, Biên Phi Phụng trùng trùng đôi mắt chứa đầy sát khí hình như nàng căm hận kẻ môn nhân của Đông Hải song tiên hơn là những hành động đã qua. Có lẽ nàng đã nghe Ngự Mụ nói về chuyện năm xưa, nói về chuyện bị bại và mang thương cho đến bây giờ.

Cạnh vì sự căm hận đó nên Lưu Hương cốc chủ vừa lui lại thì Biên Phi Phụng đã quát lên :

- Đồng Nhực Băng, hãy chuẩn bị.

Đồng Nhực Băng thần nhiên :

- Ngươi cứ phát chiêu đi.

Biên Phi Phụng rít giọng :

- Tốt!

Nàng chỉ nói một tiếng thôi, vì khi tiếng nói vừa cất lên thì thân ảnh nàng đã nhóng lên. thanh trường kiếm biến ngay thành một vầng móng bạc.

Khác hơn những lần giao đấu khác, vừa bắt đầu là Biên Phi Phụng đã vội tung sát thủ, có lẽ một phần vì căm hận, một phần vì nàng biết đối phương không phải là hạng tầm thường.

Trúc Kiếm tiên sinh đứng ngoài hơi biến sắc vì ông ta đã nhận ra sát thủ của Biên Phi Phụng và cảnh ông ta cũng đã ném qua sát thủ ấy một lần rồi.

Hai tiếng thép khua lên chát chúa, nhiều tia lửa nhoáng lên và tắt phụt ngay.

Đại cung chủ của Ngũ Phụng môn đứng lại vị trí cũ, nàng nhếch môi cười nhạt :

- Đông Hải môn nhân cũng chỉ có thể thôi à!

Đồng Nhực Băng cười :

- Thử thể kiếm thứ hai đi.

Biên Phi Phụng làm thinh không nói, nàng phóng mình lên thật cao và thanh kiếm từ trên lại tủa xuống nhiều tia lấp lánh

Đồng Nhực Băng vẫn như không có chuyện gì, nàng đứng y một chỗ như người xem biểu diễn, nhưng đến khi những tia thép xẹt xuống gần tới đầu, nàng mới chậm chậm xóc mũi kiếm trở lên.

Nhát kiếm của nàng thật nhẹ nhàng coi như không dùng đến sức và chiêu thế cũng không có gì kỳ ảo, thế nhưng khi tiếng thép chạm vào nhau, bao nhiêu tia chớp từ thanh kiếm của Biên Phi Phụng vụt tắt ngay.

Bây giờ thì mọi người đều nhìn rõ, Biên Phi Phụng bị hất lui ra phía sau hơn ba bước, nàng loạng choạng hồi lâu mới dừng lại yên một chỗ.

Biên Phi Phụng đứng thờ như thế thật lâu, tia mắt nàng vụt sáng quắc lên y như những tia lửa đỏ và nàng vụt gạt đầu thật mạnh, cuộn tóc buông xả phủ kín cả đôi vai.

Cùng một lúc khi mái tóc buông phủ xuống thì thanh kiếm trong tay nàng cũng liền cử động, nhưng lần này không chĩa thẳng lần trước, tay kiếm của nàng chém loạn từ phải sang trái như người điên.

Sự biến thế lạ lùng của Biên Phi Phụng làm cho bọn Ngũ Phụng môn hết hoảng, nhưng họ cứ đứng trơ mắt nhìn xem chứ không dám có một cử chỉ nào.

Quần hùng của Lưu Hương cốc cũng hơi biến sắc, vì họ chỉ nghe kiếm pháp môn đệ Ngự Mụ tuyệt diệu chứ chưa chứng kiến cảnh lạ như thế ấy.

Chỉ có Đồng Nhực Băng thì vẫn không đổi sắc, nàng đứng một chỗ nhìn chăm chú vào dáng cách của Biên Phi Phụng.

Thanh kiếm trong tay của Biên Phi Phụng càng vũ động, nhiều tia sáng lại tủa ra, nhưng những tia sáng, lần này cũng không giống như những lần trước, những tia sáng thật lâu không tắt.

Những tia sáng cứ như thế mà xoay chuyển, dần dần người ta chỉ còn thấy cái bóng của Biên Phi Phụng lơ mơ trong vòng lưới bạc và càng lâu thì bóng nàng mất hút luôn.

Bây giờ thì bóng của nàng không còn thấy nữa, người bên ngoài chỉ thấy kiếm quang tạo thành một vùng ánh sáng xoay chuyển y như một quả khinh khí cầu lần lần về phía Đồng Nhực Băng.

Khi cách Đồng Nhực Băng còn chừng nửa trượng, khối thép quay tròn ấy bỗng vọt lên cao và từ trên cao vùng ánh sáng đó lại rút thẳng xuống ngay đầu Đồng Nhực Băng, giống như một khối sắt nặng đang treo bị đứt dây rơi xuống.

Đồng Nhực Băng ngẩng mặt nhìn lên và cũng như lúc này, nàng đợi cho khối ánh sáng xuống gần tới đỉnh đầu thì thanh kiếm trong tay nàng mới chậm chậm đưa lên.

Hình như cố tránh không cho mũi kiếm của Đồng Nhực Băng chạm đến, khối ánh sáng đang rơi bỗng từ từ chậm lại rồi xẹt ngang đầu nàng bay thẳng ra phía sau.

Chưa từng thấy sự phi thân nào kỳ diệu như thế, khối thép sáng do Biên Phi Phụng điều khiển, bay qua một vòng rồi cất thẳng lên cao, từ trên cao lại đâm sầm đổ xuống.

Vàng thép sáng vẫn nhắm ngay đầu Đồng Nhực Băng.

Vẫn y như lần trước, Đồng Nhực Băng vẫn đứng yên một chỗ và từ từ xốc thanh kiếm ngược lên.

Cứ như thế ba lần, bận nào Biên Phi Phụng vẫn không cho mũi kiếm của Đồng Nhực Băng chạm vào khối thép của mình.

Và cũng không giống như những lần trước, mỗi nhát kiếm của Đồng Nhực Băng đưa lên xem có phần nghiêm túc, vẻ mặt nàng cũng nghiêm túc lạ thường, hình như tuy chưa chạm vào đối phương nhưng nàng đã vận dụng công lực khá nhiều.

Bằng vào thái độ của Đồng Nhực Băng, ai cũng có thể thấy rằng chiêu thế này khác hẳn những chiêu thế mà Biên Phi Phụng đã tung ra hồi nãy.

Chỉ ba bốn nhát kiếm đưa lên chưa chạm địch, nhưng mồ hôi trên trán của Đồng Nhực Băng đã lấm tấm khá nhiều.

Đôi mắt của nàng cũng không mấy động, hình như nàng đang tập trung công lực hơn là huy động cánh tay.

Tuy là những người từng luyện kiếm và từng lâm trận, bên ngoài ai cũng biết đôi bên đã tận dụng đến mức cam go, họ ngưng thở theo dõi không chớp mắt.

Hình như không còn đủ sức nhẫn nại, Biên Phi Phụng nhảy vọt thẳng lên, và lần này, từ trên không, khối lưới thép không ngưng ngay, thanh kiếm trong tay nàng bỗng nhiên biến thành nhiều đạo kiếm quang phủ xuống như những luồng điện xẹt.

Trúc Kiếm tiên sinh chép miệng lẩm nhẩm : Lại cũng Phụng Chữ Hồi Loan.

Bây giờ Đồng Nhực Băng mới cử động đến thân mình, nàng thét lên một tiếng, cả kiếm lân người xẹt thẳng lên như một chiếc pháo thẳng thiên.

Hai bóng người nhập một vào nhau, nhiều tiếng thép khua như óc và hai bóng người lại tách ra từ từ rơi xuống.

Những đạo kiếm quang cũng tắt theo luôn.

Đồng Nhực Băng chậm chậm sà xuống đất, nàng cúi mặt để cho mồ hôi đổ xuống, da mặt nàng tái mét tay cầm kiếm có hơi run.

Nhưng nàng vẫn đứng yên.

Biên Phi Phụng rơi xuống thật nhanh, nàng rơi xuống y như một bao cát bị người ném mạnh.

Tóc của nàng bị tiện ngang gần sát mang tai, thanh kiếm chỉ còn lại cái cán không và nàng vẫn nắm trong tay thật chắc.

Chiếc áo trong mình bị đứt rơi nhiều mảnh và máu tuôn ra nhiều chỗ, nàng té xuống nằm bất động.

Nhanh như cát, Xà Cô Bà bay ra bỗng xốc lấy Đại cung chủ. Bây giờ thì Biên Phi Phụng đã hôn mê.

Nhiều tiếng thét rập lên, Kinh Phi Sương, Yên Phi Quỳnh, Phi Cảnh hòa thượng và Hắc Trượng Ông cùng tung ra một lượt bao nhiêu binh khí trong tay họ cùng bổ xuống ngay đầu Đồng Nhực Băng.

Xà Cô Bà đã lo cho Biên Phi Phụng, bọn Ngũ Phụng môn định thừa lúc Đồng Nhực Băng đang đứng một chỗ dưỡng thần, đánh một phát cuối cùng để dành phần thắng mà họ biết rất mong manh, nếu không hạ được Đồng Nhực Băng.

Quần hùng Lưu Hương cốc tự nhiên là đã thấy, tự nhiên họ phải can thiệp, nhưng phản ứng của họ đã chậm rồi.

Vì ngay lúc ấy, Đồng Nhực Băng vụt ngẩng mặt lên tia mắt của nàng long lên dữ dội và thanh kiếm trong tay nàng vụt bắn ra như một chiếc cầu vòng.

Nhiều tiếng thép chạm vào nhau, hai thanh kiếm của Kinh Phi Sương, cây thiền trượng của Phi Cảnh hòa thượng và cây Long đầu trượng của Nhất Trượng Ông đều bị đứt tiện làm đôi.

Bốn người định dùng cách xuất kỳ bất ý, công kỳ vô bị hạ cho kỳ được Đồng Nhực Băng để đem Biên Phi Phụng và đồng bọn thoát khỏi Lưu Hương cốc, nhưng họ không ngờ...

Bây giờ thì cả bọn xiềng niềng thụt lặn ra sau, da mặt người nào cũng cắt không còn chút máu.

Đồng Nhực Băng cho thanh kiếm vào vỏ, nàng nhìn bốn người cười nhẹ :

- Các người có thể đi khỏi nơi đây, Biên Phi Phụng vì quá sức mà ngất đi chứ ta chưa muốn giết nàng, chỉ cần tịnh dưỡng trong vòng ba tháng thì khỏi ngay chứ không cần chữa trị.

Bây giờ Biên Phi Phụng đã tỉnh lại rồi, quả đúng như Đồng Nhực Băng đã nói, nàng vì vận lực dồn lên để thi triển chiêu pháp và vì quá sức mà ngất đi, những vết thương bên ngoài tuy có ra máu nhiều nhưng không đáng ngại.

Nàng cố tập trung khí lực còn lại ra lệnh :

- Tất cả thoát đi

Bọn Ngũ Phụng môn tay không còn binh khí, họ chỉ cần bảo vệ được tính mạng, nên khi nghe Đại cung chủ ra lệnh, họ vâng lời riu riu lùi ra ngoài phía cửa cốc.

Lưu Hương cốc chủ bước tới trước mặt Đồng Nhực Băng vòng tay cười nói.

- Nhờ thiếu hiệp ra tay cứu cho toàn cốc thoát khỏi con nguy, tại hạ xin thay mặt cho toàn thể ngỏ lời tạ ân thiếu hiệp.

Đồng Nhực Băng lật đặt vòng tay đáp lễ :

- Không dám, vẫn bởi chỉ nhờ vào cái may mà thắng thế thôi vì Biên Phi Phụng đã được chân truyền của Ngự Mộ.

Giang Hàn Thanh bước tới nắm chặt lấy tay của Đồng Nhực Băng, hắn không giấu được nỗi mừng vô hạn :

- Đồng đại ca..

Đồng Nhực Băng khẽ liếc về phía Tôn Phi Loan và cười nói với Giang Hàn Thanh :

Giang hiền đệ đã thoát khỏi con nguy vì độc châm rồi, đã báo hại ngu huynh tìm gần khắp mọi nơi.

Giang Hàn Thanh ngạc nhiên :

- Đồng đại ca đi tìm tiểu đệ đây sao?

Không ngờ Giang Hàn Thanh lại là bạn quen của Đồng Nhực Băng, Lưu Hương cốc chủ vừa lấy làm lạ vừa quá vui mừng, ông ta bước tới mỉm cười :

- Như vậy Đồng thiếu hiệp và Giang hiền đệ đã quen biết trước với nhau à?

Giang Hàn Thanh buột miệng nói :

- Thừa cha, đây là người bạn kết giao với con từ dạo trước.

Đồng Nhực Băng ngạc nhiên, nàng không hiểu tại sao Giang Hàn Thanh lại gọi Lưu Hương cốc chủ là cha, nàng nhìn hắn ngẫm dò hỏi.

Giang Hàn Thanh biết mình đã lỡ lời nên hắn giới thiệu luôn :

- Đồng đại ca, Lưu Hương cốc chủ vốn là gia phụ.

Đồng Nhực Băng lật đặt vòng tay.

Lưu Hương cốc chủ cười :

- Hay lắm, Đồng thiếu hiệp không những võ công cao tuyệt mà nhân phẩm cũng hơn người, Hàn Thanh được kết giao tri kỷ như thế thật là một điều vinh hạnh.

Đồng Nhực Băng vòng tay :

- Lão bá quá khen, chứ thật thì Giang hiền đệ mới chính là đem lại vinh dự cho tiền bối.

Giang Hàn Thanh vội quay qua phía Tôn Phi Loan :

- Đây là Đồng đại ca và đây là Tôn Phi Loan cô nương.

Tôn Phi Loan nhìn Đồng Nhực Băng, ánh mắt nàng hơi là lạ nhưng nàng vẫn núp sau lưng Giang Hàn Thanh vòng tay nói nhỏ :

- Xin diện kiến Đồng đại ca.

Đồng Nhực Băng nhìn chăm chập vào mặt Tôn Phi Loan và cười hỏi :

- Tôn cô nương hình như tôi đã có từng gặp đâu đây nhưng nhất thời cố nhớ không ra.

Giang Hàn Thanh vội nói :

- Đồng đại ca, nàng là Tam cung chủ của Ngũ Phụng môn đấy.

Đồng Nhực Băng “à” một tiếng nhẹ nhàng và cười cười nói nhỏ :

- Giang hiền đệ thật đúng là người phúc dài đức lớn, mấy vị Cung chủ của Ngũ Phụng môn để dành nhiều cảm tình cho Giang hiền đệ đấy nghe.

Nói đến đây, bất giác má nàng cũng ửng hồng.

Giang hàn Thanh e thẹn cúi đầu :

- Đồng đại ca cứ đùa hoài.

Lưu Hương cốc chủ mỉm cười đưa mọi người và Đồng Nhực Băng vào đại sảnh và sau khi phân ngôi chủ khách.

Ông ta thay mọi người giới thiệu với Đồng Nhực Băng.

Tôn Phi Loan cũng như những cô gái khác, họ là những người nhạy cảm, họ cũng cảm thấy vị “thiếu hiệp” Đồng Hải môn nhân này sao mà quá đẹp, nhất là cử chỉ, giọng nói, dáng cười đều giống y như.. con gái.

Vì thế mà họ cứ dồn tất cả những cặp mắt về phía Đồng Nhực Băng làm nàng bất giác ửng hồng đôi má, nàng cố làm tự nhiên nhưng vẫn nghe mặt nàng bừng bừng..

Tôn Phi Loan, vốn là môn đệ của Ngự Mộ, vì Ngự Mộ thích những người con trai đẹp, nên bọn tỷ muội cũng đều cải nam trang, tuy nhiên họ cũng đều là những đấng tu mi thật đẹp, nhưng so với Đồng Nhực Băng, nàng cảm thấy cái đẹp của chị em nàng y như ngọn đèn dầu đối với vầng trăng tối trung thu.

Và vì chuyện cải trang từ nhỏ, nên những ngón nghề giả trang đối với nàng thì nàng thuộc nằm lòng, cho nên vừa thấy Đồng Nhực Băng là lòng nàng nổi lên nhiều sự nghi ngờ.

Tuần trà đã đến thứ ba, cuộc hàn huyên của đám Lưu Hương cốc lần lần chia làm hai phe rõ rệt, đám già nói chuyện với già, đám trẻ quây quần to nhỏ với nhau.

Giang Hàn Thanh hỏi Đồng Nhực Băng :

- Vừa rồi Đồng đại ca bảo kiểm tiểu đệ, chẳng hay Đồng đại ca có chuyện chi chăng?

Đồng Nhực Băng đáp :

- Chính vì chuyện đi tìm Giang hiền đệ mà tôi phải đi suốt đêm không nghỉ đấy.

Giang Hàn Thanh hỏi lại :

- Không hay có chuyện chi cần kíp lắm chăng?

Đồng Nhực Băng mỉm cười :

- Giang hiền đệ có nhớ lại sau khi đã trúng giải độc châm thì tình hình diễn biến như thế nào không?

Giang Hàn Thanh đáp :

- Lúc đó tiểu đệ bị hôn mê thành ra không còn nhớ được những gì nữa cả.

Đồng Nhực Băng nói chuyện này kể ra thì quả thật là dài.

Hắn quay qua phía Tôn Phi Loan cười nói :

- Tôi nói chuyện này ra, mong Tôn cô nương đừng giận Giang hiền đệ đấy nghe.

Đồng Nhực Băng cười để lộ hàm răng nhỏ, trắng trong như ngọc, Tôn Phi Loan càng nghi hơn nữa, nàng cười nói :

- Đâu có chi mà giận, chuyện Ngũ sư muội thì tôi cũng đã biết rồi.

Đồng Nhực Băng cười :

- Thế thì hay lắm

Hắn bèn đem chuyện Giang Hàn Thanh trúng độc, cho đến chuyện Yên Phi Quỳnh phản kháng Kim lệnh bảo hộ Giang Hàn Thanh, cho đến khi hắn dạy nàng Ngũ Hành chương pháp để bảo vệ cho Giang Hàn Thanh để hắn về Đông Hải thuật lại từ đầu đến cuối.

Thuật xong câu chuyện, Đồng Nhực Băng nói tiếp :

- Sau khi về Đông Hải tìm được thuốc, tôi trở lại Xà cốc thời nơi đó đã sinh đại biến, sau cùng nhờ thám thính Ngũ Phụng môn mới theo được đến đây.

Tôn Phi Loan có vẻ mừng :

- Như vậy thứ chương pháp lợi hại này của Ngũ sư muội là do Đồng đại ca truyền thụ đấy à?

Đồng Nhực Băng gật đầu :

- Đó là một chiêu trong Ngũ Hành thần chương, chương pháp này chiếu theo “Ngũ Hành Sinh Khắc” là căn bản có khi nàng đoạn huyết chứ không phải là bế huyết.

Mọi người nghe nói thấy đều tái mặt.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Hương Từ Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Tìm chàng vận dậm xa xôi

Vì nhớ lại Giang Hàn Thanh bị Yên Phi Quỳnh điểm huyết, mà nếu là đoạn mạch, thì tính mạng vô cùng nguy hiểm nên Tôn Phi Loan hoảng hốt nhưng nhờ vào cả một thời gian mà chưa có chuyện gì xảy ra, nàng lại yên lòng cười nói :

- Như thế thì hay lắm, thương thế của Giang nhị công tử được rồi.

Đồng Nhực Băng cau mặt lại hỏi :

- Giang hiền đệ thương thế làm sao?

Tôn Phi Loan chân nói :

- Giang nhị công tử bị Yên Phi Quỳnh đánh trúng vai trái, hiện tại cánh tay đó đã bị bế huyết không phương giải được

Đồng Nhực Băng lo lắng hỏi Giang Hàn Thanh :

- Giang hiền đệ bị nàng đánh bằng Ngũ Hành thần chương sao?

Giang Hàn Thanh gật đầu :

- Chính tiểu đệ bị nàng đánh trúng, nhưng không biết thương thế như thế nào, chỉ thấy cánh tay trái bây giờ bất lực

Đồng Nhực Băng cau mặt :

- Lúc đó vì sợ nàng không đủ sức, nên tôi truyền cho nàng một chiêu để bảo vệ Giang hiền đệ, không ngờ nàng lại dùng nó để hại lại Giang hiền đệ.

Chu Long Chu nói :

- Nếu nàng thông dùng chiêu pháp của Đồng thiếu hiệp thì sức nàng làm gì mà hại được Giang nhị công tử chứ?

Đồng Nhực Băng cảm thấy hơi áy náy, hắn nhìn Giang Hàn Thanh và nói :

- Cứ ai bị Ngũ Hành thần chương thì kinh mạch nơi đó bị nghẽn lại, cứ mỗi lần vận công thì nơi đó đau đớn vô cùng, như Thế giang hiền đệ mấy ngày nay thật là thống khổ.

Giang Hàn Thanh cười gượng :

- Không sao, tiểu đệ vẫn cố điều hành kinh mạch.

Tôn Phi Loan hấy dài :

- Còn nói thì không sao, mấy hôm nay người ta muốn chết.

Như biết đã lỡ lời, Tôn Phi Loan cúi gằm mặt xuống, đỏ bừng đôi má.

Nhìn thấy vẻ khấn khít của Giang Hàn Thanh và Tôn Phi Loan, Đồng Nhực Băng âm thầm thở ra buồn bã.

Phi Loan đã vì chàng mà ly phân sư môn, vào sinh ra tử, thật là một chuyện tình hiếm có. Nàng nghĩ rằng mình đã có ý giúp cho Yên Phi Quỳnh khi thấy là Tôn quyền luyện Giang Hàn Thanh, bây giờ sao lại không có thể vì Tôn Phi Loan mà làm cho họ thêm nhiều hạnh phúc?

Nghĩ như thế nên lòng nàng chợt nghe khoan khoái, nàng đứng lên nói với Giang Hàn Thanh :

- Giang hiền đệ, xin hiền đệ hãy ngồi yên để ngu huynh giải khai huyết đạo.

Tôn Phi Loan lo lắng :

- Có nên để về phòng không, nơi đó nằm có lẽ nên hơn.

Đồng Nhực Băng lắc đầu :

- Không cần lắm đâu..

Bọn Thần Phiến Tử nghe nói Đồng Nhực Băng giải huyết cho Giang Hàn Thanh, họ cùng đứng dậy bu quanh, vì họ muốn nhìn tận mắt cái mà họ tận lực vẫn không làm được.

Giang Bộ Thanh bước tới hỏi nhỏ :

- Đồng thiếu hiệp, chẳng hay có cần người phụ lực không?

Đồng Nhực Băng lắc đầu :

- Không, tại hạ một mình có thể làm xong.

Nói xong, nàng cầm lấy năm ngón tay của Giang Hàn Thanh, bàn tay còn lại chôn nhẹ trên mu bàn tay hấn và nhẹ nhàng đẩy thốc trở lên.

Giang Hàn Thanh cảm thấy từ bàn tay mình có một luồng tiềm lực hòa hoãn chậm chậm dẫn lên tận vai, và từ vai chạy thông khắp châu thân, hấn không nghe thấy đau đớn hay khó chịu gì.

Những kinh mạch bị ứ nghẽn mấy hôm nay, bây giờ bỗng nghe thông suốt, hình như luồng tiềm lực từ bàn tay của Đồng Nhực Băng không bị một chướng ngại nào.

Đồng Nhực Băng buông bàn tay phải và vỗ nhẹ lên bả vai Giang Hàn Thanh và cười nói :

- Được rồi đấy.

Giang Hàn Thanh vươn vai uốn mình cười nói :

- Đa tạ Đồng đại ca.

Đồng Nhực Băng quay qua phía khác, nàng không muốn nhìn tận mắt Giang Hàn Thanh.

- Là anh em với nhau, khách sáo làm chi.

Tôn Phi Loan thật không nghĩ chuyện giải huyết quá dễ dàng như thế, nàng hỏi nhỏ Giang Hàn Thanh :

- Có thật đã khỏi rồi chưa?

Giang Hàn Thanh đưa cánh tay trái lên cao, vung qua vung lại cho nàng thấy và cười nói :

- Thấy không, nếu chưa khỏi thì ai đại gì để mang thế trong mình.

Thần Phiến Tử cau mặt hỏi :

- Đồng thiếu hiệp cũng áp dụng phương thức Xung Huyết đấy à?

Đồng Nhực Băng đáp :

- Văn bối áp dụng phép Ngũ Hành Thôi Huyết, chỉ có phương thức đó mới giải được Ngũ Hành Đoạn Huyết mà thôi.

Thanh Phong đạo trưởng hỏi :

- Đồng thiếu hiệp có cảm thấy một luồng tiềm lực lạ lùng trong cơ thể của Giang hiền đệ hay không?

Đồng Nhực Băng lắc đầu :

- Không thấy, vì văn bối áp dụng Ngũ Hành chân khí, mà Ngũ Hành chân khí là nhằm vào ngũ hành tương sinh chứ không phải dùng nội lực xung khai huyết đạo, vì thế cho nên bất cứ có tiềm lực nào ngăn cản cũng không thành vấn đề trở ngại.

Thanh Phong đạo trưởng thờ ra :

- Không tự thấy là không làm sao biết được, hợp sức của sáu người dùng nội lực xung huyết vẫn không làm sao khai thông, thiếu chút nữa đã làm hại cho cơ thể của Giang nhị công tử.

Đồng Nhực Băng cau mày :

- Lạ nhỉ, cho dầu chư vị giải khai không được thì thôi chứ sao, bị tiềm lực nào ngăn chặn?

Thanh Phong đạo trưởng nói :

- Đồng thiếu hiệp vì không sử dụng công lực thành ra không biết, Giang nhị công tử trong lúc hôn mê vô tình uống huyết mãng xà, cứ theo bản đạo suy đoán thì rất có thể đó là thứ mãng xà được nuôi bằng thuốc, cho nên nó biến thành một thứ nội lực tiềm tàng trong cơ thể chính vì thế mà sức mạnh bên ngoài không làm sao xâm nhập.

Đồng Nhực Băng ngạc nhiên hỏi Giang Hàn Thanh :

- Mãng xà huyết là thứ như thế nào?

Thanh Phong đạo trưởng chặn nói :

- Năm xưa Ngự Mụ bị ân sư đánh tàn phế một tay, vì thế họ căn cứ vào kiếm phổ nơi Ngự Thương sơn nuôi một con mãng xà lai giống trong hầm thuốc, cứ theo Xà Cô Bà nói thì sau ba mươi năm có thể dùng huyết của nó để bồi bổ nguyên khí, điều hành kinh mạch, bảo toàn cho cánh tay của Ngự Mụ khỏi sự tàn phế.

Đồng Nhực Băng quay lại hỏi Giang Hàn Thanh :

- Giang hiền đệ có nhớ rõ chuyện ấy không?

Giang Hàn Thanh gật đầu và thuật lại chuyện rơi xuống hầm bí mật nơi Xà cốc.

Đồng Nhực Băng hỏi tiếp :

- Ngay bây giờ khi vận công, phải chăng Giang hiền đệ vẫn thấy có một nguồn tiềm lực không chịu sự khống chế.

Giang Hàn Thanh gật đầu :

- Quả có như thế, nguồn tiềm lực ấy không điều khiển được.

Đồng Nhực Băng cười :

- Lúc tại Xà cốc vì không có phương pháp cầm cự để bảo tồn mạng sống vì độc chất trong người Giang hiền đệ, thành ra tôi phải dùng Hạc Diên mong theo phương pháp lấy độc công độc, không ngờ hai chất độc đó hoành hành dữ dội, may không chút nữa chân khí bị tiêu hao.

Nàng ngưng một giây và nói tiếp :

- Chính vì thế nên tôi mới để cho Yên Phi Quỳnh bảo vệ Giang hiền đệ, để tôi về Đông Hải tìm xin thuốc giải, nay thì đã có thuốc giải, thuốc này là thứ phối hợp trợ công thần hiệu, người luyện chỉ cần uống một hoàn cùng bằng mười năm luyện tập, đêm nay Giang hiền đệ hãy uống hoàn thuốc ấy, tôi sẽ dùng chân nguyên hỗ trợ cho tiềm lực đã thông, tự nhiên cũng không còn vì cản ngại mà lại gia tăng công lực nhờ vào những thứ phối hợp điều hòa.

Giang Hàn Thanh nói :

- Thuốc có giá trị như thế trong khi công lực tiểu đệ đã phục hồi, xin Đồng đại ca hãy để dành lại sau này dùng trong trường hợp cần thiết hơn.

Đồng Nhực Băng cười :

- Giận rồi à? Ngu huynh cầu sư phụ là để cho Giang hiền đệ dùng, chứ đâu phải xin để dành làm của? Và lại công lực do huyết mạch mà tạo nên, nếu không uống hoàn thuốc thì làm sao có thể điều hành cho được.

Giang Hàn Thanh cảm kích :

- Ân nặng của đại ca lo lắng cho tiểu đệ như thế thì biết bao giờ tiểu đệ mới mong báo đáp.

Đồng Nhượng Băng ứng hồng sắc mặt :

- Giang hiền đệ, chúng ta kết nghĩa anh em, tình như ruột thịt vấn đề ân nghĩa sao lại có thể kể lể với nhau? Từ nay về sau, ngu huynh không bằng lòng nghe Giang hiền đệ nói đến việc ấy nữa nghe.

Giang Hàn Thanh cúi mặt :

- Vâng, tiểu đệ xin ghi nhớ.

Tôn Phi Loan nhìn Giang Hàn Thanh và mỉm cười nói khẽ :

- Giang công tử tệ lắm đó nghe, Đồng đại ca muôn dặm xa xôi, vượt không biết bao nhiêu nguy hiểm để cầu thuốc cho mình. Hai tiếng ân nghĩa mà có thể báo đáp được hay sao? Ân nghĩa đó phải được mang mãi trong lòng cho đến ngày răng long tóc bạc kia chứ?

Đồng Nhượng Băng đỏ mặt, nhưng rồi nàng giữ thái độ tự nhiên ngay :

- Tôn cô nương nói quá lời rồi đó.

Mọi người còn đang nói chuyện, chợt có một tên vệ sĩ của Lư Hương cốc chạy vào cúi đầu trước mặt Tổng Vụ đường chủ Âu Dương Nguyên :

- Bẩm Đường chủ có chuyện bên ngoài.

Và hán nhích lại gần hơn nói nhỏ nhỏ chỉ đủ cho Âu Dương Nguyên nghe thấy.

Âu Dương Nguyên khẽ gật đầu :

- Cho hán vào đây.

Tên vệ sĩ tuân mạng lui ra.

Âu Dương Nguyên quay qua vòng tay nói với Lư Hương cốc chủ :

- Khải bẩm Cốc chủ, Ngũ Phụng môn có người đến cầu kiến Cốc chủ, thuộc hạ đã cho dẫn vào đây.

Lư Hương cốc chủ cau mày :

- Đại cung chủ của chúng vừa đại bại chưa đi được bao xa, thế sao lại cho người đến đây cầu kiến, thế nghĩa là có chuyện chi vậy à?

Ông ta nói vừa dứt thì tên vệ sĩ vừa rồi dẫn vào một gã đại hán đến xanh.

Hán bước vào vòng tay trước mặt Lư Hương cốc chủ :

- Môn hạ Ngũ Phụng môn xin tham kiến Cốc chủ.

Lư Hương cốc chủ gật đầu :

- Các hạ cứ tự nhiên, không hay các hạ vâng lệnh đến đây có chuyện chi?

Gã đại hán đến xanh móc ra một phong thư, trao lên cho Lư Hương cốc chủ :

- Tại hạ phụng mạng Đại cung chủ trình thư này cho Cốc chủ khán tường.

Lá thư vừa đưa, Độc Tẩu Chu Tiềm vùng quát lớn :

- Hãy khoan.

Ông ta bước tới đón lấy phong thư đưa lên mũi lắng nghe thật kỹ rồi mới trao cho Lư Hương cốc chủ :

- Không có gì, xin Cốc chủ cứ xem.

Lưu Hương cốc chủ mỉm cười :

- Đa tạ Chu huynh.

Khi này thấy có mặt Hắc Trượng Ông theo bọn Biên Phi Phụng nên Chu Tiềm sợ chúng lên dùng chất độc trong phong thư, vì thế ông ta mới đành lấy để xem xét cho thật kỹ.

Lưu Hương cốc chủ xem qua phong thư, ông ta cau mày :

- Bọn Ngũ Phụng môn thật là phùng bá đạo.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, họ không biết trong thư Biên Phi Phụng nói gì mà Cốc chủ lại giận dữ như thế ấy.

Họ đưa mắt nhìn Lưu Hương cốc nhưng lại không tiện hỏi.

Tên đại hán đến xanh vòng tay :

- Xin Cốc chủ bớt giận, tại hạ là người phụng lệnh đem thư ngoài ra tại hạ không biết chi hơn nữa.

Lưu Hương cốc chủ gằn giọng :

- Được rồi ngươi cứ về đi.

Tên đại hán đến xanh vòng tay :

- Tại hạ xin tháo lui.

Hắn quay trở ra ngoài, tên vệ sĩ Lưu Hương cốc theo sau đưa hắn ra khỏi cửa.

Trúc Kiếm tiên sinh hỏi Lưu Hương cốc chủ :

- Chẳng hay chúng nói gì thế

Lưu Hương cốc chủ vẫn còn chưa nguôi cơn giận, ông ta gằn giọng :

- Vệ Tinh Cô đã bị chúng bắt rồi.

Âu Dương Nguyên rung động :

- Vệ phó đường chủ đi đã lâu rồi, không hiểu tại sao lại lọt vào tay chúng nhỉ?

Lưu Hương cốc chủ nói :

- Theo tại hạ nghĩ thì khi Vệ Tinh Cô nổi giận bỏ đi ra khỏi cốc là đã bị chúng bắt, nhưng lúc đó chúng chưa vội hành động, bây giờ khi Biên Phi Phụng bị thương tích, chúng sợ ta truy kích nên đem Vệ Tinh Cô ra uy hiếp.

Thần Phiến Tử nói :

- Nhưng cho dầu chúng bắt được Vệ Tinh Cô đi nữa, chúng cũng không làm sao uy hiếp được chúng ta?

Lưu Hương cốc chủ liếc về phía Giang Hàn Thanh và Tôn Phi Loan :

- Trong thư chúng ước hẹn khi nào Giang Hàn Thanh và cô nương đến Ngự Thương sơn thì chúng thả Vệ Tinh Cô.

Trúc Kiếm tiên sinh nhướng mày :

- Sao lại có chuyện như thế được? Chúng lại muốn chúng ta hai người đổi một à?

Quay sang Thần Phiến Tử, ông ta nói tiếp :

- Nếu đạo huynh thích đi thì chúng ta đến Ngũ Phụng môn bắt vài tên đem về làm chuyện trao đổi với chúng chơi nè.

Thấy Trúc Kiếm tiên sinh mà cũng nổi nóng như thế, Thần Phiến Tử cả cười :

- Hay lắm, kế sách đó quả thật hay, nhưng nếu chúng ta muốn bắt thì phải bắt từ Đàn chủ trở lên mới được.

Trúc Kiếm tiên sinh nói :

- Tự nhiên chúng ta cứ đến bắt năm tên Đàn chủ về đây là xong chuyện.

Độc Tẩu Chu Tiềm nói :

- Hay lắm, cho huynh đệ ghé một tay đi, không khó gì lắm đâu, cứ cho chúng một ít độc chất là yên chuyện.

Lưu Hương cốc chủ lật đặt khoác tay :

- Không được đâu, xin cho tại hạ nói một lời..

Trúc Kiếm tiên sinh, Thần Phiến Tử và Chu Tiềm ngồi lại.

Nhưng Lưu Hương cốc chủ chưa kịp nói thì Giang Hàn Thanh đã đứng lên :

- Xin sư phụ và nhi vị tiền bối cho vãn bối có đôi lời, bọn Ngũ Phụng môn bắt Vệ cô nương lại chỉ đích danh vãn bối và Tôn cô nương đến Ngự Thương sơn, nhưng vãn bối nghĩ rằng Tôn cô nương đã ly khai với chúng thì vô lý lại trở vào lưới rập, vì thế cho nên tốt hơn hết là để cho vãn bối một mình đến đó tùy cơ ứng biến.

Tôn Phi Loan vội nói :

- Vệ phó đường chủ gian dối một phần cũng vì sự có mặt của tôi tại nơi này, vậy xin để tôi một mình đến lo phương tiếp cứu.

Lưu Hương cốc chủ trầm ngâm :

- Chín đại môn phái bề môn tự chủ, lấy mắt bàng quan nhìn Ngũ Phụng môn tung hoành thiên hạ chứ không chịu ra tay gánh vác chuyện võ lâm, trong khi đó Vệ thái quân lại cùng Lưu Hương cốc chủ lo đại sự, bà ta đã giúp cho chúng ta khá nhiều công ích, mà bà thì chỉ có Vệ Tĩnh Cô, tự nhiên, bằng bất cứ một giá nào, chúng ta cũng phải cứu nàng mới được, huynh đệ suy nghĩ kỹ rồi, để cho Giang Hàn Thanh đến đó là phải hơn cả.

Ông ta không nói rõ, nhưng ai cũng hiểu ý rằng nếu cần hy sinh thì Giang Hàn Thanh phải thay ông mà cứu cho kỳ được Vệ Tĩnh Cô.

Giang Bộ Thanh hiểu rõ hơn hết, nên hần vội đứng lên :

- Xin cha cho con cùng đi với hiền đệ.

Lý Duy Năng cũng đứng lên :

- Giang đại huynh đệ nên ở lại, để cho tiểu đệ cùng đi với Giang nhị huynh là phải rồi.

Giang Hàn Thanh nói với Lưu Hương cốc chủ :

- Bên mình con có tín hiệu của Ngự Mụ, trên đường tới đó nhất định chúng không dám làm gì, cho dầu Long Môn dù có nghiêm mật, con vẫn lọt vào một cách dễ dàng và chỉ cần vào được bên trong thì con sẽ có cách cứu Vệ cô nương về được.

Tôn Phi Loan cau mặt :

- Giang nhị công tử tưởng Long Cung cũng như Thánh Quả tự hay sao? Nơi đó đâu phải ra vào dễ được.

Thần Phiến Tử lắc đầu :

- Bàn đạo cảm thấy Giang nhị công tử đi một mình không tiện.

Từ đầu đến cuối, Đồng Nhục Băng chỉ ngồi nín nghe, bây giờ nàng mới nói :

- Nếu Cốc chủ nhận rằng một mình Giang hiền đệ đi là tối tự nhiên cũng đã thấy điều lợi hại, tại hạ xin núp trong bóng tối để hộ trì cho Giang hiền đệ, xin Cốc chủ và chư vị yên lòng, tại hạ quyết không để cho Giang hiền đệ bị lâm nguy.

Lưu Hương cốc chủ lộ sắc mừng, ông ta vội vòng tay :

- Nếu được Đồng thiếu hiệp tận tâm giúp đỡ thì tại hạ còn yên lòng hơn nữa.

Chu Long Chu mím môi nói nhỏ với Tôn Phi Loan :

- Tôn thư thư, chị hãy nói với Đồng thiếu hiệp để chị em mình cùng đi với.

Tôn Phi Loan cười :

- Tôi nói mà ăn nhằm gì, nếu Chu muội muốn đi thì cứ nói thử xem.

Chu Long Chu nói :

- Tôi không nói được đâu hẳn không chịu đâu.

Tôn Phi Loan nói :

- Tôi cũng thế chứ hơn gì Chu muội.

Chu Long Chu chớp mắt nói nhỏ hơn nữa :

- Tôi biết hẳn không chịu thì Tôn thư thư cũng đi, vậy tôi cứ theo Tôn thư thư là được.

Tôn Phi Loan giật nhẹ vạt đến Chu Long Chu :

- Làm sao mà nói um sùm như thế.

Lưu Hương cốc bàn bạc một hồi thì trời đã tối, bọn họ lo chuyện lên đèn và thết tiệc.

Đi nhiên buổi tiệc hôm nay Đồng Nhượng Băng được xem là thượng khách.

Sau trận chiến với Biên Phi Phụng đã có mấy người bị thương tích. Cũng may, họ đều là cao thủ nên thương thế không nặng lắm, chỉ có một mình Hứa Kính Bá bị nhiều hơn hết nhưng cũng chỉ phớt ngoài da, vì thế ông ta ta điềm nhiên dự tiệc.

Trong buổi tiệc này vì mừng đã thắng trận cam go, nên mọi người cùng vui vẻ kéo dài gần một tiếng đồng hồ sau buổi tiệc mới tan.

Âu Dương Nguyên cho nữ tỳ thiết kế một gian phòng kế bên phòng của Giang Hàn Thanh để cho Đồng Nhượng Băng nghỉ ngơi.

Sau bữa cơm tối, Giang Bộ Thanh, Lý Duy Năng, Nghiêm Tú Hiệp, và bọn Quân Thiên Phát cùng với Tôn Phi Loan, Chu Long Chu và Tàn Tổ Trần đất nhau đến phòng ngủ của Giang Hàn Thanh.

Một mặt vì thương thế của Giang Hàn Thanh đã hết, họ cảm thấy vui mừng khoan khoái. Một mặt khác, họ cũng muốn nhân dịp đó làm quen nói chuyện với Đồng Nhượng Băng.

Trong lòng của mọi người, họ nghĩ rằng một vị môn nhân của Đông Hải Song Tiên có võ công cao tuyệt như thế, đáng lý phải kiêu ngạo khinh người, thế nhưng gặp mặt lại thấy nàng không một chút nào như thế, nàng lại rất dễ làm quen nên tất cả đều cảm mến.

Và vì niên kỷ bằng nhau, xấp xỉ nhau nên họ lại càng dễ có mối cảm tình.

Giang Hàn Thanh đem chuyện tình cờ gặp gỡ và kết nghĩa bằng hữu với Đồng Nhượng Băng và nói rõ cho mọi người cùng biết.

Không biết hẳn có dụng ý gì, riêng Tôn Phi Loan vẫn nhận rằng Giang Hàn Thanh không hề nghi ngờ Đồng Nhượng Băng là gái giả trai như nàng đã nghĩ.

Hai anh em Hứa Trình Tường và Hứa Doanh Doanh sau khi lo săn sóc cho cha rồi cũng lục tục kéo sang.

Thanh niên nam nữ cùng chung một chỗ rất dễ sinh hứng thú nhất là họ đều có sẵn cảm tình với Đồng Nhượng Băng, thành ra chỉ cần ngồi lại là họ hàn huyên không ngớt.

Đồng Hứa, Nam Giang, Tây Tần, Bắc Lý, ai cũng mong được cùng với vị thiếu niên môn nhân Đông Hải giữ được tình bằng hữu lâu dài.

Giang hồ vốn là thế giới của những người tuổi trẻ, nam nữ thanh niên không một ai không nghĩ đến tương lai và khi nghĩ đến tương lai, không ai không nghĩ đến chuyện Kết giao bằng hữu, nhất là những bằng hữu vừa có đức vừa có tài.

Trong số đông những kẻ tuổi trẻ tại Lưu Hương cốc chỉ có Tôn Phi Loan tuy cũng cùng với người nói nói cười cười, nhưng nàng rất gia tâm chú ý đến Đồng Nhượng Băng.

Và càng nhìn nàng, càng theo dõi từng cử chỉ một của nàng, Tôn Phi Loan càng thấy nàng giống con gái nhiều hơn nữa.

Chính trong sự phát giác này khiến cho lòng Tôn Phi Loan có nhiều mâu thuẫn, một phần nàng rất mừng vì nghĩ tương lai nếu Đồng Nhượng Băng quả là gái thì rất có thể kết hợp với Giang Hàn Thanh. Nhưng một mặt khác, nàng cũng đâm lo, không biết mối tình tam giác, tứ giác này đối với nàng có gì bất lợi hay không.

Tất cả quây quần nói chuyện cho đến canh hai mới phân tay lần lần, trong phòng chỉ còn lại Giang Bộ Thanh, Giang Hàn Thanh, Đồng Nhượng Băng, Tôn Phi Loan, và Chu Long Chu.

Đồng Nhượng Băng lấy ra một hoàn thuốc bao sáp nhỏ bằng hột hạnh đào, nàng lột hoàn thuốc ra và nói với Giang Hàn Thanh :

- Bây giờ thì Giang hiền đệ có thể uống thuốc được rồi.

Vừa nói nàng vừa lột sạch viên thuốc trao lại cho Giang Hàn Thanh.

Vừa nói nàng vừa bóc bao sáp, mọi người đều nghe thấy một mùi thơm nức mũi, đầu lưỡi chưa từng uống mà nghe ngọt ngay.

Chu Long Chu tắc lưỡi :

- Đại Hoàn đan đây à? Đồng đại ca. Nó có thể trị độc được được à?

Đồng Nhục Băng đặt hoàn thuốc trong lòng bàn tay cười nói :

- Có bệnh thì trị, không bệnh thì thuốc về bỏ khí vận công, đây là thứ thuốc mà gia sư phối hợp được phẩm chế thành. Nó có thể trị thương, có thể bổ huyết gia tăng công lực, cho nên gọi là “Đại Hoàn đan”.

Chu Long Chu nói :

- Sao mà hay dữ thế? Chính hai cha con tôi cũng đã từng nghiên cứu thuốc mà không bao giờ có thể chế ra được một hoàn thuốc công hiệu bằng phân nửa thứ này.

Tôn Phi Loan cười :

- Mắc lo bận sáng chế chất độc không thôi thì làm sao mà có thì giờ chế thêm thuốc bổ.

Chu Long Chu nguyệt Phi Loan một cái thật dài và bỏ đi rót nước cho Giang Hàn Thanh uống thuốc.

Giang Hàn Thanh bụng chén thuốc mỉm cười :

- Đa tạ Chu cô nương.

Đồng Nhục Băng nói :

- Không cần nước lắm đâu, Giang hiền đệ cứ ngâm hoàn thuốc một chút thì nó sẽ tan thành nước.

Vừa nói vừa trao hoàn thuốc cho Giang Hàn Thanh và nói tiếp :

- Giang hiền đệ hãy ngâm hoàn thuốc trong miệng và ngồi xếp bằng lại, ngu huynh sẽ vận động hỗ trợ.

Giang Hàn Thanh nghe lời, ngâm hoàn thuốc vào miệng và ngồi xếp bằng trên giường im lặng.

Đồng Nhục Băng bước lên theo và ngồi đối diện với Giang Hàn Thanh.

Cho nên đầu ăn vận theo dạng nam trang và cùng với thanh niên gần gũi khá nhiều, nhưng riêng với người mà lòng đã có nhiều cảm giác băng khuâng, cách ngồi đối diện như thế này đã khiến cho Đồng Nhục Băng bỗng nghe thấy một luồng máu nóng chạy rần trong cơ thể, bất giác hai má nàng ửng hồng.

Trong tình thế trang nghiêm lo chữa trị cho em, tự nhiên Giang Bộ Thanh không hề chú ý, thế nhưng Tôn Phi Loan thì khác, nàng chú ý theo dõi Đồng Nhục Băng và bây giờ thì nàng cảm thấy có thêm nhiều chứng cứ.

Đồng Nhục Băng quay lại nói :

- Tại hạ vận công điều hành chân khí cho Giang hiền đệ, có lẽ cần đến nửa tiếng đồng hồ, trong khoảng thời gian đó không thể nào sơ suất nhân tâm, vậy xin Giang đại huynh và nhị vị cô nương giúp dùm chuyện tuần thám bên ngoài.

Giang Bộ Thanh gật đầu nói nhanh :

- Vâng, Đồng huynh nói phải lắm, xin Đồng huynh cứ yên tâm.

Tôn Phi Loan vốn không một chút bằng lòng, nhưng tình cảnh này nàng không làm sao khác được, nàng định phải theo ra.

Giang Bộ Thanh chờ ra hết rồi thì với tay khép cánh cửa phòng.

Chờ cho mọi người ra ngoài hết rồi, Đồng Nhục Băng đưa hai bàn tay như ngọc chuốt dựng đứng ra phía trước mặt và nói với Giang Hàn Thanh :

- Giang hiền đệ hãy đưa tay ra trước đầu vào bàn tay của tôi và cố bình tâm tịnh khí, chờ cho đến bao giờ tôi bắt đầu vận công thì Giang hiền đệ từ từ vận công để hòa chân khí.

Giang Hàn Thanh gật đầu lời đưa hai bàn tay tới trước đầu vào lòng bàn tay của Đồng Nhục Băng.

Cả hai bắt đầu lặng thinh không nói.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Hương Tử Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Phân binh năm đạo

Chỉ một phút sau, Giang Hàn Thanh chợt nghe một luồng chân lực từ trong lòng bàn tay của Đồng Nhựt Băng chậm chậm truyền sang, luồng tiềm lực đó nghe chừng thật mạnh nhưng khi tiến vào thì lại thật hòa hoãn.

Giang Hàn Thanh không dám chậm trễ, hần lật đặt vội vàng vận công cho chân lực của tiếp xúc điều hòa..

Hần cảm thấy trong lúc vận công, chợt có một thứ chân nguyên thật êm dịu từ Đan điền dâng lên, khi gặp luồng chân lực bên ngoài của Đồng Nhựt Băng thì chân khí đó lập tức tản mạn ra khắp tứ chi.

Chỉ trong khoảnh khắc, Giang Hàn Thanh cảm thấy huyết mạch toàn thân thông suốt, không có một chút nào ứ trên bất cứ nơi đâu, có nhiều khi hắn cảm thấy lâng lâng như lên chín tầng cao, khó lòng kìm chế.

Và hắn chợt nghe giọng nói của Đồng Nhựt Băng muốn cho mình đừng bấn loạn, hắn y lời giữ đúng theo nguyên tắc và hắn cảm thấy chân nguyên lần lần quả đúng như ý muốn..

Đồng Nhựt Băng lại càng gia tăng chân khí trợ giúp cho Giang Hàn Thanh quán thông mau chóng, từ Đan điền bộc phát dẫn tới thập nhị huyền lâu.

Giang Hàn Thanh nhờ uống thuốc mẫn xạ, chưa kịp điều hòa, bây giờ lại uống thêm vào “Đại Đan hoàn” của Đồng Hải song tiên, lại được Đồng Nhựt Băng dùng “Ngũ Hành chân khí” giúp cho hòa hợp, cho nên hắn vận công rất dễ dàng, thủy đảo cử thành, rất dễ và nhẹ nhàng dẫn tận sinh tử huyền quan.

Đồng Nhựt Băng chậm chậm thu tay trở về và nói khẽ :

- Cung hi Giang hiền đệ, huyền quan đã thông, bây giờ thì Giang hiền đệ có thể vận công toàn theo ý muốn.

Vừa nói, nàng vừa nhẹ nhàng bước chân xuống giường và bỗng nghe thẹn búng đôi má.

Dầu gì nàng cũng là một thiếu nữ đương xuân, lại cùng với một chàng trai ngồi chung đầu gối, nàng bất giác cảm thấy một cảm giác vừa lạ lùng vừa sung sướng dâng lên..

Nàng mím môi khẽ liếc vào mặt Giang Hàn Thanh và cúi đầu xuống thật nhanh.

Cổ dẫn cơn sôi động trong lòng, Đồng Nhựt Băng sửa lại mái tóc và đưa tay mở cửa.

Giang Bộ Thanh, Tôn Phi Loan và Chu Long Chu chực sẵn bên ngoài lật đặt bước vô và Giang Bộ Thanh vội hỏi :

- Đồng huynh, xá đệ đã..

Đồng Nhựt Băng chân đáp :

- Giang hiền đệ đã uống Đại Hoàn đan, sau đó nhờ tại hạ trợ lực vận công, bây giờ thì huyền quan đã khai thông, chính đang vận khí hành công, chúng ta không nên làm kinh động.

Nghe nói Giang Hàn Thanh đã khai thông được huyền quan, Tôn Phi Loan rạng rỡ hỏi nhanh :

- Đồng đại ca, huyền quan của Giang nhị công tử đã khai thông nhanh như thế hay sao?

Đồng Nhựt Băng gật đầu cười :

- Thật chứ giả làm sao? Tôi mà dám nói dối Tôn cô nương hay sao? Chắc cô nương vì lo quá nên không tin nhỉ?

Tôn Phi Loan ửng mặt cúi đầu :

- Đồng đại ca đối với Giang nhị công tử mà không tin thì còn tin vào ai được nữa..

Cả hai nhìn nhau cười mỉm vì hình như cả hai đều cảm thấy mình đã “ăn miếng trả miếng” rất đẹp và rất hay.

Hồi lâu Đồng Nhựt Băng nhìn Tôn Phi Loan và khẽ nói :

- Tôn cô nương, tại hạ có điều muốn nói với cô nương.

Tôn Phi Loan bỗng nghe tim mình đập thình thịch, nàng ngẩng mặt lên nói :

- Có chuyện chi cần thiết, xin Đồng đại ca cứ nói.

Đồng Nhựt Băng nói :

- Xin Tôn cô nương theo tại hạ..

Vừa nói, hắn vừa bước thẳng ra ngoài.

Tôn Phi Loan nói với Giang Bộ Thanh và Chu Long Chu :

- Đồng đại ca dạy chuyện, tôi xin ra ngoài một chút.

Giang Bộ Thanh nói :

- Thời giờ cũng đã quá khuya rồi, để tại hạ một mình canh giữ cũng đủ, xin nhị vị cô nương cứ đi nghỉ cho sớm.

Tôn Phi Loan ngó Chu Long Chu :

- Phải rồi, Chu muội cứ đi nghỉ đi, sáng mai có lẽ chúng ta còn có khá nhiều chuyện khác.

Chu Long Chu gật đầu :

- Vâng, thế thì tôi xin đi nghỉ trước.

Nàng bước ra ngoài và đi thẳng về phòng.

Lúc bấy giờ Đồng Nhựt Băng hai tay chắp sau lưng ung dung bước ra khách xá và đi thẳng ra một tiểu đình ở hoa len.

Tôn Phi Loan pháp phòng không biết hắn nói chuyện gì với mình, vội bước tới hỏi nhanh :

- Đồng đại ca có chuyện chi thế?

Đồng Nhựt Băng từ từ quay lại, đôi mắt như sao băng của hắn nhìn thẳng vào mặt Tôn Phi Loan, thái độ của hắn cực kỳ nghiêm túc :

- Tôn cô nương, tại hạ có một vấn đề muốn hỏi thật tình, mong cô nương cũng hồi đáp bằng lòng thành thật như thế.

Tôn Phi Loan chín phần đã tin rằng Đồng Nhựt Băng là gái nhưng bây giờ bị “hắn” nhìn chăm chú vào mặt làm cho nàng cũng đỏ bừng đôi má, nàng cúi mặt nói nhỏ :

- Đồng đại ca định hỏi chuyện chi?

Đồng Nhựt Băng nghiêm giọng :

- Tôi muốn hỏi Tôn cô nương có toàn tâm toàn ý yêu Giang hiền đệ hay không?

Tôn Phi Loan đôi má càng ứng thêm lên, nàng cúi mặt không biết nói làm sao cho phải..

Thật lâu, nàng ngẩng mặt lên hỏi lại :

- Chẳng hay Đồng đại ca muốn hỏi như thế là có ý chi?

Hình như câu nói của Đồng Nhựt Băng làm cho nàng vì thẹn nên đâm ra tung tức thế nào ấy..

Có lẽ biết thế nên Đồng Nhựt Băng cười :

- Tôi thấy Tôn cô nương nên đáp lại câu hỏi của tôi hơn là hỏi lại như thế.

Tôn Phi Loan nói :

- Đồng đại ca bảo tôi phải trả lời làm sao bây giờ..

Đồng Nhựt Băng nói :

- Muốn Tôn cô nương nói những lời tận đáy lòng.

Tôn Phi Loan nghiêng đầu gần lại :

- Chứ Đồng đại ca không thể tự nhìn thấy hay sao?

Đồng Nhực Băng đáp :

- Bởi vì lần trước tại hạ đã nhìn lầm một người rồi, cái nhìn lầm tai hại ấy đã thiếu chút nữa hủy diệt Giang hiền đệ hết một cánh tay, vì thế ngày nay tôi muốn hỏi Tôn cô nương cho được rõ ràng hơn.

Tôn Phi Loan nói :

- Trên đời này khẩu phật tâm xà hầu như nơi nào cũng có chỉ bằng vào lời nói không thôi thì làm sao tin được?

Đồng Nhực Băng nhìn nàng sững sốt, nhưng rồi lại cười ngay :

- Cô nương nói đúng lắm, nhưng tôi tin rằng cô nương không phải là hạng người như thế.

Tôn Phi Loan điềm đạm mỉm cười :

- Nếu đại ca biết tôi không phải hạng người như thế thì tốt quá rồi, còn hỏi làm chi nữa?

Đồng Nhực Băng nói :

- Ta muốn chính miệng Tôn cô nương nói ra điều mình nghĩ trong lòng.

Tôn Phi Loan chớp mắt, nàng nhìn Đồng Nhực Băng bằng đôi mắt thật sâu :

- Tôi thấy Đồng đại ca muốn có được lòng thành thật thì điều hay nhất là chính mình nên lấy việc đó mà đối lại.

Đồng Nhực Băng gật gật đầu :

- Tôn cô nương nói đúng lắm, bởi vì tôi có một chuyện trọng yếu muốn gửi gắm vào cô nương, nhưng ít nhất cô nương nên cho tôi một bảo đảm bằng lời nói.

Tôn Phi Loan hỏi :

- Đồng đại ca muốn tôi bảo chứng như thế nào?

Đồng Nhực Băng nói :

- Đó là sự bảo chứng đối với Giang hiền đệ.

Tôn Phi Loan cảm thấy cách nói của Đồng Nhực Băng quá lạ lùng nên nàng hỏi lại :

- Có phải Đồng đại ca bảo tôi phải thế?

Đồng Nhực Băng nói :

- Không cần phải thế, chỉ cần cô nương nói một lời là đủ.

Tôn Phi Loan ngẫm nghĩ một giây, sau cùng nàng quả quyết :

- Được rồi Đồng đại ca muốn thế thì tôi xin nói, đối với Giang lang đến chết tôi không hề thay đổi.

Đồng Nhực Băng cười :

- Được rồi, như thế là quá đủ rồi, chỉ cần được cô nương nói một lời như thế là tôi đủ yên lòng.

Nói xong, Đồng Nhực Băng lấy ra một cuộn giấy trao cho Tôn Phi Loan và nghiêm giọng :

- Đây là hai mươi lăm thức “Ngũ Hành thần chưởng” trong đó có ghi rất rõ ràng, bằng vào sự thông minh và trình độ võ công của cô nương, trong vòng ba ngày có thể luyện xong, “Ngũ Hành thần chưởng” vốn là môn nghiên ra công phu của nhị vị gia sư, căn cứ theo Ngũ Hành sinh khắc nó là thứ chuyên dùng thủ pháp “Đoạn Căn Tuyệt Mạch”, cô nương đừng bao giờ xem đó là thường.

Nói xong Đồng Nhực Băng quay mình chậm chậm bước.

Không ngờ Đồng Nhực Băng lại đem “Ngũ Hành thần chú” của Đông Hải song tiên truyền thụ cho mình một cách dễ dàng như thế, nàng cầm cuộn giấy bước nhanh theo gọi lớn :

- Đồng đại ca, hãy chờ..

Đồng Nhực Băng không quay lại, cứ bước đi và nói với nàng :

- Không cần phải nói gì cả, chỉ cần lời nói và lòng dạ của Tôn cô nương đừng trái ngược nhau, cứ một lòng một dạ đối với Giang hiền đệ là đủ rồi.

Hình như Đồng Nhực Băng không muốn nói thêm câu nào nữa vì sau câu nói đó thì bóng đã mất về xa...

Tôn Phi Loan cầm cuộn giấy đứng một chỗ sững sờ..

Không còn nghi ngờ gì nữa cả, rõ ràng Đồng Nhực Băng là gái giả trai và nhất định nàng đã nặng tình với Giang Hàn Thanh hơn ai hết.

Chính vì tình nặng đó nên nàng mới tính chuyện hy sinh nàng hy sinh vì hạnh phúc cho người khác.

Tôn Phi Loan cảm thấy Đồng Nhực Băng bằng lòng truyền dạy Ngũ Hành thần chú cho mình là muốn gởi gắm Giang Hàn Thanh cho mình bảo vệ vì Giang Hàn Thanh thì đã hẳn nhiên, nhưng phải thấy nàng lại vì mình mà tìm cách thoát thân khỏi vòng tình lụy.

Tôn Phi Loan bỗng thấy thương Đồng Nhực Băng hơn bao giờ hết, tình nàng quá thật là cao cả, không những cao cả với Giang Hàn Thanh mà còn cao cả với mình.

Đứng lặng đi một lúc, Tôn Phi Loan chợt mỉm cười.

Nàng đã vì mình mà lo hạnh phúc cho mình, mình lại không thể vì nàng mà tính chuyện chu toàn cho cả chị em hay sao?

Nàng mỉm môi hạ quyết tâm.

Đồng Nhực Băng đã làm một chuyện nhường nhịn, nhưng với Tôn Phi Loan thì khác, nàng không nhường nhịn suông như thế, nàng phải có một thái độ thực tế hơn, nàng phải làm sao cho cả nàng, cả Đồng Nhực Băng đều được hạnh phúc như nhau.

Ngay trong đêm đó, Lư Hương cốc chủ cho vời Tây Ly Tử, Trúc Kiếm tiên sinh, Thần Phiến Tử, Thanh Phong đạo trưởng, Độc Tẩu Chu Tiềm, Tàn Nhân Khanh, Hồng Liễm Phán Quan Nghiêm Hữu Tam, Hành Lệnh đường chủ Đôn Hiếu Thiên và Tổng Vụ đường chủ Âu Dương Nguyên đến phía Tây khách thính dự bàn hội nghị.

Đây là một cuộc hội nghị trọng yếu nhất tại Lư Hương cốc từ trước đến nay.

Trừ Hứa Kính Bá vì thương thế chưa hết và Lý Quang Trí vì chưa hoàn toàn bình phục còn lại tất cả đều tham dự.

Phía Tây khách thính là một hoa viên rộng lớn, nơi đây đèn đuốc huy hoàng nhưng bốn phía lặng thinh.

Tất cả vây quanh một bàn tròn rộng lớn, ngoài hai tên thị nữ hầu trà, không một ai có quyền bén mảng.

Trước hết, Lư Hương cốc chủ thông báo cho mọi người biết về chuyện Vệ Tinh Cô bị bắt và ông ta đã quyết định để cho Giang Hàn Thanh đi Ngự Thương sơn dưới sự hỗ trợ sát cánh của Đồng Nhực Băng.

Đồng thời ông ta cũng cho biết quyết định nhân cơ hội Biên Phi Phụng thương thế chưa lành, ông sẽ dốc toàn lực san bằng Tổng đàn của Ngũ Phụng môn, vì đây là cơ hội tốt nhất để diệt trừ thâm họa cho võ lâm đồng đạo.

Tất cả đều gật đầu ưng thuận.

Nhất là sau khi bắt Vệ Tinh Cô, họ chỉ danh Giang Hàn Thanh và Tôn Phi Loan đến Ngự Thương sơn, chứng tỏ Tổng đàn Ngũ Phụng môn sẽ có nhiều sơ suất, cơ hội ấy là cơ hội tốt nhất để tiêu trừ sào huyệt.

Trúc Kiếm tiên sinh lên tiếng trước :

- Ba mươi năm nay, Ngự Mộ không hề ra mặt; võ công của bà ta cao không thể nào tưởng tượng được, nếu chỉ có Giang Hàn Thanh và Đồng thiếu hiệp đi nữa thì cũng chưa chắc cứu được Vệ cô nương.

Lư Hương cốc chủ mỉm cười :

- Đạo huynh khỏi lo về chuyện đó, về vấn đề này Chu huynh đã có sắp sẵn kế hoạch chu đáo lắm rồi.

Trúc Kiếm tiên sinh liếc Chu Tiềm và hỏi :

- Huynh đã có chuẩn bị cho họ rồi à?

Chu Tiềm cười :

- Có lẽ cũng không đến nỗi làm lẫn đầu mà sợ..

Trúc Kiếm tiên sinh gật đầu :

- Nếu Chu huynh ước lượng được chắc chắn thì tốt lắm.

Tây Ly Tử nói :

- Bây giờ chúng ta nên thương lượng xem kế sách thanh toán Tổng đàn của Ngũ Phụng môn đã được ổn hay chưa.

Nghiêm Hữu Tam nói :

- Hành tung của Ngũ Phụng môn rất bí mật, chỗ thiết trí Tổng đàn của chúng ít người trong giang hồ biết được, chẳng hay Cốc chủ có biết sào huyệt đích xác hay chưa?

Lưu Hương cốc chủ cười :

- Đây là công lao của Đơn đường chủ, khi Ngũ Phụng môn náo động giang hồ thì Đơn đường chủ đã âm thầm theo dõi và điều tra Tổng đàn của chúng, chỉ có điều bấy lâu nay chúng phòng bị quá cẩn mật nên không có cách tìm hiểu được tình hình bên trong của chúng.

Đơn Hiểu Thiên nói :

- Cứ theo tại hạ điều tra thì nơi đó chúng gọi là Bá Điều Triều Dương, bên trong vòng núi có một thung lũng khá rộng lớn, chứa chấp khá nhiều bọn Hắc đạo giang hồ..

Thần Phiến Tử nói :

- Chỉ cần biết được hang ổ của chúng, nhất định sẽ không để cho chúng cao bay xa chạy.

Tần Nhân Khanh nói :

- Bây giờ xin Cốc chủ cho biết phương sách hành động.

Lưu Hương cốc chủ nói :

- Cứ theo huynh đệ thì Tổng đàn của Ngũ Phụng môn thiết trí theo Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, đó là bốn đàn chỉ huy của chúng, như vậy chúng ta phải phân thành bốn lộ tấn công, ngoài ra còn phải phân thêm một lộ nữa, gọi là lộ dự phòng ứng tiếp, cứ thiết lập Ngũ Lộ tấn công như thế thì nhất định chúng ta sẽ nắm chắc sự thành công.

Tất cả đồng thảo luận thật kỹ và sau đó phân chia năm lộ như sau :

Lộ thứ nhất: Gồm có Giang Bộ Thanh, Hứa Trinh Tường, Hứa Doanh Doanh và Quân Thiên Phát do Hứa Kính Bá cầm đầu.

Lộ thứ hai: Gồm có Hồng Liễm Phán Quan Nghiêm Hữu Tam, Thiết Thủ Sinh Nghiêm Tú Hiệp và Tần Tổ Trân do Tần Nhân Khanh cầm đầu.

Lộ thứ ba: Gồm có Phó đường chủ Cung Quan Võ, và tất cả người trong Hành Lệnh đường, do Hành Lệnh đường chủ Đơn Hiểu Thiên cầm đầu.

Lộ thứ tư: Gồm có Lý Duy Năng và Yên Sơn song kiệt Long Văn Huy, Dương Sĩ Kiệt, do Độc Tẩu Chu Tiềm cầm đầu.

Lộ thứ năm coi chỉ huy và tiếp ứng. Lộ này gồm có Tây Ly Tử, Trúc Kiếm tiên sinh, Thần Phiến Tử và Thanh Phong đạo trưởng, do Lưu Hương cốc chủ cầm đầu.

Như thế toàn Lưu Hương cốc coi như đã dốc toàn lực ứng chia ra làm năm đạo tấn công, tại Thiên Tâm bình, Lưu Hương cốc chủ cho thiết trí cơ quan chặt chẽ và để Tổng Vụ đường chủ Âu Dương Nguyên ở lại điều hành.

* * * * *

Qua ngày sau Đồng Nhược Băng, Giang Hân Thanh, Tôn Phi Loan và Chu Long Chu cùng một lúc lên đường.

Ngũ lộ nhân mã tấn công Tổng đàn của Ngũ Phụng môn cùng lên đường một lượt.

Lưu Hương cốc chủ vì muốn bảo toàn sự phòng thủ cho Lưu Hương cốc, trong khi chỉ còn một mình Âu Dương Nguyên ở lại, cho nên khi ra khỏi Thiên Tâm bình là cho một đạo rẽ theo con đường núi hẹp vòng vào bên trong rồi mới lộn trở ra.

Cứ như thế mà đi vòng qua Tiên Hà lãnh, xuyên qua Hoài Ngọc sơn băng theo rừng rậm mà đi.

Hoài Ngọc sơn có người gọi tắt là Ngọc Sơn, còn có một tên khác nữa là Ngọc Đầu sơn, người ta đồn rằng tại đỉnh núi này ban đêm nhiều lúc ánh sáng hừng lên thâu tận mây xanh, họ cho đó là ngọc dạ quang tiềm ẩn trong lòng núi.

Dải đất này rất rộng, bao gồm ranh giới ba đỉnh, trong đó thét Mân chiếm đất khá nhiều.

Chính vì quá rộng lớn như thế nên trong sơn có nhiều chỗ có lẽ từ xưa đến nay chưa có dấu chân người lui tới.

Tổng đàn của Ngũ Phụng môn thiết trí tại một thung lũng trong giải núi này, nơi đó có núi cao hiểm trở, rừng rậm bao la nhiều chỗ quanh năm không được bóng mặt trời rọi tới.

Chính giữa rặng núi bao la này, có một đỉnh thật cao gần như ngọn tháp chọc trời, suốt năm cây xanh mướt, người ta gọi đó là Thiên Phụng Phong.

Thật ra thì cũng không ai biết được Thiên Phụng Phong là một cái tên có sẵn từ ngàn xưa hay là cho đến khi bọn Ngũ Phụng môn thiết lập sào huyệt núi đây rồi chúng mới đặt ra tên ấy.

Hai ngọn núi kẹp hai bên giống như hai khung cửa, đó là chỗ đi vào thung lũng, đã được Ngũ Phụng môn gọi tên là Phụng Nghi môn.

Vào trong Phụng Nghi môn rồi thì hai bên vách đá dựng lên ngút trời và cứ như thế đi sâu vào hơn ba dặm nữa mới lọt vào thung lũng.

Nơi đây mới đúng là trung tâm Tổng đàn Bá Điều Triều Dương.

Lưu Hương cốc chủ điều động ngũ lộ nhân mã đến tận Tiên Hà lãnh mới bắt đầu phân tán.

Mỗi lộ theo một hướng đã vạch sẵn, âm thầm đi theo những con đường nhỏ của đám tiểu phu, có nhiều lúc họ phải mở đường mới để tránh những trạm canh của Ngũ Phụng môn, cùng hẹn nhau sẽ liên lạc khi đến Phụng Nghi môn.

Và khi đến đây, sau khi kiểm điểm lần chót về kế sách và lực lượng, họ lại phân tán thâm nhập vào thung lũng.

Bởi vì Bá Điều Triều Dương vốn là một thung lũng mà chung quanh bao bọc bởi hàng vạn trái núi liên tiếp nhau bởi rừng già mù mịt, muốn vào thung lũng Bá Điều Triều Dương ngoài Phụng Nghi môn ra, không còn ngã nào được nữa.

Hành Lệnh đường chủ Đôn Hiểu Thiên đã từng phái thủ hạ giả trang làm thợ săn, thợ rừng mang địa đồ, la bàn giả nhập vào đây đã lâu rồi, họ có nhiệm vụ vào đây do thám và đánh dấu từng chỗ một từ ngoài dẫn vào tận Bá Điều Triều Dương, nhưng tất cả trong bấy lâu nay vẫn chưa ước chắc chắn chỗ nào là chỗ chính của Tổng đàn.

Người ta cũng biết ngay trong thung lũng mệnh danh là Bá Điều Triều Dương, đó là chỗ sào huyệt của Ngũ Phụng môn, chứ không làm sao biết rõ nơi thiết trí chính của cơ quan đầu não.

Tuy thung lũng này mệnh mông bát nguyệt, bao bọc những đồi núi lồi lõm vây quanh chỗ nào cũng khó tìm ra được những đường mòn để theo đó mà phẳng.

Ngũ lộ nhân mã Lưu Hương cốc vào tới đây rồi thì tất cả đều cải trang là tiểu phu, thợ săn lần theo từng hốc đá ẩn mình len lỏi trái đều ra thung lũng núi.

Họ tới thật vô cùng thận trọng. Họ len lỏi từng lùm cây hốc đá ban ngày cũng không dám lộ diện mà ban đêm cũng không dám công nhiên đi đứng, vì bọn Ngũ Phụng môn đặt rất nhiều bả câu, loại chim này không những làm nhiệm vụ đưa tin mà còn được huấn luyện để dò la tuần thám.

Lộ thứ nhất do Hứa Kính Bá xuất hành gồm có Hứa Trình Tường, Hứa Doanh Doanh và Giang Bộ Thanh, Quân Thiên Phát hiệp cùng với tám tên vệ sĩ Lưu Hương cốc, từ Tiên Hà lãnh chia nhau cùng thâm nhập Phụng Nghi môn.

Hứa Kính Bá là một con người khảng khái và tự trọng mấy ngày trước khi bị bại dưới thanh kiếm của Biên Phi Phụng, thương thế tuy không đáng kể, nhưng đối với ông là một điều sỉ nhục nhất định phải rửa cho xong.

Đột kích Tổng đàn Ngũ Phụng môn lần này, Lưu Hương cốc do Giang Bộ Thanh và Quân Thiên Phát theo cánh của ông ta, có nghĩa là toàn bộ nhân mã của Nam Giang do ông ta điều khiển, thâm ý của Lưu Hương cốc chủ là làm cho họ Hứa thấy chuyện nề nang trọng vọng của mình, một mặt khác ông ta tin vào sự thông minh của Giang Bộ Thanh và nhất là Quân Thiên Phát có thể giúp đỡ cho Hứa Kính Bá vì nôn nóng báo thù mà dễ xảy ra manh động.

Ngũ lộ nhân mã đã qui định sang ngày thứ ba vào lúc canh hai, tất cả phải đến Phụng Nghi môn.

Hứa Kính Bá thôi thúc mọi người đi suốt cả ngày đêm, và đúng ngày thứ ba, khi mặt trời xé thì đoàn người của ông ta đã đến một khu rừng rậm cách Phụng Nghi môn chừng năm dặm.

Tất cả ẩn mình vào khu rừng này ăn cơm khô và ngơi nghỉ cho đến tối trời.

Nhìn thấy bốn bên màn đêm đen đã phủ kín, Hứa Kính Bá ra lệnh cho thủ hạ lên đường.

Giang Bộ Thanh nói :

- Hứa lão bá, đã hẹn hội nhau tại Phượng Nghi môn, nếu bây giờ mình đi, không biết có sớm quá chăng?

Hứa Kính Bá nói :

- Chúng ta đi đệ nhất lộ, đáng lý phải đến sớm hơn một chút, biết đâu trên khoảng đường từ đây đến đó, chúng ta lại không gặp một vài trở ngại phải tốn công phu, đi như thế là vừa.

Giang Bộ Thanh vốn là một con người thận trọng, hẳn cảm thấy năm đạo nhân mã đều đi theo lối phân tán mỏng cốt tránh không cho địch nhân phát hiện, không có nghĩa là đệ nhất lộ mở đường noi theo thứ tự đệ nhị, đệ tam.

Bởi vì như thế, các lộ sẽ lâm vào tình trạng đơn độc, chính vì vậy cho nên Giang Bộ Thanh định lựa lời ngăn cản, nhưng ngay lúc đó thì Hứa Kính Bá quay qua dặn :

- Chúng ta đi chuyến này là tận diệt sào huyệt của Ngũ Phượng môn, làm cho chúng chẳng những mất căn cứ địa mà người của chúng cũng phải không còn, vì thế cho nên dọc đường bất cứ gặp phải tên nào cũng không cho chúng thoát.

Nói xong là ông ta băng mình đi trước dẫn đường.

Tư cách của người cầm đầu như thế thật là quả cảm, nhưng trên cương vị lãnh đạo, Hứa Kính Bá đã làm một chuyện không nên.

Đã đành phải đồng sinh đồng tử, nhưng đó là khi lâm nạn, còn chuyện trên đường đi, nguyên tắc là phải để cho thuộc hạ mở đường.

Đã từng kế quyền cha lãnh đạo lực lượng Nam Giang, Giang Bộ Thanh đã có nhiều kinh nghiệm chỉ huy, vì thế khi thấy Hứa Kính Bá nông nổi như thế, hẳn hết sức ngạc nhiên, nhưng vì không tiện nói nên đành lờ mắt ra hiệu cho Quân Thiên Phát rồi lục tục theo sau.

Bây giờ đêm đã a tông với núi rừng bao phủ một màu đen đạo ánh trăng lơ mờ càng làm cho cảnh sắc âm u.

Hứa Kính Bá cứ dẫn đầu đi độ chừng hơn nửa dặm thì chợt nghe có tiếng quát :

- Ai? Đứng lại.

Biết ngay phương hướng của địch nhân, Hứa Kính Bá khẽ đáp :

- Ta đây ấy mà.

Người núp sau phiến đá quát hỏi :

- Có lệnh bài hay không?

Hứa kính Bá đáp :

- Có đây.

Ông ta hất cánh tay lên, một đạo hào quang vút thẳng về phía sau phiến đá.

Đã là một con người tinh thông về chuyện thiết trí cơ quan, bẫy rập và nhất là về môn ám khí, cho nên một khi đã phân định phương hướng, Hứa Kính Bá hất tay lên là trăm phát y như một.

Thế nhưng từ phía sau phiến đá chợt vang lên một tiếng động nho nhỏ, một làn ánh sáng tung lên chạm ngay vào ám khí của Hứa Kính Bá, khua lên một tiếng nhỏ nhưng thật nhanh.

Kể ra thì người núp sau phiến đá thật là tinh mắt và phản ứng cũng khá nhanh, thế nhưng lại không ước lượng được hậu quả của chuyện va chạm ấy, vì khi tiếng động vì ám khí của Hứa Kính Bá bị phản kích thì từ trong ám khí ấy lại có nhiều tia nhỏ bắn ra, bắn xối xuống như phun nước.

Tiếp liền theo là một tiếng rú thất thanh, sau đó là lặng im.

Hứa kính Bá không cần xem xét, hình như ông ta rất tự tin vào hiệu năng của ám khí, nên vẫy tay ra sau cho đoàn người bước tới và ông ta vẫn cứ dẫn đầu.

Trên khoảng đường đó, gặp ba bốn bận bị chặn đường vì những trạm gác của đối phương, nhưng Hứa Kính Bá vốn đã động thủ nên bất cứ gặp nơi nào, ông ta hét thây đều giết không chừa một mống.

Đi thêm một đôi nữa là đã thấy đình Thiên Phượng Phong và thêm khoản nữa là thấy dạng Phượng Nghi môn.

Ngay lúc ấy, chợt nghe một tiếng hú dài, hai bóng người từ trong hóc núi phi thân thẳng đến trước đoàn người của Hứa Kính Bá, hai bóng người phi thân như điện chớp, vừa mới thấy là họ đã đến ngay.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Hương Từ Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Đại phá Tổng đàn

Hứa Kính Bá dừng lại khoác tay, đám Giang Bộ Thanh lui lại, bóng người đó là hai tên đạo sĩ, một tên mặt vàng nghệ, một tên có hàm râu quai nón. Cả hai đều đeo trường kiếm, bốn con mắt ốc nhồi đắm đắm nhìn vào mặt Hứa Kính Bá mà không nói một câu.

Hứa Kính Bá đứng yên, ông lạnh lùng im lặng như không coi hai tên ấy vào đâu cả.

Tên đạo sĩ mặt vàng đứng hồi lâu như không thể dần được nữa, hần đứng hất mặt hỏi :

- Các hạ là ai? Tại sao đang đêm xâm nhập vào đây với mục đích gì?

Hứa Kính Bá cười gằn :

- Ngươi muốn biết thì hãy hỏi vật này.

Vừa nói xong là trong tay ông ta đã có ngay thanh đoản kiếm và mũi kiếm vụt rung lên bay thẳng vào mặt tên đạo sĩ, như chưa bao giờ gặp thế kiếm hung hãn như thế, tên đạo sĩ mặt vàng lật đật thụt lùi và rút phăng thanh trường kiếm quát lớn :

- Những anh em ta phía trước, có phải ngươi giết đó phải không?

Hứa Kính Bá cười khinh khinh :

- Đúng lắm, nhưng rồi sao?

Vừa nói ông ta vừa vẫy tay lên, nhiều ánh sáng nho nhỏ từ trong tay ông ta xẹt thẳng vào mặt tên đạo sĩ.

Trong bóng tối của ban đêm, lão đạo sĩ có râu quai nón không biết thứ ám khí gì, hần không dám đỡ gạt, hần chỉ còn có cách nhảy sang bên phải.

Hình như Hứa Kính Bá cũng cố làm cho hần nhảy tránh như thế, cho nên lão đạo sĩ vừa nhích chân thì mũi kiếm của ông ta cũng đã vèo theo.

Bằng thế kiếm Kinh Sơn Thái Ngọc. Hứa Kính Bá đã làm cho gã đạo sĩ không thể nào tránh đâu được nữa, hần vận bất đắc dĩ phải đưa thanh kiếm ra đón đỡ, thế nhưng Hứa Kính Bá đâu có để cho hần đỡ gạt dễ dàng như thế, hần vừa nhích kiếm thì ông ta đã quát to :

- Buông kiếm xuống!

Tiếng quát của Hứa Kính Bá hầy còn dư âm thì cánh tay phải của tên đạo sĩ có râu quai nón đã rơi xuống đất.

Y như một con gió lốc, thanh kiếm đang đà chặt xuống và khi cánh tay của tên đạo sĩ vừa rơi xuống thì thanh kiếm cuốn gió bay ngược trở lên.

Nó không lên thẳng mà vừa lên vừa lia ngang, chiếc đầu với mớ tóc như cái dùi thợ rèn của tên đạo sĩ bay luôn ra xa hơn nửa trượng.

Thủ hạ Ngũ Phụng môn, trừ hạng đầu mục tầm thường, còn những người có nhiệm vụ đều có trình độ võ công đáng kể, thế mà chỉ một cái hất tay, Hứa Kính Bá đã giết một tên như trở bàn tay, làm cho tên đạo sĩ còn lại hoảng hốt chực tháo lui để phi báo.

Nhưng một khi đã động sát thủ thì Hứa Kính Bá đâu có để cho hần chạy một cách dễ dàng, ông ta quát lớn :

- Chạy đâu?

Vừa hỏi thì thanh đoản kiếm trên tay cũng vừa bay ra, một đạo tinh quang xẹt thẳng như một đám sao băng.

Tên đạo sĩ nổi nóng cười gằn :

- Lão tặc, ngươi tưởng bản đạo sợ ngươi à?

Lão quay hần mình lại và hất thanh trường kiếm lên thật mạnh.

Hai tiếng chạm nghe chát chúa, lửa nhoáng lên như hoa và thanh trường kiếm của lão đạo sĩ bị tiện ngang.

Tên đạo sĩ hoảng hồn, hần nhún chân thật mạnh và lướt ra ngoài một trượng.

Hứa Kính Bá bật cười ha hả, cả người và thanh đoản kiếm tới như bay, tên đạo sĩ chỉ thấy hào quang lấp lánh sát bên mình và hần vừa bật rú lên thì mũi

Kiểm đã xuyên ra tới sau lưng, máu phụt ra một vối tươi đỏ ối trên mặt cỏ.

Bọn Giang Bộ Thanh và Hứa Trình Tường phóng tới thì đoàn kiếm của Hứa Kính Bá đã tra vào võ.

Hứa Kính Bá phì tay cười :

- Cái bọn tay chân của Ngũ Phụng môn này cũng chẳng bằng ta vừa dứt tiếng thì chợt nghe từ trên tàng cây xa xa một giọng lạnh như băng :
- Các hạ nói như thế là đã đánh giá Ngũ Phụng môn quá thấp.

Hứa Kính Bá hơi giật mình, vì chỗ phát ra tiếng nói chỉ cách đó chừng hai trượng, và lẽ tự nhiên là tên đó cũng vừa mới tới, thế mà thính giác của ông lại không hay biết thì đủ biết khinh công của hắn cũng không phải loại tầm thường.

Ông ta vội vẩy tay lên, một đóm sáng xanh xẹt vút lên hàng cây và cắt giọng quát to :

- Xuống!

Những đóm sáng vừa đến tàng cây là mất hút, có lẽ người trên đó đã đón bắt được rồi nhưng tuyệt nhiên không nghe tiếng động.

Hứa Kính Bá đứng yên, ông ta lần này không phát động, có lẽ ông ta biết đối phương không phải loại dễ hạ nên cố đợi chờ phản ứng.

Qua một lúc khá lâu, tiếng nói từ tàng cây lại phát lên :

- Còn gì nữa không? Sao các hạ lại không đem ra áp dụng cho hết mức?

Hứa Kính Bá đáp :

- Lão phu đánh một đòn không trúng đích thì không bao giờ đánh tiếp, đó là một thói quen, bây giờ thì bằng hữu nên xuống đây để ta thử với nhau vài chiêu, cái đó có lẽ hay hơn.

Tiếng trên tàng cây đáp lại :

- Có thể.

Một tiếng vù đi trong gió, bóng người từ trên tàng cây vút xuống, vút ngay xuống trước mặt Hứa Kính Bá.

Đó là một lão già ốm nhỏ, mình vận đến vàng, da mặt lão ta nhòe nhọt nhưng đôi mắt lấp lánh như Kim Quang.

Nhìn vào đai đến, một thanh đao đeo lưng lẳng cán vàng nạm ngọc, Quân Thiên Phát giật mình kêu khe khẽ :

- Lãnh Diện Hoàng Y Từ Kim đao!

Hắn bước tới gần bên Giang Bộ Thanh kể tai nói nhỏ :

- Người đó là Lãnh Diện Hoàng Y Từ Kim đao.

Giang Bộ Thanh cau mặt :

- Lãnh Diện Hoàng Y Từ Kim đao? Hình như đó là một ngoại hiệu, thế sao không nghe nói đến cả?

Quân Thiên Phát nói :

- Ngoại hiệu của hắn vốn là “Lãnh Diện Nhị Lang”, hắn là một đại đao nổi danh vùng Tây Bắc, nhưng vì hắn chuyên mặc áo vàng, nên thiên hạ gọi hắn là Hoàng Y Khách, thêm vào đó hắn lại sử dụng cây Từ Kim đao, nghe đâu thanh đao này hắn có được từ một ngôi cổ mộ, chém sắt như bùn, cao thủ giang hồ thấy hắn là chạy mất, người đời gọi hắn là Lãnh Diện Hoàng Y Từ Kim đao.

Những câu nói sau cùng Quân Thiên Phát nói hơi lớn, hình như hắn cố ý cho Hứa Kính Bá nghe thấy để đề phòng.

Hoàng Y Khách liếc về phía Quân Thiên Phát cười gần :

- Biết rõ về ta quá thế?

Hứa Kính Bá cười khẩy :

- Hoàng Y hay Thanh Y gì cứ hễ gặp lão phu là chết.

Hoàng y Khách gần giọng :

- Các hạ khẩu khí cũng khá là lớn lối, hãy xưng danh đi!

Hứa Kính Bá nói :

- Chuyện xưng danh đạo tính là chuyện không cần thiết đâu.

Hoàng Y Khách trừng mắt hất cây Tử Kim đao :

- Hãy đỡ thử ba đao rồi nói chuyện.

Quả đúng theo lời hắn nói, thanh Tử Kim đao nhoáng lên xả đủ ba đao. Nói ba đao, nhưng kỳ thật hắn chỉ vung một cái, gần giống như một chiêu ba thức và bất cứ đao nào cũng chém vào chỗ hiểm yếu của đối phương.

Đã nghe Quân Thiên Phát ngầm cho biết, Hứa Kính Bá tự nhiên là đã đề phòng, ông ta chỉ lấy thực chiêu và nhún chân nhảy tránh ra ngoài.

Hoàng Y Khách cười lớn :

- Tránh nổi Đoạt Mạng Tam Đao của ta thì kẻ như các hạ cũng thuộc về có hạng, nhưng tại sao chưa đánh mà lui?

Hứa Kính Bá đứng cách hơn một trượng bật cười ha hả :

- Ngươi là một con người sắp chết thì lão phu đánh làm chi cho mệt?

Hoàng Y Khách giận run :

- Ngươi.

Tiếng “ngươi” của hắn phát ra chưa trọn thì hắn vùng ngậm miệng lại bật ngựa ra sau cậm luôn!

Giang Bộ Thanh ngơ ngác :

- Sao kỳ thế nhỉ?

Hứa Doanh Doanh nói :

- Vừa rồi hắn vừa tiếp của cha tôi một đóa Thiên Nữ Hoa và cho đến bây giờ thì đóa hoa nở.

Giang Bộ Thanh hỏi :

- Đến bây giờ mới nở nghĩa là sao?

Hứa Doanh Doanh cười :

- Đó là một đón hoa tuy nhỏ mà lại đẹp, nhưng bên trong có mấy bọt, khi bình thời thì nó không sao cả, nhưng khi ném ra thì lại rút cái chốt cơ quan, nhưng nó cũng không phải “nở” liền, nó có một thời gian nhất định, bên trong ruột nó có hơn mười mũi thép tằm độc, chỉ cần một mũi chạm vào da thì cũng đủ đi đời.

Nàng cười cười nói và tiếp :

- Người trong giang hồ có một thói quen là khi bắt được ám khí của đối phương, thường hay lộn vào lưng để sau này nghiên cứu. Chính vì đánh đúng vào tâm lý bệnh ấy cho nên cha tôi mới sáng chế ra đón hoa Thiên Nữ ấy.

Giang Bộ Thanh tặc lưỡi :

- Đúng là một thứ ám khí quá độ.

Giang Đại tiên sinh vốn theo đúng theo con đường chính trực, ông ta chẳng những không dùng ám khí mà cũng không cho con dùng ám khí, chính vì thế cho nên khi nghe Hứa Doanh Doanh nói đến môn ám khí của Hứa Kính Bá là Giang Bộ Thanh ngán ngẩm. Nhưng trước mặt Hứa Kính Bá, trước mặt một người bạn thân của cha mình, hắn không dám để lộ điều bất mãn, hắn cười cười :

- Hứa bá phụ thông kim bác cổ, đã nghiên cứu và chế ra những thứ ám khí tinh vi, thật không ai bì kịp.

Mấy ngày hôm nay, cảm thấy con gái mình có nhiều cảm tình với Giang Bộ Thanh, nên ông ta cười nói :

- Đúng là sinh cái thứ con gái cứ mang chuyện nhà ra nói với người ngoài, nhưng nhớ coi chừng cha hết vốn đó nghe con.

Hứa Doanh Doanh đỏ mặt cúi đầu :

- Cha kỳ quá hề... Giang đại công tử chứ ai đâu mà cha như thế.

Hứa Kính Bá cười lớn :

- Thôi được rồi, không người ngoài thì là người trong.

Lã lại vẫy tay :

- Phụng Nghi môn đã ở trước mặt kia kia, chúng ta vào chưa ai bước tới bước nào, thì chợt nghe cách đó mấy trượng có tiếng người nói lớn :

- Chư vị không cần đi nữa.

Hứa Kính Bá thét lớn :

- Kê nào cản đường?

Ngay khi ấy từ trong ven rừng có tám người mình vận đến từ tám hướng bước ra chậm chậm

Mỗi người trên tay đều cầm thanh kiếm ngắn. Họ dừng lại cách đó chừng ba trượng.

Bên sau tám người ấy còn có mấy mươi tên vệ sĩ, họ cũng kiếm ngắn chậm chậm bước theo hình trận thế, họ đi vô cùng trật tự, chứng tỏ họ đã được huấn luyện kỹ càng. Họ tiến lên thật nhịp nhàng và cũng thật nhanh, họ vây kín bọn Hứa Kính Bá vào chính giữa.

Quản Thiên Phát bước vội lên cúi xuống nhặt nhanh Tử Kim đao bên cạnh xác Hoàng Y Khách trao cho Hứa Kính Bá :

- Thanh đao này chém sắt như bùn, xin Trang chủ hãy thu dùng.

Hứa Kính Bá cười :

- Lão phu từ trước đến giờ không quen dùng, các hạ vốn là cao đệ của Hoài Dương phái, vậy các hạ hãy giữ lấy mà dùng cho có vẻ hợp hơn.

Hai người đang nói chuyện thì một tên đứng về phía phải của bọn tám người của Ngũ Phụng môn lên tiếng :

- Các ngươi đã bị vây rồi, còn chưa chịu buông binh khí chịu trói hay sao?

Giang Bộ Thanh nói nhỏ :

- Họ bố trí hình như là Bát Quái trận đồ.

Hứa Kính Bá vuốt râu cười nói với bọn Ngũ Phụng môn :

- Đó là cái trò bày bố trận đồ chứ có gì phải đến độ bó tay?

Và ông ta lại hỏi :

- Trong số các ngươi ai là kẻ cầm đầu?

Tên đứng bên phải lên tiếng :

- Tám người của chúng ta, ai cũng là người cầm đầu cả.

Hứa Kính Bá hỏi :

- Các ngươi hãy báo danh đi? Tại Ngũ Phụng môn các ngươi đảm nhận chức vụ gì?

Tên đứng bên phải nói :

- Phụng Nghi môn Bát Tướng ngươi có nghe chăng?

Hứa Kính Bá cười :

- À thì ra đây là những kẻ chuyên nghề giữ cửa, như thế cũng tốt, lão phu đang làm nhiệm vụ tiên phong tiêu diệt Ngũ Phụng môn, các ngươi cản đường thì tự nhiên là tiêu diệt trước.

Tên đứng bên phải quát lớn :

- Lão thất phu, hãy báo danh đi.

Hứa Kính Bá gật đầu :

- Muốn biết thì lão phu cho biết rồi có chết, chắc các ngươi có nghe Hứa Kính Bá ở Vạn Vật sơn trang rồi chứ? Ta đây.

Tên đứng bên phải rúng động, hấn cau mày :

- Đúng rồi, thảo nào. Không ngờ gặp kẻ danh chấn Giang Đông.

Làm cho Hứa Kính Bá cười :

- Đúng, đúng lắm.

Tên đứng bên phải nói :

- Tại hạ đã có nghe vị Hứa trang chủ của Vạn Vật sơn trang tinh thông lão luyện, vậy chẳng hay Hứa trang chủ có biết tên trận này chăng?

Hứa Kính Bá cười khẩy :

- Cái thứ Bát Quái trận pháp này có lạ gì mà lão phu không biết chứ.

Tên đứng bên phải hỏi tiếp :

- Hứa trang chủ có phá được chăng?

Hứa Kính Bá đáp :

- Đã biết thì chuyện phá có khó chi?

Nói qua bao nhiêu câu, Hứa Kính Bá biết ngay tên đứng bên phải, đó là tên cầm đầu và ông ta nghĩ bất giác trước hết phải nắm tên đầu đảng, cứ bắt hoặc hạ tên này thì thế trận sẽ tan ngay.

Nghĩ là làm ngay, ông ta phất cánh tay bên phải, một luồng sáng trắng bay xẹt vào giữa mặt tên đứng bên phải ng thế trận.

Tên đứng bên phải cũng nhấc tay lên, thanh kiếm trong tay hấn đỡ lấy thanh đoản kiếm của Hứa Kính Bá, làm cho thanh kiếm dội trở về.

Hứa Kính Bá bỗng giật mình.

Bằng vào cái đỡ đó, ông ta cảm thấy kiếm pháp của đối phương đã quá tinh thông mà nội lực của hấn cũng chẳng kém hơn mình và chỉ một chiêu đầu là thế trận chuyển động ngay về bây giờ nhờ thế trận biến chuyển, bọn Giang Bộ Thanh mới thấy rõ bên ngoài có cả thấy là sáu mươi bốn tên vệ sĩ của Ngũ Phụng môn.

Như vậy thì không còn lăm lăm gì nữa cả, rõ ràng chúng án theo Bát Quái trận đồ.

Tất cả đều vòng thành một vòng tường vững chắc, tám người bên trong có bảy người bất động, họ chỉ chuyển biến theo hình thế bên ngoài.

Chỉ có tên đứng bên phải khi nãy là nhảy vào cuộc chiến, hấn nói :

- Hứa trang chủ hãy tiếp ta một chiêu.

Vừa nói, hấn vừa tung ra một kiếm.

Hứa Kính Bá không phản công mà lại dùng thanh đoản kiếm khoa kín trước ngực làm thanh thế hộ thân, ông ta cứ quay về phía tên múa kiếm.

Những người đứng sau Hứa Kính Bá đều lấy làm lạ, hình như cả hai người nói là giao đấu, nhưng không ai muốn đụng chạm vào ai.

Họ nhìn kỹ đối phương xử kiếm thật chậm, thế nhưng cái chậm đó liên miên bất tuyệt.

Hứa Kính Bá thì rõ ràng cố ý tránh không cho va vào binh khí đối phương, ông ta cứ giữ thế thủ, khoa kiếm tạo thành bức vách án trước ngực như lúc ban đầu.

Cả hai đều vẫn như thế, cứ mỗi khi hai thanh kiếm sắp chạm nhau thì họ lại cho trượt ra ngoài, thân người cũng theo đó mà tràn qua sát bên nhau.

Hứa Kính Bá vụt trầm giọng :

- Trình Tường, hãy coi chừng.

Tên đang giao đấu với Hứa Kính Bá quả nhiên sau một vòng, hấn nhắm thẳng về phía Hứa Trình Tường bằng tới. Được cha mình lên tiếng, Hứa Trình Tường vung kiếm chống lại khi tên ấy vừa mới tới, thế nhưng cũng như đấu với Hứa Kính Bá, hấn vẫn không cho kiếm chạm nhau, hấn lại nhắm về phía

Hứa Doanh Doanh.

Bây giờ thì lối đánh của họ đã thay đổi, trong khi tên bên phải hướng về phía Hứa Trinh Tường thì tên thứ hai xông lên tung kiếm đánh vào Hứa Kính Bá.

Hứa Kính Bá vẫn khoa kiếm hộ thân, xoay thành một vòng qua bên trái.

Vừa tránh tên thứ hai thì tên thứ ba lại phóng kiếm lên, khi tên thứ hai khi này lướt khỏi Hứa Kính Bá là đâm về phía Hứa Trinh Tường.

Là bát quái, nhưng khi triển khai thì họ lại đánh theo “Liên hoàn tập kích”, những đường kiếm của họ y như muỗi nối tiếp theo nhau, nhưng khi Hứa Kính Bá, Hứa Trinh Tường và Hứa Doanh đánh luân chuyển với bọn Ngũ Phụng môn thì bên ông ta, bọn Giang Bộ Thanh, Quân Thiên Phát và đám bộ hạ cũng làm y như thế.

Hứa Kính Bá liếc về phía Giang Bộ Thanh và cười ha hả :

- Biết rồi chứ gì? Bát Quái liên hoàn đấy, bất cứ người chịu đối phương một kiếm thì phải thấy rằng kẻ tiếp sẽ luôn bảy kiếm, vì họ lấy Bát Quái làm cơ bản, nếu bị trúng một kiếm rồi là sẽ mang luôn bảy kiếm nữa, dầu chỉ mới ba bốn kiếm là đã ngã chết nhưng họ vẫn điên vào cho đủ số, nếu không thì trận sẽ loạn ngay.

Ông ta vụt trầm giọng :

- Biết rồi thì hãy phá mà ra!

Hứa Kính Bá vừa nói dứt lời thì một đạo kiếm quang đã tới ngang mày, ông ta vội vận dụng hậu phát tiên thanh đoản kiếm tung lên theo thế “Lăng Giang Diệt Tẩu” lần này không tránh nữa mà lại hai thanh kiếm đối đầu.

Tên phóng kiếm kêu lên :

- Hào kiếm pháp!

Hai thanh kiếm chạm vào nhau văng lửa, tên cầm kiếm dạt tránh qua bên trái, nhưng Hứa Kính Bá không cho tên thứ hai lướt tới, ông ta nhảy lên tung nhanh thanh kiếm và quát lớn :

- Trinh Tường thủ hộ tả dực.

Vừa hét ông ta lướt lên tung ra một kiếm thật nhanh.

Tên thứ hai vừa tới đã bị Hứa Kính Bá chặn ngang, hai thanh kiếm lại chạm vào nhau và tên đó lách sang bên trái.

Hứa Trinh Tường y theo nhanh chặn ngang không cho hắn luân chuyển theo ý muốn.

Tên thứ ba vừa tới cũng bị Hứa Kính Bá tung kiếm cho chạm ngay đối diện, đồng thời ông quát lớn :

- Bộ Thanh thủ hộ hữu dực.

Quả nhiên tên thứ ba vừa chạm kiếm với Hứa Kính Bá đã né sang bên phải, hắn gặp ngay Giang Bộ Thanh chặn lại.

Hứa Kính Bá lại quát lên :

- Thiên Phát, Doanh Doanh hậu duệ, cùng một lúc tiến lên.

Đám người của Giang Bộ Thanh y theo vị trí tiến lên rất nhịp nhàng và Hứa Kính Bá vụt chĩa mũi kiếm về hướng Tây Nam quát lớn :

- Đi vào Tử Môn, chuyển qua Kinh Môn, xuyên thẳng vào Thương Môn và trở ra đúng Sinh Môn, gặp ai nấy giết.

Tiếng “giết” chưa kịp ra khỏi miệng thì đám Ngũ Phụng môn có tên đã rú lên, trận pháp bắt đầu rối loạn.

Tất cả tám tên bên trong đã bị Hứa Kính Bá khống chế làm cho sự diễn biến hơi chậm chạp, nhưng bên ngoài, sáu mươi bốn tên vẫn còn y như thế, luân chuyển vòng tròn.

Kính Bá hét lên một tiếng, tay trái đã có thêm chiếc kim khí, tay phải thanh đoản kiếm loang loáng chiếu ngời.

Nhiều mũi kiếm vụt không theo thứ tự cùng phóng vào Hứa Kính Bá một lúc và chiếc vòng kim khí trong tay lại đưa về.

Chiếc vòng bị tiện ngang và một số nước đen ngòm từ chiếc vòng phun ra y như đám sương mù.

Nhiều tiếng hét thất thanh :

- Coi chừng độc thủy!

Nhưng đã muộn quá rồi, nhiều tiếng rú nghe ròn ốc và thấy người ngã xuống.

Hứa Kính Bá bật cười ha hả, thanh đoản kiếm bỗng vượt tay.

Sau cán kiếm có một sợi dây xích nhỏ và thanh kiếm bởi sự điều khiển của sợi dây xích đó tung hoành chu vi hơn một trượng.

Nhiều vết máu phụt lên, nhiều thấy người ngã xuống, càng lúc càng nhiều.

Giang Bộ Thanh, Hứa Trinh Tường, Hứa Doanh Doanh, Thiên Phát, bốn thanh trường kiếm và một Tử kim đao như giữa bầy dê, máu bắn lên, thấy người ngã xuống, thể trận mỗi lúc một loạn lên.

Hứa Kính Bá cho tay vào lưng lấy ra một chiếc ống đồng giống như ống sáo, ông ta vung ra thật mạnh.

Nhiều tiếng nổ chất tai, nhiều tia lửa lóe lên, nhiều thấy người lại rạp xuống như sậy gãy, bọn thủ hạ của Ngũ Phụng môn còn lại dạt cả về hai ống đồng trong tay của Hứa Kính Bá là thứ đặc chế của ta có tên là “Lôi Hỏa thần châm” mỗi một bận vung lên năm khối lửa, trước những khối lửa đó là một mũi kim, bất cứ chạm phải vật gì, khi mũi kim bị dội thì khối lửa phía sau phát nổ.

Tên cầm đầu thể trận trúng phải một mũi, hấn lật dật nằm xuống lăn tròn, không ngờ càng lăn, lửa càng cháy mạnh, chất dẫn hỏa trong khối lửa là một chất đặc biệt, cứ chạm mạnh là càng bùng lên dữ dội, chỉ trong nháy mắt, thấy người trở thành ngọn đuốc.

Hứa Kính Bá vung tay ba lần, tám tên trong Bát Quái trận đồ, tám tên đầu não thì nhau ngã xuống.

Thể trận hoàn toàn bị loạn, bây giờ thì cuộc diện trở thành hỗn chiến chứ không còn trận thế gì nữa. Trong thể chiến hỗn loạn, chợt nghe một tiếng rú lên thể thiết, một tên vệ sĩ của Lưu Hương cốc đã bị trúng thương.

Giang Bộ Thanh vừa quay lại thì chợt thấy phía sau lưng của Hứa Doanh Doanh có một thanh kiếm âm thầm phóng tới hấn hoảng hồn nhún chân lao vút lên tung thanh trường kiếm đánh bật thanh kiếm của đối phương, Hứa Doanh Doanh kịp thời quay lại, thanh kiếm trong tay nàng nhoáng lên, một tên vệ sĩ của Ngũ Phụng môn ngã xuống.

Nàng thoát hiểm trong đường tơ kẽ tóc, Hứa Doanh Doanh lướt tới sát bên Giang Bộ Thanh, nàng vô cùng cảm kích, giả như đừng phải ở giữa chốn đông người thì chắc nàng đã ngã mình vào lòng chàng để cho nhiệt tình hòa hợp với người yêu tha thiết của mình.

Càng ở sát bên nhau, đông khí càng tăng thập bội, Hứa Doanh Doanh và Giang Bộ Thanh đầu lưng vào nhau, hai thanh trường kiếm loáng lên như giữa chỗ không người.

Đám vệ sĩ Ngũ Phụng môn thì nhau ngã xuống như rạ.

Lúc bấy giờ Hứa Trinh Tường, Quân Thiên Phát cũng ào ào lướt tới, bốn người chung nhau một chỗ, ba thanh trường kiếm cùng một Tử Kim đao bay tới đâu là máu xối đỏ cả vùng.

Thể nhưng đám vệ sĩ của Ngũ Phụng môn tên nào cũng được huấn luyện kỹ càng, thanh kiếm trong tay họ vô cùng. Bây giờ thể trận tuy đã tan rồi, nhưng đám còn lại liều chết bao vây, bọn Giang Bộ Thanh vẫn còn kẹt giữa.

Hứa Kính Bá vẫn nắm chặt trong tay chiếc ống đồng, nhưng bây giờ trong thể đánh cài răng lược, ống đồng phát khó lòng sử dụng, ông đành phải dùng thanh đoản kiếm, nhưng không thể tung ra mà chỉ nắm trong tay.

Ông ta càng đánh càng động sát cơ, nhưng vẫn cứ kẹt mãi trong vòng vây không tài nào thoát được.

Bên ngoài đám vệ sĩ của Ngũ Phụng môn cứ liều chết vào, Hứa Kính Bá nổi nóng, ông ta đánh bật ra luôn một kiếm và tay trái hất lên, chiếc vòng còn lại bắn ra một tia nước đen ngòm, đó là nước còn lại cuối cùng trong chiếc vòng kim khí.

Nhiều tiếng rú lên khùng khiếp, ba bốn tên vệ sĩ Ngũ Phụng môn lại ngã rạp xuống, số còn lại hoảng hốt thối lui.

Hứa Kính Bá hét lên một tiếng, ném nửa chiếc vòng còn lại làm cho hai tên nữa ngã theo, thanh kiếm bây giờ mới có thể dùng được, ông ta vung mạnh cánh tay, thanh kiếm

bay ra cuốn một vòng như con rắn.

Nhiều tia máu lại bắn ra, chiếc ống đồng trong tay của Hứa Kính Bá lại được dịp phun ra ba lượt.

Những tiếng nổ và ánh lửa lóe lên, mùi khói, mùi thịt nực ra khét lẹt.

Nhiều tiếng rú thất thanh liên tiếp, vòng vây phía trước trống hẵn ra.

Nhiều tên giặc không còn liều được nữa, chúng nhún chân nhảy vọt ra xa, nhưng bây giờ thì Hứa Kính Bá không đợi được nữa, ông ta tràn mình lướt tới. Nhưng khi còn cách đám đó một khoảng xa thì ông ta chợt giật mình.

Những tên vệ sĩ không thấy cử động gì, thế nhưng chúng lại từ từ ngã xuống, ngã xuống mà không có một tiếng động nào chứng tỏ chúng bị tấn công.

Trong khi Hứa Kính Bá còn đang ngơ ngác thì mười mấy tên vây quanh Giang Bộ Thanh cũng như những tên vừa rồi, chưa ai động tới thế mà chúng lại thi nhau ngã rụp.

Chỉ trong khoảnh khắc, số còn lại bao nhiêu cũng đều ngã xuống trước cặp mắt ngơ ngác của bọn Giang Bộ Thanh.

Không một ai biết được nguyên nhân.

Họ chưa biết sự việc xảy ra như thế nào thì từ phía ven rừng chợt nghe có tiếng cười ha hả và một đoàn người chậm chậm bước ra.

Dẫn đầu là Độc Tẩu Chu Tiềm, theo sau là Lý Duy Năng, Yên Sơn song kiệt và Tứ hổ tướng Lý gia.

Bên sau họ là đoàn vệ sĩ của Lư Hương cốc.

Hứa Kính Bá dòm lại, trừ bọn Giang Bộ Thanh, Quân Thiên Phát và ba cha con của ông ra, còn tám vệ sĩ Lư Hương cốc mang theo đều đã chết cả trong khi hỗn chiến.

Hứa Kính Bá thở dài, ông cảm thấy chưa vào Phụng Nghi môn mà đã làm hao tổn quá nhiều.

Ông ta vội vòng tay :

- Chu huynh đến kịp giúp cho một tay, nếu không, bọn này chắc còn phải còn nhiều khôn đồn.

Chu Tiềm cười :

- Hứa Đại trang chủ đã phá Bát Môn trận không phải là đại công đầu à?

Hai người đang nói chuyện, thình lình những tên vệ sĩ Ngũ Phụng môn bị Chu Tiềm dùng thuốc độc hạ vừa rồi vụt lóp ngóp đứng lên.

Chu Tiềm cau mặt :

- Có phải Hắc Trượng Ông tới đó chăng?

Một giọng nói từ phía bên rừng phát lên lờ lờ :

- Chu huynh đã làm chúng ngã xuống, chẳng lẽ tại hạ chẳng thể làm cho chúng đứng lên được hay sao?

Sau câu nói, một lão già áo đen từ trong rừng chậm chậm bước ra, đúng là Huyền Võ đàn chủ Hắc Trượng Ông.

Bây giờ thì người ta phải gọi lão bằng một cái tên khác, vì cây hắc trượng của lão đã bị Đồng Nhục Băng hủy diệt, lão không còn cây trượng để chống lưng cõp như xưa nữa. Chu Tiềm cười nhạt :

- Khá lắm, hắc lão huynh kẻ cũng cao minh đấy nhé.

Hắc Trượng Ông cười :

- Không dám, không dám.

Ông ta liếc về phía những tên vệ sĩ vừa cứu khỏi và vẫy tay :

- Hãy lui lại, Tứ cung chủ đã rút rồi.

Bọn vệ sĩ bại trận ừ rử bá mạng rút đi.

Lúc bấy giờ vào khoảng canh hai, các đạo binh của Lư Hương cốc lần lượt đến nơi ước hẹn.

Nhìn thấy tàn dư của chiến trường, nhìn thấy thấy người nhuộm máu, Lư Hương cốc chủ biết ngay kế hoạch du kích của mình hữu hiệu tại chỗ này, chứ còn đến Tổng đàn chắc chắn phải công khai giao chiến.

Ông ta quay lại hỏi Hứa Kính Bá :

- Hứa huynh đã đến sớm thế à?

Hứa Kính Bá thở ra :

- Đến đây gặp ngay kẻ địch, tuy đã phá được thế trận của chúng nhưng huynh đệ không có khả năng nên đã làm hao tổn anh em ở Lư Hương cốc.

Lưu Hương cốc chủ nói :

- Cứ như thế này thì bọn chúng đã có chuẩn bị sẵn rồi, nếu biết thế thì chúng ta không cần phải phân tán làm chi.

Đang khi nói chuyện, chợt thấy từ trong Phụng Nghi môn đèn đuốc sáng choang, từ trong đó xông ra trước nhất là tám tên đại hán.

Cả tám tên đều mặc áo xanh.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Hương Từ Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Tứ cung chủ Ngũ Phụng môn

Tám tên đại hán lưng đeo đại đao, mỗi người cầm một chiếc đèn lồng màu xanh, trên mặt đèn đề ba chữ Thanh Long đàn thật lớn, tiếp theo sau là bốn cô thiếu nữ, đầu quấn khăn xanh, vận áo xanh, lưng đeo song kiếm, cô nào cũng mày râu mắt phượng, phong thái thật là tuyệt vời. Sau cùng là một gã thư sinh áo xanh, lưng đeo trường kiếm độ khoảng ngoài hai mươi tuổi, diện mạo thanh kỳ, thân hình mảnh mai, chỉ nhìn thoáng qua cũng đủ biết nàng gái già trai.

Chưa ai nói ra, nhưng mọi người đều biết người đó là Tứ cung chủ.

Hắc Trượng Ông bước lên mấy bước đứng bên trái của Tứ cung chủ, bên phải là Bạch Hồ đàn chủ Cách Thiệu Ngũ. Những tên vệ sĩ đứng sau lưng Họ là những tên vừa được Hắc Trượng Ông giải cứu.

Không ai nói một tiếng nào.

Đào mắt nhìn qua một lượt, Tứ cung chủ trầm giọng :

- Lý quan chủ

Trong những tên vệ sĩ vừa được Hắc Trượng Ông cứu thoát ứng tiếng bước lên.

Hứa Kính Bá chú mục nhìn tên ấy, rõ ràng tên mà ông ta nghĩ là kẻ cầm đầu trong Bát Quái trận đồ.

Hắn bước lên có vẻ ngập ngừng sợ sệt.

Không nghe Tứ cung chủ nói gì, hắn bước lên vòng tay, cúi mặt :

- Thuộc hạ và chư huynh đệ.

Tứ cung chủ khoát tay :

- Quan chủ không cần nói, chuyện đêm nay ta đã biết cả rồi

Và nàng nghiêm giọng :

- Những vị từ Lưu Hương cốc đến đây, nhưng khi tới Phụng Nghi môn, Quan chủ đã có được thông báo rồi chứ?

Gã Quan chủ họ Lý cúi đầu :

- Bẩm, thuộc hạ đã được thông báo khi họ phá trạm đầu tiên.

Tứ cung chủ hỏi :

- Là một Quan chủ trấn giữ chỗ trọng yếu này Quan chủ đã có chuẩn bị đầy đủ để nghinh tiếp họ hay không?

Gã Quan chủ họ Lý lại vòng tay :

- Bẩm, thuộc hạ và chư huynh đệ đã chuẩn bị thật chu đáo, đúng theo qui củ của bản môn đã dạy.

Tứ cung chủ cau mặt :

- Thế nhưng trận đồ vẫn bị phá?

Gã Quan chủ họ Lý tái mặt.

- Bẩm vâng, nhưng thưa Tứ cung chủ, không phải tại bọn thuộc hạ sơ xuất.

Tứ cung chủ khoác tay :

- Ta biết, cho người lui lại.

Gã Quan chủ họ Lý sợ sệt lui lại phía sau và Tứ cung chủ ngẩng mặt lên đảo mắt về phía Lư Hương Cốc.

- Chư vị đang đêm đột nhập, xin thứ cho Ngũ Phụng môn vì không biết trước nên sơ xuất trong chuyện nghinh tiếp, chẳng hay vị nào là Lư Hương Cốc chủ?

Đang đêm đột nhập và vì không biết trước, câu nói thật khéo, Tứ cung chủ Ngũ Phụng môn đã trách khéo phe Lư Hương Cốc tấn công không minh chính.

Là một con người mà trọn đời hành động luôn luôn minh bạch, câu nói của Tứ cung chủ làm cho Lư Hương Cốc chủ hơi nóng mặt.

Ông ta vội vòng tay :

- Tại hạ là tỳ chủ của Lư Hương Cốc và chư vị huynh đệ đến đây với mục đích viếng thăm.

Cung chủ cười nhạt :

- Hay lắm, chư vị từ xa đến đây vốn là thượng khách, xin vào trong dùng trà đàm đạo và rất mong chư vị cho Ngũ Phụng môn được cái vinh dự giữ trọng cái cương vị chủ nhân.

Lư Hương Cốc chủ cười :

- Không dám, chúng huynh đệ đến đây là để bài phụng huynh, tự nhiên đâu dám chối từ thịnh tình của chư vị.

Tứ cung chủ cười khẩy :

- Đêm nay Ngũ Phụng môn được tiếp kiến chư vị Lư Hương Cốc, thật là một chuyện vinh hạnh vô cùng.

Lư Hương Cốc chủ vòng tay :

- Tại hạ hãy còn chưa biết xưng hô với tôn giả như thế nào cho phải?

Tứ cung chủ đáp :

- Tại hạ là Tiền Phi Sinh.

Cách Thiệu Ngũ nói liền theo.

- Bản môn Tứ cung chủ tự thân mình nghinh tiếp chư vị, cũng đã vừa đủ lễ rồi chứ?

Lư Hương Cốc chủ thăm nghĩ nếu như thế là quả đúng Nhị cung chủ và Đại cung chủ không có mặt nơi đây.

Ông ta vòng tay cười nói :

- Như vậy đây là Tứ cung chủ thế mà tại hạ không biết, xin thứ cho điều thất kính.

Tứ cung chủ đưa tay theo tư cách chủ nhân :

- Xin thỉnh chư vị.

Sau cái vẫy tay của Tứ cung chủ, tám tên đại hán lập tức chia làm hai, bốn tên cầm đèn đi trước dẫn đường.

Lư Hương Cốc chủ ngang nhiên bước tới và Tứ cung chủ cũng bước theo song song thật đúng với tư cách chủ khách cung nghinh, không một ai tỏ vẻ chi e dè sợ sệt.

Bạch Hồ đàn chủ Cách Thiệu Ngũ, Huyền Võ đàn chủ Hắc Trượng Ông cùng dang tay ra hai bên, nhường cho quần hùng Lư Hương Cốc đi chính giữa.

Cả đoàn người thẳng vào Ngũ Phụng môn.

Phụng Nghi môn là một cốc khẩu, do hai trái núi kẹp lại, không biết do thiên nhiên hay người sáng tạo mà hai trái núi châu vào nhau tạo thành một khung cửa vòng nguyệt, y như một trái núi do người khoét ruột để tạo thành một miệng hang.

Nhưng khi vào trong rồi mới biết đó không phải là miệng hang mà là thung lũng.

Bên trên khung cửa vòng nguyệt được khắc sâu vào đá ba chữ Phụng Nghi môn, nét chữ khắc thật sắc và thật sâu.

Qua khỏi cửa ngoài, bên trong vách núi dựng đứng dom muồn trật ột nếu đứng phía dưới nhìn lên, người ta có cảm tưởng như hai vách núi mở rộng ra phía trên trong khi bên trên gần như giao lại.

Chính vì thế mà ngẩng mặt nhìn lên chỉ thấy mây kéo thành một vệt nhỏ dài theo chiều sâu của con đường hun hút.

Con đường kéo dài gần ba dặm, vách núi cứ dựng đứng lên cao và bên dưới không có một cọng cỏ nào, xem y như đi vào tuyết lộ.

Đi vào tận cùng thì bên trong bỗng rộng ra.

Trong bóng đêm không nhận rõ tình hình, chỉ nhận thấy núi vây quanh như những tấm bình phong chọc trời, so le không đều nhau tạo thành một vòng cung thăm thẳm.

Bên trong vòng núi là một thung lũng rộng lớn, mặt đất bằng phẳng và nhà cửa san sát khắp nơi.

Tất cả đều xây dựng dựa theo thế núi, nhìn qua là thấy ngay công trình xây cất rất cam go.

Cung chủ Tiền Phi Sinh hướng dẫn Lư Hương cóc chủ đi vào một con đường rộng lớn lát đá xanh trơn bóng, bên đường là hai hàng tòng rậm lá, gốc tòng trở mọc, cũng là cỏ thụ mà đã được người sửa soạn thẳng tắp y như tay trồng cấy. Cảnh tòng rậm xanh giao vào nhau làm cho con đường càng thêm tối, người ta có thể ước lượng nơi con đường này ngày không hề thấy bóng mặt trời.

Đi được một quãng khá xa, phía trước mặt thấy ánh đèn sáng chói, đó là một tòa nhà cao lớn, phía trước treo mười chiếc đèn lồng cao vời vọi, chắc chắn đó là khách thánh, Tổng đàn Ngũ Phụng môn.

Cả đoàn người đi vào một khoảng đất trống rất sạch và qua địa thế, dụng cụ, ai cũng biết ngay đó là diễn võ trường.

Qua khỏi diễn võ trường là đến hành lang của tòa nhà cao, phía lầu cao thấy có tám khuôn biển đề bốn chữ Uy Phụng Thiên Hạ, bốn chữ thép vàng và nền sơn rực rỡ.

Trước cửa hai hàng võ sĩ gồm mười hai tên đeo đao lớn, họ đứng trong tư thế nghiêm trang, mắt họ nhìn thẳng tới trước trong vừa uy nghiêm vừa hung hãn lạ thường.

Từ cung chủ Tiền Phi Sinh đưa Lư Hương cóc chủ tới trước cửa, đưa tay chỉ vào và nói :

- Đây là tề môn Tổng đàn, Cóc chủ và chư vị là những người đến đây lần thứ nhất và cũng là những người thứ nhất được Tổng đàn nghinh tiếp từ ngày lập phái đến nay.

Tiền Phi Sinh cười cười nói tiếp :

- Những kẻ đứng bên kia lập trường của tề phái mà có thể đến đây, có lẽ chỉ có chư vị chứ chưa có một người nào khác.

Nàng ngưng một giây như để lấy giọng và nói tiếp bằng một sắc mặt lạnh lùng :

- Bất luận như thế nào, chư vị đã đến tề môn, vẫn là điều mà tề môn lấy làm vinh hạnh, xin chư vị không phụ lòng nghinh đón.

Nói xong, nàng vòng tay một lần nữa rồi bước lên trước dẫn khách đi vào cửa.

Lư Hương cóc chủ mỉm cười bước mạnh theo sau.

Tiếp liền là Tây Ly Tử, Trúc Kiếm tiên sinh và bọn Thần Phiến Tử lần lượt theo vào.

Qua khỏi sân lộ thiên rộng lớn là đến ngay đại sảnh.

Trong đại sảnh đến được huy hoàng nhưng thật là vắng lặng.

Lư Hương cóc chủ nhận ra ngay rằng bọn Ngũ Phụng môn đã chuẩn bị vô cùng chu đáo.

Vào tới đại sảnh, Tiền Phi Sinh đứng lại vòng tay :

- Tiểu đệ đã mời Lư Hương cóc chủ đến đây :

- Từ sâu trong giữa đại sảnh, có một giọng nói lạnh băng băng vang lên :

- Thịnh họ vào.

Tiền Phi Sinh cúi mình :

- Tiểu đệ xin tuân mạng.

Nàng đứng thẳng mình lên, quay mặt trở vòng ra, vòng tay nói lớn :

- Đại sư huynh thỉnh Cốc chủ và chư vị vào diện kiến.

Lưu Hương cốc chủ giật mình.

Đại sư huynh mà nàng vừa nói phải chăng là Biên Phi Phụng?

Ngoài Biên Phi Phụng đã về tới đây và vẫn còn khỏe đến mức tiếp khách được sao?

Ông ta thận trọng dẫn quần hùng bước vào đại sảnh bên chính giữa, một chiếc ghế bành có lót da hổ, một người dong dỏng cao mặc đến gấm ngồi chễm chệ.

Quả đúng là Biên Phi Phụng.

Hai bên chiếc ghế nàng ngồi, hai tên thị nữ áo xanh bông kiếm đứng hầu, ở bên trái cầm cây thước ngọc, ở bên phải cầm thanh trường kiếm trong thật giống như một vị bá vương.

Biên Phi Phụng ngồi bất động, đôi mắt như điện lạnh, nàng nhìn chăm chăm vào mặt Lưu Hương cốc chủ và nở một nụ cười khô khốc :

- Tại hạ đã liệu trước rằng Cốc chủ sẽ nhân cơ hội tại hạ bị thương mà cử đại đội nhân mã đến đây, chính vì biết như thế nên tại hạ đã chuẩn bị nghênh tiếp, nhưng nếu có điều chi sơ suất, xin Cốc chủ hãy thứ cho.

Rõ ràng trước mặt mọi người khi ở lại Thiên Tâm Bình, Biên Phi Phụng vì mang nặng nội thương trầm trọng.

Thế nhưng bây giờ đôi mắt nàng vẫn sáng ngời, không hề lộ một chút gì đáng gọi là người đang mang trọng thương. Điều ấy đã làm cho Lưu Hương cốc chủ đâm ra cẩn thận.

Ông ta thu lễ vòng tay :

- Đại cung chủ thống lãnh thuộc hạ viễn chinh tề cốc, trên phương diện của người lãnh đạo, tại hạ phải cố tình đáp lễ chính vì thế mà tại hạ phải thân hành đến quí môn, và lại không mấy khi có được nhiều bằng hữu viếng thăm tề cốc, nếu không nhân cơ hội đến viếng thì e rằng sau này không có dịp.

Đúng là một người lãnh đạo quần hùng, Biên Phi Phụng vừa nói nhân dịp mang thương, ông ta trả ngay chuyện cần đáp lễ, câu nói rất lễ độ mà cũng thẳng thắn rằng đã có qua thì phải có lại chứ không phải chuyện thỉnh không.

Biên Phi Phụng cười nhẹ và đưa tay ra phía trước :

- Bất luận như thế nào, bất luận chư vị đến đây tập kích bản môn hay là tham quan sơn cảnh như chư vị đã nói, hôm nay chư vị đến đây, đứng trên cương vị chủ nhân, tại hạ tất phải thỉnh chư vị dùng trà, sau đó, nếu quả cần, chúng ta sẽ có điều linh giáo.

Trong đại sảnh đã sắp sẵn bàn ghế, trên bàn đã đặt sẵn thức ngọt để dùng trà, rõ ràng họ đã chuẩn bị sẵn sàng.

Khách ngồi vào bàn xong, mười mấy tên thị nữ tay bưng bình tay bưng chén sắp vào thứ tự.

Khói trà bay nghi ngút, hương thơm ngào ngạt.

Sắp đặt xong xuôi, tất cả thị nữ cúi đầu lễ phép lui vào.

Biên Phi Phụng trầm giọng :

- Gọi Lý quan chủ đến cho ta.

Bên ngoài nghe tiếng đáp :

- Thuộc hạ có mặt.

Và tiếp liền theo, một gã đại hán đến xanh từ ngoài bước vào cúi đầu trước tiệc :

- Thuộc hạ bái kiến Đại cung chủ.

Biên Phi Phụng ngẩng mặt lên quét tia mắt lạnh lùng :

- Lý quan chủ, người đã biết tội hay chưa?

Gã đại hán đến xanh run rẩy quì thụp xuống :

- Thuộc hạ đã biết tội mình.

Biên Phi Phụng vẫn lạnh lùng :

- Tốt lắm, Ngũ Phụng môn chưa từng có tướng bại binh, bây giờ hãy dẫn ra chém cho ta.

Bên ngoài có tiếng tuân lệnh và hai tên đại hán mang đại đao bước nhanh vào.

Thấy Biên Phi Phụng muốn chém gã Quan chủ họ Lý, Kinh Phi Sương vội vòng tay :

- Đại sư huynh.

Biên Phi Phụng khoát tay :

- Không cần phải nói thêm.

Hình như Tứ cung chủ rất sợ Đại sư huynh, nên sau câu Biên Phi Phụng là nàng đáp vâng một tiếng nho nhỏ rồi lùi lại.

Không biết nghĩ sao, nàng lại vòng tay :

- Tiểu đệ cảm thấy rằng.

Biên Phi Phụng chặn ngang :

- Cường địch đã vào nội cảnh, Lý quan chủ bất tuân lệnh, ý vào Bát Môn kiếm trận có thể ngăn địch và xua quân ra trận để đến nỗi Bát Môn bị diệt hơn phân nửa, không đáng chết chém hay sao?

Trong khi hai người nói chuyện thì hai tên đại hán đã dẫn Quan chủ họ Lý ra ngoài, bây giờ, một trong hai tên ấy bước trở vào, trên tay hắn có bung một cái mâm bước vào đứng giữa đại sảnh, hai tay đưa cái mâm lên cao và nói :

- Bẩm Đại cung chủ, thuộc hạ hành hình hoàn tất, xin Đại cung chủ khán tường.

Trên chiếc mâm, một cái đầu máu bê bết.

Biên Phi Phụng vẫn lạnh như băng :

- Hãy mai táng cho hắn.

Tên vệ sĩ cúi đầu bưng chiếc mâm trở ra ngoài.

Hứa Kính Bá vùng cười lớn :

- Hay, giết như thế là hay, Đại cung chủ đã làm một chuyện mọn có thị uy, đã làm cho bọn thuộc hạ khiếp đảm, chỉ tiếc một điều là Đại cung chủ hãy còn quên một chuyện.

Biên Phi Phụng hất mặt :

- Ta quên chuyện gì?

Hứa Kính Bá nói :

- Ngũ Phụng môn từ trước đến nay không có bại tướng nhưng chuyển viễn chinh Lưu Hương cốc, Đại cung chủ đã chẳng mang thương tích về đây hay sao? Và như thế thì, trên cương vị lãnh đạo nghiêm minh, Đại cung chủ tự xử ra sao?

Bọn Tứ cung chủ, Cách Thiệu Ngũ và Hắc Trọng Ông cả thấy đều biến sắc sau câu nói của ông ta.

Đôi mắt của Biên Phi Phụng bắn ra đầy sát khí, nàng nhìn Hứa Kính Bá đăm đăm.

Thế nhưng Hứa Kính Bá vẫn như không thấy.

Sau câu nói ấy, ông ta thản nhiên bưng chén trà đưa lên môi nhấp từng ngụm nhỏ.

Nhìn Hứa Kính Bá hồi lâu, ánh mắt đầy sát khí của Biên Phi Phụng từ từ dịu lại, nhưng giọng nói của nàng vẫn lạnh lùng :

- Quả đúng là ngữ khí của một Đại trượng chủ, thế nhưng Hứa trượng chủ cũng nên nhớ rằng tất cả chư vị ở đây không một ai không là bại tướng của ta, và khi các vị đã đến Bá Điều Triều Dương này thì đừng mong ra về được giống như khi tới.

Hứa Kính Bá bật cười ha hả :

- Đại cung chủ bằng vào thế gì mà lớn lối như thế? Chẳng lẽ bằng vào tòa đại sảnh này ư?

Lưu Hương cốc chủ nghe Hứa Kính Bá nói câu đó làm cho ông ta hơi chú ý.

Ông ta nghĩ rằng có lẽ Hứa Kính Bá đã nhìn thấy những cơ quan bày rập trong tòa đại sảnh này rồi, vì vị Trượng chủ Vạn Vật sơn trang vốn nổi tiếng giỏi về khoa này lắm.

Biên Phi Phụng cười nhạt :

- Khá lắm, như thế nghĩa là Hứa trượng chủ đã thấy được sự bố trí trong tòa đại sảnh này rồi?

Hứa kính Bá đáp :

- Sự bố trí quá tầm thường như thế này có chi đâu mà Đại cung chủ phải khoa trương.

Biên Phi Phụng nói :

- Nhưng chỉ sợ Hứa trượng chủ nhận lầm đấy chứ?

Hứa Kính Bá gặng lại :

- Sao lại gọi là lầm?

Biên Phi Phụng vẫy tay lên tòa đại sảnh chợt khua động, tất cả rung rinh y như một cuộc động đất, nhưng chỉ thoáng qua là yên tĩnh lại như lúc bình thường.

Ánh sáng cũng bật lên theo.

Biên Phi Phụng ấn động cơ quan làm cho rung chuyển, những ngọn đèn trong đại sảnh, có lẽ được bọn thuộc hạ của nàng giấu vào một nơi nào đó, hoặc do cơ phận rút vào hộp đá, cho nên không thấy tắt mà tự nhiên tối đen. Bây giờ khi ánh sáng bật lên, tất cả đều y nguyên như cũ.

Biên Phi Phụng vẫn ngồi yên trên chiếc ghế bành bọc da, thân hình nàng không hề xê dịch, chỉ có điều những cửa ra vào trong đại sảnh không còn thấy nữa, chu vị đại sảnh hình như cũng nhỏ lại hơi nhiều.

Đại sảnh vốn khuôn viên hình chữ nhật bây giờ bỗng thành hình bát giác, tám bức vách đen ngòm y như sắt và mỗi bức vách đều có một khuôn cửa, những cửa sắt đóng khít um.

Trong cái nháy mắt, tất cả nhìn lại Tử cung chủ Kinh Phi Sinh, Bạch Hồ đàn chủ Cách Thiệu Ngũ, Huyền Vô đàn chủ Hắc Trượng Ông và đám thuộc hạ Ngũ Phụng môn thấy đều không còn thấy bóng.

Trong đại sảnh chỉ còn có mỗi một mình Biên Phi Phụng, chiếc ghế của nàng ngồi đúng y chính giữa, bởi vì khi tòa đại sảnh còn như cũ thì chỗ ngồi của nàng hơi thụt vào trong, nhưng khi nàng ấn động cơ quan để biến thành tòa nhà bát giác rồi thì chỗ chiếc ghế của nàng đứng vào vị trí trung ương.

Hứa Kính Bá bật cười ha hả :

- Vẫn là Bát Môn trận thế, chuyện làm của Đại cung chủ khiến cho tại hạ vô cùng thất vọng!

Biên Phi Phụng cười gằn :

- Và chính sự nhận định ấy đối với con người được xem là tinh thông, sự bố trí cơ quan bí mật của Hứa trượng chủ cũng đã làm cho tại hạ thất vọng vô cùng!

Câu nói của nàng vừa dứt, tất cả những ngọn đèn trong đại sảnh bỗng nhiên tắt phụt, bốn phía tối đen.

Tây Ly Tử hét lên một tiếng, thanh kiếm trong tay đâm thẳng tới một đường khá lẹ.

Cùng một lúc, cánh quạt của Thần Phiến Tử cũng tung ra.

Trong bóng tối âm u, hai đạo ngân quang chớp nhoáng y như đường sét giữa đêm mưa, hai đạo ngân quang giao chéo vào nhau, thế nhưng cả hai cùng đánh vào khoảng trống.

Ngay trong lúc ấy, trong tòa đại sảnh vụt bật lên tám ngọn đèn lồng, tám ngọn đèn bọc bằng lụa xanh rực rỡ.

Mọi người nhìn ngơ ngác, vì Biên Phi Phượng, luôn cả chiếc ghế bọc bằng da cộp của nàng không cánh mà bay đâu mất. Ngay chính giữa chỗ nàng ngồi khi này không chứa lại một dấu vết nào.

Lưu Hương cốc chủ cau mặt nhìn Hứa Kính Bá :

- Hứa huynh có nhận ra sự biến đổi này chẳng?

Tần Nhân Khanh cười cười nói tiếp :

- Bọn này đối với cơ quan bấy rập thì hoàn toàn bí lối chỉ còn trông cậy vào một mình Hứa huynh thôi đấy nhé.

Thanh Phong đạo trưởng thấp giọng :

- Tòa đại sảnh bát giác này kín không lọt vào một chút chúng ta nên tìm cách thoát ra càng sớm càng tốt.

Trúc Kiếm tiên sinh gật gù :

- Đối phương cố tình dẫn dụ chúng ta vào đây, đủ thấy chúng nó mai phục sẵn, bây giờ tất cả đều không nên di động, hãy chú ý thật kỹ càng mới được.

Thấy mọi người đều trông cậy vào mình, Hứa Kính Bá cảm nhận tình tình quá nghiêm trọng, ông ta cau mặt nói :

- Xin chư vị hãy để lão phu xem xét thật kỹ rồi mới có quyết định.

Vừa nói, ông ta vừa nắm chặt thanh đoản kiếm đi thẳng về khung cửa hướng Bắc, vừa tiến lên vừa quan sát từng chút một.

Hứa Trịnh Tường và Hứa Doanh Doanh thấy cha mình tiến lên cả hai lật đật tiến lên theo.

Hứa Kính Bá quay lại gắt lớn :

- Hai con không nên bước tới, cha đã có nói về Bát Quái trận đồ với hai con lâu rồi, cơ quan mai phục của nó biến lạ lùng và nguy hiểm lắm, hai con có theo cũng không phụ được gì đâu.

Trịnh Tường nói :

- Nhưng nếu có mai phục cơ quan mà một mình cha thăm thì là nguy hiểm lắm.

Hứa Kính Bá cười :

- Đắt ở đây hãy còn rộng lắm, giả như có chuyện đặt cơ quan cạm bẫy, phỏng chúng có làm gì cha được đâu? Bao nhiêu sở học của cha đã truyền cho con rồi, sao khi lâm trận con lại nghi ngờ khả năng của cha như thế?

Trịnh Tường lật đật lui lại cúi đầu :

- Con không dám thế.

Hứa Kính Bá bước đến khung cửa phía chính Bắc, ông ta dùng mũi kiếm gõ nhẹ khắp chỗ và chú mục quan sát thật kỹ lưỡng.

Sau cùng, ông ta lại men lần theo từng khung cửa trong chu vi bát giác, nơi nào cũng xem xét thật kỹ càng và khi xem hết các khung cửa, ông ta quay trở lại trung ương.

Lưu Hương cốc chủ hỏi :

- Hứa huynh có tìm ra được vết tích nào không?

Hứa Kính Bá đứng lặng thinh, ngón tay cái của ông ta lần lần trên những ngón tay khác như đang tính toán một việc gì vô cùng phức tạp.

Hồi lâu, ông ta thờ phào cười nói :

- Trong tòa đại sảnh này, ngoài tám cánh cửa thuộc bát môn và do cơ quan thao túng ra, còn thì hình như không có gì nguy hiểm.

Lưu Hương cốc chủ cau mặt hỏi :

- Theo Hứa huynh thì trong tòa đại sảnh này không có mai phục hay sao?

Hứa Kính Bá lắc đầu :

- Không phải thế, tại hạ chỉ nói không có mai phục, nhưng cách bố trí của họ cũng tinh tế lắm, bất ngờ nó cũng có thể trở nên hung hiểm hơn là mai phục.

Thần Phiến Tử nhướng mắt :

- Không biết Hứa trang chủ có thể nói rõ hơn một chút về sự bố trí ở đây chăng?

Hứa Kính Bá cười :

- Nếu nói chung trong tòa đại sảnh này thì có thể nói rằng không có gì, nhưng riêng tám khung cửa thì rất có thể có.

Bốn khung không phải là cửa thật, bốn khung cửa thật thì có thể có nhiều cao thủ mai phục, chúng ta không thể thoát thân bằng con đường ấy.

Ông ta vụt thấp giọng như muốn nói cho những người chung quanh nghe thấy mà thôi :

- Cũng may là vị Đại cung chủ này thương thế chưa lành chứ nếu không thì chúng ta rất có thể đều chôn thây ở đây lắm!

Lưu Hương cốc chủ hơi biến sắc :

- Hứa huynh đã xem xét kỹ rồi đấy chứ?

Hứa Kính Bá nói :

- Ở đây có bốn khung cửa chính mà cơ quan đóng mở ở phía ngoài, trong vài ngày nữa đây tự nhiên là ta trở thành tù cầm cổ và lúc bấy giờ, vì khát vì đói, công lực của chúng ta hao mòn, băng vào thanh kiếm trong tay của vị Đại cung chủ này, nằng không đặt mình vào tử địa hay sao?

Lưu Hương cốc chủ càng sừng sốt :

- Như thế là chúng ta không thể phá cửa mà ra hay sao?

Hứa Kính Bá lắc đầu.

- Khó rất là khó, chỉ có bốn cửa có thể ra vào, nhưng nó làm bằng thứ sắt thật dày, nếu muốn phá mà ra, đó là một chuyện mò kim đáy biển.

Hồng Liễm Phán Quan Nghiêm Hữu Tam nói :

- Nếu như thế thì chúng ta đành phải bị giam mãi trong này hay sao?

Hứa Kính Bá gật đầu :

- Gặp trừ trường hợp chúng bằng lòng để mình ra cùng chúng giao đấu để quyết định hơn thua, bằng không thì ta không làm sao ra được.

Tất cả mọi người nghe Hứa Kính Bá nói như thế thì đều nhìn nhau bằng đôi mắt vô cùng thất vọng.

Quần Thiên Phát vụt xạm mặt mắng lớn :

- Biên Phi Phụng, người đứng là đàn bà khôn nạn, thứ bà ti tiện, nếu người có bản lĩnh thì hãy cùng với bọn ta quyết đấu để phân thắng phụ, chứ đừng ngụy kế co đầu rút cổ như thế thì đừng bao giờ tự xưng là Đại cung chủ của Ngũ Phụng môn mà nên xưng là con Hồ Ly cái.

Là một người xuất thân từ phái Hoa Dương, nay lại là Tổng quản Nam Giang, thế mà trước mặt mọi người, trong đó có các vị lão tiền bối. Trước mặt hai người con gái, Quần Thiên Phát lại buông ra những lời mắng chửi thô bỉ tục tằn như thế, thật quả là một chuyện làm cho ai nấy thấy đều cau mặt.

Giang Bộ Thanh nhìn hấn vừa định dùng lời ngăn cản, nhưng hấn lại thấy Hứa Kính Bá mỉm cười nhìn mình khề gật gật đầu tỏ vẻ rất bằng lòng, khiến cho hấn đâm ra ngờ vực liềm im lặng.

Ngay trong lúc ấy, chợt nghe tiếng Biên Phi Phụng thét lên :

- Quần Thiên Phát, người hãy nhớ, người thứ nhất mà ta phải giết chính là người đấy.

Hứa Kính Bá lộ vẻ mừng, ông ta bước tới sát bên Trúc Kiếm tiên sinh khẽ tai nói nhỏ.

Quần Thiên Phát lại lớn giọng :

- Biên Phi phụng, thật ta lấy làm tiếc cho ai đó đặt cho người cái tên Phi Phụng, đáng lý nên gọi người là con chim cú mới phải hơn.

Hai người còn đang lòi qua tiếng lại, thỉnh lình Hứa Kính Bá nhún chân nhảy vút lên, thanh kiếm trong tay ông ta đâm thẳng vào trái châu, nơi hình chạm lưng long tranh châu trên cây xà ngang dưới đòn dông nóc nhà đại sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Hương Tử Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Giữa trận thu đồ đệ

Hành động của Hứa Kính Bá quá nhanh, mọi người vừa háy mắt thì trái châu trên khuôn chạm đã bị ông ta chém rớt xuống đất.

Hạt châu vừa bị chém rơi thì cả tòa đại sảnh bỗng nghe như tiếng y như sắt thép cọ nghiêng vào nhau và bên trên tòa đại sảnh bỗng có một vật đen sì rơi xuống.

Mọi người chú mục nhìn lại thấy đúng là cái ghế bành da hổ mà Biên Phi Phụng đã ngồi trên khi nãy.

Nhanh như chớp, Trúc Kiếm tiên sinh lao mình phóng thanh kiếm xả ngay vào chiếc ghế.

Thân pháp đã nhanh mà thủ pháp lại càng nhanh, vì bây giờ người ta mới kịp nhìn thấy Biên Phi Phụng vẫn ngồi y trên chiếc ghế nhưng nàng cũng không chậm hơn, khi Trúc Kiếm tiên sinh vừa lao mình tới thì nàng đã như một cái đòn bẩy vút lên nóc tòa đại sảnh nhanh như kim khí hút vào đá nam châm, thanh kiếm của Trúc Kiếm tiên sinh vừa xả xuống chiếc ghế thì cũng vừa kéo theo Biên Phi Phụng như hình với bóng. Hai tiếng thép chạm vào nhau đinh tai nhức óc, đang đà khi phóng lên, Trúc Kiếm tiên sinh bị dội ngược lại rơi xuống đất.

Cũng may thân pháp của ông ta đã đến mức tuyệt đỉnh, cho nên vừa bị dội lại là ông ta dùng ngay thế Phiến Thân Trắc Diệp tà tà rơi xuống cách chỗ đám Lưu Hương gần một trượng.

Trên nóc tòa đại sảnh bị tốc một lỗ hổng khá to, bóng của Biên Phi Phụng phóng vút ra lỗ đó.

Hứa Kính Bá dậm chân :

- Tiếc quá.. tiếc quá...

Tây Ly Tử kinh ngạc :

- Như vậy thương thế của nó đã kể như không có gì nặng nữa.

Trúc Kiếm tiên sinh nói :

- Bằng vào nhất kiếm giao đấu với lão phu, đủ thấy tuy chưa hoàn toàn bình phục, nhưng thương thế của cô ta coi như đã giảm đến sáu bảy phần.

Nhìn lên cái lỗ trên nóc nhà, Hứa Kính Bá cười :

- Dầu sao, chúng ta vẫn tìm được một chỗ ra tương đối.

Ông ta vụt quay nhìn Quân Thiên Phát rồi cười và hỏi :

- Quân tổng quản cũng có học qua về môn thiết trí cơ quan à?

Quân Thiên Phát cúi đầu lễ phép :

- Văn bối chưa được học.

Hứa Kính Bá chớp mắt ngạc nhiên :

- Thế sao Quân tổng quản lại nhìn ra mấu chốt cơ quan của tòa đại sảnh này?

Quân Thiên Phát nói :

- Vừa rồi văn bối thấy Trang chủ nhìn kỹ dưới đất rồi lại ngẩng lên trần nhà, văn bối nghĩ nếu như chiếc ghế của Biên Phi Phụng tụt xuống thì nhất định Trang chủ không bao giờ lại lộ về kinh ngạc như thế và vì lẽ đó nên văn bối mới lựa lời mắng thử, cốt để xem sự ức đoán của mình có trúng hay không thể thôi.

Hứa Kính Bá gật gù :

- Bất cứ chuyện gì, học giỏi đến đâu mà không chịu tìm tòi chú ý thì cũng hóa ra đàn độn. Quân tổng quản từ gương mặt lão phu mà biết được Biên Phi Phụng được rút lên chứ không phải tụt xuống thì quả đã hơn người, đã thế nhưng tại sao Quân tổng quản lại biết cô ta vẫn còn ngồi trên chiếc ghế?

Quân Thiên Phát nói :

- Bốn phía vách này đều bằng sắt dày, gió vẫn không lọt qua được tự nhiên, nếu ở bên ngoài nhất định không thể nghe chúng ta nói chuyện, mà Biên Phi

Phượng là người hay ngờ vực, không khi nào nằng nệ lại chịu bỏ qua câu chuyện bên trong của chúng ta. Vì nghĩ như thế nên văn bói đoán ra chuyện ấy.

Hứa Kính Bá cười lớn :

- Quản tổng quản phân tích thật là chính xác, thật quả là kỳ tài trong thiên hạ, sau khi chúng ta thoát khỏi nơi đây lão phu muốn đem tất cả những gì sở đắc trong đời về chuyện bố trí cơ quan mà truyền lại cho Tổng quản, chẳng hay Tổng quản có hứng chịu chăng?

Quản Thiên Phát lật lật vòng tay cúi mình thật thấp :

- Trang chủ đã có lòng thương, văn bói cảm kích vô vàn, có điều văn bói đã thụ nghiệp Hoài Dương phái, ân của sư phụ, văn bói không dám đơn phương can thiệp.

Lưu Hương cốc chủ vuốt râu cười :

- Thiên Phát, Hứa huynh thấy hiền đệ là người cơ trí, nên tiếc tài muốn truyền thụ sở học, đó là cái may mắn cho cháu nhất đời. Riêng về chuyện vì là môn hạ của Hoài Dương phái nên không chịu phân sư, đó là điều đúng là điều trung nghĩa với ân sư, nhưng hiền đệ học võ công tại Hoài Dương phái, còn tại Đông Hứa, hiền đệ chỉ học bố trí cơ quan, hai chuyện đó chỉ có lợi là bồi bổ nhau chứ không hề xung đột, sau này, trước mặt Kim Điều Quách lão ca, ta sẽ thay hiền đệ mà phân rõ về chuyện ấy.

(vì khi đầu nhập Hoài Dương phái cũng do Giang Đại tiên sinh giới thiệu và gửi gắm). Cho nên khi nghe ông ta nói như thế Quản Thiên Phát lật lật cúi đầu :

- Văn bói xin tuân mạng

Và bằng một thái độ thành khẩn, Quản Thiên Phát quỳ sụp xuống chân của Hứa Kính Bá :

- Đệ tử xin ra mắt sư phụ.

Hắn giữ đứng lễ nhập môn, lạy Hứa Kính Bá luôn tám lạy.

Chờ cho hắn làm đủ lễ, Hứa Kính Bá mới đưa tay đỡ dậy cười :

- Hiền đồ hãy đứng dậy, chúng ta hãy còn trong vòng nguy khốn, không nên quá lễ như thế.

Hứa Trinh Tường và Hứa Doanh Doanh đều nhỏ tuổi hơn nên cùng gọi Quản Thiên Phát là sư huynh, quần hùng cũng bước tới có lời kính mừng.

Hứa Kính Bá cười :

- Thôi, chuyện này chờ về đến tể trạng rồi sẽ có lễ đáp tạ chư vị đạo huynh, bây giờ chuyện cấp thiết là chúng ta nên trừ hoạch kế sách đột xuất.

Lưu Hương cốc chủ gật đầu :

- Theo cao kiến của Hứa huynh thì bây giờ ta phải làm sao?

Hứa Kính Bá chỉ lên trên nóc nhà và nói :

- Cái lỗ hồng đó chỉ một người chui lọt và nó cũng là con đường duy nhất để thoát thân, bây giờ tự nhiên chúng ta cần phải theo con đường duy nhất đó, nhưng có điều phải chú ý là trên đó nhất định phải có người canh thủ, họ có lợi thế là dĩ dật đãi lao, họ chỉ cần dùng chừng ba phần sức lực cũng đủ đánh ngã chúng ta trở xuống. Vì thế có lẽ chúng ta chỉ có mỗi một biện pháp là tương đối hữu hiệu.

Lưu Hương cốc chủ nói :

- Xin Hứa huynh đề xuất để tất cả bàn luận cho kỹ càng.

Hứa Kính Bá nói nhỏ :

- Khi phóng lên, chúng ta phải làm cho người canh thủ bên trên bị bất ngờ, muốn thế, chúng ta phải áp dụng châm tiếp sức, từng người tiếp nối theo nhau, khi một người vừa phóng lên thì người khác tiếp liền theo, người thứ nhất tới nóc thì người thứ hai cũng đã lên hơn hai người nghĩa là nối nhau như khâu chuỗi. Đề phòng khi người thứ nhất bị đánh bật, nhớ phải sà mình tạt xéo ra, để người thứ hai có chỗ thoát lên, cứ như thế cho đến khi ta được nhiều người nối tiếp, nhất định đối phương phải lâm tình trạng không kịp trở tay.

Ngừng một chút như để ước đoán tình hình, Hứa Kính Bá nói tiếp :

- Nếu như người thứ nhất thế kiếm lên được đắc thủ, thì người thứ hai sẽ dễ dàng hơn, trong trường hợp có người của chúng ta trên nóc thì tất cả sẽ lên được dễ dàng.

Ông ta nói tuy làm ra vẻ nhỏ nhưng ước lượng cho trên nhà vừa nghe được, và khi nói, ông ta lại dùng kiếm vẽ lên mặt đất. Chúng ta phóng lên bằng kiếm chứ không người, cố làm sao đừng cho lỗ đầu lên cho đến khi đánh hất được kẻ bên trên, chừng đó hẳn lao ra không.

Lưu Hương cốc chủ hội ý gật đầu :

- Phương kế tiếp sức của Hứa huynh thật là vạn toàn, chúng ta lên tiếp lối liên tục ấy, chắc chắn đối phương sẽ không giữ nổi.

Tây Ly Tử nói :

- Chúng ta cứ như thế mà làm, bản đạo không tin rằng không thể đánh bật được chúng nó.

Ông ta vừa dùng tay ra dấu và nói lớn hơn :

- Bản đạo xin khai lộ

Ông ta nhún chân thật mạnh, thân hình vút thẳng lên trên.

Cho đến khi lên gần tới, thanh kiếm trong tay ông ta với thế Nguyệt Vọng Vân Nghiê đâm thẳng ra lỗ hồng đường thật mạnh.

Thân hình của Tây Ly Tử vừa nhóng lên thì Trúc Kiếm tiên sinh và Lưu Hương cốc chủ cũng vút lên theo.

Cả ba người, có thể nói là đương thế danh gia kiếm khách, thân pháp đã thần tốc mà kiếm thế cũng dũng mãnh vô song.

Thế nhưng, chỉ nghe ba tiếng tách tách tách khô khan ba thanh kiếm của ba người thấy đều gãy đoạn.

Ngay trong lúc ba người của Trúc Kiếm tiên sinh vừa rơi xuống thì Hứa Kính Bá đã phóng lên, tay phải ông ta vung ra hai đạo tinh quang, hai vệt sáng của ám khí nối nhau vút vào lỗ trống.

Một tiếng tách nữa vang lên lửa nhoáng, ám khí bị đánh bật văng một món, khi món thứ hai vừa tới thì tay trái của Hứa Kính Bá vút mạnh chiếc ống đồng, thì trong ống đồng năm đóm lửa xẹt ra.

Cùng lúc ấy, từ trên mái ngói, tiếng của Biên Phi Phượng rú lên khiếp đảm.

Và tiếp liền theo, một vệt sáng xanh từ trên xẹt xuống, thanh kiếm thép ngời ngời cắm phập trên mặt đất.

Chắc chắn là thanh kiếm báu vừa rồi đã tiện ngang ba thanh kiếm của ba người của Trúc Kiếm tiên sinh.

Hứa Kính Bá bật cười ha hả :

- Chỉ cần một hoàn lửa ấy thôi là cô ả cũng sẽ cháy luôn.

Vừa nói ông ta vừa nhỏ thanh trường kiếm lên cầm lấy ngang tay xem xét và tặc lưỡi :

- Lôi Hỏa thần châm của huynh đệ bất cứ gặp phải vật gì là vật ấy cũng thành tro, nhưng thanh kiếm này lại có thể chuyển qua vùng lửa, đủ biết nó là một thanh kiếm báu.

Tất cả mọi người xô tới để nhìn cho kỹ vào thanh trường kiếm.

Thanh kiếm có một cái tua màu xanh, nhưng bây giờ thì thành tro, thân kiếm sáng xanh rờn rợn, không thấy chút gì gọi là bị khói tấp vào.

Trúc Kiếm tiên sinh buột miệng kêu lên :

- Thanh Minh kiếm!

Hứa Kính Bá gật đầu :

- Trúc Kiếm đạo huynh quả không hổ là danh gia kiếm, trên chuôi kiếm này quả có khắc hai chữ Thanh Minh. Vừa nói, ông ta vừa chìa cán kiếm cho mọi người xem, quả thật nơi chuôi kiếm và giữa thân kiếm cũng đều có hai chữ Thanh Minh bằng chữ triện.

Tây Ly Tử nói :

- Thật là kiếm báu, ba thanh kiếm của chúng ta khi nãy nước thép cũng đâu phải tầm thường, thứ mà chỉ chịu một nhát đầu là đứt tiện.

Lưu Hương cốc chủ thở ra :

- Nếu Hứa huynh không phát xuất lôi hỏa thì bằng vào thanh kiếm này mà thủ chặt trên đó, tất cả binh khí của chúng ta nhất định không còn một móng, và chúng ta sẽ phải dùng chưởng lực mà thôi.

Hứa Kính Bá cười :

- Vừa rồi huynh đệ có nói cho đôi phương nghe thấy là dẫn chúng lại gần lỗ hồng để phóng lôi hỏa, không ngờ làm cho ba thanh kiếm của ba vị đứt ngang.

Ông ta trao Thanh Minh kiếm cho Luru Hương cóc chủ và nói tiếp :

- Kiếm này sắc bén vô song, chỉ tiếc là chưa lấy được võ nó, vậy xin Cốc chủ hãy tạm dùng.

Luru Hương cóc chủ cười :

- Vì phòng hờ binh khí bị hủy diệt nên huynh đệ đã cho thủ hạ phòng sẵn hơn mười thanh kiếm tốt, huynh đệ thấy thanh kiếm này nên trao về cho Trúc Kiếm đạo huynh.

Tây Ly Tử gật đầu :

- Cốc chủ nói phải lắm, trong chúng ta, chỉ có Trúc Kiếm đạo huynh đáng được mệnh danh là đệ nhất kiếm gia, Thanh Minh kiếm này nên để cho Trúc Kiếm đạo huynh sử dụng, nó có thể là khắc tinh của Phi Phượng kiếm pháp, đạo huynh có thể dùng nó để tận diệt tà gian để bảo vệ đồng đạo võ lâm.

Trúc Kiếm tiên sinh không từ chối, ông ta cầm thanh kiếm và nói :

- Danh lợi đã không màng thì của báu đến đâu cũng thế thôi nhưng vì võ lâm mà tận diệt tà gian, huynh đệ xin tạm thời nhận lấy.

Luru Hương cóc chủ cười :

- Trong khi thanh kiếm này vô chủ.

Ông ta nói chưa dứt lời thì chợt nghe tiếng sắt nghiêng vào nhau, cả tòa đại sảnh chuyển động như nghiêng đổ.

Mọi người giật mình nhìn lại thì bỗng thấy các khung cửa Đông nam, Tây bắc, Đông bắc và Tây bắc cùng mở toát ra.

Từ cánh cửa Đông bắc, chậm chậm bước ra một đạo nhân vận đến màu lam, lưng đeo trường kiếm.

Lão đạo sĩ này có năm chòm râu dài đến ngực bạc phơ, lông mày thật đậm và thật dài, dài phủ xuống gần mí mắt.

Ngoài đôi lông mày rậm kỳ cục của ông ta, lão đạo sĩ này có gương mặt như vàng trắng sáng, đôi mắt tinh anh phong độ thật đúng như một đạo sĩ.

Hình như lão đạo sĩ này là kẻ dẫn đầu để trấn trung ương khi ông ta bước ra thì bốn cánh cửa có bốn người xuất hiện.

Cửa Đông bắc là một lão hòa thượng mặc đến màu tro, không thể biết rõ niên kỷ của lão này nhưng nhìn qua cũng biết lão này có niên kỷ rất cao, vì một người học võ mà răng đã rụng hết và da mặt y như vỏ cây không thể dưới số tuổi một trăm.

Ông ta không cầm binh khí, trên tay chỉ có một xâu tràng hạt, sau vị già có hai nhà sư, hai tay chấp trước ngực, cung cách thật trang nghiêm, họ có vẻ cung kính lão hòa thượng già. Có lẽ đó là tôn trưởng của họ.

Nhà sư ấy là Phi Cảnh và Huyền Cảnh đại sư.

Hai vị Hộ pháp của Ngũ Phượng môn, hai vị Hộ pháp này nhiều trọng vọng, thế mà lại đi sau và tỏ vẻ cung như hàng tôn trưởng như thế ấy. Dù biết hòa thượng già này có địa vị cao lắm trong Ngũ Phượng môn.

Phía Tây bắc bước ra một vị trung niên thư sinh, người vận nguyệt bạch trường bào, tay cầm cây quạt trắng ngà, hẳn là một con người mặt trắng không râu, hai môi mỏng ngậm lại khít rím, trông đáng cách hết sức ngạo nghễ, theo sau là hai tên đại hán cũng vận đến choàng xám, sắc mặt họ khinh khinh, có vẻ không coi ai ra gì cả.

Người này tuổi khoảng bốn mươi.

Phía Đông nam bước ra hai người, một lão già áo đen và một bà già cũng mặc áo đen.

Hai người này râu tóc đều bạc trắng, cả hai đều cảm thiết trọng song song, trông đáng cách hết sức uy nghi.

Phía sau lão già và cụ già này chỉ có một người, người này là Huyền Võ đàn chủ Hắc Trượng Ông của Ngũ Phượng môn.

Phía Tây nam có một lão già khoảng độ năm mươi, mình khoát đến choàng đỏ, mặt ông ta cũng đỏ lỏm, tay cầm trường theo sau ông ta có hai người, một là Bạch Hồ đàn chủ Cách Thiệu Ngũ, một nữa là lão già lùn nhỏ loét choát, chưa ai từng thấy mặt, nhưng cùng đi song song với Cách Thiệu Ngũ thì có lẽ cũng là một vị Hộ pháp của Ngũ Phượng môn.

Tất cả bốn cửa cùng mở một lượt, số người vừa kể cũng xuất hiện một lượt, Luru Hương cóc chủ và quần hùng vừa thoáng thấy thì ai nấy đều sững sờ.

Không ai có thể ngờ rằng Ngũ Phượng môn lại có thể thu nhập quá nhiều cao thủ Hắc đạo gia nhập như thế, chỉ bằng vào những người này không thôi, lực lượng của Luru Hương cóc cũng khó bề chống đỡ, chứ đừng nói đến sự bao vây chặt chẽ và bầy rập của tòa đại sảnh.

Vị đạo nhân mày bạc đứng chính giữa đảo mắt nhìn quanh và hỏi :

- Chẳng hay vị nào là Luru Hương cốc chủ?

Luru Hương cốc chủ vòng tay thủ lễ :

- Tại hạ là người tạm chỉ huy tệ cốc.

Hai tia mắt như điện của vị đạo nhân mày bạc chiếu thẳng vào mặt Luru Hương cốc chủ :

- Nếu ký ức của bản đạo không xấu quá thì lúc bản đạo còn qua lại giang hồ, bản đạo cũng chưa từng nghe tên Luru Hương cốc?

Luru Hương cốc chủ cũng nhìn thẳng vào mặt vị lão nhân :

- Không Động Bạch Mi chân nhân Lâm Thanh Vân trước đây ba mươi năm trên giang hồ đã thanh danh hiển hách, các nhân vật võ lâm đương thời đã đem hai tiếng Bạch Mi của ông mà đặt thêm tên Không Động đủ thấy danh vọng của ông ta đã làm nổi bật hẳn môn phái Không Động, và chính danh xưng ấy cũng đủ nói lên sự tôn kính của giang hồ dành cho ông ta.

Bạch Mi chân nhân mỉm cười :

- Đúng lắm, có lẽ Cốc chủ đang đeo mặt giả phải không? Thật tình thì bản đạo vốn không thích nói chuyện với bất cứ những ai đeo mặt giả.

Luru Hương cốc chủ gật gù :

- Đạo trưởng đã nói thế thì tại hạ xin trình mặt thật để nói chuyện với nhau. Tại hạ tên thật là Giang Thượng Phong.

Vừa nói, ông ta vừa đưa tay gỡ chiếc mặt nạ đang đeo.

Bạch Mi chân nhân gật đầu :

- Thì ra đây là Kim Lăng Nam Giang, bản đạo quả là hân hạnh.

Giang Thượng Phong nói :

- Năm xưa đạo trưởng đã đạt đến danh vọng tột bậc trong võ lâm, đã được võ lâm đồng đạo tôn trọng ngưỡng, thế không hiểu tại sao ngày hôm nay đạo trưởng lại cúi mình trước Ngũ Phụng môn?

Bạch Mi chân nhân lạnh lùng :

- Bản đạo đã được Thái Thượng ủy thác đảm nhiệm trọng trách Tổng hộ pháp Ngũ Phụng môn.

Ông ta đảo mắt nhìn quanh và nói :

- Bản đạo xin giới thiệu với chư vị những Phó Tổng Hộ.

Chỉ về phía lão hòa thượng thủ hạ cửa Đông bắc, Bạch Mi chân nhân nói tiếp :

- Đây là Ngũ Đài sơn, Cổ Phật Tâm Đẳng đại sư.

Cổ Phật Tâm Đẳng vòng tay hướng về phía Bạch Mi đạo nhân cung kính :

- Bản tăng xin cảm ơn Tổng hộ pháp dẫn kiến.

Cổ Phật Tâm Đẳng thủ lĩnh Ngũ Đài sơn vốn là sư thúc của Phi Cảnh và Huyền Cảnh đại sư, thật ra thì đương thời một vị hòa thượng già như thế và bằng vào sắc diện của Bạch Mi không giới thiệu thì cũng có thể đoán ra.

Bạch Mi chân nhân lại quay qua phía Tây bắc chỉ người thư sinh đến trắng :

- Đây là Bạch Cốt Thần Quân, chủ môn Bạch Cốt môn, sau lưng ông là hai người sư đệ.

Bạch Cốt Thần Quân và hai sư đệ của ông ta xưng là Bạch Cốt tam sát hiện là những người vang danh trong Hắc đạo võ lâm, tất cả ở đây có người chưa biết mặt nhưng thầy đều biết tiếng.

Bạch Cốt Thần Quân cũng vòng tay cúi mình về phía Bạch Mi chân nhân.

Tiếp theo, Bạch Mi chân nhân lại chỉ lão già và mụ già đứng cửa Đông nam :

- Hai vị này là Long Lăng Phụng trọng Hắc Y song hiệp, Điền thí chủ và Điền lão phu nhân.

Câu giới thiệu thật hay, vì ai cũng biết danh Hắc Y song hùng mà người đàn ông gọi là Điền Kết Từ, còn người đàn bà là Điền đại nương, tuy cùng một họ Điền, nhưng đó là một cặp vợ chồng.

Trong ba mươi năm về trước, họ cũng là tay hảo thủ của Hắc đạo võ lâm, tướng mạo của họ tuy về già càng thay đổi nhưng tính tình hung hãn của họ chẳng những đã không thay đổi mà lại càng tăng trưởng theo cái nghĩa gùng càng già càng cay.

Thế nhưng bây giờ Bạch Mi chân nhân lại từ Song hùng giới thiệu thành Song hiệp, câu giới thiệu khéo léo ấy chẳng những làm cho cặp Song hùng nở mũi, mà chính sự đệ của họ là Hắc Trọng Ông đang đứng sau lưng cũng nghe thấy lỗ mũi nở phồng lên.

Điền Kết Từ là tay chuyên môn dùng chất độc, còn Điền đại nương thì chuyên dùng Độc trùng, giang hồ nói rằng họ nhìn vào ai thì người ấy phải lăn quay ra chết. Nói tự nhiên là có lẽ thổi phồng một phần nào, nhưng cũng đủ làm cho người ta biết họ là tay lợi hại.

Điền Kết Từ cười cười :

- Tổng hộ pháp quá khen..

Câu nói quá khen có nghĩa là từ Song hùng biến thành Song hiệp mà đương sự cũng đã thấy chính không là hiệp tí nào.

Điền đại nương cười khệt khệt :

- Tổng hộ pháp đã thép vàng lên mặt bọn mình, chứ ông không thiên hạ cũng nhận là song hiệp đấy à?

Điền Kết Từ nhướng mắt :

- Tổng hộ pháp đã tiến cử cho bọn ta đấy, không ai nhận cũng là Song hiệp như thường.

Điền đại nương bĩu môi :

- Vừa rồi ông đã nói đêm nay trong số những người này, sẽ chọn một số trái tim của những người bạn trẻ tuổi làm thuốc bổ, thế mà có thể tước bỏ tiếng hung được sao?

Điền Kết Từ cau mày thấp giọng :

- Nói khe khẽ thôi chứ, bà chẳng cố tìm những kẻ tuổi mà võ công thâm hậu để uống huyết làm cho nhan sắc không phai đó sao? Bà lại kém gì tôi mà nói chớ?

Không để ý đến chuyện cãi cọ của cặp vợ chồng kỳ quái này, Bạch Mi chân nhân lại chỉ về phía lão già đến tía tại cửa Đông nam rồi giới thiệu luôn :

- Còn đây là Côn Luân Phi Long kiếm khách Lục Hạo Xuyên.

Lục Hạo Xuyên cũng vòng tay vái về phía Bạch Mi chân nhân.

Thái độ của ông ta thật là trầm lặng, y như đang đứng nghiền ngẫm một vấn đề gì chứ không phải đang làm lễ.

Côn Luân phái tuy không thuộc vào hàng chín đại môn phái đương thời, nhưng cũng là một chính phái thành danh, thế nhưng vị Chương môn của họ lại đầu nhập làm phó trong hàng Hộ pháp của Ngũ Phụng môn, điều đó làm cho bọn người Lưu Hương cốc giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Hương Tử Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Quần ma giữ cửa

Trong Tam Quốc Chí diễn nghĩa, Thủy Cảnh tiên sinh đã nói một câu: Phục Long, Phụng Sò, chỉ cần được một cũng có thể an thiên hạ, bây giờ trong số quần ma hiện tại, có thể nói một câu tương tự chỉ cần được một trong bốn tên ma đầu giữ cửa là cũng đủ để làm loạn võ lâm.

Giang Thượng Phong vòng tay :

- Giang mỗ ngưỡng mộ và ngày nay hân hạnh hội diện và tiếp theo, ông ta cũng giới thiệu phe mình.

Bạch Mi chân nhân cúi đầu :

- Chư vị đến Bá Điều Triều Dương là không còn sinh nhưng nghĩ tình đồng đạo võ lâm, bản đạo xin phá lệ để thi xử với chư vị một lần.

Hai tia mắt của ông ta chiếu thẳng vào mặt Hứa Kính Bá nói tiếp :

- Chỉ riêng về Hứa trang chủ thì Đại cung chủ đã có phán là sẽ do người thân tự giải quyết.

Hứa Kính Bá cười ha hả :

- Cứ theo cách nói đó thì Biên Phi Phượng hầy còn chưa bị thiêu chết và cô ta hận lão phu lắm phải không?

Bạch Mi chân nhân hỏi :

- Hứa trang chủ nói đúng và chính vì thế nên bản đạo khuyên Hứa trang chủ nên ngoan ngoãn bó tay chịu tội, đừng để Đại cung chủ giận thêm.

Hứa Kính Bá hỏi :

- Đạo Trường nói như thế có nghĩa là tại hạ nhất định phải chết chứ không có con đường nào khác?

Bạch Mi chân nhân gật đầu :

- Bản đạo nghĩ chắc chắn là như thế, vì một khi mà Đại cung chủ đã muốn thế thì không ai có thể cải sửa được cả.

Hứa Kính Bá cười ha hả :

- Còn tại hạ khi mà chưa muốn chết thì bất cứ ai cũng khó làm cho tại hạ chết được, đạo trưởng nghĩ sao?

Bạch Mi đạo nhân nói :

- Đại cung chủ đã truyền khẩu lệnh cho bản đạo, bảo bản đạo cần phải để cho Hứa trang chủ ở lại cho người sử dụng

Hứa Kính Bá cười :

- Cứ theo cách nói của Đạo trưởng thì nhất định đạo trưởng sẽ bắt sống tại hạ cho kỳ được?

Bạch Mi chân nhân gật đầu :

- Đó là ý kiến của Đại cung chủ chứ không phải là ý kiến bản đạo, nhưng một khi Đại cung chủ có ý kiến thì ý kiến đó phải được thi hành đến nơi đến chốn.

Giang Thượng Phong cười :

- Lối khẳng định của đạo trưởng hình như không đúng theo qui luật võ lâm, vì hiện tại chúng ta chưa động thủ thì làm sao biết được sự thắng bại về ai?

Bạch Mi chân nhân khẽ cau đôi mày bạc :

- Chư vị muốn động thủ à?

Ông ta làm như chuyện ấy là chuyện thế gian hy hữu.

Giang Thượng Phong cười :

- Con cá dù thả trong chậu, khi muốn bắt vẫn phải nắm tay, huống chi bọn này không phải là hạng dễ nghe một vài lời mà bó tay chịu chết.

Nhìn về phía Trúc Kiếm tiên sinh và Thần Phiến Tử, Bạch Mi chân nhân khẽ gật đầu :

- Đúng. Trúc Kiếm tiên sinh và Thần Phiến Tử chắc chắn không bao giờ chịu để chết mà không có bạn.

Thần Phiến Tử cười lớn :

- Phải nói bọn này chưa hề biết sợ vấn đề chết sống, bởi nếu sợ thì đã chẳng ngang nhiên đến chỗ này.

Bạch Mi chân nhân nhướng mắt :

- Đạo huynh cho rằng chư vị có thể lâm trận được đấy à?

Thần Phiến Tử nhướng nhướng mắt :

- Tại sao lại không? Nếu không tin thì chúng ta có thể thử xem.

Bạch Mi chân nhân mở to đôi mắt :

- Đạo huynh muốn cùng với bản đạo động thủ sao?

Thần Phiến Tử gần lại :

- Ủa, đạo trưởng đã được ai gắn vào ngực báng hiệu Bất Khả Xâm Phạm rồi sao. Không ai nói chuyện giao đấu với đạo trưởng được cả à?

Bạch Mi chân nhân làm thinh không nói.

Thái độ của ông ta vô cùng ngạo mạn xem như Thần Phiến Tử là một kẻ điên rồ.

Thần Phiến Tử vẫn giữ vẻ bình tĩnh :

- Xin mời đạo trưởng tuốt kiếm ra bản đạo muốn thử xem đạo trưởng danh có thực hay không.

Bạch Mi chân nhân cười mũi :

- Chưa vào quan tài tưởng mình chưa chết, đạo huynh đã muốn thế thì bản đạo chỉ còn cách phải nghe theo, nhưng bản đạo trước khi động thủ xin có lời nói trước.

Giang Thượng phong nói :

- Đạo trưởng có cao kiến thì xin cứ việc nói ngay.

Bạch Mi chân nhân nói từng tiếng một :

- Bản đạo thành thật khuyên chư vị hãy đầu nhập Ngũ Phụng môn.

Giang Thượng Phong gần lại :

- Tại làm sao đạo trưởng lại khuyên bọn này đầu nhập Ngũ Phụng môn?

Bạch Mi chân nhân nói :

- Bởi vì chư vị đã vào đến Bá Điều Triều Dương thì không còn sinh lộ, tốt hơn hết xin chư vị hãy đầu nhập Ngũ Phụng môn để vô lâm khỏi phải mất mát những anh tài.

Giang Thượng Phong cau mặt :

- Nhưng nếu bọn này không chịu thì sao?

Bạch Mi chân nhân vẫn dần từng tiếng một :

- Chỉ còn cái chết mà thôi.

Giang Thượng Phong cười lớn :

- Giang mỗ thật không thấy bằng cách nào mà bọn này phải chết tại nơi đây.

Bạch Mi chân nhân lắc đầu :

- Các vị đã không có cách nào thoát khỏi tòa đại sảnh này thì chỉ còn cái chết chứ làm sao khác được?

Giang Thượng phong nói :

- Cứ theo khẩu khí của đạo trưởng thì bọn này nhất định là tuyệt lộ chứ không còn biện pháp nào nữa cả?

Bạch Mi chân nhân gật đầu :

- Đúng như thế, vì vậy nên bản đạo mới khuyên chư vị hãy nên đầu nhập bản môn..

Tây Ly Tử quát :

- Lâm Thanh Vân, ngươi hãy cầm miệng lại.

Bạch Mi chân nhân nheo mắt :

- Ngươi là Tây Ly Tử đây à? Rất tiếc là bản đạo chưa hề nghe biết.

Tây Ly Tử cười lớn :

- Trước mặt bản đạo đừng có giả giọng bề trên, cái gốc gác của ngươi bản đạo đã biết quá rồi mà.

Tia mắt của Bạch Mi chân nhân nhìn xói vào mặt Tây Ly Tử và ông ta vụt kêu lên :

- Ngươi.. ngươi là..

Thần Phiến Tử bước lên hai bước, vòng tay nói với Tây Ly Tử :

- Đạo huynh, chuyện trao đổi với lão này đệ đã định.

Cây quạt trong tay ông ta xếp lại chỉ vào mặt Bạch Mi chân nhân :

- Nhiều lời vô ích giải pháp hay nhất của chúng ta là hãy tranh tài cao thấp.

Tây Ly Tử cười :

- Gấp chi mà gấp thế. Bản đạo nghĩ tình đồng đạo Tam Thanh cho nên muốn khuyên hấn đôi lời để hấn có thì giờ hồi tâm tĩnh ngộ, không nên trợ Trụ vi ngược, trước mặt chúng ta là những người đại diện cho chính nghĩa, hấn hãy trở về cũng chưa phải là muộn lắm.

Bạch Mi chân nhân bĩu môi :

- Rất tốt.

Và ông ta quay qua nói với Thần Phiến Tử :

- Thần Phiến Tử, ngươi nóng thì cứ ra tay, bản đạo sẽ độ cho ngươi được đi sớm hơn những kẻ cùng đường.

Thần Phiến Tử nhếch môi :

- Rất tốt.

Ông ta lập lại hai tiếng vừa rồi của Bạch Mi chân nhân và chỉ cây quạt nói luôn :

- Đạo huynh có thể rút kiếm ra là vừa.

Bạch Mi chân nhân đáp :

- Đến khi nào cần rút kiếm là bản đạo sẽ biết mà rút ngay, bây giờ thì chưa.

Bạch Mi Không Động chức phận khá cao mà thanh thế cũng khá lớn trong võ lâm hiện thời, cho nên tuy biết võ công của Thần Phiến Tử cũng không phải tầm thường, nhưng ông ta vẫn giữ tư thế của người trên trước.

Thần Phiến Tử cười :

- Lâm đạo nhân mà không rút binh khí thì cây quạt này của bản đạo cũng tạm thời giắt vào lưng.

Tay cầm quạt giắt vào lưng xong là tay phải đã ra ngay chiêu thế :

- Bản đạo xin lỗi nhé.

Tay ông ta vừa đẩy vừa vuron năm ngón trông như móc sắt và sẵn sàng xé gió bay vào giữa ngực đối phương.

Đương kim võ lâm nếu luận về đã công phá huyết thì phải nói Thần Phiến Tử là số một, vì thế, tuy cách xa Bạch Mi chân nhân đến năm sáu bước, nhưng khi chỉ phong phóng ra là đã nhắm vào ba trọng huyết Tướng Đài, Hoa Cái và Trắc Nhậm so với lối đánh bằng cây quạt cũng không kém phần nào.

Chỉ cần một chiêu đầu cũng đã thấy ngay hiệu lực.

Bạch Mi chân nhân thân hình bất động, thế nhưng cũng không dám coi thường, tay phải ông ta lật ngang năm ngón tay vuron ra chụp lấy Thần Phiến Tử, đồng thời tay trái đánh luôn hai chưởng.

Thần Phiến Tử nghiêng mình tránh khỏi chưởng thế của Bạch Mi chân nhân, đồng thời hạ nhanh tay phải xuống điểm ngược vào chưởng tâm của đối phương.

Bạch Mi chân nhân hừ hừ trong miệng, tay trái thay vì đánh đi bỗng đổi thế quạt ngang theo thế Hoàn Tảo Thiên Quân.

Chiêu thể hiện tại tuy cũng y như thế, nghĩa là cũng dùng chiêu cũ, nhưng khi chuyển thế quạt ngang, chưởng lực bỗng gia tăng gấp bội.

Thấy đối phương chuyển thế quá nhanh và quá mạnh, Thần Phiến Tử hoảng hốt hít mạnh một luồng chân khí, nhún chân nhảy vọt lên và từ trên không quay tròn một vòng, quanh thân hình của Bạch Mi chân nhân, mười ngón tay từ trên chìa xuống.

Trong chuyển biến bất ngờ, thế đánh của Thần Phiến Tử quả đúng là chớp nhoáng, nhất là mụon thế mạnh từ trên đánh xuống, uy lực dũng mãnh vô cùng.

Bạch Mi chân nhân không quay đầu lại, ông ta chỉ nhích thân tới trước nửa bước, tay trái bắt từ dưới cuốn lên theo thế Long Vân Huy Phong

Thật là lạ, hình như Bạch Mi chân nhân đã ước độ được phương vị của Thần Phiến Tử khi mà đối phương vừa mới nhóng lên, cho nên khi ngọn chưởng của ông ta phóng lên là trúng ngay vào đà rơi xuống của Thần Phiến Tử.

Tiếp liền theo, chân trái của Bạch Mi chân nhân lại tràn đi nửa vòng, tay phải lại đưa lên. Đứng ngoài trông y như tư thế của người đang khoa tay nói chuyện vì ngọn chưởng phóng ra quá nhẹ nhàng.

Thế nhưng những kẻ đứng ngoài đều là những tay bản lãnh tự nhiên họ nhận ra ngay thế đánh nguy hiểm nhất của đối phương, nó không phải tầm thường mà là chiêu thể cực kỳ quái dị.

Thần Phiến Tử vừa tràn đà cho thân hình tà tà rơi xuống, chợt nghe một luồng tiềm lực từ dưới đưa lên y như một luồng gió thốc, ông ta không còn cách nào tránh kịp.

Ông ta giật mình vội hít thêm một luồng chân khí, vận dụng tuyệt đỉnh khinh công đập vào không khí vút ngược thân lên gần hai trượng.

Tuy là cách tránh đòn nhưng khinh thân của Thần Phiến Tử trong lúc bất ngờ trông vô cùng đẹp mắt, khiến cho những người bên ngoài kể cả phe Ngũ Phụng môn cũng phải tấm tắc khen thầm.

Và từ trên không vụt nghe gió mạnh rít lên, một vầng bán nguyệt đen ngời từ trên giáng xuống đầu Bạch Mi chân nhân y như lưới búa thiên lôi.

Thần Phiến Tử đã xòe cánh quạt.

Bạch Mi chân nhân trầm giọng :

- Hay lắm.

Ổng tay áo rộng của ông phát mạnh trở lên.

Y như tiếng xé lụa giữa không trung, cả người cả quạt của Thần Phiến Tử lại giống như một trái cầu da bị dội bật thẳng lên không hơn hai trượng và khi thân hình rơi xuống đất ông ta vẫn còn phải thối lui hai ba bước mới đứng yên lại được.

Nhìn lại Bạch Mi chân nhân, ổng tay đến rộng cũng đã bị đứt mất gần tới rách.

Lần này thì Bạch Mi chân nhân đã giận thật rồi, đôi mày trắng của ông ta dựng ngược lên, ông ta thét lên một tiếng nhảy dựng lên, hai tay vung mạnh theo thế liên hoàn.

Thần Phiến Tử cười lớn :

- Bạch Mi Không Động cũng chỉ có thể thôi à?

Vừa cười, tay phải của ông ta vừa phát mạnh, đón lấy hữu chưởng của Bạch Mi chân nhân, đồng thời chân phải của ông ta bước tới hơn nửa bước, cánh quạt từ tay trái hất lên, vừa hất vừa xếp lại nhắm vào Kiên Tĩnh Huyệt của Bạch Mi chân nhân điểm tới.

Thế đánh song hành lần này nhanh như điện xẹt, một thế đánh gần như tận dụng tuyệt chiêu.

Bạch Mi chân nhân giận dữ :

- Thần Phiến Tử dám giỡn mặt với bản đạo đây à?

Bây giờ thì lửa giận của ông ta đã bùng lên không còn dằn được nữa, ông ta lại nhảy phóng lên đánh mạnh cả hai tay.

Thần Phiến Tử cười ha hả :

- Bản đạo không xem thường nhưng cũng chẳng trọng lắm đâu.

Tay quạt, tay chưởng, ông ta lại cũng theo thế liên hoàn, cuộc chiến diễn ra đã tới hồi khốc liệt.

Đúng như Thần Phiến Tử đã nói, ông ta không xem thường, nhưng cũng không sợ sệt, tuy có đề phòng nhưng vẫn giữ vững cách tấn công.

Cả hai vừa tận dụng thế tấn công, vừa thi triển khinh công mong làm cho đối phương hoa mắt, vì thế cho nên chỉ trong lấy mắt cả hai bóng người như quện vào nhau, đứng ngoài khó lòng phân biệt đâu là Bạch Mi chân nhân, đâu là Thần Phiến Tử.

Bạch Mi chân nhân chuyên luyện Huyền Công, trình độ đã đến mức thượng thừa, càng đánh ông ta như càng hăng hơn, nhất là chiêu thế đánh ra quá lạ lùng, chỉ thấy bóng mà không nghe hơi gió.

Thần Phiến Tử đã thi triển tốt và khá tâm đắc về cánh quạt, người ta chỉ thấy bóng cây quạt nhoáng qua nhoáng lên như cánh bướm vờn hoa nhưng khác hơn Bạch Mi Không Động ở chỗ cánh quạt của ông ta đã kéo theo những tiếng gió nghe vèo vèo.

Chỉ trong nháy mắt cả hai người đã đánh nhau ngoài trăm hiệp.

Tất cả những người đứng ngoài càng lúc càng nhận thấy công lực của Bạch Mi chân nhân mỗi lúc một tăng lên, còn Thần Phiến Tử tuy chưa thấy mòi thâm bại, nhưng những phút trôi qua càng yếu dần chứ không còn được như trước nữa.

Tình hình đó diễn ra rõ rệt, nếu trận đấu kéo dài thêm thì Thần Phiến Tử rất khó duy trì tiếp tục thêm.

Bốn hướng cửa, năm người Phó tổng hộ pháp vẫn đứng im lìm. Họ làm như cuộc đấu của Bạch Mi chân nhân và Thần Phiến Tử không ăn thua gì đến họ.

Có lẽ không phải là họ không thấy rõ, nhưng cho dầu thế nào thì nhiệm vụ của họ không phải nhiệm vụ tiếp ứng mà là nhiệm vụ trấn giữ bốn khung cửa chính không cho một ai công phá.

Cho dầu cuộc chiến bên trong có diễn biến ra sao, đối với họ vẫn không thể nào thay đổi, vì họ thay đổi nhiệm vụ là cuộc bao vây bị phá ngay.

Lực lượng của Lưu Hương cốc họ biết rất rõ, họ chỉ nói bằng lời hống hách chứ thật sự họ vẫn e dè.

Bạch Mi chân nhân quả không hổ với danh hiệu Bạch Mi Không Động, công lực của ông ta không còn ở mức của những cao thủ bình thường vì ông ta đã luyện đến mức càng đánh càng làm cho thể lực tăng lần lên chứ không thể nào bị giảm.

Vì thế chiêu lực của ông ta mỗi lúc mỗi mạnh và lạ hơn thêm và chính Thần Phiến Tử biết hơn ai hết về sự tăng trưởng kinh người ấy.

Song phương đấu thêm vài mươi hiệp nữa thì tình thế nghiêng bất lợi cho Thần Phiến Tử hoàn toàn.

Chiêu thế của Bạch Mi chân nhân bức Thần Phiến Tử phải xoay quanh, không thể nào còn có cơ hội phản công. Trúc Kiếm tiên sinh xóc Thanh Minh kiếm trong tay cười lớn :

- Xin Thần Phiến Đạo huynh hãy nhường cho bản đạo.

Ông ta nói chưa dứt câu thì thanh bảo kiếm đã xé vào trong gió.

Bằng vào thân phận và danh vọng của Trúc Kiếm tiên sinh mà không giữ thể diện trong cuộc đấu, chắc chắn ông ta đã có sẵn chủ trương.

Và ngay khi ấy thì Tây Ly Tử cũng lên tiếng :

- Trúc Kiếm đạo huynh xin chậm lại, lần này thì phải đến phiên bản đạo đẩy chứ.

Ngay như Trúc Kiếm tiên sinh, Tây Ly Tử nói chưa dứt lời thì thanh trường kiếm đã theo thế Phù Vân Xuất nhằm Bạch Mi chân nhân xả tới.

Cuộc diện đã hình thành ba đánh một, vì miệng tuy nói nhưng cả ba cũng không ai chịu lui ra.

Ngoài Thần Phiến Tử ra, hai vị đương kim danh kiếm cùng ra tay một lúc, kiếm khí rợn người.

Bạch Mi chân nhân nổi một tràng cười như chuông ngân, ông ta phóng thẳng mình lên và tiếng thép chạm nhau đến lúc Bạch Mi chân nhân tuốt kiếm.

Và cũng chỉ một kiếm thôi, ông ta đã đủ sức hất bật hai kiếm của Trúc Kiếm tiên sinh và Tây Ly Tử trở về nguyên vị.

Trúc Kiếm tiên sinh giật nảy mình.

Thanh trường kiếm của Tây Ly Tử tuy cũng là kiếm báu, nhưng so với Thanh Minh kiếm của Trúc Kiếm tiên sinh thì không thể sánh bằng, tự nhiên Bạch Mi chân nhân có thể hất ra, còn Thanh Minh kiếm chém sắt như bùn, tại sao đánh hất ra, đã va chạm vào mà không bị tiện?

Thật ra thì những ai cầm kiếm của Bạch Mi chân nhân thì có giá trị ngang hàng với Thanh Minh kiếm, nhưng vì ông ta khi hất thanh kiếm lên, bao nhiêu chân lực đã dồn vào thanh kiếm bằng ngọ cánh tay, chính vì thế mà Thanh kiếm của Trúc Kiếm tiên sinh không làm sao tiện ngang cho được.

Ngay trong lúc Trúc Kiếm tiên sinh và Tây Ly Tử nhảy vòng chiến, cũng tức là lúc mà Lưu Hương cốc chủ Giang Thượng Phong ra hiệu cho quần hùng bắt đầu đột vòng vây.

Chỉ trong nháy mắt, bóng người ló nhỏ nhảy lên, ánh kiếm sáng ngời, họ chia làm nhiều cánh công phá bốn cửa trong tòa đại sảnh.

Giang Thượng Phong, Thanh Phong đạo trưởng, đối kháng với Ngũ Đài sơn Cổ Phật Tâm Đẳng, người trấn giữ cửa Đông bắc.

Thái Bình bảo chủ Tàn Nhân Khanh, Hồng Liễm Phán Quan Nghiêm Hữu Tam đánh về phía Tây bắc của Bạch Cốt tam sát.

Trang chủ Hứa Kính Bá và Độc Tẩu Chu Tiềm nhắm và Long Lăng phượng trượng, Hắc Y song hung ở cửa Đông nam.

Đon Hiểu Thiên, Cung Quan Vô đột phá cửa Tây nam do Phi Long kiếm khách và Lục Hạo Xuyên cố thủ.

Ngoài ra còn hai đạo nữa, một do Giang Bộ Thanh cầm đầu, gồm có Hứa Trình Tường, Hứa Doanh Doanh và Quán Thiên Phát; một do Lý Duy Năng cầm đầu gồm có Nghiêm Tú Hiệp, Tàn Tổ Trân, Yến Sơn song kiếp và Lý gia tứ tướng.

Hai đạo này tùy cơ ứng biến tiếp hậu cho các mặt.

Thần Phiến Tử, Trúc Kiếm tiên sinh và Tây Ly Tử vẫn bám chặt vào Bạch Mi chân nhân.

Trọng điểm của họ là vị Tổng hộ pháp Bạch Mi chân nhân Lâm Thiên Vân, còn lại bốn cửa chỉ cần cầm chân đợi khi nào giải quyết được Trung ương, tức là giải quyết xong Bạch Mi chân nhân là giải quyết luôn bốn cửa.

Bởi vì không giải quyết được đối với Bạch Mi chân nhân thì cho dầu có phá được lực lượng ở cửa vào cũng không thể thoát. Và lại, đối với những nhân vật trấn thủ bốn cửa đối với năm đại ma đầu khét tiếng này, lực lượng phân tán của Lưu Hương cốc hiện tại cũng không thể dễ gì giải quyết.

Trong bốn cánh, tương đối cánh của Hứa Kính Bá là mạnh nhất, và khi nghe nói đến chuyện cặp Song hung ăn uống máu người hồi nãy, ai cũng muốn khi vào trận là phải giải quyết ngay, giải quyết bằng cách quyết tâm tốc chiến.

Vì thế mà Hứa Kính Bá và Độc Tẩu Chu Tiềm ngăm ra hiệu với nhau. Họ thừa biết nếu chỉ bằng vào võ công và nội lực, đối với h người đã thành danh hơn ba mươi năm nay, họ không thể hạ được.

Thêm vào đó, một người chuyên dùng chất độc, một vị chuyên luyện độc trùng, bất cứ trong giờ phút nào, họ thấy cần là họ nhất định sẽ hạ độc thủ, họ không bao giờ biết gớm tay.

Mà đó là chuyên môn thì không làm sao đến nông nổi nên khi họ muốn tiên phát chế nhân hà muốn trừ được họ là phải dùng cách Phòng bắt thảng phải làm sao trong một phút đầu phải hạ cho kỳ họ có ý định rõ ràng như thế, cho nên khi Trúc Kiếm tiên sinh và Tây Ly Tử nhảy vào vòng chiến là Hứa Kính Bá vội vàng vung cả hai tay một lượt.

Tay phải Tiên Nữ Tán Hoa Đào, tay trái chiếc ống đồng Lôi Hóa thần châm năm ánh lửa lóe lên xẹt thẳng về phía Song hung.

Nhưng Hứa Kính Bá đã nhanh mà Phượng trượng còn nhanh hơn nữa, ông ta vừa vung tay thì cây Phượng trượng đã đón ngay.

Nội lực của mụ ma đầu này quả kinh người, cây Phượng trượng chỉ mới đưa lên là hai món ám khí của Hứa Kính Bá bị hút ngay tức khắc.

Nhưng có một điều mà có lẽ mụ ta không nghĩ tới là mặc dầu hút được, nhưng đã hút là ám khí phải chạm vào đầu trượng, chạm vào đầu trượng là chuyện sẽ phải xảy ra.

Nghĩa là mặc dù hút được, nhưng Tán hoa đào và Lôi Hóa thần châm vẫn nổ.

Chỉ nghe bùng bùng hai tiếng, năm đóm lửa bỗng hóa thành năm khối lửa và khói dậy mịt mù.

Những khối lửa cháy bùng bùng hai đầu cây trượng của Điền đại nương lần lần chụp xuống trọn người mụ ta.

Nhiều tiếng xèo xèo nổi lên, từ năm khối lửa lại tỏa ra thành nhiều đám lửa, nó bùng ra bốn phía rộng hơn một trượng có dư.

Sự kiện đột biến tình hình quả đã làm cho bất cứ ai cũng không day trở kịp.

Chính Điền đại nương cũng không thể ngờ rằng cuộc đời oanh liệt ngót năm mươi năm trường lại phải khốn đốn một cách quá dễ dàng như thế.

Mụ ta không ngờ cây trượng đã từng hút mất không biết bao nhiêu binh khí của đối phương, thế mà bây giờ hút nhằm chất nổ.

Trong lúc những khối lửa từ đầu trượng lăn xuống, Điền đại nương hoảng hốt đưa hai ống tay đến rộng vừa phát vừa che phủ lấy đầu.

Nhưng khốn nỗi chất dẫn hỏa này là thứ đạo chế công phu của Hứa Kính Bá đã tốn không biết bao nhiêu tâm lực, nó là thứ mà đựng đầu cháy đó, một thứ không thể nào dập tắt, hay nói khác hơn là càng dập nó càng cháy dữ dội hơn, chính vì thế cho nên khi Điền đại nương đưa hai ống tay đến lên, vừa che vừa dập thì những đóm lửa bùng lên thật mạnh.

Bằng vào chiêu thế Lưu Vân Phi Tự, bằng vào nội lực kinh hồn của bà ta, nếu đổi lại là một thứ ám khí khác, cho lợi hại đến đâu, cho dầu tầm chất độc nguy hiểm đến hai ống tay đến của bà ta cũng rất dễ dàng phá nát.

Thế nhưng thứ ám khí này không phải thế, nội lực của ông ta càng mạnh, chiêu thế càng trúng đích, lửa càng cháy nhiều hơn.

Chỉ trong nháy mắt, thân thể của Điền đại nương bỗng biến thành cây đuốc.

Điền Kết Từ hoảng hốt, ông ta lật đặt dùng ống tay để chụp lửa trên mình của mẹ, nhưng khôn nạn thay, ông ta lại cũng đi vào con đường của Điền đại nương, dập vào là lửa bắt vào ngay.

Nhưng nhanh trí hơn, khi lửa vừa mới liếm vào, Điền Kết Từ đã xé toạc giải đến tuột ra khỏi thân mình.

Điền đại nương chỉ rú lên được hai tiếng thất thanh là lăn xuống đất.

Cánh cửa phía đó bị vùng lửa dữ án khuất, cũng may là Hắc Trượng Ông vì đứng sát cửa nên không bị tấp, nhưng bị vách lửa cản ngăn, ông ta chỉ đành rút sát nép vào cánh cửa đứng trơ bất động, nhìn người bạn đường bị cháy thành than, Điền Kết Từ giận đến cầm hòn, lão gầm lên như cọp rống :

- Hứa Kính Bá, ta thề liều chết với ngươi.

Lão tung mình lên như con cọp đói, giang cả hai tay phủ xuống đầu Hứa Kính Bá.

Khi lão phóng mình lên thì thân mình thẳng đứng, nhưng khi lão chụp xuống thì tay chân lão co lại y như một con nhện nhện chụp mồi, đà xuống của lão cực kỳ kinh khiếp.

Hứa Kính Bá không dám chậm trễ, ông ta lùi lại một tay kiếm xóc mạnh lên trên.

Độc Tẩu Chu Tiềm kêu lớn :

- Hứa trang chủ hãy lui.

Và cùng một lúc với tiếng la, ông ta lao tới nhân thân hình đang xuống của Điền Kết Từ xô ngang thanh trường kiếm.

Điền Kết Từ y như con thú say mồi, lão dang cả hai tay bốc mạnh vào hai thanh kiếm.

Khi hai tay chụp cứng vào hai lưỡi kiếm rồi, thân hình lão ta mới chịu sà hẳn xuống. Vừa xuống, lão vừa thủ bộ chiêu cứng thân mình.

Bây giờ thì mọi người mới thấy hai bàn tay của Điền Kết Từ có bao, không biết bao tay của lão ta bằng thứ bao gì? Xem thì mỏng nhưng kiếm bén vẫn không làm đứt được.

Thanh đoản kiếm của Hứa Kính Bá còn có một sợi dây xích, vì thế cho nên đầu bị giật thanh kiếm vượt tay, nhưng sợi dây xích vẫn còn dính chặt.

Thanh trường kiếm của Độc Tẩu Chu Tiềm vẫn giữ cứng trong tay, Điền Từ Kết chỉ nắm ngoài chót mũi.

Ba người bây giờ bỗng hình thành thế tam phân đỉnh túc, cả ba người đều vận lực dồn lên cả bàn tay, không ai chịu sút kém một ai.

Trong ba người, chỉ có Hứa Kính Bá là công lực có phần yếu hơn, nhưng trong trường hợp này, ông ta vẫn cố duy trì thêm vào đó nhờ có sợi dây xích nên cuộc đằng co cũng không đến nơi nào nguy hiểm.

Độc Tẩu Chu Tiềm đứng yên một chỗ nhìn thẳng vào mặt đối phương, sắc mặt ông ta đổi từ trắng đến ửng hồng, Điền Kết Từ râu tóc dựng lên trông y như một con sư tử hai mắt đỏ hoe, hai tay nắm chặt hai mũi kiếm và cười sảng sặc.

Có một điều là cây Long trượng của lão ta không đụng đất nhưng nó vẫn nép dẹt theo thân mình, y như toàn thân của lão có gắn nam châm hút đứng cây thiết trượng.

Giang Bộ Thanh đứng ngoài nhìn thấy thật rõ ràng, cũng nhận ra Hứa Kính Bá có phần yếu thế.

Hứa Trình Tường và Hứa Doanh Doanh rất biết rõ tính cha, họ biết trong trường hợp này mà nếu một ai nháy ra can thiệp thì lòng tự ái của ông ta bị xúc phạm làm ông tức tối thì hậu quả lại càng bất lợi hơn. Chính vì thế mà họ cứ đứng ngoài chăm chú theo dõi chứ không dám vọng động.

Nhưng chuyện kém lực cũng chưa làm cho mọi người phải lo vì đầu có kém hơn nhưng trong thế đằng co này Hứa Kính Bá vẫn còn đủ sức duy trì.

Cái làm cho mọi người thất sắc là màu sắc của hai thanh kiếm đột nhiên biến đổi.

Cả hai thanh kiếm vốn sáng ngời sắc thép, nhưng từ lúc bị Điền Kết Từ nắm cứng thì màu sắc thép ấy bỗng đổi thay. Vì trong sát nơi tay của Điền Kết Từ vụt y như có hai con rắn cuộn tròn hai thanh kiếm.

Nói là hai con rắn vì nó có dợn cuộn tròn, nó có một màu xám bắt đầu khoanh lạnh khoanh lần từ mũi kiếm chạy theo thân kiếm.

Vết tím sẫm cứ như thế mà tiến lên.

Thanh kiếm của Hứa Kính Bá vốn đã ngắn mà vật ấy lại len tới nhanh hơn. Chỉ trong nháy mắt nó đã cuốn hai thanh kiếm và lần lần ăn vào sợi dây xích.

Sợi dây xích cũng vốn là màu thép trắng, nhưng bây giờ cũng bị cái vết tím từ trong tay của Điền Kết Từ quán tròn, thì ra sợi dây xích có khoan, y như con rắn độc.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Hương Từ Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Đại phá Từ Môn

Càng phút càng nhanh, sợi dây xích dài gần hai sải tay, bây giờ đã bị vết tím bò lần tới, chỉ còn chừng non phân nửa.

Phần đầu của Hứa Kính Bá đã còn quá ngắn mà trong khi vết tím ấy là chất độc khủng khiếp từ trong tay của Điền Kết Từ.

Bởi vì lão là con người chuyên dùng độc, và bây giờ nhìn vào đôi mắt gân đỏ nổi lên cuộn cuộn, bằng vào vết tím kỳ dị ấy, làm sao người ta không biết đó là độc chất?

Trong khi ấy, thanh trường kiếm của Độc Tẩu Chu Tiềm lại là một kỳ quan.

Bắt đầu khi luồng ánh tím từ trong tay của Điền Kết Từ bò ra thì từ phía Chu Tiềm cũng có một vết bò ra tương tự. Chỉ có điều là màu sắc khác nhau.

Cái vết phía Chu Tiềm không phải tím như bên Điền Kết Từ mà lại là một vết xanh.

Vết xanh ấy cũng cuốn theo thân kiếm y như một con rắn lục khoan tròn.

Hai vết ấy bắt đầu cùng một lúc và tiến đều lên cùng một tốc độ, do đó, hai vết ấy không có bên dài bên ngắn.

Nếu như thế mà tiến lên, hai vết ấy nhất định sẽ châu đầu vào nhau và chừng ấy nhất định sẽ có nhiều chuyện lạ xảy ra.

Thế nhưng chuyện ấy lại không xảy đến. Hai vết của hai người bò còn cách nhau chừng hai lòng tay là cả hai đều dừng lại.

Dừng lại như biến động ấy khiến cho người ngoài có cảm tưởng như là hai khoan đang cố sức xoay.

Càng xoay càng đậm thêm lên xoáy vào đôi mắt của hai người, ai cũng biết họ đang thi nhau về nghề nghiệp.

Hiện bây giờ, người ta nhận thấy họ đang ở mức cầm chân nhau, thêm thì giờ, chưa biết ai sẽ hơn ai và độc chất ai mạnh hơn ai, nhưng bây giờ thì chưa ai làm gì ai được.

Phía bên Hứa Kính Bá thì bây giờ đã thập phần nguy hiểm, vì vết tím của Điền Kết Từ không gặp sức phản kháng nên cứ bò tới đều đều.

Bây giờ thì chỉ còn chừng hai gang tay nữa mà thôi.

Bên ngoài bọn Giang Bộ Thanh đã hoảng hồn, thế nhưng chưa ai dám động.

Hình mọi người nghe Hứa Kính Bá vụt cười khan.

Giọng cười ông ta thật là dễ sợ.

Nhưng Điền Kết Từ chưa kịp chú ý thì ngón tay cái của Hứa Kính Bá vụt bấm mạnh.

Bứt!

Sợi dây xích đứt ra.

Vì nội lực hơn kém không nhiều lắm cho nên Điền Kết vẫn phải dùng sức thật nhiều để giữ vững thân hình không bị lôi ngã tới, cho nên khi sợi dây xích vừa đứt là lão ta bị mất thăng bằng.

Cũng may nhờ vào còn một tay trì kéo với thanh kiếm của Độc Tẩu Chu Tiềm nên lão chỉ bị hơi mất thăng bằng mà vẫn chưa bị ngã bật ra sau.

Nhưng chuyện nguy hiểm không phải ở chỗ đó, vì khi vừa làm đứt sợi dây xích thì tay trái của Hứa Kính Bá đã vung nhưng vẫn cứ cuốn tròn.

Từ trong tay ông ta, theo với chưởng phong, có một vật đen đen nho nhỏ.

Hứa Doanh Doanh đứng sát bên Giang Bộ Thanh, khi vừa thấy vật lạ từ tay của cha mình bay ra, nàng mừng quá nên không còn có sự dè dặt nữa nên nàng kéo mạnh tay Giang Bộ Thanh và kêu nhỏ nhỏ :

- Tích Lịch Từ!

Giang Bộ Thanh không biết Tích Lịch Từ là cái giống gì, nhưng hắn chưa kịp hỏi thì vật ấy đã trúng ngay giữa ngực Điền Kết Từ.

Giả như bình thường thì ám khí cũng không làm sao trúng Điền Kết Từ cho được, nhưng trong trường hợp này thì khác, một là vì đứng cách nhau quá gần, hai là vì còn trì kéo với thanh kiếm của Chu Tiềm, ba là vì sợi xích đứt làm cho lão mất thăng bằng, chính vì ba lẽ bất lợi ấy khiến cho lão lãnh trọn cái vật mà Hứa Kính Bá vào ngay trước ngực.

Một tiếng nổ vang chất chứa, lồng ngực của Điền Kết Từ bị banh ra, máu thịt, ruột gan của lão bị văng tung tóe khắp nơi giống như một vũng lầy bị người ta ném đá làm nước văng lên tùm lùm.

Hứa Kính Bá ngửa mặt cười sằng sặc :

- Long Lăng Phụng trọng Hắc Y song hung cũng chỉ có thế.

Ông ta chưa nói hết câu bỗng loạn choạng thối lui ngã xuống đất.

Hứa Trinh Tường và Hứa Doanh Doanh hoảng hốt nhảy vút tới kêu :

- Cha!

Nhưng ngay khi ấy, hai người chợt nghe một luồng kinh lực từ phía bên ngoài đánh ập vào, nhưng không nhắm hai người mà chỉ đánh dạt hẳn ra và tiếng của Độc Tẩu Chu Tiềm kêu lớn :

- Đừng đụng vào mình Trang chủ.

Vừa nói ông ta vừa bước tới rút ra ba cây kim vàng phóng nhanh vào ba trọng huyệt trên mình Hứa Kính Bá.

Hứa Trinh Tường đã lấy lại bình tĩnh, nhưng nhìn cha mình ngồi bất động và da mặt lần lần nhợt nhạt, Hứa Trinh Tường thảng thốt kêu lên :

- Cha đã bị trúng độc rồi.

Hứa Doanh Doanh khóc lớn :

- Cha.

Nàng vừa gọi vừa chạy ra tới trước.

Độc Tẩu Chu Tiềm vội khoác tay :

- Trinh Tường, hãy kéo Hứa cô nương lại, Hứa trang chủ trúng độc không được đụng vào.

Hứa Trinh Tường kéo em lại và roi nước mắt hỏi Chu Tiềm :

- Chu tiên bối, chẳng hay gia phụ còn cứu được chăng?

Độc Tẩu Chu Tiềm cau mày :

- Ngay bây giờ thì thật khó nói, sau khi đoan kiếm, đáng lẽ Hứa trang chủ phải nhảy tránh ra, thế nhưng vì công, khiến cho công phu kỳ độc của Điền Kết Từ gần như toàn bộ nhiễm vào người Hứa trang chủ.

Hứa Doanh Doanh khóc lớn :

- Như vậy là cha tôi không cứu được?

Chu Tiềm lắc đầu :

- Lão phu đã biết mạch tâm của Hứa trang chủ hãy chờ uống thuốc giải độc rồi mới có thể quyết đoán được.

Phía cửa đó, lửa hãy còn bít lỏi, nhưng tiếng của Hắc Trượng Ông phía trong vẫn vọng lên :

- Chu lão tặc đừng nhọc công vô ích, Hứa Kính Bá đã bị Lục Soát thần công của sư huynh ta đánh phải rồi thì đừng mong cứu chữa mất công.

Độc Tẩu Chu Tiềm bĩu môi, nhưng ông ta làm thinh như không nghe thấy.

Hứa Kính Bá tuy đã giải quyết được một bên, nhưng ba cửa kia hãy còn đang quyết đấu.

Sự việc xảy ra cùng một lúc, nhưng đến bây giờ chưa có cửa nào có vẻ khả quan.

Trước hết là cửa Đông bắc.

Cửa này do Ngũ Đài sơn Cổ Phật Tâm Đăng trấn giữ và lực lượng công phá gồm có hai người là Lư Hương cốc chủ Giang Thượng Phong và Thanh Phong đạo trưởng.

Trong khi hai người ào tới, Cổ Phật Tâm Đăng vẫn đứng y một chỗ, sắc mặt ông ta có vẻ cay cú, không thấy lộ một chút biểu đồng tình.

Rất biết con người ấy không dễ gì giao đấu, nhất là khi đã lao tới sát trước mặt ông ta, thế nhưng ông ta vẫn đứng yên bất động, Giang Thượng Phong và Thanh Phong đạo trưởng không dám vọng động, hai người dừng lại cách ông ta năm sáu bước.

Giang Thượng Phong vội vòng tay :

- Đại sư cứ cố thủ cửa này, trong trường hợp vạn bất đắc dĩ thì buộc lòng chúng tôi mới có lỗi mà thôi.

Cổ Phật Tâm Đăng chậm chậm mở tròn đôi mắt và cười sằng sặc :

- Lớn lối thế! Bản tăng trấn giữ cửa này, muốn qua chắc không được dễ, tốt hơn hết là nhị vị nên lui lại.

Giang Thượng Phong nói :

- Chúng tôi bị khốn đốn trong này, vì thế không thể ngồi một chỗ khoanh tay, xin đại sư rộng lượng mà không trách cứ.

Phật Tâm Đăng lạnh lùng :

- Nhị vị đã quyết phá thì cứ thử xem.

Giang Thượng Phong lấy mắt về phía Thanh Phong đạo trưởng và cười nói :

- Đại sư đã nói thế thì Giang nỗ xin lỗi vậy.

Ông ta nói thật chậm và thanh kiếm đưa lên cũng thật chậm.

Thanh kiếm từ từ đâm tới.

Cùng một lúc với Giang Thượng Phong, nhưng Thanh Phong đạo trưởng nhanh hơn mà cũng dữ dằn hơn, thanh trường kiếm trong tay ông ta vút tới như sấm sét.

Cổ Phật Tâm Đăng vẫn đứng yên một chỗ chờ cho hai đường kiếm quang liếm xuống sát đầu thì ông ta mới bước mình qua nửa bước, ngắt là nửa bước chân kỳ dị, không ai thấy đó là lối tránh thế nhưng hai đường kiếm của hai vị đương kim cao thủ đều không làm sao trúng đích.

Chỉ cần nửa bước thôi cũng đã đủ hiển lộ công phu của Ngũ Đài sơn, thứ công phu cao không lường được.

Giang Thượng Phong rung động, ông ta lật đặt lui lại hai bước nhưng cái lui của ông ta lại là một thế tấn công, vì khi nhún chân nhảy lên để lui lại là ông ta đã tung luôn một thế Hà Mổ Phan Thối.

Thanh bảo kiếm bắt từ trên xả xuống, vừa xả vừa kéo ra sau, tiếng gió rít lên nghe véo véo.

Cùng trong một lúc, Thanh Phong đạo trưởng bước sang bên phải, thanh kiếm trong tay ông bắt từ bên trái quật ngược trở lên, bằng vào chiêu thế Đào Triệt Thiên La, thanh kiếm tung hoành tạo ra một vòng đai trắng xóa, Cổ Phật Tâm Đăng cười khẩy :

- Khá lắm, thảo nào nhị vị lại không lớn lối trước mặt bản tăng, quả đúng là những đường kiếm phi phạm.

Vừa nói, nhà sư già của phái Ngũ Đài sơn hai tay cùng cất lên một lượt.

Cánh tay đến rộng phía trái cuốn ngay thanh kiếm của Giang Thượng Phong, tay phải đưa lên vung râu trắng hạt hắt vào thanh kiếm của Thanh Phong đạo trưởng.

Chiêu thế Đào Triệt Thiên La của Thanh Phong đạo trưởng bao gồm ba biến thế, chính vì thế cho nên khi thấy Cổ Phật Tâm Đăng vung râu trắng hạt đón đỡ, ông ta đặc ý cười thầm và nghiêng hẳn mình qua kéo ngược thanh kiếm về bên phải, đồng thời đảo mạnh cánh tay bắt từ pha nách bên trái của cổ Phật Tâm Đăng phía xéo bên trên.

Đó là biến thế thứ hai, một biến thế thật nhanh và chuẩn bị cho thức thứ ba kế tiếp.

Thế nhưng thức thứ ba của Thanh Phong đạo trưởng không sử dụng kịp, vì khi thanh kiếm vừa phay xéo lên chưa được nửa chừng thì đã chạm ngay vào

xâu chuỗi hột.

Một tiếng khua chát chúa nổi lên, nhiều tia lửa bắn ra chóa mắt, Thanh Phong đạo trưởng cảm thấy một luồng tiềm lực kinh dị từ tư thế của xâu tràng hạt tấp thẳng vào mặt mình, ông ta hoảng hồn nhảy dựng lên và lộn nhào ra sau hơn ba thước.

Giang Thượng Phong rung động, thay vì khi thấy ông tay đến rộng của Cổ Phật Tâm Đẳng cuốn tới với sức cực kỳ uy mãnh, ông ta phải thối lui để chuyển sang thế khác, nhưng khi nhận ra tình trạng nguy hiểm của Thanh Phong đạo trưởng, ông ta lại vội nhích lên, thanh kiếm trong tay vận dụng cả tiềm lực phóng luôn ba thước trong một chiêu, nhắm vào ba trọng huyết Hoàng Cơ, Tương Đài, và Cửu Cung của Cổ Phật Tâm Đẳng đâm tới.

Chỉ đánh một chiêu nhưng vì ba thước biến quá nhanh, cho nên khi Giang Thượng Phong vừa phóng kiếm ra thì ba luồng gió xé vào không khí bay tới cùng một lúc.

Chiêu thế vừa lạ lùng vừa hung hãn dị thường.

Cổ Phật Tâm Đẳng neho mắt cười khà :

- Hay, hay lắm.

Vừa nói, nhà sư già đưa hẳn bàn tay khẳng khiu ra khỏi hai tay rộng, những ngón tay như que củi khô của ông ta lại và bung ra.

Trông vào tư thế của nhà sư, những cái búng của ông ta tung ra chiêu thế mà cũng không thấy gì đáng gọi là vận khí, thế nhưng ngay khi ấy lại nghe ba tiếng thép khua lên hn như cùng một lúc bởi ba thước trong một chiêu của Lưu Hương cốc Giang Thượng Phong và cũng trong khi ba tiếng khua lên là nhiều tia lửa lại bắn ra cùng một lúc, ba thước của Giang Thượng Phong đều bị những ngón lấy xương xâu của Cổ Phật Tâm Đẳng búng trúng.

Thanh Phong đạo trưởng nhảy lui lại sau và khi thấy Giang Thượng Phong đột khởi thế công là ông ta quay lại, từ bên trái vùng kiếm đánh luôn.

Sự việc xảy ra có trước có sau nhưng vì quá nhanh nên như cùng một lúc, ba tiếng thép vừa khua lên là Giang Thượng Phong cảm thấy tay cầm gài như tê điếng, thanh kiếm thiếu chút nữa là đã tuột văng.

Phía bên kia thấy chưởng phong rít mạnh, Thanh Phong đạo trưởng không dám đưa tay đối kháng, ông ta lật đật nhảy tránh ra ngoài.

Cổ Phật Tâm Đẳng bật cười ha hả, hai bàn tay của ông ta áp lại và vụt dang thẳng ra hai bên, với chiêu thế Song Tuyền Nhật Nguyệt. Chỉ một chiêu thôi nhưng nhằm đánh cả hai người.

Hai ngọn chưởng lực y như hai nguồn thác lũ ào ào tấp thẳng vào người của Giang Thượng Phong và Thanh Phong đạo trưởng.

Tổng ra hai ngọn chưởng thì thân hình của Cổ Phật Tâm Đẳng cũng đã phóng theo, chỉ thấy thân ảnh nhoáng lên là ông ta đã đến ngay trước mặt Giang Thượng Phong, mười tám viên tràng hạt đã thành vô khí, nó nhoáng lên và đập thẳng xuống đầu Lưu Hương cốc chủ.

Giang Thượng Phong không còn cách nào tránh được, ông ta hét lên một tiếng, tay trái hất mạnh lên tiếp đón nguồn chưởng lực, thanh kiếm trong tay phải cũng hất liền theo và lưới thép chạm mạnh vào xâu tràng hạt.

Lần này thì chẳng những không tránh né mà Giang Thượng Phong lại vận toàn thân công lực, ông ta quyết tiếp nhận cả hai.

Ngọn chưởng của Cổ Phật Tâm Đẳng vốn là ngọn chưởng cách không, về khi phát ra ông hầy còn ở xa và nhất là khi thấy thân hình chầm dứt, cứ theo nguyên tắc cao thủ xấp xỉ với nhau thì bất cứ ai khi phá chưởng trong trường hợp đó cũng đều không thể dùng tận lực, chính vì thế nên Giang Thượng Phong đón tiếp vẫn được hiệu quả, ngọn chưởng của Cổ Phật Tâm Đẳng bị ông ta đã bắt ra và đồng thời hóa giải.

Thế nhưng xâu tràng hạt thì lại khác.

Thanh kiếm vừa nhoáng lên và vừa chạm nhẹ vào xâu tràng hạt là Giang Thượng Phong biết ngay chuyện chẳng lành, ông ta biết ngay ở xâu tràng hạt ấy đối phương đã dồn toàn công lực.

Từ ở thanh kiếm, Giang Thượng Phong nghe luồng cai khí chân nguyên cuộn cuộn đổ xuống thân mình y như một thót đá từ trên đê xuống.

Kiểm ảnh chập chòn khi ông ta vừa hất lên chống đỡ bây giờ tắt mất, thanh kiếm chỉ còn lại một mình và xâu tràng hạt cứ từ trên ép xuống.

Giang Thượng Phong cố tận sức bình sinh th dưới chống đỡ!

Tiếng thép nổ bật thật dòn và Giang Thượng Phong vụt nghe tay mình nhẹ bồng.

Không cần nhìn, ông ta cũng có thể biết ngay rằng thanh kiếm đã gãy ngang.

Trong đường tơ kẽ tóc khi xâu tràng hạt theo thanh kiếm giáng xuống đầu. Giang Thượng Phong vùng hét lên một tiếng, nhún chân phóng lên bằng một cú đá sấm sét.

Một tiếng dội nghe khủng khiếp, bất cứ người nào, dầu là nhỏ thó nhất nhì trong võ lâm hiện đại, nhưng nếu bị một cú đá như thế ngay giữa bụng như Giang Thượng Phong đá Cổ Phật Tâm Đẳng thì nhất định cũng phải vỡ tung lồng bụng thân xác nhất định không còn nguyên vẹn, bởi vì cú đá này ông ta

đã dùng tận lực bình sinh.

Nhưng với cái bụng của Cổ Phật Tâm Đẳng thì không như thế, cú đá của Giang Thượng Phong thật mạnh, nhưng khi chân chạm vào bụng đối phương, ông ta cảm thấy y như đá vào một bức tường bằng sắt. Nếu không có nội công thâm hậu thì chắc chắn chân phải của ông đã gãy lìa.

Toàn thân của Giang Thượng Phong bị dội bổng lên không vắng tuốt ra ngoài một trượng, khi chân chấm đất, ông không còn gượng nổi mà phải ngồi xum xuống.

Lý Duy Năng và Yên Sơn song kiết đứng gần đó hơn khi thấy Giang Thượng Phong bị nguy, cả ba vội vàng chạy đến.

Giang Thượng Phong khề nhìn họ một cái rồi nhắm nghiền hai mắt dưỡng thần.

Qua tình trạng đó, chứng tỏ ông ta đã bị chấn động nội thương.

Bị Giang Thượng Phong đá một đá, Cổ Phật Tâm Đẳng vẫn như không hề hay biết, cho đến chuyện nhìn về phía Giang Thượng Phong, ông ta cũng chẳng thèm nhìn.

Làm như chuyện đối với Giang Thượng Phong không thành vấn đề bận rộn, Cổ Phật Tâm Đẳng nhún chân nhảy về phía Thanh Phong đạo trưởng.

Cách phi thân của ông ta thật là kỳ diệu, không phải nhảy phóng lên rồi theo thế sà hành, mà ông ta chỉ lướt đi cách mặt đất chừng độ gang tay rồi như bay về phía Thanh Phong đạo trưởng.

Khi cách còn chừng bảy tám bước, tay phải của Cổ Phật Tâm Đẳng lại nhấc lên.

Ông ta tung chưởng theo phương pháp Cách Không Đà Hồ.

Khi ngọn chưởng vừa tung ra thì thân ảnh của ông ta cũng nhóng theo luôn, và khi ngọn chưởng chưa kịp đến thì thân hình của ông ta đến trước.

Lần này thì khác hơn lần trước khá nhiều, khi phát chưởng đánh một lượt hai người lúc này thì chưởng phong khua động ào ào, còn lần này thì y như cách khoa tay nói chuyện, không thấy ông ta dùng sức mà cũng không nghe hơi gió.

Thế nhưng Thanh Phong đạo trưởng cảm thấy ngay điều bất lợi, nhất là thấy Giang Thượng Phong thụ thương là tự biết công lực của mình hoàn toàn không có được phần nào so với đối phương, vì thế cho nên ông ta vội dựng đứng thanh kiếm lên ngang ngực và thối lui từng bước một.

Càng dè dặt, càng đi vào con đường nguy hiểm vì chính đó là cơ hội để cho Cổ Phật Tâm Đẳng hạ ngay sát thủ. Sát thủ đó là Âm Cực chưởng.

Đối với người sư diệt là Huyền Cảnh đại sư, mà Âm Cực chưởng đã làm cho võ lâm chấn động, thế thì nội thương không phải nhẹ. Vị sư thúc Cổ Phật Tâm Đẳng này, Âm Cực chưởng càng lợi hại không làm sao tưởng tượng.

Âm Cực chưởng là một thứ bàng môn âm công, nó bay không hề nghe tiếng gió, thế nhưng khi trúng vào mình hơi lạnh dẫn ngay.

Thanh Phong đạo trưởng phát rùng mình, ông tay biết cơ nguy đã tới cho nên vội vàng nhún mình nhảy vọt ra sau, hai chân vừa chấm đất, ông ta sang thanh kiếm qua tay phải cho vào mình lấy ra một bình thuốc rồi cắn trút nhanh vào miệng.

Đồng thời dụng công xung lên các trọng huyệt để ngăn không cho âm phong nhập nội.

Cổ Phật Tâm Đẳng không truy kích, lão ta quay trở về vị trí cũ, hai mắt lão hơi khép lại y như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra cả.

Trong khoảnh khắc hạ luân hai cao thủ, nhưng Cổ Phật Tâm Đẳng hình sắc vẫn y nhiên bất động, không ai nhận ra là đã dùng sức, chừng như đối với hai cao thủ như Giang Thượng Phong và Thanh Phong đạo trưởng, ông ta hạ rồi còn dư lực và cú đá như trời giáng của Giang Thượng Phong ông ta coi như không có vậy.

Ngũ Đài sơn Cổ Phật Tâm Đẳng là như thế đó.

* * * * *

Tấn công cánh cửa Tây bắc là Thái Bình bảo chủ Tàn Nhân Khanh và Hồng Liễm Phán Quan Nghiêm Hữu Tam, trấn cửa là Bạch Cốt tam sát, là những người đã từng quen biết với nhau.

Tàn Nhân Khanh vẫn trong bộ đến đạo nhân, tay trái ông cầm cây phát trần, tay phải đã có một thanh trường kiếm.

Nghiêm Hữu Tam tay cầm cặp Tử Kim Phán Quan bút, cả hai người chậm chậm bước đến cách bọn Bạch Cốt tam sát chừng năm sáu bước là dừng lại.

Bạch Cốt Thần Quân phe phẩy cây quạt nói với hai người sư đệ :

- Nhị đệ, tam đệ, khi chưa có lệnh ta thì cấm không được vọng động nghe.

Cả ba người, khi thấy Lưu Hương cốc phát động tấn công thì họ đã chuẩn bị thù ngay binh khí.

Nhị Sát sử dụng Bạch Cốt thảo hình dạng giống y như bàn tay người, nó được làm bằng thứ xương bánh chè của người chết, tự nhiên, nó là thứ binh khí được trui luyện, nhưng không phải trui luyện như kim khí mà trui luyện bằng độc chất.

Tam sát cũng sử dụng binh khí bằng xương người, nhưng thứ không dẻo gọt, hấn cầm y nguyên một cái xương ống chân trắng toát.

Cả ba người luyện võ theo bàng môn, và đã xưng là Bạch Cốt nên binh khí của họ toàn bằng xương trắng.

Chính cây quạt của Bạch Cốt Thần Quân cũng bằng những thẻ xương khếp lại, luôn cả những sợi chỉ kết những tấm thẻ xương trắng ấy, hấn cũng dùng bằng những gân người, thứ gân đã được chế biến đặc biệt nhỏ như sợi chỉ mà dẻo chắc hơn dây thép.

Là một Bảo chủ đứng vào hạng nhất nhì trong võ lâm mặc trong mình bộ đến nhỏ sinh, lời lẽ của hấn cũng khá là nho nhã, nhìn dáng cách và giọng điệu thật không ai có thể nghĩ đó là tay lãnh tụ của Bạch Cốt môn, một môn phái giết người như ngóc.

Tần Nhân Khanh cười :

- Tần mỗ vốn sinh ra mộ đạo, thế nhưng chỉ mới mặc đến đạo bào trong vòng ba năm nay thôi.

Bách Cốt Thần Quân cười nhẹ và nghiêm giọng :

- Người mộ đạo là phải vì đạo, là phải thanh tịnh vô vi, là Bảo chủ đã ngộ đạo thì lại làm sao không lo cho mình xưng danh đạo giáo, lại dính vào vòng cương tỏa của Giang huynh đệ cùng với Tần bảo chủ kể ra cũng đáng gọi chỗ quen biết cũ, vì thế, tại hạ xin nói thẳng một lời.

Cuộc diện ngày nay chư vị đã đi vào tử địa không làm sao cưỡng chế được cả, cho nên tại hạ vì cho quen biết ngày trước, khuyên Bảo chủ nên buông binh khí để làm kế vạn toàn.

Tần Nhân Khanh mỉm cười :

- Tại hạ e rằng câu nói của thần quân đã sai rồi, vì Ngũ Phụng môn là mầm họa cho võ lâm, tại hạ đâu không có h vì đạo thì cũng vì võ lâm mà trọng nghĩa, chỉ có điều chỉ tiếc là một vị lãnh tụ đại môn phái như thần quân lại làm chuyện trợ thì làm chuyện ngược ngao như thế hay sao?

Bách Cốt Thần Quân cười lớn :

- Phải thì sao? Tại hạ vì tình nghĩa cũ mà khuyên như thế, nghe hay không là tùy nơi chư vị.

Nghiêm Hữu Tam cười nhạt :

- Thái Bình bảo chủ chủ trương ai không đứng vào mình thì mình cũng không chạm vào ai, thế nhưng Ngũ Phụng môn lại dõn trồn ma giáo, thừa lúc tại hạ vắng mặt để tập kích, xem thế thì liệu có thể nhẫn nhịn được không?

Bách Cốt Thần Quân cười :

- Đó là do quý bảo, chứ không phải tại Ngũ Phụng môn, bởi vì quý bảo hùng cứ Giang Nam, trong khi Ngũ Phụng môn thống lĩnh cả đại giang Nam Bắc, như vậy vô hình chung sự có mặt mà không thân phục quý bảo là đối kháng, nếu quý bảo bảo rằng thiên đô về Tây bắc thì huynh đệ bảo đảm rằng sẽ không ai đứng vào quý bảo.

Nghiêm Hữu Tam cười mỉa :

- Bạch Cốt Thần Quân, ta cũng xin khuyên ông một câu, bây giờ ông cứ bảo vệ nhị vị sư đệ ra khỏi Ngũ Phụng môn trở về vùng Tây bắc thì huynh đệ cung xin bảo đảm rằng không một ai dám đứng vào Bạch Cốt môn.

Bách Cốt Thần Quân xám mặt nhưng hấn không nói thêm một tiếng nào.

Tam sát thét lớn :

- Nghiêm Hữu Tam, trước mặt thần quân, ngươi dám buông những lời cuồng ngạo như thế phải không?

Nghiêm Hữu Tam tròn trừng đôi mắt, ông nhích từng bước một về phía Tam sát và bỗng cười ha hả :

- Tam sát, theo ngươi thì ta cuồng ngạo hay là bọn ngươi cuồng ngạo?

Tam sát tuy vẫn ý vào thế bộ ba nhưng trước sát khí bùng bùng của vị nổi danh Hồng Liễu Phán Quan, làm cho hấn giật mình thối lui hai bước và thét lớn :

- Họ Nghiêm kia ngươi muốn gi thế?

Nghiêm Hữu Tam cười gằn :

- Lão phu muốn cho bọn ngươi biết như thế nào là cuồng ngạo đây?

Tự nhiên cả đôi bên chỉ nói thêm như thế mà thôi, chứ họ cũng biết cuộc chiến đã đến lúc không thể nào dừng được, chẳng qua vì chút quen biết ngày xưa nên họ không muốn ra tay sớm, chứ hiện giờ ba cửa kia chiến trận đã đến lúc gay cấn nhất, thì cánh cửa này vô lý lại ngưng?

Bạch Cốt Thần Quân nhếch môi ngạo nghễ :

- Tam đệ, hãy lãnh giáo với Nghiêm bằng hữu đi.

Tam sát nhún chân nhảy ra, khúc xương ống trong tay hát lên :

- Nghiêm Hữu Tam, tình cô cự như thế cũng đã đủ rồi, bây giờ thì chúng ta hãy nói chuyện với nhau bằng bình khí.

Vừa nói, thân ảnh của hắn nhoáng, khúc xương ống trong tay hắn đập thẳng vào bả vai bên phải của Nghiêm Hữu Tam.

Nghiêm Hữu Tam hít mạnh một luồng chân khí và thụt lui hai bước, ngọn Phán Quan bút bên tay trái đưa lên đỡ lấy khúc xương ống, đồng thời chân trái ông nhích qua một bên, chiếc Phán Quan bút bên tay phải thuận thế đánh bật một cái thật nhanh.

Khúc xương của ông đã bị Nghiêm Hữu Tam giữ cứng.

Tam sát không thể thu về dễ dờ đôi bên tay phải nhoáng, ngọn bút cuốn tròn làm cho gió bỗng xoay theo như con trót.

Trong nháy mắt, Nghiêm Hữu Tam đã đón đủ ba đòn như sấm sét làm cho Tam sát phải liên tiếp thối lui.

Tần Nhân Khanh vì chỗ quen biết quá nhiều với Bạch Cốt thần quân, nên ông không muốn ra tay sớm, ông ta chỉ đưa mắt nhìn cuộc đấu và chiếc phát trần cứ phe phẩy đứng im.

Bạch Cốt Thần Quân nhìn thẳng vào mặt Tần Nhân Khanh cười hỏi :

- Tần bảo chủ chắc cũng muốn thử sức đây chứ?

Tần Nhân Khanh cũng cười :

- Vâng, tại hạ phụ trách tấn công Tây bắc, nhưng chúng ta vốn là chỗ cô giao nên tại hạ không muốn làm sớm đối với thần quân.

Bạch Cốt Thần Quân cười :

- Bảo chủ đã không nghe lời huynh đệ, đã không chịu buông bình khí thì chúng ta đành phải lãnh giáo với nhau thôi.

Và hắn quay qua Nhị Sát hát mặt :

- Nhị đệ, hãy lãnh giáo với Tần bảo chủ.

Nhị Sát cầm Bạch Cốt trao bước ra vòng tay nói với Tần Nhân Khanh :

- Xin mời Bảo chủ.

Tần Nhân Khanh vẫn cứ đứng yên, thanh kiếm trong tay ông ta vẫn cắm mũi xuống đất, ông ta nhìn Nhị Sát mỉm cười :

- Vâng, xin Hạ huynh cứ ra tay.

Nhị Sát nhếch môi không nói, hắn bước thêm bước nữa và ngọn Bạch Cốt trao vút qua..

Không, đó chỉ là hư chiêu, ngọn Bạch Cốt trao trong tay hắn chưa đánh thật, hắn lại dùng tay trái, năm ngón tay co lại bầu tói y như mảnh hổ vòn mồi.

Và đây mới thật là độc chiêu của phái Bạch Cốt, nó là Âm Phong trao.

Năm ngón chỉ phong xé gió thẳng vào giữa ngực Tần Nhân Khanh trong khi tay phải của hắn cũng phát chiêu kế tiếp.

Thanh Bạch Cốt trao trong tư thế Lăng Quyền Lưu Sa hồng phải từ trên đánh xuống mà hắn lại quét ngang.

Tần Nhân Khanh cười lớn :

- Mới vào mà Hạ huynh đã muốn sát thủ rồi à?

Tay trái ông ta cầm cây phát trần phát mạnh đón lấy Phong trao, tay phải xốc thẳng thanh kiếm lên theo thế Vân Hoàn Vu Hiệp đón lấy cây Bạch Cốt trao của Nhị Sát vừa đánh tới.

Dầu với một chiều đầu, nhưng vì vốn đã biết nhau nên khi cả hai cùng vận toàn công lực, võ khí lấy động là cát bụi bị cuốn lên như con trốt.

Nhị Sát vừa tiếp chiêu đầu, chợt nghe toàn thân rung rung, hấn thối lui một bước cười gằn và cây Bạch Cốt trao lại nhắc lên.

Lần này quả là hấn đã động sát cơ, ngọn trào bằng xương trắng vụt như biến hóa, hấn sử dụng chiêu thể bàng môn tuyệt kỹ Qui Tiễn Phi Lân. Tuy cây Bạch Cốt trao không như kim khí nhưng chiêu thể biến hóa của hấn cũng đã làm chớp nhoáng hoa mắt địch thủ.

Tần Nhân Khanh quay ngang thân kiếm trong thế Xuân Vân Sa Triển, hất cây Bạch Cốt trao bằng thân kiếm sát vào trong cán và nghiêng tay xóc xéo trở qua nhắm thẳng vào Chương Môn huyết của Nhị Sát đâm vào thật mạnh.

Nhị Sát thấy đánh hai chiêu vẫn chưa chiếm được lợi thế, nên vội hạ mình xuống đánh tạt ngang mũi kiếm và lao ngay nhập nội tung luôn ba chiêu một lượt.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Hương Từ Lệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Bạn quen ngày trước

Cả ba chiêu mà Nhị Sát tung ra toàn là quái chiêu đặc biệt của Bạch Cốt môn, nhìn vào thấy ngọn trào giăng giăng bao phủ.

Tần Nhân Khanh cau mặt thối lui ba bước, thanh kiếm trong tay ông ta mới giải tỏa được ba chiêu.

Nhị Sát vụt bật cười sảng sặc, thanh Bạch Cốt trao của hấn vụt quay tròn tiếng gió rít nghe vun vút.

Hấn không đánh thẳng vào đối phương, nhưng thỉnh linh trong Bạch Cốt trao vụt có nhiều vùng trắng trắng bốc ra như bụi.

Bạch Cốt thần mang!

Nhị Sát đã tung sát thủ. Hấn đã dùng ám khí. Thứ ám khí tối độc của Bạch Cốt môn..

Tần Nhân Khanh giật dử, dầu sao cũng là chỗ quen biết ngày xưa, ông ta chưa thật tình muốn hạ đối phương, nhưng bây giờ, trước ám khí tối độc của hấn thì không còn dửng dưng được nữa.

Ngọn phát trần bên tay trái của ông vụt đứng thẳng lên và cái đuôi của nó vụt xoay nhanh như chong chóng. Ngọn phát trần không tấn công, nó chỉ làm nhiệm vụ đánh bật vùng ám khí từ Bạch Cốt trao, thanh kiếm bên tay phải mới chính là công, nó vụt nhoáng lên và người ta không thấy hình thật của nó ở chỗ nào nữa.

Ngang dọc từ trên xuống dưới, từ phải qua trái, từ trước ra sau, người ta nhìn vào y như màn lưới, màn lưới đó bao trùm lấy Nhị Sát.

Không ai thấy thanh kiếm thật, nhưng ai cũng nghe hơi gió, hơi gió bốc ra chu vi hơn một trượng theo cách vòng tròn ốc, rõ ràng là thể kiếm chưa từng thấy bao giờ.

Phía bên ngoài, không biết ở người nào, chợt nghe thấy tiếng kêu :

- Phong Lôi thập tam kiếm.

Đó là kiếm phổ bất truyền của giòng họ Tây Tần, năm xưa, Tổ phụ của Tần Nhân Khanh là Tần Mộ Phong đã dùng thể kiếm ấy mà diệt trừ Bát Quái Thiểm Tây, nó đã làm cho danh vọng họ Tần chấn động cả một vùng Canh, Thiểm. Nó còn được mệnh danh là Tru Quái Kiếm.

Trong vòng trăm năm nay, qua ba đời tu bổ, mười ba thức kiếm của giòng họ Tây Tần đã làm cho mười ba đường kiếm trở thành vô địch.

Trong đời của Tần Nhân Khanh chưa bao giờ dùng tới, vì nó vốn là một sát chiêu, nhưng bây giờ vì tức tối trước độc thủ của Nhị Sát làm cho ông nổi giận và Phong Lôi thập tam kiếm tung ra là có hiệu quả ngay.

Bây giờ thì không còn ai còn nhìn thấy bóng kiếm bóng người đâu nữa, người ta chỉ thấy những đường sáng sáng lòe ngang hoa mắt.

Nhị Sát bỗng nghe tiếng nổ lùng bùng, hấn rúng động thối lui, nhưng bây giờ thì hấn không còn thấy đường chống đỡ, mảnh Bạch Cốt trao trong tay hấn chậm lùn và sau cùng thì trở thành vô dụng.

Bạch Cốt Thần Quân thấy tam sư đệ cùng với Hồng Liễm Phán Quan đã dư trăm hiệp mà vẫn chưa phân thắng phụ, trong khi Nhị Sát mới mấy chiêu đầu là đã thảm bại, thế nhưng để bảo vệ danh dự cho nên hấn vẫn phải đứng yên, chưa dám xông vào trợ chiến.

Nhưng bây giờ thì không thể dửng dưng được nữa, chỉ cần một giây phút chần chờ là Nhị Sát bị hạ ngay.

Hắn lật đặt bung chiếc quạt ra và kêu lớn :

- Nhị đệ, hãy lui lại để cho ta lãnh giáo với Tần bảo chủ.

Vừa nói hắn vừa bước nhanh ra.

Bạch Cốt Thần Quân từ trước đến nay vốn được tiếng là con người hòa nhã, cái hòa nhã ghê người của hắn ở chỗ là vẫn cười nói và giết người chứ không hề giận dữ bao giờ.

Hình như hắn không bao giờ làm mất phong độ của bộ đến nho sinh của hắn.

Bây giờ vẫn y như thái độ cố hữu từ lâu của hắn, nhưng hắn không thể điềm nhiên không hành động, vì hắn rất biết trong vòng lưới kiếm của Tần Nhân Khanh, nếu hắn không can thiệp thì nhất định Nhị Sát sẽ không làm cách nào thoát được.

Vì thế tuy ngoài miệng vẫn nói cười, nhưng chân hắn vẫn phải bước mau, hắn bước tới phía bên phải của Tần Nhân Khanh và cười lớn hơn chút nữa :

- Kiếm pháp của Tần bảo chủ quá cao minh, nhị đệ của tại hạ không thể nào tiếp nổi, tại hạ xin hân hạnh cùng với Tần bảo chủ đôi chiêu.

Miệng hắn cười nói tươi tỉnh, nhưng cây Bạch Cốt phiến trong tay hắn thì không bao giờ khách sáo, trong tiếng nói tiếng cười của hắn, người ta nhìn thấy nhiều vết trắng đã quét ngang.

Là một con người công phu thâm hậu, cánh quạt đưa ra giải vây cho đồng bọn lại càng hung hãn dị thường, chỉ thấy hắn nhấc tay lên là cánh quạt đã biến ngay một vòng trắng xóa.

Hắn chỉ nhắm ngay vào bóng kiếm của Tần Nhân Khanh hất luôn hai cái là màn lưới kiếm của ông ta chợt thừa dần và cuối cùng tắt hẳn.

Tần Nhân Khanh thối lui hai bước.

Nhị Sát thoát khỏi hiểm chiêu, con giận của hắn dâng lên tận óc, hắn nhân cơ hội Tần Nhân Khanh làm cho ông ta nổi nóng không còn chút e dè thường lệ, ông ta xoay nghiêng mình lại, tay trái tung ra một chưởng.

Tuy công lực cao hơn Nhị Sát một bậc nhưng Tần Nhân Khanh đang lo đối phó với Bạch Cốt Thần Quân, cho đến khi nghe hơi gió chi phong tập kích của Nhị Sát thì ông ta mới vận lực lên tay trái, và như thế là hơi muộn.

Ngon chưởng của ông ta tuy chưa đạt được Âm Phong Chi, nhưng thân hình lại phải thối lui và thanh kiếm chống ngăn với Bạch Cốt Thần Quân vì thế mà chậm lại.

Bạch Cốt Thần Quân vẫn cười bằng cái giọng ôn hòa, nhưng cánh quạt trong tay của hắn vùng đâm thẳng.

Cánh quạt tới sát vào giữa ngực của Tần Nhân Khanh trong khi thế kiếm của ông ta chưa thu lại kịp.

Trong đường tơ kẽ tóc của vấn đề sinh tử, chợt nghe một giọng cười ròn rảng nổi lên :

- Đã từ lâu nghe danh cây quạt của Bạch Cốt Thần Quân, ngày hôm nay mới hân hạnh nhìn thấy rõ.

Một tiếng tách khô khan nổi dậy, cánh quạt của Bạch Cốt Thần Quân bị một cánh quạt hất ra và Thần Phiến Tử chặn ngang trước mặt.

* * * * *

Khi thấy Tây Ly Tử và Trúc Kiếm tiên sinh cùng nhảy vào vòng chiến, Bạch Mi chân nhân cười ha hả :

- Hay lắm, cả ba cùng ráp lại cho vui.

Vừa nói ông vừa vắn treó mình qua.

Xoảng Xoảng vang, hai thanh kiếm của Trúc Kiếm tiên sinh và Tây Ly Tử đều bị dội văng trở lại.

Vẫn cầm cây Thanh Minh trong tay và thấy Bạch Mi chân nhân không hề sợ chuyện va chạm, Trúc Kiếm tiên sinh đã có phần ngán vì đã biết chân lực của lão ta.

Vì chiêu thứ hai này Trúc Kiếm tiên sinh đã phát giác được rằng Bạch Mi chân nhân đã dồn chân lực lên mũi thép để đối đầu, thành thử cho dầu cầm trong tay thanh kiếm báu, ông ta cũng biết không làm sao hủy diệt được binh khí đối phương.

Tây Ly Tử cười ha hả :

- Kiếm thuật của Không Động tuy có kỳ diệu đấy, nhưng đạo huynh nói ra bằng lời, không sợ rằng mình đã quá cuồng ngạo lắm chăng?

Bạch Mi chân nhân nói :

- Về phương diện võ học, căn bản là ưu thắng liệt bại, đó là sự thường, chớ vị cứ xuất hết sức bình sinh sở học ra mà thủ thắng, cuồng ngạo hay không đâu phải là vấn đề đáng nói.

Ông ta nói chuyện nhưng thanh trường kiếm không hề ngưng lại, gần như mỗi tiếng nói của ông ta đều kèm theo một nhát kiếm tấn công.

Tây Ly Tử cũng bắt đầu nhận thấy y như Trúc Kiếm tiên sinh đã thấy, cứ mỗi nhát kiếm của Bạch Mi chân nhân đều mang theo một nguồn tiềm lực kinh người, nó không phải là kiếm pháp như những người có nội lực tầm thường mà nó là chân nguyên được dồn ra sắt thép.

Chính vì phát hiện như thế nên Tây Ly Tử biết trước trận đấu sẽ cam go và nguy hiểm.

Ông ta bắt đầu thận trọng từng nhát một.

Qua ba kiếm đầu, thật tình mà nói thì không ai chứng tỏ được hơn ai, nhưng bằng vào thể đánh của Tây Ly Tử và thể đối kháng của Bạch Mi chân nhân thì có thể thấy được rằng ưu thế của nội lực nghiêng hẳn về Tây Ly Tử.

Bạch Mi chân nhân vừa cau mặt nhìn theo đường kiếm của Tây Ly Tử và vụt thét lên :

- Hay lắm, hình như đạo huynh là cao nhân của Hoa Sơn phái?

Tây Ly Tử cười :

- Cho dầu là Hoa Sơn phái hay không, xin đạo huynh hãy tiếp thêm chiêu nữa.

Vừa nói thanh trường kiếm trong tay ông ta đã vung tới, như ông ta muốn chứng tỏ cho đối phương biết lai lịch của mình.

Bạch Mi chân nhân cười nhẹ, ông ta tràn mình qua và hất ngược thanh kiếm trở lên.

Hai thanh kiếm chưa đụng vào nhau thì từ nơi mũi kiếm của Bạch Mi chân nhân có một nguồn tiềm lực thổi tạt mũi kiếm của Tây Ly Tử.

Tiếp liền theo, Bạch Mi chân nhân rung mạnh thanh kiếm, chợt thấy bóng kiếm trùng trùng, không phải như vệt sáng dài loáng theo đường kiếm như bao cây kiếm quá, mà đây là từng thanh kiếm một, thấy rất rõ ràng từ một thanh kiếm trong tay Bạch Mi chân nhân hình như biến ra trăm ngàn thanh kiếm khác.

Đó là thể kiếm độc môn của Không Động, và cũng vô cùng kỳ diệu, trong ánh kiếm trùng trùng đầy, hình như có một bàn tay rà theo sống kiếm của Bạch Mi chân nhân và từ trên sống kiếm vụt xẹt nhanh vào tay cầm kiếm.

Bàn tay lạ ấy gõ mạnh lên mu bàn tay cầm kiếm của Bạch Mi chân nhân..

Bạch Mi chân nhân cảm thấy như một trái chùy giáng xuống, làm cho toàn thể cánh tay cầm kiếm của ông tê điếng, thanh kiếm cảm tuột khỏi tay.

Bạch Mi chân nhân hoảng hốt nhảy vọt lên và hấn lùi ra sau bảy tám bước, ông ta nhìn trừng trừng bằng đôi mắt kinh hoàng.

Và ông ta vụt cười khan :

- Tiên Nhân Chương Thượng Vũ Sơ Tinh, may không chút nữa bản đạo đã bị rơi thanh kiếm, ngoài Chương môn phái Hoa Sơn năm xưa là Thương Thiết Sinh thì trên đời này không còn người nào khác nữa.

Tây Ly Tử cười xòa.

- Đúng lắm, thật rất khó mà được Lam Chân Nhân nhớ đến.

Bạch Mi chân nhân chớp mắt vòng tay :

- Quả đúng là Thương đạo huynh rồi, bây giờ râu tóc của đạo huynh đều đã bạc cả rồi, nếu không bằng vào chiêu số để nhận ra thì bản đạo đã vô cùng thất lễ.

Tây Ly Tử nói :

- Thế nhưng Lam huynh thì vẫn y như bốn mươi năm về trước, không thay đổi chi cả, thật cũng là việc đáng mừng.

Cặp mày trắng của Bạch Mi chân nhân cau lại :

- Nhưng sao Thương đạo huynh lại cùng với Lưu Hương cốc thành nhất lộ?

Tây Ly Tử cười :

- Thế sao Lam đạo huynh lại đầu nhập Ngũ Phụng môn?

Bạch Mi chân nhân thở ra nhẹ nhẹ :

- Bốn mươi năm về trước, bản đạo bị trúng phải Ly Hạo chưởng của Nam Nhạc Nhất Quái, bị hỏa độc công tâm nếu không nhờ đạo huynh đi ngang qua ban cho Lộ Linh Đan, trân phẩm của Hoa Sơn thì bản đạo chỉ còn nắm xương tàn. Bốn mươi năm nay, cái ơn của Đạo huynh, bản đạo ghi sâu vào lòng không bao giờ quên được.

Tây Ly Tử cười cười chặn nói :

- Đạo huynh khéo nói thì thôi, ba viên Lộ Linh Đan, tuy thật sự là trân dược của Hoa Sơn, thế nhưng bản đạo đã dùng nó để đổi lấy sự sống còn của Bạch Mi Không Động, một vị kỳ nhân tuyệt thế võ lâm thì chuyện ấy đâu có gì đáng nói? Tuy nhiên, đến bây giờ, đến bây giờ thôi, bản đạo lại lấy làm tiếc ba viên thuốc ấy, vì nó đã đem đổi không xứng đáng, giá như nó đừng đổi lấy mạng người thì ngày hôm nay, Ngũ Phụng môn sẽ đâu có được một kỳ hiệp để làm chuyện trợ Trụ vi ngược.

Bạch Mi chân nhân biến sắc. Ông ta biến sắc không phải vì giận dữ mà vì e thẹn. Bằng vào đáng cách đó, chứng tỏ nội tâm ông đã có chỗ bất an.

Ông ta vụt thấp giọng :

- Thương đạo huynh, bây giờ thì giờ cấp bách quá rồi, bốn cửa không dễ gì công phá, Đại cung chủ đã quyết triển khai đồ sát vì nàng đã được chân truyền về kiếm thuật của Thái Thượng, cho nên trong số chư vị tại đây, không có người nào là đối thủ của nàng đâu.

Thấy đáng cách trịnh trọng của Bạch Mi chân nhân, Tây Ly Tử hơi núng thế, ông ta gặng hỏi :

- Biên Phi Phụng không phải đã mang thương tích rồi ư?

Bạch Mi chân nhân lắc đầu :

- Không, nàng từ Ngũ Thương Sơn tới đây, thương thế hình như đã hoàn toàn bình phục.

Nói đến đây, ông ta thấp giọng hơn chút nữa :

- Chư vị phân tán tấn công bốn phía, thật chưa biết sự việc thế nào, bản đạo không làm sao tương trợ được.

Nói dứt lời, ông ta cho thanh kiếm vào vỏ rồi chậm chậm lui ra.

Ngay trong lúc ấy chính là lúc mà Bạch Cốt Thần Quân dùng chiêu độc, dùng ngọn quạt đâm thẳng vào ngực Tần Nhân Khanh, cho nên Thần Phiến Tử đã rảnh tay nhảy qua ứng chiến.

Và chính vì thế nên Bạch Cốt Thần Quân phải thu quạt lại không thể hãm hại được họ Tần.

Trong bốn cửa hiện tại, cửa còn giao đấu kịch liệt nhất là phía Tây nam.

Công phá cánh cửa này là Độc Nhân Diêm La Đôn Hiểu Thiên và Hành Lệnh phó đường chủ Cung Quan Võ, vừa xông đến gần cửa sắt, Đôn Hiểu Thiên bảo nhỏ :

- Cung lão đệ hãy xáp trận đề lão phu xem thử hán thế nào.

Người trấn giữ cửa Tây nam là Phi Long kiếm khách Lục Hạo Xuyên, hần quay ngang thanh trường kiếm ngang mình trầm giọng :

- Nhị vị định công phá cửa này đây à?

Đôn Hiểu Thiên gật đầu :

- Đúng, Lục bằng hữu hãy đón kiếm!

Vừa nói, ông ta vừa nhảy dựng lên, thanh kiếm trong tay bỗng như một dải lụa từ trên quạt cuốn theo thế Thiên Ngoại Thi Vân, gió kiếm đi nghe veo veo.

Lục Hạo Xuyên cười nhạt :

- Nhị vị không cùng vào một lượt cho vui.

Bằng vào thế Nghinh Vân Bồng Nguyệt cánh tay của hần đưa nhanh ra tới trước phong tỏa cứng lấy thanh kiếm vừa tung ra của Hiểu Thiên.

Hai thanh kiếm treo vào nhau thành hình chữ Thập và tiếng thép kêu lên chát chúa.

Cả hai người, sau khi tiếp nhau một kiếm đều cảm thấy cánh tay phải của mình tê nhức, nhưng chân họ vẫn không di động.

Đon Hiểu Thiên hằm hừ :

- Bằng hữu chắc nghĩ rằng lão phu không thể đánh được thanh kiếm ra à?

Nói chưa dứt câu là cổ tay vùng quặt xuống, trong chiêu Phát Thảo Tầm Xà, Đon Hiểu Thiên hất tung thanh kiếm của hắn lên và vịn treo cổ tay, đâm luôn một nhát vào bệ sườn của hắn.

Lục Hạo Xuyên bật cười ha ha, hắn nghiêng hẳn thân mình trong tư thế Vật Hoán Tinh Di và khi tránh khỏi đường kiếm của Đon Hiểu Thiên là hắn công luôn ba nhát, chiêu liên tiếp của hắn thật dữ dằn, ánh kiếm của hắn Đông sang Tây chớp nhoáng như sấm sét.

Đon Hiểu Thiên hơi rung động, bây giờ ông ta mới biết là hắn ít lộ mặt trong giang hồ nhưng kiếm pháp của hắn cực kỳ lạnh lẽ.

Ông không dám xem thường, xóc thanh trường kiếm hộ thân nhảy phóng mình lên tránh thoát đường kiếm của đối phương và thận trọng tung ra một nhát xeo xéo từ trên xuống dưới.

Liên tiếp ba tiếng thép chạm vào nhau, cả hai người cùng nhảy ra ngoài.

Hai bóng như có một sức hút, cả hai cùng giao nhau hơn hai mươi chiêu, cát bụi chung quanh bốc dậy mù trời.

Đang lừa nhau trong đường tơ kẽ tóc, Lục Hạo Xuyên thét lớn :

- Các hạ hãy coi chừng!

Kiểm pháp của hắn thành linh biến đổi, không thấy hắn bay lên nhưng bỗng nhiên ánh thép ợp trời, y như một màn lưới từ trên chụp xuống trên đầu của Đon Hiểu Thiên.

Trong vòng chớp mắt, toàn thân Đon Hiểu Thiên bị cuốn mịt vào vòng, kiếm thế của ông ta bị rơi vào thế hạ phong.

Cung Quan Võ vừa liếc thấy nguy cơ, hắn vội vàng tung mình nhảy vút ra, ngọn Tề Mi Côn trong tay phát ngang thật mạnh trong thế Nam Sơn Đả Hồ.

Lục Hạo Xuyên cười lớn :

- Đã bảo cùng nhảy vào một lượt mà không chịu.

Tay phải hắn gạt qua thật nhanh, thanh trường kiếm từ bên trái hất qua chạm vào ngọn côn của Cung Quan Võ.

Không dè đó chỉ là hư chiêu, Cung Quan Võ lật đặt xoay mình thì thanh kiếm của Lục Hạo Xuyên vụt xóc thẳng lên hơi sát bên mình.

Biết không làm sao tránh kịp, Cung Quan Võ rùng mình ngồi thụp xuống để cho đường kiếm đi qua, đồng thời hắn quất ngược cây còn đánh luôn ba chiêu một lượt.

Là môn đệ của Thiếu Lâm, nơi nổi tiếng về môn thiền trượng, nhưng vì là tục gia tử đệ cho nên Cung Quan Võ không dùng trượng mà lại dùng côn. Tuy nhiên, chiêu thế cũng vẫn là chiêu thế của cây thiền trượng, chính vì thế cho nên tuy thanh kiếm của Lục Hạo Xuyên lợi hại, nhưng bằng vào cây côn trong tay Cung Quan Võ cũng có nhiều lợi thế.

Nhưng thế côn và thế kiếm rất khó cầm đồng, vì Lục Hạo Xuyên không đánh xa, hắn cứ lồng lộn y như một con rồng uốn khúc, làm cho cây côn tuy linh động nhưng cũng khó lòng thi thố.

Đánh thêm mười mấy hiệp nữa, cũng vẫn trong tình trạng cũ, nghĩa là cả Đon Hiểu Thiên và Cung Quan Võ vẫn không làm sao khống chế được đường kiếm quá hung hãn của Lục Hạo Xuyên.

Thấy tình hình bất ổn, Yên Sơn song kiệt Khang Văn Huy và Dương Sĩ Kiệt cùng đưa mắt ra hiệu cho nhau và cùng nhảy vào vòng.

Song kiệt của Lý gia, Khang Văn Huy và Dương Sĩ Kiệt đã từng nổi tiếng dọc dài Giang Nam lên tận vùng Hà Bắc, họ đã cùng sát cánh với nhau ngang dọc giang hồ. Thanh kiếm của Khang Văn Huy với Long Hình Bát Quái Kiếm Pháp coi như được chân truyền mà bình thời hắn rất cẩn trọng và không khi nào hắn sử dụng, cây Ngăn Thương của Dương Sĩ Kiệt vốn là giống giới họ Dương đời Tống, hắn chỉ vừa nhắc mũi lên là từng cánh bắn ra khắp chỗ.

Cả hai cùng tham chiến, đúng là cuộc chiến thêm phần ngoạn mục, Long Hình Bát Quái của Khang Văn Huy tuy ít lộ mặt giang hồ, nhưng một khi tung ra thì không một ai không biết, vì chỉ một chiêu đầu là người ta thấy ngay tự phát ra bảy tám đạo kiếm quang.

Nhưng Phi Long kiếm khách cũng đâu phải là người dễ, thanh kiếm trong tay hắn chẳng những trói chet Đon Hiểu Thiên và Cung Quan Võ mà cả hai người tham chiến này, chỉ qua mấy hiệp thì cũng bị dính vào lưới kiếm chiêu ngời của hắn.

* * * * *

Lưu Hương cốc chủ Giang Thượng Phong bị Cổ Phật Tâm Đẳng dùng Thiền Lực làm cho mang nội thương, nhưng nhờ vào công lực thâm hậu, cho nên sau một lúc điều dưỡng tinh thần, thương thế bắt đầu thuyên giảm và năng lực bắt đầu khôi phục.

Ông ta từ từ mở mắt và hỏi :

- Hứa huynh thương thế có giảm chưa?

Giang Bộ Thanh vội hỏi :

- Gia Gia nghe trong mình như thế nào?

Giang Thượng Phong lắc đầu :

- Không sao cả, hãy hỏi Hứa bá phụ xem sao?

Giang Bộ Thanh đáp?

- Hứa Bá Phụ được Chu tiên bối cho uống Linh Đan, đã tỉnh lại rồi hiện đang vận công điều trị.

Giang Thượng Phong gật đầu :

- Như thế thì hay lắm.

Tây Ly Tử thấy Giang Thượng Phong đã tỉnh, ông ta bước lại gần nói nhỏ :

- Tình hình phía ta hình như có phần bất lợi.

Giang Thượng Phong cau mày :

- Đạo huynh thấy thế nào?

Tây Ly Tử thuật lại những lời của Bạch Mi chân nhân và nói tiếp :

- Nếu đúng như thế thì thật khó lòng đột phá.

Giang Thượng Phong cau mặt :

- Nếu thế thì quả nhiên Biên Phi Phụng đã quyết tâm tiêu diệt quần hùng.

Ông ta nói chưa dứt lời thì chợt nghe trên cao đại sảnh nổi lên ba tiếng khánh.

Ba tiếng khánh vừa dứt thì bọn Bạch Cốt tam sát và bọn Lục Hạo Xuyên ngưng chiến thối về sát cửa trấn thủ chỗ mình.

Ngay lúc ấy, từ trên lỗ hồng nóc nhà có một bóng người nhảy xuống.

Bóng đó là một người đàn bà trạc ngoài ba mươi, mình vận đến đen, tay trái cầm cây thước ngọc, tay phải thủ thanh trường kiếm sát khí đằng đằng.

Mọi người chú mục nhìn vào, bóng người đàn bà ấy đúng là Đại cung chủ Biên Phi Phụng.

Lúc bấy giờ Lôi Hỏa thần châm của Hứa Kính Bá đã tắt, vì thế Biên Phi Phụng mới dám nhảy vào, vì không một ai có thể băng ngang thứ lửa ấy vì nó là thứ đựng đầu cháy đó.

Có lẽ vì thế nên Biên Phi Phụng đến bây giờ mới nhảy ra lâm trận.

Giả như Hứa Kính Bá không chặt đứt cơ quan làm cho Biên Phi Phụng bị khốn quẫn vì lửa cản, cứ để cho nàng ngồi yên trên chiếc ghế bọc da hổ từ từ sà xuống, uy thế nàng nhất định sẽ to hơn khi nhảy xuống một mình.

Biên Phi Phụng vừa nhảy xuống thì Bạch Mi chân nhân nghiêng mình :

- Bản đạo xin tham kiến Đại cung chủ.

Biên Phi Phụng nghiêng mình đáp lễ :

- Không dám, xin diện kiến Tổng hộ pháp.

Tiếp theo, Tây bắc môn Cổ Phật Tâm Đẳng, Đông bắc môn Bạch Cốt Thần Quân và Tây nam môn Phi Long kiếm khách Lục Hạo Xuyên cùng bước tới vòng tay :

- Tham kiến Đại cung chủ.

Biên Phi Phụng đáp lễ rất là cung kính.

Hình nàng có thái độ như thế là vì Tổng hộ pháp và Phó hộ pháp đều là người do Thái Thượng Ngư Mụ bổ nhiệm. Đối với nàng tuy có nhiệm vụ chỉ huy nhưng vẫn phải kiêng dè.

Lưu Hương cóc chủ Giang Thượng Phong liếc thấy những nhân vật thành danh nhiều tuổi mà vẫn phải cung kính đối với Biên Phi Phụng thì bất rùng mình.

Ông ta biết ngay sở dĩ Biên Phi Phụng được như thế vì một là ý lại vào Ngư Mụ, và những người kia cung kính như thế cũng là do nể nang Ngư Mụ.

Trước tình hình này thì Ngũ Phụng môn mà tồn tại ít lâu nữa, có lẽ toàn thể võ lâm đều bị khống chế vào tay của họ chứ không làm thoát khỏi.

Tay cầm thước ngọc, tay cầm thanh kiếm, Biên Phi Phụng quát mắt nhìn thẳng vào mặt Giang Thượng Phong nói nhẹ :

- Giang Thượng Phong, không ngờ Lưu Hương cóc chủ lại là ông.

Giang Thượng Phong mỉm cười :

- Đại cung chủ không ngờ như thế à?

Biên Phi Phụng lạnh lùng :

- Thái Thượng cũng đã đoán trước rồi, chính Thái Thượng đã nghĩ rằng cái người mà năm xưa tiếp đón kiếm pháp của Thái Thượng sẽ là mầm họa cho Ngũ Phụng môn, cho đến khi chúng ta điều tra gần đích xác thì ông vội cao bay xa chạy, từ đó đến nay Thái Thượng đã bỏ qua không truy cứu, không ngờ ông vẫn nuôi lòng chống đối, bây giờ ông hãy nhìn xem, bằng vào lực lượng yếu ớt của Lưu Hương cóc mà làm gì được Ngũ Phụng môn?

Giang Thượng Phong cười :

- Cho rằng Lưu Hương cóc không thể chống lại với Ngũ Phụng môn, nhưng Đại cung chủ cũng không thể nào tiêu diệt được.

Biên Phi Phụng bùng bùng sát khí, tay cầm thước ngọc của nàng nhấp nhấp vào không khí :

- Tốt lắm, ta cùng chờ xem các ngươi làm sao sống sót để ra khỏi Bá Điều Triều Dương.

Nàng chống thanh kiếm đứng giữa vòng, mắt chớp ngời ngời trông quả thật uy phong.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Hương Tử Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Viện binh nhập sanh

Trước mặt Biên Phi Phụng bây giờ gồm có Lưu Hương cóc chủ, Trúc Kiếm tiên sinh và đám Tây Ly Tử, cách chừng hơn một trượng, tuy hãy còn xa, nhưng họ đã cảm thấy sát khí trong người nàng bốc tỏa rợn người.

Ngay lúc ấy chợt nghe có tiếng cười sang sảng :

- Muốn tiêu diệt Ngũ Phụng môn đâu có chỉ là khó, chỉ ba viên Lôi Hỏa thần châm là đủ để đốt rụi không còn một móng.

Đúng là tiếng cười, giọng nói của Trang chủ Hứa Kính Bá khi uống vào đơn dược thần diệu của Độc Tẩu Chu Tiềm thêm thời gian vận công khử độc, bây giờ thì ông ta hoàn toàn bình phục.

Vừa liếc thấy Hứa Kính Bá đứng lên, đôi mắt của Biên Phi Phụng hừng hừng ánh lửa, nàng đưa mũi kiếm chìa thẳng vào mặt ông ta thét lớn :

- Hứa Kính Bá, hôm nay kẻ mà ta giết trước nhất là ngươi.

Vừa dứt câu nói là thân hình nàng di động.

Người ta chỉ thấy thân hình hơi mấy động chứ không thấy h thân nhưng chưa nháy mắt kịp là nàng đã tới sát bên Hứa Kính Bá.

Hứa Kính Bá cười lớn :

- Giỏi lắm, Đại cung chủ mà tìm tại hạ trước là đã nhọc lòng người khác đấy.

Ông ta khẽ nghiêng mình sang bên trái và tay phải đưa ra quạt nhẹ qua một chướng.

Hứa Kính Bá vừa mới khôi phục không đủ sức, Trúc Kiếm tiên sinh vội tung mình ra thét lớn :

- Hãy coi chừng!

Cây Thanh Minh kiếm trong tay ông ta tung ngay chiêu thế Vân Hoàn Vu Hiệp, kiếm quang y như dải lụa cuốn tới thật nhanh.

Biên Phi Phụng khoác cánh tay trở ngược và quát lớn :

- Hãy tránh ra, chờ ta giết Hứa Kính Bá rồi đến phiên ngươi sau.

Cây thước ngọc biến thành một đạo hào quang đỡ gạt mũi Thanh Minh kiếm.

Hai món binh khí chạm vào nhau Trúc Kiếm tiên sinh chợt cảm thấy một luồng khí lạnh lạ kỳ dẫn nhập vào tay ròn rợn.

Đồng thời ông ta nhận ra ngay hấp lực của thước ngọc trong tay Biên Phi Phụng, vì khi chạm vào nhau là thanh kiếm bị hút luôn.

Hấp lực thật lạ lùng, vừa hút vào vừa nhả ra khí lạnh, lạnh tuôn ra nhiều thì sức hút càng mạnh, sức hút càng mạnh thì khí lạnh bốc ra thật dữ.

Cả hai hình như hỗ trợ cho nhau cùng một lúc.

Vừa nghe thấy sự việc lạ lùng, Trúc Kiếm tiên sinh rúng động.

Ông ta cảm nhận ngay ra điều nguy hiểm, vì chưa nói đến khí lạnh từ thể ngọc toát ra có thể làm cho công lực bị tiêu hao, nội sức hút của nó cũng gây nên khốn đốn.

Vì một khi binh khí bị hút thì tay kia thanh kiếm của nàng đâu dễ để không?

Sự suy nghĩ của ông ta chỉ là chớp nhoáng, vì vừa nhận ra điều nguy hiểm là ông ta đã cười ngay :

- Sức hút của thước ngọc trong tay Đại cung chủ tuy mạnh đấy, nhưng làm chi được lão phu.

Câu nói của ông ta không phải để trấn tĩnh mà cốt ý cho mọi người biết sự lợi hại của cây thước ngọc, để khi cần đánh là phải đề phòng.

Biên Phi Phụng đang đưa đà kiếm về phía Hứa Kính Bá, Trúc Kiếm tiên sinh lên tiếng, nàng quay ngược thanh kiếm lại chém sả vào người ông ta.

Hứa Kính Bá vừa đưa tay trái lên nhưng rồi thu lại, ông ta nói :

- Uống quá, uống quá. Trúc Kiếm lão huynh ngăn cản làm chi.

Ông vụt cười nói tiếp :

- Cô ấy muốn báo thù cho Tứ cung chủ Tiền Phi Sinh cho nên quyết giết tại hạ, và nếu muốn tiêu diệt Ngũ Phụng môn, chúng ta cũng phải giết nàng.

Trúc Kiếm tiên sinh giao kiếm với Biên Phi Phụng và chỉ mới lướt qua nghe Hứa Kính Bá nói, ông ta ngạc nhiên hỏi lại :

- Hứa trang chủ giết Tiền Phi Sinh bao giờ thế?

Hứa Kính Bá cười lớn :

- Vừa rồi bị thiêu chết trên nóc nhà, huynh đệ ngỡ rằng Biên Phi Phụng, chứ thật thì Tứ cung chủ Tiền Phi Sinh, thanh kiếm báu trong tay đạo huynh chính là vật của Tiền Phi Sinh đó.

Biên Phi Phụng lại gầm lên :

- Hứa Kính Bá, ta sẽ bắt sống ngươi, sẽ bầm ngươi ra từng mảnh.

Cầm thanh đoản kiếm vừa bị nhiễm độc hóa ra màu tím trong tay, Hứa Kính Bá cười lớn :

- Rất tiếc là ngươi khó lòng bắt sống được tại hạ, không tin thì ngươi cứ tới đây.

Đối với con người ẩn tàng nhiều thứ ám khí lạ lùng như Hứa Kính Bá, quả thật Biên Phi Phụng cũng có e dè, nàng quất mắt nhìn ông ta và gằn giọng :

- Đừng vội đắc ý, Hứa Kính Bá, nếu ngươi thoát được thì quả thật mạng ngươi lớn bằng trời.

Lưu Hương cốc chủ Giang Thượng Phong xen vào :

- Cứ theo khẩu khí của Đại cung chủ thì hình như bọn này không thể thoát được nơi đây?

Cùng một lúc với câu nói phát ra, Giang Thượng Phong, Thần Phiến Tử và Thanh Phong đạo trưởng xoay hàng tam giác vây Biên Phi Phượng vào chính giữa.

Tây Ly Tử và Trúc Kiềm tiên sinh đứng phía bên phải, bây giờ thêm ba người của Giang Thượng Phong, vòng vây tự nhiên khá là chặt chẽ.

Biên Phi Phượng quát mắt lạnh lùng :

- Lưu Hương cốc chủ nói đúng đó, không ai có thể thoát khỏi nơi đây.

Thần Phiến Tử cười lớn :

- Biên Phi Phượng đừng lớn lối, nếu ngươi mà có thể thoát khỏi nơi đây thì cũng đáng kể là mạng ngươi lớn bằng trời đấy.

Hứa Kính Bá đứng hơi xa nên Biên Phi Phượng thấy giữa năm cao thủ ấy nàng không hề sợ sệt người nào, nàng cười gần :

- Có thật thế không?

Miệng nói thì tay nàng đã vung lên, cây thước ngọc trong tay quay tròn một vòng :

- Hãy giết hết cho ta.

Tự nhiên là nàng nhìn về phía vị Tổng hộ pháp để mà ra lệnh.

Bạch Mi chân nhân vòng tay :

- Bản đạo tôn mạng.

Nói xong tay phải ông ta rút soạt thanh trường kiếm, lúc đó chợt nghe nhiều tiếng động nổi lên từ bốn phía, bốn cánh cửa đều đóng lại.

Ba vị Phó tổng hộ pháp, vì cửa Đông nam đã của Hứa Kính Bá đốt và bây giờ chỉ còn một Hắc Trượng Ông, nhưng lại bị vách lửa ngăn trước mặt, ba cửa kia đều bỏ cửa gom vào chính giữa.

Cổ Phật Tâm Đăng tay cầm tràng hạt tiến ra, bên sau Phi Thiên và Huyền Cảnh vẫn còn thủ cửa.

Bạch Cốt Thần Quân cũng chưa Nhị Sát ở lại, hần cầm Bạch Cốt phiến xông vào.

Phi Long kiếm khách Lục Hạo Xuyên xóc kiếm xông đánh cửa Tây nam vẫn để cho Cách Thiệu Ngũ và một người trấn giữ.

Hình đã rõ ràng, ba vị Phó tổng hộ pháp cùng trợ lực Đại cung chủ.

Đúng như Bạch Mi chân nhân đã nói, Đại cung chủ đã quyết tâm đồ sát.

Thêm vào đó, sau khi bốn cửa đều đóng lại thì ba vị Phó hộ pháp cùng một lúc tiến ra, cánh cửa tuy đã đóng, họ vẫn còn những nhân vật cấp Đàn chủ trấn giữ.

Bao nhiêu đó chứng tỏ Biên Phi Phượng đã hạ quyết tâm không cho một người nào chạy thoát.

Theo tình hình đó, có lẽ câu nói của Biên Phi Phượng không ngoa. Ai thoát được khỏi tòa đại sảnh này, kể mạng người đó bằng trời. Đúng là một trận chiến một còn một mất. Thời cơ cấp bách lắm rồi, từ khi Biên Phi Phượng xuất hiện, quần hùng Lưu Hương cốc, luôn cả việc thương lượng kế sách cũng không còn kịp nữa, họ chỉ còn đem hết sức lực của từng người để tùy cơ ứng biến mà thôi.

Tây Ly Tử nhìn quanh, ông ta thấy Bạch Mi chân nhân đã tuốt kiếm ra, ông ta tự biết rõ rằng bằng vào võ công của người này, trừ Trúc Kiềm tiên sinh ra, chắc tại trường không còn ai là đối thủ, hay ít nhất cùng với Trúc Kiềm tiên sinh cũng phải có hai người nữa mới có thể ngăn chặn được.

Thế nhưng bây giờ tình thế đã diễn ra quá rõ ràng, ngoài Biên Phi Phượng còn có ba vị Phó tổng hộ pháp, muốn có hai cao thủ trội nhất trong bọn để chặn Bạch Mi chân nhân thì cũng không làm sao có đủ người.

Một ý nghĩ thoáng qua thật nhanh, Tây Ly Tử xóc kiếm bước ra đón chặn Bạch Mi chân nhân và nói ngay :

- Bản đạo xin lĩnh giáo với đạo huynh.

Bạch Mi chân nhân cau mày thấp giọng :

- Bản đạo thực tình không muốn cùng đạo huynh động thủ.

Tây Ly Tử cười :

- Tình thế đã diễn ra như thế này, chúng ta dù có cự tình cũng không còn biết làm sao được nữa.

Bạch Mi chân nhân nói :

- Lực lượng Lưu Hương cốc không có cơ thắng được, bản đạo nguyên đem hết sức có thể của mình để đưa đạo huynh thoát ra ngoài.

Tây Ly Tử lắc đầu cười.

- Đạo huynh nói đã sai rồi, trận chiến hiện tại là giữa chính nghĩa và tà gian, bản đạo sống đến tuổi này đâu còn nghĩ đến chuyện sinh tử hay sao? Nếu đạo huynh cố giúp được thì cái giúp đó không phải riêng cho bản đạo.

Bạch Mi chân nhân ngạc nhiên :

- Đạo huynh nói thế có nghĩa là sao?

Tây Ly Tử nói :

- Thiện ác đã phân minh, bây giờ sự việc chỉ còn trong đường tơ kẽ tóc, bản đạo mong đạo huynh hãy hiệp trợ cho chính nghĩa.

Bạch Mi chân nhân nhìn qua thấy trong tòa đại sảnh này h chiến đã dậy lên rồi, chỉ còn có mình và Tây Ly Tử đứng ngoài nói chuyện.

Trước tình hình như thế dễ dàng làm cho Biên Phi Phượng hoài nghi nên vội nói nhỏ với Tây Ly Tử :

- Đạo huynh, tình hình có nhiều bất lợi, chúng ta phải giả lấy vừa đánh để vừa nói chuyện mới được.

Ông ta nói xong là giờ kiếm lên.

Tây Ly Tử xốc kiếm lên đón lấy và nói tiếp :

- Đạo huynh có thể nhận lời chứ?

Bạch Mi chân nhân nói :

- Xin đạo huynh hãy cho bản đạo suy nghĩ cho thật kỹ.

Tây Ly Tử nói :

- Bây giờ là lúc mà đôi bên đã mở cuộc sinh tử tồn vong, nếu đạo huynh có lòng tương trợ thì không còn gì phải suy nghĩ nữa.

Bạch Mi chân nhân nói :

- Bây giờ thì bốn cửa đều đã đóng lại, Đại cung chủ kiếm thuật tinh thông, bản đạo tự xét không phải là đối thủ của ngài.

Tây Ly Tử cười nhạt :

- Thật không ngờ Bạch Mi Không Động là người danh trấn võ lâm mà lại là phường tham sinh úy tử, như vậy bản đạo đã nhận lầm người, thôi thì nơi đây giữa chúng ta như trước đến nay không hề quen biết, xin đạo trưởng cứ tận khả năng.

Vừa nói dứt câu là thanh kiếm trong tay Tây Ly Tử vùng hù động, ông ta nhích tới và tấn công liên tiếp ba chiêu.

Nhiều tiếng thép khua lên liên tiếp và Bạch Mi chân nhân đỡ khỏi ba đường, ông ta vội nói :

- Xin đạo huynh đừng hiểu lầm, bản đạo không phải có ý như thế đâu.

* * * * *

Lưu Hương cốc chủ Giang Thượng Phong sau khi nghe Biên Phi Phượng ra lệnh tàn sát thì ông ta vùng mạnh kiếm lên.

Ra tay trước hơn ai hết, Giang Thượng Phong đã muốn nói với mọi người là ở đây không có vấn đề lưỡng lự, ở đây bây giờ chỉ còn sống chết mà thôi.

Và đường kiếm của ông tung ra, mặc dầu chỉ mới chiêu đầu, nhưng đã dồn toàn công lực với những tuyệt chiêu.

Tay trái của Biên Phi Phượng quay ngang cây thước ngọc đón lấy thanh kiếm của Giang Thượng Phong và nàng cười khẩy :

- Hồi Long Bát Kiếm của Giang Nam đã hưởng đầy danh dự của giang hồ, nếu Cốc chủ không sớm tận dụng tuyệt chiêu thì sẽ không còn cơ hội.

Nàng vừa đỡ hất thanh kiếm vừa nghiêng nhẹ thân mình phóng ra một kiếm thật nhanh.

Trúc Kiếm tiên sinh đang đứng bên phía trái của nàng, khi thấy Biên Phi Phụng vừa đỡ vừa phóng kiếm ra, ông ta sợ Giang Thượng Phong thu kiếm về không kịp nên lật đặt tung kiếm, chặn lấy thanh kiếm của nàng.

Một tiếng thép khua chất chúa, thanh kiếm của Biên Phi Phụng bị thanh kiếm của Trúc Kiếm tiên sinh đỡ dạt ra ngoài.

Vừa rồi đã có nghe Trúc Kiếm tiên sinh cho biết sức hút của cây thước ngọc nên Giang Thượng Phong đặc biệt lưu tâm, bây giờ vừa bị nàng đánh nên ông ta cảm thấy ngay hơi lạnh từ cây thước ngọc truyền qua, ông ta rùng động, lật đặt vận đủ mười hai thành công lực hất mạnh binh khí đối phương, bây giờ thì thế gong kềm đã hình thành. Một bên Trúc Kiếm tiên sinh đẩy mạnh thanh kiếm của Biên Phi Phụng, một bên Giang Thượng Phong hất mạnh cây thước ngọc, làm cho Biên Phi Phụng bị sức dồn ép. Cả đôi bên đâm lúng túng.

Đành rằng nàng kiếm pháp tuyệt luân, lại thêm có cây thước ngọc bên mình vô cùng lợi hại, nhưng dù sao nàng cũng là gái, trong khi đối phương là hai cao thủ lịch lãm giang hồ. Họ có kém về kiếm pháp nhưng về kinh nghiệm, nội lực của họ hơn nàng chứ không kém sức. Thêm vào đó, đây vốn là một cuộc đấu một mất một còn, Giang Thượng Phong đâu vì danh dự giang hồ cũng không thể nào lấy làm khách khí. Ông ta vừa nhập trận là đã đem hồi Long Bát Kiếm ra thi thố, thanh trường kiếm trong hông ta từ bên phải sang bên trái, và ngược lại tấn công theo thế liên hoàn dừng mảnh lạ thường.

Kiểm thế của vị Lưu Hương cốc chủ y như một con rồng một vùng kiếm khí rợn người bao bọc chung quanh gần một trượng.

Biên Phi Phụng nghiêng mình nhích chân xeo xéo, cây thước ngọc hộ ngay giữa ngực, thanh trường kiếm vung lên là đã giải khai kiếm thế của Giang Thượng Phong, ông ta tung ra thế Phi Long Vũ Trảo là bị ngay thế giải của Biên Phi Phụng, Giang Thượng Phong chưa kịp tung thế khác là đã bị thanh kiếm của nàng bức lui luôn ba bước.

Trong khi Giang Thượng Phong bị dội lui, Trúc Kiếm tiên sinh vung mạnh thanh kiếm, mũi kiếm rung lên như ba đóa hoa bắn xả vào người Biên Phi Phụng.

Biên Phi Phụng lại nghiêng mình sang bên phải, cây thước ngọc đỡ hất thanh kiếm của Trúc Kiếm tiên sinh.

Nàng nhích lên bước nữa luôn, đồng thời tay phải phóng thanh kiếm về phía Giang Thượng Phong.

Chiêu thứ nhất trong pho Hồi Long Bát Kiếm vừa tung ra là bị Biên Phi Phụng hóa giải, Giang Thượng Phong chưa kịp tung chiêu thứ hai thì thấy thanh kiếm của nàng đã phóng tới bên mình.

Thanh kiếm với đà tới quá nhanh, Giang Thượng Phong biết không làm sao tránh kịp, ông ta hét lên một tiếng, bật mình ra sau tung chân đá thốc lên tay cầm kiếm của Biên Phi Phụng thật nhanh và thật mạnh.

Ngon cước của Giang Thượng Phong đã nổi tiếng miệt Giang Nam nhưng lâm trận này ông mới đem ra sử dụng.

Không may cho ông là khi này cú đá thật chính xác và hất mạnh vào chính bụng Cổ Phật Tâm Đẳng đã không có hiệu quả mà còn hứng lấy thảm hại, lần này vì thế ông ta lại phải đá cú thứ hai.

Nhưng đã rút kinh nghiệm khi này đối với Cổ Phật Tâm Đẳng, lần này khi tung chân lên thì thanh kiếm trong tay cũng tung theo.

Nếu đối phương tránh khỏi cú đá thần tốc thì nhất định không làm sao đỡ được đường kiếm vung theo kế tiếp.

Công thế của Biên Phi Phụng chưa thu lại thì chợt nghe bên phải có tiếng gió vèo bay tới, cây Thanh Minh kiếm của Trúc Kiếm tiên sinh đã xẹt vào hông bên phải của nàng.

Thế đánh y như lửa văng điện xẹt.

Thanh kiếm đến với đà quá nhanh, tay kiếm của nàng không làm sao thu về cho kịp, cây thước ngọc thì lại ở về phía trái, rất khó mà đưa sang bên phải, đúng là tình thế nguy hiểm trong đường tơ kẽ tóc, bây giờ thì chỉ còn vấn đề di bộ. Và đây lại được coi là ngón ruột của Ngũ Phụng môn.

Không thấy nàng nhấc chân lên, chỉ thấy thân hình nàng hơi nghiêng và không ai biết được như thế nào là Ngự Long Bá Biến thân pháp. Nhưng trong cái lắc mình như thế nàng đã làm cho hai thanh kiếm thần tốc của Giang Thượng Phong và Trúc Kiếm tiên sinh đều bị trật ra ngoài, thiếu chút nữa đã chạm vào nhau.

Vừa lách mình qua khỏi, Biên Phi Phụng cười khẩy lên một tiếng như thách đố, tay trái cất cao cây thước ngọc, chân phải bước xéo qua nửa bước và tay phải phóng nhanh thanh kiếm.

Cứ như thế khi thì vung cây thước ngọc, khi thì phóng thanh kiếm, khi bận bên này khi bận bên kia, thân hình nàng uyển chuyển lạ lùng, nàng luôn luôn chiếm ưu thế, làm cho Trúc Kiếm tiên sinh và Giang Thượng Phong cứ bị thối lui, không làm sao khỏi thế công được như lúc đầu.

Trúc Kiếm tiên sinh bây giờ phải nổi nóng, ông ta mím môi tràn mình qua bên phải khá xa để tránh vùng không chế của thanh kiếm của Biên Phi Phụng, đồng thời vận cho cổ tay phật ngang thanh kiếm lẩn lên một cách thật nhanh, hy vọng lấy lại thế quân bình.

Giang Thượng Phong vừa lui vì thế kiếm quá bức, nhưng ông ta lui và tiến cũng thật nhanh, triển khai Hồi Long Bát Kiếm tấn công trở lại thế liên hoàn.

Ba người đều tận dụng tuyệt chiêu, chỉ thấy bóng chớp chòem qua lại, ánh kiếm rờn rợn chớp nhoáng y như những con rắn lượn mình, đứng cách đó hơn

một trượng chỉ nghe thấy kiếm khí bốc ra rợn lạnh.

Trong trận tay ba này, mỗi người hình như đã quyết liều sống chết, chỉ cần thanh kiếm hơi chậm lại là cái chết sẽ đến trong nháy mắt.

Chỉ trong khoảnh khắc cả ba người đã ra ngoài năm mươi hiệp. Tay trái của Biên Phi Phượng vung cây thương ngọc cuốn gió ào ào, tay phải với thanh kiếm không còn thấy bóng mà chỉ thấy một vệt sáng ngời ngời vụt lên vụt xuống giống như giải lụa.

Nhưng tuy cây thương ngọc có sức hút dị kỳ, tuy thanh kiếm biến chiêu nhanh như gió, mà gặp phải Trúc Kiếm tiên sinh và Giang Thượng Phong đều đã từng lâm chiến ngót năm mươi năm qua có đủ thừa kinh nghiệm. Thêm vào đó, hai người cùng đều biết sự lợi hại của đối phương, cho nên chưa thấy một ai bị dồn vào nước đường cùng.

Thế nhưng bất cứ sự lợi hại nào, bất cứ dù tránh né giời đến đâu cũng phải có một giới hạn, sức hút của cây thương ngọc tuy không không chế được hai tay kiếm lừng danh, nhưng khí lạnh tỏa ra của nó thì khó lòng tránh được.

Từ nơi cây thương ngọc của Biên Phi Phượng, khí lạnh có một tác dụng lạ lùng. Khí lạnh này không chỉ vào những lúc binh khí chạm nhau, mà nếu năng huy động thật nhanh trong gió, thì khí lạnh càng bức thật nhiều thật xa, mà khí lạnh càng toát ra lâu, bất cứ ai có nội lực thâm hậu đến đâu lần lần cũng sẽ phải hao mòn vì khí lạnh dị kỳ của cây thương ngọc.

Cứ tư thế đó mà suy đoán, nếu không giải quyết được cuộc chiến cho nhanh thì chỉ cần thêm chừng trăm hiệp nữa, nội lực của Giang Thượng Phong và Trúc Kiếm tiên sinh nhất định phải lâm vào bế tắc.

Nghĩa là không phải vì phí sức quá lâu như trường hợp nội lực non kém mà vì khí lạnh của cây thương ngọc làm cho rã rời.

Hai người phát hiện ra điều bất lợi đó thì thấy đều, họ cùng đưa mắt cho nhau và cùng thét lên một tiếng hai thanh kiếm vụt biến chiêu.

Và bao nhiêu công lực trong người họ mang ra xài hết, quyết tâm giải quyết cuộc chiến thật nhanh vì họ thấy không còn có thể trì hoãn được. Họ bỗng ý thức rằng càng lâu thêm thì giờ thì nội lực họ càng suy giảm thêm lên.

Trong khi ba người đang quyết tâm hạ cho kỳ được lẫn nhau, thì phía bên kia, Thần Phiến Tử và Thanh Phong đạo trưởng nghênh chiến với Cổ Phật Tâm Đẳng đang rơi vào thế hạ phong, xâu trảng hạt của Cổ Phật Tâm Đẳng tung ra gần như chẳng có chiêu thức gì cả, thế nhưng nó đến đâu là áp lực nặng đến đó, có thể nói không có một món binh khí, không có một nội lực nào mà nó có thể chịu nổi một trảng hạt của Cổ Phật Tâm Đẳng, họ không làm sao thì triển võ công theo ý muốn. Luôn luôn bị áp lực của Xâu trảng hạt khổng chế.

Đánh được chừng hai mươi hiệp, bàn tay trái khô nứt của Cổ Phật Tâm Đẳng bỗng nhô ra khỏi ống tay đến rộng nhe quạt về phía Thần Phiến Tử. Không một cử động mạnh, không hề có một hơi gió lấy một mảy may, chưởng thế của Cổ Phật Tâm Đẳng tung ra như một trò đùa.

Trong khi Thanh Phong đạo trưởng liếc thấy là đã phải thốt rú lên.

- Âm Cự chương, đạo huynh coi chừng.

Cổ Phật Tâm Đẳng vòng bước chân qua nửa vòng, tay quất ngang xâu trảng hạt và cất tiếng cười khanh khách :

- Đúng rồi, nó là Âm Cự chương.

Thanh Phong đạo trưởng lật đặt đưa thanh kiếm lên chống đỡ, nhưng chỉ nghe một tiếng xoang là ông ta cảm thấy thân mình như hồng đất, phải cố hết sức mới khỏi ngã và loạng choạng thối lui.

Âm Cự chương của Cổ Phật Tâm Đẳng vốn là thứ độc môn công phu, nó đã không có tiếng động mà người sử dụng cũng không phải dùng sức lực một khi đã tung ra thì người đối diện không làm sao tránh được.

Thần Phiến Tử thấy bàn tay khô nứt của nhà sư già từ trong ngực đẩy nhẹ ra là biết ngay nguy hiểm, vì đã từng gặp nhiều kỳ cục cho nên dầu không có Thanh Phong đạo trưởng kêu nói, ông ta cũng nhận được đó chính là thứ dữ dần.

Cho nên khi tiềm lực của Âm Cự chương còn chưa tổng ra thì Thần Phiến Tử rẹt cây quạt ra một cái tách và vận dụng toàn thân công lực ngưng bế tất cả huyết đạo, đưa cánh quạt giữa ngay trước ngực.

Một luồng nhu phong tiềm tàng thốc tới, bị cánh quạt chặn ngang làm cho sức dội đẩy Thần Phiến Tử nhảy vút lên lộn đi hai vòng và rơi đứng bình yên trên mặt đất.

Thần Phiến Tử bật cười ha hả, tay ông ta phe phẩy cây quạt từ từ bước tới.

Cần nên biết Âm Cự chương vốn là thứ âm công giống như độc chất, nó không hề có một nội lực có thể đẩy bắn con người, bất cứ ai bị trúng cũng không hề nghe thấy nhưng sau đó là hơi lạnh sẽ dần vào xương sống làm cho người tiêu hết công lực và cuối cùng nếu không được người đánh ra cứu chữa thì mạng sống khó bảo toàn.

Thế nhưng bây giờ Thần Phiến Tử lại bị chương lực dị kỳ đó đẩy tung lên, cái mà từ trước đến nay, bất cứ trường hợp nào, khi sử dụng Âm Cự chương. Ngay cả Cổ Phật Tâm Đẳng cũng chưa hề ngó thấy.

Chuyện bất ngờ trái hẳn với nguyên tắc của Âm Cực chừng làm cho Cổ Phật Tâm Đăng sửng sốt, ông ta đứng nhìn trừng đôi mắt. Không hiểu Thần Phiến Tử dựa vào công phu nào mà lại có thể chống được Âm Cực chừng một cách lạ lùng như thế.

Cho đến khi Thần Phiến Tử bước gần tới bên mình, ông ta mới nở nụ cười đánh ác :

- Thần Phiến Tử, võ học của ngươi khá đầy, bản tăng khâm phục vô cùng.

Thần Phiến Tử cười :

- Âm Cực Thần Công của đại sư lợi hại lắm, nhưng đối với ai, chứ đối với bản đạo thì không làm hại được đâu.

Vừa nói, cánh quạt trong tay ông ta quạt tới thật nhanh.

Thanh Phong đạo trưởng cũng trần mình lướt tới, thanh trường kiếm uốn dẻo như bạch xà xuất động, phật ngang hông trái của Cổ Phật Tâm Đăng.

Một giọng cười như thanh la bể, Cổ Phật Tâm Đăng xoay nửa vòng, ống tay áo rộng phất lên trong thế Lưu Phi Tự đón lấy cây quạt của Thần Phiến Tử, tay trái nắm ngón nhọn chụp vào vai của Thanh Phong đạo trưởng.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Hương Tử Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Thiếu Lâm phương trượng

Cánh quạt của Thần Phiến Tử vung tới như sấm sét, và khi thấy Cổ Phật Tâm Đăng lướt tới, ông ta hét lên một tiếng để gia tăng trọn mười hai thành công lực.

Vì thấy bàn tay gãy đứt của Cổ Phật Tâm Đăng chụp vào vai của Thanh Phong đạo trưởng, Thần Phiến Tử biết ngay là thế đánh tối độc, ông ta sợ Thanh phong đạo trưởng không đỡ nổi nên quyết đánh một đòn thí mạng, một là để khống chế Cổ Phật Tâm Đăng, hai là để giải thoát Thanh Phong đạo trưởng.

Nửa vòng cung cánh quạt giáng xuống y như ngọn búa Lỗ Bang, chẳng những thế đánh quá nhanh mà sức mạnh của nó dầu cho một bức vách sắt cũng không làm sao đứng vững, thế nhưng ống tay đèn rộng của Cổ Phật Tâm Đăng đưa lên đỡ nó một cách quá nhẹ nhàng.

Vừa cảm thấy tiềm lực từ trong tay áo của Cổ Phật Tâm Đăng toát ra, Thần Phiến Tử giật mình biết ngay tình hình nguy hiểm, ông ta lật đặt thu bớt công lực lại, nhưng...

Đã chậm mất rồi.

Bàn tay khô đứt của Cổ Phật Tâm Đăng thò ra bắt lấy cánh quạt, đồng thời chân phải của ông nhấc nhanh lên.

Thần Phiến Tử dồn hết nội lực xuống bàn tọa và uốn mình qua hững lầy.

Biết không thể tránh nổi cú đá thần tốc của Cổ Phật Tâm Đăng nên Thần Phiến Tử chỉ còn cách dồn công lực và đưa bàn tọa ra chịu đựng, ông biết chỉ có cách đó mới bảo toàn sinh mạng, chứ nếu để bàn chân của nhà sư hung ác này giáng trúng bất cứ nơi nào thì cũng phải đứt hơi ngay.

Như một quả bóng bị dội, cú đá của Cổ Phật Tâm Đăng rơi đúng vào bàn tọa của Thần Phiến Tử làm thân hình bị bắn bổng lên không hơn một trượng.

Chân trái của Cổ Phật Tâm Đăng còn đang đà cũng ngược vào vai Thanh Phong đạo trưởng, nhưng Thanh Phong đạo trưởng đã sẵn đề phòng, ông ta bước lui chân trái và nạnh mũi kiếm trở qua, vừa tránh cái chụp sống chết nhà sư, đồng thời tấn công vào chỗ yếu ngay dưới Phật Tâm Đăng đã không kịp tránh né mà lại còn hạ tay xuống thật nhanh, mũi kiếm của Thanh Phong đạo trưởng dính cứng vào nách đồng thời xoay hẳn mình lại, chân vừa đá Thần Phiến Tử của ông ta không đá mà lại quét luôn.

Đứng ngoài nhìn vào thì thấy thân ảnh nhà sư xoay tròn như con vục?

Thanh kiếm của Thanh Phong đạo trưởng bị cái kẹp gãy làm hai đoạn, và cũng ngay lúc ấy, một tiếng “bịch” vang lên.

Thanh Phong đạo trưởng chịu luôn một cú đá ngay bắp chân văng tuốt ra ngoài.

Đánh bay cả hai người, Cổ Phật Tâm Đăng vẫn còn nắm chắc cây quạt của Thần Phiến Tử trong tay và y như một hùm say máu, ông ta hai tay nắm lấy cây quạt vịn tẻo qua, vịn tẻo lại và quăng luôn xuống đất.

Nhe cái miệng không còn một cái răng như quỷ sứ, Cổ Phật Tâm Đăng cười khèn khẹt như khi kêu và vurun cả hai phóng bay vào vòng chiến.

Tư thế của nhà sư già giống y như một con sói xông vào thỏ, cách dữ dằn đó đã làm cho quần hùng Lưư Hương trở mắt nhìn hoảng hốt.

Lúc bấy giờ trong trận đấu, Giang Thượng Phong và Trúc Kiếm tiên sinh đã lâm vào thế hạ phong.

Hai người đã cùng với Biên Phi Phụng đánh nhau đã ngoài trăm hiệp.

Cây thước ngọc càng phút càng nhanh trong gió, sức hút của nó vì quá nhanh nên càng dữ tợn và càng nhanh chừng nào, khí lạnh càng bốc ra với chu vi hơn trượng dư,

Cho dầu đã đề phòng, đã vận dụng chân nguyên từ đan điền lên chống đỡ, nhưng vì trận chiến kéo dài làm cho Giang Thượng Phong và Trúc Kiếm tiên sinh không thể duy trì.

Khí lạnh từ cây thước ngọc tỏa ra làm cho hai người yếu lãn, chiêu thế cũng theo đó mà chậm lại.

Trong tình thế hiện tại, bất cứ ai cũng nhìn thấy quá rõ ràng, bây giờ thì cả hai đều hết mong có cơ hội phản công, và chỉ cần kéo thêm chừng nữa tiếng đồng hồ nữa là cả hai, nếu không vong mạng dưới thanh kiếm của Biên Phi Phụng thì nhất định cũng mang thương tích nặng lắm.

Vì khí lạnh càng phút càng bốc ra và công lực của hai người càng phút càng giảm xuống trong khi Biên Phi Phụng càng đánh càng hăng.

Như bây giờ thì đã lâm vào thế ngồi trên lưng cọp, nếu Giang Thượng Phong và Trúc Kiếm tiên sinh không liều chết để cầm chân Biên Phi Phụng thì tại đây đâu còn ai là đối thủ của nàng.

Nghinh chiến với Bạch Cốt Thần Quân là Tần Nhân Khanh, thanh trường kiếm trong tay của họ Tần tự nhiên cũng không phải là đối thủ của người lãnh tụ Bạch Cốt môn.

Nhưng kỳ diệu làm sao, đối với cây phát trần bên tay trái, cứ mỗi là nhất lên là Bạch Cốt Thần Quân lại phải thối lui, thế thanh kiếm trong tay tuy thường bị cây Bạch Cốt trảo của Bạch Cốt Thần Quân làm cho bất lực thì lập tức chiếc phát trần hất lên, và cứ như thế là Bạch Cốt Thần Quân phải thối lui mấy bước.

Cây phát trần gần bảy tám năm nay, do bàn tay Tần Nhân Khanh sáng tạo và tập luyện, chiêu thế dị kỳ của nó đã làm cho ông ta giữ vững ngôi vị giang hồ, thế nhưng nó lại là vật tự vệ chứ không phải tấn công, hay nói đúng hơn nó chỉ chuyên gỡ rối mỗi khi bị đối phương lấn áp.

Vì công dụng của nó như thế nên Tần Nhân Khanh mới không bị Bạch Cốt Thần Quân trấn áp, nhưng chính ông ta cũng không chiếm được thượng phong.

Mặt trận này, nhờ thế mà được xem là giữ mức quân bình.

Nghinh chiến với Phi Long kiếm khách Lục Hạo Xuyên là Độc Nhân Diêm La Đôn Hiểu Thiên và Hồng Diện Phán Quan Nghiêm Hữu Tam, bằng vào võ công cũng như nội lực của Đôn Hiểu Thiên và Nghiêm Hữu Tam có thể nói toàn thể vùng Tây bắc đều phải kiêng dè, thanh kiếm và hai ngọn bút trong tay hai người được coi là bất khả xâm phạm đối với bọn Hắc đạo giang hồ vùng Tây bắc.

Thế nhưng bây giờ cả hai người hợp công, đối với Phi Long kiếm khách Lục Hạo Xuyên lại bị xem như không hề hấn trong vòng mấy chiêu đầu, cả hai người bị cuốn vào vòng kiếm quang gần hai trượng chu vi.

Thanh kiếm trên tay của Lục Hạo Xuyên trở thành một lưới thép vung tròn, Nghiêm Hữu Tam và Đôn Hiểu Thiên có đem hết sức mình cũng không làm sao thoát ra được để phản công trở lại.

Thần Phiến Tử và Thanh Phong đạo trưởng bị Cổ Phật Tâm Đẳng đá bật ra ngoài vòng chiến, cũng may nhờ vào công lực thâm hậu cho nên hai người tuy không bị trọng thương trong người, nhưng cũng phải ngồi xuống nhắm mắt vận công điều dưỡng.

Cổ Phật Tâm Đẳng không thèm truy kích, ông ta lại vuron hai bàn tay ghê gớm nhảy xổ vào đám đông của Lưư Hương cốc như mãnh hổ giữa bầy dê.

Yên Sơn song kiệt Khang Văn Huy và Dương Sĩ Kiệt tuy biết sự lợi hại của nhà sư quái gở này nhưng đã lâm trận là không thể nào co rút, cả hai vội nhảy ra cản lại.

Hứa Kính Bá thấy Cổ Phật Tâm Đẳng hung hãn quá, ông ta lật lật thủ Lôi Hỏa thần châm trong tay và kêu lớn :

- Khang, Dương. Xin nhị vị hãy lui lại.

Nhưng làm sao kịp nữa, thế tới của ba người đã sát cận vào nhau, hai thanh kiếm và thương của Yên Sơn song kiệt đã phóng ra rồi.

Và hai ống tay áo rộng của cổ Phật Tâm Đẳng cũng đã cuốn lên.

Bình... bình.

Hai tiếng dội như đập vào bao cát, thân hình của Yên Sơn song kiệt bị hai chưởng tung lên như quả bóng và văng bắn vào tường.

Cũng may là Cổ Phật Tâm Đẳng chưa sử dụng Âm Cự chưởng và cũng may là Yên Sơn song kiệt công lực cũng tương đối khá, cho nên hai người chỉ

bị hơi dội chứ không đến nỗi phải chịu trọng thương.

Thấy Yên Sơn song kiết bị loại ra ngoài vòng chiến quá nhanh, Giang Bộ Thanh và Lý Duy Năng lật đặt tràn ra đón lấy.

Họ vừa đưa tay đỡ Yên Sơn song kiết và khi hai người này đứng vững là họ lao ra chặn lấy Cổ Phật Tâm Đăng.

Hứa Kính Bá vội kêu lên :

- Nhị vị công tử hãy mau lui lại.

Vừa nói ông ta vừa thủ ống đồng xóc tới.

Nghe Hứa Kính Bá gọi lớn và tự biết mình cũng không phải là đối thủ, Giang Bộ Thanh và Lý Duy Năng vội lui lại, nhưng vẫn kèm chặt hai bên để đề phòng tiếp ứng.

Hứa Kính Bá đứng cách Cổ Phật Tâm Đăng chừng một trượng, ông ta nói bằng một giọng từ tốn :

- Đại sư đồ xô vào trận như cọp giữa bầy dê, chẳng lẽ đại sư muốn tàn sát cả hay sao?

Cổ Phật Tâm Đăng lim dim đôi mắt, nhưng từ trong khe hai mí mắt đó, hai luồng nhãn tuyến y như hai luồng sáng lóe lên :

- Ngươi không nghe lệnh của Đại cung chủ vừa ban ra à? Giết hết không chừa một mống.

Hứa Kính Bá cau mặt :

- Đại sư muốn bức ta xuất thủ hay sao?

Vì bên sau Cổ Phật Tâm Đăng không mấy xa còn có Tần Nhân Khanh và Bạch Cốt Thần Quân đang giao chiến, Lôi Hỏa thần châm phóng ra trong lúc này sẽ lâm vào và thành cháy vạ lây vì thế cho nên ông ta ngần ngừ chưa quyết định.

Cổ Phật Tâm Đăng lóe mắt lên :

- Ngươi là Cô Tô Thành Hứa Kính Bá đó phải không?

Nghe hỏi đích danh mình, Hứa Kính Bá hiểu ngay rằng đối phương cũng đã biết qua Lôi Hỏa thần châm nên ông ta nói thẳng :

- Đúng. Tứ cung chủ của Ngũ Phụng môn và cặp Hắc Bạch song hùng đều chết dưới ngọn Lôi Hỏa thần châm của ta, chắc đại sư cũng đã thấy rồi, xin đại sư đừng buộc ta phải làm lại một lần nữa với một vị lão tăng đức cao trọng vọng, cái mà lòng ta không muốn.

Trong khi có ý kéo dài với Cổ Phật Tâm Đăng, Hứa Kính Bá lấy mắt về phía Giang Bộ Thanh và Lý Duy Năng để ra hiệu, hai người hội ý tháo lui.

Họ biết Hứa Kính Bá nhất định phải hạ độc thủ, vì đối với nhà sư hung hãn này, chậm đi một giây là chết.

Cổ Phật Tâm Đăng cười khèn khẹt :

- Ngươi tưởng bản tăng sợ cái thứ trò chơi đó lắm hay sao chứ?

Hứa Kính Bá lui lại sau ba bước, ông ta canh cho thật đúng tầm của Lôi Hỏa thần châm và gần giọng :

- Tại hạ lui lại ba bước để tỏ lòng kính trọng đại sư, nếu đại sư không chịu suy nghĩ thì tại hạ không còn cách nào khác nữa.

Thật ra đó chỉ là một câu nói cho có lệ và nhất là phải trì hoãn để cho Cổ Phật Tâm Đăng tấn công trước, vì đối với nhà sư lợi hại này, nếu Lôi Hỏa thần châm phát ra trong trường hợp bình thường thì cũng rất khó lòng trúng đích, nó cần phải có tầm xa đúng mức, và nhất là phải để cho đối phương đột khởi thế công.

Cổ Phật Tâm Đăng tuy ngoài miệng nói không hề sợ, nhưng sự lợi hại của Lôi Hỏa thần châm chính mắt ông ta cũng đã thấy rồi. Cho nên dầu công lực cao tới mức nào, đối với môn võ khí ấy ông ta cũng đâm ra dè dặt, ông ta nhìn Hứa Kính Bá và cười sằng sặc :

- Họ Hứa, ngươi cứ phóng Lôi Hỏa thần châm đi, ta đâu phải hạng người dễ sợ sệt.

Vừa nói ông ta vừa từ từ nhích tới.

Cự ly đã quá đóng rồi, cho dầu công lực cao siêu cách mấy cũng không làm sao tránh nổi.

Hứa Kính Bá nhướn mắt cười gần :

- Cổ Phật Tâm Đăng, ông có nghĩ đến công phu tu luyện của mình hay không?

Miệng thì nói như thế cốt để phân tán sự chú ý, nhưng tay Hứa Kính Bá đã nhấc nhẹ lên.

Bùng, Bùng.

Lôi Hỏa thần châm chưa kịp phát ra thì có nhiều tiếng nổ vang lên liên tiếp.

Cả tòa đại sảnh rung rinh.

Đại cung chủ Biên Phi Phụng đang chiếm thượng phong chỉ cần chút thời gian là Trúc Kiếm tiên sinh và Giang Thượng Phong sẽ bị hạ ngay, trong khi nàng đang cố huy động cây thước ngọc, cố làm cho khí lạnh bốc ra thêm dễ dàng hạ địch thủ thì tiếng động nổi lên rung chuyển.

Nàng giật mình thét lớn :

- Kê nào lớn mật công phá..

Nàng thét chưa dứt tiếng thì thêm hai tiếng : bùng, bùng.

Bốn cánh cửa bị bật tung ta.

Bốn cánh cửa này cùng chung một cơ quan điều khiển, cứ phá được một thì cả bốn đều mở hết. Nhưng trong trường hợp này, hình như bốn cánh cửa này bị công một lúc. Người thứ nhất thối lui là Hắc Trọng Ông. Sau khi Hắc Y song hung bị chết bởi tay của Hứa Kính Bá cánh cửa này chỉ còn lại một mình Hắc Trọng Ông trấn giữ và bây giờ thì lão thối lui vì bị chưởng lực bên ngoài.

Chưởng lực tấn công có lẽ là mạnh lắm cho nên Hắc Trọng Ông một tay ôm ngực, một tay quờ quạng thất thần đi lui từng bước, miệng lão máu phun ra ướt cả thân áo trước.

Hai người tung cửa bước vào là hai vị Hòa thượng, nhưng khi bước vào khỏi cửa thì cùng quỵ xuống nằm bất tỉnh.

Chu Tiềm lao nhanh tới.

Hai vị hòa thượng này không ai xa lạ mà chính là Giác Minh đại sư, Đường chủ La Hán đường của Thiếu Lâm tự, và một là chủ trì Thanh Lương tự ở Kim Lăng là Giác Thắng đại sư.

Vì Độc Tẩu Chu Tiềm biết ngay hai vị Hòa Thượng đều bị độc chất của Hắc Trọng Ông.

Chỉ cần nhún mình một cái thật mạnh là Chu Tiềm đã tới sát bên Hắc Trọng Ông và cũng chỉ cần một cái hất chân là Hắc Trọng Ông ngã xuống nằm bất động.

Độc Tẩu Chu Tiềm lao nhanh tới lấy bình thuốc trong mình trút ra nhét vội vào miệng hai nhà sư Thiếu Lâm, mỗi người ba hoàn và đỡ ngồi dựa vào tường.

Trong khi Chu Tiềm giải quyết xong phần bên này thì ba cánh cửa kia cũng đã có người xâm nhập.

Hướng Tây bắc tiến vào tám vị hòa thượng mặc đến cả sa, tay cầm thiền trượng, họ từ từ đi vào thật chậm.

Phi Cảnh và Huyền Cảnh vừa thấy người phá cửa là cùng thét lên một lượt nhảy xổ vào tung chiêu tới tấp.

Hình như đã biết thừa công lực, cho nên các nhà sư vẫn đứng yên chấp tay trước ngực, chỉ để cho hai nhà sư giao đấu với bọn Phi Cảnh và Huyền Cảnh.

Trong sáu nhà sư còn lại, họ khoan thai vây quanh sau lưng một hòa thượng già y như tăng lữ họ Tổng Trưởng lão nhập đàn trai.

Vị hòa thượng già tay chống Kim trượng, đứng là Thiếu Lâm chưởng môn Phụng trọng Đại Giác thiền sư.

Cửa Tây bắc tiến vào là hai vị lão ni, người bên phải da mặt nhợt nhạt, hai lông mày thật cao, tuổi độ ngũ tuần, tay cầm trường kiếm vẫn còn nằm trong vỏ, đó là Nga Mi chưởng môn Vô Địch sư thái.

Người đi bên trái bà ta vừa vào tới là đã thét lên một tiếng, vung kiếm xả vào Nhị Sát và Tam Sát của Bạch Cốt môn.

Bà ta chính là Kim Lăng Tử Trúc am Vô Trần sư thái, sư tỷ của Chưởng môn Vô Địch theo sau hai vị sư thái là bốn người ni cô áo xanh, họ chia làm hai, hai người phụ cùng Vô Trần sư thái đánh Nhị Sát và Tam Sát, còn hai người thì ủng hộ Vô Địch chưởng môn.

Cửa Nam môn tiến vào, hai già hai trẻ, họ cùng vận áo xanh và lưng đeo trường kiếm.

Đó là Chưởng môn nhân phái Hoa Sơn Đinh Điều Phi và người sư đệ là Long Khi Tứ, hai vị trẻ tuổi theo họ là Cao Lăng Văn Xà Vi Kiếm, hai người cao đệ của phái Hoa Sơn.

Biến cố xảy ra đột ngột làm cho cả đôi bên đối địch cùng dừng tay lại ngơ ngác.

Hứa Kính Bá cười lớn :

- Hay lắm Thiếu Lâm, Nga Mi và Hoa Sơn cũng đến đây.

Thiếu Lâm phượng trọng Đại Giác thiền sư chấp tay niệm phật :

- A di đà phật, chư vị anh hùng đã đến trước rồi.

Nga Mi phái Chưởng môn nhân Vô Đổ sư thái nói tiếp :

- Năm Đại môn phái không ai không nghĩ đến chuyện Ngũ Phượng môn thao túng võ lâm, vì thế cho nên tất cả đều thẳng tới Hoài Ngọc Sơn hội kiến.

Đại cung chủ Biên Phi Phượng cười nhạt :

- Hay lắm, Ngũ Phượng môn đã dám xuất hiện trong giang hồ thì đâu có sợ gì ai.

Và lần này thì nàng lại té ngay trước mặt Hứa Kính bá và Tần Nhân Khanh.

Không còn lòng dạ nào quyết đấu, chân vừa nghiêng nghiêng chầm đất thì Biên Phi Phượng nhún một cái thật mạnh, thân nàng vút bắn lên không.

Nhưng ngay khi nàng vừa nhảy phóng lên thì chợt cảm thấy chân trái của nàng bị một vật gì ghì lại.

Và tiếng của Tần Nhân Khanh hét lớn :

- Đại cung chủ không chạy được..

Bây giờ thì Biên Phi Phượng mới biết chân mình bị quán bởi chiếc phát trần.

Đang trên đà phóng lên, lại bị ghệt ngang trở xuống, Biên Phi Phượng mất thăng bằng té ngồi xuống đất.

Hứa Kính Bá cười lớn :

- Đại cung chủ đã nói người thứ nhất mà Đại cung chủ không thể tha được, thì bây giờ tại hạ cũng không thể buông tha người thứ nhất là Đại cung chủ.

Khi Biên Phi Phượng vừa té xuống thì chiếc phát trần của Tần Nhân Khanh đã sút ra, nhân đó nàng vội lăn luôn mấy vòng.

Chính vì thế mà chưởng thế của Hứa Kính Bá đánh vào khoảng trống.

Nhưng hai bàn tay của Hứa Kính Bá rất đồng đều, khi tay phải đã đánh vượt thì tay trái lại kế liền theo, tuy không trúng vào yếu điểm nhưng cũng trúng vào bả vai của Biên Phi Phượng làm nàng văng thẳng vào cánh cửa sắt hướng Tây nam.

Vô Đổ sư thái đưa ngang thanh kiếm :

- Biên Phi Phượng, đứng lại.

Đôi mắt của Biên Phi Phượng bây giờ đỏ như tôm luộc, nàng cười sáng sặc như điên :

- Ai cản ta là chết!

Cùng lúc tay nàng vung ra thật mạnh và nhún chân dậm nhảy lên.

Vô Trần sư thái hét lớn :

- Yêu nữ phải chết!

Thanh kiếm trong tay bà ta bay theo câu nói, thanh kiếm đứng vào yết hầu Biên Phi Phượng.

Biên Phi Phượng xoay tròn một vòng để nhìn và tay nàng nhắm ngay vào cổ tay cầm kiếm của Vô Trần sư thái rồi chém xuống một cái thật nhanh.

Thế đánh bất ngờ làm cho Vô Trần sư thái hoảng hồn, vì mất đà nên bà ta không thu kiếm kịp, khi ấy Vô Đổ sư thái vừa thấy cơ nguy, bà ta vội chìa thẳng ngón tay về Biên Phi Phượng.

Thần Đăng chỉ là độc môn của Nga Mi phái, nghe một tiếng véo đi trong gió là đã tới sát mình Biên Phi Phượng.

Đã mấy lượt mang thương tích, bây giờ tỉnh giác của Biên Phi Phượng không còn linh mẫn nữa, cho đến khi biết lâm nguy thì chỉ phong đã đánh trúng ngay trọng huyệt phía sau lưng.

Nàng chỉ còn rần thêm được chừng bảy tám bước là máu từ miệng vọt ra và từ từ quy xuống...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Hương Từ Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Thiết Bối Đà Long

Ngay trong khi Biên Phi Phụng nhảy ra tránh né thì chợt nghe từ trên đầu có hơi gió mạnh ập xuống thật nhanh, đúng là có kẻ từ trên không nhảy xuống.

Biên Phi Phụng vừa sợ vừa tức, nhưng vì thế đã lơ rồi, càng đánh phải nhảy thêm một cái nữa đúng vào trung ương đại sảnh.

Chuyện xảy ra thật đúng là sấm sét, người ta không kịp nhìn khắp mọi nơi, nhưng bây giờ thì những lộn xộn đã yên trở lại và người ta thấy rõ con người từ trên lỗ hổng nóc nhà đánh rơi Phi Cảnh pháp sư, đồng thời nhảy xuống theo là một lão già.

Một lão già tóc bạc hoa râm có chòm râu thưa trước ngực, đứng ra nẩy chòm râu hấy còn ngắn lắm, nhưng vì lưng của lão hơi còng, thành ra đuôi râu mới chằm ngang ngực lão.

Tuy tuổi đã ngoài sáu mươi và tuy lưng hơi còng, nhưng đôi mắt của ông ta y như hai vì sao sáng, chính vì thế mà khi rơi xuống đất, ông ta có một dáng dấp uy nghi như một thiên thần.

Lão già chân vừa chạm đất thì đôi mắt ngời ngời chiếu thẳng về phía Phi Long kiểm khách Lục Hạo Xuyên cười lớn :

- Lục sư đệ, thôi chứ, ta đã tới rồi đây.

Vung một đường kiếm đánh vạt ba thanh kiếm của bọn Đình Điều Phi, Lục Hạo Xuyên tung mình nhảy ra ngoài và vòng tay nói lớn :

- Xin ba vị thứ cho.

Hắn bước nhanh về phía lão già và vòng tay nói tiếp :

- Tiểu đệ tham kiến đại sư huynh.

Đình Điều Phi, Đơn Hiểu Thiên và Nghiêm Hữu Tam bị Phi Long kiểm khách sử dụng kiếm pháp dị kỳ làm cho tối mảy tối mặt. Họ đang cố dồn hết sức bình sinh để giải phá vòng kiếm lưới, nhưng mồ hôi càng đổ xuống, lưới khép càng chặt hơn, họ gần như không còn thở ra hơi thì bỗng nhiên Lục Hạo Xuyên hất kiếm nhảy tránh ra làm cho họ vừa thở vừa ngơ ngác.

Lão già lưng gù cười ha hả và chỉ Biên Phi Phụng :

- Chúng ta là những kẻ hành động có chung thủy quang minh, Lục sư đệ hãy nói lại với Đại cung chủ vài lời.

Lục Hạo Xuyên gật đầu quay mình lại vòng tay :

- Đại cung chủ, tề sư huynh đã tự thân đến đây, tại hạ chắc phải cáo từ, nhưng hãy còn có vài lời xin nói rõ cùng Đại cung chủ.

Biên Phi Phụng nhìn lão lưng gù bằng sắc mặt lạnh băng và hất hàm hỏi Lục Hạo Xuyên :

- Người ấy là đại sư huynh của Phó tổng hộ pháp?

Lục Hạo Xuyên gật đầu :

- Vâng đại sư huynh tôi có ngoại hiệu là Thiết Bối Đà Long.

Biên Phi Phụng cau mày :

- Ngươi là Quan Trấn Hải?

Thiết Bối Đà Long lên tiếng :

- Đúng! Thiết Bối Đà Long Quan Trấn Hải.

Biên Phi Phụng quay qua hỏi Lục Hạo Xuyên :

- Phó tổng hộ pháp muốn nói gì?

Lục Hạo Xuyên nói :

- Tại hạ ba năm trước đây vâng mạng đại sư huynh đầu nhập Ngũ Phụng môn, mục đích là để điều tra hư thực.

Biên Phi Phụng hậm hực :

- Ta đã đoán ngươi là kẻ phản gián, nhưng vì chưa có bằng cứ nên ta mới để cho ngươi sống đến ngày nay.

Lục Hạo Xuyên nói :

- Trong ba năm nay theo tại hạ thấy thì ngoại việc cấu kết với hắc đạo tà ma mưu chuyện độc bá võ lâm, vẫn chưa có tội gì gọi là quá ác. Vì thế, tại hạ xin khuyên Đại cung chủ nên kịp thời giác ngộ.

Biên Phi Phụng quát mắt thét lên :

- Câm miệng lại, Lục Hạo Xuyên, ngươi tuy phụng lệnh làm gian tế, nhưng đã đảm nhận chức vụ Phó tổng hộ pháp thì chiếu theo qui củ của Ngũ Phụng môn xử ngươi mặc nhiên phạm tội phản đồ và nơi đây ta phải chiếu theo luật tội mà hành hình.

Lục Hạo Xuyên thán nhiên.

- Tại hạ đã nói rất rõ rồi, nếu Đại cung chủ không chịu hồi tâm tính ngộ thì e rằng rồi đây ngọc đá sẽ thành tro.

Biên Phi Phụng giận run :

- Phản đồ.

Cây thước ngọc trong tay nàng như muốn ăn tươi nuốt sống Phi Long kiếm khách.

Thiết Bối Đà Long cười lớn :

- Lục sư đệ hãy đi đi, nơi đây để cho ta giải quyết, vừa nói, ông ta vừa đưa tay chụp lấy cây thước ngọc.

Lục Hạo Xuyên lui lại vòng tay :

- Tiểu đệ xin tuân mạng.

Hắn nhún chân một cái, thân ảnh đã vút lên hướng lỗ trống trên nóc nhà.

Biên Phi Phụng vẫy tay thét lớn :

- Không thể được như thế đâu.

Nhiều tia sáng xẹt lên theo hướng phóng của Phi Long kiếm khách.

Mười ba ngọn phi đao nối tiếp nhau thành một đường dài, lối phóng phi đao của nàng thật là hung hiểm, vì bất cứ ai cũng khó lòng đỡ nổi khi mũi này nối tiếp mũi kia.

Thết Bối Đà Long cười ha hả :

- Liên Chu kiếm, hay lắm, trên giang hồ cũng có thể có nhiều người không tiếp được, nhưng với lão phu thì không.

Ông ta rũ ống tay áo và rẩy mạnh.

Mười ba ngọn phi đao đang đà bay lên vùng quay trở xuống và bị ống tay áo của Thiết Bối Đà Long cuốn lại một cách gọn gàng.

Biên Phi Phụng tái mặt.

Thiết Bối Đà Long hô lên một tiếng rồi phát cánh tay áo, mười ba ngọn phi đao lại bay vút trở ra cắm phập vào vách tường, chuôi của nó rung lên bần bật.

Chỉ trong nháy mắt, Phi Long kiếm khách Lục Hạo Xuyên đã phóng vọt lên lỗ hổng mái nhà và biến đi mất.

Biên Phi Phụng giận run :

- Lục Hạo Xuyên chạy trốn thì ngươi thế mạng.

Vừa nói nàng vừa nhún chân quay mình vận đủ mười thành công lực tổng ra một chưởng như sấm sét.

Thình lình một chưởng tung ra theo con giận, chưởng phong cuốn gió ào ào.

Chưởng thế vừa tung ra, tay phải của nàng vung luôn cây thước ngọc chỉ thẳng vào giữa ngực Thiết Bối Đà Long.

Một tiếng xé gió từ cây thước ngọc xẹt ra, hơi lạnh nghe như khối băng ập tới.

Thiết Bối Đà Long bật cười ha hả, tay trái ông quạt nhẹ quạt dạt cây thước ngọc, tay phải dựng đứng lên và đẩy thẳng theo chiêu thế Đơn Chưởng Khai Bài đón ngay vào ngọn chưởng của Biên Phi Phụng.

Biên Phi Phụng khom mình xuống rồi phóng mình lên, thước ngọc trong tay nàng quay mạnh một vòng.

Nàng đánh luôn một lượt hơn mười chiêu, khí lạnh từ cây thước ngọc nhả ra làm buốt cả một vùng chu vi hơn một trượng.

Thiết Bối Đà Long hai tay nhập lại rồi dang ra hai lượt chưởng phong từ tay ông ta đánh bật cả vùng không chế của Biên Phi Phụng, chỉ trong nháy mắt mà cả hai người đã đánh ngoài bốn mươi chiêu.

Sức công và thể thủ của đôi bên nhanh đến mức không mắt nào nhìn kịp, Trúc Kiếm tiên sinh và Giang Thượng Phong đứng ngoài tặc lưỡi lắc đầu.

Võ công của Biên Phi Phụng quá đến mức siêu phàm, thêm vào đó, con giận của nàng đã dâng lên tột độ, làm cho tay chưởng tay thước của nàng gần như chong chóng, nếu không phải là Thiết Bối Đà Long thì những người có mặt nơi đây nhất định không ai đỡ nổi, chứ đừng nói chi đánh lại.

Nhưng đó chỉ là phút đầu bây giờ thì trận đấu lại diễn biến theo chiều khác, Biên Phi Phụng luôn qua trở lại, khi lên khi xuống giống y như một con phượng múa, thêm lên, cây thước ngọc trong tay nàng lại tủa ra hào quang, người ta có cảm tưởng như nhìn vào cặp cánh bằng lân tinh, chớp chòn trong đêm tối.

Thiết Bối Đà Long thì bỗng nhiên chậm lại, không những tay công tay thủ đều chậm mà bước đi cũng gần như xiêu vẹo giống hệt người uống rượu say.

Trúc Kiếm tiên sinh là người nhiều kinh nghiệm, tự nhiên họ nhìn ra cái mà Thiết Bối Đà Long đang thi thố, không phải chậm chạp vì kiệt sức mà là thứ võ công quái dị.

Một con người mà trước sức tấn công như vũ bão của Biên Phi Phụng mà lại có thể bước đi thong thả và hành động tự do như thế thì thật là một chuyện chưa từng thấy bao giờ.

Bây giờ trận chiến toàn bộ trong đại sảnh cũng đều tan biến.

Từ lúc Lục Hạo Xuyên bỏ đi rồi thì Đơn Hiểu Thiên và Nghiêm Hữu Tam rảnh tay, họ cùng thét lên nhảy vào tấn công tới tấp Cách Thiệu Ngũ và lão già lùn tịt.

Môn đệ Hoa Sơn là Cao Lăng Vân và Vi Kiếm Trung vốn không phải là địch thủ của Cách Thiệu Ngũ và lão già lùn, nhưng bây giờ thêm có Đơn Hiểu Thiên và Nghiêm Hữu Tam thì hoàn toàn chiếm hẳn thượng phong.

Đánh đến khoảng hai mươi hiệp thì Nghiêm Hữu Tam thấy ngay chỗ sơ hở của lão già lùn, ông ta phạt ngay thanh kiếm và thình lình trở qua chặn đứng thanh kiếm của đối phương. Từ phía bên kia, Cao Lăng Vân chụp ngay cơ hội tổng thắng một đường, lão già lùn sụm luôn cả hai chân, vòi máu vọt thẳng lên khi thanh kiếm của người cao đệ Hoa Sơn rút ngược trở về.

Cách Thiệu Ngũ liếc thấy tình thế đã đi vào nguy hiểm, ông ta hoàn kiếm đánh ra một đòn hiểm ác, bức lui Long Tri Tử và tung mình phóng nhanh ra cửa.

Tiến nhập Tây bắc môn, Vô Đổ sư thái thấy Thiếu Lâm Đại Giác thiền sư đánh ngã Cổ Phật Tâm Đẳng của Ngũ Đài sơn, Hoa Sơn phái cũng đã giải quyết xong cánh cửa mà phía bên bà ta vẫn còn cùng Tam Sát giao chiến, bà ta nổi nóng ra lệnh cho hai người môn đệ lui ra và dùng Thần Đẳng chỉ đánh ngã luôn Tam Sát.

Tiếp liền theo, Vô Trần sư thái nhảy vọt mình lên, bằng một chiêu Vũ Trung Bạt Hồ đánh tạt ngang một đường, Nhị Sát lộn luôn ba lượt tránh né để rồi xuất huyết nằm bất động.

Bốn cửa bây giờ hoàn toàn bị phá, chỉ còn Bạch Cốt Thần Quân và Tàn Nhân Khanh hầy còn đánh say vui.

Cây Bạch Cốt phiến của Bạch Cốt Thần Quân cuốn gió ào ào bụi từ trên nóc nhà vì kịch chiến đổ xuống bây giờ lại bốc lên mù mịt.

Thanh trường kiếm trong tay của Tàn Nhân Khanh công thế không nhiều lắm, nhưng cây phát trần bên trái lại y như một bức tường kiên cố, những thế công của cây Bạch Cốt phiến đều bị dội ngược trở ra.

Trong lúc đang kịch chiến, Tàn Nhân Khanh vùng kêu lớn :

- Tang Thần Quân, từ xưa đến nay ta không bao giờ thất bại, Ngũ Phụng môn đã đến hồi ngôi bể tường tan, bây giờ mà thần quân còn chưa chịu đi thì còn đến bao giờ?

Câu nói của ông ta quả là lời nói thật, vì bây giờ thì bốn cửa đã bị phá tan, kẻ chết người đi, trong toàn đại sảnh mệnh mông chỉ còn lại lực lượng công phá Ngũ Phụng môn mà thôi. Ngoài Biên Phi Phụng còn đang tử chiến với Thiết Bối Đà Long, còn thì không có cuộc chiến nào khác nữa.

Bạch Cốt Thần Quân bỗng thu quạt lại, vòng tay nói với Tần Nhân Khanh :

- Tần bảo chủ đã cố ý lưu tình, đủ thấy tình bạn hãy còn chưa phai lợt, ngày sau này hãy còn cơ hội thì đệ xin đa tạ và cáo biệt.

Vừa dứt tiếng, Bạch Cốt Thần Quân xếp cây quạt lại và bước ra ngoài.

Bạch Cốt Thần Quân đi rồi, trong tòa đại sảnh, ngoài Biên Phi Phụng còn đang quyết chiến với Thiết Bối Đà Long, chệch về phía bên trái, Bạch Mi chân nhân đứng sừng sờ bất động.

Đứng đối diện với ông ta là Tây Ly Tử, ông này cũng đứng im lìm không nói tiếng nào.

Tình hình chỉ trong khoảnh khắc đã hoàn toàn thay đổi. Bốn cửa dù kẻ trấn đóng hay lực lượng bao vây cũng đã đổi hoàn toàn.

Từ chỗ lực lượng hùng hậu làm cho hầu như không có con vật nào bay được ra ngoài khi lực lượng Ngũ Phụng môn bao quanh tòa đại sảnh. Bây giờ cũng trong tòa đại sảnh lực lượng Lưu Hương cốc lại làm chủ tình hình.

Cửa Đông bắc là tăng lữ Thiếu Lâm, do Đại Giác thiền sư chống cây kim trượng đứng ngay chính giữa, bên trái Giác Thắng, bên phải Giác Minh. Họ đứng nghiêm trang như sắp sửa khai đàn.

Cửa Tây bắc là của Nga Mi phái, do Vô Trần, Vô Đỗ cầm đầu, bên sau một hàng ni cô tuốt kiếm sáng ngời, họ đứng thật trang nghiêm.

Cửa Đông nam, người đứng đầu là Độc Tẩu Chu Tiềm, phía sau một hàng giảng ngang gồm có Lý Duy Năng, Quản Thiên Phát, Yên Sơn song kiệt và Lý gia tứ tướng.

Cửa Tây nam là người của Hoa Sơn phái, hai người đứng đầu hàng là Đinh Điều Phi, Long Khí Tử và bên sau là Cao Lăng Vân và Vi Kiến Trung.

Riêng Giang Thượng Phong, Trúc Kiếm tiên sinh, Thần Phiến Tử, Thanh Phong đạo trưởng, Hứa Kính Bá, Tần Nhân Khanh, Đôn Hiểu Thiên, Nghiêm Hữu Tam, mỗi người đứng vào một vị trí nhất định, vây thành một vòng tròn tham chiến.

Tự nhiên là họ đề phòng Biên Phi Phụng sa cơ đào thoát.

Tình thế đã rất rõ ràng, cuộc chiến hôm nay không ai đề nằng đào thoát.

Biên Phi Phụng cũng đã nghiêng rằng quyết chiến, cây thước ngọc trong tay nàng vun vút thành một đạo hào quang bao phủ, từng chiêu một đều nhắm vào những nơi yếu trên người của Thiết Bối Đà Long.

Thân pháp của nàng cũng biến đổi, bộ vị của nàng quái dị vô cùng, nàng đi bộ y như một con giao long luồn qua luồn lại, lúc tới lúc lui coi linh động lạ thường.

Thiết Bối Đà Long vẫn với hai bàn tay không, nhưng hai bàn tay ấy lại giống như hai chiếc bán khai sơn phá thạch. Trước mắt ông ta, hai bàn tay dựng lên một tường thành vì khi Biên Phi Phụng đã thi triển Ngự Long Bá Biến thân pháp thì chỉ cần một khe hở nhỏ cũng đủ cho nàng chui qua để mở thế tấn công.

Thế nhưng gặp phải bức tường vô hình do hai bàn tay của Thiết Bối Đà Long dựng lên, cho dầu nàng cố luồn nép như thế nào cũng không làm sao được như ý muốn.

Cây thước ngọc trong tay nàng bây giờ hung hãn hơn bao giờ hết, âm khí bốc ra lạnh buốt cả một vùng rộng lớn, đáng lý cho dầu bao bọc người đối kháng cũng sẽ bị luồng khí lạnh ấy làm cho tiêu hao năng lực. Thế nhưng bây giờ thì luồng khí lạnh đó cũng chỉ hạn chế ở bên ngoài, cứ mỗi lần tuôn vào là chạm ngay bức tường vô hình trước mặt Thiên Bối Đà Long là dội ngay trở lại.

Dáng sắc của Biên Phi Phụng bây giờ trông dễ sợ vô cùng. Tóc nàng xõa phủ bờ vai, da mặt nhợt nhạt và đôi mắt trợn trừng tóe lửa. Bây giờ trông nàng không còn dáng sắc đàn bà mà là một con quỷ hung hãn.

Nàng gần như không còn nhân tính nữa, nàng đã tận dụng tuyệt học sư truyền, thử tuyệt học lăm le quét sạch vô lâm, ra để quyết hạ cho được Thiết Bối Đà Long, thế nhưng càng thịnh nộ bao nhiêu, nàng càng không có hy vọng gì chiếm được thượng phong.

Mất nhìn cơ sở hàng mấy mươi năm xây dựng của Ngũ Phụng môn đã sắp biến thành mây khói, điều đó càng làm cho nàng hung hãn hơn nữa, thử hung hãn của một con thú dữ mang thương tích.

Ngay lúc ấy chợt nghe Thiết Bối Đà Long cất giọng cười ha hả, thân ảnh ông ta từ trước vốn lom khom, bây giờ đang nhóng thẳng lên và hai tay vun vút đánh ra liên tiếp những ngọn chưởng y như búa tạ búa xuống đầu Biên Phi Phụng.

Từ chỗ bước đi chậm chậm như say rượu của Thiết Bối Đà Long, bây giờ ông ta chợt biến thành hẳn một con người khác, ông ta thi triển thân pháp dị kỳ biến thành ảo, người ta nhìn chung quanh Biên Phi Phụng bây giờ không phải là một mà là đến bảy tám vị Thiết Bối Đà Long.

Bảy tám Thiết Bối Đà Long với hàng mười mấy bàn tay như chiếc búa to búa xuống như sấm sét.

Cảnh ấy chẳng những làm cho Biên Phi Phụng tối mắt, mà bao nhiêu người đứng ngoài cũng không làm sao nhận định được rõ ràng.

Biên Phi Phụng đã tận dụng binh sinh sở học, nhưng nàng cảm thấy ngay rằng đánh thêm chừng nào thì càng thảm bại chừng nấy mà thôi.

Ý nghĩ đến với nàng trong tình thế thật vô cùng bi đát, nàng nghiêng rặng vung tròn cây thước ngọc tạo thành thế bảo vệ và lừa thế thoát thân.

Nhưng cũng ngay lúc ấy, Thiết Bối Đà Long chợt vươn tay như chiếc búa chụp thẳng vào cây thước ngọc của Biên Phi Phụng.

Biên Phi Phụng quả thật đã bán loạn tâm thần, nhưng không sao, bằng vào sở truyền của Ngự Mụ mười mấy năm nàng vẫn còn đủ sức chống ngăn.

Khi bàn tay ta Thiết Bối Đà Long vừa đưa tới, nàng áp dụng ngay chiêu thế Thôi Song Nghinh Nguyệt đẩy thẳng vào mặt Thiết Bối Đà Long.

Thiết Bối Đà Long bật cười ha hả, tay phải của ông ta vung ra thật mạnh.

Bùng!

Ngon chường của Biên Phi Phụng vừa tung ra đụng ngay vào chường lực của Thiết Bối Đà Long, nàng cảm thấy đầu óc choáng váng, mắt lại hoa lên, chân khí của nàng thiếu chút nữa đã phân tán không còn đứng vững.

Nàng nghe một tiếng bứt, rúng động cả thân mình và bật thẳng ra sau té ngồi xuống đất.

Cây thước ngọc của nàng đã vào tay Thiết Bối Đà Long.

Biên Phi Phụng văng ra và té ngồi đứng vào trước mặt của Đôn Hiểu Thiên và Nghiêm Hữu Tam.

Hồng Liễm Phán Quan Nghiêm Hữu Tam đầu lại để trôi qua cơ hội, ông ta hừ một tiếng, cặp Phán Quan bút giáng thẳng xuống đầu nàng. Độc Nhãn Diêm La Đôn Hiểu Thiên càng nhanh hơn nữa, thanh kiếm trong tay ông phóng thẳng vào vai trái của nàng.

Tuy bị đánh bật ra và bị té ngồi nhưng tinh thần của Biên Phi Phụng vẫn không hề bán loạn, khi nghe hơi gió phía sau, nàng vội vàng nghiêng qua một bên, ngọn Phán Quan bút của Nghiêm Hữu Tam bị trượt hẳn ra ngoài.

Đồng thời tay phải của nàng co lại và bung ra thật nhanh một tiếng keng vang dội, thanh trường kiếm của Đôn Hiểu Thiên cũng bị gạt ra.

Thần Phiến Tử và Thanh Phong đạo trưởng đứng gần hơn hết, hai người cùng phóng ra một lượt, tay quạt tay kiếm cùng một lúc tung ra.

Chẳng còn thì giờ kịp thở, nàng quạt mạnh hai tay với tư thế Nhứt Hạc Xung Thiên lao tuốt lên lỗ hồng trên nóc đại sảnh.

Giọng cười như chuông gió từ trên nóc nhà dội xuống, Thiết Bối Đà Long lên tiếng :

- Đã có ta đợi nơi đây!

Không biết từ lúc nào, ông già gù đã ngồi chồm hóm trên lỗ hồng và không chờ cho Biên Phi Phụng lên tới một luồng thanh quang đã giáng chặn đầu nàng.

Vật trên tay của Thiết Bối Đà Long lại chính là cây thước ngọc của Biên Phi Phụng.

Quả thật Biên Phi Phụng đã có một trình độ khinh thân tuyệt nghệ, đáng lý ở vào người khác, khi đã phóng lên mà bị đánh bất thành linh như thế là không làm sao tránh nổi, nhưng với nàng thì khác, nàng quạt mạnh hai tay trở ngược thân hình theo đó mà quay ngược lại chui xuống y một con chim cất xót môi.

Tuy nhiên, nàng chỉ “phản tiền vi hậu”, nhưng cũng khó lựa hướng, nàng xuống ngay cửa Đông bắc, nơi có hàng nhà sư đang đứng im lìm.

- A Di Đà Phật?

Cây thiền trụ của Đại Giác thiền sư vẫn đứng yên động, nhưng ống tay rộng từ tay trái của ông đã phát ra, đồng thời ông ta tiếp theo câu :

- Nữ thí chủ, ngộ này không ra được.

Vừa nghe tiếng niệm Phật của vị Phụng trụng Thiếu Lâm, Biên Phi Phụng biết mình sa lạc ngõ, nàng vội hít một luồng chân khí, nhưng cũng liền khi đó, nàng nghe như đất rung rinh, thân hình nàng bắn văng ra một trụng.

Lần này nàng cũng phải té nghiêng thật nặng, và lần này thì nàng lại té ngay trước mặt Hứa Kính Bá và Tàn Nhân Khanh. Không còn lòng dạ nào quyết đầu, chân vừa nghiêng nghiêng chạm đất thì Biên Phi Phụng nhún một cái thật mạnh, thân nàng vút bắn lên không.

Nhưng ngay khi nàng vừa nhảy phóng lên thì chợt cảm thấy chân trái của nàng bị một vật gì ghì lại.

Và tiếng của Tần Nhân Khanh thét lớn :

- Đại cung chủ không chạy được.

Bây giờ thì Biên Phi Phụng mới biết chân mình bị quấn bởi chiếc phát trần.

Đang trên đà phóng lên, lại bị ghệt ngang trở xuống, Biên Phi Phụng mất thăng bằng té ngồi xồng đất.

Hứa Kính Bá cười lớn :

- Đại cung chủ đã nói người thứ nhất mà Đại cung chủ không thể tha được, thì bây giờ tại hạ cũng không thể buông tha người thứ nhất là Đại cung chủ.

Khi Biên Phi Phụng vừa té xuống thì chiếc phát trần của Tần Nhân Khanh đã sút ra, nhân đó nàng vội lăn luôn mấy vòng

Chính vì thế mà chưởng thế của Hứa Kính Bá đánh vào khoảng trống.

Nhưng hai bàn tay của Hứa Kính Bá rất đồng đều, khi tay phải đã đánh vượt thì tay trái lại kế liền theo, tuy không trúng vào yếu điểm nhưng cũng trúng vào bả vai của Biên Phi Phụng làm nàng văng thẳng vào cánh cửa sắt hướng Tây nam.

Vô Đồ sư thái đưa ngang thanh kiếm :

- Biên Phi Phụng, đứng lại!

Đôi mắt của Biên Phi Phụng bây giờ đỏ như tôm luộc, nàng cười sáng sặc như điên :

- Ai cản ta là chết!

Hai tay nàng vung ra thật mạnh và nhún chân dậm nhảy lên.

Vô Trần sư thái thét lớn :

- Yêu nữ phải chết!

Thanh kiếm trong tay bà ta bay theo câu nói, thanh kiếm lia đúng vào yết hầu Biên Phi Phụng.

Biên Phi Phụng xoay tròn một vòng để nhìn và tay nàng điểm ngay vào cổ tay cầm kiếm của Vô Trần sư thái rồi đập xuống một cái thật nhanh.

Cú đánh bất ngờ làm cho Vô Trần sư thái hoảng hồn, vì lỡ đà nên bà ta không thu kiếm kịp, khi ấy Vô Đồ sư thái vừa thấy cơ nguy, bà ta vội chữa thẳng ngón tay về phía Biên Phi Phụng.

Thần Đăng chỉ là độc môn của Nga Mi phái, nghe một tiếng véo đi trong gió là đã tới sát mình Biên Phi Phụng, đã mấy lượt mang thương tích, bây giờ thính giác của Biên Phi Phụng không còn linh mẫn nữa, cho đến khi nàng biết lâm nguy thì chỉ phong đã đánh trúng ngay Thượng Vĩ huyệt phía sau lưng, nàng chỉ còn rần thêm được chừng bảy tám bước là máu trong miệng vọt ra và từ từ quy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Hương Từ Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Sự nghiệp quy chung

Vừa thấy Biên Phi Phụng mang thương tích nặng, nhưng vẫn đề phòng bất trắc vì Ngũ Phụng môn ngoài võ công hãy còn luôn áp dụng độc chất, nên Giang Thượng Phong lật đặt xồng lên trước nhất vuron ngón tay điểm mạnh.

Mặc dầu thương thế bất kham, nhưng vốn tính quật cường, Biên Phi Phụng lại ngã mình qua tránh khỏi chỉ phong và chòn vòn đứng dậy.

Trong nháy mắt khi Biên Phi Phụng vừa loạng choạng thối lui thì Thần Phiến Từ, Thanh Phong đạo trưởng, Đơn Hiểu Thiên và bọn Nghiêm Hữu Tam lần lượt xông tới bao vây.

Biên Phi Phụng chòi chân đứng dậy, nàng tròn trùng đôi mắt đỏ ngầu giận dữ :

- Kẻ nào tới đây là chết.

Nàng vừa thét ra mấy tiếng thì chợt nghe nồn lên tận ngực và máu từ miệng lại ọc ra.

Đôi mắt nàng bây giờ gần như không còn thần sắc, nàng lơ đãng nhìn quanh và vút ôm mặt kêu thật lớn :

- Sư phụ, đệ tử không làm được trọn lời căn dặn.

Tay phải nàng đưa lên nhắm ngay đỉnh đầu của mình giáng xuống.

Giang Thượng Phong thét lớn :

- Hãy bắt sống chứ đừng cho chết.

Vừa thét lớn ông ta vừa phóng mình ra.

Xoảng!

Một thanh kiếm tuốt ra khỏi vỏ và chân ngang trước mặt Lưu Hương cốc chủ.

Giang Thượng Phong sững sốt đứng lại nhìn lên.

Người rút kiếm cản ngang chính là Bạch Mi Không Động.

Sắc mặt của vị đạo nhân lúc bây giờ thật là nghiêm nghị. Ông ta nói chậm từng tiếng một :

- Cốc chủ đã vì sự an nguy của võ lâm mà tiêu diệt Ngũ Phụng môn, bản đạo nhờ Thượng huynh có lời khuyên rằng nên giữ mình trung lập, bây giờ tình thế đã định rõ rồi, Cung chủ đã cầu tha chết thì xin Cốc chủ cũng nên dung lượng đối với người chiến bại.

Giang Thượng Phong vòng tay :

- Đạo huynh đã dạy, tại hạ xin tuân.

Ông ta buông tay xuống và nghiêm chỉnh lui ra ba bước.

Trong khi hai người còn đang nói chuyện chưa dứt thì Biên Phi Phụng đã trở tay đập mạnh lên đầu.

Nàng không kêu lên một tiếng nào và thân nàng từ từ ngã xuống đứt hơi.

Bạch Mi Không Động vòng tay vái chào Giang Thượng Phong và Tây Ly Tử, sau cùng ông ta quay nhìn thi thể của Biên Phi Phụng, sắc mặt ông có vẻ e thẹn và bước nhanh ra cửa.

Giang Thượng Phong cũng nhìn xuống thi thể Biên Phi Phụng, ông bỗng thấy lòng mình xao xuyến, ông thở dài nói nhỏ :

- Ngũ Phụng môn tàn ác gây họa cho võ lâm, thế nhưng tội đầu vẫn không phải là nàng.

Vì lo sự an nguy cho con gái của mình, Độc Tẩu Chu Tiềm vội nói :

- Đúng rồi, chúng ta hãy kịp đến Ngự Thương sơn.

Thiếu Lâm Phụng trọng Đại Giác thiền sư bước tới chấp tay :

- A Di Đà Phật xin nhủ vị thí chủ không cần phải nôn nóng lần này do Vệ thái quân phát Kim bài của Vệ Minh chủ Võ lâm thỉnh cầu các phái đến Hoài Ngọc sơn, thế bản tăng và Vô Địch, Vô Trần sư thái cùng với Đình chương môn đến đây góp sức lại, đại phá Tổng đàn Ngũ Phụng môn, còn Vệ thái quân thì cùng với Võ Đang Thiên Ninh đạo trưởng và Hoành Sơn Viên trưởng lão thì đến Ngự Thương sơn để đối phó với Ngự Mụ, bây giờ nếu chur vị mà đến Ngự Thương sơn thì chắc chiến sự nơi đó cũng đã kết liễu rồi.

Giang Thượng Phong nghe nói Vệ thái quân đích thân đến Ngự Thương sơn, cùng đi lại còn có Võ Đang Thiên Ninh đạo trưởng và Hoành Sơn Viên trưởng lão thì ông ta mừng vô hạn.

Vệ thái quân là phu nhân của Võ lâm Minh chủ Nhất Kiếm Định Trung Nguyên Vệ Lập Nam, hồi Vệ Lập Nam còn sinh tiền, bà ta đã được võ lâm sùng kính, trong suốt năm mươi năm nay danh vọng của bà ta càng lúc càng cao, năm nay bà ta đã ngoài chín mươi rồi và trình độ võ công của bà ta không cần nói ra thì ai cũng biết cao cường đến như thế nào.

Võ Đang Phái nội gia quyền kiếm tội nhất võ lâm, Chương môn Thiên Ninh đạo trưởng đã được liệt ngang hàng với Thiếu Lâm Phụng trọng về đạo hạnh mà cũng kẻ luôn về võ học, họ được đồng đạo võ lâm xem như Thái Sơn Bắc Đẩu.

Riêng Hoành Sơn Viên trưởng lão thì hơn bốn mươi năm nay không nghe ai nói tới, hầu hết đều cho rằng ông ta đã qui tiên, thế mà hôm nay vẫn được Vệ thái quân thỉnh cầu chuyện ra mặt của ông ta cũng đã làm cho thiên hạ võ lâm thêm vững lòng tin.

Cả ba người ấy đến Thương Sơn thì chuyện đối phó với Ngự Mụ không còn thành một vấn đề đáng ngại.

Lúc bấy giờ Chương môn phái Hoa Sơn và sư đệ là Long Khí Tử mới cùng đến cúi đầu trước Tây Ly Tử để bái kiến sư bá của họ, mà đã bao nhiêu năm rồi họ không được nghe được tin tức về đâu.

Rất nhiều phe cánh cùng họp nhau một chỗ, có nhiều người tưởng đâu đã chết lâu năm bấy giờ cũng có mặt, họ hàn huyên với nhau rất nhiều chuyện, nhất là chuyện bí mật liên kết để tiêu diệt Ngũ Phụng môn.

Họ mãi mê nói chuyện với nhau mà quên mất nhột người : Thiết Bối Đà Long.

Nhưng bấy giờ khi nhớ ra thì lão gù kỳ dị ấy đã đi mất tự nào không biết.

Tất cả những người có mặt nơi đây chỉ biết tên ông ta là Quan Trấn Hải, qua cửa miệng của Biên Phi Phụng và biết thêm ông ta là người của phái Côn Luân. Ngoài ra về hành tung trước kia và hiện tại của người này thì hoàn toàn không rõ. Riêng cá nhân Thiết Bối Đà Long Quan Trấn Hải và rồi những nhân vật của phái này rất ít người biết đến.

Sau này, có lẽ khi nói đến, họ cũng chỉ có thể nói về người ấy một câu thôi : Thiết Bối Đà Long Quan Trấn Hải vốn là người của phái Côn Luân và hành tung của con người ấy vô cùng thần bí.

* * * * *

Thấy Tổng đàn Ngũ Phụng môn đã phá vỡ, Giang Thượng Phong bèn đưa Đại Giác thiền sư và tất cả lui ra ngoài đại sảnh đồng thời căn dặn Giang Bộ Thanh :

- Con và Thiên Phát hãy dẫn người đi lục soát cho kỹ, xem trong sào huyệt này còn chỗ bí mật nào nữa hay không và cùng cố diệt trừ cho hết bộ hạ của chúng để đề phòng hậu hoạn.

Giang Bộ Thanh cúi đầu :

- Hải nhi xin tôn mạng.

Hứa Kính Bá bước tới đưa tay ngăn lại :

- Giang hiền đệ hãy chậm lại.

Giang Bộ Thanh lại cúi đầu :

- Chẳng hay Hứa Bá Phụ có điều chi dạy bảo?

Hứa Kính Bá nói :

- Chuyện này hãy để cho lão phụ trách, nếu chư hiền đệ có muốn thì hãy cùng phụ với lão phụ.

Ông ta quay qua cười và nói luôn với Giang Thượng Phong :

- Xin Cốc chủ và chư vị hãy đi trước, hồi hôm này do lão phụ đi tiên phong, bây giờ đúng lý là phải trở thành tập hậu, vậy chuyện này để lão phụ nán lại thanh toán cho xong.

Thần Phiến Tử cười :

- Hứa trang chủ chắc muốn làm chuyện quét sân đốt rác đấy à?

Tục ngữ vốn là “quét sân hốt rác” nhưng Thần Phiến Tử sửa chữ “Hết” ra chữ “Đốt” cho hợp với võ khí độc môn của Hứa Kính Bá.

Hứa Kính Bá cười lớn :

- Đạo huynh nói đúng lắm, nơi này địa thế hiểm yếu hoang vu, nếu sào huyệt này không được thiêu rụi thì Ngũ Phụng môn tuy đã bị diệt, nhưng sau này biết đâu lại có Lục, Thất Phụng môn?

Nghiêm Hữu Tam gật gật đầu :

- Hứa huynh nói đúng lắm, sào huyệt đã thành hình này không thể để lọt vào tay Hắc đạo. Vì nó sẽ là nơi mà họ dễ dàng tính chuyện phái triển thêm vây cánh.

Hứa Kính Bá cười :

- Đúng quá rồi, anh hùng chí lớn gặp nhau là ở chỗ này đây

Ông ta giả từ các vị cao thủ rồi dẫn bọn Giang Bộ Thanh, Thiên Phát và anh em Hứa Trình Tường đi thẳng vào trong.

Giang Thượng Phong đưa Đại Giác thiền sư, Trúc Kiềm tiên sinh và đám Tây Ly Tử đi ra khỏi cốc, vừa ra đến ngoài thì họ chợt thấy bên trong khói lửa ngút trời...

Sau đó không bao lâu, Hứa Kính Bá dẫn bọn Giang Bộ Thanh theo ra nhập đoàn nhắm hướng Lưu Hương cốc.

Thật Ngự Mục không thể nào ngờ công trình xây dựng ngót bốn mươi năm nay bây giờ chỉ tiêu tán vào một ngọn lửa!

* * * * *

Giang Hàn Thanh, Đồng Nhược Băng, Tôn Phi Loan, Chu Long Chu, và thêm hai cô tỷ nữ của Tôn Phi Loan là Nã Vân và Cầm Nguyệt làm thành một đoàn tất cả sáu người nhắm hướng Ngự Thương sơn.

Trừ Giang Hàn Thanh và người trai “gốc gái” là Đồng Nhược Băng ra, trong đoàn có bốn cô gái đẹp, kể ra cuộc hành trình như thế không thể gọi là tịch mịch tí nào.

Tôn Phi Loan luôn hoài nghi Đồng Nhược Băng là gái giả thì tự nhiên, nàng không những không có lòng đổ kỵ mà còn cảm kích vì con người quá tốt của “hắn”, và chính vì những cảm kích ấy cho nên nàng phải cần xác định chắc chắn xem “hắn” là trai hay gái.

Nếu trai, tự nhiên không có gì đáng nói, nhưng nếu là gái Tôn Phi Loan cũng đã có chủ định giải quyết vấn đề.

Riêng phần Chu Long Chu, cô gái này trước đây luôn luôn dùng lụa che mặt, tính tình lạnh nhạt, hình như khó mà gần được với bất cứ là ai.

Nhưng từ ngày thoát hiểm Ngự Thương sơn cho đến bây giờ, nàng không che mặt nữa và người ta thường bắt gặp nụ cười trên môi nàng.

Con người của nàng cũng không còn lăm lăm lý lý như trước nữa mà hoạt bát hơn nhiều, nhất là đối với Tôn Phi Loan, nàng chị chị em em rất mực hòa thuận thương yêu.

Sự thay đổi đó không phải tự nhiên mà có.

Thế nhưng Độc Tẩu Chu Tiềm lại nghĩ rằng con mình nhờ có Tôn Phi Loan, có người bạn gái dễ mến như thế nên thay đổi tâm tánh

Thế nhưng Tôn Phi Loan thì không thấy đơn giản như thế.

Kể từ cuộc chiến ở bến Đồng Lư, lần thứ nhất nhìn vào Chu Long Chu, Tôn Phi Loan đã thấy rõ ràng cô gái này đã có in một cái bóng trong lòng.

Bởi vì con người của Chu Long Chu là một con người lạnh nhạt, một con người luôn lạnh như thế, nếu có một điểm “ấm” nào là người ta nhìn thấy rất dễ dàng.

Hơn nữa, Tôn Phi Loan là gái, nàng hiểu được lòng bạn gái hơn bất cứ những ai.

Chu Long Chu đã đem cái “bóng” ấy giấu tận trong đáy lòng, rất ít khi nàng cho phát lộ, nói đúng ra là cũng thỉnh thoảng có khi phát lộ, những người gần nàng khó thấy nhưng Tôn Phi Loan thì lại thấy. Nàng có thể giấu chặt cái bóng ấy đối với bất cứ những ai, kể cả người chủ cái bóng ấy nhưng nàng không thể giấu được đối với Tôn Phi Loan.

Không phải Tôn Phi Loan hoàn toàn có một cảm quan bén nhạy nhưng vì nàng là người luôn luôn “gìn giữ” một con người, chính vì sự gìn giữ ấy mà bất cứ ai lên phéng tới là bị nàng phát giác.

Không dám quả quyết chắc chắn là như thế, nhưng có thể nói là nàng đã nắm hết chín phần mười.

* * * * *

Chiều tối hôm ấy, đoàn người của Giang Hàn Thanh đã đến Đại Hồn đường.

Nơi đây vẫn còn vòng núi Võ Di.

Đây là một vùng sơn cước dân cư thưa thớt, thỉnh thoảng, mới có lác đác vài nóc gia, phần đông họ làm nghề đốn củi bứt mây, cũng có ít vài gia đình sống bằng nghề ruộng rẫy.

Bọn Giang Hàn Thanh đành phải tìm một nông gia để nhờ tác người dân đồng quê mộc mạc thật tình, chẳng những họ dành riêng cho bọn Giang Hàn Thanh hai gian mà lại còn giúp đỡ cả việc đèn đuốc cơm nước.

Họ dành cho hai gian phòng, ý của họ là một gian dành cho hai người trai, gian kia cho bốn cô gái.

Cách mặc nhiên phân chia như thế làm cho Đồng Nhược Băng khẽ cau mày, thế nhưng nàng không nói.

Nói làm sao bây giờ? Trách cứ ai? Đâu có ai bảo nàng giả trai làm gì?

Tôn Phi Loan cười thầm, thế nhưng nàng cũng chẳng nói

Đến tối là tốp nào vào phòng nấy.

Giang Hàn Thanh sau khi đóng cửa phòng, hần tự nhiên cời đồ và cười nói với Đồng Nhựt Băng :

- Đồng đại ca, mình biết nhau cũng khá lâu rồi, đến nay mới có dịp nằm chung một giường đấy nhé.

Tuy không phải là như những cô gái tầm thường, nhưng mà gì cũng là con gái, Đồng Nhựt Băng then chín người nhưng cũng đành ngậm miệng làm thinh.

Giang Hàn Thanh nói tiếp :

- Đi ngày nay mệt quá, thôi mình đi nghỉ sớm đi Đồng đại ca.

Đồng Nhựt Băng cảm thấy nóng bừng đôi má, nàng gượng mỉm cười :

- Giang hiền đệ ngủ trước đi, tôi còn phải ngồi một lúc.

Giang Hàn Thanh nói :

- Nếu đại ca chưa ngủ thì đệ cũng thức để nói chuyện cho vui.

Đồng Nhựt Băng lắc đầu :

- Không, Giang hiền đệ hãy ngủ trước đi, tôi cần phải ngồi một mình để suy nghĩ một chuyện..

Giang Hàn Thanh ngạc nhiên :

- Đồng đại ca có tâm sự gì thế?

Đồng Nhựt Băng cười :

- Tâm sự của tôi là.. là...

Chợt thấy đôi mắt của Giang Hàn Thanh nhìn mình đăm đăm, Đồng Nhựt Băng bỗng nghe hai má nóng ran, nàng vội nói nhanh cho lấp chuyện :

- Thật ra thì không thể gọi đó là tâm sự, bởi vì từ kiếp pháp của Biên Phi Phụng, tôi cảm nhận ra rằng võ học sư truyền của tôi có kỳ chiêu khác chế kiếp pháp của nàng, tuy nhiên, nhất thời đối với kỳ chiêu cao thâm đó thì không làm sao phân tách cho được, cho nên tôi phải bỏ thì giờ nghiền ngẫm.

Câu nói của Đồng Nhựt Băng thật khéo.

Một lý do thật chính đáng mà cho dầu Giang Hàn Thanh có muốn tâm tình thấu suốt sáng với Đồng Nhựt Băng cũng không nói làm sao được.

Và không hiểu sao hần lại thờ dài và nói bằng một giọng buồn buồn :

- Đồng Đại ca đã không muốn có người khuấy rầy, thôi thì đệ xin đi ngủ trước vậy..

Nói xong, hần cời đến ngoài lên giường kéo mền trùm tận cổ.

Quả tình hần không để ý nghỉ ngơi gì cả.

Con người của Giang Hàn Thanh quả là đáng trách, tình trong gang tấc thế mà hần cứ đinh ninh chắc Đồng Nhựt Băng là trai, là “Đại ca” của hần thì quả thật không còn ai ngu xuẩn hơn hần nữa!

Cũng may là hần lại hơi ngốc, giả như người nhạy cảm thì câu chuyện có lẽ còn khó xử hơn nhiều.

Đồng Nhựt Băng nhẹ nhàng đứng lên bước lại phía dưới giường, nhẹ nhàng vươn ngón tay điểm đúng vào “Thùy huyệt” của Giang Hàn Thanh.

Hần vừa thiu thiu ngủ là đánh luôn một giấc mê man.

Đồng Nhựt Băng thở ra và nói lầm bầm :

- Giang hiền đệ.. Giang lang từ sau lần gặp gỡ đầu tiên, thiếp đã đem tâm tình trong trắng gửi trọn cho chàng, nhưng có lẽ kiếp này duyên nợ của chúng ta chỉ hạn chế trong... tình bằng hữu.. Tôn Phi Loan là một cô gái chung tình, nàng đã lìa bỏ tất cả để theo tiếng gọi của tình yêu chân chính. Nàng đã sáng suốt chọn cho mình một con đường sáng lạng, mặc dầu đó là con đường đầy dẫy hiểm nguy nhưng cũng chính vì thế mà tình nàng phải được đền. Không một ai có quyền làm cho nàng thất vọng. Giang lang thôi nhé, đêm nay thiếp sẽ hầu cận bên chàng, tình chúng ta như thế cũng là trọn vẹn, chần gỗi này xin hẹn lại kiếp sau.

Nàng nín bật và nhìn chăm chú vào mặt Giang Hàn Thanh, nước mắt nàng chảy dài trên má.

* * * * *

Vầng trăng thật tròn và thật sáng, Ánh trăng bàng bạc trải lên rừng núi một màu trắng đục, nhìn lên y như một màn sương.

Tựa bên ghềnh đá cheo leo, trước con suối ngoằn ngoèo trong vắt, một bóng đen nhỏ thó đứng thu mình ngằm ánh sáng phản chiếu trên dòng nước lặng lẽ.

Cảnh vật về khuya vắng lặng, bóng người càng làm cho cảnh hoang sơ thêm huyền ảo.

Người con gái đến đen đang đứng như trầm tư, như say sưa cảnh trí, thình lình nàng chợt nghe thấy phía sau lưng có một tiếng cười thật nhẹ.

Nàng quay phắt lại thét lên :

- Ai?

Từ sau mỏm đá thoáng ra một bóng đến xanh :

- Chu muội, làm gì mà hung hăng thế. Muốn ăn thịt người ta à?

Chu Long bật cười :

- Tôn thư thư, chị làm em muốn đứng tim luôn.

Tôn Phi Loan chớp chớp mắt :

- Sao? Tâm sự gì mà nặng thế

Chu Long Chu ửng mặt :

- Ai nói thế. Tâm sự gì, em chứ bộ như chị à? Ngủ không được ra đây xem trăng thì cũng gọi là tâm sự à?

Tôn Phi Loan cười nhẹ :

- Thật thế à?

Câu hỏi của nàng với đôi mắt nhìn ranh mãnh, đôi mắt như muốn xoi thùng ruột gan.

Chu Long Chu háy mắt :

- Trăng sáng, cảnh đẹp như thế này, chị bảo tôi làm gì mới được chứ?

Tôn Phi Loan nhường mắt :

- À thế thì Chu muội ra đây để ngắm trăng?

Chu Long Chu hát mặt :

- Chứ còn làm gì nữa..

Tôn Phi Loan nhún vai :

- Tôi nghi không phải thế.

Chu Long Chu hỏi :

- Chứ chị bảo tôi ra đây để làm gì?

Tôn Phi Loan gằn lại :

- Chu muội muốn tôi nói thật à?

Chu Long Chu nói :

- Nói đi, cái gì mà thật với không thật chứ?

Tôn Phi Loan ngoắc tay :

- Lại đây, lại đây tôi nói nhỏ cho mà nghe.

Chu Long Chu hơi ngạc nhiên :

- Cái gì mà phải nói nhỏ? Bộ ở đây còn có ai nữa hay sao?

Tôn Phi Loan nói :

- Không có ai, nhưng phải nói nhỏ chứ không thể nói lớn được đâu.

Chu Long Chu bước lại gần :

- Làm gì mà có vẻ thần bí như thế chứ.

Tôn Phi Loan kề sát miệng vào tai Chu Long Chu, nhưng nàng không nói nhỏ mà lại nói lớn :

- Tôi nói rằng cô ra đây để tưởng nhớ tình lang.

Chu Long Chu nhảy dựng lên :

- Cái chị quý nhà.. ai mà biết tình lang tình nương gì đâu mà nói thế. Có chị đó chứ ai!

Tôn Phi Loan cười :

- Nhưng tôi biết rằng tôi không có nói sai.

Chu Long Chu bĩu môi.

- Phải chứ, chỉ tiếc tôi không có tình lang, chứ không phải chị đâu, chị có, người ta mà.

Tôn Phi Loan nhường mắt :

- Thế cô có thích “người ta” không? Chị nhường cho đó.

Chu Long Chu đỏ mặt kêu lên :

- Tôn thư thư.. kỳ quá hà..

Tôn Phi Loan cười :

- Tôi không nói giỡn nữa đâu, bây giờ mình nói chuyện đàng hoàng.

Chu Long Chu vẫn cứ đỏ rần đôi má :

- Không nói chuyện với chị nữa đâu, vừa nói nàng vừa quấy quạ bỏ đi..

Tôn Phi Loan lật đật kéo tay cô ta lại và cười nói :

- Chu muội muội, thật tình chị có việc này muốn nói với em..

Chu Long Chu chớp mắt hỏi :

- Chuyện gì?

Tôn Phi Loan kéo tay nàng ngồi xuống ghềnh đá :

- Chị em mình ngồi xuống đây nói chuyện.

Chu Long Chu ngạc nhiên :

- Như vậy y là Tôn thư thư kiếm tôi có chuyện thật đấy à?

Tôn Phi Loan gật đầu :

- Chị thấy Chu muội không ngủ nên mới ra đây để tìm để nói chuyện này nghe..

Hai người ngồi xuống ghềnh đá và Chu Long Chu cau mặt hỏi :

- Tôn thư thư có chuyện gì thế?

Tôn Phi Loan vuốt tóc ngáp ngừng :

- Nói về chuyện của hắn.

Chu Long Chu đỏ mặt và ngượng ngáp :

- Không đâu... chuyện của anh ấy thì nói với em làm chi?

Tôn Phi Loan cười :

- Có quan hệ với em làm chứ sao lại không? Cứ để yên chị nói cho mà nghe.

Chu Long Chu cau mặt :

- Tôn thư thư nói như thế có nghĩa là...

Tôn Phi Loan nói :

- Chu muội đừng hiểu lầm đây là lòng thành thật của chị.

Chu Long Chu lắc đầu nguầy nguậy :

- Không... em không thể nói chuyện ấy với chị đâu.

Rồi như sợ Tôn Phi Loan chận nói, nàng vội vã nói luôn :

- Tôn thư thư hãy yên lòng, tiểu muội không phải hạng người như thế ấy đâu.

Tôn Phi Loan nói :

- Thật em tệ thì thôi, em đã hiểu lầm rồi, chị không phải đâu

Chu Long Chu ngơ ngác :

- Ủa... chứ không phải chị

Tôn Phi Long mỉm cười :

- Em gái ngoan của chị, chúng mình là chị em gần như ruột thịt với nhau, vả lại chúng mình không phải hạng con người thường tình, vì thế, em cũng không nên có thái độ e dè thận trọng gì cả, chị có một chuyện đáng lý muốn hỏi em lâu rồi mà chưa có dịp.

Chu Long Chu hỏi :

- Tôn thư thư muốn hỏi em chuyện gì?

Tôn Phi Loan nghiêm mặt :

- Chị muốn hỏi xem em có phải em đã yêu chàng?

Chu Long Chu cũng nghiêm mặt :

- Tôn thư thư không nên nói điều ấy với em nữa, hỏi này em đã có nói rồi, em không phải..

Nói đến đó nàng vụt đứng phắt lên..

Tôn Phi Loan đưa tay chân lấy hai vai Chu Long Chu, giọng nàng khẩn khoản :

- Chu muội muội hãy nghe chị nói, chúng mình là chị em bạn tốt với nhau như ruột thịt, đáng lý em phải hiểu ý thành thật của chị, đành rằng đàn bà ai cũng như vậy, nhưng với chị em mình, chị đâu có ghen tương tâm bậy, em hãy nói cho chị biết đi, có phải em cũng đã..

Vừa nói tay nàng vuốt lên mái tóc Chu Long Chu, đúng là thái độ của một người chị đối với đứa em gái thân yêu.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Hương Tử Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Những tấm chân tình

Chu Long Chu cúi gầm mặt xuống, hai má nàng đỏ như say rượu.

Thật lâu nàng mới đáp bằng một giọng thật thấp :

- Không. Em không biết chuyện ấy đâu mà.

Tôn Phi Loan vẫn dằng lấy vai nàng và dịu giọng :

- Em gái, đừng có giấu chị, thật ra không phải mới đây mà từ hôm mình gặp nhau lần đầu, lúc ấy vẫn còn là thù địch, nhưng chị vẫn thấy được lòng em, chỉ có một điều là hôm nay chị muốn thương lượng cùng em.

Chu Long Chu vẫn cứ cúi gầm mặt thẹn thù không nói.

Tôn Phi Loan nói tiếp :

- Đêm nay nhân cơ hội chị em mình có được giờ phút riêng tư, chị muốn bàn với em về chuyện.

Chu Long Chu ngẩng mặt lên :

- Chị muốn nói.

Tôn Phi Long thấp giọng :

- Chị muốn bàn về chuyện Đồng Nhược Băng.

Chu Long Chu ngạc nhiên :

- Đồng Nhược Băng làm sao?

Tôn Phi Loan hỏi lại :

- Chu muội muội không thấy à?

Chu Long Chu càng ngạc nhiên hơn nữa :

- Thấy như thế nào?

Tôn Phi Loan hỏi.

- Chu muội thấy hắn là nam hay nữ?

Chu Long Chu mở tròn đôi mắt :

- Chẳng lẽ hắn cũng là gái nữa hay sao?

Tôn Phi Loan cười :

- Nếu như “hắn” cũng là gái như mình thì Chu muội có...

Chu Long Chu đỏ mặt :

- Thử thử đã, muội muội làm sao?

Tôn Phi Loan cười :

- Như thế thì tốt rồi.

Chu Long Chu hỏi :

- Như thử thử làm thế nào để thấy được hắn là gái giả trai chứ?

Tôn Phi Loan cười :

- Hồi nhỏ tôi đã cải trang, chính vì thế mà bất cứ ai giả trai, dầu có có kỹ thuật dị dung giỏi cách nào cũng không qua mặt được tôi đâu.

Chu Long Chu hỏi :

- Thế còn hấn? Hấn có biết chuyện Đồng Nhược Băng là gái giả trai không?

Tôn Phi Loan lắc đầu :

- Theo tôi thấy thì chắc hấn chưa biết.

Chu Long Chu hỏi :

- Thế sao chị lại không cho hấn biết?

Tôn Phi Loan nói :

- Chuyện này chỉ có hai chị em mình biết thôi, theo tôi thấy thì tuy “hấn” đã nặng tình, nhưng hiện nay “hấn” lại hết sức tìm cách thoát khỏi mối tình tha thiết ấy.

Chu Long Chu nhướng mắt :

- Tại sao “hấn” lại làm như thế?

Tôn Phi Loan đưa mắt nhìn vào khoảng trống không, nghe nàng chột bùi ngùi :

- Tại vì “hấn” muốn dành chuyện này cho chị, “hấn” muốn cho chị được toàn vẹn, “hấn” không muốn xen vào, “hấn” sợ chị sẽ vì thế mà đâm ra khó chịu.

Đoạn nàng bèn thuật chuyện Đồng Nhược Băng dạy mình “Ngũ Hành thần chương” cho Chu Long Chu biết.

Chu Long Chu gật gù đầu :

- Đúng là một chuyện hy sinh cao cả.

Tôn Phi Loan nói :

- Chính vì lòng chân thành và hy sinh ấy của “hấn” đã làm cho tôi cảm động.

Chu Long Chu hỏi :

- Thế bây giờ thư thư định phải làm sao?

Tôn Phi Loan nói :

- Người ta đã vì mình mà hy sinh thì vô lý mình lại không nghĩ đến người ta hay sao, chỉ có điều cho đến bây giờ chuyện đó cũng còn nằm trong vòng ước đoán, vì thế, trước giờ chứng thực “hấn” là gái như bọn mình thì tôi chưa thể có cách làm dứt khoát.

Chu Long Chu nói :

- Bây giờ thì thư thư định làm sao để cho chuyện ước đoán đó là sự thực.

Tôn Phi Loan kề tai nói nhỏ với Chu Long Chu một lúc khá lâu và Chu Long Chu gật đầu lia lịa :

- Dễ lắm, dễ lắm.

* * * * *

Bọn Giang Hàn Thanh ngủ nhờ một đêm, sáng hôm sau họ từ giả gia chủ lên đường.

Trên đường họ đi qua là giữa hai dãy núi Võ Di sơn và Tiên Hà lãnh, họ đi theo những con đường hẹp ngoằn ngoèo trong núi, nơi đây rừng núi vắng tanh, cả hai ba dặm đường cũng chưa gặp được xóm nhà nào cả.

Bây giờ thì trời sắp tối rồi.

Vùng rừng già núi thẳm tuy chỉ tiếp cận hoàng hôn, nhưng ai cũng cảm thấy là sắp tối đến nơi rồi.

Đoàn người của Giang Hàn Thanh lại nuốt trọn một ngày đường nữa, tuy cũng không phải là quá găng sức, nhưng ai nấy đều cảm thấy mệt.

Nhìn dốc đứng từng chặng từng chặng xa xa, Tôn Phi Loan cau mày :

- Đêm nay chắc là khó tìm được nơi để nghỉ rồi.

Chu Long Chu nói :

- Năm xưa tôi có theo cha tôi đến nơi này, qua khỏi đây không xa, có một chỗ gọi là Phong Lĩnh ải, nó là một địa danh nằm trong đỉnh Tiên Hà lãnh, nơi đó có một cái thung lũng tương đối rộng và đó là một sơn thôn, trong sơn thôn này có một sơn trang khá lớn, Trang chủ họ Trương, năm xưa khi hái thuốc đến đây, hai cha con tôi nghỉ ở nhà họ Trương ấy.

Giang Hàn Thanh nói :

- Đã là chỗ quen biết của Chu cô nương thì chúng mình nên đến đó ngủ nhờ là hay hơn hết.

Tôn Phi Loan hỏi :

- Chu muội muội, còn bao xa nữa là tới sơn trang của họ Trương?

Chu Long Chu đưa tay chỉ về phía trước :

- Qua khỏi hóc núi đó là tới.

Bọn Giang Hàn Thanh theo chân Chu Long Chu đi thêm một khoảng nữa thì quả nhiên qua một giong suối nhỏ là bắt vào đầu xóm và vào đến đây là thấy ngay một tòa đại sảnh khá đồ sộ.

Hai cánh cổng đóng khít rim, Chu Long Chu bước tới đưa tay gõ nhẹ hai ba cái.

Qua một phút nghe bên trong có tiếng hỏi :

- Ai đó?

Chu Long Chu đáp :

- Quên gia, tôi đây mà.

Nhiều tiếng lộc cộc bên trong, tiếng sắt nghiêng vào nhau kèn kẹt và cánh cửa hé mở.

Một gã đại hán đứng nhìn Chu Long Chu chăm chú :

- Cô nương đến tìm ai?

Chu Long Chu đáp :

- Tôi họ Chu, đến đây vì lỡ đường xin nghỉ nhờ, xin quản gia trình lại dùm với Trương lão gia một tiếng.

Gã đại hán lạnh lùng :

- Chúng tôi ở đây không có ai họ Trương.

Nói xong là hần sửa soạn khép cửa lại.

Chu Long Chu lật đật nói :

- Nhưng mà chúng tôi quen với lão Trang chủ đây.

Tên đại hán hình như nổi nóng, hần xẵng giọng :

- Chúng tôi ở đây không tiếp khách.

Ầm

Hai cánh cửa đóng lại ngay, tự nhiên cửa được đóng lại bằng liếng khua bực dọc.

Đã nói với mọi người là mình quen biết với Trang chủ, bây giờ sự việc lại diễn ra quá ngỡ ngàng, Chu Long Chu vừa thẹn vừa nổi nóng, nằng dậm chân nặng lớn :

- Đúng là quân chó chết!

Con nóng không giảm đi tiếng mắng, nàng lại bước thẳng đến đám mạnh vào cửa, cánh cửa sơn màu đỏ bị bàn tay nàng đập vào lộ hẳn một dấu đen thật đậm.

Đúng là con gái của Độc Tẩu là phải khác hơn người.

Giang Hàn Thanh đưa tay ngăn lại :

- Họ đã không bằng lòng tiếp khách thì cô nương cũng không nên giận làm chi, bây giờ thì đã có xóm đông rồi, chúng mình cứ đến nhà khác thương lượng thử xem.

Chu Long Chu vẫn còn đánh mặt :

- Nhưng Nhị công tử có nhận thấy hẳn đúng là tên không biết phải quấy gì cả hay không?

Giang Hàn Thanh cười :

- Họ là hạng người vô học, cô nương giận họ làm chi cho mệt.

Chu Long Chu chớp mắt liếc nhanh vào mặt Giang Hàn Thanh và bỗng ửng hồng đôi má, nàng thụt lại đứng nép vào phía sau của Tôn Phi Loan.

Nã Vân cười nói :

- Chu cô nương cũng nóng nhưng còn ít đấy, giả như gặp ngu tỳ thì hẳn đừng mong hẳn đóng cửa lại được đâu.

Cầm Nguyệt cũng cười :

- Không để cho họ đóng cửa rồi thì làm gì? Chính Chu cô nương đã đặt chuông ấn lên khung cửa rồi, nhất định chúng phải một phen khiếp đảm.

Nghe cô nữ tỳ nói đến chuyện ấy, Giang Hàn Thanh mới sực nhớ lại, hẳn lật đặt quay lại nói với Chu Long Chu :

- Chu cô nương, tuy họ không chịu tiếp mình, nhưng ở đây toàn là lương dân, cô nương không nên lưu lại độc chuông như thế ấy.

Chu Long Chu nói :

- Giận mà làm thế chứ không nặng lắm đâu, họ có bị đụng vào cũng không phải chết.

Giang Hàn Thanh nghe nói không đến nỗi chết, hẳn hiểu ngay rằng đụng vào cũng phải có chuyện phiền toái, nhưng biết tính tình của Chu Long Chu nên hẳn không nói nữa.

Đồng Nhượng Băng nói :

- Thôi chúng mình đến nhà khác thương lượng thử xem sao?

Vừa nói hẳn vừa dẫn đầu đi trước.

Bọn Giang Hàn Thanh vừa mới quay mình thì chợt nghe phía sau có tiếng kêu :

- Xin chur vị dừng lại.

Mọi người quay lại, thấy cánh cửa khi nãy mở toát ra, một tên đại hán dẫn theo bốn tên gia nhân từ trong hồi hã bước ra.

Hắn bước tới trước mặt bọn Giang Hàn Thanh và vòng tay :

- Xin chur vị thứ cho vừa rồi gia nhân có lời không phải, nên tại hạ vội ra mắt để chur vị rộng lượng bao dung.

Giang Hàn Thanh nhận ra ngay con người này không mang theo ý tốt, hẳn ăn vận có dáng là chủ nhân nhưng đôi mắt hẳn khá lảo liên dò xét, hình như mục đích không đúng như lời hắn nói.

Nhưng dầu gì họ là loại người cũng có chút lễ nghĩa cho nên Giang Hàn Thanh cũng vội vòng tay :

- Không dám, chính chúng tôi đã mạo phạm trang gia.

Tên đại hán chận nói :

- Chur vị có lòng hạ cố, đó là điều vinh dự cho tệt trang, xin thỉnh chur vị dừng lại nơi đây ngơi nghỉ.

Hắn lại quay qua vòng tay trước mặt Tôn Phi Loan và Chu Long Chu cười nói :

- Vừa rồi không biết gia nhân đã mạo phạm vị nào, vậy tại hạ xin thay mặt để mong người tha lỗi.

Chu Long Chu hất mặt lạnh lùng :

- Năm trước tôi đã theo gia phụ đến đây tá túc mấy hôm, và vì thấy Trương lão gia quá tử tế thật tình, nên hôm nay lỡ đường lại định nhờ thêm lần nữa, nhưng vì quân gia khi này bảo ở đây đâu có ai là họ Trương nên chúng tôi không có chi phải nói thêm.

Tên đại hán nói :

- Đáng chết, đáng chết, không hiểu sao hắn lại dám vô lễ như thế ấy.

Và hắn lại vòng tay nói với mọi người :

- Chư vị đã hạ cố đến đây, xin dăm thính chư vị vào nhà dùng trà đàm đạo.

Hắn vòng tay đứng nép một bên bằng cách cung kính nghiêm chỉnh, tự nhiên là mọi người cũng phải vòng tay thi lễ và Giang Hàn Thanh vội nói cốt để cho không khí bớt phần khó chịu :

- Huynh đệ có đã có nhã ý, chúng ta phải nên vâng theo.

Tên đại hán cười :

- Chư vị từ xa đến đây tự nhiên là phải nghỉ đôi ngày, nếu không thế thì gia phụ sẽ không làm sao khỏi phần ái náy, vừa nói hắn vừa tay cung kính thỉnh khách vào nhà.

Sau khi phân ngôi chủ khách, Chu Long Chu nhìn quanh, nàng chợt thấy ở đây có khá nhiều thay đổi. Tất cả mọi thứ, tuy vẫn y như trước, nhưng tất cả đều tô điểm đẹp đẽ hơn lên, trong phòng khách lại có khá nhiều bức họa, nhiều đồ vật mới được trang hoàng.

Vừa ngồi vào xong là tráng đinh đã dâng trà.

Tên đại hán vòng tay cười hỏi :

- Tại hạ tên là Trương Kế Viễn, dám xin nhị vị sư huynh cho biết phương danh.

Tất nhiên là hắn hỏi Giang Hàn Thanh và Đồng Nhượng Băng

Con người lạnh lùng ít nói, Đồng Nhượng Băng chỉ đáp ngắn gọn :

- Tại hạ tên Đồng Nhượng Băng.

Giang Hàn Thanh cười :

- Đồng đại ca đây là nghĩa huynh của tại hạ, còn tại hạ là Giang Hàn Thanh.

Một mặt, hắn thay hai cô gái để giới thiệu với họ Trương.

Trương Kế Viễn cười :

- Thật là hân hạnh, tại hạ xin có lời chào mừng chư vị.

Chu Long Chu hỏi :

- Chẳng hay lệnh tôn có phải là Trương lão gia?

Trương kế viễn đáp :

- Vâng, chính đó là gia phụ, nhưng vì gần đây trong người cha tôi không được khỏe, thành thử thất lễ tiếp nghinh.

Và hắn quay lại dặn tráng đinh :

- Hãy bảo trù phòng lo tiệc rượu

Giang Hàn Thanh lật đật vòng tay :

- Xin huynh đài không nên khách sáo, chúng tôi chỉ xin nghỉ ngơi là cũng đã cảm thấy ái náy quá rồi.

Trương Kế Viễn cười lớn và chận nói :

- Sơn cư tuy thô thiển nhưng chư vị đã có lòng hạ cố thì cũng xin cho huynh đệ làm bổn phận gia chủ và cũng là chút ít gọi là kính ý vậy mà.

Họ nói chuyện với nhau một chút là trời đã tối.

Bọn Tráng Đinh lên đến và sắp bày tiệc rượu.

Chu Long Chu bây giờ mới để ý thêm, nàng thấy đám tráng đinh người nào cũng nhanh nhẹn tráng kiện trong tư thế của người biết võ, chứ không phải những kẻ nông phu của gia trang này hồi nàng đến lần thứ nhất.

Từ những việc thay đổi sắp xếp trong khách thính, đến chuyện thay đổi dáng sắc của tráng đinh đã làm cho nàng thấy nhiều điểm khả nghi.

Tiệc rượu dọn lên cũng khác hẳn lần trước, nó không phải những món ăn sơn thôn nông sản, đạm bạc như xưa, bây giờ tiệc rượu của họ có vẻ thịnh soạn và tự nhiên từ món ăn đến cách dọn tiệc đều có vẻ nặng nề khách sáo.

Trương Kế Viễn đứng dậy vòng tay :

- Rất mong chư vị không nề hà chỗ quê mùa thô lậu, rượu nhạt thức ăn, kính thỉnh chư vị vui mà ngon miệng cho vậy.

Quả đúng người khiêm cung thỉnh khách vừa rồi, Trương Kế Viễn thật xứng đáng với ngôi vị chủ nhân, hẳn làm khá đầy đủ bổn phận trong buổi tiệc. Tự hẳn, hẳn cũng không làm sao giấu được đây là cách hẳn đã học hỏi theo khuôn khổ.

Thấy có nhiều thay đổi khả nghi, cho nên bất cứ thức ăn, hồ rượu nào Chu Long Chu đều âm thầm thủ thuật nhà nghề thử qua, nhưng vẫn không thấy có độc, nàng cười như là cho mình đã quá đa nghi.

Tự nhiên trong bữa tiệc mọi người đều thủ lễ. cho nên đến khi tan tiệc, tất cả cũng đều chỉ lưng lưng chứ không người nào hết mức thật tình.

Thêm mấy tuần trà và nói chuyện băng quơ, độ nửa giờ đồng hồ sau, Trương Kế Viễn đứng lên vòng tay :

- Chư vị đường xa mỗi một, huynh đệ đã cho tráng đinh dọn phòng xong, xin thỉnh chư vị vào ngồi nghỉ.

Bọn Giang Hàn Thanh đứng dậy và hai tên tráng đinh đã sẵn đèn lồng đưa cả bọn vào phòng.

Đầy nhà bên trái có ba gian, gian nào cũng trang hoàng sạch sẽ, mỗi gian có hai chiếc giường lớn thu dọn chỉnh tề.

Một gian tự nhiên là dành cho hai người đàn ông, Giang Hàn Thanh và Đồng Nhựt Băng còn lại hai gian riêng cho bọn người con gái.

Tráng đinh đưa vào phòng và sau khi thắp xong đèn, chúng cúi đầu lễ phép :

- Quý khách nếu như không còn điều chi dạy bảo thì bọn tiểu đệ xin cáo lui.

Giang Hàn Thanh vội nói :

- Đa tạ quân gia, chúng tôi xin được phép yên nghỉ.

Hai tên tráng đinh cúi đầu một lần nữa và bước lui ra ngoài.

Vào phòng cài then xong, Tôn Phi Loan hỏi nhỏ Chu Long Chu :

- Chu muội, chuyện như thế nào?

Chu Long Chu cười nhẹ :

- Thư thư còn phải hỏi nữa, em đã làm xong từ sớm.

Tôn Phi Loan nhướn mắt :

- Ủa, sao chị lại không thấy nhỉ?

Chu Long Chu cười :

- Đã làm chuyện lén lút mà để cho chị thấy thì còn gì là lén nữa? Nhất là phải làm sao cho tay ấy đừng biết chứ. Phải nhà nghề chứ bộ.

Tôn Phi Loan hỏi :

- Độ bao lâu mới có hiệu quả nhỉ?

Chu Long Chu nói :

- Phân lượng tuy có nhẹ, nhưng bây giờ thì có lẽ cũng đã có công hiệu rồi.

Tôn Phi Loan hỏi :

- Nhưng nó được bao nhiêu lâu?

Chu Long Chu trầm ngâm :

- Chuyện này thì hơi khó nói, vì còn phải tùy nội lực của từng người, nhưng nói chung với những người luyện võ thì cũng phải đến sáng ngày mai mới tỉnh dậy.

Cứ theo lời của Chu Long Chu thì đúng là trong bữa tiệc, nàng đã có thi hành mê dược.

Và có lẽ giữa nàng và Tôn Phi Loan đã có sắp sẵn chuyện đã định trước, nên khi hai người bàn tính xong là vội tắt đèn.

* * * * *

Phòng bên cũng đã tắt đèn.

Giang Hàn Thanh hay còn chưa ngủ thì đã nghe Đồng Nhượng Băng thở hơi đều đặn.

Hình như nàng đã ngủ say.

Ngay trong lúc ấy cửa phòng vụt có tiếng động. Tiếng động tuy nhỏ, nhưng vẫn không thoát khỏi thính giác bén nhạy của Giang Hàn Thanh, hấn hỏi :

- Ai đấy?

Tiếng của Chu Long Chu đáp :

- Tôi đây mà Nhị công tử.

Nàng trả lời thật nhỏ, hình như sợ làm kinh động.

Mở cửa ra thấy Chu Long Chu đeo đoản kiếm đứng ngay trước cửa, Giang Hàn Thanh ngạc nhiên :

Chu cô nương có chuyện chi thế?

Tự nhiên, hấn nhìn ra dáng cách khác lạ của nàng, nhất là đem đeo kiếm dạ hành là phải có điều quan trọng.

Chu Long Chu thấp giọng :

- Vừa rồi có hai kẻ hạ hành ầm nấp ngay nơi phòng chúng tôi. Tôn thư thư đã theo dõi nên tôi đến cho Giang Nhị công hay tin.

Giang Hàn Thanh hỏi :

- Thân pháp của họ ra sao?

Chu Long Chu nói :

- Khinh công của họ khá cao, tự nhiên võ công phải là đáng kể.

Giang Hàn Thanh hỏi :

- Tôn cô nương đuổi theo hướng nào?

Chu Long Chu đáp :

- Không rõ lắm, vì tôi phải gấp đến cho công tử hay tin.

Giang Hàn Thanh gật đầu :

- Được rồi, tại hạ sẽ ra xem.

Vừa nói, hấn vừa tung mình phóng ra cửa sổ, hình như lơ ngơ, chuyện bất lợi xảy ra cho Tôn Phi Loan.

Chu Long Chu nói nhanh :

- Nhị công tử, tôi cùng đi với.

Nàng nói xong là phóng theo và chính trong lúc hai người lao ra khỏi phòng thì phòng bên có một bóng nhỏ thoắt nhảy qua.

Bóng đó đúng là bóng của Tôn Phi Loan.

Vừa vào phòng là nàng đảo mắt thật nhanh nhìn vào chỗ nằm của Đồng Nhựt Băng.

Hình như khi nãy Giang Hàn Thanh đã kéo mền phủ lên cho Đồng Nhựt Băng nên bây giờ chiếc mền vẫn còn kéo cao lên tận cổ.

Tôn Phi Loan bước lại gần, hơi thở của Đồng Nhựt Băng vẫn đều đều, hình như nàng vẫn đang ngủ say.

Tôn Phi Loan vừa đưa tay về phía Đồng Nhựt Băng, nhưng chưa tới là nàng đã đỏ mặt trù trừ.

Rõ ràng nàng nhận thấy Đồng Nhựt Băng là gái, nhưng bây giờ nàng lại hơi khó xử vì nếu giả như không phải là gái mà là trai thì chuyện làm của nàng thật quả là đường đột.

Nhưng nàng lại nghĩ chuyện nhận xét của mình nhất định không thể lầm lẫn, vì nàng tin chắc Đồng Nhựt Băng là gái giả trai.

Sau khi do dự Tôn Phi Loan cắn răng đặt tay lên ngực Đồng Nhựt Băng và môi nàng điểm nhẹ nụ cười.

Bây giờ thì không còn nghi ngờ gì nữa cả.

Chỉ cần đặt tay lên ngực là biết ngay chính Đồng Nhựt Băng không phải là đàn ông.

Tuy Đồng Nhựt Băng đã dùng chiếc nịt thật chặt, nhưng với một cô gái đang tuổi dậy thì, cho dầu có nịt cứng cách mấy đi nữa, khi đặt tay vào là biết ngay.

Tôn Phi Loan mỉm cười thỏa mãn, nhưng nàng chưa kịp rút tay về thì chợt nghe phòng bên có hai tiếng động thật khẽ nhưng Tôn Phi Loan nhận ra ngay là có biến, nàng lật đật phóng mình trở ra ngoài.

Vừa tới cửa phòng, nàng đã vội kêu :

- Nã Vân, Cầm Nguyệt.

Bốn phía lặng thinh không có tiếng trả lời, Tôn Phi Loan hốt hải phóng vào, nàng thấy Nã Vân và Cầm Nguyệt bị điểm huyết đứng cứng đờ như tượng gỗ.

Tôn Phi Loan lật đật đưa tay giải huyết và hỏi dồn :

- Kẻ nào đã vào đây?

Nã Vân Và Cầm Nguyệt lắc đầu :

- Không thấy ai cả, tự nhiên nghe thấy toàn thân vô tri vô giác và cho đến khi cô nương trở lại đây.

Tôn Phi Loan cau mặt :

- Thật là tệ quá, bị người ta điểm huyết mà lại không hay biết gì cả.

Nã Vân ngơ ngác :

- Tiểu ty không nhận ra điều chi cả, nếu có thì nhất định người chế huyết phải là hạng thủ pháp rất cao.

Tôn Phi Loan chưa nói thì nghe bên phòng của Giang Hàn Thanh có tiếng nói :

- Đúng, tự nhiên phải là cao chứ thấp làm sao được.

Giọng nói thật thấp và hình như cố sửa, vì thế Tôn Phi Loan nhất thời không thể nhận ra là tiếng nói của ai.

Trong lòng nàng dâm hoảng.

Giang Hàn Thanh đã bị Chu Long Chu dẫn dụ ra ngoài, Đồng Nhựt Băng thì lại bị thuốc ngủ say, vậy thì người lên tiếng đó là ai?

Nàng bỗng rợn người khi nghĩ đến hậu quả cực kỳ nguy hiểm, nàng lật đật lao vút qua và hét lớn :

- Ai đó?

Trong bóng tối vì đèn tắt ngấm, có tiếng cười hăng hắc :

- Đứng lại, mới đây mà đã quên tiếng của ta rồi à?

Tôn Phi Loan rúng động :

- Nhị sư thư!

Nhị cung chủ Kinh Phi Sương cười khẩy :

- Sư phụ mà người còn không nhìn nhận người còn nhìn ta là sư thư mà không thẹn hay sao?

Trong phòng bóng tối om om, chỉ thấy hai ánh mắt như sao lạnh của Kinh Phi Sương nhìn về hướng Tôn Phi Loan chằm chằm

Tôn Phi Loan khựng lại kinh hoàng.

Kinh Phi Sương gặng lại :

- A đầu, người đã nhận ra rồi đấy chứ?

Tôn Phi Loan rung giọng :

- Nhị sư thư, chị.. chị làm gì thế?

Kinh Phi Sương cười gằn :

- Làm gì à? Lấy cái mạng của nó chứ làm gì nữa.

Bây giờ Nã Vân đã thấp đèn lên và bây giờ Tôn Phi Loan đã thấy rõ.

Kinh Phi Sương cũng vẫn với trang phục thư sinh. Như từ trước vẻ mặt nàng cũng vẫn lạnh như băng.

Bàn tay trái của Kinh Phi Sương đang ấn trên đỉnh đầu của Đồng Nhược Băng và giọng nàng như tát nước :

- Giang Hàn Thanh đâu? Hãy gọi hắn đến đây.

Tôn Phi Loan nói :

- Nhị sư thư, có chuyện chi xin sư thư cứ nói với tiểu muội đây.

Kinh Phi Sương nạt lớn :

- Đừng gọi ta là sư thư, khôn kiếp, ta đến đây tìm bọn người nhưng phải chờ Giang Hàn Thanh đến đây rồi hắn nói cũng không muộn lắm đâu.

Chợt nghe bên ngoài hành lang có tiếng :

- Ai tìm ta có chuyện gì?

Tiếng hỏi chưa dứt thì Giang Hàn Thanh và Chu Long Chu lao vào tới.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Hương Từ Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Liệt chuột sợ bể đồ

Chưa thấy bóng là Kinh Phi Sương đã cười đắc ý :

- Giang Hàn Thanh, người đến thật là đúng lúc.

Giang Hàn Thanh lướt vào quát lớn :

- Ai đây?

Tôn Phi Loan lật đặt nói :

- Nhị sư thư.

Giang Hàn Thanh giặt mình :

- Đồng đại ca.

Kinh Phi Sương nói chặn :

- Ngươi hãy yên lòng, ta chưa lấy sinh mạng của nó đâu.

Giang Hàn Thanh hoảng hốt :

- Ngươi làm gì Đồng đại ca của ta?

Vừa nhận ra đối phương đã ấn tay lên đỉnh đầu của Đồng Nhược Băng nên Giang Hàn Thanh quát lớn :

- Kinh Phi Sương.. ngươi định làm gì, hãy buông Đồng đại ca của ta ra.

Vừa nói hấn vừa định lao mình tới.

Kinh Phi Sương quát mắt :

- Giang Hàn Thanh, ngươi mà vọng động là mạng của người yêu ngươi phải mất đấy.

Giang Hàn Thanh giận dữ :

- Ngươi muốn làm gì?

Kinh Phi Sương cười đanh ác :

Giang Hàn Thanh, ngươi muốn ta thả ra cũng không khó, ngươi phải tuân theo lệnh của ta.

Giang Hàn Thanh cố dằn cơn tức :

- Ngươi hãy nói đi.

Kinh Phi Sương cười :

- Ta cần là cần Giang nhị công tử và tên phản đồ của Ngũ Phụng môn, nếu hai ngươi bó tay chịu trời thì ta không hề làm hại một ai cả.

Giang Hàn Thanh không biết chuyện Đồng Nhược Băng bị thuốc mê của Chu Long Chu, hấn thấy nàng đang bị Kinh Phi Sương khống chế, nhất thời sợ liệng chuột bẻ đồ, hấn không biết làm sao khống chế được đối phương.

Hấn chỉ còn biết quát mắt hỏi :

- Ngươi định bảo bọn ta phải bó tay chịu trời hay sao đây?

Kinh Phi Sương nói :

- Rất dễ, ngươi hãy bảo Tôn Phi Loan điểm vào huyệt Cự Cốt và Độc Tỷ của ngươi, rồi bảo nàng dìu ngươi tới bên ta.

Giang Hàn Thanh gạt đầu :

- Được rồi. Ta bằng lòng theo điều kiện của ngươi.

Tôn Phi Loan hoảng hốt kêu lên :

- Giang nhị công tử, không được đâu.

Giang Hàn Thanh nói :

- Phi Loan, cứ điểm huyệt đi, đừng chần chờ vô ích.

Tôn Phi Loan nói :

- Nhị sư thư phụng sứ mạng đến đây bắt tôi, vậy tôi xin chịu trôi theo về, còn ngoài ra không ai có chuyện gì can hệ.

Kinh Phi Sương cười nhạt :

- Ai bảo Giang Hàn Thanh không quan hệ? Hắn đã học trộm của bản môn ba chiêu tuyệt kiếm, lại uống máu và huyết làm cho thuốc trị thương của Thái Thượng bị mất, làm sao ta lại có thể tha cho hắn chứ?

Tôn Phi Loan nói :

- Hôm nay chính tôi đang trên con đường đến Ngự Thương sơn, Nhị sư thư cần gì phải làm thế?

Kinh Phi Sương cười khẩy :

- Đến và bị bắt mang về, hai chuyện đó khác nhau xa.

Tôn Phi Loan giận dữ :

- Thật ta không ngờ lãnh tụ Ngũ Phụng môn là người mà lại làm những hành động ti tiện như thế ấy?

Kinh Phi Sương cười :

- Bất địch bằng mọi cách, gồm thượng sách, trung sách và hạ sách, không có cái nào là cao thượng mà không có cái nào là ti tiện cả.

Tôn Phi Loan nói :

- Nếu người còn biết sĩ diện là gì và nếu người có bản lĩnh thì cứ song song giao đấu, ta tuy biết công lực không bằng, nhưng cũng quyết để bị bắt hoặc bị chết bằng một cách quang minh.

Kinh Phi Sương vụt nhướng mắt cười hăng hắc :

- Tôn Phi Loan, người tưởng nó là đàn ông à? Không đâu, nó là Đồng Nhục Bạng thật đấy, nhưng nó là con gái của hai con yêu miền Đông Hải đấy.

Tôn Phi Loan nói :

- Trai hay gái gì cũng là chuyện của người ta, không can hệ gì đến người cả.

Kinh Phi Sương lại cười :

- Người tưởng nó tốt lắm à? Coi chừng có ngày nó sẽ cõm người yêu của người đấy.

Tôn Phi Loan thét lớn :

- Ta không cần nghe chuyện đó.

Kinh Phi Sương quay qua phía Giang Hàn Thanh :

- Giang nhị công tử, sao? Bây giờ công tử chưa chịu bó tay sao? Công tử nỡ để cho người đẹp Đông Hải chịu chết dưới tay ta à?

Giang Hàn Thanh nói :

- Người cứ buông Đồng đại ca của ta ra rồi là sẽ tình nguyện theo người đến Ngự Thương sơn ngay bây giờ.

Kinh Phi Sương nói :

- Ta đã nói rồi, người hãy để cho Tôn Phi Loan điểm vào tứ chi huyết đạo của người rồi dìu người đến bên ta là mọi chuyện sẽ tốt đẹp ngay.

Giang Hàn Thanh nói :

- Được rồi, ta sẽ làm đúng như thế ấy, nhưng nhất định người sẽ buông thả Đồng đại ca của ta ra chứ?

Kinh Phi Sương gật đầu :

- Tự nhiên.

Giang Hàn Thanh quay qua nói với Tôn Phi Loan :

- Phi Loan, hãy điểm vào tứ chi huyết đạo của tôi đi.

Tôn Phi Loan hốt hải :

- Giang nhị công tử đừng nghe lời, nhị sư thụ từng sống với tôi từ thuở nhỏ, lòng dạ ngay thẳng hay gian trá như thế nào tôi không biết hay sao, lời hứa ấy không có gì bảo đảm được đâu.

Giang Hàn Thanh cười :

- Không, chúng ta vốn đang tìm đến Ngư Thương sơn, bây giờ cách đi tuy có khác nhưng cũng vẫn đến nơi đến chốn, Phi Loan cứ điềm vào huyết đạo của tôi đi.

Tôn Phi Loan nói :

- Giang nhị công tử, chúng ta đến Ngư Thương sơn cầu kiến sư phụ là một chuyện khác, không thể giống như nhau được.

Kinh Phi Sương quát lớn :

- Tiện tỳ, ngươi muốn gì nữa chứ?

Và quay về phía Giang Hàn Thanh hăm dọa :

- Giang nhị công tử, sức nhẫn nại của tôi chỉ có hạn mà thôi, nếu các vị cứ trù trừ không quyết thì đừng trách tôi chẳng nghĩ tình à nghe.

Giang Hàn Thanh thấy Đồng Nhược Băng đã bị khống chế, sinh mạng đang tùy thuộc vào bàn tay của Kinh Phi Sương, hấn nộ nóng bão :

- Phi Loan, Đồng đại ca đã từng cứu sinh mạng tôi nhiều lần, bây giờ cho dầu tôi phải chết đi để đáp đền thì đó cũng là chuyện phải thôi, Phi Loan hãy điềm vào huyết đạo của tôi nhanh đi.

Tôn Phi Loan roi nước mắt :

- Giang lang, chuyện này đều là do lỗi ở tôi.

Nàng không nói hết câu vì nàng đã nhảy phóng về phía Kinh Phi Sương.

Đã sẵn chú ý về Tôn Phi Loan cho nên khi nàng vừa nhún chân là Kinh Phi Sương thét lớn :

- Giang Hàn Thanh, hãy ngăn nàng lại.

Giang Hàn Thanh hoảng hốt vội vàng thi triển thân pháp thiên long cản ngang trước mặt Tôn Phi Loan và gất lớn :

- Phi Loan, sinh mạng Đồng Đại ca đang ở trong tay địch, nàng có biết không?

Kinh Phi Sương nói :

- Giang Hàn Thanh, bây giờ ngươi hãy điềm vào huyết đạo của Tôn Phi Loan và diu nó đến đây cho ta cũng được.

Giang Hàn Thanh nghiêng rặng nói lớn :

- Đồng đại ca vốn là nghĩa huynh của tại hạ, vì muốn cứu người mà phải hy sinh kẻ khác không liên hệ là chuyện không có công bằng, chuyện đó tại hạ không thể nào tôn mạng.

Kinh Phi Sương cười hăng hắc :

- Đúng là một kẻ đa tình!

Nhưng rồi nàng lại trầm giọng :

- Con tiện tỳ không chịu xuống tay mà ngươi thì lại cũng không chịu, vậy thì ngươi hãy đi thụt lui lại đây để tự ta ra tay lấy là ổn hơn tất cả.

Giang Hàn Thanh vừa quỳ mình thụt về phía Kinh Phi Sương và vừa nói :

- Cái mạng của tôi là do mấy lần Đồng đại ca cứu sống, bây giờ có chết cũng không hề tiếc chứ đừng nói chi chuyện bắt, xin cô nương cứ ra tay.

Đôi mắt của Kinh Phi Sương dẫn chặt theo động tác của Giang Hàn Thanh, nàng không chờ cho hấn tới gần, nàng đã vẩy tay lên khi hấn vừa thụt lại hai ba bước.

Chỉ phong xé gió trúng ngay vào Bối Lương huyết của họ Giang.

Giang Hàn Thanh rùng mình luôn mấy cái và từ từ quỵ xuống.

Tồn Phi Loan vừa sợ, vừa tức, nằng thét lớn :

- Kinh Phi Sương, ngươi đã nói điếm vào tứ chi huyết đạo, tại sao bây giờ lại điếm vào trọng huyết.

Kinh Phi Sương cười đanh ác :

- Tại vì ngươi nóng ruột không chịu cho nên ta phải ra tay chứ sao.

Nàng gằn giọng nói tiếp :

- Bây giờ thì đến phiên ngươi đó, nếu ngươi mà chần chờ là Giang Hàn Thanh phải chết.

Bàn tay đang ấn trên đỉnh đầu của Đồng Nhược Băng được buông ra nhưng Kinh Phi Sương lại ấn vào đỉnh đầu của Giang Hàn Thanh để uy hiếp Phi Loan.

Tồn Phi Loan run rẩy gần như không còn đứng vững.

Ngay lúc ấy, đứng từ ngoài cửa, Chu Long Chu bèn dùng truyền âm nhập mật nói với Tồn Phi Loan :

- Tồn thư thư, chớ cứ việc đến đó chế huyết đi, tôi sẽ không cho tên nào thoát được khỏi nơi đây đâu mà sợ.

Tồn Phi Loan nhớ đến khả năng dụng độc của Chu Long Chu, nàng chợt thấy yên lòng và từ từ đi về phía Kinh Phi Sương.

Là một con người già dặn, tuy không thể nghe được, nhưng bằng vào sự máy động và nháy mắt của Chu Long Chu và vẻ mặt thay đổi chớp nhoáng của Tồn Phi Loan là Kinh Phi Sương đã biết ngay họ đang sắp đặt âm mưu, thế nhưng nàng vẫn làm như không biết và cứ vung tay điếm ngay vào huyết đạo của Tồn Phi Loan xong mới quay qua nói với Chu Long Chu :

- Chu Long Chu, ngươi đừng hòng giờ trò trước mặt ta, bây giờ thì đến phiên ngươi đây.

Chu Long Chu bĩu môi :

- Ta thách ngươi đó.

Kinh Phi Sương cười hăng hắc :

- Ta đã dám xông vào hang ổ của các ngươi, đã dám làm chuyện tóm một mẻ lưới như thế này mà ta lại sợ ngươi à? Ta chỉ cần nắm chặt Giang Hàn Thanh thì ba tên mà đầu si tình của bọn ngươi làm sao thoát khỏi tay ta được chứ.

Chu Long Chu đỏ mặt :

- Đừng có nói xàm.

Kinh Phi Sương cười hăng hắc :

- Xàm à? Hừ, cả ba đứa đều động đực vậy riết một chàng trai mà còn bảo là thiên hạ nói xàm?

Chu Long Chu vụt vung tay :

- Ngươi đừng mong thoát được nơi đây.

Nàng làm như giận dữ nhưng kỳ thật ngón chỉ của nàng đã ám tàng độc chất, nàng quyết hạ thủ giải vây.

Kinh Phi Sương vẫn lạnh lùng :

- Câu nói đó phải để cho ta nói thì mới đúng.

Giang Hàn Thanh vụt kêu lên :

- Kinh Phi Sương, bây giờ ngươi phải giữ lời hứa mà thả Đồng đại ca của ta ra.

Kinh Phi Sương giật mình, nàng thấy rõ ràng đã điếm trúng vào Bối lương huyết của Giang Hàn Thanh, thế sao bây giờ hắn vẫn còn nói được.

Nhưng nàng vẫn làm ra vẻ tự nhiên :

- Giang nhị công tử, khá lắm đấy, nội công như thế kể đã đến mức tuyệt luân rồi.

Giang Hàn Thanh giận dữ :

- Ta bảo ngươi hãy thả Đồng đại ca của ta ra.

Kinh Phi Sương cười :

- Giang nhị công tử chắc có biết mối thâm thù giữa Thái Thượng và Đông Hải song tiên rồi chứ?

Giang Hàn Thanh đáp :

- Ta không biết đến chuyện ấy.

Kinh Phi Sương cười nhạt :

- Tự nhiên chính bản thân của công tử bây giờ còn không yên thì làm sao tính chuyện của ai.

Giang Hàn Thanh nói :

- Nhưng ngươi đã bằng lòng thả Đồng đại ca của ta.

Kinh Phi Sương cười đanh ác :

- Bình là phải đối, ngươi hãy bình tâm mà nghĩ thử xem, con a đầu họ Đông vốn là con gái của hai lão yêu Đông Hải, trong khi họ là kẻ thù không đội trời chung với sư phụ của ta, thế mà ngươi lại bảo ta thả nó ra à?

Giang Hàn Thanh giận run :

- Kinh Phi Sương, ngươi quả đúng là thứ vật vô loại.

Kinh Phi Sương cười :

- Giang Hàn Thanh, ngươi gặp mấy con nhỏ này toàn những đứa si tình ngu ngốc, rồi ngươi tưởng con gái trên đời này cũng toàn như thế cả sao? Tốt lắm, bây giờ ngươi gặp được ta, âu cũng là bài học quý giá trong đời ngươi đó.

Nói đến đây nàng vụt ngẩng mặt lên nói :

- Phan Diên Niên, Lục Tường Vân, bọn ngươi có thể ra mặt được rồi.

Chung quanh lập tức có nhiều tiếng rập lên :

- Thuộc hạ tuân lệnh.

Ánh lửa lóe lên sáng rực, từ bên ngoài mười mấy tên Ngũ Phụng môn lũ lượt bước vào.

Bên trái là một gã đại hán mày rậm mắt lồi, tay cầm trường kiếm, quả đúng là Từ Kỳ lệnh chủ Phan Diên Niên.

Theo sau hắn là tám tên đại hán lưng đeo đoản đao, cầm đến màu tím sẫm.

Bên phải là một người cao ốm, mặt trắng không râu, đúng là Bạch Kỳ lệnh chủ Lục Tường Vân.

Theo sau hắn là tám tên đại hán lực lưỡng. Chỉ nhìn vào các khăn vận và vóc dáng là đủ biết hắn vừa rồi đã giả dạng Trương ké Viễn để tiếp bọn Giang Hàn Thanh.

Chu Long Chu rút thanh đoản kiếm, Nã Vân và Cẩm Nguyệt đứng nép phía sau nàng.

Bằng vào võ công, cả ba người đều không thể cùng Ngũ Phụng môn đối địch, nhưng bằng vào chuyện dụng độc thì với danh nghĩa con gái của Độc Tẩu Chu Tiềm cũng đã làm cho bọn Kinh Phi Sương không dám coi thường.

Lòng nàng bây giờ vô cùng nôn nóng vì nàng biết ngay gia của Trương lão gia nhất định đã bị hại rồi.

Và điều làm cho nàng ân hận là chuyện âm mưu giữa nàng và Tôn Phi Loan định khám phá bí mật của Đồng Nhược Băng, chuyện có tính cách không quan trọng thế mà bây giờ vô hình chung lại giúp cho bọn Ngũ Phụng môn chiếm thượng phong.

Bây giờ nhìn thấy Giang Hàn Thanh, Tôn Phi Loan và Đồng Nhược Băng đều lọt vào tay kẻ địch, làm cho nàng vừa hối hận và căm tức chưa biết làm sao giải cứu.

Kinh Phi Sương bỗng kêu lên :

- Nã Vân, Cẩm Nguyệt.

Nã Vân lên tiếng :

- Chẳng hay có chuyện chi?

Kính Phi Sương cau mặt :

- Tam cung chủ đã bị ta bắt rồi, chuyện đó chắc bọn nguoi đã thấy?

Nã Vân lạnh lùng :

- Vâng, đã thấy.

Cầm Nguyệt nói ngay :

- Cô nương chúng tôi đã thoát ly Ngũ Phượng môn, bây giờ tự nhiên không còn phải là Tam cung chủ nữa.

Kính Phi Sương gằn giọng :

- Trong Ngũ Phượng môn, trừ người đã chết, không một ai có thể nói chuyện ly khai Tam cung chủ như thế thì hai người cũng như thế.

Nã Vân nhướng mắt :

- Nhị cung chủ nói như thế có nghĩa là cùng muốn bắt cả chúng tôi về để trừng trị vì tội phản đồ phải không?

Kính Phi Sương nói :

- Đúng, nhưng đối hai người bây giờ hãy còn sinh lộ, ta cho các nguoi cơ hội để đài công chuộc tội.

Cầm Nguyệt cười gằn :

- Bọn tôi đã theo cô nương chúng tôi để thoát khỏi chỗ tối tăm tìm về chỗ sáng, chuyện đó đâu có tội gì mà phải chuộc?

Nã Vân hỏi tiếp :

- Nhị cung chủ bảo đài công chuộc tội có phải muốn chúng tôi bắt Chu cô nương để nạp cho Ngũ Phượng môn không?

Kính Phi Sương gật đầu :

- Đúng như thế, các nguoi hãy hợp lực bắt Chu Long Chu, ta sẽ đứng ra bảo đảm cho các nguoi khỏi tội.

Cầm Nguyệt cười gằn :

- Nhị cung chủ nói thật hay, Giang nhị công tử và Tôn cô nương đã bị khống chế trong tay Nhị cung chủ, bây giờ chỉ còn có mỗi một mình Chu cô nương là người có cách giải vây làm sao chúng tôi lại hạ thủ đối với Chu cô nương được?

Nã Vân nói liền theo :

- Nhị cung chủ là con người võ công cao, cơ trí giỏi, tại sao Nhị cung chủ không thấy Ngũ Phượng môn tàn ác đa đoan, khu hại giang hồ là chuyện trái với điều nhân nghĩa, mà từ xưa đến nay cái gì phi nhân thì cái ấy bị tiêu diệt, cho nên tỳ cũng rất mong Nhị cung chủ...

Kính Phi Sương thét lớn :

- Câm miệng lại, các nguoi dám nói những lời ấy trước mặt ta à?

Cầm Nguyệt đã đến mức liều, cô ta không còn sợ nữa mà cứ một mực thần nhiên :

- Ngũ Phượng môn đã đến ngày tận diệt, chúng tôi nói đây là vì vẫn còn chút lòng tốt.

Kính Phi Sương xạm mặt :

- Hãy bắt hai con tiện tỳ ấy cho ta.

Bạch Kỳ lệnh chủ và Tử Kỳ lệnh chủ cúi đầu tuân mạng và quay lại bước chậm chậm về phía hai người.

Chu Long Chu nhắc thanh đoản kiếm và trầm giọng :

- Kẻ nào muốn chết thì hãy bước lên.

Tổng phân đàn Giang Nam của Ngũ Phụng môn đã từng bị hạ dưới tay của Chu Long Chu tại Đồng Lư, bây giờ nghe tiếng quát của nàng tự nhiên họ cũng chần chừ không dám tới.

Bạch Kỳ lệnh chủ và Tử Kỳ lệnh chủ cũng đưa mắt nhìn nhau thăm dò ý kiến.

Kinh Phi Sương chớp mắt cười nhạt :

- A đầu họ chu, người tưởng rằng bằng vào thứ độc chất vô dụng của người mà có thể làm cho ta sợ hay sao?

Vừa nói nàng vừa từ từ nhích ra phía cửa.

Thình lình, Đồng Nhựt Băng vùng lên tiếng :

- Kinh Phi Sương là vị Nhị cung chủ của Ngũ Phụng môn mà lại thân tự đi bắt hai tên tỳ nữ như thế thì xem sao cho được.

Chu Long Chu mừng quá kêu lên :

- Đồng đại ca đã tỉnh rồi.

Đồng Nhựt Băng cười :

- Tỉnh lâu rồi chứ đâu phải mới đây.

Kinh Phi Sương rung động, nhưng nàng vẫn quay lại cười gằn :

- Tỉnh rồi làm gì ta chứ?

Đồng Nhựt Băng lạnh lùng :

- Sinh Tử Huyền Quan của ta đã thông suốt từ lâu, cho dầu người có điểm vào tử huyệt cũng trở thành vô dụng.

Nàng vừa nói vừa vờn vai đứng dậy.

Kinh Phi Sương tái mặt, nàng vùng thanh trường kiếm nhắm ngay vào Huyền Cơ huyệt của Đồng Nhựt Băng phóng tới.

Hình như đã thừa biết sự lợi hại của đối phương cho nên chỉ một nhát đầu là nàng đã đặt vào tử địa.

Đồng Nhựt Băng chưa phản ứng thì từ dưới đất, Giang Hàn Thanh vùng thét lên một tiếng, nhảy dựng lên tung thẳng ra một đá.

Khi tại Lưu Hương cốc, Giang Hàn Thanh đã được Đồng Nhựt Băng đã thông Sinh Tử Huyền Quan, vì thế cho nên không một thủ pháp nào có thể chế huyệt hắn được, lúc này hắn giả đồ như thế là cốt để lừa thế hạ Kinh Phi Sương mà thôi.

Đồng Nhựt Băng lên tiếng :

- Giang hiền đệ, hãy lo giải huyệt cho Tôn Cô nương đi, Nhị cung chủ để lại cho ta nói chuyện.

Vừa nói, nàng vừa co ngón tay lại búng nhẹ ra một cái.

Hành động gần như cùng một lúc, Kinh Phi Sương vừa phóng kiếm thì Giang Hàn Thanh đã nhảy lên, nhưng khi Đồng Nhựt Băng vừa nói dứt thì ngón tay nàng cũng búng và Giang Hàn Thanh cũng vừa thu thế đá.

Keng!

Một tiếng thép khua không lớn lắm, nhưng thanh trường kiếm của Kinh Phi Sương đã bị bật hẳn ra ngoài.

Y như một con rồng uốn khúc trong mây, không ai kịp nhận ra thân pháp thủ pháp gì thì tay trái của Đồng Nhựt Băng đã đoạt ngay thanh kiếm của Kinh Phi Sương.

Đồng Nhựt Băng cười :

- Kinh Phi Sương, hôm nay mới đúng là tuyệt lộ.

Kinh Phi Sương tái mặt thối lui mấy bước :

- Con tiện tỳ họ Đồng, đáng lý khi này, ta phải phế bỏ võ công của người thì mới đúng.

Đồng Nhựt Băng cười :

- Ta đã nói rồi, vì Sinh Tử Huyền Quan của ta được khai thông sớm lắm, cho nên bằng vào thủ pháp nào, người cũng không làm gì ta được cả.

Nàng nhìn thẳng vào mặt Kinh Phi Sương và nói gần từng tiếng :

- Ta còn đang suy nghĩ xem nên giải quyết người như thế nào cho ổn, bây giờ người lại nhắc ta về chuyện phế bỏ võ công, đó là người tự giải quyết cho mình chứ không phải do ý ta đâu nhé.

Nàng phóng nhanh thanh kiếm vừa đoạt được trên tay xuống đất và nhích về phía Kinh Phi Sương.

Lúc bấy giờ Giang Hàn Thanh cũng đã giải xong huyết đạo cho Tôn Phi Loan, cả hai cùng đứng nép một bên.

Kinh Phi Sương nhìn chăm chú vào Đồng Nhược Băng bằng đôi mắt đỏ ngầu giận dữ, nàng chờ cho Đồng Nhược Băng đến sát bên mình chỉ còn năm sáu bước là cười lên một tiếng lạnh lùng và phóng vọt mình lên.

Hai bàn tay nàng dịu dàng y như cánh liễu trước gió, khi thì hất tới, khi thì phất ngang không ai nhìn kịp, nhưng tất cả đều nhằm vào Triền Cơ huyết của Đồng Nhược Băng.

Chiêu thể tung ra quả là kỳ diệu, chính Giang Hàn Thanh đứng ngoài cũng khó nhận ra lộ số của nàng.

Đồng Nhược Băng cười khẩy :

- Môn hạ của Ngự mụ mà cũng học được Huyền Âm chương bao giờ thế.

Ổng tay đến nàng phát mạnh lên và năm ngón tay của nàng nhắm vào bàn tay của Kinh Phi Sương chĩa tới.

Chỉ phong xé gió bay vèo vèo.

Thấy thủ pháp của mình đã bị hóa giải quá dễ dàng, Kinh Phi Sương lật đật áp dụng Ngự Long Bá Biến, thân pháp tràn qua tràn lại luồn vào sát nách tấn công yếu điểm của Đồng Nhược Băng.

Thân pháp Ngự Long Bá Biến quả là lợi hại, nó lợi hại ở chỗ không phải chỉ lẹ mà còn trong đường tơ kẽ tóc, không nào nó lại na địch quá xa, nó là thứ chuyên dùng nhập nội.

Chính vì thế cho nên khi vừa tránh được đòn là lại tấn công ngay.

Không ngờ khi nàng vào sát mình Đồng Nhược Băng thì thân pháp của Đồng Nhược Băng cũng diễn biến theo luôn, bất cứ Kinh Phi Sương tránh né cách nào, luôn luôn Đồng Nhược Băng cũng có mặt ngay phía trước, chính vì thế nên Kinh Phi Sương đã bao lần xuất thủ mà vẫn không làm sao đánh được.

Ngay lúc Kinh Phi Sương đang lúng túng thì tay phải của Đồng Nhược Băng lại hất lên, cái hất của nàng trông thật nhẹ nhưng hơi gió thổi thốc lên nghe khiếp người.

Nhưng Kinh Phi Sương không phải là dễ bại, cho nên mặc dù thế đánh của Đồng Nhược Băng lợi hại nhưng nàng vẫn tránh thoát một cách rất dễ dàng.

Khi thế đánh của Đồng Nhược Băng vừa mới được nửa chừng thì Kinh Phi Sương đã luồn ngay dưới nách.

Nàng lại cũng áp dụng Ngự Long Bá Biến, hình như Đồng Nhược Băng cũng chỉ chờ có thế, Kinh Phi Sương vừa lách qua thì hai tay nàng vọt dang rộng ra ngoài.

Thế đánh lạ lùng vì cao thủ giao đấu với nhau rất kỵ khi hở ngực, thế mà Đồng Nhược Băng lại dang cả hai tay lộ sự hở toàn thân.

Nhưng khi Kinh Phi Sương vừa quay mình lại để nhắm vào chỗ trống thì hai tay của Đồng Nhược Băng cũng vừa khép lại và đây mới là thực chiêu.

Những người đứng ngoài nghe hơi gió từ trong bụng ra nhưng vừa mới nửa chừng thì lại từ ngoài khép lại, họ chưa thấy biến chiêu thì Kinh Phi Sương đã rú lên.

Tôn Phi Loan chưa kịp kêu lên :

- Tiên Thiên Oai Khí.

Nàng chưa nói đến tiếng thứ năm thì Kinh Phi Sương đã quỵ xuống ngay.

Không một ai nhìn thấy kịp Đồng Nhược Băng đã dùng thủ pháp gì và cũng không ai thấy Kinh Phi Sương bị đánh trúng đâu.

Mồ hôi trên trán của Kinh Phi Sương nhỏ xuống ròng ròng, nàng nhìn Đồng Nhược Băng bằng tia mắt nảy lửa và thét lên :

- Người hãy giết ta đi.

Đồng Nhực Băng lạnh lùng :

- Không ta sẽ làm đúng như lời người nhắc ta khi nãy.

Bàn tay của Đồng Nhực Băng vỗ nhanh lên đỉnh đầu Kinh Phi Sương thật nhẹ, tuy thật nhẹ nhưng Kinh Phi Sương cũng đã rú lên thảm thiết.

Toàn thân nàng rú xuống như tàu lá héo.

Kinh Phi Sương nghiêng răng rống lên :

- Đồng Nhực Băng, người phế võ công của ta, người hãy giết ta đi.

Đồng Nhực Băng lắc đầu :

- Người tưởng rằng một con người còn luyện võ được là không thể sống được sao? Người đã làm rồi, bao nhiêu bàn dân thiên hạ đâu phải biết võ công, huống chi võ công của người chỉ chuyên dùng tàn hại, ta phế võ công của người đâu phải là ta xử ác, nhưng ta muốn giúp cho người làm lại cuộc đời. Võ lâm đối với người không hợp, vì nếu người còn là nhân vật võ lâm, chẳng những người sẽ làm hại cho toàn thể mà chính bản thân người cũng khó tránh khỏi họa kiếp. Người cứ bình tâm suy nghĩ lại, làm một con người mà ai ai cũng thù hận, ai cũng muốn băm vằm, với chuyện làm một người con gái thuần lương, không biết võ công nhưng không gây họa cho đời mà thân mình cũng an toàn yên ổn. Giữa hai đường, người chọn đường nào?

Ngưng lại một giây, nàng nói tiếp :

- Người đừng vì tự ái mà hãy vì người, vì ta mà xét nét, đừng tưởng rằng chỉ có võ công mới sống được, hãy lo mà xây dựng cuộc sống bình thân cho mình. Võ công nếu có cũng phải với mục đích giúp đời, giúp ta kiến tạo hạnh phúc. Bằng không, võ công phỏng có ích lợi gì đâu?

Bạn đang đọc truyện *Lưu Hương Từ Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Vì nghĩa đem tin

Đứng ngoài nhìn vào, tới bây giờ Tôn Phi Loan mới biết rõ là Kinh Phi Sương đã bị phế võ công, nàng lật đật chạy lại rơi nước mắt :

- Nhị sư thư!

Bốp!

Tuy võ công bị phế, nhưng Kinh Phi Sương cũng vẫn như một người thường, hai tay nàng tuy không thể tiếp tục giết người nhưng một cái tát tai thì vẫn còn đủ sức.

Tôn Phi Loan bị một tát tai tuy không đau lắm nhưng cũng làm cho nàng ngơ ngác thật lui.

Kinh Phi Sương đứng lên, tay lần theo vách phòng đi thẳng ra ngoài. Nàng không hề quay lại và không hề nói thêm một tiếng nào. Thật không ai đoán được trong lòng nàng bây giờ đang nghĩ ra sao.

Bọn Bạch Kỳ và Từ Kỳ lệnh chủ biết không phải là đối thủ nên họ lật đật phóng mình ra cửa.

Nhưng không một ai đuổi theo.

Nhìn theo đám Ngũ Phụng môn kẻ trước người sau đi hết, Chu Long Chu nói :

- Hôm nay mình tha chúng nhưng chắc gì ngày mai Ngư Mụ dễ dãi với mình!

Đồng Nhực Băng nói :

- Nhưng có giết họ cũng không giải quyết được chuyện gì

Nói xong, nàng nhìn Chu Long Chu và tiếp :

- Chu cô nương, hãy theo tôi sang bên này một chút.

Vừa nói, nàng vừa bước qua phòng phía bên kia.

Chu Long Chu háy mắt và nói thật nhỏ với Cầm Nguyệt và Nã Vân :

- Hãy trông chừng phía cửa ngoài.

Nàng bước theo Đồng Nhựt Băng sang phòng bên cạnh.

Bây giờ trong phòng chỉ còn có Giang Hàn Thanh và Tôn Phi Loan, hai người thì thầm to nhỏ, không một ai biết họ đang tính những gì.

Đồng Nhựt Băng đứng lại nhìn thật sâu vào hai người và kêu nho nhỏ :

- Giang hiền đệ.

Đã nghe thấy Kinh Phi Sương gọi Đồng Nhựt Băng là tiện ty, lại còn nghe nói rõ là con gái của Đồng Hải song tiên nhưng vì đã quen miệng rồi nên Giang Hàn Thanh cũng cứ gọi là Đồng đại ca, hần hỏi :

- Đồng đại ca có điều chi dạy bảo?

Đồng Nhựt Băng nghiêm giọng :

- Giang đệ, chúng ta kết nghĩa anh em, đồng cam cộng khổ không có chuyện gì phải giấu với nhau nhưng có một chuyện mà mãi đến hôm nay cũng vẫn chưa tiện nói.

Về mặt nàng tuy nghiêm trang, lời lẽ nàng tuy đứng đắn nhưng nếu nghe cho thật kỹ thì giọng nói vẫn run run và nhất là da mặt nàng bây giờ cũng ửng hồng..

Tự nhiên, nàng không nói rõ, nhưng nàng giấu Giang Hàn Thanh điều gì, chuyện đó những kẻ có mặt nơi đây đều biết, thế nhưng bây giờ thì không một ai chịu mở lời.

Thật lâu, Đồng Nhựt Băng mới nói tiếp :

- Đáng lý thì tôi đã nói sớm với Giang đệ, nhưng vì muốn trước sau như một nên chúng ta cố giữ vẹn tình bằng hữu.

Giang Hàn Thanh nói :

- Tôi luôn luôn xem Đồng ty ty như người anh cả, bây giờ cũng thế, mãi mãi cho tới bao lâu cũng thế.

Bao giờ cũng thế.

Có thể đó là lời nói thật, nhưng dầu nhiều dầu ít, ai cũng thấy giữa họ đã thay đổi hẳn rồi.

Họ đã lúng túng khi tự xưng hô.

Họ đã dùng tiếng tôi để thay cho nhưng tiếng ngu huynh, tiểu đệ từ lâu. Ngoài miệng thì thế còn trong lòng thì sao? Có lẽ chỉ có họ mới thấu hiểu mà thôi.

Đồng Nhựt Băng lại liếc hần và mỉm cười :

- Tôi biết, Giang đệ không nói ra thì tôi cũng biết.

Ngưng một lúc nữa nàng nhoẻn miệng cười :

- Chắc Giang đệ nghe Kinh Phi Sương gọi tôi là gái rồi chứ?

Giang Hàn Thanh đỏ mặt gật đầu.

Đồng Nhựt Băng lại liếc Tôn Phi Loan và Chu Long Chu :

- Nhị vị thì đã biết từ lâu rồi chứ?

Tôn Phi Loan cười :

- Đồng thư thư chị giấu ai chứ làm sao giấu được em.

Đồng Nhựt Băng lại nhìn Chu Long Chu :

- Có phải Chu cô nương đánh thuốc mê không?

Câu hỏi của nàng có phần nghiêm trọng làm cho Chu Long Chu dâm hoảng, lí nhí :

- Vâng.

Đồng Nhượng Băng gần giọng :

- Quả đúng như dự liệu của tôi, Chu cô nương, chắc cô nương đã biết tính của tôi chứ? Một khi tôi đã giận lên rồi thì bất kỳ ai tôi cũng không vị nể đâu nghe.

Tôn Phi Loan nói :

- Đồng thư thư, chuyện này chính tôi bày ra trước chứ không phải lỗi ở Chu muội đâu.

Đồng Nhượng Băng nói :

- Chư vị tưởng tôi không biết đấy à? Thật tình khi vô ý nên tôi cũng bị bại hoại tay chân một lúc, nhưng thần trí của tôi thật là thanh tịnh, chư vị làm gì tôi lại chẳng hay.

Giang Hàn Thanh ngơ ngác, không hiểu họ đã làm gì với nhau nên hấn hỏi :

- Nhưng chuyện gì đã xảy ra như thế?

Tôn Phi Loan tiếp lời :

- Không có chuyện gì đâu.

Giang Hàn Thanh nói :

- Nhưng vừa rồi các vị đã có nói chuyện gì với nhau đấy mà?

Tôn Phi Loan nguýt dài :

- Nhưng đó là chuyện đàn bà của người ta, công tử hỏi làm gì?

Giang Hàn Thanh ửng mặt làm thinh.

Đồng Nhượng Băng nói :

- Tôi nói chưa hết ý là đã bị lái sang chuyện khác.

Nàng đành hắng và nói tiếp :

- Tôi tên thật là Đồng Uyển Như tên Nhượng Băng chỉ là tên giả, cha tôi là Đồng Thiên Hoa và mẹ là Lăng Vân Tiên, hai người cùng ở lại Đông Hải Lạc Hoa đảo, người ta thường gọi là Đông Hải song tiên.

Chu Long Chu kêu lên :

- Đồng thư thư, quả thật chị là truyền nhân của Đông Hải song tiên, thảo nào mà võ công giỏi như thế ấy.

Giang Hàn Thanh vội vòng tay

- Từ nay trở đi, tiểu đệ cũng xin sửa lại là Đồng tỷ tỷ cho tiện xưng hô.

Đồng Uyển Như liếc Chu Long Chu và nói :

- Trăm việc cũng tại cái cô này..

Chu Long Chu thấy Đồng Uyển Như là đã bắt đầu vui, nàng vội đứng lên khép nép :

- Tiểu muội xin chịu tội với Đồng thư thư.

Tôn Phi Loan đứng lên nắm tay Đồng Uyển Như.

- Đồng thư thư, chị em mình sang phòng bên, tiểu muội có điều muốn nói.

Giang Hàn Thanh nói :

- Thì cứ ở đây, chuyện gì thì cứ nói ra ngay không được sao?

Tôn Phi Loan lại liếc xéo :

- Chuyện tôi nói với Đồng thư thư thì sao công tử nghe cho được?

Vừa nói nàng vừa đẩy Đồng Uyên Như đi qua phòng bên cạnh.

Giang Hàn Thanh nói :

- Hay quá, Đồng đại ca bây giờ lại biến thành Đồng thư thư và tự nhiên lại bị người ta đoạt mất.

Đi ở sau cùng, Chu Long Chu vùng quay lại nói thật nhỏ :

- Giang công tử đừng lo, Đồng tỷ tỷ vẫn là của công tử chứ không ai dành đâu mà sợ.

Nói xong nàng vụt chạy ra ngoài.

Giang Hàn Thanh nhìn theo lẩm bẩm :

- Cái nàng Chu cô nương này cũng lạ, từ trước đến nay vốn là một con người trầm mặc, bỗng dưng lại biến thành hoạt bát, liến thoắng vô cùng, y như đã biến thành một con người khác biệt.

Tôn Phi Loan, Đồng Uyên Như và Chu Long Chu vào phòng rồi cài then cẩn thận, Cầm Nguyệt và Nã Vân đứng ngoài canh cửa, hình như họ sợ Giang Hàn Thanh nghe lén.

Trong phòng ba vị cô nương như không biết nói chuyện những gì. Họ chỉ thì thầm cho đủ nghe, cho dù đứng ngoài cửa cũng không làm sao nghe được.

Giang Hàn Thanh không nghe, mà Nã Vân và Cầm Nguyệt cũng không nghe.

* * * * *

Sáng ngày hôm sau, Chu Long Chu dẫn Nã Vân và Cầm Nguyệt lục soát khắp trang viện, nhưng họ không thấy người nào. Hình như trang viện bây giờ đã bị Ngũ Phụng môn chiếm cứ lâu rồi và có lẽ cả nhà họ Trương đều bị hãm hại.

Bọn Giang Hàn Thanh lại tiếp tục lên đường.

Từ khi Đồng Uyên Thư bị khám phá, nàng tuy vẫn giữ nam trang, nhưng sinh hoạt giữa nam nữ đã phân biệt rõ ràng.

Những chuyện trước kia thường bàn với Giang Hàn Thanh thì bây giờ nàng chỉ bàn với Tôn Phi Loan và Chu Long Chu, đối với Giang Hàn Thanh thì nàng bắt đầu thận trọng.

Chính vì thế mà trên khoảng đường đi sau này, Giang Hàn Thanh trở thành kẻ cô độc bơ vơ.

Và cũng bắt đầu từ đêm ba người nói chuyện với nhau, vẻ vui tươi liến thoắng trên mặt của Tôn Phi Loan bỗng phớt có một lớp sầu mong mỏng.

Hình như nàng mang một tâm sự nặng nề mà không thể nói ra. Cả Chu Long Chu cũng thế.

Từ một con người trầm mặc chuyển qua hoạt bát yêu đời bây giờ hình như lại trở về con người cũ, mặt nàng đã kém tươi.

* * * * *

Tiên Hà lãnh rề lối chéch về Tây.

Một ngọn núi mà đỉnh gần chọc tới mây xanh, chỉ một ngọn này là cao nhất, đó là Độc Tú Phong.

Từ Độc Tú Phong ngó xéo về hướng Bắc, qua một con suối lớn và thấy Ngự Thương sơn chỉ còn cách khoảng năm sáu mươi dặm nữa.

Bây giờ thì đã vừa đứng ngọn.

Bọn Giang Hàn Thanh chọn một bóng dâm mát bên giòng suối, gần ngọn núi Độc Tú Phong để làm chỗ nghỉ chân. Nã Vân và Cầm Nguyệt lo sửa soạn lương khô cho mọi người đồ đạc.

Tôn Phi Loan ngồi dựa gốc cây nhìn lên những tầng rậm rạp, nàng vụt cười thầm.

Hình như trên tầng cây gần đó có người rình lén.

Nàng gọi Nã Vân và Cầm Nguyệt và lớn giọng :

- Các người hãy lục soát những rừng cây cổ thụ phía trước xem ai ẩn nấp phía bên ấy.

Nã Vân, Cầm Nguyệt tuân lệnh phóng mình về phía cây.

Khi hai cô ả vừa tới dưới rặng cây rậm thì từ trong đó có một người thông thả bước ra. Người ấy vừa đi vừa vòng tay nói :

- Nhị vị sư thư, tôi đây mà.

Nhận ra ngay đó là Thanh Kỳ lệnh chủ Đào Ngọc Lan, Nã Vân quắc mắt.

- Đào lệnh chủ làm gì mà núp ló trong đó thế?

Đào Ngọc Lan nói :

- Tôi chờ ở nơi đây vì có chuyện khẩn cấp muốn trình lên Tam cung chủ

Nã Vân nói :

- Vậy thì hãy theo tôi đến gặp người.

Nã Vân đi trước vòng tay nói với Tôn Phi Loan :

- Có Thanh Kỳ lệnh chủ Đào Ngọc Lan cầu kiến.

Tôn Phi Loan nói :

- Hãy bảo đến đây.

Đào Ngọc Lan bước tới vòng tay :

- Thuộc hạ Đào Ngọc Lan xin bái kiến Tam cung chủ.

Tôn Phi Loan hỏi :

- Đào cô nương đến tìm ta có chuyện chi?

Đào Ngọc Lan hỏi lại :

- Đoàn người của Tam cung chủ có phải muốn đến Ngự Thương sơn chăng?

Tôn Phi Loan gật đầu :

- Đúng thế.

Đào Ngọc Lan nói :

- Thuộc hạ chờ đợi nơi đây với mục đích là xin Tam cung chủ đừng đến đó.

Tôn Phi Loan hỏi :

- Đào cô nương chỉ nói với tôi như thế thôi phải không?

Đào Ngọc Lan nói :

- Thuộc hạ còn có chuyện riêng khác nữa.

Tôn Phi Loan nói :

- Cứ nói thẳng đi không sao cả.

Đào Ngọc Lan khẽ liếc về hướng Giang Hân Thanh và mắt nàng chột đỏ hoe.

Từ đôi mắt đến toàn vẻ mặt của nàng bây giờ thật là đau khổ, hình như lòng nàng có nhiều chua xót mà không nói nên lời.

Nàng không đau lòng làm sao được khi mà nhìn thấy người yêu của mình bây giờ lại lọt vào tay cấp trên mình họ đã đi khác nẻo đường, trong khi mình vẫn còn là thuộc hạ của Ngũ Phụng môn.

Nhưng lòng nàng vẫn không làm sao phải được bóng hình, vì chàng mà nàng phải liều mạng tới đây.

Cho dầu bây giờ thì hạnh phúc đã vượt khỏi tầm tay rồi, nàng cũng không làm sao đang tâm nhìn người yêu đi vào hồ huyết.

Nàng cúi mặt muốn làm cho lòng cứng rắn lại, cho vượt qua cơn cảm xúc mà nàng không muốn lộ cho ai ngó thấy, thế nhưng nàng vẫn không làm sao ngăn được, nước mắt nàng cứ trào ra và nàng nghẹn ngào không nói được tiếng nào.

Tôn Phi Loan cau mặt :

- Đào cô nương làm sao thế?

Đào Ngọc Lan ngẩng mặt lên nói qua làn nước mắt :

- Sau khi Nhị cung chủ về đến thì Thái Thượng nổi cơn lôi đình thịnh nộ, người quyết giết cho kỳ được Tam cung chủ và Giang nhị công tử.

Tôn Phi Loan hỏi :

- Còn gì nữa chẳng?

Đào Ngọc Lan nói :

- Vì để đối phó với Đông Hải song tiên nên Thái Thượng có thỉnh thêm ba người giúp sức, bây giờ chỉ chờ sau khi bắt được Tam cung chủ, Giang nhị công tử và vị thiếu hiệp họ Đông thì sẽ cử binh ra tận Lạc Hoa đảo để thanh toán Đông Hải song tiên.

Tôn Phi Loan cau mày :

- Ba người được mời trợ lực ấy là ai?

Đào Ngọc Lan nói :

- Thuộc hạ không được rõ lắm, chỉ nghe nói đó là Phúc Đạo Tam Linh và nghe đâu họ là những kẻ võ công cao lắm.

Tôn Phi Loan hơi ngạc nhiên, nàng chưa từng được nghe Ngự Mụ nói về ba người này mà cũng không nghe trong giang hồ có ba tên ấy.

Nàng quay lại hỏi Giang Hàn Thanh :

- Nhị công tử có nghe danh hiệu của ba người này không?

Giang Hàn Thanh lắc đầu :

- Không, danh hiệu đó tôi chưa từng nghe thấy.

Chu Long Chu nói liền theo :

- Tôi cũng không nghe thấy.

Đổng Uyên Như nói :

- Bất luận Tam Linh hay Tam Quái, chúng đã có ý đến Lạc Hoa đảo thì tôi sẽ cho chúng biết trước đôi phần.

Tôn Phi Loan nói :

- Đào cô nương, cô nương đã không quên tình nghĩa cho nên vượt mọi hiểm nguy đến đây, chuyện đó đến chết lòng tôi vẫn cảm kích không quên, chỉ có điều khi đại sư huynh bất Vệ cô nương thì lại hẹn khi nào tôi và Giang nhị công tử đến Ngự Thương sơn thì mới chịu thả Vệ cô nương, chính vì thế cho nên bất cứ bằng giá nào thì chúng tôi cũng phải đến đó, vậy xin Đào cô nương hãy trở về đi.

Đào Ngọc Lan sững sốt :

- Tam cung chủ, thuộc hạ nói đây toàn là sự thật, vì Thái Thượng đã động sát cơ, chứ vị đến đó chẳng khác nào đem dê vào miệng cọp.

Giang Hàn Thanh trầm ngâm :

- Đào cô nương đã vì lòng tốt mạo hiểm đến đây để báo tin, nhất định những chuyện mà cô nương nói đó không làm sao giả được. Phi Loan đã ly khai Ngũ Phụng môn, đáng lý ra là không nên trở lại Ngự Thương sơn, cho nên tôi nghĩ Phi Loan và Chu cô nương đều không nên đi, hãy để cho tôi và Đổng tỷ tỷ đến đó xem sao.

Tôn Phi Loan nói :

- Chỉ cần công tử đến nơi nào, thì cho dầu nơi đó là long đàm hổ huyết là tôi cũng phải đi.

Chu Long Chu cũng nói :

- Đúng rồi. Giang nhị công tử đã đi thì chúng tôi đều phải cùng đi.

Đào Ngọc Lan cúi mặt thở ra.

- Cứ theo lời lẽ và thái độ thì hình như Chu Long Chu cũng đã nặng tình với Giang Hàn Thanh và hình như cũng đã có sự tán đồng của Tôn Phi Loan nữa.

Nghĩ đến đây bất giác nàng nghe lòng mình tan nát, nước mắt thi nhau đổ xuống dầm dề. Trời đất tuy mệnh mông, thiên hạ tuy dập dề, nhưng riêng nàng cô độc hơn bao giờ hết!

Nàng ngậm nước mắt vòng tay :

- Thuộc hạ lên đến đây cho nên thời gian không có được nhiều, xin Tam cung chủ hãy cố mà bảo trọng, thuộc hạ chắc không còn cơ hội gặp..

Và quay qua phía Giang hàn Thanh, nàng nói :

- Giang nhị công tử.

Nàng chợt nghe như có vật gì chặn ngang cổ họng nghẹn ngào thật lâu nàng mới cố hết sức hé môi cười với hai gòong nước mắt :

- Tôi đi.

Nàng quay mình đi và không biết vô tình hay cố ý, từ trên tay nàng bỗng rơi xuống một mảnh giấy vo tròn.

Chu Long Chu theo dõi từ lâu nên nàng thấy ngay chuyện ấy.

Và cho đến khi Đào Ngọc Lan đi rồi, Chu Long Chu thấy Giang Hàn Thanh nhìn theo mà đôi mắt y như kẻ mất hồn.

Nàng bật cười và nói :

- Nhị công tử, Đào cô nương quay lưng về phía Tôn thư thư để trao cho Nhị công tử mảnh giấy gì thế?

Giang Hàn Thanh cúi xuống nhặt cuộn giấy dưới chân và nói :

- Hình như là nàng đánh rơi.

Chu Long Chu chớp mắt :

- Coi chừng nàng làm bộ đến đây báo tin để thi hành một âm mưu, chúng ta hãy đề phòng ám toán.

Giang Hàn Thanh nói :

- Đào cô nương tâm tính thiện lương, có lẽ không thể.

Chu Long Chu nhếch môi :

- Nhị công tử hay thương người lắm, công tử có nhớ vị Yên Phi Quỳnh đó không? Suýt chút nữa là đã mất mạng vì người đẹp, thế mà cũng không tổn.

Nói đến Yên Phi Quỳnh nàng lại nhớ đến chuyện nàng ấy giả trang mình và chính vì thế nên Giang Hàn Thanh bị hại bất giác Chu Long Chu bưng bưng hai má vì e thẹn, nàng cúi mặt làm thinh không nói nữa..

Giang Hàn Thanh cũng cảm thấy mình có nhiều sơ xuất nên vội trao cuộn giấy cho nàng.

Chu Long Chu tiếp lấy đưa lên mũi rồi mở ra :

- Độc thì chắc chắn là không có.

Vì sức học của Chu Long Chu hơi ít, nên nhìn qua mảnh giấy là nàng đã cau mày :

- Cô ta viết gì thế nhỉ?

Giang Hàn Thanh nói :

- Đầu đưa tôi xem thử.

Chu Long Chu rút tay lại và cười hăng hắc :

- Khoan đã, hãy để Tôn thư thư xem trước đã.

Trao mảnh giấy qua tay Tôn Phi Loan, Chu Long Chu nói tiếp :

- Tôn thư thư, chị hãy xem coi có ẩn ý gì không?

Tôn Phi Loan đón lấy và thấy trong đó là một bài thơ.

Đó là một bài thơ cổ nhưng trong đó hàm ẩn u tình, đại ý nàng cố hình dung lại ngày đầu gặp gỡ cho đến khi biết Giang Hàn Thanh giả Hắc Kỳ lệnh chủ, nàng tuy không dám bội phản sư môn nhưng cũng đã đem hết sức mình để che giấu ủng hộ cho chàng.

Nhưng đến khi chàng và Tôn Phi Loan tách bước ra đi thì lòng nàng đã không còn hy vọng, nàng nghĩ về phương diện tình thì nàng vẫn chưa cùng chàng chính thức hẹn thề, về nghĩa thì Tôn Phi Loan đối với nàng vốn là hàng sư thúc, bằng vào mặt nào nàng cũng không thể sánh được với Phi Loan.

Hơn nữa, nàng không có cơ hội như Phi Loan để mà theo chàng đến tận góc bể chân trời, nàng không có cơ hội chia sẻ ngọt gian khổ với chàng như đối với Phi Loan, số phận nàng bắt đầu hẩm hiu từ đó.

Bây giờ đây thì chút tình cũ nghĩa xưa, nàng phải liều mạng hiểm đến đây để báo tin dữ, nàng mong làm một công việc cuối cùng cho trọn vẹn với tình yêu, chứ trên thực tế thì nàng đã cam đành đứng hẳn ra ngoài để nhìn người yêu hạnh phúc..

Nàng để lời thơ cáo biệt và nàng muốn khi hiểu được tình nàng thì chàng hãy xót thương người bạc phận mà rưới cho chút nước mắt thừa để nàng được sự an ủi sau cùng.

Đọc hết bài thơ, tự dưng nước mắt của Tôn Phi Loan tuôn ra như suối.

Nàng xót thương cho người con gái cùng chung cảnh ngộ mà về mặt nào cũng đều vô phúc hơn nàng.

Thật nàng không ngờ Đào Ngọc Lan lại thầm yêu Giang Hàn Thanh đến thế.

Không bằng vào một đoạn tình như thế này, không thể nói rằng Đào Ngọc Lan chỉ yêu một cách đơn phương, có thể do hai người chưa nói thành lời chứ suốt thời gian cùng nhau sống ở Giang Nam, cùng nhau đi du ngoạn Tây Hồ, họ nhất định là ở trong tình trạng tình trong như đã mặt ngoài còn e.

Huống chi, Đào Ngọc Lan ngày nay cũng như bao lần trước, tuy nàng không dám công nhiên phản sư môn, nhưng chính nàng đã âm thầm bảo hộ che chở cho Giang Hàn Thanh, tình đó không thể nói là một mối tình hờ.

Tôn Phi Loan bỗng cảm thấy chính mình đã cướp mất tình yêu của người bạn gái.

Họ quen nhau trước hơn nàng.

Giả như Đào Ngọc Lan gặp được dịp may, có lẽ nàng cũng chỉ là kẻ đến sau chứ đừng hòng xâm chiếm.

Bây giờ nếu cùng Giang Hàn Thanh chung đụng với nhau, đáng lý cũng phải là nàng, đáng lý phải là phần của Đào Ngọc Lan chứ không phải của Tôn Phi Loan.

Tôn Phi Loan càng đọc càng nghe lòng mình tan nát, rõ ràng Đào Ngọc Lan không có một mảy may oán trách Giang Hàn Thanh, nàng cũng không có lời nào ganh tỵ với Tôn Phi Loan, nàng âm thầm chịu đựng, nàng chấp nhận lực cánh và an phận vô duyên, nàng chỉ cầu mong cho Giang Hàn Thanh và Tôn Phi Loan được nhiều hạnh phúc.

Với Yên Phi Quỳnh, với con người từ yêu đến sinh một lòng cảm hận hại người thì Đào Ngọc Lan hơn hẳn thật xa. Con người của Đào Ngọc Lan thật đánh kính mà cũng đáng thương vô hạn.

Tôn Phi Loan ngồi thờ thẫn như kẻ mất hồn.

Tự nhiên nàng không hề có chuyện ghen. Nàng cảm thương Đào Ngọc Lan nhiều quá.

Thấy Tôn Phi Loan cầm mảnh giấy mà rơi nước mắt, Chu Long Chu vội nói :

- Tôn thư thư, Đào Ngọc Lan nói gì ở trong đó vậy?

Tôn Phi Loan giật mình lật đặt nhét thơ vào lưng rồi cười nói :

- Không có chi, nàng định ném thơ báo tin cho mình chứ không ra mặt, nhưng bị tôi phát giác nên nàng phải nói rõ chuyện, trong thư cũng nói y như những gì nàng đã nói với mình.

Chu Long Chu chớp chớp mắt :

- Nếu thế thì chuyện chị nàng phải lên Tôn thư thư mà bỏ xuống như thế ấy?

Tôn Phi Loan cười :

- Nàng đã lỡ bị phát giác, nàng không dám nói thật, chuyện tình trao thơ chứ không muốn gặp mặt, vì thế nên nàng muốn Giang nhị công tử hủy dùm lá thư không còn là cần thiết ấy nữa, thế thôi.

Chu Long Chu hỏi :

- Nhưng sao xem thư mà chị lại khóc như thế ấy?

Tôn Phi Loan nói :

- Chu muội quên rằng Đào Ngọc Lan cùng chung hoàn cảnh với chị hay sao, hôm nay chị đã có một chỗ về sáng sủa, còn nàng thì cũng biết đâu là phải trái, thế nhưng lại không có được dịp may như chị, tình cảnh đó không đáng được thương xót hay sao?

Chu Long Chu vẫn còn hồ nghi, nàng gặng hỏi :

- Thế sao chị không hủy lá thư, còn cất để làm gì?

Tôn Phi Loan nói :

- Trong thư còn có chỉ mấy chỗ mai phục tại Ngự Thương sơn, nên chị phải cất thư để phòng khi đến đó gặp biết mà sử dụng.

Chu Long Chu cười :

- Thế mà may không chút nữa em đã nghi oan cho người ta rồi đó chứ.

Giang Hàn Thanh không ngờ đó là bài thơ tình mà Đào Ngọc Lan ký gởi cho mình, hẳn nghe Tôn Phi Loan nói thế rồi thôi chứ không hỏi nữa.

Đồng Uyên Như ngồi một mình trầm tư nơi thiền đá, hình như nàng cũng không để ý về mảnh giấy nhiều.

Tôn Phi Loan đứng dậy nói :

- Đồng thư thư, chúng ta đi thôi.

Cả bọn lại tiếp tục lên đường.

Mỗi người đều mang trong mình một ý tưởng riêng nên cả một khoảng đường dài họ không buồn nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Hương Từ Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Tái nhập Long môn

Mặt trời vừa mọc. Ánh nắng ban mai thật là hiền dịu, ánh nắng ấm áp như uốn lăm cho sinh khí thấm nhuần vạn vật, cho sức sống vào cõi nhân gian.

Bọn Giang Hàn Thanh đã đến trước Long môn.

Cánh cửa rộng mở, nơi đây dần dần một hàng mười hai lão đến vàng.

dẫn đầu cũng một lão già đến vàng, mái tóc đã hoa râm chiếc lưng hơi gù, chính là Phi Đà Bàng Công Nguyên, vị Đô thống Hoàn Y Vệ.

Đứng chờ bọn Giang Hàn Thanh vào gần tới, Bàng Công Nguyên vòng tay cười :

- Lão phu phụng mạng Thái Thượng, chờ ở đây để cung nghinh đại giá của chư vị.

Giang Hàn Thanh vòng tay đáp lễ :

- Không dám.

Bàng Công Nguyên quay qua phía Tôn Phi Loan :

- Lão phu tham kiến Tam cung chủ.

Tôn Phi Loan vòng tay :

- Tôi hiện nay không còn phải là Tam cung chủ nữa, xin Đô thống không cần thi lễ.

Bàng Công Nguyên cười khà khà và quay qua phía Đồng Uyên Như :

- Đây có phải là Đồng cô nương, người của Đông Hải song tiên không đây?

Đồng Uyên Như ngao ngễ :

- Vâng, chính là tôi.

Bàng Công Nguyên có phần xem thường vì thấy nàng còn nhỏ, ông ta cười lớn :

- Không ngờ gặp được lệnh ái của Đông Hải tiên sinh, thật hân hạnh vô cùng.

Hai tay ông ta vòng lên và vái chào, nhưng bên trong ông ta lại dồn tiềm lực lên để nhắm thẳng vào hướng Đồng Uyên Như.

Đồng Uyên Như mỉm cười

- Không dám.

Nàng vì vận nam trang nên vẫn cứ đứng song song với Giang Hàn Thanh, miệng thì nói thế nhưng tay hần vẫn buông xuôi chứ không thi lễ.

Thấy nàng vẫn để xuôi tay Bàng Công Nguyên cười thầm và âm thầm dồn thêm mấy thành công lực.

Khi nguồn tìm lực gần tới trước ngực, Đồng Uyên Như vẫn tự nhiên nói với Giang Hàn Thanh :

- Giang hiền đệ, chúng ta nhờ Bàng đô thống dẫn đường nhé.

Khi nói, nàng hơi nghiêng mình qua, nguồn tìm lực của Bàng Công Nguyên thay vì đâm sầm vào giữa ngực, cái nghiêng mình của nàng lại làm cho nguồn tiềm lực ấy trượt hẳn ra ngoài.

Thế nhưng trong khi ông ta thu được nội lực trở về, chợt cảm nhận thấy một luồng tiềm lực vô hình thốc ngay vào giữa ngực.

Cho đến khi phát hiện và vận khí để kháng thì không còn kịp nữa, Bàng Công Nguyên hứng trọn ngọn kinh phong kỳ dị làm cho ông ta loạng choạng đi mấy lượt mới có thể thi bộ đứng yên. Dầu vậy, huyết khí xung nghịch làm cho máu muốn vọt ra ngoài.

Hai tà đến văng của ông ta không thấy gió mà bay ra sau phần phật, phải đến mấy phút sau mới trở lại được bình thường.

Bàng Công Nguyên trở mặt nhìn rúng động.

Đúng là Tiên Thiên Oai Khí, bằng tuổi đó mà công lực đã đạt tới mức thượng thừa quả thật là một điều mà Bàng Công Nguyên đến cái tuổi ấy vẫn chưa hề gặp.

Nói thì đông dài, nhưng chuyện xảy ra chỉ trong vòng nháy mắt, Giang hàn Thanh và Đồng Uyên Như nói thế, hần lật đặt vòng tay :

- Xin Bàng đô thống dẫn lộ cho.

Bàng Công Nguyên đồ mặt vòng tay :

- Vâng, lão phu xin kính mời chư vị.

Và ông ta đứng nép mình cùng với tất cả cùng nhập vào Long môn.

Đó là một con đường ngầm khoét trong lòng núi, hai bên những ngọn đèn lưu ly vừa đủ thấy đường.

Mấy phút sau, đoàn người ra khỏi địa đạo, ngay trước ên môn có hai tên tỳ nữ đứng chờ.

Hai tên tỳ nữ thấy Bàng Công Nguyên là lật đặt vòng tay :

- Chúng tiểu tỳ vâng mạng Quế tổng quản chờ nghinh tiếp nơi đây.

Bàng Công Nguyên quay lại vòng tay :

- Xin chư vị cứ tự tiện đi vào, lão phu vì nhiệm vụ không thể đưa xa.

Hai tên tỳ nữ không nói thêm lời nào, chúng quay lưng dẫn đường đi trước.

Bọn Giang Hàn Thanh vừa đi theo hai tên tỳ nữ mấy bước nghe bên sau có tiếng ầm ầm, họ quay lại thì cửa Long môn đóng lại khít rím.

Tôn Phi Loan tái mặt, nàng biết đây là con đường duy nhất ra vào, bây giờ ngã sau coi như đã bị bịt, bọn nàng không còn lối nào để có thể trở ra.

Tưóc mặt họ là một thung lũng hàng trăm màu, rừng hoa giăng giăng như gấm thêu hoa.

Bọn Giang Hàn Thanh theo chân hai tên tỳ nữ đi khỏi hoa viên, phía trước là đá xây có cấp, theo đó lên đến bình đài.

Ngay chính giữa bình đài, hai cánh cửa làm theo cách thức cung điện và bên trên đề hai chữ Long cung son son thiếp vàng rực rỡ.

Hai bên đứng hai tên đại hán tay cầm kích dài, uy nghi như ngự tiền thị vệ.

Hai tên tỳ nữ vận cung trang đưa bọn Giang Hàn Thanh vào cửa giữa.

Chỉ mới vào tới đây thôi, rừng núi gần như bị bỏ quên lại đằng sau. Ai cũng có cảm giác như bước vào cung điện của một vị hoàng đế, hay ít nhất cũng là chỗ của vương gia.

Vượt qua sân lộ thiên là đến dãy hành lang hun hút. Từ bên trái hai tên cung trang tỳ nữ mang trường kiếm đứng nghiêm, chỉ nhìn vào họ đứng im lìm, người ta có cảm tưởng đó là hai tượng hình trang hoàng nơi cung điện.

Hai tên tỳ nữ dẫn đường đến đây cùng quì sụp xuống cao giọng :

- Bẩm Tổng quản, người đã đến rồi.

Bên trong hành lang có tiếng đàn bà :

- Thái Thượng ban lệnh hãy dẫn họ vào.

Tôn Phi Loan nghe qua là biết ngay đó là giọng nói của Quế tổng quản.

Trông vào cung cách, quả thật là họ đã bước vào ngưỡng cửa của Hoàng gia.

Hai tên tỳ nữ đứng lên :

- Thái Thượng ban lệnh chur vị vào bái kiến.

Nói xong, hai người họ đứng dặt ra hai bên, nhường khoảng trống cho khách đi vào.

Giang Hàn Thanh dẫn đầu, tiếp theo là Đồng Uyên Như, Chu Long Chu, Tôn Phi Loan và cuối cùng là Nã Vân và Cầm Nguyệt.

Trong cửa vòng cung đã có sẵn hai tên tỳ nữ cũng mặc đến cung trang chực sẵn vén rèm.

Trước cửa vào đại sảnh, một mụ già vận đến xanh và Tôn Phi Loan vòng tay chào trước :

- Quế Cô Bà.

Quế Cô Bà nhìn Tôn Phi Loan bằng đôi mắt xót thương và bà tay nhẹ vẫy tay :

- Vào đi.

Nhưng khi tới Nã Vân và Cầm Nguyệt vừa bước tới thì Quế Cô Bà vụt thét lên :

- Đứng lại, đây là đâu ngươi có biết không mà cứ xấn xỏ đi vào.

Nã Vân và Cầm Nguyệt từ khi đã bước đi theo con đường của Tôn Phi Loan thì hai cô không còn biết sợ là gì nữa, vì cả hai đều thấy mình đã tình nguyện đi vào con đường chông gai nguy hiểm.

Nhưng khi đặt chân vào Long cung và nhất là khi nghe tiếng quát của Quế Cô Bà thì hai cô phát run khan, bước chân dính cứng và cùng nhau dừng lại.

Tôn Phi Loan lúng túng chưa biết làm sao cho phải thì Đồng Uyên Như đã nói.

- Nã Vân, Cầm Nguyệt, hai người theo ta và cứ tự nhiên đi vào.

Quế Cô Bà sừng sốt.

Nã Vân và Cầm Nguyệt vâng dạ, thế nhưng hai cô vẫn chưa dám nhích chân.

Từ trong đại sảnh một giọng nói ôn hòa vang lên.

- Quế Cô Bà hãy cho họ vào đi

Quế Cô Bà vẫy tay và tiếng nói vang lên lạnh lùng :

- Hãy vào đi.

Nã Vân và Cầm Nguyệt không dám hé môi, hai cô nàng cúi đầu theo sau Tôn Phi Loan đi vào đại sảnh.

Trong đại sảnh trần thiết trang hoàng mỹ lệ, đèn nền sáng trưng y như ở ngoài trời vào giữa ban trưa.

Giữa đại sảnh, thụt vào bên trong, một chiếc ghế cao và rộng bọc gấm thêu hoa độn bông dày cộm, trên đó có một mụ già mặt xấu xí nhăn nheo.

Mụ già đầu sói tóc thưa, mặt dài như mặt ngựa và hai lỗ tai xấu xí với đôi mắt y như đôi mắt chuột.

Con người tuy quá xấu, nhưng những thứ vận trong mình lại quá sang, trông gần giống như một vị Hoàng thái hậu đương triều. Ngay trên chiếc mũ phớt trên đầu, chính giữa khoảng dưới trán có dính một hạt Dạ Minh Châu, hạt châu quá lớn, cho dầu trong Hoàng cung cũng khó mà tìm được hạt châu như thế.

Không cần ai nói, không cần giới thiệu, ai cũng biết ngay đó là Ngư Mụ, người được tôn xưng là Thái Thượng.

Bên sau, về phía trái, có một mụ già lùn mập, da mặt nhợt nhạt. Đó chính là Xà Cô Bà, chủ nhân Xà cốc.

Bên sau Xà Cô Bà còn có một thiếu nữ mặc áo màu tía, mắt phượng mày ngài, thân hình thật đẹp, đôi mắt nàng cứ dán chặt vào Giang Hàn Thanh, đôi mắt sáng ngời, không ai biết đôi mắt ấy đang vui mừng hay giận dữ.

Người thiếu nữ đó chính là Ngũ cung chủ Yên Phi Quỳnh.

Lúc bấy giờ Quế Cô Bà cũng đã trở vào đứng về phía bên phải của Thái Thượng Ngư Mụ.

Giang Hàn Thanh bước tới hai bước vòng tay :

- Tại hạ Giang Hàn Thanh xin tham kiến Thái Thượng.

Tôn Phi Loan bước theo quì xuống một chân :

- Đệ tử xin bái kiến sư phụ

Nã Vân và Cầm Nguyệt đứng sau lưng Tôn Phi Loan cũng lật đật quì theo.

Bộ mặt của Ngư Mụ khi không cười thì trông giống như mặt ngựa, nhất là khi thấy Tôn Phi Loan, bà ta giận dữ mở tròn đôi mắt hình ba góc lóe sáng như điện chớp.

Nhưng khi bà ta nhìn đến Giang Hàn Thanh và nhất là thấy Tôn Phi Loan quì thụp dưới đất thì bao nhiêu giận dữ trên gương mặt bà ta vùn tiêu tan đâu mất..

Đôi mắt bà ta đảo điên liên hồi nhìn vào hai người bộ mặt dài ngoằn chừng như ngán ngại và cuối cùng thì bà ta hé cười :

- Phi Loan đứng dậy cho ta xem nào.

Phản sư diệt tổ là thứ tử tội của Ngũ Phụng môn, thế nhưng bằng vào thái độ và lời lẽ của Ngư Mụ, người không cảm thấy gì đáng gọi là nguy hiểm cả.

Bà ta không có ý hại tội Tôn Phi Loan.

Điều đó là một điều mà thật không ai ngờ tới.

Xà Cô Bà và Quế Cô Bà đưa mắt nhìn nhau, hình như họ cũng có vẻ ngạc nhiên.

Cái miệng hơi nhếch cười như đắc ý của Yên Phi Quỳnh lúc ban đầu giờ cũng tiêu đâu mất, thay vào đó là một vẻ kinh hoàng.

Tôn Phi Loan càng ngạc nhiên hơn nữa, nàng chậm chậm đứng lên song song với Giang Hàn Thanh y như cặp vợ chồng mới đang chờ làm lễ thành hôn.

Đôi mắt ti hí của Ngư Mụ sáng ngời và môi bà lại điểm nụ cười, Bà ta vừa cười vừa nói :

- Xứng lắm, thật là một đôi ngọc bích trời ban.

Không hiểu vì lẽ không con, hay mất con gì đó thì không ai biết rõ, họ chỉ biết Ngư Mụ vốn ưa thích thanh niên tuấn tú chính vì thế cho nên năm cô đồ đệ

của bà ta đều được cho ăn vận theo lối nam trang, và cũng chính vì thế cho nên bà ta rất có thiện cảm đối với Giang Hàn Thanh, mặc dầu đối với Ngũ Phụng môn, hẳn được xem là tử tội.

Bây giờ thì quả đúng là tư thế của bà mẹ vợ xem con rể.

Ngư Mục nhướng mắt và hỏi :

- Sao? Bấy đã thành thân hay chưa?

Câu hỏi của bà ta làm cho Giang Hàn Thanh đỏ mặt.

Tôn Phi Loan cũng cúi gằm mặt xuống không dám nhìn ai.

Yên Phi Quỳnh xạm mặt :

- Sư phụ, sư phụ đã chẳng...

Ngư Mục hí mắt :

- Nín, ai cho người nói đó?

Yên Phi Quỳnh cúi mặt nín thính luôn.

Ngư Mục nhìn thẳng vào mặt Tôn Phi Loan :

- Tam a đầu, nếu các người đã thành thân thì đó là hi sự, tại sao không chịu nói ra mà còn giấu sư phụ à?

Tôn Phi Loan lí nhí :

- Sư phụ, chưa có, chưa có.

Ngư Mục nhướng mắt :

- Ủa, tại sao thế. Thật cái đám con nít này hành sự không ai biết nổi. Người chính đã thương yêu gã tiểu tử đó nên mới đi theo hắn. Mà đã theo hắn thì tại sao lại chưa chịu thành thân?

Nhưng bà ta lại gục gặc đầu :

- Như thế cũng tốt các người đã về, vậy sư phụ làm chủ cho được rồi, hãy sang bên kia đi.

Yên Phi Quỳnh nôn nóng, nàng khẽ đưa mắt ra hiệu cho Xà Cô Bà.

Xà Cô Bà khẽ gật đầu và cười nói :

- Thái Thượng, Giang Hàn Thanh đã lên uống huyết Mãng Xà.

Ngư Mục cười khi khi :

- Chuyện đó không cần nói nữa, hắn đã uống được là phúc duyên của hắn, trong thiên hạ không có bà mẹ vợ nào lại đi lấy máu của con rể bao giờ. Và lại, trong hơn ba mươi năm rèn luyện với bao nhiêu công phu và thần dược. Mãng Xà Huyết bây giờ đối với ta cũng trở thành vô dụng.

Vừa nói bà ta vừa vén tay đến rộng, bên trái, chỗ cánh tay đứt mất bây giờ bỗng mọc ra một cánh tay khác, nhỏ và non y như cánh tay của một đứa bé lên năm.

Bà ta cười nói tiếp :

- Các người hãy xem, đây là kết quả của Huyền Công, kết quả của hơn ba mươi năm bồi dưỡng, chừng mười năm nữa thì sẽ không khác gì cánh tay của năm xưa.

Cả Quê Cô Bà và Xà Cô Bà có lẽ cũng không ngờ lại có chuyện thần thánh như thế ấy, cho nên khi thấy Ngư Mục đưa cánh tay ra là họ kêu lên mừng rỡ.

Ngư Mục cười đắc ý :

- Thật ra thì chuyện này không phải mới đây mà đã có từ mười năm trước, nhưng vì còn chưa được hoàn toàn nên ta chưa cho các người biết đấy thôi.

Xà Cô Bà nói một câu tăng bốc :

- Huyền Công Thái Thượng quả thật thần thông quảng đại thuộc hạ xin cúi lạy kính mừng.

Đồng Nhược Băng rung động.

Nàng có nghe về Huyền Công Phục Thể nhưng chưa bao giờ ngờ thấy, bây giờ chúng kiến sự hồi sinh cánh tay của Ngư Mụ làm cho nàng phải giật mình.

Thảo nào bà ta lại chẳng nuôi chí ngang dọc trong thiên hạ giang hồ.

Quê Cô Bà tương đối hiền hơn Xà Cô Bà, và cũng làm vừa lòng Ngư Mụ, nên vội nói :

- Giang nhị công tử, Tam cô nương Thái Thượng đã cho phép lui xuống thì hãy xuống đi.

Giang Hàn Thanh vòng tay nói với Ngư Mụ :

- Tại hạ lần này đến Ngư Thương sơn để diện kiến Thái Thượng, là vì Tôn diệt nữ của Nam Bình thế gia là Vệ Tinh Cô bị Đại cung chủ bắt về.

Ngư Mụ chặn ngang :

- Ta đã cho người thông tri với Nam Bình thế gia, có lẽ gần đây Vệ thái quân sẽ đích thân đến tận nơi này đón cháu, chuyện đó các ngươi khỏi phải lo.

Về mặt bà ta trở nặng xuống nhìn Đồng Uyên Như và hỏi :

- Ngươi có phải là con gái của Đồng Thiên Hoa?

Đồng Uyên Như gật đầu :

- Đúng.

Ngư Mụ cau mặt :

- Trước mặt ta mà ngươi dám buông thả như thế à?

Đồng Uyên Như gặng lại :

- Bà muốn tôi phải làm sao?

Ngư Mụ quát lớn :

- Ta hỏi có phải chính ngươi đã phé võ công của Kinh Phi Sương phải không?

Đồng Uyên Như gật đầu :

- Đúng, tôi đã phé võ công của người ấy.

Ngư Mụ hỏi :

- Ngươi có biết nó là môn hạ của ta không?

Đồng Uyên Như gật đầu :

- Rất biết.

Ngư Mụ gật gật đầu :

- Nhưng ngươi có biết cánh tay của ta bị ai làm tàn phế

Đồng Uyên Như đáp :

- Biết, đó là do năm xưa bà bức hiếp Vệ Kiến Nam, buộc người phải trao Võ lâm Minh chủ lệnh, với ý đồ tóm thu các đại môn phái, vì thế nên cha tôi đã dùng Ngũ Hành thần chương để phé cánh tay ấy của bà.

Về mặt Ngư Mụ lần lần hiện đầy vẻ sát khí. Bà ta cười sằng sặc :

- Ngươi nói đúng, con bé, ta không bằng lòng nói chuyện với kẻ hậu sinh, món nợ của cha mẹ ngươi cũng chẳng đòi ở nơi ngươi, nhưng vì ngươi đã phé võ công của đồ đệ ta nên ta không thể tha ngươi.

Đồng Uyên Như hỏi :

- Rồi bà tính như thế nào?

Ngư Mục rít giọng :

- Ta cũng sắp tìm đến cha ngươi, bây giờ ta phé võ công của ngươi trước rồi sẽ mang đến giao lại cho cha ngươi ở Lạc Hoa đảo.

Đồng Uyên Như cười :

- Sao bà lại nói chuyện nghe quá dễ như thế?

Ngư Mục gằn giọng :

- Ngươi cho rằng ta chỉ nói chứ không làm được đấy à?

Đồng Uyên Như thản nhiên :

- Đồng Uyên Như này đã tự tìm đến đây, bà phé được thì phé, bà giết được thì giết, cứ làm theo ý muốn của bà, nhưng vì gia phụ nghe tin bà tiếm hiệu Thái Thượng, sáng lập Ngũ Phụng môn, nên có dặn tôi mang đến bà một đôi lời.

Ngư mục quát mồm :

- Cha ngươi nói gì?

Đồng Uyên Như nói :

- Gia phụ bảo tôi cho bà biết rằng Huyền Âm chân kinh là thứ không đủ để dựa vào đó mà coi thường thiên hạ, phạm là người tạo nhiều sát nghiệp thì người đó cuối cùng là tự sát, vì thế gia phụ gửi đến bà một lời khuyên.

Ngư Mục giận xanh mặt, thế nhưng bà ta lại cười khi :

- Ta sắp sửa đến Lạc Hoa đảo đây, ta cần Không Minh thử xem ta sẽ tự sát hay là Đồng Thiên Hoa tự sát.

Bà ta vùng quay qua ra lệnh cho Quế Cô Bà :

- Quế tổng quản, hãy phé bỏ võ công con bé đó cho ta.

Quế Cô Bà ứng tiếng bước ra.

Giang Hàn Thanh đưa tay :

- Hãy khoan!

Quế Cô Bà khoát tay :

- Hãy tránh ra, ở đây không có chuyện của ngươi.

Cái khoát tay của bà ta trông thật nhẹ nhàng, nhưng sức mạnh có thể gần trăm cân nặng, bà ta muốn cái khoát tay ấy sẽ làm cho Giang Hàn Thanh đội lại.

Giang Hàn Thanh vẫn đứng yên, hấn không thụt lui mà cũng không chống đỡ :

- Người ấy là người chị kết nghĩa sinh tử với tôi thì tại làm sao lại bảo rằng tôi không can hệ, Thái Thượng.

Đồng Uyên Như mỉm cười chận nói :

- Giang hiền đệ cứ tránh ra đi để xem bà ta có phé bỏ võ công của tôi được không mà.

Ngư Mục cười khà khà :

- Bé con, thật không ngờ ngươi là kẻ quá đa tình, đã có Tam a đầu rồi, bây giờ lại thêm người chị đồng sinh tử nữa!

Tôn Phi Loan vụt quì xuống rơi nước mắt :

- Xin sư phụ minh giám, chuyện nhị sư thụ bị phé võ công, lỗi không phải do Đồng tỷ tỷ.

Ngư Mục trầm giọng :

- Cảm miệng lại, chẳng lẽ bị phé võ công lại là do lỗi của Kinh Phi Sương đấy à? Mà đầu sao đi nữa, ngoài môn hạ của ta, người ngoài không thể nói chuyện phé võ công hiểu chưa? Quế tổng quản, hãy thi hành lệnh.

Quế Cô Bà đi động thân ảnh, bà ta thi triển di hình hoán dị lướt qua khỏi Giang Hàn Thanh và đưa tay chụp thẳng vào Đồng Uyên Như :

- Con bé họ Đồng, hãy ngoan ngoãn quì xuống mà chịu tội.

Bà ta vừa tung tay ra, năm ngón chỉ phong xé gió nghe veo veo.

Đồng Uyên như cười nhạt :

- Bằng vào thủ pháp tâm thường như thế mà lại tính chuyện phé võ công của ta được hay sao?

Nàng nhấc tay lên chỉ thẳng vào giữa lòng bàn tay Quế Cô Bà.

Thấy ngón chỉ của Đồng Uyên Như quá lạ lùng, Quế Cô Bà không dám để ngóai, bà ta thu tay lại và nhảy thối ra sau hai bước.

Ngồi trên ghế cao, thấy chỉ cần một ngón chỉ thôi mà Đồng Uyên Như đã bức bách Quế Cô Bà Ngư Mục có phần rung động.

Bà ta nghĩ rằng Đồng Uyên Như ít nhất cũng đã được bảy tám phần của cha mẹ và bây giờ thì bà ta hiểu tại sao Kinh Phi Sương lại dễ dàng thảm bại như thế ấy.

Trong khi Ngư Mục dò xét thì Quế Cô Bà đã nhích tới và bằng thủ pháp thật nhanh, bà ta đánh luôn một hơi ba chưởng

Ba chưởng ấy, Quế Cô Bà đã rút trong Huyền Âm cửu chưởng. Thế đánh cực kỳ hung hãn.

Chẳng những chưởng ảnh đã bao bọc lấy thân thể của Đồng Uyên Như mà thực sự lại tập trung vào những nơi hiểm yếu.

Đồng Uyên Như né mình nghiêng qua bên trái và hai tay đến cuốn lên.

Quế Cô Bà nội lực đã thâm hậu mà Cửu Chuyển chưởng lại hàm ẩn kinh khí dị thường, có thể nói những cao thủ ngang hàng với bà ta, cũng chưa chắc có người chịu nổi luôn ba chưởng.

Bây giờ thấy Đồng Uyên Như vung tay đối kháng làm cho Quế Cô Bà bật cười thầm, bà ta cũng hơi có cảm thương cho một cô bé không lượng sức mình. Cho dầu Lưu Vân Phi Tự có luyện đến mức nào đi nữa, nhưng làm sao có thể đương đầu nổi với Huyền Âm cửu chưởng?

Nhưng ý nghĩ của Quế Cô Bà không đi xa hơn nữa vì khi ba ngọn chỉ chưởng của bà ra tới sát bên mình của Đồng Uyên Như thì bà ta ý thức ngay cái lợi hại của hai cánh tay đến rộng của cô bé mà từ nãy giờ bà ta cứ khinh thường. Ba ngọn chưởng thế mạnh như thế mạnh như ba thác nước từ cao đổ xuống, thế mà khi gặp hai ống tay đến rộng của Đồng Uyên Như là chợt tan vào không khí, y những con trâu nấn bằng đất rồi đem thả xuống bùn.

Không thấy Đồng Uyên Như dùng sức, cũng như không thấy dùng chiêu thế gì đặc biệt cả, nhưng những ngọn chưởng của Quế Cô Bà lại bị hóa giải như không.

Quế Cô Bà trở mắt đứng trơ, sự kinh ngạc tột độ đã làm cho bà quên rằng mình đang lâm chiến.

Đồng Uyên Như lạnh lùng :

- Quế tổng quản, xin bà cùng tiếp với tôi một chiêu nhé.

Hai ống tay rộng của nàng lại nhẹ nhẹ phát lên.

Giả như lúc ban đầu thì có lẽ Quế Cô Bà vừa đỡ vừa cười nhưng bây giờ thì khác, bà đã ngạc nhiên ngơ ngác.

Tuy nhiên không thể đứng trơ mãi được nên Quế Cô Bà đành phải vận dụng toàn thân công lực vung tay đón đỡ.

Bình!

Một tiếng dội rung rinh tòa đại sảnh, Quế Cô Bà hai chân không làm chủ được thân mình, bà ta loạng choạng thụt lui luôn năm sáu bước và một ngum máu từ trong miệng ọc ra.

Hai tên tỳ nữ lật đặt bước nhanh lên đỡ lấy Quế Cô Bà lui lại chỗ cũ.

Quế Cô Bà trợn trừng đôi mắt nhìn Đồng Uyên Như, miệng bà ta lắp bắp :

- Tiên... Tiên Thiên Oai khí.

Bộ mặt của Ngư Mục dài thêm ra nữa, những sợi tóc trắng thưa trên đầu như muốn bật lên, bà ta nhìn chằm chập vào mặt Đồng Uyên Như.

- Đây cô bé, người học được một vài ngón nghề Đông Hải, thế mà lại dám ngông nghênh trước mặt ta à? Ta cho mi biết, nếu hôm nay mà ta thả người đi thì từ đây ta sẽ không còn chỗ đứng nào trong giang hồ nữa cả.

Đồng Uyên Như thân nhiên :

- Tôi đến đây đâu có mang lòng mong chiến thắng đối với bà, nhưng vì tình thế buộc không đi không được, bà muốn gì cũng được chứ không cần nại lý do thể diện với giang hồ gì cả.

Miệng thì nói với Ngư Mục nhưng lấy ngón lại chỉ về bên một ngọn chỉ phong xé gió vút ra, một vật xanh ròn bóng người rơi xuống đất.

Đó là chiếc vòng ngọc màu xanh mà Xà Cô Bà thường đeo nơi cổ tay giống chiếc vòng cẩm thạch. Đó là chiếc vòng hộ thân của bà ta, nó được xem như món vũ khí cuối cùng để dùng khi gặp kinh địch lợi hại. Mỗi khi sắp lại đến nơi thì chiếc vòng đó được tung ra. Có thể nói từ trước đến nay chiếc vòng đó rất ít được sử dụng, chỉ có một đôi lần trong đời, nhưng lần nào cũng đều lì thủ. Chính vì thế mà không một ai biết được chân tướng của chiếc vòng ấy cả, vì chỉ có một đôi người bị nó chạm vào thì sẽ tắt hơi không còn phân biệt được.

Trong khi Đồng Uyên Như đang nói chuyện với Ngư Mục thì Xà Cô Bà hạ thủ.

Nó là thứ ám khí sống cho nên bà ta không cần phải ném cũng không cần phải cởi ra, vì một khi bà ta cần sử dụng thì chiếc vòng ấy trở thành vật tự động.

Nó tự tháo khỏi tay và tự bay về hướng địch.

Khi nó bay ra thì không còn là chiếc vòng nữa vì nó là một con rắn lục xanh.

Ngọn chỉ của Đồng Uyên Như chỉ đứng giữa mình con rắn.

Con vật văng lên và rơi xuống, thân hình nó bị đứt làm đôi.

Tia mắt như điện của Đồng Uyên Như chiếu thẳng vào mặt Xà Cô Bà nhưng nàng lại nói với Ngư Mục :

- Tại cái được gọi là Long cung này là chỗ chuyên đánh lén như thế hay sao?

Xà Cô Bà đánh đã không thắng địch mà vũ khí độc nhất bị tiêu luôn, bà ta vừa tức vừa sợ, và nhất là đôi mắt của Đồng Uyên Như càng làm cho bà ta thêm khiếp đảm, bà ta ú ớ nói không ra tiếng.

Ngay lúc đó, phía trước đại sảnh vụt có hồi chuông reo vang và tiếp theo là chín tiếng khánh rền vang.

Ngư Mục tròn trĩnh đôi mắt :

- Các người hãy còn có viện binh phải không?

Giang Hàn Thanh sừng sốt :

- Không, chúng tôi xuất phát từ Lưu Hoàng cốc đến đây và đã vào đủ mặt, không hề có người tiếp viện.

Ngư Mục quay lại phía sau :

- Ngủ a đầu, người ra lệnh cho Bàng đô thống hãy cho họ vào đây.

Yên Phi Quỳnh cúi đầu tuân lệnh bước nhanh ra phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Hương Từ Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Võ lâm Minh chủ lệnh

Yên Phi Quỳnh đi ra rồi, Ngư Mục lại ngó Giang Hàn Thanh.

Giang Hàn Thanh về trước, người luôn luôn chống đối Ngũ Phụng môn, lại còn dẫn đi mất của ta một đệ tử, nhưng hôm nay những chuyện đó đã trở thành quá khứ. Ta bằng lòng bỏ qua, ta bằng lòng làm chủ hôn cho người và Tam a đầu, người mặc nhiên trở thành con rể của Long cung, những chuyện nơi đây sẽ do ta liệu. Người và Tam a đầu hãy đi ra ngoài ngoại nghị và lo chuyện tương lai không cần phải ở đây làm gì nữa.

Kể ra thì bà ta cũng khá, và như thế thì cũng thấy được tình thương của bà ta đối với Tôn Phi Loan cũng nặng lắm.

Tôn Phi Loan đỏ bừng đôi má, nàng khẽ liếc Giang Hàn Thanh nhưng không nói được tiếng nào.

Giang Hàn Thanh chợt thấy thương nàng vô hạn, vì hẳn biết trong thâm tâm nàng cũng không muốn đương đầu với Ngư Mụ, vì quả thật không phải chỉ vì lợi dụng mà tình thâm của họ quả khá đậm đà.

Nhưng bây giờ, ngoài tình cảm nhỏ nhen ra, ở đây vốn là đại cuộc, mặc dầu hẳn cũng có cảm kích nhưng không thể vì thế rồi tháo lui.

Hắn vòng tay lễ phép :

- Thái Thượng bô qua cho những chuyện đã rồi và lại rộng lòng nói chuyện hôn nhân. Tại hạ xin dâng lên Thái Thượng lòng thành cảm tạ, nhưng có điều, nơi đây, tại hạ không phải đến để cầu hôn.

Ngư Mụ trở mặt :

- Sao? Tam a đầu đã cắn răng mà bỏ tất cả, luôn đến việc bằng lòng mang tội bội phản sư môn, thế mà ngươi lại không cần nó hay sao?

Chu Long Chu nói tiếp :

- Đúng như bà đã nói, Tôn thư thư đã không còn là người của Long môn, thì Giang Nhị công tử cũng không thể là con rể của Long cung được, chuyện hai người yêu nhau đã không còn ở trong tầm tay bà nữa.

Ngư Mụ giận dữ :

- Giang Hàn Thanh, có phải ngươi đã nói như thế hay không?

Giang Hàn Thanh vòng tay :

- Thái Thượng đã hỏi thì tại hạ xin nói thẳng, tại hạ và Tôn cô nương vốn thật không có ý trở lại Long cung, nhưng vì Vệ cô nương bị bắt và chúng tôi lại bị gọi đích danh, thế tất phải đến và đó là nghĩa vụ vô lâm, nhưng bây giờ Thái Thượng cho biết chuyện Vệ Tĩnh cô đã có cho Vệ thái quân hay đến nhận, như thế tại hạ và Tôn cô nương xin được phép cáo từ.

Hay, quả Giang Hàn Thanh cũng đã lựa lời.

Nếu quả thật vì tình nghĩa nên bỏ qua chuyện cũ, vì tình nghĩa mà nói chuyện từ hôn, thì trước nhất là hẳn phải chấp nhận.

Và nếu hoàn toàn vì tình vì nghĩa, vì muốn cho đệ tử mình hoàn toàn hạnh phúc, thì như thế kể như trọn vẹn.

Giang Hàn Thanh và Tôn Phi Loan chấp nhận ân nghĩa đó và từ tạ ra đi, vì họ đâu phải là người của Long cung.

Nhưng có lẽ Giang Hàn Thanh đã nhận rõ thâm tâm của Ngư Mụ.

Phải thấy rõ ràng bà ta quả có lòng tốt với Tôn Phi Loan, với Giang Hàn Thanh, nhưng lòng tốt đó phải ở trong giới hạn.

Bà ta bằng lòng bỏ qua chuyện cũ, bằng lòng cho hai người thành hôn, nhưng tự nhiên là phải ở lại Long cung.

Một mặt bà ta không để mất một người đồ đệ, một mặt giữ Giang Hàn Thanh ở lại, mặc nhiên, bà ta tự tạo cho mình một thế mạnh mà cánh Lưu Hương cốc phải e dè.

Vấn đề hiện nay, sự đối phó của Ngư Mụ không nặng về Lưu Hương cốc.

Bà ta đang có một ý đồ.

Thứ nhất là đối với Vệ thái quân, kế đến là viễn chinh miền Đông Hải.

Khi cần, Lưu Hương cốc sẽ tính sau.

Chính vì thế nên bà ta mới tính chuyện cầm chân Giang Hàn Thanh ở lại.

Cái khôn của Giang Hàn Thanh là chấp nhận lòng tốt của Ngư Mụ cho khỏi mang tiếng vô tình, nhưng hẳn từ tạ ngay, hẳn biết chuyện đó không khi nào Ngư Mụ chấp nhận được.

Mà một khi bà ta không chấp nhận thì mặt thật của bà ta sẽ lập tức lộ ra.

Đúng như hẳn biết, bây giờ vẻ mặt của Ngư Mụ đã hầm hầm.

Bà ta lặng đi một lúc rồi chiếu tia mắt giận dữ về phía Tôn Phi Loan :

- Tam a đầu, người hay nói cho ta biết các người muốn đi phải không?

Tôn Phi Loan cúi đầu áp ứng :

- Xin sư phụ khai ân.

Ngư Mục giận run, bà ta mím miệng gật gật đầu :

- Được, muốn thì ta sẽ đưa.. đi.

Bà ta quay phắt lại quát lớn :

- Long Trọng.

Hai tên tỳ nữ từ phía trong khệ nệ khiêng ra một cây gậy đen ngòm, cây gậy có đầu rồng bóng loáng.

Hai tên tỳ nữ hầu cận Ngư Mục, tự nhiên nội lực và võ công được trui luyện từ lâu, thế nhưng cả hai khiêng cây gậy có vẻ lọng cọng đi không nổi.

Ai cũng thấy biết cây gậy đó là cây gậy sắt nặng nề.

Ngư Mục chống đầu gậy sắt xuống đất và gằn giọng :

- Ta sẽ đưa các người lên đường.

Tôn Phi Loan quì thụp xuống ôm lấy cây Long Trọng khóc lớn :

- Sư phụ, con cầu xin sư phụ tha cho chúng con như sư phụ đã nói.

Ngư Mục cười đanh ác :

- Phi Loan, ta đã chẳng nói rồi sao? Ta đã bằng lòng cho các người đi, nhưng ta sẽ đưa các người một đoạn đường cho trọn thủy chung.

Tôn Phi Loan cứ ôm gậy mà khóc :

- Sư phụ, sư phụ khai ân.

Ngư Mục cười gằn :

- Được, ta sẽ khai ân.

Giang Hàn Thanh và Chu Long Chu mới nhận ra vẻ ghê gớm trên gương mặt của Ngư Mục, họ biết không bao giờ có chuyện đưa đi như thế. Họ biết nếu bà ta không thi hành được ý đồ cầm giữ cả bọn ở lại đây thì bà ta không thể dung tha cho họ.

Đồng Uyên Như vụt nói :

- Tôn cô nương, hãy đứng dậy đi với Giang hiền đệ, chuyện ở đây để đó mặc tôi.

Ngư Mục chớp mắt cười khà khà :

- Phi Loan, các người đã gấp đi thì ta sẽ đưa các người đi cho sớm.

Cây gậy đầu rồng vùng mây động.

Đồng Uyên Như nhanh như chớp, nàng tràn mình tới, tay phải nắm ngang cây gậy, tay trái kéo Tôn Phi Loan tránh qua.

Ngư Mục thét lớn :

- Họ Đồng, người cả gan.

Ông tay áo rộng phất lên thật nhẹ.

Đồng Uyên Như mỉm cười, nàng không buông cây gậy và thụt lui một bước, đồng thời tay trái hất lên đối kháng.

Thấy hai bên đã bắt đầu động thủ, Giang Hàn Thanh thò vào lưng kéo phăng thanh Qui Long nhuyễn kiếm.

Chuyện xảy ra chỉ trong chớp mắt, hai cánh tay đến rộng của Ngư Mục và Đồng Uyên Như đã hất lên.

Không nghe một tiếng gió, không một tiếng dội, y như hai người vẩy chào nhau, nhưng thật ra sát khí đã ngợp trời.

Hai ống tay đến chưa thật chạm vào nhau, nhưng kinh lực ngàn cân đã ngấm ngấm đã tiếp xúc, Đồng Uyên Như giống như người bị xô mạnh, nằng mím miệng thụt ra sau một bước.

Ngư Mụ vẫn đứng yên nhưng hai con mắt của bà chợt đỏ như tôm luộc và như muốn lòi ra, vành môi của bà ta rung rung :

- Tiểu a đầu, giỏi lắm thảo nào mà người chẳng khinh người.

Ngay lúc ấy chợt có một tên tỳ nữ từ ngoài chạy vào hót hải nói nhỏ bên tai Ngư Mụ.

Ngư Mụ chợt hơi tái mặt.

Thấy tên tỳ nữ có vẻ hoảng hốt, Đồng Uyên Như và Giang Hàn Thanh biết chúng báo tin.

Giang Hàn Thanh chợt nhớ chuyện Lưu Hương cốc tấn công Tổng đàn Ngũ Phụng môn và nhất là bây giờ lại không có mặt Đại cung chủ Biên Phi Phụng nơi đây thì chắc chắn chiến sự đã diễn ra nơi này.

Hắn rất băn khoăn, không biết cuộc chiến khốc liệt ấy thắng bại về ai.

Ngay trong lúc đó chợt nghe phía trước đại sảnh có tiếng nữ vọng vào :

- Khai bẩm Thái Thượng, Nam Bình Vệ thái quân, Hoành Sơn Viên trưởng lão và Võ Đang Thiên Ninh Tử đã đến.

Bọn Giang Hàn Thanh giật mình.

Họ biết chuyện lớn sắp xảy ra, một khi Vệ thái quân thân chinh mà nhất là có cả Hoành Sơn Viên trưởng lão và Võ Đang Thiên Ninh Tử, những người đã mấy mươi năm không ra mặt giang hồ.

Ngư Mụ lạnh lùng :

- Mời vào.

Tiếng của Yên Phi Quỳnh nói lớn :

- Gia sư đang chờ nơi đại sảnh, thỉnh ba vị vào trong.

Tầm rèm châu nơi cửa được vén lên cao, hai tên tỳ nữ hậu vệ của Vệ thái quân chậm chậm bước vào.

Chỉ cần nhìn vóc người tầm thước với mái tóc bạc phơ của vị phu nhân cổ Minh chủ Võ lâm, người ta có thể hình dung ra một người đạo cao đức trọng.

Hơi xé bên sau Vệ thái quân về bên trái là một lão già, thân hình khô đét, đặc biệt là hai cánh tay thật dài, da mặt như táo chín. Đó là vị tiền bối cao tuổi nhất trong võ lâm luận đại, người bạn cao niên của cổ Minh chủ Võ lâm Vệ Kiến Nam, người trưởng lão phái Hoành Sơn duy nhất còn tồn tại : Viên trưởng lão.

Hai mươi năm về nước thiên hạ giang hồ truyền khẩu rằng người đã côi hạc qui tiên, nhưng bây giờ, hai mươi năm sau, Viên trưởng lão lại đột nhiên xuất hiện.

Một chuyện mà ai cũng ngạc nhiên đến kinh hoàng.

Song song với Viên trưởng lão là Võ Đang Chương môn Thiên Ninh Tử, ông ta vận áo vải thưa, năm chòm râu dài phủ bụng, vóc dáng uy nghi như một thiên thần.

Bên sau ông ta là một tên đại hán vận áo màu lam, hai tay bông thanh Thất Tinh trường kiếm.

Ngư Mụ chống cây gậy đầu rồng đứng sững giữa đại sảnh, giọng nói của bà hơi biến đổi :

- Vệ thái quân vượt đường xa vạn dặm đã là chuyện hy hữu, thêm vào đó còn có Viên trưởng lão và Chương môn Võ Đang. Long cung này quả là phúc đức ngàn năm một thuở.

Vệ thái quân mỉm cười :

- Không dám, lão phu chỉ theo lời mời của Thái Thượng mà đến đây thôi.

Ánh mắt liếc về bọn Giang Hàn Thanh, Vệ thái quân khẽ gật đầu.

- Giang nhị công tử và chư vị hiền đệ đều đã đến trước đây rồi.

Giang Hàn Thanh lật đặt quần thanh nhuyễn kiếm vào mình rồi vòng tay thi lễ :

- Chúng vẫn bối cũng vừa mới đến không lâu.

Vệ thái quân nhìn bằng đôi mắt hiền hòa :

- Có chuyện gì đã xảy ra sao?

Giang Hàn Thanh đáp :

- Đại cung chủ Ngũ Phụng môn mấy ngày trước dẫn người xâm nhập Lưu Hương cốc và khi rút đi lại gặp bắt giữ Vệ cô nương, họ gửi thư báo văn bối và Tôn cô nương phải đến đây diện kiến Thái Thượng thì họ mới chịu thả Vệ cô nương. Vì thế chúng văn bối đến đây vì chuyện ấy.

Vệ thái quân mỉm cười hiền dịu :

- Vì chuyện Tình Cô mà khiến cho Nhị công tử và chư vị hiền triết phải lao khổ nhọc nhằn thật khiến cho lão cảm thấy bất an.

Bà ta liếc nhanh và cười cười nói tiếp.

- Lão thân xin giới thiệu, vị này là Hoành Sơn Viên trưởng lão, người đã cùng với nội tổ Nhị cung chủ là chỗ thâm giao, còn đây là Chương môn Võ Đang, cùng với lệnh tôn cùng là chỗ quen thân trước, Nhị công tử hãy ra mắt nhị vị đi.

Giang Hàn Thanh lật đặt bước tới cúi mình làm lễ.

Vệ thái quân lại nói với mọi người :

- Đây là con trai thứ hai của Kim Lăng Giang đại hiệp, vốn là môn đệ của Trúc Kiếm tiên sinh.

Viên trưởng lão chớp đôi mắt sáng ngời nhìn Giang Hàn Thanh và bật cười ha hả :

- Hay lắm, rất khó mà có được một thiếu niên như thế, sau này hẳn nhất định sẽ thay chúng ta mà làm rạng rỡ võ lâm.

Thiên Minh Từ cũng gật gù :

- Viên trưởng lão nói đúng, Giang thiếu hiệp thật không hổ là thế gia tử đệ.

Giang Hàn Thanh lại cúi mình :

- Mong chư vị tiền bối khen tặng, tiểu đệ thật không dám cầu xa vọng.

Vệ thái quân mỉm cười :

- Viên trưởng lão chưa bằng lòng một ai trong võ lâm, nhưng hôm nay khen Giang hiền triết thì đó là lời chân thật đấy.

Viên trưởng lão cười :

- Chưa dám nhận chứ không phải võ lâm hậu bối không người, ngay như ở đây còn mấy vị mà chắc chắn không làm cho võ lâm mất mặt.

Vừa nói ông ta vừa liếc nhẹ về phía Đồng Uyên Như.

Chừng như không còn dằn co được nữa, Ngư Mục chống nhẹ cây gậy xuống nền đá và cao giọng :

- Xin thỉnh ba vị hãy ngồi, đã đến Long cung mà chỉ đứng nói chuyện như thế e rằng sẽ làm cho lão thân thất lễ đấy.

Nói xong là không chờ phản ứng, bà ta khệnh khạng ngồi ngay xuống.

Viên trưởng lão cười nhẹ :

- Hơn ba mươi năm nay lão phu không qua lại giang hồ, không ngờ yêu ma đã đội lốt cao nhân, thảo nào võ lâm lại không đại loạn.

Ngư Mục cười ngạo mạn :

- Nhưng bây giờ thì có lẽ ông đã thấy sự thật như thế nào rồi.

Đã đến từng tuổi ấy nhưng Viên trưởng lão vẫn còn tính nóng như xưa.

Ông ta quát mắt :

- Ngư Mục, người hùng cứ thân sơn tự tạo long đàm hồ huyết, thế nhưng người đâu biết rằng đối phó với lão phu, đây chỉ là ổ kiến mà thôi.

Ngư Mục càng lộ rõ bộ mặt dài ra thêm nữa, giọng bà ta the the :

- Là Long Đàm Hồ Huyết hay là hạng kiến hang bọ gì rồi người sẽ biết bây giờ.

Viên trưởng lão trừng mắt :

- Không đợi chờ gì cả, ta muốn biết ngay đây.

Vệ thái quân đưa tay :

- Xin Viên trưởng lão bớt giận, chúng ta đến đây là khách tiên chủ hậu, hãy để cho gia chủ định đoạt.

Thiên Ninh Tử mỉm cười :

- Viên Lão, Vệ thái quân nói phải đấy, chúng ta hãy nói rõ ý của mình rồi quyết định sau.

Ngư Mục gằn giọng :

- Không cần nói gì cả, ý định của các người là nói cho ta thả Vệ Tinh Cô, chuyện đó rất dễ, cái mà ta cần hiện nay là Kim Tiên, cái mà năm xưa chín đại môn phái đã rèn đúc để làm Võ lâm Minh chủ lệnh hiện nay, Vệ Kiến Nam đã chết rồi, cái vật ấy phải về ta, các người cứ trao vật ấy là ta sẽ thả Vệ Tinh Cô tức khắc.

Bây giờ thì Giang Hàn Thanh đã biết rõ rồi.

Mục đích bắt Vệ Tinh Cô không phải là chuyện ngẫu nhiên, mà là dụng ý của Ngư Mục, càng không dính líu về chuyện của hấn và Tôn Phi Loan, họ muốn đổi Vệ Tinh Cô bằng Võ lâm Minh chủ lệnh, nhưng họ lại dùng Vệ Tinh Cô làm mồi câu dẫn hấn và Phi Loan trở lại Long cung.

Bây giờ thì ý đồ của Ngư Mục đã quá rõ ràng, bà ta không phải vì ý tốt muốn thành toàn cho ai cả, bà ta muốn bắt Giang Hàn Thanh và Tôn Phi Loan tại Long cung để khống chế lực lượng Lưu Hương cốc.

Vệ thái quân mỉm cười :

- Sau ngày tiên phu phệ thể, lão phu đã tuân theo lời gởi gắm của chín đại môn phái, thay mặt gìn giữ Võ lâm Minh chủ lệnh, để chờ ngày tuyển cử Minh chủ Võ lâm, thế nhưng đến nay vì những biến cố dồn dập liên tiếp xảy ra làm cho ý định hội tuyển không thành. Vì thế Minh chủ lệnh hiện tại lão phu hãy còn gìn giữ, nhưng nó lại không phải là của riêng của lão phu, và vì thế cho nên đầu Thái Thượng có bắt bao nhiêu người nữa để làm con tin để buộc phải trao Võ lâm Minh chủ thì cũng không một ai có quyền làm chuyện đó.

Ngư Mục cười gằn :

- Nhưng ta tin chắc rằng Thái quân rồi sẽ phải trao.

Vệ thái quân chận nói :

- Buộc lão thân trao Võ lâm Minh chủ lệnh để đổi lấy Vệ Tinh Cô là một chuyện không thể nào có được.

Ngư Mục trầm giọng :

- Như thế là không có gì cần nói nữa.

Vệ thái quân nói :

- Lão thân thỉnh Viên trưởng lão và Chương môn Võ Đang đến đây vốn không phải vì chuyện Vệ Tinh Cô.

Ngư Mục ngạc nhiên :

- Thế các người đến đây có chuyện gì?

Vệ thái quân điềm đạm nhưng rất trang nghiêm :

- Môn hạ của Thái Thượng tại Hoài Ngọc sơn thiết lập Ngũ Phụng môn, cố tình nhiễu loạn võ lâm, bao nhiêu lâu nay làm cho xương khét máu tanh dọc dãy Đại Giang Nam Bắc, chín đại môn phái cảm thấy rằng cứ như thế mà tiếp diễn thì e rằng không còn có cơ lập lại thế yên lành, vì thế cho nên đã quyết định thỉnh cầu Thiếu Lâm Đại Giác thiên sư chấp pháp, cùng với Nga My, Hoa Sơn và các anh hùng khác kéo đến Hoài Ngọc sơn để khuyên giải lệnh đồ, riêng lão thân cũng được phái đến Ngư Thương sơn hội kiến cùng Thái Thượng, mong Thái Thượng vì sự an nguy cho đồng đạo võ lâm mà rút sự yên lành.

Ngư Mục kêu hừ hừ trong cổ :

- Nhưng nay lão thân không nghe chuyện tâm xàm đó thì sao?

Vệ thái quân cho tay vào mình lấy Võ lâm Minh chủ lệnh ra, hai tay đưa ra trước mặt, nghiêm giọng :

- Đây là võ lâm đồng đạo đã cùng nhau thiết lập, kẻ nào vi phạm Kim lệnh thì kẻ đó là người chống đối toàn thể võ lâm.

Ngư Mục cười sáng sặc :

- Thái quân đã có mang theo Võ lâm Minh chủ lệnh đó à? Hay lắm, ba mươi năm nay lão thân bị người ta xem như là kẻ địch của võ lâm.

Ngư Mục chưa nói dứt lời thì một tên cung nữ từ ngoài hốt hải chạy vào nói nhỏ bên tai.

Ngư Mục tái mặt :

- Nó đâu?

Tên vận theo cung nữ đáp :

- Khải bẩm Thái Thượng hiện đang ở ngoài đợi lệnh.

Ngư Mục đập mạnh tay trên thành ghế.

- Hãy báo vào đây.

Tên cung nữ cúi đầu lui ra một lúc thì lại có một tên tỳ nữ chạy vào quì phục trước Ngư Mục khóc rống lên :

- Tiểu tỳ xin hội kiến Thái Thượng, Đại cung chủ, Tứ cung chủ đã.. đã không còn.

Đại cung chủ, Tứ cung chủ đã chết.

Tin đó còn có nghĩa là Tổng đàn Ngũ Phụng môn đã vỡ tan.

Đó cũng là một cái tin mà bọn Giang Hân Thanh nôn nả muốn nghe.

Bọn Quế Cô Bà, Xà Cô Bà và Ngũ cung chủ Yên Phi Quỳnh càng nôn nóng hơn nữa, họ xích lại gần hơn để lắng nghe.

Tòa đại sảnh bỗng im phăng phắc, ai cũng muốn biết tin tức về cuộc chiến Hoài Ngọc sơn.

Ngư Mục y như bị điện giật, bà ta xanh mặt :

- Làm sao lại chết?

Tên tỳ nữ dập đầu run rẩy :

- Tứ cung chủ bị Lôi Hỏa thân châm của Hứa Kính Bá, Đại cung chủ bị bao vây nên tử ai.

Ngư Mục run bần bật :

- Tổng hộ pháp và Đám Phó tổng hộ pháp đi đâu?

Tên tỳ nữ đáp.

- Tổng hộ pháp bỏ đi sau khi Đại cung chủ chết, còn bốn vị Phó tổng hộ pháp người thì chết, còn người thì cũng bỏ đi.

Ngư Mục vùng động đầu xuống xuống ghềnh đá làm bể một mảng khá to, bà ta lạc giọng:

- Người hãy kể cho rõ, ngoài bọn Lưu Hương cốc thì còn lại những ai?

Tên tỳ nữ đáp :

- Chương môn các phái Thiếu Lâm, Hoa Sơn và Nga Mi.

Ngư Mục trợn gằn rách khóe mắt :

- Ta sẽ xuất lĩnh Hoàng Y Vệ quét sạch, diệt sạch các môn phái và làm cỏ bọn Lưu Hương cốc.

Viên trưởng lão cười gằn :

- Lớn lối quá thế?

Ngư Mục chỉ vào mặt Giang Hàn Thanh và Vệ thái quân :

- Đừng có tên nào mong sống sót khi ra khỏi nơi này.

Thiên Ninh Từ cười :

- Tốt lắm, tốt lắm, Ngũ Phụng môn gieo gió đã gặt bão rồi, Ngư Mục ba mươi năm về trước đã tàn hại quá nhiều, bây giờ sự việc đã thế mà vẫn chưa hối hận hay sao?

Ngư Mục vụt cười khan, giọng cười của bà ta bây giờ không còn giống tiếng người nữa, bà ta nhịp nhịp đầu cây gậy :

- Đây là các đại môn phái muốn tự diệt vong chứ không phải lão thân tạo điều sai oan nghiệt.

Bà ta quay lại căn dặn Quế Cô Bà :

- Quế tổng quản, ngươi hãy thỉnh tam tiên đến đây sau khi thu thập bọn này xong là ta sẽ động binh ngay, thử xem võ lâm hiện nay ai làm gì ta được.

Quế Cô Bà tuân mạng lui ra.

Giang Hàn Thanh chợt nhớ lời Đào Ngọc Loan, Ngư Mục cho Quế Cô Bà đi thỉnh tam tiên chắc chắn là Phúc Đạo tam tiên mà Đào Ngọc Lan đã nói.

Vệ thái quân biết chuyện hôm nay không còn nói bằng lời phải mà được nữa, nên sau khi Quế Cô Bà đi rồi, bà ta vội nói ngay với Ngư Mục :

- Thái Thượng đã muốn giữa chúng ta sẽ hơn thua với nhau bằng võ học, điều đó lão thân cũng không làm sao cản được nhưng đứa cháu gái của lão thân đang bị giam giữ mà lão thân thì lại y hèn đến đây, vậy thì trước giờ tranh phần cao thấp, lão thân yêu cầu thả Vệ Tĩnh Cô, chuyện hôm nay giữa ta và Thái Thượng bắt đầu quyết định. Bắn vào thân phận, danh vị của Thái Thượng, ta thấy đừng để mang tiếng không hay đối với một đứa trẻ như thế ấy.

Ngư Mục cười gằn :

- Được, có sao đâu. Ta cũng rộng lượng cho bà cháu gặp nhau trước phút lâm chung.

Vệ thái quân vẫn thản nhiên :

- Hào ý của Thái thượng, lão thân xin cảm tạ

Ngư mục quay ra sau ra lệnh :

- Hãy thả Vệ Tĩnh Cô.

Tên tỳ nữ vâng lệnh quay vào trong, mấy phút sau dắt Vệ Tĩnh Cô ra đại sảnh.

Vệ thái quân vừa thấy Vệ Tĩnh Cô là nghiêm giọng :

- Tĩnh Cô hãy đến đây.

Vệ Tĩnh Cô chạy lại rơi nước mắt :

- Bà nội.

Tuy đường đường là một Phó đường chủ của Lưu Hương cốc nhưng trước mặt Vệ thái quân, Vệ Tĩnh Cô vẫn là đứa cháu nhỏ, nàng luôn luôn làm nũng với bà.

Vệ thái quân vuốt tóc nàng cười nói :

- Nín đi, ngươi có thấy không, chính vì ngươi mà Giang nhị công tử và chư vị thiếu hiệp phải lặn lội đến đây

Vệ Tĩnh Cô ngẩng mặt lên nhìn Giang Hàn Thanh, nàng nguyền một cái rồi quay mặt sang chỗ khác.

Thái độ của nàng làm cho cả bọn đều ngơ ngác.

Thật sự không cần phải chờ đến tiếng hừ của nàng, chỉ bằng vào cái nhìn thôi, cái nhìn khó chịu cũng đã đã nói lên điều bất mãn trong lòng.

Đúng là thái độ tạt đổ của cô gái nhỏ, nó không phải là điều đáng trách mà trái lại rất đáng thương.

Nàng chỉ muốn có mỗi một mình, cho mình hơn tất cả, bất cứ có người nào nổi bật hơn là có thái độ ghen ghét, đố kỵ ngay.

Tuổi nhỏ có nhiều đồ kỵ không xứng đáng, chính vì sự đồ kỵ đó đã làm cho nàng khốn đốn, và âu cũng là một bài học cho nàng.

Bây giờ không còn phải thái độ đồ kỵ nữa mà là vì nàng e thẹn. Nàng đã cảm thấy chuyện làm nông nổi của mình. Nhưng bảo nàng phải thừa nhận ngay cái lỗi của mình thì chắc chắn không làm sao có được

Giang Hàn Thanh từ khi gặp Đào Ngọc Lan, Tôn Phi Loan, Yên Phi Quỳnh, Chu Long Chu và bây giờ thì đến Vệ Tĩnh Cô, hẳn thấy người nào buổi ban đầu cũng đều nhìn mình bằng đôi mắt lạ lùng như thế, chính vì vậy mà cái nhìn của Vệ Tĩnh Cô bây giờ đã không làm cho hắn bức mình mà trái lại hắn chột nghe sợ sệt.

Lúc ấy, phía sau tấm bình phong nơi đại sảnh chột nghe tiếng khua động, Quê Cô Bà chậm chậm đi ra cúi mình trước Ngư Mục :

- Bẩm Thái Thượng, Phúc Đạo tam tiên đã đến.

Rõ ràng Ngư Mục đã đem Phúc Đạo tam tiên ra làm chỗ dựa vì bà ta đã thấy cuộc diện hôm nay phía bất lợi nghiêng hẳn về bà, nhất là sau khi nghe tin Tổng đàn Ngũ Phụng môn đã vỡ.

Kế tiếp là từ sau tấm bình phong lại bước ra ba người, hai nam một nữ, cả ba đều vận đạo bào.

Ai cũng biết đó nhất định là Phúc Đạo tam tiên.

Người đi đầu vận đạo bào màu tía, toàn thân ông ta chỗ nào cũng màu tía cả, luôn đến da mặt cũng ửng hồng. Ông ta trạc khoảng bốn, năm mươi tuổi.

Diện mạo vị đạo nhân này không thể gọi là tà đạo vì bằng vào mi thanh mục tú, bằng vào thân sắc uy nghi, dáng cách của ông quả gần với tiên phong đạo cốt.

Không thấy ông ta có binh khí, chỉ thấy trên tay ông cầm một nhánh san hô cũng là màu tía, có lẽ đó là binh khí thường dùng.

Người thứ hai cũng khoảng ngoài bốn mươi mảy rậm mắt lồi, mặt như táo chín, tay cầm chiếc ngọc tiêu màu đỏ.

Sau cùng là một đạo cô mảy tằm mắt phượng, tay cầm cặp sên bằng ngọc, có lẽ tuổi quá ba mươi.

Cả ba tư thái phiêu diêu, không có vẻ gì đáng gọi là bàng môn tả đạo.

Những người có mặt nơi đây đều lộ vẻ ngạc nhiên.

Theo họ, sau khi nghe Ngư Mục cho thỉnh tam tiên ai cũng nghĩ rằng sẽ xuất hiện những kẻ hình thù cổ quái, nhất là khí sắc của họ sẽ như bọn yêu ma, thế nhưng bây giờ đối diện, mọi người mới đâm ra ngỡ ngàng.

Bằng vào dáng cách của ba người ấy, đúng là họ không vì tà đạo, thế nhưng tại sao họ lại cùng hùa về phe Ngư Mục?

Vừa thấy ba người, Ngư Mục đã cười vui vẻ :

- Lão thân cho thỉnh ba vị tiên trưởng đến đây bởi vì tại đây đã có những cao nhân của võ lâm Trung Nguyên. Ngoài ra còn có con gái của Đông Hải song tiên, người đến từ Lạc Hoa đảo.

Người đạo sĩ đi đầu khẽ cúi đầu :

- Xin Thái Thượng giới thiệu cho chúng bản đạo biết.

Ngư Mục mỉm cười quay về phía Vệ thái quân :

- Ba vị đây là Phúc Đạo tam tiên.

Người đạo nhân dẫn đầu lại vòng tay :

- Không dám, bản đạo từ Phúc Đạo sơn, đạo hiệu là Xích Linh Tử, vị này là sư đệ Xích Tiêu Tử và sau hết là sư muội Xích Hà Tử.

Có lẽ họ không phải là những nhân vật thường qua lại giang hồ, vì thế cho nên đầu đã báo danh nhưng những người có mặt nơi đây cũng không ai biết...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Hương Từ Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 46: Thiên Ma vũ khúc

Viên trưởng lão nghe những kẻ không có danh vị giang hồ là đã có phần khinh thị, ông ta cười khẽ :

- Đã hơn ba mươi năm nay, hình như lão phu đã nghe danh Đông Hải song tiên, chứ không ngờ Phúc Đạo sơn cũng có ba vị tiên trưởng, hôm nay thật quả là hạnh ngộ.

Giang Hàn Thanh hơi lấy làm lạ, hẳn không dè Phúc Đạo sơn cũng thuộc về Đông Hải.

Câu nói của Viên trưởng lão không làm cho Xích Linh Tử để ý, nhưng sự đệ của ông là Xích Tiêu Tử và Xích Hà Tử có hơi tái mặt vì tức tối.

Ngư Mục nhìn qua tình hình có vẻ hơi mừng, mục đích của bà ta là cố làm cho họ nổi nóng với nhau, vì thế nên bà ta tiếp tục giới thiệu :

- Vị ấy là đệ nhất kỳ nhân trong chín đại môn phái võ lâm, ông ta là Hoành Sơn Viên trưởng lão, cứ theo truyền thuyết giang hồ thì ba mươi năm về trước đã một bận qui tiên, nhưng hôm nay lại trùng phục giang hồ.

Bà ta lại chỉ về Vệ thái quân :

- Đây là phu nhân của Trung Nguyên đệ nhất kiếm cổ Minh chủ Võ lâm Vệ Kiến Nam, hiện đang chấp chương Võ lâm Minh chủ lệnh.

Không chờ ai nói gì, ta lại chỉ luôn Thiên Ninh Tử.

- Vị này là Chương môn Võ Đang Thiên Ninh Tử hiện được xem là Bắc Đẩu Thái Sơn của đồng đạo võ lâm, một lãnh tụ của các đạo phái trong giang hồ.

Lời lẽ giới thiệu của Ngư Mục tuy có vẻ long trọng bên ngoài, nhưng bên trong hàm ẩn khiêu khích Phúc Đạo tam tiên, về càng làm cho những người bên kia nhiều danh vọng là càng làm cho tam tiên bất phục.

Quả nhiên sau khi giới thiệu, Phúc Đạo tam tiên, nhất là Xích Tiêu Tử và Xích Hà Tử bắt đầu nóng mặt.

Ngư Mục làm như không thấy, bà ta lại chỉ Đồng Uyên Như :

- Đây là Đồng tiểu hiệp, người con gái độc nhất của Đông Hải song tiên.

Thật ra khi đầu nghe giới thiệu, những người trưởng thượng, Phúc Đạo tam tiên tuy có hơi khó chịu nhưng họ cũng không chú ý lắm, bây giờ nghe đến người con của Đông Hải song tiên là họ mới bắt đầu ngẩng mặt, họ nhìn chăm chăm vào mặt Đồng Uyên Như.

Cả đến Vệ thái quân, Viên trưởng lão và Thiên Ninh Tử cũng quay mặt nhìn kinh ngạc.

Cũng có thể vì danh vị của Đông Hải song tiên quá lớn, cho nên ai cũng muốn nhìn cho rõ mặt người con này, cũng có thể vì Đồng Uyên Như niên kỷ quá nhỏ nên làm cho mọi người chú ý.

Đông Hải song tiên đã vắng bóng trên giang hồ, nhất là vùng Trung Nguyên đã ngót ba mươi năm, nhưng thanh danh của họ vẫn còn chấn động, nhất là người ta không ngờ họ vẫn có một người con nổi danh hơi sớm trong giang hồ.

Xích Hà Tử chớp đôi mắt phượng nhìn Đồng Uyên Như và hỏi :

- Con gái của Đồng Thiên Hoa đây à? Tên gì nhỉ?

Đồng Uyên Như chấp tay sau đít thân nhiên :

- Đạo cô là con gái của ai và tên gì nhỉ?

Xích Hà Tử nóng mặt :

- Có lẽ vì ý mình là con gái của Đông Hải song tiên nên người khinh thị giang hồ, không biết lễ phép đối với người trưởng thượng.

Đồng Uyên Như điềm đạm

- Tôi là con người như thế nào, nói những lời như thế nào, chuyện đó không can hệ đến một ai, còn nói về lễ mạo thì còn phải tùy người, người biết lễ thì dùng lễ bái tạ, kẻ vô lễ mà áp dụng lễ là thừa.

Xích Hà Tử giận dữ :

- Chỉ có bọn cha mẹ cuồng ngạo mới sinh con cuồng ngạo như thế ấy.

Đồng Uyên Như chiếu tia mắt như điện lạnh vào mặt Xích Hà Tử và gằn lại :

- Đạo cô nói chỉ?

Xích Hà Tử nói :

- Chẳng lẽ ta nói không đúng hay sao?

Đồng Uyên Như nghiêm giọng :

- Gia phụ gia mẫu đã ẩn cư lâu rồi ở miền Đông Hải, người ta đã không màng thế sự, chính vì thế nên tôi xin đạo cô khi nói, nên tránh đừng đá động đến người.

Xích Hà Tử cười nhạt :

- Ẩn cư! Hừ, ta hỏi người, cái câu, Danh Sơn Suy Cửu phái, Đông Hải tôn song tiên là nghĩa lý gì? Ai tôn ai cử, chẳng lẽ trừ song tiên ra còn chúng ta là bằng môn tả đạo?

Đồng Uyên Như nói :

- Đạo cô nghe ai nói thế.

Xích Hà Tử nói :

- Giang hồ ai ai cũng biết chứ đâu phải một hai người.

Đồng Uyên Như nói :

- Nhưng đạo cô có nghe gia phụ gia mẫu tự xưng như thế bao giờ chưa? Chắc chắn là chưa phải không? Như vậy giang hồ ai tôn xưng mặc ai, họ có quyền làm chuyện đó và chuyện đó đâu có can hệ gì đến gia phụ gia mẫu ta đâu.

Xích Hà Tử quát mắng :

- Vợ chồng Đồng Thiên Hoa coi thiên hạ như chốn không người, ta thấy cha mẹ người không đáng được tôn xưng như thế.

Đồng Uyên Như cười nhẹ :

- Không phục à? Thiên hạ có nhiều người có danh và cũng có nhiều người không phục, nhưng chuyện đó cũng đâu có sao? Phục hay không là một chuyện, còn đụng chạm với nhau không là chuyện khác, giả như các vị muốn đụng chạm thì cứ chuẩn bị sẵn đi.

Xích Tiêu Tử nói :

- Sư muội cần gì phải nói chuyện với đứa trẻ miệng còn hôi sữa như thế, cứ trối quách nó rồi mang ra Đông Hải giao cho cha mẹ nó dạy dỗ nó là được rồi.

Đồng Uyên Như cười :

- Như thế cũng hay, nhưng không biết vị nào định ra tay trước nhỉ?

Xích Hà Tử nói :

- Tự nhiên là ta đây.

Đồng Uyên Như chưa kịp nói gì thì Tôn Phi Loan đã vội bước ra :

- Đồng tỷ tỷ, hãy để cho tiểu muội lãnh giáo với vị đạo cô ấy cho.

Xích Hà Tử ngạc nhiên :

- Người là em của ả đấy à?

Ngư Mục nói tiếp :

- Con a đầu ấy là đệ tử bị trục xuất khỏi gia môn của lão thân.

Một mặt bà tay quay quạt lớn:

- Nghiệp súc, người dám vô lễ với tiên trưởng như thế à?

Tôn Phi Loan nói :

- Đệ tử chỉ định cùng tiên cô lãnh giáo đôi chiêu.

Chu Long Chu chận nói :

- Bà đã tuyên bố trục xuất Tôn thư thư ra khỏi môn tường thì can thiệp chuyện làm của người ta làm chi nữa.

Ngư Mục động mạnh đầu trượng xuống nền đá thét lên :

- Lão thân siêu sinh cho bọn ngươi trước đây.

Xích Hà Từ cười cười:

- Xin Thái thượng bớt giận, lệnh đồ có lẽ ý vào cái thế con gái của Đồng Thiên Hoa là bề bạn nên mới dám xem thường tôn trưởng, để bản đạo bắt giao luôn cho Thái Thượng gia hình môn giáo.

Vệ thái quân lên tiếng :

- Hãy khoan.

Xích Hà Từ hỏi :

- Thái quân muốn nói chi?

Vệ thái quân nói:

- Lão thân cảm thấy ba vị như hạt châu trong thế giới thần tiên, đạo căn thâm hậu chứ không phải như hạng luyện võ tầm thường, thế mà đứng trước việc Ngư Mục dung túng cho môn hạ thiết lập Ngũ Phụng môn tung hoành thiên hạ, gieo hại giang hồ, chư vị lại hùa theo tạo thành sát nghiệp, lại còn nghe theo lời châm chọc, tạo ly gián giữa ba vị và Đồng Hải song tiên, chuyện đó lão thân thấy thật quá tổn thương trong tình đồng đạo.

Ngưng một giây, Vệ thái quân nhìn thẳng vào mặt ba người và từ từ nói tiếp :

Ba vị vốn là bậc chân tu, chưa từng nhúng tay vào ân oán giang hồ lão thân xin khuyên ba vị nên giữ đạo tu hành, gát bỏ vòng cương tỏa danh lợi.

Xích Hà Từ cười nhạt :

- Các ngươi tự mệnh danh là các đại môn phái, hình như cho là ngoài các ngươi ra, trong thiên hạ không còn ai xứng đáng nữa cả, nhất là đối với kẻ sĩ đều bị gán là tà đạo bàng môn. Nhưng thử cân trừ tuyệt, ngay như Thái Thượng đây đã là người ẩn cư hơn ba mươi năm trong chốn thâm sơn, thế mà các ngươi cũng vẫn hùa nhau đến tìm làm dữ như thế là chính phái hay sao?

Vị đạo cô bỗng cười gằn và nói tiếp:

- Ngày nay các ngươi tìm đến Ngư Thương sơn, ngày mai lại không vì lý do này nọ mà phá phách đạo sơn? Các ngươi tự xem là Trung Nguyên Bắc Đẩu, nhưng liệu các ngươi có xứng danh không đã chứ?

Viên Trưởng Lão cười ha hả :

- Ai nói thế? Học của ai thế? Ai nơm miệng cho thế? Hừ, ta những tưởng Phúc Đạo sơn là nơi phúc địa, là nơi có những nhân vật thức thời, lão phu không dè nơi đó lại sản sinh ra phường nói tiếng người theo kết, ai dạy gì cũng nhắm mắt nghe theo.

Xích Tiêu Tử tái mặt thét lên :

- Họ Viên, đừng có ý vào mớ tuổi mà sinh cuồng ngạo mạn, ta không nghe theo ai hết, bọn ta đến đây là để tìm chín đại môn phái Trung Nguyên để mà thanh toán, bọn người có tài thì cứ xông vào.

Viên trưởng lão cười lớn hơn nữa :

- Hay, nói như thế mà còn nghe được, nói trắng ra như thế có phải hơn không, bày đặt lý luận này nọ càng thêm lung tung, nhưng bây giờ ta hỏi bọn ngươi tính đánh từng người một hay là ủa luôn một lúc cả ba?

Xích Tiêu Từ cười gằn :

- Cần gì phải không, một mình bản đạo cũng đủ để làm sạch cỏ ở đây rồi.

Xích Hà Từ liếc mắt :

- Nhị sư ca, hãy chậm lại đi, hãy để cho tiểu muội trối hai con a đầu này rồi sẽ tính tới cái đám già kia cũng không muộn đâu mà.

Vừa nói, cô ta vừa đưa tay ngoắt Tôn Phi Loan :

- Đến đây, người muốn cùng ta động thủ thì hãy đến đây.

Đồng Uyên Như thấy Xích Hà Từ chiếu đôi mắt sáng lạ kỳ và chân cô ta gần như nhẹ không chấm đất nên vội dùng truyền âm nhập mật nói với Tôn Phi Loan :

- Tôn muội muội, nhớ cẩn thận, người ấy có phần lợi hại, chúng ta phải dùng trí chứ dùng sức thì khó phần thủ thắng.

Tôn Phi Loan gật gật đầu :

- Vâng, tiểu muội ghi nhớ.

Nàng bước ra vòng tay thi lễ :

- Xin tiên nữ ra chiêu.

Giang Hàn Thanh sợ nàng thất thủ nên hần vội bước theo ra trận.

Xích Hà Từ chớp mắt ngó Giang Hàn Thanh vội nói tiếp :

- Tại hạ là Giang Hàn Thanh.

Xích Hà Từ nheo mắt :

- Người sợ nàng bị hại phải không? Hay là cùng vào một lượt đi cho tiện.

Tôn Phi Loan quay lại nói :

- Không, Nhị công tử, để một mình tôi.

Xích Hà Từ cứ nhìn đắm đắm vào mặt Giang Hàn Thanh mà cười cợt :

- Sợ ta làm cho nàng bị thương à? Mất thì có người thay thế sợ gì.

Tôn Phi Loan nóng mặt trầm giọng :

- Tiên tử không chịu ra tay thì tiểu nữ đành xin lỗi.

Bàn tay trái nàng bắt từ trong hất mạnh ra, tự nhiên là mu bàn tay quay ra phía ngoài, vì thế cái hất tay xem rất nhẹ nhàng y như đang đuổi một con ruồi chứ không ra chiêu thế gì.

Thế nhưng Hà Từ lại không dám đối kháng, có lẽ cô ta cũng đã nhận được cái thế đánh lạ kỳ.

Cô ta cảm cặp sênh tà tà lướt qua bên phải và nhắm tay Tôn Phi Loan điểm một hư chiêu.

Thấy Tôn Phi Loan xuất thủ, Ngư Mục tái mặt thét lên :

- À người đã học thủ pháp của kẻ khác và công nhiên dám phô diễn trước mặt ta.

Tôn Phi Loan vừa đánh vừa tràn mình theo và tay phải dựng lên tung thẳng ra y như một ngọn đao.

Xích Hà Từ vốn tung hư chiêu để dò xét, không ngờ Tôn Phi Loan lại đánh tiếp theo, cách đánh lại quá dữ dằn làm cho cô ta hoảng hết thối lui một bước.

Chỉ mới chiêu đầu, Tôn Phi Loan đã tung sát thủ và đã chiếm thượng phong.

Bị môn hạ Ngư Mục bức thối luôn hai bước, Xích Hà Từ nóng mặt, cô ta thét lên một tiếng rồi vùng cặp sênh ra đánh nhau theo thế liên hoàn.

Chỉ trong khoảnh khắc, Tôn Phi Loan bỗng thấy trước mặt vô số hào quang và từ trong đó, nào chỉ phong, nào chưởng lực từ các hướng bất đồng ập vào bủa kín lấy nàng.

Thấy chiêu thế quá lạ lùng, Tôn Phi Loan không dám khinh suất, nàng nhấc bổng mình lên cho khỏi tầm công kích và tung thẳng Ngũ Hành thần chưởng.

Loại chưởng pháp này vốn của Đông Hải song tiên, nàng đã được Đồng Uyên Như huấn luyện gần như toàn bộ, tuy là chưởng pháp, nhưng bên trong nó bao hàm kiếm thế, quyền thế, chỉ lực chưởng phong, nó cùng một lúc cùng triển khai cực kỳ lợi hại.

Cả hai vì biết sự lợi hại này cho nên vô lúc đầu là thi triển tuyệt chiêu, thế đánh của hai người trông thật đẹp mắt.

Chỉ trong vòng nháy mắt, hai người đã giao đấu ngoài hai mươi chiêu và bắt phân cao thấp.

Xích Hà Tử vì ý vào tư thế trường thương của mình nên đánh khá lâu mà vẫn chưa chiếm được thượng phong cho nên con giận bắt đầu sôi sục.

Tuy tận dụng Ngũ Hành thần chương nhưng vì mới vừa luyện tập chưa được bao lâu nên Tôn Phi Loan mất sức khá nhiều, Chính vì thế nên qua mấy mươi hiệp đầu là mồ hôi của nàng cũng đã tươm ra như suối.

Lúc bấy giờ chiêu cuối cùng của Ngũ Hành thần chương đã được nàng mang ra sử dụng, chiêu cuối cùng cũng là chiêu lợi hại nhất, tay phải nàng theo thể Lôi Khuyết chỉ xóc lên trên, tay trái nàng ấn theo Kiếm khuyết từ trong tổng thẳng ra ngoài, cả hai tay nhất thời tung ra như sấm sét.

Ngư Mục vọt kêu lên :

- Tiên tử hãy để phòng.

Nhưng Tôn Phi Loan đã lẹ hơn.

Tay trái nàng ấn theo kiếm khuyết vừa mới tung ra thì tay phải ấn theo Lôi khuyết bắt từ trên giáng xuống y như ngọn gió thốc.

Xích Hà Tử nghiêng mình qua bên trái, rõ ràng là đã tránh khỏi rồi, thế nhưng không hiểu tại sao vẫn thấy vai trái tê rần, thân hình lão đảo thật lui hơn hai bước.

Cánh tay trái của Xích Hà Tử hoàn toàn tê liệt.

Xích Tiêu Tử hoảng hết kêu lên :

- Tam sư muội, làm sao thế?

Vừa hỏi vừa đưa tay vỗ vào vai trái của nàng.

Hắn dùng phương thức giải huyết nhưng đây lại là Ngũ Hành thần chương vì thế cho nên thủ pháp giải huyết đành vô hiệu.

Chẳng những vô hiệu mà lại còn sinh phản ứng, ban đầu Xích Hà Tử chỉ thấy vai trái tê điếng, nhưng khi Xích Tiêu Tử vừa vỗ vào trọng huyết thì cô ta cảm thấy như có muôn ngàn trái chùy bổ xuống làm cho thân hình cô ta thiếu chút nữa là quy luôn.

Cô ta rú lên mấy tiếng nhỏ và mồ hôi trên trán nhỏ xuống ròng ròng, nước mắt cũng theo đó mà trào ra.

Sự đau đớn không cần nói, chỉ thấy dáng cách cũng đủ biết là trầm trọng.

Ngư Mục động cây trượng xuống thét lớn :

- Nghiệt súc, ngươi dùng tuyệt khí phát mạnh thủ pháp với người không thù không oán như thế hay sao? Ngươi đã ra mặt chống ta thì ta sẽ giết ngươi.

Xích Linh Tử bây giờ mới mở lời :

- Xin Thái Thượng bớt giận.

Ông ta bước ra hỏi Xích Tiêu Tử:

- Nhị đệ đã áp dụng phương thức gì giải huyết hay chưa?

Xích Tiêu Tử lắc đầu :

- Con tiện tỳ ấy sử dụng Âm Thủ Bế Huyết.

Cách giải của Xích Liên Tử cũng giống như Thần Phiến khi giải huyết cho Giang Hàn Thanh, vì Ngũ Hành Đoạn Mạch quả có trông giống như Âm Thủ Bế Huyết thể nhưng hai cách giải hoàn toàn khác biệt.

Ngư Mục trừng trừng đôi mắt :

- Nghiệt súc sử dụng Ngũ Hành chương của Lạc Hoa đảo, năm xưa chính lão thân cũng đã bị tàn phế một cánh tay dưới ngọn chương đó của Đồng Thiên Hoa.

Xích Linh Tử ngó Tôn Phi Loan và hỏi :

- Cô nương biết sử dụng Ngũ Hành thần chương, đương nhiên là biết phép giải chứ?

Tôn Phi Loan đỏ mặt lắc đầu :

- Vừa học phép đánh chứ chưa học phép giải.

Xích Linh Từ tặc lưỡi :

- Chưa học phép giải mà đã đánh người, bảo làm sao giang hồ không loạn.

Đôi mắt như điện lạnh của ông liếc về phía Đồng Uyên Như :

- Đồng cô nương nhất định biết phép giải chứ

Đồng Uyên Như gật đầu :

- Đúng

Xích Linh Từ nói :

- Cô nương đã biết phép giải, vậy xin phiền cô nương hãy vui lòng giải khai thủ pháp.

Đồng Uyên Như nói :

- Chuyện giải khai thì không có chi cả, nhưng cần nên cho vị tiên nương ấy biết rằng trong võ lâm không nên nói chắc rằng ai hơn ai, vì người này cao còn có người khác cao hơn, nếu cứ cho mình là nhất trong thiên hạ thì thảm bại sẽ giáng xuống đầu mình..

Xích Tiêu Từ giận dữ :

- Cô muốn dạy ai?

Xích Linh Từ vội ngăn :

- Nhị đệ, Đồng cô nương nói như thế là chí lý.

Xích Hà Từ mang thương tích trên vai nhưng lại đau thấu ruột gan, cô ta ngồi bật xuống ghế mồ hôi đổ ròng ròng.

Nhưng bây giờ nghe Đồng Uyên Như nói như thế, cô ta vụt thét lên :

- Không, ta không cần giải huyết.

Xích Linh Từ cau mày :

- Tam muội.

Xích Hà Từ chận ngang:

- Tôi không cần con a đầu ấy giải huyết, cho dầu chung thân tàn phế tôi cũng không cần.

Xích Linh Từ nhăn mặt :

- Tam muội, tội gì phải làm như thế chứ.

Đồng Uyên Như cười nhạt :

- Ngũ Hành thần chương là thủ pháp của Đông Hải, nếu tiên tử không cần tôi thì trên thế gian này chắc không còn ai giải được đâu.

Xích Hà Từ nghiêng răng.

- Cho dầu ta phải phế bỏ một cánh tay, ta cũng không cần ngươi giải huyết và khi ta đã mất đi một cánh tay thì ngươi cũng nhớ rằng ta vẫn lấy mạng của vợ chồng Đồng Thiên Hoa được như thường.

Câu nói đó làm cho Đồng Uyên Như nổi nóng, nàng gằn giọng :

- Cha mẹ ta với ngươi không thù oán gì, tại sao ngươi lại cứ lôi tên cha mẹ của ta, nếu ngươi còn nói câu nữa thì ta cũng không thể dung tha cho ngươi đó.

Xích Hà Từ lớn giọng :

- Ngươi muốn gì cũng được

Xích Linh Từ vội khoát tay :

- Tam muội không nên như thế.

Xích Hà Từ cứ lớn tiếng :

- Đại sư huynh không thấy con a đầu ấy lớn lối thế sao, hôm nay mà không giết được nó thì tôi cũng nguyện không còn mang tên là Xích Hà Từ nữa..

Xích Linh Từ hét lên :

- Tam muội.

Nhưng đã trễ rồi, chỉ nghe một tiếng khua kỳ lạ, cánh tay của Xích Hà Từ đứt ra, nhưng lạ lùng hơn nữa là cánh tay đứt của cô ta lại không chảy máu.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Một người đẹp như tiên tử mà vì đối phương bé huyệt đã không tiếc rẻ đoạn bỏ cánh tay mình, quả là một chuyện đáng kinh người.

Xích Tiêu Từ kêu rống lên :

- Cánh tay của Tam sư muội của ta bị đoạn thì tất cả bọn bây hôm nay cũng sẽ không còn.

Xích Hà Từ sau khi đoạn bỏ cánh tay thì hình như không còn đau đớn, cô ta cầm cặp sên bằng tay phải và nói với Xích Linh Từ :

- Đại sư huynh, chúng ta hãy giải quyết chúng cho rồi.

Xích Linh Từ lắc đầu :

- Đại sư huynh không xem cánh tay của Tam muội ra gì cả phải không?

Xích Linh Từ vẫn lắc đầu :

- Tam muội đã không chịu biết mình, đến khi mang họa rồi lại cũng không chịu nhận thức phải trái, chúng ta vốn là người không tham danh lợi, không nên tự tìm con đường phiền toái.

Xích Hà Từ cười gằn :

- Đại sư huynh không chịu ra tay thì tiểu muội và nhị sư huynh vẫn thừa sức để tiêu diệt chúng.

Xích Tiêu Từ rút chiếc ngọc tiêu, đôi mắt hấn hung quang bộc lộ ra mãnh liệt. Chư vị hãy chuẩn bị.

Xích Hà Từ cầm cặp sên và từ từ ngồi xuống.

Ngư Mục lộ sắc mừng quay lại nói với Yên Phi Quỳnh :

- Ngủ a đầu, người hãy lui ra.

Yên Phi Quỳnh ngạc nhiên nhìn sư phụ và thụt vào tấm bình phong.

Đồng Uyên Như hơi biến sắc, nàng quát mắt nói với Xích Tiêu Từ:

- Hãy khoan.

Xích Tiêu Từ cười gằn :

- Người còn muốn nói gì?

Đồng Uyên Như nói :

- Nhị vị đã không nghĩ suy khi làm chuyện bất lương, sự hủy diệt sợ e rằng không phải gieo vào kẻ khác.

Xích Tiêu Từ gằn giọng :

- Người muốn nói gì?

Đồng Uyên Như nói:

- Hậu quả là tự hủy diệt bản thân mình.

Xích Tiêu Từ quát lớn :

- Xù a đầu, chết trước mắt rồi mà hầy còn lớn lối phải không?

Đồng Uyên Như nói :

- Nếu không tin thì các vị cứ thử đi rồi biết, bất cứ một việc gì nếu là bất chính thì việc đó sẽ đi vào tự diệt, các vị là bậc tu hành, đáng lý các vị phải hiểu điều ấy hơn ai hết.

Xích Linh Từ vội nói :

- Nhị đệ, Tam muội, chúng ta đã dày công tu luyện không nên vì một chuyện nhỏ mà làm hại cả công trình.

Xích Hà Từ lớn tiếng :

- Tiểu muội không cần tu hành gì nữa cả, hôm nay nếu không giết được bọn này thì tiểu muội thề chẳng làm người

Xích Linh Từ nhè nhẹ lắc đầu không nói.

Đồng Uyên Như quay lại bảo nhỏ với Tôn Phi Loan :

- Tôn muội, hầy bảo Nã Vân và Cầm Nguyệt lui ra ngoài đại sảnh, xé vạt đến nhét kín lỗ tai ở ngoài chờ đợi.

Tôn Phi Loan ngạc nhiên :

- Tại sao lại có chuyện như thế?

Đồng Uyên Như nói :

- Thời gian không cho phép nói nhiều, Tôn muội cứ bảo chúng làm y như thế.

Tôn Phi Loan thấy vẻ trịnh trọng của Đồng Thiên Như, nàng biết có điều nguy hiểm nên không hỏi hơn, cứ theo lời dặn hai đứa nữ tỳ.

Đồng Uyên Như quay lại nói với Vệ thái quân :

- Bọn họ có thể chuẩn bị thi triển Thiên Ma khúc, chúng ta phải chuẩn bị để đối phó.

Vệ thái quân hỏi :

- Cô nương định chuẩn bị như thế nào?

Đồng Uyên Như nói :

- Thiên địa vạn vật đều lấy Ngũ Hành làm chuẩn, chúng thi triển Ma Khúc thì cũng chỉ có thể dùng Ngũ hành để khắc chế mà thôi.

Vệ thái quân nói :

- Vâng, đúng như thế.

Biết Vệ thái quân nói thật tình nên Đồng Uyên Như cũng không khách sáo, nàng nghiêm giọng :

- Thiên Ma khúc bắt đầu là gây cho tinh thần tán loạn, chỉ có linh đài mới có thể bảo toàn. Viên trưởng lão đã hơn trăm năm luyện võ công lực thâm hậu hơn hết, xin thỉnh trưởng Lão chịu phiền trấn chính Nam, vì đó là Xích Bể Bính Đinh Hỏa.

Vừa thoáng nghe chuyện tà mỵ là Viên trưởng lão đã ghét rồi, ông ta vốn khinh thường những gì bất chính, nay nghe Đồng Uyên Như lại nhờ mình thủ lĩnh hướng dẫn đạo Ngũ Hành là vui vẻ đi ngay.

Đồng Uyên Như lại nói :

- Thiên Ninh Đạo Trưởng là Huyền Môn chính tông, Võ Đương phái từ trước đã nhờ kiếm thuật mà đứng trội trong võ lâm, xin thỉnh Đạo Trưởng giúp cho hướng Tây, vì đó là Bạch Đế Canh Tân Kim.

Thiên Ninh Từ nghiêm trang :

- Bản đạo xin tuân mạng.

Là một nhân vật từng lâm trận, phương pháp điều động đối với Thiên Ninh Từ là vấn đề quan trọng, nhất là đã ý thức được chuyện chẳng lành ở nơi này, vì thế thái độ chấp nhận của ông thật vô cùng nghiêm túc.

Đồng Uyên Như quay qua nói với Giang Hàn Thanh :

- Giang hiền đệ Huyền Quan đã được khai thông, vậy xin cố giữ Đông Phương Giáp át Mộc.

Giang Hàn Thanh gật đầu và Đồng Uyên Như lại vòng tay nói với Vệ Thái quân :

- Xin Thái quân giữ dùm hướng Bắc, nó là yếu tố sau cùng vì chính hướng đó nhằm Nhâm Quý Thủy, tiểu tử thì đảm nhận trung ương để đề phòng bốn mặt cho tiện lợi.

Rồi nàng lại căn dặn Tôn Phi Loan, Chu Long Chu và Vệ Tĩnh Cô :

- Ba vị hãy ngồi xếp bằng, giữ chặt nguyên khí của mình đừng có dao động.

Khi này khi thấy sư phụ mình đuổi Yên Phi Quỳnh ra ngoài, Tôn Phi Loan đã thấy chuyện không lành có thể xảy ra, bây giờ thấy dáng cách nghiêm trang của Đồng Uyên Như, nhất là thái độ của chư vị tiền bối, càng làm cho nàng y lời chứ không hỏi thêm gì nữa cả.

Như Chu Long Chu thì khác, nàng hỏi Đồng Uyên Như.

- Đồng tỷ tỷ, chuyện gì thế?

Đồng Uyên Như nói nhỏ :

- Rất có thể họ sẽ thi triển Thiên Ma khúc.

Chu Long Chu nhướng mắt :

- Thiên Ma khúc là công phu gì?

Đồng Uyên Như nói :

- Thì giờ đã cấp bách lắm rồi, chuyện đó để rồi mình sẽ nói sau, bây giờ ba vị theo cách sắp xếp mà làm thì có hiệu lực ngay.

Chu Long Chu không nghe lời hỏi nữa, chỉ có Vệ Tĩnh Cô là bất phục, nàng cảm thấy Đồng Uyên Như tuổi chẳng hơn mình, thế nhưng lại chủ trì điều hành công việc, nàng đâm ra tức, không hiểu tại sao để Đồng Uyên Như làm thế.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Hương Tử Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Tư tình khó gỡ

Thấy đối phương thì thầm to nhỏ, Xích Tiêu Tử cười lớn :

- Sao? Các người đã thương lượng xong chưa?

Viên trưởng lão cười ha ha :

- Các ngươi có gì thì cứ đưa ra xem thử coi nào.

Xích Tiêu tử cười ngạo mạn :

- Các ngươi mà tiếp được ta sẽ thế không trở về Đông Hải.

Xích Hà Tử không nói, nàng xoa tóc phủ kín bờ vai, và tay phải đưa ống sên lên miệng.

Giống y như những người thổi kèn thử, chỉ nghe mấy tiếng sên ngân ngân, chỉ mấy tiếng ngân ngân thôi, nhưng bọn Giang Hàn Thanh chợt nghe đầu óc quay cuồng y như những người choáng choáng hơi men.

Đồng Uyên Như nói nhỏ :

- Hãy cấp tốc dàn thế trận, Phi Loan hãy ngồi xuống nhanh đi.

Thật không ai ngờ chỉ mấy tiếng ngân ngân mà hiệu lực lại dị thường như thế ấy, đó là chỉ mới thử giọng thôi chứ chưa đi vào khúc chính, thế mà ai ai cũng cảm thấy tâm thần xao động.

Viên trưởng lão rút nhanh thanh kiếm báu và bước về hướng chính Nam.

Thiên Ninh Tử cũng vội vàng đứng vào hướng Tây nghiêm chỉnh.

Vệ thái quân cũng đã cảm thấy sự tình trầm trọng, bà vội cho hai tên tùy nữ lui ra đại sảnh còn mình và Giang Hàn Thanh cấp tốc đứng vào vị trí đã được phân công.

Đồng Uyển Như độc thủ trung ương bố trí thế trận.

Tôn Phi Loan, Chu Long Chu và Vệ Tĩnh Cô đã được Đồng Uyển Như cảnh cáo nên vội ngồi xếp bằng dưới đất.

Thấy chúng nhân đã bố trí Ngũ Hành trận, Xích Linh Tử biến sắc kêu lên :

- Nhị đệ, Tam muội, ngu huynh cảm thấy vị cô nương họ Đồng bố trí trận pháp rất thông thiên địch số, Thiên Ma Khúc của chúng ta e khó lòng thắng họ, theo ý ngu huynh thì chúng ta không nên đối đầu với họ.

Xích Hà Tử bữu môi :

- Đại sư huynh bình thời thận trọng đó là điều tốt, nhưng hôm nay đương đầu với kẻ thù sống chết, chúng ta còn phải kiêng dè nữa chứ? Luôn cả một đứa con nít miệng còn hôi sữa mà chúng ta cũng không chống nổi thì mong gì nói đến chuyện bình Đông Hải?

Xích Tiêu Tử nói :

- Tam muội nói đúng lắm, chúng ta đã bằng lòng giúp Ngư Mục một tay, chẳng lẽ vừa lâm trận đã chạy hay sao? Lành dữ gì cũng phải hạ chúng rồi sẽ tính.

Câu nói của Xích Tiêu Tử chưa dứt thì ống sên của Xích Hà Tử đã trỗi lên.

Ống sên vừa đặt vào môi là thanh âm réo rất kéo dài gần như bất tận, thanh âm tuy nhu hòa như nghe ra ai oán lạ lùng y lúc ấy chợt nghe tiếng tiêu cất lên cao vút, tiếng sên vốn trầm trầm ai oán này giờ cũng vụt vút theo, họ bắt đầu làm một cuộc hòa âm.

Chỉ khác một điều là hai khúc cường độ khác nhau, một là cương một là nhu. Giá như riêng biệt từng khúc thì có lẽ cũng không có gì đáng nói nhưng đang này họ đang hòa điệu chỗi tai.

Không hiểu họ đang hòa tấu như thế nào, chỉ nghe âm thanh trộn vào nhau lúc như than khóc, lúc như cười cợt, lúc như trăm ngàn vũ công đang thi nhau vũ khúc, lúc thì lại như mưa phùn gió bay.

Đúng là ảo tượng, đúng là ma án, bọn Tôn Phi Loan ngồi xếp bằng giữa trận, tuy người nào công lực cũng khá, nhưng giờ bỗng như tiêu tan đầu mắt, tay chân họ bắt đầu rũ liệt, trí óc mơ hồ.

Viên trưởng lão vùng thét lên một tiếng một tiếng như lụa xé, tay kiếm của ông ta cũng vùng lên tạo thành một chiếc móng tủa nhiều màu.

Ông ta vừa khôi thế thì Thiên Ninh Tử, Giang Hàn Thanh cũng liền động theo, những thanh trường kiếm trong tay họ dẹt thành những giải lụa luôn luôn biến thay màu sắc.

Cây Long đầu trượng của Vệ thái quân vừa hất lên thì tay trái của bà tung thanh trường kiếm lên, tiếng thép rung khua nghe nhỏ mà ngân ngân không dứt.

Bốn người thủ bốn hướng vụt cùng phát động, kiếm quang của họ che khắp trận thế, tạo thành một ảo ảnh lạ kỳ.

Tiếng tiêu, tiếng sên cứ kéo lê thê, hình như người thổi không bao giờ ngưng hơi, họ đã vận dụng toàn thân công kỳ thứ công lực chỉ tung ra bằng hơi vào hai chiếc ống lạ.

Tiếng sên tiếng tiêu vụt xốc lên và Xích Hà Tử cũng vụt đứng lên, vừng tóc của nàng phủ lòa xòa, đôi mắt của nàng vụt long lên và có luồng của nàng y như chất thép dẻo quặt theo ý muốn.

Nàng đã bắt đầu vũ khúc.

Tiếng tiêu của Xích Tiêu Tử vụt đổi giọng y như tiếng kèn gọi tình của giống dân thiểu số, và tư thế của Xích Hà Tử cũng chợt khêu gọi lạ lùng.

Hai thứ âm thanh đã hòa nhau làm một và vũ khúc tuy không trần trụi, nhưng vì tư thế của Xích Hà Tử làm cho ai cũng cảm thấy như đang đứng trước một vũ nữ thoát y.

Không kể những người nhỏ tuổi ngay như Vệ thái quân, Viên trưởng lão và Thiên Ninh Tử, khi thấy tiếng tiêu, tiếng sên và vũ khúc là tay kiếm của họ chậm ngay.

Đồng Uyển Như vụt thét lớn :

- Thiên Ma vũ khúc.

Tiếng thét của Đồng Uyển Như có công hiệu lạ lùng, sau đó là tiếng thét của Thiên Ninh Tử, Viên trưởng lão, Vệ thái quân và cuối cùng là của Giang Hàn Thanh, những thanh trường kiếm cũng theo tiếng thét ấy mà trở thành nhanh chóng.

Bên góc trận, Thiên Ninh Tử vung thanh trường kiếm tung lên mấy lượt và thành linh xả ngay vào đầu Xích Tiêu Tử.

Đang như say mê tiếng tiêu của chính mình, thân ảnh của Xích Tiêu Tử lơ đãng như người say rượu, thế nhưng khi thanh thất tinh kiếm của Thiên Ninh Tử xả xuống thì không biết bằng cách nào, hần lại nghiêng mình và lưỡi kiếm trượt qua.

Không dám chậm trễ, Vệ thái quân lật đặt hất thanh trường kiếm tạo thành bảy đạo ngân quang chặn ngay đường tới của Xích Hà Tử.

Nhưng cách vũ của cô nàng rất là kỳ diệu, không thấy nàng tránh né, cũng không thấy nàng đỡ gạt, nhưng cây Long đầu trượng và thanh trường kiếm trên tay Vệ thái quân có chặt chẽ cách nào, nàng cũng vẫn phiêu phiêu lướt khỏi một cách dễ dàng.

Thành linh tiếng sên của Xích Hà Tử vụt như gấp gấp, từ chậm đến nhanh biến chuyển dị thường và từ bên kia tiếng tiêu của Xích Tiêu Tử cũng chợt vút theo thật cao.

Thanh âm biến đổi bất ngờ làm Giang Hàn Thanh bỗng nghe tay kiếm của mình phát run khan, Vệ thái quân, Viên trưởng lão và Thiên Ninh Tử công lực tuy thâm hậu, nhưng bây giờ dưới áp lực của tiếng tiêu, tiếng sên kỳ dị, làm cho ba người cũng cảm thấy khó đỡ.

Ba cô gái ngồi xếp bằng trong khi mồ hôi đổ ròng ròng, họ gần như không còn ngồi vững được.

Bây giờ thì chỉ còn một mình Đồng Uyển Như, nàng đứng yên giữa trận không động đậy.

Và bây giờ thì Xích Hà Tử vụt phóng mình lên.

Vũ khúc của nàng bây giờ không ở dưới đất mà ở lưng chừng, chính giờ phút đó càng làm cho những người thủ trận càng thêm bần rùn.

Thành linh, Đồng Uyển Như thét lên một tiếng, thân hình nàng nhấc bổng lên, năm ngón tay cùng vuron chìa ra một lúc luồng chỉ phong nhắm đúng vào yếu huyệt của Xích Hà Tử.

Đang ở giữa lưng chừng, nhưng Xích Hà Tử vẫn uốn mình lộn nhanh, chỉ phong của Đồng Uyển Như bay vượt ra ngoài.

Thế nhưng nàng chỉ tránh được bốn luồng, luồng thứ năm trúng ngay vào Công Tôn huyệt bên chân phải.

Từ trên rơi xuống và vì huyệt đạo bị chế nên Xích Hà Tử không còn sử dụng chân phải được, nàng rơi xuống đầu ghim trên đất và nàng cứ để y như thế, tay nàng vẫn giữ chặt ống sên ở vành môi.

Tiếng sên vẫn không hề đứt đoạn. Nàng chống đầu xuống đất làm cho xiêm y lộn ngược, phần thân dưới của nàng bày ra lồ lộ, nhưng nàng vẫn không hề chú ý, tay vẫn giữ ống sên nơi miệng và tiếng sên vẫn cứ kêu lê thê.

Xích Tiêu Tử thét lên :

- Đại sư huynh, anh nữ đứng nhìn sự thảm bại của đồng môn phải không?

Tiếng thét vừa dứt là hần cũng lộn ngược lại y như Xích Hà Tử và cả hai bắt đầu vũ bằng cách đưa hai chân múa ngược.

Xích Linh Tử biến sắc, ông ta cho tay vào túi lấy ra một chiếc khánh ngọc và dậm đánh lên.

Đồng Uyển Như rung động kêu lên :

- Đạo trưởng trợ Trụ vi ngược, hãy coi chừng ăn năn không kịp.

Xích Linh Tử chưa kịp đánh vào chiếc khánh thì tiếng kêu của Đồng Uyển Như làm cho ông ta buông xui tay theo.

Ngư Mụ vùng gọi lớn :

- Thời cơ đã cấp bách lắm rồi, nếu đạo trưởng không ra tay thì nhị vị đồng môn không làm sao cứu được.

Keng!

Tiếng thét của Ngư Mụ làm cho Xích Linh Tử giật mình và tiếng khánh nổi lên.

Một tiếng khánh đã đánh rồi thì không còn ngừng được nữa, tay của Xích Linh Tử y như cái máy đánh tiếp theo luôn.

Keng keng.

Hai tiếng khánh nữa nổi lên và tiếng tiêu, tiếng sên cũng vùng biến đổi.

Đây là vũ khúc cuối cùng mà cũng là vũ khúc độc hại nhất khi tiếng khánh hòa âm.

Bọn Tôn Phi Loan bò càng dưới đất, cả ba người ôm ngực nhăn nhó như sắp sửa đứt hơi.

Viên trưởng lão, Vệ thái quân, Thiên Ninh Tử và Giang Hàn Thanh bỗng nghe huyết khí vùng đảo nghịch, tay cầm kiếm của họ buông xuôi.

Nhưng cũng trong tiếng khánh thứ ba của Xích Linh Tử thì thân ảnh của Đồng Uyển Như vụt nhấc cao.

Nàng thét lên một tiếng, cả người lẫn kiếm tạo thành một giải thanh quang vút thẳng vào người của Xích Linh Tử.

Bị đánh bất ngờ, Xích Linh Tử lật đật nghiêng mình nhảy lùi xa hơn một trượng.

Ánh kiếm tắt ngay, nhánh san hô màu hồng để treo chiếc khánh ngọc của Xích Linh Tử vừa bị bể thì tiếng tiêu tiếng sên cũng dứt hẳn luôn.

Xích Tiêu Tử và Xích Hà Tử té dài xuống đất nằm bất động, da mặt của hai người phút chốc biến thành màu tím sậm.

Lúc ra đi, Độc Tẩu Chu Tiềm đã trao cho Chu Long Chu một bình thuốc và nói rằng :

- Bình sinh sở học và độc chất của cha thu gọn trong bình này, chỉ một bình nhỏ này thôi nhưng nó có khả năng làm cho thiên quân vạn mã tan thành cát bụi.

Chu Long Chu đã y theo lời dặn và cuối cùng nàng đã thành công.

Trong khi Xích Linh Tử đánh tiếng khánh thứ ba thì Chu Long Chu ngã bò dưới đất, nhưng nàng cố ráng sức, một tay ôm ngực chịu đựng, một tay bắn mạnh độc phần vào Xích Tiêu Tử và Xích Hà Tử.

Phần vì độc phần quá mạnh, phần thì hai người chống đầu xuống đất nên bị độc phần chui vào mũi thật nhanh, âu đó cũng là một sự tình cờ mà Thiên Ma vũ khúc đành thảm bại.

Sau khi đánh bể khánh ngọc, Đồng Uyển Như chống thanh trường kiếm đứng yên, nàng nhìn Xích Linh Tử bằng tia mắt nghiêm nghị nhưng nàng không nói.

Nhờ thân pháp hơn người nên Xích Linh Tử tránh thoát được đường kiếm thần tốc của Đồng Uyển Như, nhưng tinh thần ông ta cũng bị xao động một lúc khá lâu mới bình tâm lại được.

Nhìn vào thi thể của hai đồng đạo, Xích Linh Tử thở dài :

- Số kiếp! Âu cũng là kiếp số.

Ông ta quay nhìn Đồng Uyển Như và hỏi :

- Có phải cô nương đã dùng Bát Kiếm Thuật?

Đồng Uyển Như gật đầu :

- Đúng, Đạo trưởng có muốn thử lại hay không?

Xích Linh Tử lắc đầu thở ra :

- Cô nương đã được chân truyền của lệnh tôn đường, bản đạo vốn không phải có lòng thanh danh đoạt lợi, bản đạo xin cáo lui.

Xích Linh Tử cúi xuống nhặt ngọc tiêu và ngọc sên, ông ta nhìn hai chiếc cây đang bốc khói đen mà roi nước mắt và chậm chậm bước đi không quay lại.

Nhìn theo bóng dáng của Xích Linh Tử, ánh mắt như sao của Đồng Uyển Như từ từ tiêu tán tinh anh và nàng nhắm lại dưỡng thần.

Bát Kiếm Thuật là thứ mà khi dùng rất tốn hao nguyên khí, nếu phải dùng lâu nhất định sẽ hôn mê.

Chính vì thế nên Bát Kiếm Thuật chỉ dành khi giải quyết giây phút mất còn chứ không hề được dùng bừa bãi.

Thấy Phúc Đạo tam tiên thảm bại, hai người chết, một người đi, Ngự Mộc thét lên một tiếng vung cây thiết trượng lao thẳng vào giữa trận.

Chỉ cần Thiên Ma vũ khúc bị phá là tinh thần mọi người trở lại bình thường, cho nên khi thấy Ngự Mộc xông vào là Viên trưởng lão thét lên :

- Ngự Mộc, lão phu đang đợi ở đây.

Thanh trường kiếm của ông ta nhắc lên, một đạo thanh quang rợn lạnh bao phủ chung quanh.

Vệ thái quân, Thiên Ninh Tử và Giang Hàn Thanh cùng cử động binh khí ào vào.

Ngư Mục hét lên một tiếng, cánh tay mới mọc của bà vùng thò dài ra, tiếp liền theo là ngọn Cửu Chuyển Huyền Âm chưởng.

Ngọn chưởng tung ra trong khi Ngư Mục đang quay mặt về phía Viên trưởng lão, Vệ thái quân và Thiên Ninh Tử, cho nên cả ba người bị ngọn chưởng quét ngang dội ngược, họ cũng cảm thấy như huyết khí nghịch đảo làm cho ba người nhất thời không thể tiến lên.

Chỉ có Giang Hàn Thanh là đứng nghịch chiều, nên hắn không mang thương nhưng chưởng phong phản đàn cũng làm cho hắn phải thối lui liên tiếp.

Thật không ai ngờ cánh tay bị phế, bây giờ có cánh tay non như cánh tay trẻ con ấy mà công lực lại hơn cả người rèn luyện nhiều năm.

Có lẽ chính vì nhờ vào linh dược mà Ngư Mục mới có được nội lực kinh hồn như thế ấy.

Giang Hàn Thanh chưa đứng yên, bên kia Tôn Phi Loan, Chu Long Chu và Vệ Tinh Cô cũng vừa mới định tĩnh tinh thần, trong khi Ngư Mục đang con lồng lộn, quả thật là con nguy đến trong đường tơ kẽ tóc.

Thình lình đang nhắm mắt dưỡng thần Đồng Uyển Như vùng thét lớn :

- Giang hiền, đệ, hãy lui lại ra sau.

Nàng phóng mình lên án ngang trước mặt Giang Hàn Thanh, mũi kiếm trong tay chĩa thẳng vào Ngư Mục.

Không nói một tiếng nào, Ngư Mục vùng phóng tới vùng cây thiết trượng.

Đồng Uyển Như hất mạnh thanh trường kiếm.

Một tiếng dội đình tai điếc óc, lửa nhoáng như pháo bông.

Cả hai người đều dội ra sau, khoảng cách hơn hai trượng.

Họ không dùng thuần về binh khí mà họ dùng nội lực, chính vì thế cho nên cả hai đều thất sắc nhưng không ai tỏ vẻ kém thế hơn ai.

Bây giờ thì họ đang thủ thế, hình như không ai bằng lòng ra tay trước nữa, họ đã biết nội lực của nhau rồi.

Tôn Phi Loan nắm tay Chu Long Chu, toàn thân nàng run rẩy.

Chu Long Chu thấp giọng :

- Tôn thư thư, chị làm sao thế?

Tôn Phi Loan run giọng :

- Chu muội, chị sợ.

Nàng nói chưa dứt thì Ngư Mục đã hét lên một tiếng, thân ảnh bà ta nương theo cây thiết trượng phóng thẳng lên không.

Bây giờ thì trong tay chỉ còn thanh kiếm, cây thiết trượng đã cắm sâu và bỏ luôn trên mặt đất.

Khi Ngư Mục phóng lên thì Đồng Uyển Như cũng phóng lên, hai thanh kiếm lại chạm vào nhau lần nữa và hai người lại cũng dang ra.

Họ dang ra và chân họ chạm đất cùng một lúc và cả hai lại đứng yên.

Cả đến của hai người cùng rung lên phản phật.

Hình như cả hai cùng dùng sức quá nhiều, cho nên sắc mặt người nào cũng đều lộ ra vẻ mệt mỏi, tuy không ai nói một lời nào, nhưng rất dễ thấy rằng họ đang vận khí tụ công.

Thật lâu, Ngư Mục vụt cười khàn :

- Bé con, khá lắm.

Bà ta nói chưa dứt tiếng là thân hình lại phóng lên.

Đồng Uyển Như cũng phóng lên cùng một lúc.

Hai thanh kiếm lại chạm vào nhau.

Hai người lại dạt ra, nhưng bây giờ khi chân chạm đất, họ không còn chi trì kéo lại nữa, cả hai đều y như nhau, họ cùng thụt lùi hai bước mới đứng yên lại được.

Da mặt Ngư Mục tái mét, hơi thở dập dồn.

Chiếc khăn trên đầu Đồng Uyển Như rơi xuống, tóc nàng xấp xỏa bờ vai, da mặt nàng cũng đã tái xanh.

Bây giờ thì chân lực đã hoàn toàn tổn hại, cả hai người không ai còn dám mạnh dạn để khởi thế công nữa.

Bọn Viên trưởng lão, Vệ thái quân và Thiên Ninh Tử vẫn còn đang vận công dưỡng thần sau cú đánh đầu tiên mà họ bị Cửu Chuyển Huyền Âm chương của Ngư Mục làm tổn hao nguyên khí..

Giang Hàn Thanh có thể còn lâm trận, nhưng hắn dè dặt vì sợ làm kinh động Đồng Uyển Như và tạo thế bất lợi cho nàng.

Bây giờ thì đã định phận, bây giờ thì chỉ còn hơn thua ở chỗ ai phục hồi mau chậm.

Người nào phục hồi nhanh hơn là người đó thắng và chỉ còn một đường kiếm chót mà thôi.

Ngay trong lúc ấy Chu Long Chu vùng giật mạnh tay mà Tôn Phi Loan đang nắm và lao mình tới.

Tôn Phi Loan thắng thốt kêu lên :

- Chu muội!

Nhưng đã trễ rồi.

Tay của Chu Long Chu đã hất lên chặt bột trắng tinh.

Chân của Ngư Mục tung ra một đá.

Ngư Mục rú lên một tiếng ngã sòng soài trên mặt đất, bọt mép sùi ra, da mặt tím bầm bất động.

Chu Long Chu ôm bụng, máu từ trong miệng ứa ra.

Giang Hàn Thanh chạy lại bỗng xóc nàng lên, hơi thở của Chu Long Chu như ngọn đèn khô dù trước gió.

Nàng hé mắt nhìn Giang Hàn Thanh, môi nàng điểm nụ cười thỏa mãn và nàng nói thều thào :

- Giang nhị công tử. Giang lang tôi bằng lòng chết trong tay chàng, thiếp sẽ ghi đậm hình ảnh của chàng.

Giang Hàn Thanh rơi nước mắt :

- Chu muội. Chu muội đừng nói nữa để tìm cách trị thương.

Ngay lúc đó Đồng Uyển Như chạy lại, nàng ấn tay vào mạch môn của Chu Long Chu một lúc rồi ngừng mặt lên buồn bã nói với Giang Hàn Thanh :

- Chưa biết chắc sẽ ra sao, nhưng nếu sớm đưa về Lưu Hương cốc thì có thể sẽ được nhiều thuận lợi.

Giang Hàn Thanh ôm lấy Chu Long Chu, hắn chợt nghe lòng mình mềm nhũn.

Người con gái với tình yêu đơn phương âm thầm mãi cho đến khi sắp chết mới thốt ra lời, giả như nàng làm thính luôn thì có lẽ nỗi khổ của hắn được ít hơn, bây giờ nàng đã nói ra, thái độ của nàng là thái độ cam phận, bằng lòng với tình yêu mà chỉ một mình nàng mang nặng.

Nàng nghĩ rằng nàng sẽ chết nên nàng mới mạnh mẽ nói ra, nhưng nếu đúng như Đồng Uyển Như đã nói rằng nếu sớm về Lưu Hương cốc thì có nhiều hy vọng thì sao? Thái độ của nàng sẽ như thế nào đối với tâm tình mà mình thổ lộ?

Chắc chắn là nàng thỏa mãn, vì chính mắt nàng trước khi hôn mê, nàng đã thấy sự đáp ứng dậm dề của Giang Hàn Thanh, chính khi nàng đã bất tỉnh rồi mà hắn vẫn còn ôm chặt trong lòng, chứng tỏ hắn cũng đã yêu nàng như nàng yêu hắn.

* * * * *

Tuy biết thầy mình đi vào con đường ác, tuy biết thầy mình cũng không thể dung tha cho mình, nhưng trước cái chết của Ngư Mục, Tôn Phi Loan nghe như lòng mình đứt ra từng đoạn, nàng chạy lại quỳ thụp xuống bên thầy kêu lên thê thiết :

- Sư phụ! Sư phụ!

Xà Cô Bà từ phía sau phóng tới nhưng thanh kiếm của Viên trưởng lão ghim trong thân Yên Phi Quỳnh đã được rút ra.

Xà Cô Bà rú lên một tiếng là cuồng hống đứt ra.

Trong khi đó, Vệ thái quân đang ngăn chặn Quế Cô Bà, hai người tận dụng kiếm thế Phi Chi Lạc Diệp, thanh kiếm trong tay bà quét ngang thật mạnh.

Quế Cô Bà chợt nghe thân mình như bay bổng, đôi chân bị phạt ngang, bà ta vọt xuống lăn lông lốc bên cạnh cây Ngự Mộc.

Cho đến khi Vệ Tĩnh Cô quay lại thì nàng phát giác Tôn Phi Loan đã sắp ngất đến nơi rồi.

Lúc ở Lưu Hương cốc tuy vì đồ kỵ mà nàng hần học với Tôn Phi Loan nhưng sau khi lọt vào tay Ngũ Phụng môn, thấy Tôn Phi Loan đã vì mình mà đi vào hồ huyết thì lòng nàng đã không còn bức bối, nàng đã theo Chu Long Chu mà gọi Tôn Phi Loan là Tôn thư thư...

Bây giờ thấy Tôn Phi Loan loạn choạng, lòng nàng chợt nghe như dao cắt, nàng chạy lại đỡ lấy và thê thiết kêu lên :

- Tôn thư thư...

Bao nhiêu chuyện xảy ra có trước có sau, nhưng vì liên tục quá nhanh nên gần như cùng một lượt, làm cho tất cả đều lúng túng không ai kịp nghĩ đến chuyện phải đối phó như thế nào.

Giang Hàn Thanh đang bồng Chu Long Chu trên tay, chợt thấy từ ngoài chạy vào một lão già lưng gù mặc đến màu tro, ông ta cúi đầu trước Đồng Uyển Như và nói :

- Thiếu chủ, Phi Đà Bàng Công Nguyên và đám thủ hạ hoàng y của hắn đều bị lão nô bắt cả rồi, xin thiếu chủ ban phát chút hồng ân.

Giang Hàn Thanh nhìn kỹ thì đúng là lão già chèo thuyền cho gã thư sinh áo trắng là Đồng Nhựt Băng ngày trước, và nếu có người nhìn biết thì cũng chính lão độc đầu với Đại cung chủ Biên Phi Phụng tại Tổng đàn Ngũ Phụng môn, lão chính là Thiết Bối Đà Long, người sư huynh của Phi Long kiếm khách.

Đồng Uyển Như gật đầu :

- Kê cảm đầu ác hại đã bị tiêu diệt, vậy phiền Đà lão hãy phế bỏ võ công của họ rồi thả họ về quê quán.

Thiết Bối Đà Long cúi đầu tuân lệnh quay ra.

Đồng Uyển Như gọi lại :

- Tuyết Vũ ở đâu?

Thiết Bối Đà Long đáp :

- Đang chờ thiếu chủ bên ngoài.

Đồng Uyển Như gật đầu :

- Được rồi, ta sẽ ra ngay.

Thiết Bối Đà Long đi ra rồi, Đồng Uyển Như quay lại nhìn Giang Hàn Thanh, về mặt nàng u uất lạ lùng.

Nàng thấy đến lúc phải đi.

Nàng thăm nhủ :

- Giang lang, chúng ta kiếp này không nên duyên chồng vợ, nhưng hình bóng của chàng thiếp đã ghi đậm vào lòng, cầu nguyện cho chàng và Phi Loan, Chu Long Chu răng long đầu bạc.

Nàng cắn răng cố nheo miêng cười :

- Giang hiền đệ, hãy lo liệu mà về Lưu Hương cốc cho sớm, tôi ra ngoài một chút...

Nàng không dám đợi Giang Hàn Thanh hồi đáp nàng lật đật quay mặt qua phía khác và bước nhanh ra ngoài.

Nhưng ngay lúc ấy Vệ Tĩnh Cô vọt kêu lên :

- Giang nhị công tử, Đồng thư thư, Tôn thư thư nguy kịch lắm rồi.

Giang Hàn Thanh rúng động, hần bồng Chu Long Chu chạy tới như bay.

Lúc bấy giờ chiến cuộc đã kết thúc, Viên trưởng lão, Vệ thái quân và Thiên Ninh Tử đều xúm lại vây quanh, họ không biết Tôn Phi Loan đã trúng phải

độc châm.

Giang Hàn Thanh chạy lại, thấy Vệ Tinh Cô đang quỳ ôm Tôn Phi Loan và Tôn Phi Loan thì lơ đãng mất thất thần.

Giang Hàn Thanh điếng hồn, hấn cũng quỳ xuống một bên kêu lớn :

- Phi Loan! Phi Loan!

Hấn không nghe thấy Tôn Phi Loan hồi đáp, hấn run rẩy hỏi Vệ Tinh Cô :

- Vệ cô nương, Phi Loan bị thương nơi nào thế?

Vệ Tinh Cô rơi nước mắt :

- Không biết rõ, chỉ thấy Yên Phi Quỳnh ngã xuống thì Tôn thư thư cũng ngã theo, tôi gọi thì Tôn thư thư đã cứng miệng không nói được.

Nhưng ngay lúc ấy thì Tôn Phi Loan vụt bật thành tiếng nhưng tiếng của nàng hình như đã đứt và đứt quãng :

- Giang lang... thiếp không xong rồi... hãy giữ Đồng thư thư hãy giữ Đồng thư thư ở lại bên chàng.

Đồng Uyển Như đứng cau mày không nói.

Giang Hàn Thanh chảy nước mắt :

- Đồng tỷ tỷ, hãy cứu Phi Loan.

Đồng Uyển Như lấy bình thuốc trong mình ra, cạy miệng Phi Loan cho uống luôn một lượt ba hoàn.

Biết Đồng Uyển Như phải mất thời gian để trị thương cho Tôn Phi Loan và cần phải giữ gìn yên tĩnh nên Vệ thái quân gọi Viên trưởng lão và Thiên Ninh Tử, ba người đi xê vào trong đại sảnh kiểm ghế nghi chân.

Đồng Uyển Như kéo tấm thảm lại gần, bảo Vệ Tinh Cô đặt Tôn Phi Loan nằm xuống rồi đưa tay ấn vào mạch môn nghe ngóng.

Nàng xem mạch hồi lâu rồi vạch đến Tôn Phi Loan nhổ mũi độc châm và kê miệng vào hút máu.

Sau khi rút bớt chất độc, nàng lại lấy ra một bình thuốc khác rịt chặt vết thương.

Giang Hàn Thanh vội hỏi :

- Đồng tỷ tỷ thương thế có hy vọng gì không?

Đồng Uyển Như đáp :

- Tôi đã áp dụng đúng phương pháp giải độc và cho uống gấp ba lần Hộ Tâm đan trong vòng mười hai tiếng đồng hồ, chắc chắn độc chất không thể xâm phạm tim, nhưng phải về Lưu Hương cốc để nhờ sư tra chất độc này thì mới mong giải được.

Giang Hàn Thanh hỏi :

- Nhưng đó là thứ ám khí gì?

Đồng Uyển Như đáp :

- Đây là một thứ xương mà tôi chưa hề nghe thấy.

Nàng ngần ngại nói tiếp :

- Hiện tại có ba vị tiên bối ở đây, đề hỏi xem ba vị có biết hay không?

Vệ thái quân cầm độc châm xem lối lâu rồi khẽ lắc đầu :

- Lão thân chưa hề thấy, chẳng hay Viên trưởng lão và Thiên Ninh đạo trưởng có biết hay không?

Viên trưởng lão và Thiên Ninh Tử xem xét, nhưng hai người cũng không biết lai lịch của độc châm.

Giang Hàn Thanh đâm quỳnh, hấn nói :

- Đồng tỷ tỷ, bây giờ phải làm sao?

Đồng Uyên Như nói :

- Độc chất đã bị thuốc làm cho tan khai, có thể nàng sẽ tỉnh lại trong giây phút, chờ khi tỉnh lại tôi hỏi xem, họa chăng biết được.

Giang Hàn Thanh nghi hoặc :

- Có thể tỉnh được chăng?

Đồng Uyên Như nói :

- Độc chất tán khai, tự nhiên nàng còn phải ngủ một giấc ngắn, thế nào cũng tỉnh, chỉ có hỏi nàng thì mới biết được mà thôi, vì có lẽ đây là độc môn của Ngũ Phụng môn.

Nàng lấy ra một bình thuốc khác và nói tiếp :

- Còn một viên Tiểu Hoàn đan Giang hiền đệ hãy cho nàng uống tiếp đi.

Giang Hàn Thanh bóp nát viên thuốc ra rồi dùng khí đan điền cho thuốc vào miệng Tôn Phi Loan.

Lúc bấy giờ Nã Vân và Cẩm Nguyệt cũng đã vào tới, hai người ngồi bệt xuống cạnh Tôn Phi Loan kêu khóc thật là thê thiết.

Chờ cho Giang Hàn Thanh mớm thuốc cho Tôn Phi Loan xong rồi, Đồng Uyên Như bảo hấn đỡ Tôn Phi Loan nằm dóc trong lòng hấn để cho nàng mau hồi tỉnh.

Qua một phút sau, quả nhiên Tôn Phi Loan từ từ hé mắt.

Giang Hàn Thanh lật đặt kê miệng sát vào tai nàng gọi nhỏ :

- Phi Loan, hãy cố dưỡng thần để cho Đồng tỷ tỷ hỏi thăm căn bệnh,.

Tôn Phi Loan ứa nước mắt :

- Giang lang, không thể cứu được đâu, tuy nhiên, tôi vẫn còn được chút thì giờ, tôi muốn nói chuyện với Đồng thư thư.

Nàng với tay nắm lấy tay Đồng Uyên Như và ngập ngừng nói tiếp :

- Đồng tỷ tỷ, tôi không thể sống được đâu, nhưng mong chị hãy hứa với tôi một việc thì tôi mới yên lòng nhắm mắt...

Đồng Uyên Như nói :

- Tôn muội muốn tôi hứa chuyện gì?

Tôn Phi Loan nói :

- Tỷ tỷ, xin chị đừng bao giờ xa bỏ Giang lang, tôi biết vì tôi mà chị muốn trốn tránh, nhưng nay thì tôi khó lòng thoát khỏi, hy vọng cuối cùng của tôi là xin chị hãy hứa một lời.

Đồng Uyên Như rơi nước mắt :

- Tôn muội, đây là thứ độc châm gì, hãy nói cho chị lo liệu.

Tôn Phi Loan nói :

- Đây là thứ độc châm cực kỳ nguy hiểm, nó gọi là Phụ Cốt châm thứ độc châm này năm xưa sư phụ đã từng hại không biết bao nhiêu hào kiệt võ lâm, không ngờ hôm nay lại đến phiên tôi.

Đồng Uyên Như nói :

- Thuốc giải của nó ở đâu?

Tôn Phi Loan lắc đầu :

- Không có thuốc giải.

Đồng Uyên Như nói :

- Tôn muội đừng lừa chị, không có thứ độc nào mà không có thuốc giải cả vì nếu không có thuốc giải thì không ai dám chế ra, người ta không bao giờ làm chuyện ngu xuẩn như thế vì chế nó là phải có trường hợp rủi ro. Hãy nói cho chị biết đi.

Tôn Phi Loan lắc đầu :

- Không, tôi nói thật, nhưng bây giờ chị hãy hứa đi, hứa với tôi đừng bỏ Giang Lang, hứa đi...

Đồng Uyển Như nhìn Tôn Phi Loan rồi Giang Hàn Thanh, nàng nghẹn ngào không nói.

Vệ Tinh Cô roi nước mắt :

- Đồng tỷ tỷ, chị hãy hứa cho Tôn thư thư vui lòng.

Đồng Uyên Thư đỏ mặt dậm chân :

- Được rồi, tôi xin hứa bằng lòng theo ý của Tôn muội muội nhưng Tôn muội muội phải nói thuốc giải cho tôi.

Tôn Phi Loan nở nụ cười héo hắt :

- Đồng tỷ tỷ, em cảm ơn chị lắm.

Đồng Uyển Như hỏi thúc :

- Hãy nói thuốc giải cho chị biết đi.

Tôn Phi Loan thở ra :

- Năm xưa, khi luyện Phụ Cốt châm, thật thì nó có thuốc giải, nhưng sư phụ tôi lại bảo rằng luyện độc mà còn kèm thuốc giải thì độc châm trở thành vô dụng, vì thế cho nên người định hủy thử thuốc giải đó đi, cũng may trong lúc ấy có một vị sư muội của sư phụ tôi lại bảo rằng cần phải giữ thuốc giải ấy để sau này biết đâu môn đệ lỡ phạm nhầm thì khỏi phải mang điều ân hận là trơ mắt nhìn môn đồ chịu chết. Vì thế cho nên sư phụ tôi mới bằng lòng trao thuốc giải cho người ấy giữ.

Đồng Uyển Như hỏi phăng :

- Người ấy là ai?

Tôn Phi Loan nói :

- Vị đó được gọi là Phi Thiên Hồ Thất Cô, nghe đâu đã thế phát quy y tại Thanh Tâm am trên đỉnh Hoắc Sơn.

Đồng Uyển Như gật đầu :

- Tôi sẽ tìm ra người đó.

Tôn Phi Loan lắc đầu :

- Tỷ tỷ đừng đi, vì đã nhiều năm rồi người ấy không còn nghe tin tức gì nữa.

Đồng Uyển Như đi nhanh vào Thủy huyết của Tôn Phi Loan và nói với Giang Hàn Thanh :

- Giang Lang hãy đưa tất cả ra hậu viện chờ tôi, tôi sẽ đi Hoắc Sơn và về ngay để cứu chữa cho kịp lúc.

Giang Hàn Thanh bảo Nã Vân, Cam Nguyệt đưa cả Tôn Phi Loan và Chu Long Chu ra hậu viện.

Sau khi Đồng Uyển Như đi rồi, Viên trưởng lão thấy đại địch đã diệt xong bèn từ giả Vệ thái quân trở về sơn động.

Riêng Vệ thái quân đã có thương lượng trước với Đơn Hiểu Thiên và Giang Thượng Phong về hậu sự của Giang Hàn Thanh và Vệ Tinh Cô nên cả hai bà cháu cùng ở lại chờ đợi Đồng Uyển Như trở lại.

* * * * *

Cho đến sáng ngày hôm sau, trời vừa dầm mây ngang là mọi người nghe tiếng hạc kêu vang và Đồng Uyển Như hối hả bước vào.

Giang Hàn Thanh đứng dậy hỏi nhanh :

- Có không, có thuốc giải không?

Đồng Uyển Như nói :

- Phi Thiên Hồ Thất Cô đã chết hồi mười năm về trước.

Giang Hàn Thanh ngồi bệt xuống ghế, nước mắt trào ra.

Đồng Uyên Như háy hấn một cái thật dài rồi cười nói :

- Chà, nóng ruột vì người ngọc rồi phải không, không chết đâu mà sợ, có thuốc giải rồi đây nè.

Giang Hàn Thanh đứng phắt lên chụp lấy tay Đồng Uyên Như :

- Uyên Như có thật không!

Đồng Uyên Như nói :

- Cũng may vốn là Phi Thiên Hồ Thất Cô vốn là người tốt nên trước phút lâm chung đã trao thuốc giải cho môn đệ.

Vệ thái quân đứng dậy chấp tay :

- A di đà phật, quả thật trời còn thương người trong sạch.

Đồng Uyên Như nói :

- Như vậy bây giờ không cần phải về ngay Lưu Hương cốc, hãy lo giải độc cho Phi Loan và trị nội thương cho Chu Long Chu rồi thông thả sẽ về sau.

Khi mọi người đang lo trị bệnh thì bên ngoài có một tiểu đạo cô xin vào ra mắt.

Vệ Tĩnh Cô đưa người ấy vào và trao thư cho Đồng Uyên Như.

Vị tiểu đạo cô cúi đầu thi lễ :

- Đạo huynh tôi sai cầm thư này đến ra mắt Giang nhị công tử.

Đồng Uyên Như nói :

- Chẳng hay đạo huynh là ai?

Vị tiểu đạo cô nói :

- Xin chur vị xem thư là rõ.

Nói xong vị tiểu đạo cô từ giả lui ra.

Giang Hàn Thanh xé thứ ra liếc qua liền biến sắc.

Đồng Uyên Như vội bước tới xem lá thư vốn vẹn có hai hàng chữ :

Cung Hi Tân Hôn

Bên dưới ký tên: Ngọc Lan đạo cô bái thơ

Đồng Uyên Như nghiêm giọng :

- Không, Tôn muội bảo tôi ở lại thì Đào Ngọc Lan cũng không thể bỏ đi tu, cho dù chân trời góc bể tôi cũng quyết bắt nàng trở về.

Và nàng đưa tay ra hiệu cho Nã Vân, Cầm Nguyệt :

- Hãy theo giữ người tiểu đạo cô ở lại.

Nã Vân và Cầm Nguyệt tung mình ra cửa thật nhanh.

Chỉ mấy phút sau, vị tiểu đạo cô bị điệu trở vào và theo sau là Đào Ngọc Lan nàng tuy đã mặc đến đạo bào nhưng tóc hãy còn xõa bờ vai. Họ đứng nhìn nhau ngập tràn nước mắt nhưng vành môi ai cũng nhẹ điểm nụ cười.

Bên ngoài ánh bình minh rọi sáng cả vùng rừng núi tiếng chim ríu rít tung bồng, ngàn cây vươn mình sống lại sau những đêm dài nặng trĩu.

Ngư Thương sơn không còn là hang hùm miệng rắn, Ngư Thương sơn bây giờ đã trở thành một tổ uyên ương.

Gió núi quện lấy hương rừng ngào ngạt bay thoang thoảng khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Hương Tử Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.